

ס פ ר
ח ק ל י ש ר א ל

כ מ נ ה ג

אנשי אמת אשר בערי ספרד

ה ש מ י ש מ ר מ

לקטו וגם אספו גדולי ארץ ובראשם הרב החכם
הכילל השלם מו"ה יצחק ברוך זצ"ל. ונוסף להם
מוסר השכל אשר קבץ הרב הגאון הגדול מו"ה
חיד"א אבולאי וקרא שמו יוסף לחק למען יהיו
כולם מוֹתָאמִים יחד. להגות בו בכל יום מימי השנה
ובל האיש החפץ חיים. יחזיק בתורת אלהים חיים.
כי ממנה תוצאות חיים: יבורך גבר ירא ה' ה"ה
האיש הנכבד כ"ה ישראל בכ"ד חיים ה"י מעיר
בליגראד העוסק במלאכת הקדש באמונה.

ח ל ק ש ל י ש י

שמרו עדותיו וחק נתן למנו לפ"ק

Chock Leji IsraeL. Religiöse Lesübungen
der Israeliten in der Türkei.

איסטאמפאדו אין לאה איסטאמפאדיה דיל סיניור
גיאורג הולצינגער קון ליסנסייאה דיל סיניור
אימפראטור אי ריי פראנץ פרימו אין ביינה:

Wien, gedruckt bey Georg Holzinger,
k. k. privil. Buchdrucker. 1816.

A-377832/3

נור

כלי

תפס

ז"א

יהו

DS-2023-3425

נסחי דווקני

נוסח כוונות פשוטות לאשר בא בסוד ה' לכיון כל יום
חק"ת עולם על פי כתבי הקדש האמתיים:

עשיה ה"ה

תורה

אורות פנימיים	כלי פנימי	כלי חיצוני	כלי חיצון
דנפש דוח	דנשמה	דוח	דפארת
דנשמה חיה	יוד הא	י יה יהו	ז"א נפש
יהוה	ואו הא	יהוה	יהוה
	נו"ה		

נביאים

כלי פנימי	כלי חיצוני	כלי חיצון
דנשמה	דוח	נו"ה
דנלח	צ צב צבא	דז"א נפש
	צבאו צבאות יהוה	צבאות
אורות פנימיים	כלי פנימי	
דנר"נ חיה	דנשמה	
דנלח יהוה	דכוד	
דכוד יהוה	ארני	

יסוד מ'

כתובים

כלי פנימי	כלי חיצוני	כלי חיצון
דנשמה	דוח	יסוד
יאהרונהי	שין שין דלת	דז"א נפש
	שין דלת יוד	שין דלת יוד
אורות פנימיים	כלי חיצון	
דנר"נ חיה	דוקסא דז"א	
י' ה' ה' ה' דיסוד	א אד ארנ	
יהוה דמ' נק' דז"א	ארני	

יצירה

נסחי דווקני

יצירה

משנה

יום ג' ס'	יום ז' ס'	יום ח' ס'
נשים ה"ח	מועד גבורה	זרעים הסדר
שלה וצמינה	שלה וצמינה	דנוק דיני וצמיני
חמלעית	חמלעית	חמלעית של הכלי
צבאות	אלהים	אלף אלף למד
יום ד' ס'	יום ה' ס'	יום ז' ס'
טהרות יסוד	קדשים הוד	נזיקין נצח
שלה וצמינה	שלה וצמינה	שלה וצמינה
חמלעית	חמלעית	חמלעית
שדי	א אל אלה אלהים	א אל

בריאה

הלכה

יום ג'	יום ז'	יום ח'
נשים ה"ח	מועד גבורה	זרעים הסדר
צמינה מילונה	צמינה מילונה	צמינה מילונה
כנז'	כנז'	של הכלי דנוק'
השחפא	אכרטם	דנדיסה אל
יום הסעי	יום ה'	יום ז'
טהרות יסוד	קדשים הוד	נזיקין נצח
צמינה מילונה	צמינה מילונה	צמינה מילונה
כנז'	כנז'	כנז'
ש שד שדי	במוכז	ב"ם
א אד ארנ ארני		

אצילות

קבלה

היא צמפארת לאצילות יבוקן צו צכל יום סס יוד הא ואו הא

בס"ד

כס"ד

ספר חק ל ישראל

ויקרא יום ראשון חורה

זמן בקריות שזה פסוקים אלו שם כנגד ׀ דמילוי יוד דסס ז'ן לקשור
זו הארה מתוספת נספה של שנת שצורה:

(ב) **ויקרא** אל־משה וידבר יהוה אליו מאהל מועד
לאמר: וקרא למשה ומליל יי עמיה
ממשכן זמנא למימר: (ג) דבר אל־בני ישראל ואמרת
אלהם אדם כי־יקריב מבם קרבן ליהוה מן הקהמה מן
הבקר ומן־הצאן הקריבו את־קרבנכם: מליל עם בני
ישראל וחימר להון אנש ארי יקריב מנכון קורבנא
קדם יי מן בעירא מן חורי ומן ענא הקרבין יח קורבנכון:
(ג) אם־עלה קרבנו מן־הבקר זכר תמים יקריבנו אל־
פתח אהל מועד יקריב אתו לרצנו לפני יהוה: אם
עלתא קורבניה מן חורי דבר שלים יקריבניה לתרע
משכן זמנא יקריב־יתיה לרענא ליה קדם יי: (ד) וסמך ידו
על ראש העלה ונרצה לו לכפר עליו: ויסמוך ידו על
ריש עלתא ויתרעי ליה לכפרא־עלוהי: (ה) ושחט את־
זו הבקר לפני יהוה והקריבו בני אהרן הקהנים את־
הדם וזרקו את־הדם על־המזבח סביב אשר־פתח אהל
מועד

מועד: ויפום ית בר הורי קדם יי ויקרבון בני אהרן
בהגיא ית דמא ויזרקון ית דמא על מדבחא סחור
סחור דבתרע משפן ומנא: (1) והפשיט את העלה
ונתח אתה לנתחיה: וישלח ית עלתא ויפליג יתה
לאיברהא:

נביאים ישעיה סימן מ"ג

(6) עס-זו יצאתי לי ההלתי יספרו: עמא דין אתקנית
לפולחני בחושפחתי יהון משפחון: (3) ולא אתי
קראת יעקב כי יגעתי בי ישראל: אמיר על ידי גבייא
ולא בפולחני ערעיתון הבית יעקב ארי לאיתון באולפן
אורייתו ישראל: (4) לא תביאת לי שנה עלתיה וזבחה לא
כפדתני לא העבדתיה במנחה ולא הונעתיה בלבונה:
לא איתחא קדמי אימרין לעלתא ונכסת קודשא לא
יקראת קדמי לא אסגית עקד בקורבנין ולא אתקופית
עקד בלבונתא: (7) לא תקניתי לי בכסף קנה וחלב
זבחה לא הרניתי את העבדתני בחטאותיה הונעתני
בעונתי: לא זבינתא קדמי בכסף קני כסס ותירב
נכסת קודשא לא דהינתא על מדבחי ברם אסגיתא
קדמי בחובך אתקיפתא קדמי בעינתך: (8) אנכי אנכי
הויה מחה פשעיה למעני וחטאתיה לא אאכר: אנא
אנא הוא שביק לחובך בדיל שמי וחטאך לא ידכרון:
(9) הויתני נשפטה יחד ספר אתה למען הצדק: אימר
צען נדין פחדא אשמע אה בדיל אם תיכול ותזבי:

כתובים משלי סימן כ"ב

(6) שמחה לצדיק עשות משפט ומחמה לפעלי און:
חרותא דצדיקא למעבר דינא ושנית
לאלין

לאלו דעבדון עאמא: (3) אדם הוצה מדרך השכל
 בקהל רפאים ימים: פד נשא דתעי מן אורקא דסיכולא
 עם בני ארעא נחמנת: (4) איש מחסור אהב שמחה
 אהב יין ושמן לא יעשר: נקרא די חסר ליה ורחים
 חדוקא ורחים חמרא ובוסקמא לא יעשר: (5) כפר לצדיק
 רשע וחסה ישראלים בוגד: שלחופיה דצדיקא רשעא
 ושלחפיה דתריצי בוזוי: (6) טוב שבת בארז מדבר
 מאשה מדונגים וכעס: טוב למסב בארע מדברא מן
 אהמא התרגימא ומרגימא: (7) אוצר וחסד ושמן
 פגור חכם וכסיל אדם יבלענו: סתמא רתימא
 ומשחא כדיריה דחכימא וסבלא דבני נשא נבלענין:

מדיים ק'

משנה דמלו פה ז

א המזמין את חכירו שיאכל אצלו. והוא אינו מצמינו על
 המעשורת. אומר מערב השבת מה שאני עתיד
 להפריש מקרבי הוא מעשר. ושאר מעשר סמוך לו. זה שעשיתי
 מעשר עשוי תרומת מעשר עליו. ומעשר שני בצפוני או בדרומי.
 ומחולל על המעות: ב מזני לו את הכוס. אומר מה שאני עתיד
 לשויר בשולי הכוס תרי הוא מעשר. ושאר מעשר סמוך לו. זה
 שעשיתי מעשר. עשוי תרומת מעשר עליו. ומעשר שני בפיו.
 ומחולל על המעות: ג פועל שאינו מאמין לבעד הבית. נוטל
 גרוגרת אחת ואומר זו ותשע הבאות אחריה עשיות מעשר על
 השעים שאני אוכל. זו עשויה תרומת מעשר עליהן. ומעשר שני
 באחרונה. ומחולל על המעות. וחושך גרוגרת אחת. רבן שמעון
 בן גמליאל אומר לא יחשוף. מפני שהוא ממעט מלאכתו של בעל
 הבית. ר' יוסי אומר לא יחשוף מפני שהוא תנאי בית דין:
 ד הלוקח מן מבין חכמים אומר שני לויגן שאני עתיד להפריש
 תרי הן תרוסה ועשרה מעשר (ראשון) ותשעה מעשר שני מחול
 ושוחת: ה היו לו תאנים של טבל בחוד ביתו. והוא בבית המדרש
 או בקרית. אומר שתי תאנים שאני עתיד להפריש תרי הן תרומת
 ועשר

וְעֵשֶׂר מַעֲשֵׂי רֵאשֹׁן וְחֲשֵׁעַ מַעֲשֵׂי שֵׁנִי הֵיוּ דְמָאֵי • אֹמֵר מֶה שְׂאֵנִי
 עֲתִיד לְהַפְרִישׁ לְמַחֵר הַרְי הוּא מַעֲשֵׂר • וְשֹׁאֵר מַעֲשֵׂר סְמוּךְ לוֹ • זֶה
 שְׁעֵשִׂיחֵי מַעֲשֵׂר • עֲשׂוּי הַרְוֵמֶת מַעֲשֵׂר עָלָיו • וּמַעֲשֵׂר שֵׁנִי בַצִּפּוֹנוֹ
 אֹו בְּדַרְמוֹ • וּמְחֻלָּל עַל הַמַּעוֹת • וְ הֵיוּ לַפְּנֵי שְׁתֵּי כְּלָבֹת שֶׁל
 מִטְּבֵל • וְאָמַר מַעֲשֵׂרוֹת זֹו כּוֹז • הָרֵאשֹׁנָה מַעֲשֵׂרֶת • שֶׁל זֹו כּוֹז
 וְשֶׁל זֹו כּוֹז • הָרֵאשֹׁנָה מַעֲשֵׂרֶת • מַעֲשֵׂרוֹתֵיהֶן מַעֲשֵׂרוֹת כְּלָבֵלָה
 בְּחִבְרֹתָהּ קָרָא שֵׁם • זֹו מֵאָה מִטְּבֵל מֵאָה חוֹלִין • נֹטֵל מֵאָה וְאַחַד •
 מֵאָה מִטְּבֵל מֵאָה מַעֲשֵׂר • נֹטֵל מֵאָה וְאַחַד • מֵאָה חוֹלִין מִתּוֹקֵינִין
 מֵאָה מַעֲשֵׂר • נֹטֵל מֵאָה וְעֵשֶׂר • מֵאָה מִטְּבֵל הַשְּׂעִים מַעֲשֵׂר • הַשְּׂעִים
 מִטְּבֵל וְשִׁמּוֹנִים מַעֲשֵׂר • לֹא הַפְּסִיד כְּלוּם • זֶה הַפְּלֵל כֹּל זְמַן שֶׁהַמִּטְּבֵל
 מִרְבָּה לֹא הַפְּסִיד כְּלוּם • ח מִי שֶׁהָיוּ לוֹ עֵשֶׂר שׁוֹרוֹת שֶׁל עֵשֶׂר עֵשֶׂר
 כְּדֵי יוֹ • וְאָמַר שׁוֹרָה הַחֵיצוֹנָה אַחַת מַעֲשֵׂר • וְאֵין יָדוּעַ אִיזוֹ הוּא •
 נֹטֵל שְׁנַי חֲבִיּוֹת לֹוּכְסֵן • חֲצֵי שׁוֹרָה הַחֵיצוֹנָה אַחַת מַעֲשֵׂר • וְאֵין
 יָדוּעַ אִיזוֹ הִיא • נֹטֵל אַרְבַּע חֲבִיּוֹת מֵאַרְבַּע נְיֻוֹת • שׁוֹרָה אַחַת מַעֲשֵׂר
 וְאֵין יָדוּעַ אִיזוֹ הִיא • נֹטֵל שׁוֹרָה אַחַת לֹוּכְסֵן • חֲצֵי שׁוֹרָה אַחַת
 מַעֲשֵׂר • וְאֵין יָדוּעַ אִיזוֹ הִיא • נֹטֵל שְׁתֵּי שׁוֹרוֹת לֹוּכְסֵן • חֲבִית אַחַת
 מַעֲשֵׂר • וְאֵין יָדוּעַ אִיזוֹ הִיא • נֹטֵל מִכָּל חֲבִית וְחֲבִית •

הלכה נדט דף ה' ע"ח

אָמַר רַבִּי לֹוִי בַר חַמָּא אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן לֵקִישׁ לַעוֹלָם [ג] יִרְגִּין
 אֲדָם יֵצֵר טוֹב עַל יֵצֵר הָרַע שְׁנֵאמַר רַגְזוֹ וְאֵל חַמְטָאוֹ אִם
 נִצְחוֹ מוֹטֵב וְאִם לֹא יַעֲסֹק בַּתּוֹרָה שְׁנֵאמַר אִמְרוּ בְּלִבְכֶם אִם
 נִצְחוֹ מוֹטֵב וְאִם לֹא יִקְרָא קְרִיַת שְׁמַע שְׁנֵאמַר עַל מִשְׁכַּבְכֶם אִם
 נִצְחוֹ מוֹטֵב וְאִם לֹא יִזְכּוֹר יוֹם הַמִּיתָה שְׁנֵאמַר [ג] וְדוּמּוֹ סֵלֵחַ •
 וְאָמַר רַבִּי לֹוִי בַר חַמָּא אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן לֵקִישׁ מֵאֵי דַכְּתִיב
 וְאַתְנָה לֶךְ אֶת לִוְיָוֹת הָאֵבֶן וְהַתּוֹרָה וְהַמִּצְוָה אֲשֶׁר כָּתַבְתִּי לְהוֹרוֹתָם
 לִוְיָוֹת אֵלּוֹ עֲשֵׂרֶת הַדְּבָרֹת • תּוֹרָה [ג] זֹו מִקְרָא • וְהַמִּצְוָה [ג] זֹו
 מִשְׁנֵה • אֲשֶׁר כָּתַבְתִּי אֵלּוֹ נְבִיאִים וְכַתּוּבִים • לְהוֹרוֹתָם [ג] וְהַגְּמָרָא
 מַלְמַד שְׂכוּלָם נִיתְּנוּ לְמִשֵּׁה מַסִּינִי • אָמַר רַבִּי יִצְחָק כֹּל הַקּוֹרֵא קְרִיַת
 שְׁמַע עַל מַטְוֵן [ג] כְּאֵלּוֹ אוֹהוֹ חֶרֶב שֶׁל שְׁתֵּי פִיּוֹת בְּיָדוֹ שְׁנֵאמַר
 רִמְמוֹת אֵל בְּנִרוֹנָם וְחֶרֶב פִּיפִיּוֹת בְּיָדָם [ג] מֵאֵי מַשְׁמַע אָמַר מֶה
 וּזְמַרְא וְאֵי הִימָא רַב אֲשׁוּ מְרִישָׁא דַעֲנִינָא דַכְּתוּב יַעֲלוּן חֲסִידִים
 בַּכּוֹד יִרְגִּין עַל מִשְׁכַּבְתָּם וְכַתִּיב בַּחֲרִית רֹמְמוֹת אֵל בְּנִרוֹנָם וְחֶרֶב
 פִּיפִיּוֹת בְּיָדָם • וְאָמַר רַבִּי יִצְחָק כֹּל הַקּוֹרֵא קְרִיַת שְׁמַע עַל מַטְוֵן
 מוֹיָקִין בְּדִילִין הִימְנוּ שְׁנֵאמַר [ג] וּבְנֵי רִשָּׁף יִגְבִּיהוּ עוֹף וְאֵין עוֹף אֵלָּא
 חוֹרָה

ויקרא יום ראשון

ט

תורה שנאמר [ט] החגיף עיניך בו ויאנינו ואין רשף אלא מויקין שנאמר מוי רעב ולחומי רשף:

רש"י [א] ירגזו ילד טוב שיעשה מלמדה עם ילד ברע: [ב] ודומו סלה: יום הדומיה הוא יום המות שהוא דומיה עולמית: [ג] זה תקרא מונס שמלכה לקרות בתורה: [ד] זו משנה שנתעסקו במשנה: [ה] זה גמול סגרת טעמו המשימות שמענו ונלמה הוראה אצל המורים הוראה מן המשנה נקראו הכלי העולם במשנת סוטה: [ו] כאלו אחוז חרצ סימות צדדי להרוג את המויקין: [ז] מלי משמע דקריית טמע: [ח] התעף עיניך צו: אם תכפל וסגרת עיניך בתורה הוא משמחת מתוך: [ט] וצני רשף יבציהו עוף: העוף מסתלק מתוך:

זוהר ויקרא ד' ע"ב

ויקרא אל משה וידבר ה' אליו מנחה מועד לגמור דבי חייא פתח ואמר באתי לגני אחותי כלה אריתי מורי עם צמתי אכלתי יערי עם דבטי שתימי ייני עם חלבי וגו' האי קרא לאו רישיה סיפיה ולאו סיפיה רישיה: בחצי אכלתי יערי עם דבטי שתימי ייני עם חלבי לבתר אכלו רעים: גוף דמזמן להחרה כד מוזכר ונתחכן קמיה: בחר דאיהו אכל היאך יזמן לאתרה: אלא זכאין אינון ישראל דקדושא בריך הוא בעא לדכמה להון ולהרעי בהון מכל שאר ענין ע"ז ומדקדקתי בהון בעא לסלקא להון מכל מקטרגי עלמא: תא חזי ביונה דאתקס ומכנא לתתא בההוא יומא וההוא יומא חרוחא אחרא לעילא ענייה דכתיב הוקס העשכן סתם וההוא יומא חרוחא דקדשא בריך הוא הוה: כיון דאתקס ומכנא הוה כתיב ואל יבול משה לבא אל אהל מועד: כד הוה קדושא בריך הוא כך אמר ומה על דא דמשה אתקס ואיהו לבד מידי ויקרא אל משה: אמר ליה משה הנוכח דכיתא צמתי הוה צקעודתא אדם כי יקריב זבח קרבן לה: הדא הוא דכתיב באתי לגני אחותי כלה וגו' והא חוקמיה האי קרא: אכל באתי לגני דא גן עדן דלעילא: אחותי כלה: דא כנסת ישראל דבההוא יומא אזדוגו זוגין בכלא: אזדוגו זוגין בההוא גן עדן צגין דאתצרכו כלהו משקיו דנחלא: ואתקטרו כל חד בהצריה: הדא הוא דכתיב אריתי מורי עם צמתי אכלתי יערי עם דבטי שתימי ייני עם חלבי כלהון אתקטין ואתרו ממבועא דנחלא: אכלו רעים שמו ושכרו דודים כל חינון דלתתא וכלהו ענפין (כ"א עלמין) כלהו אתצרכו ואתזנו כד אלין אתצרכו לעילא וצמיה ומצרכאן ומתצמאן כלהו בריהא דקרבנא תא חזי צעעתא דנחתא כ"י לאתראה די"ורה צארעא: קודשא בריך הוא ק"ל להאי קרא צגין דאתצרכו צרכאן ומדום צכלאו עלמין

ויקרא יום ראשון

עלמין ואתצמנת היא לנפקא מנה צרכאן לכלא דכד אלין שית
אתצרכאן בדין כלתו עלמין אתצרכאן כחדא לתתא ומצרכאן לעילא
וכ"י ישראל אתצרכו מכלהו :

יוסא לחק' מוסר' תשערי קדושה ח"ב ט"ה :

דזמסתכל צערות אפילו יהוה כמסה יד לוד לא ינקם מדושה של גבינס
וסומו לחטוא צערות ומגרה הי"הר בעלמו ויבא לודי קרי
החמוד כמו שימצאך צעור ר' הנהנה בצנוד התורה נוטל מינו מן העולם
ומתחייב צנפשו ומעשה דרבי ערפון יוכיח סהין משליכין אותו ליאור להרבו
ולא רבא ליהנות צדדרי תורה וכו"ל חל מעשה עטרה לענמד ולא קדושה
וכו"ל סכל הנהנה מצנוד תורה נוטל מינו מן העולם וסומו יורש גבינס : השקר
המדבר שקדים כופר צאלכי האמת ומורה צאל אחר שהוא שקר והוא כת שאינו
דואה פני סגונה כמ"ס דוצר שקדים לא יכון לנגד עיני ואינו בכלל ישראל
סכתוצ צהס שארות ישראל לא יעשו עולם ולא ידברו כוז וימור מתקורין אף
קדוצר אמת מארוך ימים :

הלכה פסוקה : הו"ס ה' מעשה הקרצנות פ"א :

כל הקרצנות של מיני נפש קיב צלון ממחשה מינין בלוד וין הצקר וין
הכנשים וין העיונים וין התורים וין צני היונה : ב וכל הקרצנות צין
ס' לצור צין של יחיד ארבעה מינין עולה ומעלה ואשם וטמיים : ג ועוד יש
סס ג' מיני קרצן יחיד והס הפסח והצנור והמעשר : ד כל קרצנות הלצור
הן עולה או חטאת : ואין קרצנות הלצור שלמים מן משני כנשים הצאים עם
לחס בתופה צעלות והס הנקראים צמיו שלמי לצור ואין הלצור מקרצין
אשם לעולם ולא עוף :

יום שני תורה

יטון קריאת ארבעה פסוקים אלו סהס כנגד ד' דמילוי יו"ד דסס צ"ג
להסחיד צו מוספת היום משנת ט' טעברה :

(6) **וַנִּתְּנוּ בְּנֵי אֱהֲרֹן חֶבְתָּן אֵשׁ עַל-הַמִּזְבֵּחַ וְעָרְבוּ**
עֲצִים עַל-הָאֵשׁ : וַיִּהְיוּ בְּנֵי אֱהֲרֹן בְּהִנָּא
אִישׁתָּא עַל מַרְבָּחָא וַיִּסְדְּרוּן אֲעִיָּא עַל אִישׁתָּא : (3) וְעָרְבוּ
בְּנֵי אֱהֲרֹן בְּהַלְוִים אֵת תְּנַחֲתִים אֶת-הָרֹאשׁ וְאֶת-הַפְּדֵרָה
עַל-הָעֲצִים אֲשֶׁר עַל-הָאֵשׁ אֲשֶׁר עַל-הַמִּזְבֵּחַ : וַיִּסְדְּרוּן
בְּנֵי אֱהֲרֹן בְּהִנָּא יְת אִיבְרָיָא יְת רִישָׁא וַיְת סַרְבָּא עַל
אֲעִיָּא

אָשָׁא דַעַל אִישָׁא דַעַל מִדְבָּחָא: (2) וְקָרְבוּ וְכָרְעוּ
 יִרְחֹץ בַּמַּיִם וְהִקְטִיר הַכֹּהֵן אֶת־הַכֹּל הַמִּזְבֵּחַ עֲלֶיהָ
 אִשָּׁה הַיִּחִידִיחוֹם כִּיהֶנָּה: וְגִייה וְכָרְעוּהִי יַחֲלִיל בְּמִיא
 וַיִּסַּק בַּהֲנֵא יַת בּוֹלָא לְמִדְבָּחָא עֲלֶיהָ קוּרְבָן דִּמְתַקְבִּיל
 בְּרַעְיָא קָדָם יי: (7) וְאִסְרוּן הַצֹּאֵן קָרְבָנוּ מִז־הַקְּשָׁבִים
 אוּ מִן־הַשֵּׁזִים לַעֲלֶה זָכָר תָּמִים יִקְרִיבֵנוּ: וְאִם מִן עֵנָא
 קוּרְבָנִיה מִן אֲמִרְיָא אוּ מִן בְּנֵי עֵזִיבָא לַעֲלֶיהָ דְכַר
 שְׁלִים יִקְרִיבִיהָ:

נביאים וטעם סימן מ"ג

(6) אָבִיךָ הָרִאשׁוֹן חָטָא וּמְלִיצִיךָ פִּשְׁעוּ בִי: אָבוּךָ
 קָדְמָאָה חָטָא וּמְלַפְדָּ מְרִדּוֹ בְּמִימְרֵי: (3) וְאַחֲלִיל
 שְׂרֵי קִדְשׁ וְאַתְנָה לְהַרְם יַעֲקֹב וְיִשְׂרָאֵל לְגִדּוּפִים: וְאַפִּיס
 בְּבִרְבֵי קוּדְשָׁא וְאַמְסֹר לְחַטָּא יַעֲקֹב וְיִשְׂרָאֵל לְחִיסוּדִין:
 (2) וְעַתָּה שְׁמַע יַעֲקֹב עַבְדִּי וְיִשְׂרָאֵל בְּחַרְתִּי בּוֹ: וְכַעַן
 שְׁמַע יַעֲקֹב עַבְדִּי וְיִשְׂרָאֵל דְּאַתְרַעִיתִי בֵּיתִי: (7) בְּהִיאֲמַר
 יְהוָה עֲשֵׂה וְיִצְרֶךָ מִבְּטָן יַעֲזֹרֶךָ אֶל־תִּירָא עַבְדִּי יַעֲקֹב
 וְיִשְׂרָאֵל בְּחַרְתִּי בּוֹ: כְּדָנָן אָמַר יי דַּעֲבָדְדָּ וְדַאֲחַקְבָּדָּ
 מִמַּעִין וְסַעֲדִינְדָּ לָא תְדַחַל עַבְדִּי יַעֲקֹב וְיִשְׂרָאֵל
 דְּאַתְרַעִיתִי בֵּיתִי:

כתובים וטעם סימן כ"ב

(6) רַדְךָ צְדָקָה וְחֶסֶד וּמִצְיָא חַיִּים צְדָקָה וְכָבוֹד:
 הַרְדִּיךָ צְדָקָתָא וְחֶסֶדָא יִשְׁכַּח חַיִּי וְצְדָקָתָא
 וְיִקְרָא: (3) עֵיר גְּבָרִים עֲלֶה הָכֶם יִרְדַּע עֵן מִבְּטָחָה:
 לְמִדְיָנְתָא דְגַבְרֵי סְלִיק חֲכִימָא וְאַחִיה עוֹשֵׁנָא דְסִבְרָא:
 (2) שְׁמַר פִּיו וְלִשְׁוֹנוֹ שְׁמַר מִצְרוּת נַפְשׁוֹ: דְּנָטִיר פּוֹמִיָּה
 וְלִישְׁנִיָּה

וְלִישְׁנוֹהָ גָמִיד מִזֵּן עֲקָתָא נִפְשִׁיהּ: (ד) זָר יְהוּד לִין שְׁמִין
עוֹשֶׂה בְּעֵבֶרֶת זָרוֹן: מִמִּנְקָא מְרִיקָא זִדְנָא שְׁמִיה
עֲבִיד חֲרִינָא בְּזִדְנוּתִיהּ:

משנה שנת פרח כ"ד

א מי שהחשיך לו בדרך נותן פיסו לנכרי ואם אין עמו נכרי
מניחו על החמור הגיע לחצר החיצונה נוטל את הכלים
הנמלין בשבת ושאינו נמלין בשבת מחיר את הכלים והשקים
נופלין מאליהם: ב מחירין פקיעי עמיד לפני בתיה ומספספין
את הביטין אבל לא את הזרין אין מרסקין לא את השחת:
ולא את החרובין לפני בתיה בין דקה ובין גסה ר' יהודה מתיר
בחרובין לדקה: ג אין אונסין את הנמל ולא דורסין אבל
מלעיטין ואין ממרים את העגלון אבל מלעיטין ומחלקטין
לחרנגולים ונותנין מים למורסין אבל לא גובלים ואין נותנין
מים לפני דבורים ולפני יונים שבשוכה אבל נותנין לפני אווזין
וחרנגולים ולפני יונה הרדיכיות: ד מחתכין את הדלועין לפני
הבתיה ואת הנבלה לפני הכלבים: ר' יהודה אומר אם לא היתה
נבלה מערב שבת אסורה לפי שאינה מן המוכן: ה מבירין
גדרים בשבת ונשאלין לגדרים שהו לצורך השבת שפוקקין את
המאור ומודדין את המטלית ואת המקוה ומעשה בימי אביו
של ר' אדוק ובימי אבא שאול בן בטינית שפוקקו את המאור
במפית וקשרו את המקדה בגמי לידע אם יש בניגית פותח טפח
אם לאו ומדברייהם למרנו שפוקקין ומודדין וקושרין בשבת:

הלכה שנת ד' קנ"ה ע"ג

הניא נותנין מוונות לפני כלב ואין נותנין מוונות לפני חויר ומה
הפרש בין זה לזה זה מוונותיו עליך והה [נ] אין מוונותיו
עליך אמר רב אשי [ג] מתניתין נמי דיקא אין נותנין מים לפני
דבורים ולפני יונים שבשוכה אבל נותנין לפני אווזין ולפני חרנגולין
ולפני יונה הרדיסיות טאי טעמא לאו משום דהני מוונותן עליך
והני אין מוונותן עליך ולטעמך מאי אריא מיא אפילו חיטין ושערי
נמו לא אלא שאני מיא [ג] דשכיח באגמא דרשרבי יונה אפיתחא
דבי נשיאיה מאי דכתיב יודע צדיק דין דלים יודע הק"כ ככלב
שמוונותיו

ויקרא יום שני

יג

[ג] שמונתיו מועטין לפיכך שוהא אכילתו במעוין שלשה ימים כרתן [ד] כמה תשרא אכילתו במעוין ויהא טמא בכלב שלשה ימים מעת לעת ובעופות ובדגים כדי שתפול לאור והשרף אמר רב חמנא [ו] שמע מינה אורה ארעא למשרא אומצא לכלבא וכמה אמר רב מרי [ז] משה אודניה והושרא אכתריה הני מילי כדברא [ח] אבל כמתא לא [ט] דאתי למסרך אמר רב פפא לית דעניא מכלבא [י] ולית דעתיר מחוירא:

רש"י [א] אין מוזגתן ענין דשכיחי לכו דצדא חזיר אין מוזגתו עליו דלרור יהודי טיבול חזירים: [ב] תתני נמי דקא דלפילו כדי קמייכו נמי לא: [ג] דשכיחי באתא אל כל מוזגות לא שכיחי לכו: [ד] שמונתיו מועטין טעם חדס ענין לת לו מוזגות הרבה: [ה] כמה טעמא צמיעין דכלב טעמא דגזר את ומת כלב צבית תוך שלשה ימים תעמא דהכל אכל צמיו אינו תעמא דתומא דלועה צבעי חיים לא משמא כדחזי צביתא התקשה: [ו] טעם חיה אדקאמר טקטיל הקדוש צורך הוא על מוזגותיו: [ז] משא אודניה מעט כמות אגוז ומטרא צמיה יכחו צמקל חזיר שלא יחא מרגילו אגוז: [ח] אכל צמיתא לא ליתבי ליה חזירי חי לאו ידיה ה א: [ט] משום דאתי למסרך צמיה ופסידו: [י] לית דעתיר מחוירא טל מחכל ראוי לו ואף מחכלין לו הרבה:

פרק ויקרא דף ע"א

רבי יהודה אמר אכלו רעים שמו ושכרו דודים אלין כל מארי דיבבא ויללה דלחצקתו כלהו ומסברכו כחדא דהא מקעודתא דמלכא מתהניין כלא ואינתי אכלי כלהו צעטא דמלכא איתחדי וע"ד מלכא איתחדי וחדי למטרותא בקדמיתא לבתר כלהו אכלן וחדאן רבי אבא אמר אכלו רעים שמו ושכרו דודים אלין אינון שית דקאמרן ואלין אינון דכתיב בהו הביאני המלך חדריו וגומר שמו ושכרו מההוא יין דרוי לכלא רבי אלעזר אמר כל אינון דלתתא דכיון דאינון שית אסתברכאן כלהו דלתתא מתברכאן רבי שמעון אמר כלא ספיר אכל רזא דמלה אכלו רעים לעילא שמו ושכרו דודים לתתא אמר ליה רבי אלעזר מאן אינון לעילא ומאן אינון לתתא אמר ליה יאות שאילתא דא אמר עלאה דאינון באחדותא באחדותא דלא מתפרטן לעלמין אלין אקרון רעים הדא הוא דכתיב וכהר יולא מעדן ועדן וההוא נהר לא מתפרטן לעלמין ואסתכחו לעלמין צרעותא באחדותא באחדותא שמו ושכרו דודים אלין אינון לתתא דאקרון דודים לזמנין ריעין והא אוקימנא תא חזי באינון עלאי כתיב בהו אכילה בלא סתיה מאי טעמא מאי דאית ליה גרבי דחמרא אכילה בעיא וצגין דתמן שריא חמרא דמטרא כתיב בהו אכילה ובאינון תחאי דבעין

דבעיין שקיו כתיב זהו שתייה דהא כל נטיעין שקיו בעיין מכתלף
 דעמיקא וע"ד באלין אכילה ובאלין שתייה. אלין רעים ואלין דודים.
 אמר ליה רבי אלעזר אסתמי דהא דודים חביבותא איכון אמאי איכון
 תתאי אמר ליה איכון דתאבין דא לדא ולא משתכחין תדיר אקרו דודים
 ואיכון דעשתכחי תדיר ולא מתכסיין ולא מתפרשין דא מן דא אקרו
 רעים וע"ד אלין דודים ואלין רעים. אלין ברעותא באחדותא תדיר
 ואלין בתיאובתא לזמנין. ודא הוא שלימותא דכלא בגין דתתברך כ"י
 וכדין חדוותא בכלתו עלמין:

יוסף לחק. מוסר. משערי קדושה ח"ב ע"ה:

אמרן ציוסנת סנהדרין על דב טעונוי דאלו הוו יהצו ליה כל חללי
 דעיונא לא הוה משני דבוריה זמנא חדא איקלע להבוא אמר
 דקדשעא שמייה דלא הוו משניס דציונס ולא הוה מייית חיינש בלא זמניה וכו'
 סביבו ליה דרמין צנין אמרו ליה בנתותא מיך פוק מהכא ולא תגרי בנא
 מותנא וכתיב למדו לשונם דבר שקר וגו' העל אלה לא תפקוד צם אם בגוי אשר
 כזה לא תתנקה כפשי וגו' ולא נענשו המרגלים ודור המדבר אלא עפני עדות
 שקר. וארו"ל כל המחלף דבורו כאלו עובר ע"ז וכתיב שם הכה שנה ה' וגו'
 עיניו רמות לשון שקר ויפיה כוזב וגו' וכתיב ואמת לא ידברו וגו' העל אלה
 לא תפקוד וגו' וכתיב מי האיש החסן היים וגו' נאור לשונך מרע:

הלכה פסוקה. הר"ם ה' מעשה הקדושת פ"א:

קרבנות הכבוד הם שני תמידין של כל יום ומוספי צמות ורחשי מדשים
 והמועדות ושעיר חטאת של יום הכפורים וכן אם שגגו צית דין
 והורו צע"ז מנזח כל שצט ושצט פר ושעיר הפר עולה והשעיר חטאת. ואלו
 השעירים הם הנקראים שעירי ע"ז. ואם שגגו והורו בשאר המזות מצידיק פר
 לחטאת והוא הנקרא פר העלם דבר של ליצור: ב קרבנות היחיד הם
 הכבוד והמעשר והפסח והחגיגה והוא שלמים והראיה והוא עולות. וקרצן
 הגר והוא עולה מן הצהמה או שני בני יונה או שתי תורים ושניהן עולה. או
 שתי צהמות אחת עולה ואחת שלמים והגודר או המתנדב עולה או שלמים
 ושלמים הצאים עם הלחם הם הנקראים תודה. וכן קרבנות הציור וכן עולה
 וחטאת ושלמים וקרבנות נלווע וכן חטאת ואסם ועולה וקרבנות זבים
 ויולדות וכן חטאת ועולה. וקרצן הסוגג צמלות לא תעשה שיש צם ברת. והוא
 חטאת. ואם כסתפק לו אם עשה או לא עשה לומו המעל מציב אסם והוא
 הנקרא אסם תלוי. ויש עבירות שציב עליהן אסם והוא הנקרא אסם ודאי.
 וכן איל העולה ופר החטאת שמקריב כהן גדול ונשלו ציום הכפורים הרי הן
 קרצן ויחיד ופר זה הוא הנקרא פר יום הכפורים:

יום שלישי תורה

זמין בקריאת חמשה עסקים אליו כהס כנגד ה' דעליו הה' ראסונה דס
 3' לפסאיר צו מוספת כמס עשנת : שעצרה :

(1) וְשָׁחַט אֹתוֹ עַל יַד הַמִּזְבֵּחַ צִפְנָה לִפְנֵי יְהוָה וְזָרְקוּ
 בְּנֵי אֹהֶל הַבְּהֵמֹת אֶת־דָּמָו עַל־הַמִּזְבֵּחַ סָבִיב :
 וְכֹסם יִתִּיחַ עַל צִדָּא דְּמַדְבַּחָא צְפוּנָא קָדָם יי' וְזָרְקוּן
 בְּנֵי אֹהֶלן בְּהִנָּא ית דְּמִיחַ עַל מַדְבַּחָא סְחֹר סְחֹר :
 (2) וְנִמַּח אֹתוֹ לְנַחְתָּיו וְאֶת־רֵאשׁוֹן וְאֶת־פְּדָרוֹ וְעַד הַכֶּהֱן
 אֲהִם עַל־הַעֲצִים אֲשֶׁר עַל־הָאֵשׁ אֲשֶׁר עַל־הַמִּזְבֵּחַ :
 וְיַפְלִיג יִתִּיחַ לְאִיבְרוּהִי וְיַח רִישִׁיה וְיַח סַרְפִּיה וְיַסְבֵּר
 בְּהִנָּא יִתְהוֹן עַל אֲעִיָּא דְעַל אִישְׁתָּא דְעַל מַדְבַּחָא :
 (3) וְהִקְרִיב וְהִפְרַעִים וְרַחֵץ בְּמַיִם וְהִקְרִיב הַכֶּהֱן אֶת־הַכֵּל
 וְהַקְטִיר הַמִּזְבֵּחַה עֲלֶיהָ הוּא אִשָּׁה רִיחַ גִּיחַם לַיהוָה :
 וְנָנֵא וְקָרַעֵא וְחָלִיל בְּמִיָּא וְיִקְרִיב בְּהִנָּא ית כּוֹלָא וְיַסַּק
 לְמַדְבַּחָא עֲלֵתָא הוּא קִרְבֵּן דְּמַחְקָבִיל בְּרַעֲנָא קָדָם יי' :
 (4) וְאִם מִן־הַעֹף עֲלֶיהָ קָרְבָּנוֹ לַיהוָה וְהִקְרִיב מִן־הַחֹרִים
 אֹו מִן־בְּנֵי הַיּוֹנָה אֶת־קָרְבָּנוֹ : וְאִם מִן עֹפֵא עֲלֵתָא
 קִרְבָּנִיהָ קָדָם יי' וְיִקְרִיב מִן שְׁפָנֵינִיָּא אֹו מִן בְּנֵי יוֹנָה ית
 קִרְבָּנִיהָ : (5) וְהִקְרִיבו הַכֶּהֱן אֶל־הַמִּזְבֵּחַ וּמִלֵּק אֶת־
 רֵאשׁוֹן וְהַקְטִיר הַמִּזְבֵּחַה וְנִמַּצָּה דָּמוֹ עַל קִיר הַמִּזְבֵּחַ :
 וְיִקְרְבִינִיהָ בְּהִנָּא לְמַדְבַּחָא וְיִמְלוֹק יִת רִישִׁיה וְיַסַּק
 לְמַדְבַּחָא וְיִתְמַצֵּי דְמִיחַ עַל כּוֹחַל מַדְבַּחָא :

נביאים ושעיה סיון מ"ד

(6) כִּי אֲצַק מַיִם עַל־צִמָּא וְנוֹזְלִים עַל־יְבֹשָׁה אֲצַק רוּחִי
 עַל־זָרְעָה וְכִרְבָּתִי עַל־צִאֲצָאִיָּה : אֲרִי כְּמֵא
 דְּמַתְּהִבֵּן מֵיָּא עַל אַרְעָ בֵּית צְחוּנָא וּמַתְּהִיבֵן עַל
 יבשהא

יִשְׁתָּא בֵּן אִתָּן רִיחַ קוֹדֶשָׁא עַל בְּגָד וּבְרַכְתִּי עַל בְּגֵי
 בְּגָד: (3) וְצִמְחוּ בְּבֵין חֲצִיר בְּעֶרְבִים עַל-בְּלִי-מָיִם:
 וַיִּתְּרוּן צִדִיקָא רַכִּיבִין וּמַפְנָקִין כְּלַכְלָבִי עֹשֵׁב כְּאֵלֶן
 דְּמִשְׁלַח שְׂרֻשׁוֹהִי עַל גְּגֵדִין דְּמִיּוּן: (4) זֶה יֹאמֶר לַיהוָה
 אֲנִי זֶה יִקְרָא בְּשֵׁם-יַעֲקֹב זֶה יִכְתֹּב יְדוֹ יִכְתֹּב לַיהוָה וּבְשֵׁם
 יִשְׂרָאֵל יִכְתֹּב: דִּין יִימַר מִדְּחַלְיָא דִּי אָנָּא וְדִין יַעֲלִי
 בְּשׁוּם יַעֲקֹב וְדִין יִקְרִיב קוֹדֶשָׁה קֳדָם יְיָ וּבְשֵׁמָא
 דִּישְׂרָאֵל יִתְקַרֵּיב: (7) כֹּה-אָמַר יְהוָה מַלְאָךְ יִשְׂרָאֵל וְאֵלֹ
 יְהוָה צְבָאוֹת אֲנִי רֹאשׁוֹן וְאֲנִי אֲחֵרוֹן וּמִבְלַעֲדֵי אִין
 אֱלֹהִים: כִּדְנֹן אָמַר יְיָ מַלְאָךְ דִּישְׂרָאֵל וּפְרַקִּיה יְיָ צְבָאוֹת
 אָנָּא הוּא דְמַלְאָךְמִין אַף עַלְמֵי עַלְמֵיָא דִּילִי אִינְוֹן וְכַר
 מִנִּי לִית אֱלֹהִ: (8) וּמִיִּרְכְּמוּנִי יִקְרָא וּנְגִידָתִי וַיִּשְׁרַכְתָּ לִּי
 מִשׁוּמֵי עַסְעוּלָם וְאוֹתוֹת וּבְאִשֶׁר תִּבְאֵנָה נִגְדוֹ לְמוֹ: וּמִן
 כְּנַתִּי דִיעֲרַעֲנָא וַיַּחֲוִינָה וַיִּסְדְּרִינָה קְדָמִי מִשְׁוִינִתִּי עִמָּא
 דְכֵן עַלְמָא וְדֵאֲתִינִן וְדַעַתִּירִין לְמִיתִי יַחֲוִין לְבָא:

כתובים עשלי סימן כ"ח

(6) תִּצְוֶנָה עַל הַמִּיתָנוּ כִּי־מָאֲנוּ יָדֵינוּ לַעֲשׂוֹת: דִּינָתָא
 דַּעֲטָלָא מִמִּיתָא לִיה דְלָא עֲפִינִן לִיה אִידִין
 דַּעֲבָדִין עֵיבִידָתָא: (3) כָּל־הַיּוֹם תִּצְוֶנָה תִּצְוֶנָה וְצִדִיק
 יִתֵּן וְלֹא יִחַשֵׁד: כָּל יוֹמָא רֵאִיג דִּינָתָא וְצִדִיקָא יְהִיב וְלֹא
 מַחֲשִׂיד: (4) זְבַח רִשְׁעִים תוֹעֵבָה אַף כִּי־בִזְמָה יִבְיֹאֲנוּ:
 דִּיבְחָא דְרִשְׁעֵי מְרַחֵק הוּא מְטוּל דַּמַּעֲבָדָתָא מִיִּתִּי
 לִיה: (7) עַד־קִבְיָם יֵאבֵד וְאִישׁ שׁוֹמֵעַ לְנֶפֶשׁ יְדַבֵּר:
 סַחְרָא דְבְדִבְוִתָּא יֵאבֵד וְגִבְרָא שְׂמוּעָה שְׂרִי דֵאִית
 מְמַלֵּל: (8) הֲעוֹ אִישׁ רִשָּׁע בְּפִנְיֵו וַיִּשָּׂר הוּא יִכֵּן
 דְרַבְּכּוֹ: מַחְצִיף אַפּוֹ נִבְרָא רִשְׁעָא וְהַרְיָצָא הוּא מַסְקִין
 אֲוֶרְחִיה:

דִּקְרָא יוֹם שְׁלִישִׁי

מִשְׁנֵה כְּמוֹצוֹת פֶּרֶק ח'

ע

א הָאִשָּׁה שֶׁנִּסְּלוּ קָה נִכְסִים עַד שְׁלֵא תַחְאָרְסִי מוֹדִים ב"ש
 וּב"ה שְׁמוֹכְרָת וְנִתְּנָה וְקִים נִפְלוּ לָהּ מִשְׁנִחְאָרְסָה
 ב"ש'א תִּמְכֹּר וּבַח"א לֹא תִמְכֹּר אֱלוּ וְאֱלוּ מוֹדִים שְׁאִם מְכָרָה
 וְנִתְּנָה קִים אָמַר ר' הַהוּדָה אָמְרוּ לִפְנֵי רַבִּן גְּמִלְיָאֵל הוּאִיל וְזָכָה
 בְּאִשָּׁה לֹא יוֹבֵה בְּנִכְסִים אָמַר לָהֶם עַל הַחֲדָשִׁים אָנוּ בּוֹשִׁין אֲלֵא
 שְׂאִתָּם מִגְּלָגְלִין עֲלֵינוּ אֵת הַיְשָׁנִים נִפְלוּ לָהּ מִשְׁנִישָׁאת אֱלוּ וְאֱלוּ
 מוֹדִים שְׁאִם מְכָרָה וְנִתְּנָה שֶׁחַבְעַל מוֹצִיא מִדֵּד הַלְקִיחוֹת עַד שְׁלֵא
 נִשְׂאָת וְנִשְׂאָת רַבִּן גְּמִלְיָאֵל אָמַר אִם מְכָרָה וְנִתְּנָה קִים א"ר
 חֲנִינָא בְּן עֲקִיבָא אָמְרוּ לִפְנֵי רַבִּן גְּמִלְיָאֵל הוּאִיל וְזָכָה בְּאִשָּׁה לֹא
 יוֹבֵה בְּנִכְסִים אָמַר לָהֶם עַל הַחֲדָשִׁים אָנוּ בּוֹשִׁין אֲלֵא שְׂאִתָּם
 מִגְּלָגְלִין עֲלֵינוּ אֵת הַיְשָׁנִים: ב ר' שְׁמַעוֹן הוֹלֵךְ בֵּין נִכְסִים לְנִכְסִים
 נִכְסִים הַיְדוּעִים לַבַּעַל לֹא תִמְכֹּר וְאִם מְכָרָה וְנִתְּנָה כְּמֵל שְׂאִינוּ
 יְדוּעִים לַבַּעַל לֹא תִמְכֹּר וְאִם מְכָרָה וְנִתְּנָה קִים: ג נִפְלוּ לָהּ
 כְּסָפִים יִלְקַח בָּהֶן קֶרֶעַ וְהוּא אוֹכַל פִּירוֹת פִּירוֹת הַתְּלוּשִׁין מִן
 הַקֶּרֶעַ יִלְקַח בָּהֶן קֶרֶעַ וְהוּא אוֹכַל פִּירוֹת וְהַמְחַבְרִין בְּקֶרֶעַ א"ר
 מֵאִיר שְׁמִין אוֹתָן בְּמָה הֵן יִפִּין בְּפִירוֹת וְכַמָּה הֵן יִפִּין בְּלֹא פִירוֹת
 וְהַמּוֹתֵר יִלְקַח בָּהֶן קֶרֶעַ וְהוּא אוֹכַל פִּירוֹת וְתַכ"א הַמְחַבְרִין
 לַקֶּרֶעַ שְׁלוֹ וְהַתְּלוּשִׁין מִן הַקֶּרֶעַ שְׁלָה יִלְקַח בָּהֶן קֶרֶעַ וְהוּא אוֹכַל
 פִּירוֹת: ד ר' שְׁמַעוֹן אָמַר מְקוֹם שְׁנִיפָה כְּחוּ בְּכִנְיֻסְתָּה הַרְעַ כְּחוּ
 בִּיצִיאָתָה מְקוֹם שֶׁהוֹרַע כְּחוּ בְּכִנְיֻסְתָּה יִפֵּה כְּחוּ בִּיצִיאָתָה פִּירוֹת
 הַמְחַבְרִין לַקֶּרֶעַ בְּכִנְיֻסְתָּה שְׁלוּ וּבִיצִיאָתָה שְׁלָה וְהַתְּלוּשִׁין מִן
 הַקֶּרֶעַ בְּכִנְיֻסְתָּה שְׁלָה וּבִיצִיאָתָה שְׁלוּ: ה נִפְלוּ לָהּ עֲבָדִים
 וְשִׁפְחוֹת וְקָנִים יִמְכְּרוּ וְיִלְקַח בָּהֶן קֶרֶעַ וְהוּא אוֹכַל פִּירוֹת רַבִּן
 שְׁמַעוֹן בֶּן גְּמִלְיָאֵל אָמַר לֹא תִמְכֹּר מִפְּנֵי שְׁחָן שְׁבַח בֵּית אֲבִיךָ
 נִפְלוּ לָהּ וְהִים וְנִסְגִּים וְקָנִים יִמְכְּרוּ לַעֲצִים וְיִלְקַח בָּהֶן קֶרֶעַ וְהוּא
 אוֹכַל פִּירוֹת ר' הַיְדוּדָה אָמַר לֹא תִמְכֹּר מִפְּנֵי שְׁחָן שְׁבַח בֵּית אֲבִיךָ
 הַמוֹצִיא הוֹצִיאָתָה עַל נִכְסֵי אִשְׁתּוֹ הוֹצִיא הַרְבֵּה וְאֵבֶל קִימְעָא קִימְעָא
 וְאֵבֶל הַרְבֵּה מַה שֶׁהוֹצִיא הוֹצִיא וְמַה שְׂאֵבֶל אֵבֶל הוֹצִיא וְלֹא
 אֵבֶל יִשְׁבַע כְּמַת הוֹצִיא וְטוֹל: ו שׁוֹמְרַת יָכֵם שֶׁנִּפְלוּ לָהּ נִכְסִים
 מוֹדִים ב"ש וְב"ה שְׁמוֹכְרָת וְנִתְּנָה וְקִים מַתָּה מַה יַעֲשֶׂה בְּכַתּוּבַתָּת
 וּבְנִכְסִים

יח ויקרא יום שלישי

יח

ובנכסים הנכנסין והיוצאין עמה ב'ש"א יחלוקו יורשי הבעל עם יורשי האב ובה"א נכסים בתוקףן ובתובה בתוקף יורשי הבעל נכסים הנכנסים והיוצאים עמה בתוקף יורשי האב: ז הניח אחיו מעות ילקח בהן קרקע והוא אוכל פירות פירות התלושין מן הקרקע ילקח בהן קרקע והוא אוכל פירות המחברין בקרקע א"ר מאיר שמין אותן כמה הן נסין בפירות וכמה הן נסין בלא פירות וחמור ילקח בהן קרקע והוא אוכל פירות וחכ"א פירות המחברין בקרקע שלוי ותלושין מן הקרקע כל הקודם וכה בהן נכס הוא וכה קדמה היא ילקח בהן קרקע והוא אוכל פירות בנכסה הרי היא כאשתו לכל דבר ובלבד שתהא כתובהה על נכסו בעלה הראשון: ח לא יאמר לה הרי כתובתיך מונחת על השלחן אלא כל נכסיו אחראין לכתובהה (ס"א וכן לא יאמר אדם לאשתו הרי כתובתיך מונחת על השלחן אלא כל נכסיו אחראין לכתובהה) גי'שה אין לה אלא כתובהה החזירה הרי היא ככל הנשים ואין לה אלא כתובהה בלבד:

הלכה נמוצות 97 פ"ג ע"ג

החזירה [א] מאי קא משמע לן [ב] תנינא המגרש את האשה והחזירה על מנת כתובה ראשונה מחזירה מהו דתימא אשתו הוא דאיהו כתב לה כתובה מיניה אבל יבמתי דלאו איהו כתב לה היכא דגרשה ואהדרה אימא כתובהה מיניה קא משמע לן אמר רב יהודה בראשונה [ג] היו כותבים לבתולה מאתים ולאמנה מנה והיו מוקינים [ד] ולא היו נושאין נשים עד שבה שמעון בן שטח ותיקן כל נכסיו אחראין לכתובהה תניא נמי הכי בראשונה היו כותבין לכתולה מאתים ולאמנה מנה והיו מוקינים ולא היו נושאין נשים התקינו שיהיו מניחין אותה בבית אביה ועדיין כשהוא כועס עליה אומר לה לכי אצל כתובתיך התקינו שיהיו מניחין אותה [ה] בכית חמיה [ו] עשירות עושות אותה [ז] קלותה של כסף ושל זהב עניות היו עושות אותה [ח] עביט של מימי רגלים ועדיין כשכועס עליה אומר לה [ט] טלי כתובתיך וצאי עד שבא שמעון בן שטח ותיקן שיהא כותב לרה [י] כל נכסיו אחראין לכתובהה:

ד'ש"י [ב] מאי קא משמע לן ביצובה: [ג] תנינא: לה צלסחו ומאי סולמיה דיצמחו דלעוין לעתניה דלית לה נמוצה מיניה ללא נכסי צעלה צולסחו: [ג] היו נומצין וכו': ולא היו משעבדין נכסיהם לחזירות כנמוצה: וכל

ויקרא יום שלשי

[ד] ולא היו נושאין נשים. שלא היו רגות לנשא להם אמרו לכשימו' או יגרש
לא נמלא לגבות כלום שהיורשין ילניעו מענת של ירושה: [ה] צבית חמיה.
צבית צעיה: [ו] עשירות. שבתוצתן מרובה: [ז] קלתות. כמין של שנתנה על
ראשה ונתנה זה פלגיה לאחר שנתמלא הפלך עווי: [ח] עבשי. למימי
רגלים: [ט] עלי כחצותין ואלוי. לפי שהיתה מיוחדת לך: [י] כל נכסי
אחריו. ולא ייחד לה בתובה צמטעלנין:

זוהר ויקרא דף ה' ע"ג

הא חזי בשעתא דזכר נש מתקן עובדוי על ידא דקרבתא כלא
אתבסס ואתקרב ואתקשר דא בדא ביחודא פליס. הדא הוא
דכתיב אדם כי יקריב מכם. כי יקריב לקשרא מלין כדקא חזי. תא חזי
אדם כי יקריב לאפוקי מאן דלא אתכסיב דהא קרבייה לאו קרבן
וברכאן לא משתבחן לגביה (ס"א על ידיה) לא לעינא ולא לחתא
ומשמע דכתיב אדם כי יקריב מאני הכא דלאו איהו אדם ולא בכללא
דאדם הוא ושכינתא לא שריא עלוהי בגין דאיהו פגיס ואקרי בעל
נוס ונארי דמומא אתרחקא וכולא כ"ס למדבחה לקרבא קרבנא.
וכד ואביהוא אוכחן דכתיב ותלא אש מלפני ה' ובגיני כך כתיב אדם
כי יקריב מכם קרבן לה' אדם דאשחכחו דכר ונוקבא האי חזי לקרבא
קרבתא דא ולא אחרא. ואמר רבי אבהא אף על גב דאוקמוה לנדב
ואביהוא במלה אחרא הכי הוא ודאי. אבל קטרת עלאה הוא מכל
קרביני דעלמא דעליה אתברכו עילאי ותתאי וקרבתא דא דאיהו
לעילא מכל קרביני לא אתחזון אינון לקרבא דהא לא אתכסיבו.
לקרבנא לא אתחזון. כ"ס למלין עלאין דיחברכו על ידיהו. ואי
תימא ותלא אש מלפני ה' ותאכל אותם אנאי. לבר נש דאתא קמי
מטרוניתא לבשרא לה דהא מלכא חמא מלכא איהו וישרי זה במטרוניתא
לנחדי עמה. אתא לקמי מלכא חמא מלכא ההוא ב"כ דאיהו מארי
דנומין. אמר מלכא לאו הוא יקרא דיילי דעל דידי דהאי פגיס איעול
למטרוניתא. אדהכי אתקנת מטרוניתא ביתא למלכא. כיון דחמאת
דמלכא הוה זעין למימי לגבה וההוא בר נש גרים לאסתלקא מלכא
מינה כדין פקדת מטרוניתא לקטלא לההוא בר נש. כך בזמנא דעאלו
בדב ואביהוא וקטרת בידיהו חדת מטרוניתא ואתתקנת לקבלא
למלכא. כיון דחמא מלכא אינון גברין פגימין מארי דנומין לא בעת
מלכא דעל ידיהו ייתי למשרי עמה ואסתלק מנה כד חמא מטרוניתא
דביגיטיון אסתלק מלכא מנה ניד ותלא אש מלפני ה' ותאכל אותם.
וכל דא בגין דמאן דלא אתכסיב הוא פגיס. נאריה דנומין קדם
מלכא. קדושה דמלכא אסתלק מניה ולא שריא בפגימו. ועל דא כתיב

ויקרא יום שלישי

אדם כי יקריב מנחם קרבן מנאן דאקרי אדם יקריב ומנאן דלא אקרי אדם
לא יקריב:

יוסף לחק מוסר מעשרי קדושה ח"ט ט"ה:

ג'חזי לא נעדר אלא מפני שסדר צמח אלישע חנוני כוז לתמר וסדרג
רדיוו ה' נבות נטרד עומילתו על שדכר כוז שנאמר מי יפתה את
אחאז וגו' לא לא מפניאסך ואמר רב הונא לא גלו ישראל מארס אלא על
שעברו על פסוק מדכר שקר תרחק וארז"ל לא תרצה ירושלים וכו' וצמח
הזכר צמח דשקר דאיהו סו"אל שלטא כתיב ותשלך אתה ארצה ודא גרים
מדינו בית ראשון ושני וכו' וארז"ל על ג' דברים העולם עומד על הדיו ועל
האמת ועל השלום וכתיב ה' מי יגור צהאלך וגו' ודובר אמת בלבו אף מה
סמך בלבו לרד לאמת אמתו צמעה כח"ט רז"ל צעודא דרב סמך וכתיב
דורת אמת היתה צפיהו ועולה לא נחלא צמחיו מי תלאך ה' לצמות כול:

הלכה פסוקה ה"ס ה' מעשה הקרבנות פ"ה:

כל קרבנות הימד חייב צאחרותן וצאחרותן נכביהן חוץ מן הנדבה וכל
קרבנות הביצור אינן חייבין צאחרותן ולא צאחרות נכביהן ואם קרב
הוצח חייבין צאחרות נכביהם והרצן יחיד שקצוץ לו זמן הרי הן קרבנן לצור
ואינו חייב צאחרותו: ב כל עולה צבונה אינה צאה אלא מן הזכרים בלבד
וכאן צאה מן הכזשים ומן העזים ומן הצקר בין גדולים בין קטנים ומן
הסורים ובני יונק ואחד צהן הזכר וכהנה: [ג] המעלת צאה מהעשה המזינים
האלו מן הזכרים ומן הנהנות מן הגדולים ומן הקטנים: [ד] האשם אינו צא
אלא מזכרי כזשים בלבד יש אשם צא מגדולי ומן זה ויש אשם צא מן הקטנים:

יום רביעי תורה

עיון בקריאת ששה פסוקים- אלו ששה ננגד י דמילוי נר דשס צ"ן לקנות
הארת נפש יתירה משנת ה' הצאה:

(ב) וְהִסִּיר אֶת־מִרְאֵתוֹ בְּנִצְתָהּ וְהִשְׁלִיךְ אֹתָהּ אֶצֶל
הַמַּזְבֵּחַ קִדְמָה אֶל־מְקוֹם הַדָּשָׁן וַיַּעֲבִי־הָיָה
זָפְקוּהָ בְּאוֹכְלֵיהָ וַיִּרְמֵי יְתִיהָ בְּסִמּוֹ מִדְּבַחַת קִדְמוֹת
בְּאֶחָד דִּמְקַדֵּין קָטָמָא: (ג) וְשָׁמַע אֹתוֹ בְּכַנְפָיו לֹא יִבְדִּיל
וְהִקְטִיר אֹתוֹ הַכֹּהֵן הַמַּזְבֵּחַהּ עַל־הַעֲצִים אֲשֶׁר עַל־
הָאֵשׁ עֲלֶיהָ הוּא אִשָּׁה רַיִם גִּיחַם לִיתְהָה: וַיִּפְרַק יְתִיהָ
בְּגִדְפוֹתֶיהָ לֹא יִפְרִישׁ וַיִּסִּיק יְתִיהָ בְּהִנָּיָה לְמִדְּבַחַת עַל
אֵעִיא

אֵשׁ דַּעַל אִישׁחָא עֲלֵתָא הוּא קוֹרְבַן דְּמִתְקַבִּיל
 בְּרַעְוֵא קָדָם יי: (א) וְנִמַּשׁ כִּי־תִקְרִיב קֹרְבַן מִנְחָה לַיהוָה
 סֵלֶת יִהְיֶה קֹרְבָנְךָ וְצֶק עֲלֶיהָ שְׁמֵן וְנָתַן עֲלֶיהָ לִבְנֵי־
 וְנִאֲשׁ אֲדִי יִקְרִיב קֹרְבַן מִנְחָתָא קָדָם יי סֵלֵתָא יְהוּ
 קוֹרְבָנֶיהָ וְיִרִיק עֲלֶיהָ מִשְׁחָא וַיִּתֵּן עֲלֶיהָ לְבוֹנָתָא :
 (ד) וְהִבִּיאָה אֶל־בְּנֵי אֹהֶל־הַבְּתֻלִים וְקָמִין מִשֵּׁם מֵלֵא קִמְצוּ
 מִסֻּלְתָּהּ וּמִשְׁמֶנֶה עַל כָּל־לִבְנֹתָהּ וְהִקְטִיר הַכֹּהֵן אֶת־
 אֹזְבַּחָהּ הַמִּזְבֵּחַהּ אִשֶׁה רִיחַ גֵּיחַח לַיהוָה : וַיִּחְיֶנָּה לֹחַת
 בְּנֵי אֹהֶל כֹּהֲנָא וְיִקְמוּן מִתַּמּוֹן מְלֵי קוֹמְצִיָּה מִסֻּלְתָּהּ
 וּמִמִּשְׁוֹה עַל כָּל לְבוֹנָתָהּ וַיִּסִּיק בְּהֶנָּא יַת אֹזְבַּחָהּ
 לְמִדְבַּחַת קוֹרְבַן דְּמִתְקַבִּיל בְּרַעְוֵא קָדָם יי: (ה) וְהִנּוּחֶתָּהּ
 מִזֶּה־מִנְחָה לְאֹהֶל וּלְבָנָיו קֹדֶשׁ קֹדְשִׁים מֵאִשֵּׁי יְהוָה :
 וְדֹא־שְׁחָאָר מִן מִנְחָתָא לְאֹהֶל וּלְבָנֹהוּי קֹדֶשׁ קֹדְשִׁין
 מִקֹּרְבָנֵי־בָנָי : (ו) וְכִי תִקְרַב קֹרְבַן מִנְחָה מֵאִפֶּה הַגֹּזֵר
 סֵלֶת חֲלוֹת מִצַּת בְּלוּלַת בִּשְׁמֵן וְרִקְקִי מִצֹּת מִשְׁחִים
 בִּשְׁמֵן : וְאֲדִי תִקְרִיב קֹרְבַן מִנְחָתָא מֵאִפֶּה הַתְּנֹרָא
 סֵלֵתָא גְרִיצָן פְּטִירָן דְּפִילָן בְּמִשְׁחָ וְאִסְפוּנִין פְּטִירִין
 דְּמִשְׁוִחִין בְּמִשְׁחָ :

נביאים יצטיב סיון מ"ד

(ב) אֶל־תִּפְחָדוּ וְאֶל־תִּרְחוּ הֲלֵא מֵאִזּוּ הַשְּׂמֵעֲתִיב
 וְהַנְּרָתִי וְאַתֶּם עֲדִי הַיֵּשׁ אֲרוּחַ מִכְּלַעַד־וְאִין
 צוּר בַּל־יִדְעֵתִי : לֹא תִדְחֲלוּן וְלֹא תִתְבַּרְוּן הֲלֵא מִכְּבֹן
 בְּסִרְתֵּךְ וְנִוְיִתִי וְאַתֶּן סִבְדִּין קִרְמֵי הָאִית אֵלֶהָ בַר
 מְנִי וְלִית דְּמִקִּיף אֵלֶהוּן דְּמִן קִרְמֵי מִתְּיָחִיב לִית תְּקוּפָה :
 (ג) וְצִירֵי־בַסֵּל כָּלֶם הַהוּן חֲמוּדֵיהֶם כָּל־יִעֲלוּ וְעִדֵיהֶם הַמָּה
 כָּל־יִרְאוּ וּבִלְיָדְעוּ לְמַעַן יִבְשׂוּ : עֲבָדֵי אֵילִמְנָא כֹּוֹלֵהוּן
 לְמֵא

נקוד עליו

למא ופליחיהון דלא יהנון להון וסבדין אינון בנפשתייהון
 דלא חזו ולא ידעין בדיל דיבחהון: (א) מי יצר אל ופסל
 נסך לבדתי הועיל: מן עבד דחלא וצילמא אתיה בדיל
 דלא להנאה: (ד) הן כל דבכרו יבשו וחרשים המה
 מאדם ותקצו כלם יעמדו ופחדו יבשו יחד: הא כל
 פליחיהון יבחהון ואומנין עבדונין מפני אנשא ותכבשו
 כולהון יקומון יתברון יבחהון בתרא: (ה) חרש ברזל
 מעצד ופעל בפחם ובמקכות יצרהו ויפעלהו בזרוע
 פחו גם דרעב ואין פח לא שתה מים ויעף: נפחא
 מברזלא הצינא עבד ונפח נור בשחורין ובמקובין
 מתקיף ליה ועבד ליה בתקופ חיליה דאם יכפן
 עבדיה ולא ייכול לא יהי ביה חיל ואם יצחי ולא ישתי
 מיא יהי משלחי: (ו) חרש עצים נטה קו יחארהו בשדר
 יעשהו במקצעות ובמחונה יחארהו ויעשהו כחכנית
 איש כחפארה אדם לשבת בית: נגרא אעין נפין
 בחומא מסר ליה במשקולתא מגזי ליה באיזמיליא
 ובנצורין מאחיד ליה ועבד ליה כדמות גבר כחושפתח
 איהא יתבת ביהא:

כתובים משלי סיון כ"א

(ב) אין חכמה ואין חכמה ואין עצה לגנב יהוה: לית
 חכמתא ולית בינוא ולית עיצתא היד דאלהא:
 (ג) סוס מוכן ליום מלחמה וליהוה התשועה: סוסיא
 מהקן ליומא דחרבא ואלהא הוא פורקנא: (ד) נבחר
 שם מעשר רב מכסף ומזהב הן טוב: שמא טובא
 מן עוהרא סגיא ומבכפא ומן דחבא שפיר חסדא:
 (ה) עשיר ורש נפגשו עשה כלם יהוה: עוהרא ומכפינא

סגיא

סג' אן חר פחר אינון ומר' יהוהו אלהא ב'רא אינון :
 (ו) ערום ו ראה רעה ויסת'ר ומת'ים עברו וגעשו :
 ערימא חוי כישתא ומט'שי ושכרי ובנרי תיוסאגני
 אינון : (ז) עקב ענה יראה יהוה עשר וכבוד וחסים :
 עקבא רענותנהא דחלהא ר' עותרא וקרא וחוי :

ויסתר ק

משנה f33 בתל סוק ד'

א המוכר את הבית לא מכר היציע ואף על פי שהיא פתוחה
 לתוכו ולא את החדר שלפנים ממנו ולא את הפג
 בזמן שיש לו מעקה גבוה עשרה מ'פחים ר' יהודה אומר אם יש
 לו צורה פתח אף על פי שאינו גבוה עשרה מ'פחים אינו מכור :
 ב לא את הכור ולא את הדות אף על פי שכתב לו עמקא ורומא
 וצריד לקח לו דר' ד'ר עקיבא נח"א אינו צריד לקח לו דר' ד'
 ומורה ר' עקיבא בזמן שאמר לו חוץ מאלו שאינו צריד לקח לו
 דר' ד' מברו לאחר ר' עקיבא אומר אינו צריד לקח לו דר' ד' נח"א
 צריד לקח לו דר' ד' : ג המוכר את הבית מכר את הדלת אבל
 לא את המפתח מכר את המכתשית הקבועה אבל לא את
 המטלטלת מכר את האי צמרוכל אבל לא את הקלת ולא את
 התנור ולא את הכירים (ג' א' מכר תנור מכר כירים) בזמן שאמר
 לו הוא וכל מה שבתוכו הרי כלן מכירין : ד המוכר את החצר
 מכר בתים בורות שיתין ומערות אבל לא את המטלטלין בזמן
 שאמר לו היא וכל מה שבתוכה הרי כלן מכירין בין כך ובין כך
 לא מכר את המרחץ ולא את בית הכבד שבתוכה ר' אליעזר אומר
 המוכר את החצר לא מכר אלא אורה של חצר : ה המוכר את
 בית הכבד מכר את הים ואת הממל ואת הבתילות אבל לא מכר
 את העבדיו ואת הגלגל ואת הקורה ובזמן שאמר לו הוא וכל מה
 שבתוכו הרי כלן מכירין ר' אליעזר אומר המוכר את בית הכבד
 מכר את הקורה : ו המוכר את המרחץ לא מכר את הנסרים
 ואת הספסלים ואת תיילאות בזמן שאמר לו הוא וכל מה שבתוכו
 הרי כלן מכירין בין כך ובין כך לא מכר את המגורות של מים
 ולא

ולא את אוצרות של עצים: ז המוכר את העיר מבר בתים בורות
 שיחין ומערות מרהצאות ושוככות ובית הבריו ובית השלחין. אכל
 לא את הממלטלויו. וזמן שאמר לו היא וכל מה שבחובה אפילו
 היו בה בהמה ועבדים. הרי כלן מכורין. רבן שמעון בן גמליאל
 אומר המוכר את העיר מבר את הסנטר: ח המוכר את השדה
 מבר את האבנים שהם לצורכו. ואת הקנים שבפרם שהם לצורכו.
 ואת הקבוץ שהיא מחברת לקרקע. ואת מתיצה הקנים שהיא
 פתיחה מבית רובע ואת השו"תרה שאינה עשויה כמיט. ואת החרוב
 שאינו מורכב ואת בתולת השקמה: ט אכל לא מבר לא את
 האבנים שאינן לצורכו. ולא את הקנים שבפרם שאינן לצורכו.
 ולא את הקבוץ שהיא תלושה מן הקרקע. בזמן שאמר לו היא
 וכל מה שבחובה הרי כלן מכורין. בין כך ובין כך לא מבר לא
 את מתיצה הקנים שהיא בית רובע. ולא את השומרה שהיא
 עשויה כמיט. ולא את החרוב המורכב. ולא את סדן השקמה.
 ולא את הכור ולא את הנח. ולא את השוקב. בין תרכין בין שלמים
 וצריך לקח לו דרך. ה. ר. עקיבא וחב"א אינו צריך. ומודה ר' עקיבא
 בזמן שאמר לו חוץ מאלו שאינו צריך לקח לו דרך. מברן לצטר
 ר. עקיבא אומר אינו צריך לקח לו דרך. וחב"א צריך לקח לו דרך.
 כמה דברים אמורים במוכר. אכל בנותו מתנה נותן את כלם.
 האתיו שחלקו וכו' בשדה וכו' בכלם. המחזיק בגכסי הגר. החזיק
 בשדה החזיק בכלם. המקדיש את השדה הקדיש את כלם. רבי
 שמעון אומר המקדיש שדה לא הקדיש אלא את החרוב המורכב
 ואת סדן השקמה:

הלכה 333 ספרא דף נ"ז ע"ג:

אמר רבי יוחנן משום ר' בנאה [א] בכל שוחפין מעכבין זה את זה
 [ב] חוץ מן הכביסה שאין דרכן של בנות ישראל [ג] להתבנות
 על הכביסה. ועוצם עוניו מראות ברע אמר רבי חייא בר אבא זה
 [ד] שאין מוכחבל בגשים כשעה שעומדת על הכביסה. [ה] היכי
 דמי [ו] אי דאיכא דרבא אחריתי [ז] רשע הוא אי דליכא דרבא
 אחריתי [ח] אנום הוא לעולם דליכא דרבא אחריתי ואפילו הכי
 מבעי ליה [ט] למינס נפשיה. [י] בעא מיניה רבי יוחנן מרבי בנאה
 חלוק של תלמידי חכמים ביצד. [יא] כל שאין בשרו נראה מתחתיו
 מלית

ויקרא יום רביעי

כה

[יג] מליח של תלמידי חכמים כיצד כל [יג] שאין חלוקו נראה
מתחתיו טפה שלחן של תלמידי חכמים כיצד [יד] שני שלישי
גדיל ושליש גלאי ועליו קערות וירק [טו] ומבעתו מכחיו והתניא
מבעתו [טז] מבפנים לא קשיא [יז] הא דאיבא ינוקא [יח] הא דליבא
ינוקא ואי בעית אימא הא והא דליבא ינוקא ולא קשיא [יט] הא
דאיבא שמעא [כ] הא דליבא שמעא ואי בעית אימא הא והא
דאיבא שמעא ולא קשיא [כא] הא ביממא הא כליליא ושל עם
הארץ דומה [כב] למדורה וקדרות מקיפות אותה טטה של תלמידי
חכמים כיצד [כג] כל שאין תחתיה [כד] אלא סנדלין בימות החמה
ומנעלין בימות הגשמים ושל עם הארץ דומה [כה] לאוצר בלום

רשב"ם [א] כלל שותפין וכו' כלל שותפין התצוען צהר דומיא דהעמדת
צמרות תנור ויורים שותפין אורה הצהר יכולין לעכב אם האחד
רוצה לעשות לצד וחזירו חין רוצים לעשות כן: [ב] מוח מן הכניסה שחקנו
לו חכמים שיעשה צהר צעל כרחק של שותפין תצונו: [ג] להצעות סלירות
לעמוד הם ויחפו לגלות טוק לעמוד צהר: [ד] שאין מסתכל נספוח הולך
על שפת הנהר: [ה] בימי דמיי דמשפחה ציה קרל אם עולם עיניו דמשמע
טחם לא יעלים עיניו אינו לא לדיק ולא דמע: [ו] אי דאיכא דרבה אחרונה
ואזיל צהר: [ז] דמע הוא וחק על מי שעומס עיניו טלח סיה לו להמקרה
אלא להחוק מן העצירה דקי"ל החוק מן הכיעור: [ח] אלוס הוא אם
מסתכל דרך הליכוח ואינו דמנעא פטריה ולמה תחוקו הכתוב להעלים עיניו
דמנעא צהר ציה קרל שותפין לדיק לעלוס עיניו: [ט] למינס נספוח להשית
עיניו לצד אחר והיינו דמשפחה ציה קרל דאי אלוס נספוח הסוד הוא: [יא] צעל
מנייה דאי מרבי צהר: שמעתי דרבי צהר קשיב ואזיל אצד גררל דרף
דלעיל: [יב] כל שאין צהר וכו' סיבא ארוך עד פיסת רגלו טלח יראה
כשילך חק: [יג] עליה מתקורן שמתכסה צו על כל צדדים שהוא לוצע:
[יד] שאין גרלה וכו' וב"ש דאי קאי עד להדי חוק דאיכא לטעות עמי:
[טו] שני שלשים גדול ושלשים גלאי שני שלשים רוחב השלחן מכוסה צמפה מלד
האובלין לקנה את פיהן ולתת עליה את הפת ושלש החילון מגולה להניח עליו
קערות ובוטות טלח ולכלבו המפה והצחו האובלין ואלת דמפרטי שלש גלאי
צחמלע שני שלשים גדיל דהיינו חפה עחק ומצפנים כל סביב השולחן ואחלעיתו
מגולה גדיל קרי המפה על סם שחרונה ולסוף למ הוא: [טז] ועצמתו של
שולחן סהיו רגילין לעשות צמפתו למלותו צו יהי מצחון ולא מצפנים מלד
האובלין ובתפרם ואזיל: [טז] מצפנים צלד הסמוך לו: [יז] היבא דאיכא
ינוקא שוטב אלל אציו לאכול לדיק להוסיף השולחן סיבא לד שצו קצוה
הצבעת מצחון פן יחוק התינוק הצבעת וינענע השולחן: [יח] ואי ליכא
ינוקא יעשה מצפנים ולא יתפנה מצחון פן יכשל צה השמט שחוק וצא סביב
השולחן: [יט] הא דאיכא שמעא שמש יעשה מצפנים פן יכשל צה השמט:
[כ] וצא דליכא שמעא יעשה מצחון ולא מצפנים פן יחוק צם האובלין ומיהו
היבא דאיכא שמעא יעשה מצפנים מלד היוספין ולא מצחון סיכולין להצטר מן
הצבעת ויחר מן השמט שהוא הולך וסן יושפין: [כא] הא צוממל יביה מצחון
סיכול השמט להצטר ולא מצפנים דחוק לאובלין מלד להם המקום: [כב] למדורה
שעוממת קדרות והאט צחמלע חק באן המפה והלחם צחמלע וקערות סביב

נל

[כג] כל שאין תחתיה וכו' דאמר בפסחים אובלין תחת המטה אפילו מחופין
 צבלי צדול רוח רעה שורה עליהן דרך לעול ומעלין זימות החמה ובגדלין
 זימות הגשמים שצביל השיט: [כד] אלא סנדלין זימות החמה שמניחין סס
 עד ימות הגשמים שינערך להם: [כה] לאורר כלום צמ"ך כמו עיסה כלום
 צמסכת שנת צפרק כ"ג עיסה ויעוררת ממינים הרבה וכן אורר כלום מניין
 הרבה מעורב צחוכו ציחד וכן וטת עם הארץ כל דבר מניחין תחת מיטתן
 אובלין וכלים:

וזהר ויקרא דף כ"ג ע"א:

פתח

רבי יוסי ואמר ולא אמר היה אלוה עושי כותן זמירות כלילה
 תא חזי בשעתא דאתער רוח לפון ואתפלג ליליא הא
 אוקמוה דשלהובא חד כפיק ובטש תחות גדפוי דתרגולא ואקיס גדפוי
 וקארי וההוא שלהובא בזונגא דנוטי גביה ואתער לקבליה אסתכי ביה
 ואזדעזע וקארי ואסתכי ואשגח בגין יקרא דמאריה למעבד רעותיה
 וקארי לון לבני נשא ועל דא אקרי סכוי אשגחא ואקרי גצר בגין
 דאתער בשלהובא דגבורה צטרעא דגבורה קא אתיא לאתערעא
 בעלמא כדן איכון בני מהימנותא קיימין ויהבין גבורה וחילא לבנסת
 ישראל וכדן אקרי רנה דאורייתא ועל דא ירית דוד מלכותא הוא ובכוי
 לעלמין ולדרי דרין וכד תרגולא קארי ובני נשא כיימי צערסיהו ולא
 מתערי תרגולא אקרי לבתר ואמר מה דאמר והא אוקמוה לבתר
 בטש בגדפוי ואמר ווי לפלגייה כזיף דמאריה שצקא דמאריה דלא
 אתער רוחיה ולא אשגח ליקרא דמאריה כד נהיר יומא כרוזא קרי
 עליה ואמר ולא אמר היה אלוה עושי כותן זמירות כלילה לסייעא ליה
 באיכון תושבתן ולמהוי כלא בסייועא חדא עושי עופכי וצבעי ליה
 נהו עושי אלא בשעתא דבר נט קס בעלגות ליליא ואשתדל ברנה
 דאורייתא דרנה דאורייתא לא אסתקרי אלא כליליא וחד איבו אשתכח
 באורייתא כד נהיר יומא קודשא צ"ה וכנסת ישראל מתקני ליה בחד
 חוטא דחסד לאשתזבא ונכלא ולנהרא ליה צין עלאין ותתאין רבי
 יהודה אמר אנא שמענא דאמר רבי אבא האי קרא היה אלוה עושי עושה
 לי מוצעי ליה מהו עושי אלא כננא דאמרת בשעתא דאיהו קס בעלגות
 ליליא ואשתדל באורייתא כד נהיר יומא אתער אברהם צההוא חוטא
 דיליה דכתבי ביה אם מחוט ועד שרוך נעל וגו' וקודשא בריך הוא
 וכנסת ישראל מתקני ליה ועבדי ליה בכל יומא צריה חדשה הדא היא
 דכתבי אלוה עושי והא אוקמוה א"ל ו"ה א"ל דא אברהם דכתבי
 (ביה) האל הגדול ו' דא קודשא בריך הוא ה' דא כנסת ישראל ודא
 הוא אלוה ואיכון עבדין ליה לצר נט ומתקנין ליה בכל יומא ובגין כך
 כתיב

כתיב עושי כמאל דלת אמר ישמע ישראל בעושויו אמר רבי יוסי ודלי כד הוא וכלא חד מלה :

יוסף לחקי מוסרי משערי קדושה ח"ב ש"ה :

החנה הוא מן ארבע כתות שאינן מתקבלות פני שכינה לפי שחולל צבדוק המקום בהחניפו את הרשע וכמו שכתוב אמר לרשע לדיק אתה יקצוכו עמים יזעמורו לאמים ולפילו שמתניף למי שאינו רשע כרי הוא כמתירא וצועח צלם ובתוב ארור הגבר אשר יצטח צלם ובתיב לא לפייו חנף יצא וכו' ש"ד ד"ל צעודא דינאי המלך שהחניפו לו הסנהדרין לדבר מועט שלל העמידוהו בשעת הדין וצא גדרולל ומצנן בקדקע ומתו גס כשהחניפו לאגריסם המלך שהיה לדיק נחמיצו שונאיין של ישראל כליה וארז"ל שלשה הקב"ה שונאן בהודר אחד צפה ואחד צלצ וארז"ל כל אדם שיש בו מנופה נופל גבאינס שנא' הוי האומרים לעוב רע וגו' לכן כחולל קש לשון אש וגו' וארז"ל כל עדה שיש בה מנופה מאוסה כגדה שנאמר כי עדת חנף גלמוד וארז"ל כל ת"ח שאין חובו כצרו נקרא תועבה וארז"ל כל אדם שיש בו מנופה מביא אף לעולם שנאמר ומחיו לצ ישינוו אף וכל עוד אללא שתפלתו נמאסת וכו' :

הלכה פסוקה ה' ד"ס ה' מעשה הקדושות פ"א :

השלמים צאים מן הכזשים ומן העזים ומן הצקר ומזבחים ומנוקבות מן הגדולים ומן הקטנים ואין העוף כל שלמים הקטנים הם מנן שמונת ימים עד שנה תמימה מיום ליום אם נמעברה שנה נמעברה לו והגדולים צבדק עד שלש שנים שלמות מיום ליום וצלאק עד שתי שנים שלמות מיום ליום ויתר על זה כרי הוא זקן ואין מקריצין אותו : ב אף על פי שכל הקדושות כשדין מיום הסמיני והללא אין מקריצין לכתחילה אללא מיום ל' והללא מן מן הצבדק ומן הפסח ומן המעשר שאם דכה להקריצן צמניו לכתחילה ומקריצ :

יום חמישי תורה

יבזין קדושת משה פסוקים אלו שסס בנגד ה' דמילוי דהה אמרונה דסס ז"ן לקנות הדרת רוח יתורה משנת הצאה :

(א) **ואם מנחה על המזבח קרבנה סלת בלולה בשמן מצה תהיה : ואם מנחתא על מסריהא קורבנה סולתא דפילא במ'שה פטיר תהי :** (ב) פתות אחת פתים וצקת עליה שמן מנחה הוא : בצע יתה ביצונעין ותריק עליה משחא מנחתא היא : (ג) ואם מנחת מרחשת

מרחשת קרבנה סלת בשמן תעשה : ואם מנחתא
 דברתא קרבנה סולתא במשח תתעביר : (7) והבאת
 אתהמנחה אשר יעשה מאלה ליהודה והקריבה אל-
 הפה והגישה אליהמוזבת : ותייתי ית מנחתא דיתעביר
 מאלון קדם יי ויקרבינה לבתנא ויקרבינה למדבחה :
 (8) והרים הכהן מן המנחה את האזנה והקטיר
 המזבה אשה רים ניחם ליהודה : ופרש פתנא מן
 מנחתא ית אדברתת ויסיק למדבחה קורבן דמתקביל
 ברעוא קדם יי :

נביאים ישיב סימן ט"ד

(6) לכרת-לו ארזים וינקח חרזה ואלון ויאמץ-לו
 בעצירער נטע ארז ונשם יבדל : למינן
 ליה ארזין ונסיב תרזי ובלוט ומתקיף ליה באעי חורשא
 נצב אורנא ומטרא מרבי : (3) והיה לאדם לבער וינקח
 מהם ויחם אף-ישוק ואפה לחם אף-יפעל אל נושחחו
 עשהו פסל ויסגד-למו : והוי לאנשא לאדלקא ונסיב
 מנהון ושחין אף און ואפא לחם אף עבדיה דחלא
 וסגיד אתכיה צלמא ובעא מניה : (4) חציו שרף במו-אש
 על-חציו בשר יאכל וצלה צלי וישבע אף-יחם ויאמר
 האח חמותי ראיתי אור : פלגיה אוקיר בגורא על
 פלגיה בסרא אכיל טוה טוי ושבע אף שחין ואמר אח
 שחנית חותי נור : (7) ושאריתו לאל עשה לפסלו וסגוד-
 לו וישחחו ויתפלל אליו ויאמר האילני כי אלי אקה :
 ושאריתו לדחלא עבד לצלמא סגיד ואשחעבד ליה
 ובעא מניה ואמר שובנו ארי דחלתי את : (8) לא ידעו
 ולא יבינו כי טח מראות עיניהם מהשקיל לבותם : לא

ידעו

ט"ד זכורט יוסגד ק

ידעין ולא מסתכלין ארזי ממומטמן מלמחו עניניהון
מלאסתכלא בלביהון :

כתובים משלי סימן כ"ג

(א) צנים פחים בדרד עקש שומר נפשו ירחק מהם :
נשכא באורחא עקימחא ומן דנטיר נפשיה
ירחק מנהון : (ב) תנד לגער עלפי דרפוגם בייזקין לא
יסור ממנה : אידכא לטליא לקביל אורחיה דלא בר
ניסאוכא נחטי מניה : (ג) עשיר ברשים ימשול ועבד ליה
לאיש מלוה : עתידא במסכני נשתלט ועבדא יוזף
לנכדא מוזנא : (ד) זרע זולה יקצר און ושכט עברתו
יבלה : דזריש עולא נחצד שאתא ושכמא דחרגייה
נגמור : (ה) טוב עין הוא יכרד פינתן מלחמו להל : מאן
דטבא הוא עניניה הוא נחכד מטרל דהויב מלחמיה
למסכינא :

משנה מנחות פרק י'

א ר' ישמעאל אומר העומר היה בא בשבת משלש סאין ובחול
מחמש וחב"א אחר בשבת ואחר בחול משלש היה בא
ד' חנניא סגו הכהנים אומר בשבת היה נקצר ביחיד ובמגל אחר
ובקופה אחר ובחול בשלשה ובשלש קופות ובשלש מגלות וחב"א
אחר בשבת ואחר בחול בשלשה ובשלש קופות ובשלש מגלות :
ב מצות העומר לבא מן הקרוב לא בבר תקרוב לירושלים
מביאים אותו מפל מקום מעשה שבא מגנות צריפין ושתי דלחם
מבקעת עין סוכר : ג ביצר היו עושים שלוחי בית דין ויצאין
מערב יום טוב ועושין אותו בדיכות במחבר לקרקע כדי שיהא נוח
לקצור ובל העירות הפמוכות לשם מחננסות לשם כדי שיהא
נקצר בעק גדול פינו שחשבה אומר להם בא השמש אומרים
הין בא השמש אומרים הין מגל זו אומרים הין מגל זו
אומרים

אומרים הין קופה זו אומרים הין קופה זו אומרים הין בשבת
אומר להם שבת זו אומרים הין שבת זו אומרים הין אקצור
והם אומרים לו קצור אקצור והם אומרים לו קצור שלשה
פעמים על כל דבר ודבר והם אומרים לו הין הין הין כל כך למה
מפני הבחוסים שהיו אומרים אין קצירת העומר במוצאי יום טוב
ד קצרוהו ונתנהו בקופות הביאורו לערה היו מהבבין אותו
באור כדי לקים בו מצות קלי ד ר מאיר והכ"א בקנים ובקליחות
חובטים אותו כדי שלא יתמעך נתנהו לאכוב ואכוב היה מנוקב
כדי שיהא האור שולט בכלו שטחיהו בערה והרוח מנשבת בו
נתנהו בריחים של גרוסות והוציאו ממנו עשרון שהוא מנפה
בשלוש עשרה נפה והשאר נפרה ונאכל לכל אדם ותיב בתלה
וסמור מן המעשרות ר עקיבא מתיב בתלה ובמעשרות בא לו
לעשרון ונתן שמנו ולבנתו יצק וכלל הניף והניש קמץ והקמיר
והשאר נאכל לכתנים ה משקרב העומר יוצאו ומוציאין שוק
ירושלים שהוא מלא קמח וקלו שלא ברצון חכמים ד ר מאיר
ר יהודה אומר ברצון חכמים היו עושים משקרב העומר הופר התדש
מיד והרחוקים מפרים מחצות היום ולחלו משקרב בית המקדש
הקבין רבן יוחנן בן זכאי שיהא יום תנף כלו אסור א ר יהודה והא
מן התורה הוא אסור שנאמר עד עצם היום הזה מפני מה הרחוקים
קפרים מחצות היום ולחלו מפני שהיו יודעין שאין בית דין מתעצלים
בו ו העומר היה מתיר במדינה ושתי חלקם במקדש אין
מביאין מנחות ובכורים ומנחת בהמה קודם לעומר ואם הביא
פסול קודם לשתי חלקם לא יביא ואם הביא בשר ז החטים
והשעורים והכוסמים ושבולת שועל ותשיפון תבין בתלה ומצטרפין
זה עם זה ואסורין בהדש מלפני הפסח ומלקצור מלפני העומר
ואם השרישו קודם לעומר סתרון ואם לאו אסורים עד שיביא
העומר הבא ח קוצרים בכית השלחים שבועמקים אכל לא
גודשין אנשי יריחו קוצרין ברצון חכמים וגודשין שלא ברצון
החכמים ולא מיחו בידם חכמים קוצר לשחת ומאכיל לבהמה
א ר יהודה אומרי בזמן שהתחיל עד שלא הביא שלישי ר שמעון
אומר אף וקצור ויאכל אף משהביאה שלישי ט קוצרין מפני

הנטיעות

ויקרא יום חמישי

לא

הנטיעות מפני בית האבל מפני בטול בית המדרש לא יעשה
אוחן פריכות אבל מניחים צבתים מצות העומר לכא מן תקומה
לא מצא וביא מן העומרים מצותו לכא מן הלח לא מצא וביא
מן היבש מצותו לקצור בגילה נקצר ביום אשר ודחה אר
השבת:

הלכה מנחות דף ל"ט ע"א :

חנו רכנו עשרה שולחנות עשה שלמה ולא היו מסדרים אלא על
של משה שנאמר [ח] ואת השולחן אשר עליו לחם הפנים
זהב עשר מנורת עשה שלמה ולא היו מדליקין אלא בשל משה
שנאמר את מנורת הזהב ונרותיה לבער בערב רבי אלעזר בן
שמעון אומר [ג] על כולם היו מסדרין שנאמר ואת השולחנות
ועליהן לחם הפנים ובכולן היו מדליקין שנא' את המנורות ונרותיהם
לבערם כמשפט לפני הדביר זהב סגור רבי יוסי בר יהודה אומר
לא היו מסדרין אלא על של משה אלא מה אני מקיים ואת
השולחנות אשר עליהם לחם הפנים זהב אלא עשה שולחנות
שהיו כמקדש [ג] שנים שהיו כאולם מבפנים לפתח הכית אחד
של כסף ואחד של זהב על של כסף נותן לחם הפנים [ז] בכניסתי
[ס] ועל של זהב ביציאתו [י] שמעלין בקדש ולא מורידין אחד של
זהב בפנים שעלם לחם הפנים חמיד ומנא לן דאין מורדין אמר
רבי דאמר קרא [ז] ויקם משה את המשכן ויתן את אדניו וישם
את קרשיו ויתן את בריחו ויקם את עמודיו ומנא לן דמעלין אמר
רבי אחא בר יעקב דאמר קרא את מחותות החטאים האלה בנפשותם
ועשו אותם ירוקיעי פחים צפוי למוכת כי הקריבים לפני ה' ויקדשו
ויהיו לאות לבני ישראל בתחלה תשמישי מוכת ועכשיו גופו של
מוכת [ח] אשר שברת ושטתם כארון מנא לן דאין מורדין אמר
ושברי לוחות מונחין כארון מנא לן דאין מורדין אמר
מחמת אונסו שאין נוהגין בו מנהג ביוון :

רש"י [ח] את השולחן : לטון יחיד : [ג] על כולם היו מסדרין : פעמים
זכר פעמים זכר : [ג] שנים שהיו כאולם מבפנים : אלא פתח הכניס
ל' של כסף וא' של זהב : והא' דקרי ככל כסף וזמתיני' שיש משים דשים לזן
ככסף : [ז] בכניסתי : כשמיניין לפתח תניחין אותו עליו ועומדין לפוס :
[ס] ועל של זהב ביציאתו : וס' היה מונח עד שיוקטרו הכניסין דקתני תניני' :
[י] שמעלין בקדש : כגון בכניסתי מניחו על של כסף וכשמניע להיכל חסדרו
על של משה שמוכס זהב הרי עלייה ולא מורדין ולכן צילאחו מניחו על של
כסף : [ז] ויקם משה את המשכן וגו' : מרדשים וסימיה דקרא צלטון כקום
דאפילו צלחה סלטון לא כורד שמוע מניה אין מורדין : וא' נמי דלא מיינעו
אחיו כהנים בקמת העמודים והאדנים שמוע מניה אין מורדין לפיכך לא
נמסמקו

במעסקו צו אחרים * ל"א מעיקר' ויקח משה את המשכן דהיינו ידועות שנתחלה
צדקם הידועות ולא כוונתן בהקמת העמודים והאלונים אלא אחר הגרועות צדק
עד שהקים כולן: [ח] אשר שצרת ושמתם צדקן * שטים הסדרים צדקן:

זוהר ויקרא דף כ"ג ע"ב

רבי

יהודה פתח ואמר או הודע אליו הטאתו אשר הטא * הודע
אליו מוסרנו דמאן או ידע (כ"א נודע) הטאתו מיבעי ליה
מהו הודע אליו * אלא קודשא בריך הוא פקיד לכנסת ישראל לאודעא
ליה לבר נס ההוא חובא דהוא חב וזונה מודעא ליה צדיקה כד"ל
יגלו שמים עונו וארץ מתקוממה לו הודע אליו כמאן דפקיד לאחרא
דתינון בשעתא דבר נס חב קמי קודשא בריך הוא ולא אשגח בהטאה
לאהדרא בתיובתא קמי מאריה ואסדי ליה בטר כתפיה נשמתיה מונח
סלקא ואססידת קמי קודשא בריך הוא * כדן פקיד מלכא לכנסת ישראל
ואמר או הודע אליו הטאתו אשר הטא אושיט דיגא עליה ואודע ליה
חוביה כד"ל הודע את ירושלם את תועבותיה * בטר דמטי עליה
דיגא כדן אתער רוחיה למהדר בתיובתא קמי מאריה ואתכבש
למקרב קרבנא דהא מאן דלביה גס ציה הטי ואנטי הטאה ולא אשגח
עליה וקודשא צ"ה זמין לקבליה ופקיד לאודעא ליה לההוא חובא
צגין דלא יתנטי מניה * אמר רבי יוסף הכי הוא ודאי מנלן דהכי אשכחאל
צדור דכיון דעבד ההוא עובדא דבת שבע לא אשגח ציה * אמר ליה
קודשא בריך הוא את אנטי ליה אלא אדכרנא לך * מיד מה כתבי
אתה האיש כה אמר ה' * אתה האיש דלא דכרת ליה אתה האיש
דאנטי ליה וזונה אודע ליה * צדיגא * אוף הכא קודשא בריך הוא
קאמר הודע אליו הטאתו אשר הטא ושפיר מלה והכי הוא דלא כתבי או
נודע אליו כמה דכתבי או נודע כי שור נגח הוא * ומאן דקאים צליליה
למלטי באוריתא אוריתא קא מודעא ליה חוביה ולא בארע דיגא אלא
באנוח לאודעא לברה במלה רביך והוא לא אנטי ליה וחב בתיובתא
קמי מאריה ותי הימא דוד דהוה קם צפלגו ליליא אמאי אתעררו עליה
צדיגא אלא טאני דוד דאיהו עבר במה דאתקטר ובעיא דיגא וזונה
דעבר אהדן * הוא הטא לקבליה דמלכותא קדישא ולגבי ירושלם
קדישא וצג"ד אתהדר מירושלם ומלכותא אעדיו מניה עד דאתתקן
צדקא יאות:

יוסף לחק * מוסר * מעשרי קדושה ח"צ ס"ה:

אמר

ד"ל כל ימי שם צו מוסרם אפילו עובדים שבעי און מקללים איהו
וכ' ואד"ל צעון מוסרם בני אדם נופלים צד אוציהם שאל' צנו
חוק

מקריב אִם־זָכַר אִם־נִקְבְּה תָּמִים יִקְרִיבֵנוּ לִפְנֵי יְהוָה:
 (ט) וְסִמֵּךְ יָדוֹ עַל־רֹאשׁ קֶרְבָּנוֹ וּשְׁחֹטוּ פֶתַח אֹהֶל מוֹעֵד
 וְזָרְקוּ בְּגֵי אֲהֲרֹן הַכֹּהֲנִים אֶת־הַדָּם עַל־הַמִּזְבֵּחַ סָבִיב:
 (י) וְהִקְרִיב מִזְבֵּחַ הַשְּׁלָמִים אִשָּׁה לַיהוָה אֶת־הַחֶלֶב
 הַמִּכְסָּה אֶת־הַקָּרֵב וְאֵת כָּל־הַחֶלֶב אֲשֶׁר עַל־הַקָּרֵב:
 (י�) וְאֵת שְׁתֵּי הַבָּלִיֹּת וְאֶת־הַחֶלֶב אֲשֶׁר עֲלֵהוּ אֲשֶׁר עַל־
 הַכֶּסֶּלִים וְאֶת־הַיִּתְרֹת עַל־הַכֶּבֶד עַל־הַכֶּלִיֹּת יִסִּירֶנָּה:
 (יב) וְהִקְטִירוּ אֹתוֹ בְּגֵי־אֲהֲרֹן הַמִּזְבֵּחַ עַל־הָעֹלָה אֲשֶׁר
 עַל־הָעֵצִים אֲשֶׁר עַל־הָאֵשׁ אִשָּׁה רִיחַ נִיחֹם לַיהוָה:
 (יג) וְאִם־מִן־הַצֹּאן קֶרְבָּנוֹ לַזָּבַח שְׁלָמִים לַיהוָה זָכַר אִם־
 נִקְבְּה תָּמִים יִקְרִיבֵנוּ: (יד) אִם־כֶּשֶׁב הוּא־מִקְרִיב אֶת־
 קֶרְבָּנוֹ וְהִקְרִיב אֹתוֹ לִפְנֵי יְהוָה: (טו) וְסִמֵּךְ אֶת־יָדוֹ עַל־
 רֹאשׁ קֶרְבָּנוֹ וּשְׁחֹט אֹתוֹ לִפְנֵי אֹהֶל מוֹעֵד וְזָרְקוּ בְּגֵי אֲהֲרֹן
 אֶת־דָּמֹו עַל־הַמִּזְבֵּחַ סָבִיב: (טז) וְהִקְרִיב מִזְבֵּחַ הַשְּׁלָמִים
 אִשָּׁה לַיהוָה חֶלְבֹו הָאֲלִיָּהוּ תְּמִימָה לַעֲמַת הָעֵצָה יִסִּירֶנָּה
 וְאֶת־הַחֶלֶב הַמִּכְסָּה אֶת־הַקָּרֵב וְאֵת כָּל־הַחֶלֶב אֲשֶׁר
 עַל־הַקָּרֵב: (יז) וְאֵת שְׁתֵּי הַבָּלִיֹּת וְאֶת־הַחֶלֶב אֲשֶׁר
 עֲלֵהוּ אֲשֶׁר עַל־הַכֶּסֶּלִים וְאֶת־הַיִּתְרֹת עַל־הַכֶּבֶד עַל־
 הַכֶּלִיֹּת יִסִּירֶנָּה: (יח) וְהִקְטִירוּ הַכֹּהֲנִים הַמִּזְבֵּחַ לַחֵם אִשָּׁה
 לַיהוָה: (יט) וְאִם־עֹז קֶרְבָּנוֹ וְהִקְרִיבוֹ לִפְנֵי יְהוָה: (כ) וְסִמֵּךְ
 אֶת־יָדוֹ עַל־רֹאשׁוֹ וּשְׁחֹט אֹתוֹ לִפְנֵי אֹהֶל מוֹעֵד וְזָרְקוּ בְּגֵי
 אֲהֲרֹן אֶת־דָּמֹו עַל־הַמִּזְבֵּחַ סָבִיב: (כ�) וְהִקְרִיב מִמֶּנּוּ
 קֶרְבָּנוֹ אִשָּׁה לַיהוָה אֶת־הַחֶלֶב הַמִּכְסָּה אֶת־הַקָּרֵב וְאֵת
 כָּל־הַחֶלֶב אֲשֶׁר עַל־הַקָּרֵב: (כב) וְאֵת שְׁתֵּי הַבָּלִיֹּת וְאֵת
 הַחֶלֶב אֲשֶׁר עֲלֵהוּ אֲשֶׁר עַל־הַכֶּסֶּלִים וְאֶת־הַיִּתְרֹת עַל־
 הַכֶּבֶד עַל־הַכֶּלִיֹּת יִסִּירֶנָּה: (כג) וְהִקְטִירוּם הַכֹּהֲנִים הַמִּזְבֵּחַ
 לַחֵם אִשָּׁה לַרִיחַ כָּל־חֶלֶב לַיהוָה: (כד) חֲמַת עֹלֹת
 לַדְּרֹתֵיכֶם

ויקרא ליל ששי לה

לדרתיכם בכל מושבותיכם כל חלב וכל דם לא תאכלו:
(כ) וידבר יהוה אל משה לאמר: (טו) דבר אל בני
ישראל לאמר גֹּפֶשׁ כִּי תַחַטֵּא בַשָּׂנֶה מִכָּל מִצְוַת יְהוָה
אֲשֶׁר לֹא תַעֲשִׂינָה וְעָשָׂה מֵאֲחַת מֵהֵנָּה:

(6) וְדִישָׁתָּאָר מִן מִנְחָתָא לְאַהֲרֹן וְלִבְנוֹתָי קוֹדֵשׁ
קוֹדֵשִׁין מִקוֹרְבָנֵי־אֵי: (3) כָּל

מִנְחָתָא דְתִקְרִבִין קָדָם יי לֹא תַחַעְבִּיד חֲמִיעַ אֲרִי כָּל
חֲמִיר וְכָל דְּבִשׁ לֹא סִסְקוֹן מִגִּיהַ קוֹרְבָנָא קָדָם יי:

(ג) קוֹרְבַן קָדְמִי תִקְרִבִין יִתְהוֹן קָדָם יי וְלִמְדַבְחָא לֹא
יִסְקוֹן לְאַתְקַבְּלָא בְרַעֲוִי: (7) וְכָל קוֹרְבַן מִנְחָתָא

בְּמִלְחָתָא הַמִּלַּח וְלֹא תִבְטִיל מִלַּח קָנִים אֶלְהָדָּ מֵעַל מִנְחָתָא
עַל כָּל קוֹרְבָנָא תִקְרִיב מִלְחָא: (5) וְאִם תִּקְרִיב מִנְחַת

בְּכִוְרִין קָדָם יי אֲבִיב קְלִי כְּנוֹד פִּירוֹבִין רִיבִין תִּקְרִיב יֵת
מִנְחַת בְּכִוְרָד: (1) וְתִתֵּן עֲלֶיהָ מִשְׁחָא וְחֲשִׁוּי עֲלֶיהָ לְבוֹנְתָא

מִנְחָתָא הִיא: (1) וְיִסֹּק בְּחֵנָּא יֵת אֲדַבְרָתָהּ מִפִּירוֹבָהּ
וּמִמִּשְׁחָה עַל כָּל לְבוֹנְתָהּ קוֹרְבָנָא קָדָם יי: (10) וְאִם נִכְסַת

קוֹדֵשִׁיא קוֹרְבָנִיהָ אִם מִן תּוֹרֵי הוּא מְקָרִיב אִם דִּכְרֵ אִם
נִיבְקָא שְׁלִים וְקָרְבִינִיהָ קָדָם יי: (5) וְיִסְמוּד יִדִּיהָ עַל רִישׁ

קוֹרְבָנִיהָ וְיִכְסִינִיהָ בְּחֶרֶע מִשְׁבֵּן זְמָנָא וְיִזְרְקוֹן בְּגִי אַהֲרֹן
בְּחֵנָּא יֵת דְמָא עַל מְדַבְחָא סְחוֹר סְחוֹר: (1) וְיִקְרִיב

מִנְכַסַת קוֹדֵשִׁיא קוֹרְבָנָא קָדָם יי יֵת מְדַבְחָא דְחִפִּי יֵת גִּנָּא
וְיֵת כָּל מְדַבְחָא דְעַל גִּנָּא: (11) וְיֵת מְדַבְחָא כּוֹלֵלִין וְיֵת

מְדַבְחָא דְעַל יִתְהוֹן דְעַל גִּיסְפִיא וְיֵת חֲצָרָא דְעַל כְּבֹדָא עַל
כּוֹלֵלִיתָא יַעֲדִינָה: (12) וְיִסְקוֹן יִתִּיהָ בְּגִי אַהֲרֹן לְמִדְבְּחָא

עַל עֲלִיתָא דְעַל אַעֲיָא דְעַל אִישְׁתָּא קוֹרְבַן דְמִתְקַבִּיל
בְּרַעֲוִי קָדָם יי: (13) וְאִם מִן עֲנָא קוֹרְבָנִיהָ לְנִכְסַת קוֹדֵשִׁיא

קָדָם

קָדָם יי דְּכַר אוּ נִזְכָּר שְׁלִים וְקִרְבָּנֵיהָ: (ז) אִם אֵימֵר
 הוּא מְקַרְיב ית קִרְבָּנֵיהָ וְקָרִיב יִתִּיהָ קָדָם יי: (ט) וְיִסְמוֹד
 ית יִדִּיהָ עַל רִישׁ קִרְבָּנֵיהָ וְיִכּוּס יִתִּיהָ קָדָם מִשְׁפָּן זִמְנָא
 וְיִזְרְקוּן בְּנֵי אַהֲרֹן ית דְּמִיהָ עַל מִדְּבַחָא סְחוּר סְחוּר:
 (ט) וְקָרִיב מִנְּבִסְתָּ קִרְשֵׁי קִרְבָּנָא קָדָם יי תְּרַבִּיהָ
 אֱלִיָּהָ שְׁלִימָתָא לְקַבִּיל שִׁירְתָּא יַעֲדִינָה וְיִתְּרַבִּי
 דְּחָפִי ית גּוֹא וְיִת כֹּל תְּרַבִּי דְּעַל גּוֹא: (י) וְיִת תְּרַמִּין
 כּוֹלֵץ יִת תְּרַבִּי דִּי עֲלִיהוֹן דְּעַל גִּיסְסִיָּא וְיִת חֲצָרָא דְּעַל
 כְּבֻדָּא עַל כּוֹלֵיָּהָ יַעֲדִינָה: (יא) וְיִסְקִינִיהָ כְּהֵנָּה לְמִדְּבַחָא
 לַחִים קִרְבָּנָא קָדָם יי: (יב) וְאִם מִן בְּנֵי עֲזִיָּא קִרְבָּנֵיהָ
 וְקִרְבָּנֵיהָ קָדָם יי: (יג) וְיִסְמוֹד ית יִדִּיהָ עַל רִישֵׁיהָ וְיִכּוּס
 יִתִּיהָ קָדָם מִשְׁפָּן זִמְנָא וְיִזְרְקוּן בְּנֵי אַהֲרֹן כְּהֵנָּה ית דְּמִיהָ
 עַל מִדְּבַחָא סְחוּר סְחוּר: (יד) וְקָרִיב מִגִּיָּה קִרְבָּנֵיהָ
 קִרְבָּנָא קָדָם יי ית תְּרַבִּי דְּחָפִי ית גּוֹא וְיִת כֹּל תְּרַבִּי
 דְּעַל גּוֹא: (טו) וְיִת תְּרַמִּין כּוֹלֵץ וְיִת תְּרַבִּי דִּי עֲלִיהוֹן
 דְּעַל גִּיסְסִיָּא וְיִת חֲצָרָא דְּעַל כְּבֻדָּא עַל כּוֹלֵיָּהָ יַעֲדִינָה:
 (טז) וְיִסְקִינִיהָ כְּהֵנָּה לְמִדְּבַחָא לַחִם קִרְבָּנָא לְאַתְרֵיהָ
 בְּרַעֲוָא כֹּל תְּרַבִּי קָדָם יי: (יז) קִנִּים עֲלִים לְדַרְיִכּוֹן כֹּל
 מוֹתְבָּגִיכּוֹן כֹּל תְּרַבִּי וְכֹל דְּמָא לֹא תִיכְלוּן: (יח) וְיִמְלִיל
 יי עִם מִשָּׁה לְמִימֵר: (יט) מְלִיל עִם בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לְמִימֵר
 אֲנִישׁ אֲרֵי יָחֹב בְּשִׁלוּ מִכֹּל בְּקִידָיָא דִּי דְּלֹא בְּשִׁרְוֹן
 לְאַתְעִבְרָא וְנַעֲבִיר מִחַד מְנַהוֹן:

יום הששי

אמר קדושת פרשת הכזוב שנים מקרא ואחד תרגום וכפרה ונומור ה' מלך
בלות לזש (מו מנוור שיר ליום הכזב וכו' מלך) ולל"ח זכרו משנה והלכה
מסדר עבודת סהול נגד הסוד חזנית היום :

משנה ידים- מרק 3'

א נמל ידו אחת משטיפה אחת ידו מהורה שתי ידיו משטיפה
אחת ר' מאיר מטמא עד שיטול מרביעית נפל כפר
של תרומה מהור ר' יוסי מטמא : ב נמל את הראשונים למקום
אחד ואת השניים למקום אחר ונפל כפר של תרומה על הראשונים
טמא ועל השניים מהור נמל את הראשונים ואת השניים למקום
אחד נפל כפר של תרומה מטמא נמל את הראשונים ונמצא
על ידיו קיסם או צרור ידיו טמאות שאין המים האחרונים מטהרין
אלא המים שעל גבי היד רבן גמליאל אומר כל שהוא מפרנית
המים מהור : ג הידים מיטמאות ומטהרות עד הפרק כיצד
נמל את הראשונים עד הפרק ואת השניים חוץ לפרק וחזרו ליד
מהורה נמל את הראשונים ואת השניים חוץ לפרק וחזרו ליד
טמאה נמל את הראשונים לידו אחת ונמלך ונמל את השניים
לשתי ידיו טמאות נמל את הראשונים לשתי ידיו ונמלך ונמל
את השניים לידו אחת ידו מהורה נמל לידו אחת ושפשפה
בתיבתה טמאה בראשו או בפותל מהורה נוטלין ארבעה
וחמשה זה כצד זה או זה על גבי זה וכלבד שירפו שיכאו בהם
המים : ד ספק נעשה בהם מלאכה ספק לא נעשה בהם מלאכה
ספק יש בהם כשיעור ספק שאין בהם כשיעור ספק טמאים
ספק מהורים ספקו מהור מפני שאמרו ספק הידים ליטמאו ולטמא
ולטהר מהור ר' יוסי אומר ליטהר טמא כיצד היו ידיו מהורות
ולפניו שני כברים טמאים ספק נגע ספק לא נגע היו ידיו טמאות
ולפניו שני כברים מהורים ספק נגע ספק לא נגע היו ידיו
אחת טמאה ואחת מהורה ולפניו שני כברים מהורים נגע באחת
בהם ספק בטמאה נגע ספק במהורה נגע היו ידיו מהורות
ולפניו שני כברים אחד טמא ואחד מהור נגע באחד מהו

ספק

ימד
מוך
מנא
חור
ביה
בא
דתי
דעל
בקה
בניה
ויכוס
דמיה
בניה
מבא
ליהו
דיניה
בקבל
בכל
ומלול
מימד
בשרון
יום

ספק בטמא נגע. ספק בטמא נגע. היו ידיו אחת טמאה ואחת טהורה. ולפניו שני כפרים אחד טמא ואחד טהור. נגע בשתיקה. ספק טמאה בטמאה. וטהורה בטהורה. או טהורה בטמאה. וטמאה בטהורה. תגדים כמות שהיו והכפרים כמות שהיו:

הלכה נדה 97 כ' ע"א

שחור כחרת. אמר רבה בר רב הונא [א] חרת שאמרו דיו. תניא נמי הכי שחור כחרת ושחור שאמרו דיו ולימא דיו אי אמר דיו הוה אמינא [ב] כי פכהותא דדיוחא קא משמע לן כי חרותא דדיוחא. איבעיא להו [ג] בלחה [ד] או ביבשתא הא שמע דרבי אמי [ה] פלי קורטא דדיוחא [ו] ובדיק בה אמר רב יהודה אמר שמואל [ז] כקיר כדיו [ח] וכענב טמאה זוהי ששינו עומק מכן טמאה אמר ר' אליעזר כוית כופת וכעורב טהור זוהי ששינו דיהה מכן טהור:

רש"י [ב] חרת שאמרו דיו. כלומר לא כטהורות חרת הניתך צמים חלה טהורות חרת הניתך דיו: [ג] כי פכהותא דדיוחא. הליטות היו כסהכלי חלה יורד טהורות חרת למטה ומלמעלה הוא צרור ואינו שחור כל כך: [ד] בלחה. דיו לחם כדמפרט: [ד] או ביבשתא. שכן דרך שנותנין מים דיו כשולקים קליפות הקולדים והוא מתייבש: [ה] פלי קורטא דדיוחא. מצקת המיכות דיו יבש: [ו] ובדיק בה. מראות דם שחור: [ז] כקיר. טמאה טהורה: [ח] וכענב. ענבים שחורים ל"א קיר סס עשז שחור:

זוהר יתרו 97 ל' ע"א:

זכור את יום השבת לקבל לא תענה צרעך עד שקר. דא"ר יוסי שבת סהדותא חקרי. ובעי צר נט לכהדא על הא דכתוב כי שבת ימים עשה ה' וגו'. ושבת כלל (כ"א סהדותא) דכלת' וא"ר יוסי מאי דכתיב תתן אונת ליעקב כד"א ושמו צני ישראל את השבת. ומאן דאסהיד שקרא משקר בשבת דהיא סהדותא דקטוש ומאן דמשקר בשבת מוסר באוריתא כלה. בגיני כך הא בהא תליא:

יוסף לחק. מוסר. משערי קדושה ח"צ ט"ה:

רמיה יש צה דעות גדולות הא' שהוא כענין השקר והנזכר וכו' כי הוא כענין הגניבה והסונאה ומחלל צמית טרחה ח"ו כי איך הוצ"ה חכר דמחשבותו וכתיב ולא תגנו אדם את עמו וירא' מאלהיך וכתיב לא תעשו עול וגו' ה' אלטיכם. ותחלת דינו של אדם אחר הפערים נשמת ונתת באמונה והוא מן הצדע נחת שאינן מקבלות פני שכינה שנלמה לא יתן צדק ציתי עשה רמיה ולא מדצה ירושלים חלה על שפסקו מוננה צעלי אמונה כנ"ל

ויקרא יום ששי

לט

נז"ל צמדת הסקר וכתיב ה' מי יגור צהליך וכו' ודובר חמת בלבו. ואז"ל
איט חמונת רב צרכות זה הנושא ונותן צלמונת סכסכו מתרזים והצ"ה
ומחין לו פריכתו וכו' ולא עוד אלא שנקרא לדיק שנאמר ולדיק צלמונתו יחיה
ואז"ל חר"ג פולת הן וכו' וזה המקור והעמידן על חמת שנאמר ולדיק
צלמונתו יחיה :

הלכה פסוקה ה"ס ה' שבת פ"ז :

עב"ם שהציוס חפציו צשצת והכניסן לצית ישראל חותר * ואפילו חמד לו
הניחן צציות זו ה"ז חותר * ומחמין את העב"ס צשצת וחמין לפניו
חמונת לאלק * ואם נעלן וילא אין נזקקין לו חפני שאין שציתתו ענינו * וכן
נחמין חמונת לפני הכלב צחחר ואם נעלן וילא אין נזקקין לו : ב' מי שסיה
צא צדק וקדש עליו היום והיו עמו מעות נותן כיסו לעב"ס להוליכו לו
ולמולא' שבת לוקחו חמנו ואע"פי שלא נחן לו סכר על זה ואע"פי שנתנו לו
נחשטיכה חותר חפני סלדס צכול על חמונו או חפסר שישליכנו * ואם לא
חפיר לו דבר זה שאין חיסורו אלא חדצרי סופדים יצא להצילו צידו ועיבר על
מלאכה של חורב * ד"א צניסו אצל מליא הלל יתן לעב"ס אלא מוליכה צכמות
פחות מחדצע חמות :

צו יום ראשון תורה

יכוין בקריאת ששה פסוקים אלו שהם כנגד 7 דמילוי י"ד דסס צ"ן להשלים
13 הארה ומתוספת נשמה של שבת שצורה :

(ב) וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל-מֹשֶׁה לֵאמֹר : וּמִלִּיל י"י עִם מֹשֶׁה
לְמִימָר : (3) צו אֶת-אַהֲרֹן וְאֶת-בָּנָיו לֵאמֹר
זאת הוקרת העלה הוא העלה על זוקרה על-המזבח
כֹּל-הַלֵּילָה עַד הַבֶּקֶר וְאִשׁ הַמִּזְבֵּחַ תִּקְרָה בּוֹ : פְּקִיד ית
אַהֲרֹן וְיֵחַ בְּנוֹהוּ לְמִימָר דָּא אֹרְיָתָא דְעֵלְתָא הִיא עֵלְתָא
דְמַהוּקְרָא עַל מַדְבָּחָא כֹּל לֵילָיָא עַד צַפְרָא וְאִישְׁחָא
דְמַדְבָּחָא תְּהִי יְקָרָא בֵּיהּ : (ג) וּלְבִשׁ הַכֹּהֵן מִדּוֹ בַד
וּמְכַנְסֵי-בַד וְלְבִשׁ עַל-בְּשָׂרוֹ וְהָרִים אֶת-יְהִשָּׁן אֲשֶׁר
הֵאבֵל הָאִשׁ אֶת-הָעֹלָה עַל-הַמִּזְבֵּחַ וְשָׂמוּ אֵצֶל הַמִּזְבֵּחַ :
וְלְבִשׁ בְּהַגָּא לְבוּשֵׁין דְבוּיָן וּמְכַנְסֵין דְבוּיָן וְלְבִשׁ עַל
בְּקָרְיָה וּפְרִישׁ ית קטמא די הכול אישקא ית עֵלְתָא
עַל מַדְבָּחָא וַיְשׁוּיְגִיָּה בְּקִטְר מַדְבָּחָא : (ד) וּפָשַׁט אֶת-
כַּגְדָּיו

ה' ועורח

בגדיו ולבש בגדים אחרים והוציא את הדישן אל מחוץ
 למחנה אל מקום טהור: וישלח ית לבושוהו וילבש
 לבושוין אחרנין ויפיק ית קטמא למברא לישריהא
 לאתר דכי: והאש על המזבח הנקד בו לא תכבה
 וכער עליה הפתח עצים בפקר בפקר וערד עליה העלה
 והקטיר עליה חלבי השלמים: ואישתא על מדבדא
 תהי יקרא ביה לא הטפי ויכער עליה פתחא אעין בצפר
 בצפר ויסדיר ערה עלתא ויפק עליה תרבי נכסת
 קודשא: (1) אש תמיד הנקד על המזבח לא תכבה:
 אישתא הדירא תהי יקרא על מדבדא לא הטפי:

נביאים ידועים סימן ז'

(6) כה אמר יהוה צבאות אלהי ישראל עלוהיכם סנו
 על זבוחיכם ואכלי בשר: פדנזאמר יי צבאות
 אלהי דישראל עלוהכון אוסיפו על נכסת קודשיו
 ואכלו בשרא: (3) כילא דפרתי את זבוחיכם ולא
 צויתם ביום הוציא אותם מארץ מצרים על דברי עולה
 וזבח: ארי לא מלילית ית אבהתכון ולא פקידהינן
 ביומא דאפיקות יהוון מארעא דמצרים על עסקי עלון
 ונכסת קודשין: (1) בי אמ אתה דבר הוה צויתי אותם
 לאמר שמעו בקולי והייתי לכם לאלהים ואתם תהיו
 לי לעם והלכתם בכל חרד אשר אצוה אתכם למען
 יטוב לכם: אלהיו ית פתחא דרין פקידת יהוון למימר
 קבילו למימרי ואהיו לכון לאלהא ואתון סהון דרבי
 לעם ותהכון בכל אורחא דאפקיד יתכון בדיל דייטב
 לכון: (7) ולא שמעו ולא הפיו את אונם וילכו במעצות
 בשררות לבם הרע והיו לאחור ולא לפנים: ולא קבילו

וְלֹא אֲרַכְנֶנּוּ יַת אֹדְגִיָּהוּן וְאֵלֵינוּ בְּעֲצָתָהוּן בְּהִרְהוּר
 לְפָהוּן בִּישָׂא וְאֲחֹזְרוּ בְּפִילְחָנֵי קִדְל וְלֹא שׁוּיֵאוּ דְחִלְתֵי
 לְקַבִּיל אֲפִיָּהוּן : (6) לְמִן הַיּוֹם אֲשֶׁר יֵצְאוּ אֲבוּתֵיכֶם מֵאֶרֶץ
 מִצְרַיִם עַד הַיּוֹם הַזֶּה וְאֲשַׁלַּח אֲלֵיכֶם אֶת־כָּל־עַבְדֵי
 הַנְּבִיאִים יוֹם הַשָּׁמַם וְשָׁלַח : לְמִן יוֹמָא דִּי נִפְקוּ אֶבְתְּחוּן
 מֵאֶרֶץ דְּמִצְרַיִם עַד יוֹמָא דְדִין וְשָׁלַח לְוַחְכוּן יַת כָּל
 עַבְדֵי נְבִיאֵיהּ יוֹם מְקַדִּים וּמְשָׁלַח : (7) וְלֹא שָׁמְעוּ אֵלַי
 וְלֹא הִטּוּ אֶת־אָזְנָם וַיִּקְשׁוּ אֶת־עַרְפָּם הֲרֵעוּ מֵאֲבוּתָם :
 וְלֹא קִבְּלוּ לְמַמְרֵי וְלֹא אֲרַכְנֶנּוּ יַת אֹדְגִיָּהוּן וְאֶקְשִׂיאוּ
 יַת קִדְלָהוּן אֲבֵאִישׁוּ מֵאֲבֵתְהוּן :

כתובים משלי סיון כ"ג

(6) גַּרְשׁ לִין וַיֵּצֵא מְדוּן וַיִּשְׁבֶּת דִּין וְקִלְוֹן : תְּרִיד
 לְמִמְקָנָא וְאַפִּיק לְהַגְרָנָא וּבְטַל דִּינָא
 וַיַּעֲרָא : (7) אֲהַב טְהוּר־לֵב חַן שְׁפָתָיו רַעְיוֹ מִלֶּפֶת : רַחִים
 אֶלְהָא דְכִי לְבָא וּבַחֲסָדָא דְשִׁפּוּוּתֵיהּ יַתְחַבֵּר לְמַלְכָּא :
 (8) עֵינֵי יְהוָה נֹצְרוּ דַעַת וַיִּסְלַף דְּבָרֵי בְּגַד : עֵינֵי דְאֶלְהָא
 נְטִירוּ יַדְיַעְתָּא וּמִטְלָטִיל מְלִיָּהוּן דְּבִזְוִי : (9) אָמַר עֲצֵל אֲרִי
 בְּחַיִּץ בְּרוּךְ רַחֲבוֹת אֲרָצָה : עֲטָלָא אָמַר בְּחִכְיָנְיֹתֵיהּ
 אֲרִיא אִוֵּר לְבָרָא וּבִינַת שׁוּקֵי מִתְקַטְלָנָא : (10) שׁוּחַח
 עֲמָקָה פִּי זָרוּחַ וְעוֹם יְהוָה יְפֹל־שָׁם : גּוּמְאָצָא עֲמִיקְתָּא
 פּוּמָה דְנוֹכְרִיָּתָא וּמִן מְרִגְזֵי קָדָם אֶלְהָא נְפִיל תַּמָּן :
 (11) אֲוֵלַת קְשִׁיָּרָה כְּלַב־נַעַר שְׂבֵט מוֹסֵר יַתְחִיקָהּ מִמֶּנּוּ :
 שְׁטִיָּרָהא קְטִירָה כְּלָבִיָּה דְטָלְיָא שְׂבֵטָא דְמַרְדּוּתָא
 נְרַחֲקִיהּ מִגֵּיהּ :

טכר ק' יפל ק'

א החמרים והיונין. אינן כלאים זה בזה. השעורים ושבולת
 שועל. הכוסמים והשיפון. הפול והספיר. הפירקון
 והטופח ופול הלכן והשעועית. אינם כלאים זה בזה: ב הקישות
 והמלפפון. אינם כלאים זה בזה. ר' יהודה אומר כלאים. חורת
 וחורת גלים. עולשין ועולשי שדה. ברישין וברישי שדה. כוסבר
 וכוסבר שדה. חרדל וחרדל מצרי. ודלעת המצרי והרמוצה. ופול
 מצרי והחרוב. אינם כלאים זה בזה: ג הלפת והנפוץ. והכרוב
 והתרוכתור. התרדים והלעונים. אינם כלאים זה בזה. הוסיה ר'
 עמיבא השום והשימנית. תפצל ותבצל צול. והתורמוס והפלסלום.
 אינן כלאים זה בזה: ד ובאילן. האנסים והקרוסתמלון. והפרישים
 והעונודים. אינן כלאים זה בזה. הפסית והחרוד. הפרסקום
 והשקדיון. והשיפון והרימין. אף על פי שדומין זה לזה כלאים זה
 בזה: ה הצנון והנפוץ. החרדל והלפסן. ודלעת יונית עם המצריתי
 והרמוצה. אף על פי שדומין זה לזה כלאים זה בזה: ו הזאב
 והכלב. כלב הכופרי והשועל. העוים והצבאים. מעלים והרחלים.
 תסוס והפרד. תפרד והחמור. החמור והערוד. אף על פי שדומין
 זה לזה כלאים זה בזה: ז אין מביאין אילן באילן. ירק בירק.
 ולא אילן בירקו. ולא ירק באילן. ר' יהודה מותר ירק באילן.
 ח אין נוטעין ירקות בחוף סדו של שקמה. אין מרכיבין פיגם על
 גבי קדה לבנה. מפני שהוא ירק באילן. אין נוטעין יחור של תאנה
 לחוף החצוב שיהא מקירו. אין תוחבין זמורה של גפן לחוף האבטיח
 שתהא זורקת מימיה לחוכו. מפני שהוא אילן בירק. אין נותנין
 זרע דלעת לחוף החלמית שתהא משמרתו. מפני שהוא ירק בירק.
 ט הטומן לפת וצנונות תחת הנפן. אם היו מקצת העליון מגולין.
 אינו חושש לא משום כלאים. ולא משום שכיעות. ולא משום
 מעשרות. ונטליון בשבת. הזורע תטה ושעורה באחת. ברי זה
 כלאים. ר' יהודה אומר אינו כלאים עד שיהו שתי תמים ושעורה
 או תטה ושתי שעורים או תטה ושעורה וכוסמת:

תנו רבנן הנצרך לנקביו אל יתפלל ואם התפלל תפלתו תועבה.
 אמר רב וביד ואי תימא רב יהודה לא שנו אלא שאינו יכול
 לשהות בעצמו אבל אם יכול לשהות בעצמו תפלתו תפלה [א] ועד
 כמה אמר רב ששת עד פרסה [ב] איכא דמתנילה אמתניתא כמה
 דברים אמורים כשאין יכול לעמוד על עצמו אבל אם יכול לעמוד
 על עצמו תפלתו תפלה ועד כמה אמר רב וביד עד פרסה אמר ר'
 שמואל בר נחמני אמר ר' יונתן הנצרך לנקביו הרי זה לא יתפלל
 משום שנאמר הכן לקראת אלהיך ישראל. ואמר ר' שמואל בר
 נחמני אמר רבי יונתן מאי דכתיב שמור רגלך כאשר הלך אל בית
 האלהים [ג] שמור עצמך שלא תחטא ואם תחטא הבא קרבן לפני
 וקרוב לשמוע דברי חכמים אמר רבא [ד] הוי קרוב לשמוע דברי
 חכמים שאם חוטאים מביאים קרבן ועושין תשובה מתת הכסילים
 אל התי ככסילים שחוטאים ומביאים קרבן ואין עושין תשובה.
 כי אינם יודעין לעשות רע אי הכי צדיקים נינהו. אלא אל תהי
 ככסילים שחוטאים ומביאים קרבן ואינם יודעים אם על הצובה
 הם מביאים אם על הרעה הם מביאים. אמר הקדוש ברוך הוא
 בן טוב לרע אין מבהינים והם מביאים קרבן לפני. רב אשי ואיתימא
 רב הנינא בר פפא אמר [ה] שמור נקבך בשעה שאתה עומד
 בתפלה לפני:

רש"י [א] ועד כמה. יכול להעמוד עליו ונקביו טיהא מותר להתחיל
 בתפלה: [ב] איכא דמתני. להאי ד"ה צמתיתא גופא ולא חשונתא
 דרז צידו ורז יהודה וכו' איירי אינהו צדיעורא הוא דאיירי: [ג] שמור עלמך
 שלא תחטא. ותלמדך רגלך ללכת אל בית האלהים להציל תפלתך: [ד] הוי
 קרוב לשמוע. תשובה צדיקת קרובת מתת אותך הכסילים צלל תשובה:
 [ה] שמור נקבך. מצין רגלך כמו להסך את רגליו שמור נקבך שלא יפסחו:

זוהר לו ד' ל' ע"ב

זה קרבן אהרן. רבי חזקיה פתח לדיק ה' בכל דרכיו וחסיד בכל
 מעשיו. לדיק ה' בכל דרכיו. הא תנינן כמה אית לון לבני נשא
 לאסתכלא ביקרא דמאריהון ולא יסטו ומארחיהו לבר. דהא בכל יומא
 ויומא דינא תלי בעלמא בגין דעלמא על דינא אסתברי וקיימא ועל דא
 צעי בר נש לאסתמרא ונחובי דלא ידע זונא דדינא שריא עליו. יתוב
 צביתיה דינא שריא עליו. כפק מציתיה לבר דינא שריא עליו ולא ידע
 אי יתוב לציתיה אי לאו. כפיק לארחא על אחת כוונה וכוונה דהא כדן
 דינא כפקא קמיה דלא הוא דכתיב לזק לפניו יהלך בגין כך צעי
 לאקדמא ולמצעי רחמי קמי מלכא בגין דיסתוב מן דינא צבעתא
 דשריא

דסריא בעלמא . דהא כל יומא ויומא סריא דינא בעלמא דהא הוא
 דכתיב ואל זועם בכל יום השתא אית למימר . הא תנינן ואתערין
 חזרייא אל בכל אתר חסד הוא כד"א האל הגדול ודא נהירו דחכונה
 עלאה . ואת אמרת ואל זועם בכל יום שזיק קרא כל אלין שמהן ואחיד
 בהאי . אי הכי לא קיימין מיילי . ועוד דכתיב אל גבור או כוקים ליה
 דינא או כוקים ליה רחמי אלא הכי שמענא . חייביא מהפכי רחמי לדינא
 דלית לך בכל אינון כתרין עלאין דמלכא קדישא דלא כלילן רחמי
 דדינא . ודינא ברחמי וחיביא מהפכי רחמי לדינא . אמר ליה רבי
 יהודה ספיר בההוא דכתיב אל גבור אלא אל זועם בכל יום מהו דהא
 בכל יומא ויומא קיימא דדינא בין דבני עלמא זכאין בין דלא זכאין לא
 הוה צדיקה . אתו שאילו ליה לרבי שמעון אמר לון ודאי אל זועם בכל
 יום והא אוקמוה חזרייא לזמנין הוא דינא לזמנין הוא רחמי אי זכאין
 בני עלמא הא אל קיימא והוא חסד ואי לא זכאין הא אל קיימא ואקרי
 גבור וע"ד קיימא בכל יומא . אבל מלה ספיר הוא . אל בכל אתר
 נהירו (רז) דהכמתא עלאה הוא וקיימא בקיימיה בכל יומא דכתיב
 חסד אל כל היום . ואלמלא דהאי אל אתער בעלמא לא יכיל עלמא
 למיקס אפי' טעתא חדא מקמי דינין תקיפין דנותערין בעלמא בכל
 יומא ה"ד אלה תולדות השנים והארץ בהבראם אל תקרי בהבראם
 אלא באברהם באתערותא דאברהם קיימי וכד אתער אברהם בעלמא
 כל אינון דינין דמתכחי בכל יומא ויומא דמי להו לבר ולא קיימין
 קמיה דהא הוא דכתיב ואל זועם בכל יום . כזעם או זעום בכל יום לא
 כתיב אלא זועם בכל יומא ויומא דדינא אשתכח דמי לון לבר וקיימא
 הוא ומבסם עלמא דהא הוא דכתיב יומם ילום ה' חסדו ואלמלא הא'
 לא יכיל עלמא למיקס אפילו רגעא חדא . וע"ד כלא קיימי צדיקה
 דאברהם :

יוסף לחקי מוסרי משערי קדושה ח"ב ס"ז

חילול ה' קשה ונגל העבירות כג"ס רז"ל צענין ד' חלוקי כפרה עזר על
 חילול ה' אין התשובה וי"כ ויסורין ומכפרין אלא יום המיתה שאל
 אם ינפד בעון הזה לכם עד תמותן . נדה זולת היותה זעום כרת חמור
 צפסר הוזהר תלמא אינון דחייין סכינתא מעלמא יבני נשא לוחין ול' אשתמיט
 קליהון זאלין אינון נדה צנין דלית מסאכו דעלמא תקיף בר ממסאכו יבד'
 שבת ידוע כי היא שקולה בכל המלות וכל הרשעים יש להם מנוחה בשבת ולא
 של גרינס כרה צו והמחיל שבת אשם לא תכזה אפילו בשבת . וארז"ל אלמלא
 שמו ישראל שתי שבתות כהלכתן מיד היו נגאלין . וארז"ל כל השומר שבת
 אפילו עובד ע"ז בלגום מוחלין לו שנאמר אשרי אנוס יעשה זאת וגו' שומר שבת
 וגו' ופתיז אס תשיב משבת וגו' אז תתענג על ה' :

הלכה

הלכה פסוקה · הר"ם ה' ונעשה הקדנות פ"ט :

כל קדנות הצדור זכרים · וכן מעלות של לצדור מן העז לו מן הצקר ·
 ואין כהן מן הכזשים · וכל עולות הצדור מן הכזשים ומן הצקר ואין
 להן עולה מן העז · כל מעלת יחיד לנקבה ותאכל לכהנים ואינה צאה מן
 הצדור חוץ משלם מעלות · מעלת נשיא שהוא עז ותאכלת · ומעלת כהן משיח
 שהוא פר ונסרפת והוא פר הצא על כל המלות · והשלישי פר שמזיא כהן גדול
 ציט הכפורים והוא מעלת ונסרף : **ב** כל מעלות של לצדור נאכלות חוץ
 משעיר של יום הכפורים שמזירו תשלה וכן שעירי עבודה זרה ופר העלז
 ופר הצא על כל המלות ופר העלם נקראים פריש הנסרפים ושעירי ע"ז
 נקראים שעירי הנסרפין הא למדת שחמש מעלות הם הנסרפות שמים
 ליחיד ושלם לצדור :

יום שני תורה

יפיון קריאת ארבעה פסוקים אלו שהם כנגד ד' דמילוי וי"ד דשם צ"ג
 להשמיד צו תוספת הרוח ונסת · שעצרה :

(א) וזאת הַתּוֹרָה הַמִּנְחָה הַקֶּלֶב אֲתָהּ בְּגִי אֶהְיֶה לְפָנֶיךָ
 יְהוָה אֱלֹהֵיךָ מִן הַמִּזְבֵּחַ : וְדָא אֹרִיתָא
 דְּמִנְחָתָא דִּיבְרִבּוֹן יְהוָה בְּגִי אֶהְיֶה קָדָם יי לְקָדָם
 מִדְּבָחָא : (ב) וְהָיִית מִמֶּנּוּ בְּקִמְצוֹ מִסֵּלַת הַמִּנְחָה וּמִשְׂמֵנָהּ
 וְאֵת כָּל־הַלֶּבֶנָה אֲשֶׁר עַל־הַמִּנְחָה וְהַקְטִיר הַמִּזְבֵּחַ רִיחַ
 נִיחַח אֲבִרְתָּהּ לַיהוָה : וַיִּפְרֹשׂ מִגֵּיחַ בְּקוֹמְצִיָּה מִסּוּלְתָא
 דְּמִנְחָתָא וּמִשְׂחָה וְיַת כָּל לְבוֹנְתָא דְעַל מִנְחָתָא וַיִּסִּיק
 לְמִדְּבָחָא לְאַתְקַבְּלָא בְּרֵעֵי אֲדָבְרְתָהּ קָדָם יי :
 (ג) וְהִנְחִיתָהּ מִמֶּנּוּ יֹאכְלוּ אֶהְיֶה וּבְגִי מִצֹּרֶת הַתְּאֵכֵל
 בְּמָקוֹם קָדָשׁ בְּחֶצֶר אֹהֶל־מוֹעֵד יֹאכְלוּהָ : וְדָא שְׂחָר
 מִנָּה יִיכְלוּ אֶהְיֶה וּבְנֹהֵי פְטִירָא תְּתָאכִיל בְּאַתְרֵי קְדִישׁ
 בְּדָרַת מִשְׁבֹּן זְמַנָּא יְכַלִּינָהּ : (ד) לֹא תֹאפֶה חֲמִין חֲלָקִים
 נְתַתִּי אֲתָהּ מֵאִשֵּׁי קָדָשׁ קָדָשִׁים הוּא כְּחֻטָּאת וּכְאֶשֶׁם :
 לֹא תֹתָאפִי חֲמִיעַ חוֹלְקָהוֹן יְהִיבִית יְהוָה מְקוֹרְבֵי קוֹדֶשׁ
 קוֹדֶשִׁין הִיא כְּחֻטָּאתָא וּכְאֶשְׂמָא :

נביאים

נביאים ירוניס סיוון ז'

(6) וּדְבַרְתָּ אֲלֵיהֶם אֶת-כָּל-הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה וְלֹא יִשְׁמְעוּ אֵלֶיךָ וְקִרְאתָ אֲלֵיהֶם וְלֹא יִעֲנִיבֶהָ: וְהַמְלִיל עִמָּהוּן יח כָּל פִּתְגָמֵיךָ הָאֵלִין וְלֹא יִקְבְּלוּן מִפֶּה וְחִתְנָבִי לְהוֹן וְלֹא יִתִּיבֻנְךָ: (3) וְאָמַרְתָּ אֲלֵיהֶם זֶה הַגּוֹי אֲשֶׁר לֹא-שָׁמְעוּ בְּקוֹל יְהוָה אֱלֹהָיו וְלֹא לָקְחוּ מוֹסֵר אֲבָדָה הָאֲמוּנָה וְנִכְרְסָה מִפִּיהֶם: וְחִימַר לְהוֹן דִּין עִמָּא דִּי לֹא שָׁמְעוּ לְמִמְרָא דִּי אֱלֹהֵהוּן וְלֹא קִבְּלוּ אֹלְפָן פִּסְקָה הִימְנִיתָא וְאִתְמַנְעַת מִפּוּמָהוּן: (4) גַּי נִירָד וְהַשְׁלִיכִי וּשְׂאֵי עַל-שָׁפִים קִנְיָה כִּי מָאֵס יְהוָה וּיְטִישׁ אֶת-דְּרוֹר עֵבְרָתוֹ: תְּלִישֵׁי עַל רִבְרִבֵּיךָ דִּינְגְלוּ וְטוּלֵי עַל נִיגְרוּן אִילָיָא אַרְי רְחִיק יִי וְרִטִישׁ יִת עִם דְּרָא בְעֵבְרוּ עַל מִימְרֵיהָ: (7) כִּי־עָשׂוּ בְּנֵי־יְהוּדָה הַרְעָה בְּעֵינֵי נְאֻם־יְהוָה שָׁמּוּ שְׁקוּצֵיהֶם בְּבֵית אֲשֶׁר־נִקְרָא שְׁמוֹ־עָלָיו לְטִמְאֹן אַרְי עֵבְרוּ בְּנֵי יְהוּדָה דְּבִישׁ קִדְמֵי אָמַר יִי שְׁמִי־אֵו שְׁקוּצֵיהוֹן בְּבֵיתָא דְאַתְקֵרֵי שְׁמִי עֲלוּתֵי לְסַאֲבֹתֵיהָ:

כתובים וסלי סיוון כ"ב

(6) עֲשֹׂק דַל לְהַרְבּוֹת לוֹ נָתַן לַעֲשִׂיר אֶדְלִמְחִסּוֹר: דַּעֲשׂוּק לְמַסְכִּינָא מִסְגֵּי לִיָּה בִישְׁתָּא וְדִיָּהוּב לַעֲחִירָא חֶסְדָּנָא הוּא לִיָּה: (3) הַט אֲזַנְךָ וּשְׁמַע דְּבַרְי חֲכָמִים וְלִבְךָ תִּשְׁתִּי לְבַעֲתֵי: בְּרִי צְלִי אֹדְגָךָ וּשְׁמַע מִלֵּי דְחַכְמֵי וְלִבְךָ שִׁים לִדְעָתָי: (4) כִּי־נִגְעִים כִּי הִשְׁמַרְס כְּבִטְגָךָ יִכְנֵי וְחִדּוּ עַל־שְׁפָתֶיךָ: מְטוּל דְּבַסְיָמִין נְטַר אֲיַנּוֹן כְּבַרְסָךָ וְנִרְתַּנְגִּין אַף תְּרָא עַל שְׁפּוֹתֶיךָ: (7) לְהַנּוֹת בֵּיתָךָ מִכְּבִטְגָךָ הַנְדַעֲתִיךָ תִּיּוֹם אַף־אָסְתָּה: דִּנְהֵי בְּאֵלְתָּא סְבָרְךָ וְאוֹדְעִיךָ יִמְנָא כְּרָא:

משנה ערוזין פרק ט'

א מבווי שהוא גבוה למעלה מעשרים אמה. ימעט. ר' יהודה
 אומר אינו צריך. והרחב מעשר אמות ימעט. ואם יש
 לו צורת פתח אף על פי שהוא רחב מעשר אמות אין צריך למעט:
 ב הכשר מבווי. בש"א לחוי וקורה. ובה"א לחוי או קורה. רבי
 אליעזר אומר לחיון. משום ר' ישמעאל אמר תלמיד אחד לפני
 ר' עקיבא לא נחלקו ב"ש ובה"א על מבווי שהוא פחות מארבע אמות
 שהוא נסר או בלתי או בקורה. על מה נחלקו. על רחב מארבע
 אמות ועד עשר. שבש"א לחוי וקורה. ובה"א או לחוי או קורה.
 א"ר עקיבא על זה ועל זה נחלקו: ג הקורה שאמרו. רחבה כדי
 לקבל ארית. וארית חצי לבנה של שלשה טפחים. ביה לקורה
 שתהא רחבה טפח. כדי לקבל ארית לארבו: ד רחבה כדי לקבל
 ארית. ובריאה כדי לקבל ארית. ר' יתודה אומר רחבה אף על פי
 שאינה בריאה. ה היתה של קש או של קנים. רואין אותה
 כאלו היא של טפחת. עקומה. רואין אותה כאלו היא פשוטה.
 עניה. רואין אותה כאלו היא מרבעת. כל שיש בהקיפו שלשה
 טפחים. יש בו רוחב טפח: ו לחיון שאמרו. גובהו עשרה טפחים.
 ורחבו ועוביו כל שהוא. ר' יוסי אומר רחבו שלשה טפחים: ז בכל
 עושיין לחיון. אפילו בדרך שיש בו רוח חיים. ור' יוסי אומר. ומטמא
 משום גולל. ור' מאיר מטהר. וכוחבו עליו גמי גשים. ור' יוסי
 הגלילי פוסל: ח שוירה שחנתה בבקעה והקיפוה בכלי בהמה.
 מטלטלין בתוכה. ובלבד שוהא גדר גבוה עשרה טפחים. ולא יהו
 פירצות וחירות על הבנין. כל פירצה שהיא בעשר אמות מתרת.
 מקני שהיא בפתח. יתר מכאן אסור: ט מקיפין שלשה חבלים
 זה למעלה מזה וזה למעלה מזה. ובלבד שלא יהא בין חבל לחבירו
 שלשה טפחים. שיעור חבלים ועוביו יתר על טפח. כדי שיהא
 חבל עשרה טפחים: י מקיפין בקנים ובלבד שלא יהא בין קנה
 לחבירו שלשה טפחים. בשוירא דברו. ד"ר יהודה. וחכ"א לא
 דברו בשוירא אלא בהווה. כל מחיצה שאינה של שתי ושל ערב
 אינה מחיצה. ד"ר יוסי בר יהודה. וחכ"א אחד משני דברים.

ארבעה

אֲרָבָעָה דְּרָרִים פָּטְרוּ כְּמַחְנֵה • מְבִיאִין עֲצִים מִכָּל מְקוֹם • וּפְטוּרִים מִרְחִיצַת יָדַיִם וּמִלְעָבָר :

הלכה ערובין דף י"ז ע"ב :

הָנוּ רַבֵּנוּ מַחְנֵה הַיּוֹצֵאת [א] לְמַלְחַמַת הַרְשׁוֹת מוֹחֲרִין בְּגוֹל [ב] עֲצִים יְשֻׁנָּהוּ שֵׁם נִקְבְּרִים • מִיַּחֲדִים בְּגוֹל עֲצִים יְבֻשִׁית • הָאִי חֻקְתָּא דִּיהוֹשֻׁעַ הוּא דְאָמַר מַר [ג] עֲשֵׂרָה תֵּנְאִים הִתְנֵה יַחֲוֹשֻׁעַ [ד] וְשִׁחִיו מִרְעִין כְּחֹרְשֵׁין וּמִלְקָטִין עֲצִים מִשְׁדוּחֵיהוֹן הַחֶס כְּחֻזְמִי וְהַגִּי הַכֹּא כִּשְׂאָר עֲצִים אִי נִמְי הַחֶס כְּמַחֲוֹרְבִין [ה] הַכֹּא כְּתוֹלֹשֵׁין אִי נִמְי הַחֶס בְּלַחֲוִין הַכֹּא כִּיבֻשִׁין • רַבִּי יְהוּדָה בֵּן תִּימָא אָמַר אִף חוֹנִים בְּבֹל מְקוֹם וּכְמִקוֹם שְׁנֵהֲרִינִים שֵׁם נִקְבְּרִים כְּשִׁימָא מִת מְצוּה הוּא [ו] וְסָה מְצוּה קִנְיָה מְקוֹמוֹ לֹא צְרִיכָא אִף עַל גַּב [ז] דְּאִית לִיה קוֹבְרִים דְּתַנְיָא אִיזְהוּ מִת מְצוּה כֹּל שְׂאִין לֹו קוֹבְרִין קוֹרָא וְאַחֲרִים עוֹנִים אִיתוּן אִין זֶה מִת מְצוּה • וּמִת מְצוּה קִנְיָה מְקוֹמוֹ וְהַתְּנִיא הַמוֹצָא מִת מוֹטְל [ח] כְּסַרְטִיא [ט] מִפְּנֵהוּ לִימִין סַרְטִיא אוֹ לְשִׁמְאַל סַרְטִיא שְׂדֵה בּוֹר וְשְׂדֵה נִיר מִפְּנֵהוּ לְשְׂדֵה בּוֹר הִיוּ שְׂתִיחֵהוּ נְרוֹת וְשְׂתִיחֵהוּ זְרוּעוֹת שְׂתִיחֵהוּ בִּירוֹת מִפְּנֵהוּ לְבַל רוּחַ שִׁירְצָה ; אִמַּר רַב כִּיבִי הַכֹּא [י] בְּמִת מוֹטְל עַל הַמְצַר עַסְקִינָן מַחֲוִי שִׁירְצָה רְשׁוֹת לְפָנֵתוֹן מִן הַמְצַר מִפְּנֵהוּ לְבַל רוּחַ שִׁירְצָה • וּפְטוּרִים מִרְחִיצַת יָדַיִם • אִמַּר אַבְיִי לֹא שְׁנֵי אֵלֵא מִיִּם רֵאשׁוּנִים אֲבַל מִיִּם אַחֲרוֹנִים חוֹבָה • אִמַּר רַב חִיָּיא בַר אֲשִׁי טַפְּנִי מַה אֲבִירוּ מִיִּם אַחֲרוֹנִים חוֹבָה מִפְּנֵי [יא] שְׂמֵלַח סְרוּמִית יֵשׁ שְׂמַסְמָא אֶת הַעֵינַיִם • אִמַּר אַבְיִי וּמִשְׂתַּכְחָא [יב] כְּקוֹרְטָא בְּכוֹרָא • אִמַּר לִיה רַב אַחָא בְרִיה דְּרַבְבִּי לְרַב אֲשׁוּ [יג] כִּייל מִילְחָא טָאִי אִמַּר לִיה הָא לֹא מִכְעִיא :

רש"י [א] לנחמת כדשות • סתם נחמת רשות מנחמת יחושע ואין סתם היתה נחמת מלוא : [ב] עטים יצנים • וכל שכן לחוס : [ג] עשרה הנאים • צצצ קחל פרק ערובין : [ד] שיהו מרעין כחורשין • שיהו כל אדם חולין כהמותיו לרעות ציער של חזירו ולא יקפיד צעל היער תחס ללחו לקנינה קחי : [ה] הכא בתלושין • אף על מי שתלשום הצעלים ללחו להיסק ויש צהם נשים גזל לל אחרים ויחד לנשי נחמה : [ו] מת מלוא קנינה נקיו • אחר תעשרה הנאים שהתנה יחושע הוא : [ז] דלית ליה קורבין • שם לו יורשין : [ח] צסרטיא • דרך כבושה : [ט] מפניו • וחי ס"ד הנה מקומו כינו מני לתשקליה נחמה : [י] צמת מועל על המצר • שמוטב צדוה צדוק מוצר לנלך מתוך צמית רשות לפנותו מפני כהנים ועושי עהרות שלל ויהאילו עליו מפנהו לכל רוח מרעה : [יא] שמהל סדומית יש צו • ואתוה רצנן אחר כל אכילתך אכול מלח ומחוס מלח טעבל צו אצבעו חיקנו מים אחרונים : [יב] קורטא כבורא • צבור מלח יש מעט מחורו מלח סדומית כתיב קורט טען : [יג] כייל מלחא טאי • מלח לאמרם כתיב לעול ידיו או לא • כ"ס דלרין :

פתח

רבי יוסי ואמר) וע"ד כתיב ולריון יאמר איש ואיש יולד
 בה חד לדינא וחד לרחמי . כד מודווגי כחדא בזווגא חד
 כדין ליון אקרי וליון וירוסלים אסתמודע ואסתכח ודא דדא תליא .
 פתח ר' יוסי ואמר כתיב והתקדשתם והייתם קדושים . מאן דמוקדש
 גרמיה מלרע . מוקדשין ליה מעילא מאן דמוקדש גרמיה מלרע
 מוקדשין ליה מעילא . מוקדשין ליה מעילא יאות . דהא קדושה
 דמאריה טריא עליה אכל מוקדשין ליה מאן אחר . ואי תימא מעילא .
 וכי מוקדשין טריא לעילא . אמר רבי חייא היינו דתנינן בעובדא
 דלתתא אהער עובדא לעילא אי עובדא דלתתא היא בקדושה אהער
 קדושה לעילא ואתי וטריא עליה ואתקדש ביה . ואי איכו אסתאב
 לתתא אהער רוח מוקדשין לעילא ואתי וטריא עליה ואסתאב ביה
 דהא בעובדא תליא מלתא . דהא לית לך טב וביט קדושה ומוקדשין
 דלית ליה עקרא וטריא לעילא . ובעובדא דלתתא אהער עובדא
 דלעילא ונה דתלי בעובדא בעובדא אהער לעילא ואהער עובדא .
 ומה דתלי במילין במילין . כד אהגזר במלה אהער הכי לעילא . ואי
 תימא מלה מה אהער אלא הכי כתיב ודבר דבר . ההוא דבר אהער
 מלה אהרא לעילא דאקרי דבר . דבר ה' אשד היה ודבר ה' היה יקר .
 בדבר ה' שמים נעשו . דהא תנינן ההיא מלה סלקא וקע רקיעין עד
 דסלקא (ס"א דאחיטא) בדוכתיה ואהער ונה דאהער אי טב טב
 אי ביש ביש וע"ד כתיב וכשמרת מכל דבר רע . ארבעה מינין בלולב
 ואינון שבעה ואי תימא דשבעה מינין אינון לאו הכי אלא ארבעה כינהו
 ואינון מתפרשין לתתא אהרין ובעובדא דלהון אהער . שבעה
 אהרין לעילא לאוטבא עלמא בכמה סהרין כ"י אע"ג דאיהי בכללא
 עתברא מכלהו שית (ס"א ולאחברא מאינון שית) ומנחלא דעמיקא
 דעבועא דנגיד ולא פסיק לעלמין וימיו מלנגרא עליהו וינקא לבת
 דהא בגין דאיהי בת לה לעלמא עלאה ותתאה אהברא מנייהו
 באהערותא דא דהא בשעתא דכ"י אהברא מנייהו כלהו עלמין
 אהברין על דא סובבים את המוצב כוונ דאהער . ועוד באהערותא
 דא שיתא כלהו מתברין בימא לאסתפקא ביה ואסתאבין כלהו
 מנבועא דיינא (דעיא) (ס"א דנחלא) עמיקא דכלא לנחתא לעלמא
 ובגין כך בעיין כלהו לחין ולא יבשין לאמטא ברבאן לעלמא בגין
 דאילני אלין כלהו לחין תדירא וטרפין דילהון בשתכחין תדירא וזמן
 הדוותא דילהון בזהי זמא . ותנינן בספרא דרב הוננא סבא דהא

הבוא הילא לאתמקדא על אלנין אלנין כל חד וחד מאלנין לא טעיל
ברכאן וחדותא לעילא אלף בזינא דא וחדותא דלהון כלהו לעילא
וחדותא דלינין אלנין לתתא כלהו בזמנא דא הוא וחתערותא דלהון
בזינון קדושי מלכא דתליין וכד ישראל טעלי לון כלא אתער בזמנא
דא ועלנא מתצרכא לארקא ברכאן לעלנא :

יוסף לחקי מוסר תשערי קדושה ח"צ ט"ו :

הלב

ודם ידוע סגן מחייבי בריכות וכן משקלין את הנפש במשחמת
שמות הקדש אר"ל ודלפתמט צתבא הלף ונעקר מן העולם וישמח
הוא או צניו או ימות הוא וצניו או יעני הוא או צניו המוצה ת"ח והמסור הם
מוכללו ולאו שאין להם חלק לעוה"צ ואין להם תחיית המתים קרי לצטלה קסא
מן שפיכות דמים של אחרים ועוד שדמם ודם זרעיותיהן שאין להם קץ נשק
דמין וכספר הזכר פ' אחרים ועוד שדמם ודם זרעיותיהן שאין להם קץ נשק
עצירות ההטן פטור מן הזה שהרי ער ואונן קטנים מן ז' שנים היו ומתו
צדי שמים ולא עוד אלא שעדיין לא נלטו עליהן וכן דור המצול כתיב ו
הסחית כל צפר סת דרכו על הארץ וכל הצריות ניוטו מאלה ועד צהבה ועין
השמים וכל הדמם אפילו ג' עפמים מן העפר ניוטו מה שלא היה כן מאלו נצח
העולם ואחריו לא יהיה כן ולא עוד אלא שלא נלטו זולת מן' מלות :

הלכה פסוקהי הד"ס ה' מעשה הקרצנות פ"א :

כל

הקרצנות האלו נקראים זמנים וכל העולות והמשחות והאשמות וכן
בשמי שלמים של עלות נקראים קדשי קדשים אצל שלמים של יח
והצבור והנעשר והפסח נקראים קדשים קלים : ב האיזורים שסורפין את
על גבי המוצה מן המשחות הנאלכות ומן האשמות ומן השלמים הם הנקראים
א מורין ואלו הן האימורין של שור או של עז ה לב אשר על הקרב וכללו ה
פעל צדי הקיבה ושתי הכליות והלב שעליהן עם החלב אשר על הכבד
ויותרת הכבד ונוטל מן הכבד מעט עם היותרת ואם היה הקרבן מן
הכבשים מוסיף על אלו האגיה תנומה עם הכליות וכן השדרה עד מקו
כבליות מוסיף על אלו האגיה תנומה עם הכליות וכן השדרה עד מקו
החילון : ג היתה הצהמה מעוברת אע"פ שכלו חדשיו של עובר ואפילו
נמלא חי אינו מעלה חלבו עם חלב אמו אלא חלב אמו בלבד והרי העולה
באחד נושבריה :

יום שלישי תורה

יבין בקריאת חנכה פסיקים שלו טעם כנגד ה' דמולוי הה' ראשונה דטס
בין לטעור בר מוספת נפש נוספת : טעמים :

(א) כָּל־זָכָר בְּבִנְי אֶהְרֹן יֵאכְלֶנָה חֶקְעוֹלָם לְדַרְתֵיכֶם
 מֵאֲשֵׁי יְהוָה כֹּל אֲשֶׁר־יִגַע בָּהֶם יִקְדָּשׁ : כֹּל
 דְּכִנְיָא בְּבִנְי אֶהְרֹן יִכְלִינָה קָנִים עֲלֵם לְדַרְיִכּוֹן מִקּוֹרְבֵינָיָא
 דִּי כֹּל דִּיִּקְרַב בְּהוֹן יִתְקַדָּשׁ : (ב) וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה
 לֵאמֹר : וּמַלִּיל יִי עִם מֹשֶׁה לְמִימְרֵי : (ג) זֶה קֶרְבֵן אֶהְרֹן
 וּבְנָיו אֲשֶׁר־יִקְרִיבוּ לַיהוָה בְּיוֹם הַמִּשַׁח אֹתוֹ עֲשִׂיתָ
 הָאֵפֶה טָלַת מִנְחָה הַמִּיד מִחֲצִיתָהּ בַּבֶּקֶר וּמִחֲצִיתָהּ
 בְּעֶרֶב : דִּין קוֹרְבָנָא דְאֶהְרֹן וּבְנָוָהי דִּיִּקְרַבּוֹן קָדָם יִי
 בְּיוֹמָא דִּירְבוֹן יְהוָה חַד מִן עֶסְרָא בְּתַלַּת סְאִין סוּלְתָא
 מִנְחָתָא דִּירִיָא פִּרְגוּתָהּ בְּצִפְרָא וּפְלִגּוּתָהּ בְּרִמְשָׁא :
 (ד) עַל־מִחְבַּת בִּשְׂמֵן תַּעֲשֶׂה מִרְבֶּכֶת תְּבִיאֶנָה חֲמִינֵי
 מִנְחַת פְּתִים תִּקְרִיב רִיחֵינִיחָם לַיהוָה : עַל מִסְרִיתָא
 בְּמִשַׁח תִּתְעַבִּיר רִבִּיבָא תִּיחַיְנָה תוֹפִינֵי מִנְחַת בִּינְעוּן
 תִּקְרִיב לֹא־תִקְבְּלָא בְּרַעְיָא קָדָם יִי : (ה) וְהִפְתּוּן הַמִּשִׁיחַ
 תַּחְתּוֹי מִבְּנֵי יַעֲשֶׂה אֹתָהּ חֶקְעוֹלָם לַיהוָה כִּלִּיל תִּקְמָר :
 וּכְהֵנָּא דִּירְבָּא תַחֲוֹתוֹהִי מִבְּנָוָהי יַעֲבִיר יְתָה קָנִים עֲלֵם
 קָדָם יִי גְמִיר תַּמְסַק :

נביאים ירמיה סיון ז'

(א) וּבְנֵי בְּמֹות חֲתַפְתָּ אֲשֶׁר בְּנִיָא בְּנִיָּהֶם לְשִׁרְתָּ אֶת־
 בְּנִיָּהֶם וְאֶת־בְּנִיָּהֶם בְּאֲשֶׁר אֲשֶׁר לֹא צוֹיִתִּי וְלֹא
 עֲלִתָה עַל־לְבִי וּבְנֵי בְּמֹות תוֹפֵא דִי בְּחִילַת בַּר הַנֶּם לֹא־קָדָא
 יֵרַת בְּנִיָּהוֹן וְיֵרַת בְּנִיָּהוֹן בְּנִיָּא דִּלָּא פְקִירִית בְּאֹרְתִי
 וְלֹא

וְלֹא רָעָא קְרָמִי : (3) לְכֹן הִנֵּה יָמִים בָּאִים נֹאסִי'הוּ
 וְלֹא יֵאמָר עוֹד הַתְּפִלָּה וְגַיָּא בְּהַנֵּם כִּי אִסְגִּיא הַתְּפִלָּה
 וְקִבְרֵי כְתֻפֹת מֵאִין מְקוּם : בְּכֹן הָא יוֹמֵינָא אָחֵן אָמַר
 יי וְלֹא יֵאמָר עוֹד הוֹפֵת וְחִילָת בַּר הַנוֹם אֲלֵהֵן חִילָת
 קְטִילָיָא וְיִקְבְּרוּן בְּחוֹפֵת מִבְּלִי אָחַר : (4) וְהִיָּתָה גְבֻלַת
 הָעַם הַזֶּה לְמֵאֲכָל לְעוֹף הַשָּׁמַיִם וּלְבַהֲמַת הָאָרֶץ וְאִין
 מְחָרִיד : וְהָיִי גְבֻלְהָא רַעְמָא חֲרִין מְשַׁגְרָא לְמִיבָל
 לְעוֹפֵי דְשָׁמַיָא וּלְבַעֲרָא דְאָרְעָא וְלִית דְּמַנְדִּי
 (7) וְהַשְׁבֵּתִי מַעְרֵי יְהוּדָה וּמַחְצוֹת יְרוּשָׁלַם קוֹל שְׁשׁוֹ
 וְקוֹל שְׂמִחָה קוֹל חֲתָן וְקוֹל בְּלָה כִּי לְחַרְבָּה קִתְּוָה
 הָאָרֶץ : וְאַבְטִיִל מִקְרֻנָּא דְבֵית יְהוּדָה וּמִשְׁנֵקֵי יְרוּשָׁלַם
 קַל כִּיעֵ וְקַל חֲרֻבָא קַל חֲתָנִין וְקַל כְּלָן אַרְי לְחַרְבָּא חֲרֻ
 אָרְעָא : (5) בְּעַת הַהוּא נֹאסִי'הוּ וְיוֹצִיאוּ אֶת־עַצְמוֹת
 מִלְכֵי־יְהוּדָה וְאֶת־עַצְמוֹת שָׂרָיו וְאֶת־עַצְמוֹת הַכֹּהֲנִים
 וְאֶת עַצְמוֹת הַנְּבִיאִים וְאֶת עַצְמוֹת יוֹשְׁבֵי־יְרוּשָׁלַם
 מִקְבְּרֵיהֶם : בְּעַדְנָא הַהוּא אָמַר יי יִפְקֹן יַת גְּרָמֵי מִלְכָּא
 דְּבֵית יְהוּדָה וְיַת גְּרָמֵי דְבְרָבִיהוֹן וְיַת גְּרָמֵי כְתֻנָּיָא וְיַת
 גְּרָמֵי גְבַיִי שְׁקָרָא וְיַת יְתָבֵי יְרוּשָׁלַם מִקְבְּרֵיהוֹן :

כתובים משלי סימן כ"ג

(6) הֵלֵא כְתַבְתִּי לָךְ שְׁלִשׁוֹם בְּמַעְצוֹת וְדַעַת : וְהוּ
 אֵינִין לָךְ עַל תְּלָהָא וּמְנִין בְּעִיצוֹתָא וִירֵיעַתָּא
 לְהוֹדִיעַךָ קִשְׁטָא אִמְרֵי אִמְתָּ לְהַשִּׁיב אִמְתָּ לְשִׁלְחָךָ
 לְאוֹדְעִינְךָ קוֹשְׁטָא וּמְלוֹי דְחַרְצִיחָא דְתַהֲפִיךְ מִלְכָּא
 דְקוֹשְׁטָא לְמַשְׁדֵּרְךָ : (ג) אַל־תִּגְלֹדֵל כִּי בַל־הוּא וְאֵל
 חֲרָבָא עָנִי בְשַׁעַר : לֹא הַגּוֹזֵל לְמַסְכִּינָא מְטוּל דְמַסְכִּינֵי
 הוּא וְלֹא תִמְכֹּךְ עֲנִיָּא בְחַרְעָא : (7) כִּי־יְהוּהָ יָרִיב רִיבֵי
 וְיִלְלוּ ק' שְׁלִשִׁים ק' וְקַבְעוּ

וְקָבַע אֶת־הַקְּבָעִים גַּפְשׁ׃ מְטוּל דְּאֵלֶּהָא דְּאִין דִּיגִיחוּן
 וּמְהַפְרַע פּוּרְעָנוּתְהוֹן דְּנַבְשִׁיחוּן׃ (ס) אֶל־הַתַּרְע אֶת־
 בַּעַל אֶף וְאֶת־אִישׁ חַמּוֹת לֹא תִבּוֹא׃ לֹא תִתְחַפֵּר עִם
 מְרִי מְרִידוֹתָא וְעַם גְּבָרָא הַמֵּתְנָא לֹא תִיעוֹל׃

משנה כמזות פרק ט'

א הכותב לא שמו דין ודברים אין לי בנכסיה הרי זה אוכל פירות
 בחייה ואם מתה יורשה. אם בן למה פתח לה דין
 ודברים אין לי בנכסיה. שאם מקרה ונתנה קנים פתח לה דין
 ודברים אין לי בנכסיה ובפירותיה הרי זה אינו אוכל פירות
 בחייה ואם מתה יורשה. ר' יהודה אומר לעולם אוכל פירות
 עד שכתוב לה דין ודברים אין לי בנכסיה ובפירותיה ובפירות
 פירותיה עד עולם. פתח לה דין ודברים אין לי בנכסיה ובפירותיה
 (ובפירות פירותיה) בחייה ובמותה. אינו אוכל פירות בחייה ואם
 מתה אינו יורשה. רבן שמעון בן גמליאל אומר אם מתה יורשה
 מפני שהתנה על מה שכתוב בתורה וכל המתנה על מה שכתוב
 בתורה תנאו בטל: ב מי שמח והניח אשה ובעל חוב ויורשין
 והיה לו פקדון או מלוה בית אחרים רבי מרפון אומר ונתנו לבושל
 שבהו. ר' עקיבא אומר אין מרחמין בדין אלא ונתנו ליורשין שקלן
 צריכין שבועה. ואין היורשין צריכין שבועה: ג הניח פירות
 תלושין מן הקרקע. כל הקודם בהן וכה בהן. וכתה אשה יותר על
 פתובתה ובעל חוב יותר על חובו. המותר ר' מרפון אומר ונתנו
 לבושל שבהו. ר' עקיבא אומר אין מרחמין בדין אלא ונתנו ליורשין
 שקלם צריכין שבועה ואין היורשים צריכין שבועה: ד המושב
 את אשתו חנונית או שמנה אסטרופא. הרי זה משביעה כל זמן
 שרצה. ר' אלעזר אומר אפילו על פילכה ועל עיסתה: ה כתב
 לה גר ושביעה אין לי עליך. אינו יכול להשביעה. אבל משביע
 הוא את יורשה ואת הבאים ברשותה. גר ושבועה אין לי עליך
 ועל יורשך ועל הבאים ברשותך. אינו יכול להשביעה לא היא
 ולא יורשה ולא את הבאים ברשותה. אבל יורשין משביעין אותה

ואת ירשיה ואת הבאים ברשותה • נדר ושבועה אין לי ולא לזרש
 ולא לבאים ברשותי עליך ועל ירשיה ועל הבאים ברשותי • אינו
 יכול להשביעה לא הוא ולא ירשיו ולא הבאים ברשותו לא אותה
 ולא ירשיה ולא הבאין ברשותה: ו הלקה מקבר בעלה לבית
 אביה או שהורה לבית המיה ולא נעשית אפטרופא • אין הירשין
 משביעין אותה • ואם נעשית אפטרופא הירשים משביעין אותה
 על העתיד לבא • ואין משביעין אותה על מה שעבר: ז הסוגמת
 כחובתה לא תפרע אלא בשבועה • עד אחד מעידה שהיא פרועה
 לא תפרע אלא בשבועה • מנכסי יתומים ומנכסים משועבדין ושלא
 בפניו לא תפרע אלא בשבועה: ח הסוגמת כחובתה ביצר
 היתה כחובתה אלה וזו ואמר לה התקבלת כחובתך והיא אומרת
 לא התקבלתי אלא מנה לא תפרע אלא בשבועה • עד אחד מעידה
 שהיא פרועה ביצר • היתה כחובתה אלה וזו ואמר לה התקבלת
 כחובתך והיא אומרת לא התקבלתי ועד אחד מעידה שהיא פרועה
 לא תפרע אלא בשבועה • מנכסים משועבדים ביצר • קבר נכסי
 לאחרים והיא נפרעת מן הלקוחות לא תפרע אלא בשבועה • מנכסי
 יתומים ביצר • מת והניח נכסיו ליתומים והיא נפרעת מן יתומים
 לא תפרע אלא בשבועה • ושלא בפניו ביצר • הלה לו למדינת חם
 והיא נפרעת שלא בפניו • אינה נפרעת אלא בשבועה • ר' שמעון
 אומר כל זמן שהיא חובעת כחובתה הירשין משביעין אותה ואם
 אינה חובעת כחובתה אין הירשין משביעין אותה: ט הוציאה
 גט ואין עמו כחובה • גובה כחובתה • כחובה ואין עמה גט • היא
 אומרת נאבד גטי והוא אומר נאבד שוברי • וכן בעל חוב שהוציא
 שטר חוב ואין עמו פרוזבול • תרי אלו לא יפרעו • רבן שמעון בן
 גמליאל אומר מן הספקנה ואילך אשה גובה כחובתה שלא בבטח
 ובעל חוב גובה שלא בפרוזבול • שני גטין ושתי כתובות • גובה
 אחתי כחובות • שתי כתובות וגט אחד • או כחובה ושני גטין • או
 כתובה וגט ומיתה • אינה גובה אלא כחובה אחת • שהמגרש את
 אשתו והחזירה על מנת כחובה הראשונה מתחילה • קמן שהשיא
 אביו כחובתה קימה שעל מנת בן קימה • גר שנתגרר ואשתו עמו
 כחובתה קימה שעל מנת בן קימה:

הלכה

הלכה כמזות 77 פ"ו ע"א

אמר אמירד משמיה דרב חמא האי מאן דאיכא עליה כתובת
 אשה ובעל חוב ואית ליה ארעא ואית ליה חוב
 מסלקין ליה בזיו לאשה מסלקין לה בארעא [א] האי כי דיניה
 והאי כי דיניה ואי לא איכא אלא חד ארעא [ב] ולא חוייא אלא
 לחד [ג] לבעל חוב יהבינן לה לאשה לא יהבינן לה מאי טעמא
 [ד] יורתא מזה שהאיש רוצה לישא אשה רוצה להנשא אמר ליה
 רב פפא לרב חמא [ה] ודאי דאמריהו משמיה דרבא האי מאן
 דמסקי ביה זווי ואית ליה ארעא ואתא בעל חוב וקא חבע מיניה
 ואמר ליה זיל שקול מארעא אמרינן ליה זיל זכין את ואייתי הב
 ליה אמר ליה לא אימא לי גופא דעובדא היכי הוה אמר ליה
 [ו] תולה מעותיו בכברי הוה הוא עשה שלא כהוגן לפיכך עשו בו
 שלא כהוגן אמר ליה רב כהנא לרב פפא [ז] לדידך דאמרת
 [ח] פריעת בעל חוב מצוה אמר לא ניחא לי דאיבעיד מצוה מאי
 אמר ליה תנינא [ט] כמה דברים אמורים במצות לא תעשה אבל
 במצות עשה כגון שאומרים לו עשה סוכה ואינו עושה עשה לולב
 ואינו עושה [י] מכין אותו עד שתצא נפשו:

רש"י [א] האי כי דיניה: זה הלוה מעות וזו סמכה על שצדק הקרקע והיא
 לא נתנה כלום ולא שצדק נכס: לאן צדקל הוסימין צמזמה הוא זכר
 צדק מיד וזו צדקת עם הכמזמה על שצדק הקרקע: [ב] ולא חוייא אלא לחד:
 לזו זכר אלא כדו לא מהן: [ג] א"ת יהבינן: שלא מיבעול דלת: [ד] ומר
 נשחטא דנה וכו': ולא מיטיגין לומר משום חינא ודוקא שהטעות נכתבו
 צדק א' אצל אס קדמה זמן הכמזמה הוא גובה: [ה] ודאי דאמריהו וכו': לשון
 שאלה הוא אנת שמעתי שאתם לומר דבר זה של תימא דמרחינן ליה ללוה
 לנכרה והלא המלוה עיקר סוף שלו על הקרקע: [ו] תולה מעותיו בכברי
 הוה: מעות הוה לו לפרוע ואומר של נכרי הוה: [ז] לדידך דאמרת וכו': צמזמת
 ערכין צ"ט טוס כיתומים: [ח] פריעת צ"ח מלוה: מלוה עליו לפרוע חובו
 ולאמת צדקו דכתיב סין דק סיהא סן סלך דק ולאן סלך דק: [ט] ד"א:
 דליקא ארבעים: [י] מכין אותו: קודם שצדק על העשה ויש צדק לקיים:

זוהר לו 77 לא ע"ב

ביומא טביעא דהג הוא סיומא דדיכא דעלמא ופתקין נפקין
 מבי מלכא וגבורין ונחערי ומסתיימן בהאי יומא וערבי
 נחל (תליין) צהו ובעינן לאתערעא גבורין למיח ולסחרא טבע זמנין
 לרוואה להאי מוצח ממיח דליחק צנין דאתמליח מיח האי צירא דליחק
 וכד הוא אתמליח כל עלמא אתצרכא צנייא: ובהאי יומא גבורות
 בעינן למיח ולסיימא לון לצתר: דהא בהאי יומא ומסתיימי דיכא:
 ובנין כך בעינן לצטטא לון בצרעא ולסיימא לון דלא מנשחכי דהאי
 יומא

יומא אַתערותא וסיומא הוא וע"ד אַתערותא וסיומא הוא לעצדין
 בערבי כהל' אמר רבי חייל ודאי הכי הוא וספיר' וערבי כהל' וסטרט
 דכהל כפכי גבוראן' ובהאי יומא מתערי ומסיימי' בהאי יומא כתיב
 וישב יחזק ויחפור את בארת המים' בארת כתיב הסר' וישב מהו וישב
 אלא יומא קדמא דירחא שירותא דדינא הוה בכל עלמא ויחזק קיימא
 לכרסייא למידן עלמא' בהאי יומא' וישב יחזק אַתערט דיני
 ולסיימא דיני' ויחפור את בארת המים לארקא גבורן לכנסת ישראל
 לאַתערט למיא דהא מיא בגבורן החתן לעלמא' ובגין דאינון גבורן
 לא נחתין אלא בעיבא ויומא דעיבא לא נייחא רוחיהון דקיימי עלמא
 אלא בגין דעלמא אנטריך להו' מאי טעמא' בגין דעלמא דדינא
 אַחברי וכלא בעיא הכי' בגין כך כלל בעובדא תליא מלתא' וע"ד
 כהנא בעובדא ותקונא דאיבו עביד לתתא אַתערט עילאין ותתאין
 לתקנא לון ומתקני על ידי' אמר רבי יוסי הא תנינן ערבי' דדמיא
 לשפון בהאי יומא מאי היא' ח"ר חייא אף על גב דלדרשא הוא דמיא
 הכי הוא ודאי דהא בהאי יומא בשפון תליא' בהאי יומא פקיד מלכא
 למיב פתקין לסנטירא ומסיימי דינין ואסתים ליטנא בישא מעלמא
 ביומא קדמא דירחא שירותא דדינא הוא וסיומא הוא' בהאי יומא ויא
 אַתמר' ת"ח ביומא דא סלמין ומסיימי עמין וע"ז ברכאן דלכון
 ושראן דדינא וישראל ביומא דא ומסיימי דינין דלכון ושראן בצרכא
 דהא ביומא אחרא זמינין לאַתעשעשא במלכא לנטלמא מניה צרפאן לל
 שחא ובהוא הדותא לא משתכחי במלכא אלא ישראל בלחודיהו ומאן
 דתיב עם מלכא ונטל ליה בלחודיה כל מה דבעי סאיל ויהיב ליה
 וע"ד ישראל שראן ועמין ע"ז ומסיימי וע"ד כתיב אהבתי אַתכם אמר
 ה' וגו' אמר ליה הא חמיכא ליה לעשו בשלום במלכו בכריכן עלאין
 וטליש על עלמא ואת אמר ואשים את הריו שממא אמר ליה בכל אַת
 הכי הוא' כיון דמלכא קדישא גזר גזרה וטוי ההיא גזרה צפתקיי
 קרא אַסהיד כונה דאַתעביד' ועל דא ואשים את הריו שממא הא שרי
 צפתקא דלי וכן כל אינון טבאן דגזר עלייהו דישראל דכתיב אַני ה'
 דברתי ועשיתי:

יוסף לחק' מוהר' מטערי קדושה ח"צ ס"ו:

מאכלות אסורות ידוע כי אפילו את הנפש הן משקלין כמ"ס ולא משקלין
 את נפשותיכם ולא עוד אלא שהפורש מהן נקרא קדוש כמ"ס ולא
 משקלו את נפשותיכם וגו' והתקדשתם וגו' כי אַני ה' המעלה וגו' והייחוס
 קדושים כי קדוש אַני וידעת כי הקדושה מצויה לידי רוח הקדש' שבעה את
 היא שסר או שוא אמרו ד"ל שבעה שאמר הקז"ה לא תשא נודעע כל העולם
 וגו'

וכו' ונאמר המרגיז ארץ ומקומה ועמודיה יתפלגון והתהום מנקה לעלות לשטף כל העולם וכו' . וארז"ל כל העצרות נפרעין ממנו וזה ממנו ומתשפתמו ומכל העולם כולו ואפילו אם הוא צלמת . וארז"ל ששים דבוא עיירות היה לינאי צהר המנך וכולן נחרצו על השצועה אפילו שהיו מקיימין אותה . וארז"ל על דבי יבאשע צן לוי שאמר הקצ"ה רהו אם ציימו נשבע והתיר שצועת ע"י חכס הווליאורו מג"ע ואם לאו הביחורו ודקרו ומלאורו שמעולם לא נשאל על שצועתו ולא התירה ולא עוד הלל שלל נשבע מימיו :

הלכה פסוקה . הר"ס ה' מעשה הקדנות פ"ב :

היין והסולת שמציאין עם הקדצן הם הנקראין נכסים והסלת לזדה נקראת מנחת נכסים . וזמנת נכסים אינה טעונה לא תנופה ולא הגשה ולא לזונה . אבל טעונה מלח וכולה נשרפת על מזבח החיוני ויתנסך היין על המזבח . ואין נותנין אותו על האש אלא מגביה ידו ויוזק על היסוד והוא יורד לשותין : ב אין טעון נכסים אלא עולת צהמה ושלמים כלצד צין היו קדצן לצור או קדצן יחיד או כצט יולדת . ואילו של כהן גדול הואיל והן עולות טעונים נכסים אצל העוף והאשמות והחטאות אין מציאין עממה נכסים חוץ מחטאת מלודע ואשמו שנתפרטו נכסייהם צמורה : ג וזנין שאין מציאין נכסים עם החטאת והאשם שנאמר לפלא נדר או נדבה דבר הצד צנדר ונדבה ילאו חטאת ואשם וצבור ומעשר ופסח הואיל ואינן צאין צנדר ונדבה אין טעונים נכסים . וזנין להציא שלמי חגיגה ועולת ראייה לנכסיש שנאמר או צמועדיקס :

יום רביעי תורה

בבין צקריאת ששה פסוקים אלו שהם כנגדן דמילוי וו דסס צין לקנות הכרת נפש יתירה משנת הצאה :

(א) וְכָל-מִנְחַת בְּהֵן בְּלִיל הַתֵּיהָ לֹא תֵאָכֵל : וְכָל מִנְחַתָּא דְכַהֲנָא גְמִיר הֵהוּ לֹא תֵאָכֵל : (ב) וַיִּדְבֶּר יְהוָה אֶל-מֹשֶׁה לֵאמֹר : וּמִלִּיל י"י עִם מֹשֶׁה לְמִימְרֵ : (ג) דְבִבֶר אֶל-אַהֲרֹן וְאֶל-בָּנָיו לֵאמֹר זֹאת הַזֶּרֶחַ הַחֲטָאָת בְּמָקוֹם אֲשֶׁר תִּשְׁחַט הָעֹלָה תִשְׁחַט הַחֲטָאָת לִפְנֵי יְהוָה קֹדֶשׁ קִדְשִׁים הוּא : מִלִּיל עִם אַהֲרֹן וְעִם בָּנוּהוּ לְמִימְרֵ דֵא אֲוִיָּתָא דְחֲטָאָתָא בְּאַהֲרָא דְהַתְּנָבִים עֲלֵתָא הַתְּנָבִים הַחֲטָאָתָא קָדָם י"י קֹדֶשׁ קֹדֶשׁ הוּא : (ד) הַבְּהֵן הַמִּחֲטָאָתָא אֲתָהּ וְאִכְלָנָהּ בְּמָקוֹם קֹדֶשׁ הָאֵכֵל בְּהַצֵּר אֲהֵל מוֹעֵד : כהנא

כַּהֲנָא דְמִכְפָּר בְּדָמָה יִכְלִינָה בְּאַחַר קֹדֶשׁ תְּהַאכֹּל
 בְּדַרְת מִשְׁבֵּן זְמַנָּא: (ט) כָּל אֲשֶׁר יִגַּע בְּבִשְׂרָה יִקְדָּשׁ
 וְאֲשֶׁר יִזְה מִדָּמָה עַל-תְּבִגְד אֲשֶׁר יִזְה עָלָיָה תִכְבֵּס
 בְּמַקוֹם קֹדֶשׁ: כָּל דִּי קָרַב בְּבִשְׂרָה יִתְקַדָּשׁ וְיִדְבִי
 מִדָּמָה עַל לְבוּשָׁא דִידֵי עָלָה תַחֲנוּר בְּאַחַר קֹדֶשׁ:
 (י) וְכִלְי־חַרֶשׁ אֲשֶׁר תִּבְשַׁל-בּוֹ יִשְׁבֵּר וְאִם-בְּכֹלִי נִחַשָׁה
 בְּשִׁלָּה וּמִדְק וְשִׁטְף בְּמַיִם: וּמִן דְּחִסְפָּה דְתַתְּבַשַׁל בּוֹ
 יִתְבַר וְאִם בְּמַנָּא דְנִחַשָׁא תַתְּבַשַׁל וְיִתְמַרִיק וְיִשְׁתַּמְיֵן
 בְּמַיָּא:

נביאים ירמיה סיון ה'

(ב) וְשִׁטְחוּם לְשִׁמֶשׁ וְלַיָּרֵחַ וְלְכָל צְבָא הַשָּׁמַיִם אֲשֶׁר
 אֲהַבִּים וְאֲשֶׁר עֲבָדוּם וְאֲשֶׁר הִלְכוּ
 אַחֲרֵיהֶם וְאֲשֶׁר דָּרְשׁוּם וְאֲשֶׁר הִשְׁתַּחֲוּוּ לָהֶם לֹא יִאֲסֹפוּ
 וְלֹא יִקְבְּרוּ לְדָמֵן עַל-פְּנֵי הָאָדָמָה יְהוּי: וְיִשְׁטַחוּנוּ
 לְקַבֵּיל שְׁמֵשָׁא וְסִיְהֵרָא וְלְכָל חֵילֵי שְׁמַיָּא דְרַחֲמֵינוּ
 וְדַפְלֹחוּנוּ וְדַמְעוּ בְּתַרְיָהוּן וְדַחֲבַעוּנוּ וְדַסְגֹּדּוּ לְהוּן
 לֹא יִתְכַנְּשׁוּן וְלֹא יִתְקַבְּרוּן לְזִיבֵל מְבַדֵּר עַל אֲפִי אֲרַעָא
 יְהוּן: (ג) וְנִבְחַר מְוֹת מַחֲיִים לְכָל הַשְּׂאֲרִית הַנְּשֹׂאָרִים מִן
 הַמִּשְׁפָּחָה הָרַעָה הַזֹּאת בְּכָל-הַמְּקֹמֹת הַנְּשֹׂאָרִים אֲשֶׁר
 הִנְחַתִּים שָׁם נֹאֵם יְהוָה צְבָאוֹת: וְיִתְרַעֲוּ בְּמוֹתָא
 מִדִּיבְתִיָּא לְכָל שְׂאָרָא דִישְׁתַּאֲרוּן מִן זַרְעִיתָא בִישְׁתָּא
 הָרָא בְּכָל אַחֲרֵיָא דִישְׁתַּאֲרוּן דְּאִנְלִיתִינוּן לְחִטָּן אָמַר
 יְיָ צְבָאוֹת: (ד) וְאָמַרְתָּ אֲלֵיהֶם כֹּה אָמַר יְהוָה הִיפְלוּ וְלֹא
 יָקוּמוּ אִסְרִישׁוּב וְלֹא יָשׁוּב: וְחִימַר לְהוּן בְּדַגֵּן אָמַר יְיָ
 הִיפְלוּן וְלֹא יָקוּמוּן אִם לְמִיתָב גְּלִי קְדָמִי דִלָּא יִתּוּבוּן:
 (ה) מִדּוּעַ שׁוֹבְכָה הָעַם הַזֶּה יְרוּשָׁלַם מִשְׁבָּה נִצְחַת הַחֲזוּקָה
 כְּחַרְמִית

בְּחַרְמֵיחַ מֵאֲנִי לְשׁוּב: מִה דִּין מִתְחַסְּנִין לְמַתֵּב לְפִלְחָנִי
 עֲמָא דְדִין יְהִיבִי יְרוּשָׁלַם תְּבוּ לְמַרְד מִן אֹרְיָתָא וְלֹא
 צָבִין לְמִיחָב אַחֲקִיפִי בְּנִיבְלִין מְכַרְבִּין לְמַתֵּב: (5) הַקְּשִׁבְתִּי
 וְאַשְׁמַע לְוֹאֲכֵן יִדְבְּרוּ אִין אִישׁ נָחֵם עַל־רַעְיוֹהוּ לֹאמַר
 מַה עָשִׂיתִי כִּלְהַךְ שָׁב בְּמַרְצֻחָם כְּסוּס שׁוּמָף בְּמִלְחָמָה:
 אֲצִיחַ וְגָלִי קָדְמִי לֹא כִדְכָשׁוּר מְמַלְלִין לִית גְּבַר דִּימְתִּיב
 מִן בִּישְׁתִּיחַ לְמִימַר מַה עֲבָדִית כִּלְהוֹן מִסְגֵּן בְּרַעִית
 נְפִשְׁיָהוּן כְּסוּסֵי־אֵי דְגִזַר בְּקַרְבָּא: (1) גְּסַדְהִסְדָּה בְּשִׁמְסִים
 יִדְעָה מוֹעֲדֵיהָ וְתוֹר וְסוֹס וְעִגוֹר שְׁמָרוּ אֲתַעֲתָ בְּאִנְהָ
 וְעַמִּי לֹא יִדְעוּ אֵת מִשְׁפֵּט יְהוָה: אָף תּוֹרִיתָא בְּשִׁמְיָא
 יִדְעָא וּמְנַהָא וּשְׁפָנִינָא וְכוּרְכֵיָא וְסַנּוּגִיתָא נְטָרִין יַח
 עֲדָן מִיעֲלֵהוֹן וְעַמִּי לֹא הוּוּ יִדְעִין לְמַעַבְדַּד יַח קִימָא
 דִּי:

כתובים משלי סימן כ"ג

(6) פֶּן־הֵאֱלַף אֲרַחֲתִי וְלִקְחָהּ מוֹקֵשׁ לְנַפְשָׁהּ: דְּלֹא
 הֵילַף אֲוִרְחוּתִין וְהִשְׁבַּח פְּתָא לְנַפְשָׁהּ: (3) אֶל־
 הָתִי בְּתַקְעֵי־כַף בְּעַרְבִים מִשְׁאוֹת: לֹא תִהְיֶה מִשְׁלִים
 אִידָךְ בְּעַרְבוּתָא עַל חֲבֵרָךְ: (2) אִם־אִיוֹן־לֶךְ לְשָׁלֵם לְמַה־
 יִקַּח מִשְׁכָּבָה מִתְחַמֵּיךְ: אִם לִית לֶךְ דְּפָרִיעַ גִּיסְכִּין
 הַשְׁוִייתְךָ מִתְחַמֵּיךְ: (7) אֶל־מִסְגֵּן גְּבוּל עוֹלָם אֲשֶׁר עָשׂוּ
 אֲבוֹתֶיךָ: לֹא תִשְׁנִי תְחוּמָא דְּמִן עֲלִמָא דְּעַבְדִּי אֲבַתְחַד:
 (5) הַזֵּית אִישׁ מִתוֹר בְּמִלְאָכָהוּ לְפָנֵי־מַלְכִים יִתְצַב כִּלְ־
 יִתְצַב לְפָנֵי הַשְּׂפִים: אִין חוּיָתָא גְבָרָא דְּמוֹתִי
 בְּעַבְדְּתִיחַ קָדָם מַלְכֵי גִיקוּם וְלֹא גִיקוּם קָדָם חֲשׁוּכֵי:
 (1) קִי־תִשָּׁב לְלַחוּם אֲת־מוֹשֵׁל בֵּין תְּבִין אֲת־אֲשֶׁר לְפָנֶיךָ:

במדבר פ' וס' ק' ארפתיו ק'

אין יחיתקא למיכל עם שלימי אהביין במו רשים
קדמיא:

משנה בתרא פרק ה' (ט"ו נ"ב)

א המוכר את חפציה. מכר את התורן ואת הנס ואת הענין
ואת כל המנהיגין אותה. אבל לא מכר לא את
העבדים ולא את המרצופין ולא את האנתיקי. וכוון שאמר לו הוא
וכל מה שבחובה. הרי כלן מכורין. מכר את הקרון לא מכר את
הפרדות. מכר את הפרדות לא מכר את הקרון. מכר את הצמד
לא מכר את הבקר. מכר את הבקר לא מכר את הצמד. ר' יהודה
אמר הדמים מודיעין. ביצד. אמר לו מכור לי צמדך במאתים
זו. הדבר ידוע שאין הצמד במאתים זו. וחב"א אין הדמים ראיה.
ב המוכר את החמור לא מכר בליו. נחום המדי אמר מכר בליו
ר' יהודה אמר פועמים מכורין ופעמים אינן מכורין. ביצד. הן
חמור לפניו ובליו עליו ואמר לו מכור לי חמורך זה הרי בליו
מכורין. חמורך הוא אין בליו מפירין: ג המוכר (את החמור)
מכר את הסוה. מכר את הפרה לא מכר את בנה. מכר אשפו
מכר ובלה. מכר בור מכר מימיו. מכר פורת מכר דבורים
מכר שובך מכר יונים. הלוקח פירות שובך מתבירו מפירות בריהו
ראשונה. פירות פורת נוטל שלשה נחילין. ומסרם. חלות רבש
מניח שתיים חלות. ותיים לקוין. מניח שתי גרופיות: ד הקונה
שתי איננות בתוך שדה חבירו הרי זה לא קנה קרקע. ר' מאיר
אומר קנה קרקע. הגדילו לא ישפה. והעולה מן הגזע שלו. וכן
השרשים של בעל הקרקע. ואם מתו אין לו קרקע. קנה שלשה
קנה קרקע. הגדילו ישפה. והעולה מן הגזע וכן השרשין שלו
ואם מתו יש לו קרקע: ה המוכר את הראש בבקמה גסה לא
מכר את הנגלים. מכר את הנגלים לא מכר את הראש. מכר
את הקנה לא מכר את הבבד. מכר את הבבד לא מכר את הקנה.
אבל בדקה. מכר את הראש מכר את הנגלים. מכר את הנגלים
לא מכר את הראש. מכר את הקנה מכר את הבבד. מכר את

הכבר

הכבד לא מכר את הקנה: ו ארבע מדות במוכרין • מכר לו חטים
 יפות ונמצאו רעות • הלוקח יכול לחזור בו • רעות ונמצאו יפות •
 המוכר יכול לחזור בו • רעות ונמצאו רעות • יפות ונמצאו יפות •
 אין אחד מהם יכול לחזור בו • שחמתית ונמצאת לכנה • לכנה
 ונמצאת שחמתית • עצים של זית ונמצאו של שקמה • של שקמה
 ונמצאו של זית • זין ונמצא חומץ • חומץ ונמצא זין • שניהם יכולין
 לחזור בהן: ו המוכר פירות לחבירו • משך ולא מדר קנה • מדר
 ולא משך לא קנה • אם היה פקח שזכר את מקומו תלוקת פשתן
 מתבירו הרי זה לא קנה עד שיטלטלנו ממקום למקום • ואם היה
 במחוקר לפרקע ותלש כל שהוא קנה: ו המוכר זין ושמן
 לחבירו והוקרו או שהונלו • אם עד שלא נתמלאת המדה למוכר •
 משנתמלאת המדה ללוקח • ואם היה סרסור ביניהן נשברה החבית
 נשברה לסרסור ותיב להטיף לו שלש טיפין • תרכינה ומיצה הרי
 הוא של מוכר • ותחנני אינו תיב להטיף שלש טיפין • ר' יהודה
 אומר ערב שבת עם חשיכה פטור: ט השולח את בנו אצל חנני
 ומגדליו בידו ומדר לו באיטר שמן ונתן לו את האיטר שבר את
 הצלוחית ואבר את האיטר חנני תיב • ר' יהודה פוטר שעל מנת
 בן שלחו • ומודים חכמים לר' יהודה בזמן שהצלוחית ביד התינוק
 ומדר להוכיח חנני פטור: י הסיטון מקנה מדותיו אחת לשלשים
 יום ובעל הבית אחת לשנים עשר חדש • רבן שמעון בן גמליאל
 אומר חלוף הדברים התנני מקנה מדותיו פעמים בשבת • וממחה
 משקלותיו פעם אחת בשבת ומקנה מאוננים על כל משקל ומשקל:
 יא אטר רבן שמעון בן גמליאל במה דברים אמורים בלח אכל
 בביב אינו צריך • ותיב לתכריע לו טפה • היה שוקל לו עין בעין
 נותן לו גירמיו אחד לעשרה בלח ואחד מעשרים ביבש • מקום
 שנהגו למוד בדקה לא ימוד בגסה • בגסה לא ימוד בדקה • למחוק
 לא יגדוש לגדוש לא ימחוק:

הלכה 333 בתרא 77 ע"ח ע"ג

מכר את הפרה לא מכר את בנה וכו' • [ו] היכי דמי אי דאמר
 ליה היא ובנה אפילו פרה ובנה נמי [נ] אי דלא אמר ליה
 היא

היא וכנה אפילו חמור נמו לא . [ג] אמר רב פפא דאמר ליה חמור
 מניקה ופרה מניקה אני מוכר לך בשלמא פרה איכא למימר להלכה
 ביה [ד] לא חמור ואי קאמר ליה שמע מינה היא וכנה קאמר ליה
 ואמאי קרי ליה סיח שמהלך אחר [ה] שיחה נאה . [ו] א"ר שמאי
 בר נחמן אמר רבי יוחנן מאי דכתיב על כן [ז] יאמרו המושלים ונו
 המושלים אלו [ח] המושלים ביצרים בואו חשבון בואו ונחשב חשבון
 של עולם [ט] הפסד מצוה כנגד שכרה [י] ושכר עבירה כנגד הפסדה
 הבנה ותכונן [יא] אם אתה עושה כן תבנה בעולם הזה ותכונן לעולם
 הבא עור סיחון אם משים אדם עצמו [יב] כעיר זה שמהלך אחר
 סיחה נאה מה כתיב אחריו כי אש יצאה מחשבון וגומר [יג] תצא
 אש מחשבון ותאכל את שאינן מחשבין . להבת מקרית סיחון
 מקרית צדיקים [יד] שנקראו שיחין אכלה [טו] ער מואב זה המהלך
 אחר יצרו כעיר זה שמהלך אחר סיחה נאה . בעלי במות ארצו
 אלו גסי הרוח דאמר מר כל אדם שיש בו גסות הרוח נופל בגיהנם
 ונירם אמר רשע אין רם . אבד חשבון [טז] אבד חשבונו של עולם
 עד דיבון אמר הקדוש ברוך הוא המתן עד שובא דין . ונשים [יז] עי
 נפח עד שתבא אש שאינה צריכה ניפות . עד מירבא עד [יח] שתדאין
 נשמתן ואמרי לה [יט] עד דעביד מאי דבעי . אמר רב יהודה אמר
 רב כל הפורש מדברי תורה אש אוכלתו שנאמר ונתתי פני בהם
 [כ] מהאש יצאו והאש תאכלם כי אחא רב דימי אמר רבי יוחנן
 כל הפורש עצמו מדברי תורה נופל בגיהנם שנאמר אדם תועה
 מדרך השכל בקהל רפאים ונות ואין רפאים אלא גהינם שנאמר
 ולא ידע כי [כא] רפאים שם בעמקי שאול קראויה :

רשכ"ם [א] היכי דמי . הן נכירה דחמור ופרה דחמור מכר שיח וצבור
 לא מכר צנה : [ב] וחי דלא ח"ל היא וצנה . והילכך לא מכר את
 צנה דס"ל להאי תנא דאין הדין נמכר בכלל האם חסרה דרובין מחולקין הן
 ואפשר לצן להיות בלא האם אפילו חמור נמי לא ימכר סיח בכלל חמור :
 [ג] חר"פ . כל היכא דהזנו חמור ופרה פשיטא ליה לתנא דמתניתין דאין הכנים
 מזרין והכא במאי עסקינן דאמר ליה חמור ונניקה ופרה מניקה והילכך בשלמא
 פרה צדין הוא דלא . ומכר צנה כדין המוכר פרה סתם דהא דאמר ליה מניקה
 לאו נטווי צנה קאמרי אלא לחלצה קאמר דאי לא ליהוי לה חלב ליהוי חמור
 ענות הילכך תסתמא אין צנה מכור עד שיפרש : [ד] אלא חמור . שאין נדין
 לחלצה הוא דח"ל מניקה שיש לה וולד קאמר ועם הולד מוכרה לו וכמתן דמרי
 כדדיא היא וצנה דמי : [ה] סיחה נאה . צקריהו צנחא וצמיהו הולך לתקום
 סהאדם חק חבל זקן לריק גרדע : [ו] ח"ר שמואל דר נחמני וכו' . חסוס
 דמיירו לקמיא צניח נקט לה . מ"ד ע"כ [ז] יאמרו המושלים וגו' . פשוטה
 דקרא מיירי ששכנתם סיחון צמלך מואב הראשון ויקח את כל ארצו מינו
 נמכנלו צלעם ומציריו סינח סיחון למואב ומיחו פרעה יתירה היא דמה נדין
 ליכתב זה אם להשניענו דעמון ומואב מיפרו לסיחון הרי כבר כתבו והוא נלחם
 צמלך מואב הראשון ואין נדין יוסר הילכך לדרגה כתבה מ"ר : [ס] המושלים
 צלעם

ציל
 [ע]
 ממו
 עכס
 הספ
 מוס
 כ"ח
 הגד
 וכו
 הסס
 עלת
 תמו
 [עו]
 המג
 סמג
 לך
 זרון
 של
 וגו
 כוא
 לטו
 וכל
 פ
 אור
 דכ
 עלג
 דק
 תכ
 חת
 צד
 דק
 דקפ
 דל
 דיל
 ריין

צירס • לדיקוס כדכתיב ומשל צרומו מלובד עיר לדיק ומשל ידלת אלהים :
 [ט] הפסד מזה • שמתבטל מריוח שבזיל שעוסק בעצירה או כותן לדיקה ומחסר
 ממונו כנגד שדרה המרובה לעמיד : [י] וסבר עבירה • שלא להסתכר בעבירה
 עכשיו כנגד הפסדה שיפסיד לעמיד יותר : [יא] אם אמה עושה ק"י גחשו
 הפסד כנגד פני : [יב] כעיר זה • שמתפתה ציררו וצדצרי כאפיסקורוסים וחינו
 מושל צלרו : [יג] תלא אם מן המחסזים • הלדיקוס ותאלל את חזיונס מחסזים
 כ"חתי' צפרקין לעיל מי גדול מחצירו נכיות חופתו של קטן מחופתו של חצירו
 הגדול ממנו : [יד] שנקדחו סיחון • איננות כדכתיב לדיק כתמר יפרח וגו' וכתיב
 והוא עומד בין ההדסים ואר"י חין הדסים חלא הלדיקוס כדכתיב ויהי אונן את
 הדסה וכתיב חמרתה אעלה כתמר וגו' ואמור רבנן חני אמרתה אעלה כתמר ולא
 עלתה צדיה חלא סנסן ומני חנניה הישאל ועזריה תחת אחד הסיחים מתרבימין
 תחתו חן מד חילניה ובתצ נמו וכל שיש הסדה טרם ומתרבימין וכל חלני חקלא :
 [טו] עד נוחצ • כעיר שמהלך אחר תאיתו • וחלה ננוי האם גמי הרות
 המצטרין דעת כמותו ארטון הללו צעלי צמות צעלי גסות דלמר מד כל
 הנמים דעתו וכו' צ"ק דע"ו אר"ל כל המתלווין נופל בגיהנם שנאמר ז' יהיה
 לן שמה"ב"ו וכל היתייסר נופל בגיהנם שנאמר ז' יהיה לן שמו עושה בעצרת
 זרון ואין עברה חלא בגיהנם שנאמר יום עברה היום הקוץ : [טז] אבד חשבונו
 של עולם • כלומר לית דין ולית דיין : [יז] עד נופח • כלומר אם שמתופח צעלמו
 וגו' : [יח] שתדאיב כשמתו • כמו ודאזון כפש : [יט] עד לעביר • קודשא צדיק
 הוא דחיי דעמי למענד להשעים לעולם הבא דחילו בעולם הזה דרפס ללחה כרי
 לטורדס לע"ס כפא עד דריס ליה עד דעבד ומידצא דריס ליה מאי דעבי
 וכלשון קלר : [כ] מהאס ילאו • מן המורה פירוש כדכתיב זה הלא כה דצרו בלא
 וגו' : [כא] רפאים צעמקי שאל • כפל לשון הוא :

זוהר לו דף ל"ה ע"א

פתח דבי אלעזר ואמר ואשים דברי בפיק ובלל ידי כסיתך וגו' •
 תנין כל בר נש דאשתדל צמיילי דאורייתא וספוותיה מרחסן
 אורייתא קב"ה חפיה עליה ושכינתא פרשא עליה גדפאה הדא הוא
 דכתיב ואשים דברי בפיק ובלל ידי כסיתך ולא עוד אלא דהוא מקיים
 עלמא וקולשא צדיק הוא חדי עמיה כאלו ההוא יונא כטע שמיא וארעא
 דא הוא דכתיב לכטוע שמים וליסוד ארץ ולאמר לנין עמי אתה •
 מכאן אוליפתא דישאל חקרון בשמא דנין דכתיב ולאמר לנין עמי
 אתה והניבא דכ"י אקרי בשמא דנין דכתיב לנין במשפט חפדה וטביה
 בצדקה • תו פתח ואמר לור תעודה חתום תורה בלמודי • לור תעודה •
 דא סהדותא דדוד דכתיב ועדותי זו אלמדס לור היא קישורא כוואן
 דקטר קיטורא באתר חד • חתום תורה בלימודי • חתום תורה חתונת
 דאורייתא וכל כנידו ורבו דנגיד מלעילא בלא (כ"א בין) חתימת
 דיליה בלמודי בגין דתנון אסתכס רבו ומשחא בין חרין קיימין דתנון
 ריין אתר כנישו דכל רבות ומסח דנגיד מלעילא לאשדאה ליה בפונא
 דאמה

דאמיה ולארכא ליה בהאי תעודה וכדין אתקשר כלא קשרא חד מהימני
 ת"ח מה בין אינון דמשתדלי באורייתא לכביאי מהימני אינון
 דמשתדלי באורייתא עדיפי מכביאי בכל זמנא מאי טעמא דאינון
 קיימי דברגא עלאה יתיר מכביאי אינון דמשתדלי באורייתא קיימי
 לעילא בארתא דאקרי תורה (כ"א ת"ת) דהוא קיומא דכל מהימנותא
 וכביאי קיימי לתתא בארת דאקרו כלא והוד ועל דא (אקרו) אינון
 דמשתדלי באורייתא עדיפי מכביאי ועלאין מכהון יתיר דאלין קיימי
 לעילא ואלין קיימי לתתא אינון דאמרי מלין ברוח הקדש קיימי לתתא
 מכלהו (וע"ד) זכאין אינון דמשתדלי באורייתא דאינון דברגא עלאה
 יתיר על כלא (ועל דא) מאן דלעי באורייתא לא אנטריך לא
 לקרבנין ולא לעלוון דהא אורייתא עדיף מכלא וקשורא דמהימנותא
 דכלא ועל דא כתיב דרכיה דרכי נעם וכל נתיבותיה שלום וכתיב
 שלום רב לאוהבי תורתך ואין לנו מכסול:

יוסף לחק מוסר תשערי קדושה ת"ט ו'

ציצית כזר ידעה כי היא שקולה ככל המורה וצינוטרי ת"ר ועס'
 מוליות הרי מר"ג גם כתיב ודאמס אותו וזכרתם את כל מצות ה' וצו
 שקולה ככל המצות תפילין מי שאינו מקיימן נקרא קרקפתא דלא מו
 תפילין שאינו קס צמחית המצות והמניחן כל המזיקין וס"ה יראים המו
 ועליו נאמר וראו כל עניי הארץ וגו' רבי אלעזר אומר אלו תפילין של רבי
 ולעתיד לזא עליהן נאמר לדיקים יושבים ועטרותיהן זרשטיהן ק"ט
 ידעת כי הוא יחודו של מקום שהוא שרש לכל המצות גם יש בה רמ"ה מצות
 על ידי קריאתה נתקנין רמ"ה איברי הנשמה גם ארז"ל הקורא ק"ט פתחו
 ככל יום כאלו תקיים כל המורה שנאמר והגית צו יומם וליילה:

הלכה פסוקה ה"ה מעשה הקדושות פ"ב:

כמה הוא שיעור נסכים נסכי כזב או כזבה עשרון סולת ללול צדיקים
 ההין שמן ויין לנסך דביעית ההין וכן נסכי העו צין קטן צין גרוב
 זכר צין נקבה או נסכי רחל חף על פי שהיא גדולה אבל נסכי איל תן
 עשרונים סולת ללול צליטית ההין שמן ויין לנסך שליטית ההין ונסכי
 או העגל צין זכרים צין נקבות שלשה עשרונים סולת ללול צחצי ההין שמן
 לנסך חצי ההין: ב אלו הנסכים צין לעולה צין לשלמים כשיעור ההין
 אחד ואחד שנאמר כחומר אשר תעשו ככה תעשו לאחד כחומר ההין
 מוסרין על השיעורין האלו ואין גורעין מהן ואם גרע או הוסיף כל מה
 פסול מן הנכש העולה שמקריבין ציום ה'פת העומר שהנסכים שלו
 עשרונים ללול צליטית ההין שמן חצי פ"ה סכפלה סולתו לא נכפלה
 ושמו אלא ויין לנסך דביעית ההין:

יום חמישי תורה

יבין בקרואת חמשה פסוקים אלו שם כנגד ה' דמילוי הה' אחרונה שם
3'ן לקנות סדרת רוח ימרים' משנת כסא:

(ב) כָּל־יָכָר בַּכְּתוּבִים יֵאָבֵל אֶתְּהָ קֹדֶשׁ קֹדְשִׁים הוּא:
 כָּל דְּכֹרָא בְּכַתְּוֵיָא יְכוּל יְתֵה קֹדֶשׁ קֹדְשִׁין
 הִיא: (3) וְכָל־חַטָּאת אֲשֶׁר יוֹבֵא מִדְּמָה אֶל־אֱהֵל מוֹעֵד
 לִבְפֶּן בְּקֹדֶשׁ לֹא תֵאָכֵל בְּאֵשׁ תִּשְׂרָף: וְכָל חַטָּאת
 דִּימַעַל מִדְּמָה לְמַשְׁכֵּן זְמַנָּה לִכְפָּרָא בְּקֹדֶשׁא לֹא
 תִּתְאַכֵּיל בְּנוֹרָא תַחֲוָקֵד: (ג) וְזֹאת תִּירֵת הָאֵשֶׁם קֹדֶשׁ
 קֹדְשִׁים הוּא: וְדָא אֹרִיתָא דְאֲשַׁמָּא קֹדֶשׁ קֹדְשִׁין הוּא:
 (ד) בְּמָקוֹם אֲשֶׁר יִשְׁחַטוּ אֶת־הָעֹלָה יִשְׁחַטוּ אֶת־הָאֵשֶׁם
 וְאֶת־דָּמֹו יִזְרַק עַל הַמִּזְבֵּחַ סָבִיב: בְּאַתְרָא דִּיכְסוּן
 יְתֵי עֲלֵתָא וְכִסּוּן יְתֵי אֲשַׁמָּא וְיֵת דְּמִיָּה וְדִרְיִיק עַל
 מִדְּבַחָא סְחוּר סְחוּר: (ה) וְאֵת כָּל־חֲלָבֹו יִקְרִיב מִמֶּנּוּ
 אֶת־הָעֹלָה וְאֶת־חֲלָבֹו הַמִּכְסָּה אֶת־הַקֶּרֶב: וְיֵת כָּל
 פִּרְבִּיָּה וְקִרְיָב מִנֵּיהּ יְתֵי אֲלִיתָא וְיֵת פִּרְבָּא דְחַפִּי יְתֵי
 גִּיָּא:

נביאים ידמים סיון ה'

(ב) אֵיכָה תֵאָמְרוּ חַכְמִים אֲנַחְנוּ וְהוֹרֵת יְהוָה אֲתָנּוּ
 אֲבָן תִּגְהַ לְשַׁקֵּר עֲלֵיהּ עֵט שַׁקֵּר סְפָרִים:
 אֵיכָדִין תִּימְרוּן חֲבִימִין אֲנַחְנָא וְעַל אֹרִיתָא בְּיֵי אֲנַחְנָא
 דְּחִיצִין בְּבֵן הָא לְשַׁקֵּרָא עֲבִיר סִפֵּר קוּלְמַס דְּשַׁקֵּר
 לְמוֹפָא: (3) הַבְּשׁוּ חַכְמִים חֲתוּ וְיִלְכְּדוּ תִּגְהַ כְּדַבְרֵי־יְהוָה
 קָאֲסוּ וְחַכְמַת־טָה לְהֵם: בְּהִיתוּ חֲבִימִיָּא אֲחִבְרוּ
 וְאִיתְאַחֲדוּ הָא בְּפִתְגָמָא בְּיֵי קִצּוּ וְחוּלַק בְּחוּבְמַתָּא

לית להון: (א) לכן אתן את-נשיהם לאחרים שדוחתים
 לזרשים כי מקמון ועד גדול פלה בצע בצע מנבוא
 ועד פהו פלה עשה שקר: בכן אתן ית נשיו
 לאוחרגין חקלתהון לירוהין ארי מן ועירא ועד רסו
 פולהון אנסי ממון מספר ועד פהו כולהון עברי שקר
 (ד) וירפו את שבר בה עמי על נקלה לאמר שלום
 שלום ואין שלום: ואסיו ית חבר כנשתא דע
 במלי שקריהון למימר שלמא שלמא ולית שלם
 (ה) הבישו כי הועבה עשו גם פוש לא יבושו והפלים
 ידעו לכן יפלו בנפלים בעת פקדתם יבשלו אין
 יהוה: עליהון למכתה ארי הועבה עברו אף מבן
 לית אינון פהחין ואהפנעו לית אינון ידעין מן
 והרמון קטילן בעדן דאסער עליהון חובהון והקין
 אומר יי:

כתובים תשלי סיון כ"ג

(ב) ושמרת שכין בלעד אס בעל נפש אהה: ותש
 סבינא בלועד אין מרא דנפשך את: (ג) א
 חתאו למטעמותיו והוא לחם פנבים: לא חתה
 לבישולנן והינון מיכולתא דכד בוקא: (ד) אלהו
 להעשיר מבינהה חדל: לא תקרב לעתירא אלא
 בכינתה פרק מניה: (ה) רהעוף עיניה בו ואינו
 עשה ועשה לו כנפים כנשר ועוף השמים: אין ח
 עינך ביה לא מהחוי לה מטור דמעבר עבד ל
 נפקא היך נישרא דטיים בשמא: (ו) אלה לחם א
 לחם רע עין ואל תתאו למטעמותיו: לא תיכול
 נכרא דבישא עיניה וקא חתרננ לבישולוי:

כתעוף ק' ועוף ק'

משנה

א שתי הלחם נלושוח אחד אחד ונאפות אחד אחד לחם הפנים
 גלול אחד אחד ונאפה שנים שנים ובטפוס היה עושה
 אותן וקשהו רדן נותנו בטפוס כדי שלא יתקלקלו: ב אחד
 שתי הלחם ואחד לחם הפנים לישתו ועריכתו בחוץ ואפיתו בפנים
 ואינו דוחות את השבת ר' יהודה אומר כל מעשיהם בפנים ר'
 שמעון אומר לעולם תוי רגיל לומר שתי הלחם ולחם הפנים בשורות
 בעורה וכשרות בבית פאני: ג תביתו בהן גדול לישתו (נ"א
 נעריכתו) ואפיתו בפנים ודוחות את השבת טחינו והרדנו ואינו
 דוחות את השבת כלל א"ר עקיבא בל מלאכה שאפשר לה לעשות
 מערב שבת אינה דוחה את השבת ושאי אפשר לה לעשות מערב
 שבת דוחה את השבת: ד כל המנחות יש בהן מעשה בלי בפנים
 ואין בהן מעשה בלי בחוץ ביצר שתי הלחם ארבע ארבע ורחבו
 ארבעה וקרנותיו ארבע ארבעות לחם הפנים ארבע עשרה
 ורחבו חמשה וקרנותיו שבע ארבעות ר' יהודה אומר שלא תמעה
 וד"ר יהו"י בן זומא אומר ונתת על השלחן לחם פנים לפני תמיד
 שיהיה לו פנים: ה השלחן ארבע עשרה ורחבו חמשה לחם
 הפנים ארבע עשרה ורחבו חמשה נוחו ארכו כנגד רחבו של שלחן
 וכפול טפחים ומחצה מבאן וטפחים ומחצה מבאן נמצא ארכו
 ממלא כל רחבו של שלחן ר"ר יהודה ר' מאיר אומר השלחן ארבע
 שנים עשר ורחבו ששה לחם הפנים ארבע עשרה ורחבו חמשה
 נוחו ארכו כנגד רחבו של שלחן וכפול טפחים ומחצה מבאן
 וטפחים ריחב באמצע כדי שתהא הרוח מנשבת בנייהו אבא שאול
 אומר שם היו נותניו שני בויכי לבונה של לחם הפנים אמרו לו
 תהא כבר נאמר ונתת על המערכת לבונה וזה אמר להו תהא
 כבר נאמר ויליו משה מנשה: ו ארבעה טיפים של זהב היו שם
 מופצלין מראשיתו שהיו סומכים בהן שנים לסדר זה ושנים
 לסדר זה ועשרים ושמונה קנים בחצי קנה חלול ארבעה עשר
 לסדר זה וארבעה עשר לסדר זה לא סדור תקנים ולא נמילתן
 דוחה את השבת אלא נכנס מערב שבת ושומאן ונותנו לאורכו

של שלחן. כל הכלים שהיו במקדש ארבו לארכו של בית: ז שני
 שולחנות היו באולם מבפנים על פתח הבית. אחד של שיש. ואחד
 של זהב. על של שיש נותנים לחם הפנים בבניסותו. ועל של זהב
 בניצאותו. שמשליו בקדש ולא מורידין. ואחד של זהב מבפנים
 שעליו לחם הפנים תמיד. ארבעה כהנים נבטין. שנים בקדש שני
 סדרים. ושנים בקדש שני כזיבין. וארבעה מקדימין לפניהם. שנים
 לטול שני סדרים. ושנים לטול שני כזיבים. המכניסים עומדים
 בצפון ופניהם לדרום. המוציאין עומדים בקדום ופניהם לצפון
 אלו מושבין ואלו מניחין ומשדו של זה כנגד מקומו של זה. שנאמר
 לפני תמיד. ר' יוסי אומר אפילו אמי נוטלין ואלו מניחין. אמר
 היתה תמיד. יצאו ונתנו בשלחן של זהב שתיה באולם הקטן
 הבזיבין והחלות מתחלקות לכהנים. חל יום הכפורים להיות בשבת
 החלות מתחלקות לערב. חל להיות ערב שבת שעיר של יום
 הכפורים נאכל לערב. הכבלין אוכלין אותו בשווא חל
 שדעתו יפה. ח סדר את הלחם בשבת ואת הכזיבים לאחר שני
 והקטיר את הכזיבים בשבת פסולה. ואין חיבין עליהן משום פסול
 נותר וטמא. סדר את הלחם ואת הכזיבין בשבת והקטיר את
 הכזיבין לאחר שבת פסול. ואין חיבין עליהם משום פסול נותר
 וטמא. סדר את הלחם ואת הכזיבין לאחר שבת והקטיר את הכזיבין
 בשבת פסול. ביצד יעשה. וניתנה לשבת הקאה שאפילו היא
 השלחן ימים רבים אין בכך כלום: ט שתי הלחם נאכלות
 פחות משנים ולא יותר על שלשה. ביצד. נאפות מערב יום
 ונאכלות ביום טוב לשנים. חל יום טוב להיות אחר השבת נאכל
 לשלשה. לחם הפנים נאכל אין פחות משעשה ולא יותר על
 עשר. ביצד. נאפה בערב שבת ונאכל בשבת לתשעה. חל
 טוב להיות ערב שבת לעשרה. שני ימים טובים של ראש השנה
 נאכל לאחר עשר. ואינו דוחה לא את השבת ולא את יום טוב
 רבן שמעון בן גמליאל אומר משום ר' שמעון בן הספן דוחה
 יום טוב ואינו דוחה את יום צום:

תמ
 לפ
 שר
 ופח
 רבי
 קרי
 בפ
 בן
 כל
 לא
 שעו
 (ז)
 אמר
 הק
 שני
 הקו
 ימור
 [ט]
 חוק
 בא
 מס
 את
 מנר
 צר
 [יג]
 אין
 רש
 ערבי
 יחמד
 נשום
 כל ה
 רבין
 [ל]
 חזק
 מורחק

הלכה

הלכה מנחת דף ל"ט ע"ג

תניא רבי יוסי אומר אפילו סילק את [א] תישנה שחרית וסידר את החדשה ערבית אין בכך כלים אלא מה אני מקיים לפני תמיד שלא [ב] ילין שלחן בלא לחם אמר רבי אמי [ג] מדבריו של רבי יוסי נלמוד אפילו לא שנה אדם אלא פרק אחד שחרית ופרק אחד ערבית קיים מצות לא ימוש ספר התורה הזה מפך אמר רבי יוחנן משום רבי שמעון בן יוחאי אפילו לא קרא אדם אלא קרית שמע שחרית וערבית קיים לא ימוש ודבר זה [ד] אסור לאומר בפני עם הארץ ורבי אמר [ה] מצוה לאומרו בפני עם הארץ. שאל בן דמה בן אחורה של רבי ישמעאל את ר' ישמעאל כנון אני שלמדתי כל התורה כולה מהו ללמוד חכמת יוגית קרא עליו המקרא הזה לא ימוש ספר התורה הזה מפך והגית בו יומם ולילה [ו] צא ובדוק שעה שאינה לא מן היום ולא מן הלילה ולמוד כה חכמת יוגית [ז] ופליגא דרבי שמואל בר נחמני דאמר רבי שמואל בר נחמני אמר רבי יונתן פסוק זה אינו לא חובה ולא מצוה אלא ברכה ראה הקדוש ברוך הוא את יהושע שדבריו תורה חביבים עליו ביותר שנאמר ומשרתו יהושע בן נון נער לא ימוש מתוך האהל אמר לו הקדוש ברוך הוא יהושע [ח] כל כד חביבין עליך דברי תורה לא ימוש ספר התורה הזה מפך. הנא דבר רבי ישמעאל דברי תורה [ט] לא יהו עליך חובה ואי אתה רשאי לפטר עצמך מהם אמר הוקיה מאי דכתיב [י] ואף הסיחך ספי צר רחב לא מוצק התחית בא וראה שלא כמדת הקב"ה מדת בשר ודם. מדת כשר ודם אדם מסית את חבירו מדרכי חיים לדרכי מיתה. והקדוש ב"ה מסית את האדם מדרכי מיתה לדרכי חיים שנאמר ואף הסיחך מפי צר מגיהנם שפיה צר שעשנה צביר בהוכה ושטא תאמר כשם [יא] שפיה צר כך כולה צרה תלמוד לומר [יב] העמק הרחיב ושטא תאמר [יג] למלך לא הוכנה תלמוד לומר גם היא למלך הוכנה ושטא תאמר אין בה עצים ה"ל מדורתה איש ועצים הרבה [יד] שטא תאמר זה הוא שכרה ה"ל ונחת שלחנך מלא דשן:

רש"י [א] הניסם. מערכות שנתנו סס צננת זו: [ב] ילין. צליים: [ג] מדבריו של רבי יוסי. דלמד תנאם דעמד היסן שחרות ונעט צלחן וסמך ערבית מעט קרי ליה תמיד שחט מיום אפילו וכו': [ד] אסור לאומרו. שלא יאמר צק"ט סני ולא והגיל צנו לתלמוד מורה: [ה] מלום לאומרו. דקא סבר תנאם קרית שחט טעל סבר גדול כוס כי זה תגליח את דרכך אם כוס עוסק כל היום כל סקן שסכרו גדול והגיל את צנו לתלמוד תורה. ל"א סברי סקן רצון דמני פטרי נפשיהו צק"ט ויתצו כולי יונתא ונרסי ט"ו סבר גדול יס: [ו] לא ודדוק וכו'. דבר שלא יסא צעולם: [ז] ופליגא. סא דרזי ישמעאל דלמד חובה ללמוד כל היום: [ח] כ"כ חציצין וכו' לא ימוש. הכניחו סלח מסתכו שחרות ומנו: [ט] לא יהו עליך חובה. כדאם שיש לו חובה ותלמוד נתי אפרענו ואפטר

ואפטר כך לא יאמר אדם אשנה פרק אחד ואפטר שאני אהם רשאי לפטור ענין
 מהן * הסמת אדם אינה אלא לרעה כמו כי יסיתך אחיך צו אחך וכו' : [י] וכן
 הסייתך * קדום צדק הוא ללמוד תורה כדי ליגלל מנהיגים : [יא] שפיה וכו'
 ולמה פיה זר טיבא עשנה לצור בתוכה ולא ילא חוץ כדי סידורו רשעים צד
 ובעשן : [יב] העמיק כרחיב * כיון שצא לעומק נזיר מרחיב ובהיגים מוסת
 דרישיה דקרא כי ערוך מאתמול תפתה : [יג] למלך לא הובנה * לתלמיד שפיר
 מן התורה לא הובנה גיהנם שלא יבא יגיון צה מלך קרי לתלמיד חכם דבני
 צי מלכים ימלוכו : [יד] שמא תאמר זה הוא שברה * שמא תאמר שמללת מנהיג
 אצל סבר אחר לא :

זוהר זו דף ל"ה ע"א

עד

דהוו אזלי אשכחו חד גברא דהוה אחי ותלת ענפי הדי
 בדיה * קריבו גביה אמרי ליה למה לך האי חמר לרווח
 אובדא * חמר רבי אלעזר טפיר קאמרת * אצל תלת אלני למה * א
 חד לאברהם * חד ליצחק * וחד ליעקב * וקטירנא להו כחדא ואמר
 צהו בגין דכתיב לריה שמניך טובים עמן תורק עמך * בגין דבה
 ריחא אתקיים חולשא דכפשא ובהינכותא דא אתקיימא ואתעו
 דרכאן מעילא ותתא * חמר רבי אלעזר זכאה חולקאון דישראל בעו
 דין ובעלמא דחתי * ת"ח לית עלמא (כ"א כפשא) מתקיימא אלא
 ריחא ונוריא דא אבתמודעא ריחא אחרא דהא בשעתא דכטיק ענה
 (כהפרדה החצילה) וסלקא כפשא יתירא ואשתארון כפשא וזו
 נהפרטין עלצין אתא ריחא דא ומתקרצין דא בדא וחדאן * ועל דא צ
 רוחא בחר רוחא לקבלא ריחא כיון דאתקבל ריחא מתקרצין כח
 וחדאן * כי האי גונא ריחא דקורבנא צריחא מתקרצין כלל כח
 ונותהטן בוטי וחדאן * ת"ח חרי בוטיי חד לעילא וחד לתתא
 להיט צ"ג האי בוטינא דלתתא וכדי לה להאיא דלעילא ההוא חמר
 דסליק (כ"א דסליק עבוטינא תתא) להיט ההוא בוטינא עלאה
 חנא דקרצין האי חנא דסליק להיט בוטיי עלאי ונותהטן צ
 ומתקרצין כלאו כחדא צריחא דא ובגין כך ריח ניחת לה' (אשה) וז
 אוקמוה ועל דא ריחא דקרבנא קיימוה דכלא וקיימוה דעלמא וקרב
 על ידא דכהנא דמקרב כלל ובגין כך שבעה יומי אשלמותא אשתת
 ציה בגין דיתצרכו כלאו צפולחניה וישהכחו הדוואן וצרכאן לשון
 ותתא * כתיב ה' אלהי אתה ארומעך וגו' האי קרא אוקמוה * ה' אלה
 אתה * דבעי צ"ג להודאה לשמא קדישא ולצבחה ליה על כלל וז
 אחר שבעה דליה כמר דאוקמוה והבא נעמיקא דכלל דכתיב כי שש
 פלא * פלא כמיה דכתיב ויקרא שמו פלא וקא אומר * ענות מראין
 ענות

גל
צ
א
א
דכ

הפ

כי
מכ
נכל
שח
ומ
ישר
עז
דע

הב

ש
ומ
עול
וד
צ
לח
א

(א)

עלות כד"א יועז' מרחוק דכתיב מרחוק ה' נראה לי' וכתיב ומרחק
 תבוא לחויה' אמונה אומן כמד"א אל אמונה ואין עול ואוקמוה
 אמונה בליה' כמד"א ואמונתך בלילות וכתיב חדשים לבקרים רבה
 אמונתך' וזמין קודשא בריך הוא לדכאה לון לישראל מנחביהון כמה
 דכתיב ורקתי עליכם מים טהורים וטהרתם וכל טמאותיכם. ומכל
 גלוליכם אטהר אתכם' בילא' ו':

יוסף לחק' מוסר' משערי קדושה ח"צ ט"ו:

הפלה אמרו דז"ל דברים שעומדים ברוחו של עולם וכמו שידעת כי היא
 גדולה מכל הקדושות שנאמר למה לי רוב זמחוק וגו' וכתיב גם
 כי תרבו תפלה ומכלל גדולה מהן וכמו שהקדושות מופיעין בתפלה ג"כ
 מנסרת עונותיו של אדם וצספר הזכר פ' ויקהל לזמא יקרא מכל פלחנין
 מכל פורקנין וכו' מוזני להיזא ארז"ל למא זכה חלקה להעמיד שמואל
 ששחול כמשה ואהרן מפני שהיה עולה לרגל ומעלה לפני אדם הדסה עמו
 ומזכה אותן וכן שמואל בנו נוהב אחריו כח"ס וצצ צית אל והגלגל ושפט את
 ישראל ומשוחבו הרממה כי שס ציתו' ואברהם לא זכה לכל מעלותיו אלא
 מנחם ואת הנפש אשר עשו בחרן וכתיב ואברהם היו ימים לפני גדול וגו' כי
 ידעתיו למען אשר יזכה וגו' ושארן דרך ה' וגו' וכל ראשי הדורות אינן זוכין
 או אינן כענשים אלא על סיבה זו:

הלכה פסוקה' הר"ס ה' מעשה הקדושות פ"צ:

המצורע מביא עם שלשה כנסים שלו סתן מטאת ואשם ועולה שלשה
 גשדונים ומפי השמועה למדו סתן צאין בכלל הזכאים שלו
 עשרון עם כל כנס צילוב ברצונית ההין סתן: ורצונית וין עם כל עשרון
 ומשלשתן כשאר נכסי הכנסים' והמקריב את העלגם מביא עמו נכסי איל ולא
 עולה לו זמנו: ב' ההין הוא שנים עשר לוג' וכבר הודענו שיעור הלוג עם
 ערות אחרות צלכות ערוצין' והעשרון הוא העומר שאם שיעור מלה וכבר
 ביארנו שיעורו צענין מלה: ג' כשמודדן הנכסים או התנחות צין מנחת ימיד
 צין מנחת צבור אין מודדן אותו צמדה של שלשה גשדונים לפי או של שנים
 לחיל אלא מודד הכל בעשרון אחד שהיה צמקש וכן השמן של נכסים מודדן
 אותו צמדה צמקש' ושמן של מנחת הימיד צלוג צמקש כמנין העשרונות
 כך מנין הלוגין:

ליל ששי

מירוף יהוה

(ב) **וְאֵת שְׁתֵּי הַכִּלְיֹת וְאֵת הַחֹלֶב אֲשֶׁר עֲלֵיהֶן אֲשֶׁר**
עַל-הַכִּסְלִים וְאֵת-הַיֶּהָרֵת עַל-הַבֶּבֶר עַל-
הַכִּלְיֹת

הכלית ימירנה: (ג) והקמיר אתם הפהן המזבחה אשה
 ליהוה אשם הוא: (ג) כל זכר בבהמים יאכלנו במקום
 קדוש יאכל קדש קדשים הוא: (ד) כהטאת פאשם
 הוניה אחת להם תבהן אשר יכפרבו לו יהוה:
 (ה) והבהן המקריב את עלת איש עור העלה אשר
 הקריב לבהן לו יהוה: (ו) וכל מנחה אשר האפה
 בהנוד וקר נעשה במדה שרת וער מחבת לבהן
 המקריב אתה לו יהוה: (ז) וכל מנחה כלולה בשמן
 וחרבה לכל בני אהרן יהוה איש פאחיו: (ח) וואה
 חורת זבח השלמים אשר יקריב ליהוה: (ט) אם על
 הוניה יקריבו והקריב על זבח הוניה חלות מצות
 כלולית בשמן ודקקי מצות משחים בשמן וסלה
 מרבת חלה כלולית בשמן: (י) על חלות להם
 חמין יקריב קרבנו על זבח הוניה שלמיו: (יא) והקריב
 ממנו אהר מכל קרבן הוניה ליהוה לבהן הזרק את
 דם השלמים לו יהוה: (יב) ובשר זבח הוניה שלמו
 ביום קרבנו יאכל לא יגיה ממנו עד בקר: (יג) ואם
 גדר או נדבה זבח קרבנו ביום הקריבו את זבחו יאכל
 וממחרת והנותר ממנו יאכל: (יד) והנותר מבשר
 הזבח ביום השלישי באש ישרף: (טו) ואם האכל יאכל
 מבשר זבח שלמיו ביום השלישי לא ירצה המקריב
 אתו לא יחשב לו פגול יהיה והנפש האכלת ממנו עונה
 תשא: (טז) והבשר אשר יגע בכל טמא לא יאכל באש
 ישרף והבשר כל טהור יאכל בשר: (יז) והנפש אשר
 האכל בשר מזבח השלמים אשר ליהוה וטמאתו עון
 ונברתה הנפש ההוא מעמיה: (יח) ונפש כיהנע בכל
 טמא בטמאת אדם או בבהמה טמאה או בכל שקץ

טמא ואכל מבשר זבח השלמים אשר ליהוה ונכרתה
הגפש ההוא מעמיה: (ט) וידבר יהוה אל משה לאמר:
(י) דבר אל בני ישראל לאמר בלחלב שור וכשב ועז
לא האכלו: (יא) וחלב נבלה וחלב טרפה יעשה לכל
מלאכה ואכל לא האכלהו: (יב) כי כל אכל חלב מן
הבהמה אשר יקריב ממנה אשה ליהוה ונכרתה הגפש
האכלה מעמיה: (יג) וכל דם לא האכלו בכל
מושבתיהם לעוף ולבהמה: (יד) כל גפש אשר האכל
כל דם ונכרתה הגפש ההוא מעמיה: (טו) וידבר
יהוה אל משה לאמר: (טז) דבר אל בני ישראל
לאמר הפקריב את זבח שלמיו ליהוה יביא את
קרבנו ליהוה מזבח שלמיו:

(ה) וית פרהין פולגן וית מרפא דעליהן דעל גסמא
וית חצרא דעל פבדא על פוליהא יעדניה:
(ג) ויסק ויהון בהנא למדבהא קורבנא קדם יי אשמא
הוא: (ב) כל דכורא בכהנא ייכליגיה באחר קדיש
יהאכיל קודש קודשין הוא: (א) בחטאתא פן אשמא
אוריחא הדא להון בהנא דיכפר ביה דיליה יהי:
(ג) וכהנא דמקריב ית עלת גבר משך עלהא דיקריב
לכהנא דיליה יהי: (א) וכל מנחתא דהתאפי בהנא
וקר דחטעביד בדרחא ועל מסריחא לכהנא
דמקריב יהה דיליה יהי: (א) וכל מנחתא דפילא
במשח ודלא פילא לכל בני אהרן תהי גבר באחיהו:
(ב) ודא אוריחא דנכסת קודשא דיקריב קדם יי: (ג) אם
על הודחא ומרביגיה ויקריב על נכסת הודחא גריצן
בפירן דפילן במשח ואספוגין בפירין דמשחין במשח
וכולהא

וסולתא רביבא גריצן דפילן במשח: (א) על גריצן דלחם
 חמיש יקריב קורבניה על נכסת הודת קודשיותו
 (ב) ויקריב מגיה חד מכל קורבנא אפרשותא קדם
 לכתנא היזרק ית דם נכסת קודשיתא דיליה יתו
 (ג) ובסר נכסת הודת קודשיותו ביום קורבניה יתאכיל
 לא יצנע מגיה עד צפרא: (ד) ואם נדרא או נדבחה
 נכסת קורבניה ביומא דיקריב נכסתיה יתאכיל וביום
 דבתרדו ודישפאר מגיה יתאכיל: (ה) ודישפאר מכל
 נכסתא ביומא תליחארה בגורא יהוקר: (ו) ואם
 אהאכלא יתאכיל מבסר נכסת קודשיותו ביומא
 תליחארה לא יהי לרעוא דמקריב יתיה לא יתחש
 ליה מרחק יהי ואינש דיכול מגיה חוביה יקביל
 (ז) ובסר קודשא די יקרב בכל מסאב לא יתאכיל בנח
 יהוקר ובסר קודשא כל דידיכי לקודשא ייכול בנ
 קודשא: (ח) ואינש די יכול בסרא מנכסת קודשיותו
 קדם יי וסאובתיה עלוהי וישתיצי אינשא הוא
 מעמיה: (ט) ואינש ארי יקרב בכל מסאב בסאור
 אינשא או בבצירא מסאבא או בכל ריחשא מסאב
 וייכול מבסר נכסת קודשיותו די קדם יי וישתיצי אינשא
 הוא מעמיה: (י) ומליל יי עם משרה למימ
 (יא) מליל עם בני ישראל למימר כל חרב תור ואי
 ועוא לא תיכלון: (יב) וחרב נבילא וחרב תבירא יתעבו
 לכל עיבדהא ומיכל לא תיכלוניה: (יג) ארי כל רוב
 תרפא מן בעירא די יקרבון מגיה קורבנא קדם
 וישתיצי אינשא דייכול מעמיה: (יד) וכל דמא
 תיכלון בכל מותכניכון דעופא ודבעירא: (טו)
 אינש דייכול כל דמא וישתיצי אינשא הוא מעמיה
 ומליל

(כס) וּמְלִיל יי עם משה לְמִימָר : (כו) מְלִיל עם בְּנֵי יִשְׂרָאֵל
לְמִימָר דְּמִקְרִיב ית נִכְסֵת קוּדְשׁוּהִי קָדָם יי יִתִּי ית
קוּדְבָנִיהָ קָדָם יי מִנְכַסֵּת קוּדְשׁוּהִי :

יום הששי

לחה קרואת פרשת הסזוע טניס מקרא ולחד תרגום והפטרה וזמור ה' מלך
גאון לש (או זמור סיר ליום ששנת זה' מלך) ילנ"ח דברו משנה והלכה
מוסר טהרות סיאח נגד היסוד חנינת סיום :

משנה יזס פרק ג'

א המכנים ידו לבית המנוגע ידיו תחלות ד"ר עקיבא וחב"א
ידיו שניות כל המטמא בגדים בשעת מגעו מטמא
את הידים להיות תחלות ד"ר עקיבא וחב"א להיות שניות אמרו
לו לר' עקיבא היכן מצינו שהידיים תחלה בכל מקום אמר להם
וכי היאך אפשר להן להיות תחלה אלא אם בן נטמא גופו היין
מנה האוכלו והכלים שנטמאו במשקים מטמאין את הידיים להיות
שניות ד"ר יהושע וחב"א את שנטמא כאב הטומאה מטמא את
הידיים בגלד הטומאה אינו מטמא את הידיים אמר רבן שמעון
בן גמליאל מעשה באשה אחת שבאת לפני אבי אמרה לו נכנסו
ידי לאויר כלי הרשי אמר לה בתי ובמה היתה טומאתי ולא
שמעתי מה אמרה לו אמרו חכמים מבוואר הדברי את שנטמא
כאב הטומאה מטמא את הידיים בגלד הטומאה אינו מטמא את
הידיים ב כל הפוסל את התרומה מטמא את הידיים להיות
שניות הדר מטמאה את תכרפתה ד"ר יהושע וחב"א אין שני
עושה שני אמר להם ותלא כתבי קדש שניים מטמאין את
הידיים אמרו לו אין דנין דברי תורה מדברי סופרים ולא דברי
סופרים מדברי תורה ולא דברי סופרים מדברי סופרים :
ג רצועות תפילין עם התפילין מטמאות את הידיים ר' שמעון אומר
רצועות תפילין אינן מטמאות את הידיים ד גליון שבספר
שמעון ושמעון שבתחלה ושפסוף מטמא את הידיים ר'
יהודה

יהודה אומר שבסוף אינו מטמא • עד שיעשה לו עמוד: ה ספר
 שנחמק ונשתיר בו שמונים וחמש אותיות פפרשת ויהי בנסוח
 הארון • מטמא את הדיים • מגילה שכתוב בה שמונים וחמש אותיות
 בפפרשת ויהי בנסוע הארון • מטמא את הדיים • כל כחבי הקדש
 מטמאין את הדיים • שיר השירים וקהלת מטמאין את הדיים •
 יהודה אומר שיר השירים מטמא את הדיים וקהלת מחלוקת •
 יוסו אומר קהלת אינו מטמא את הדיים ושיר השירים מחלוקת
 ר' שמעון אומר קהלת מקילי ב"ש • ומחומרי ב"ה • א"ר שמעון
 ענאי מקובל אני מפי שבעים ושנים זקן • ביום שהושיבו את
 אלעזר בן עזריה בשיבה • ששיר השירים וקהלת מטמאין את
 הדיים • א"ר עקיבא חס ושלום לא נחלק אדם מישראל על שיר
 השירים שלא יטמא את הדיים • שאין כל העולם כלו כדאי ביום
 שנתן בו שיר השירים לישראל • שכל הכתובים קדש • ושיר
 השירים קדש קדשים • ואם נחלקו • לא נחלקו אלא על קהלת
 א"ר יוחנן בן יחושע בן חזיו של ר' עקיבא • כדבריו פן ענאי
 נחלקו וכן גמרוי

הלכה נדס 97 ג' ע"א

אמר רב יהודה אמר שמואל [א] וכולם אין בודקין אלא על גבי
 [ב] מטלית לבנה אמר ר' יצחק בר אבדימי [ג] ושחור עו
 גבי אדום אמר רב ירמיה מדפתי ולא פליגי הא בשחור הא בשאר
 דמים מתקיף לה רב אשי אי הכי לימא שמואל חוץ משחור אלא
 אמר רב אשי בשחור גופיה קיפלגי אמר עולא [ד] כולן [ה] עמוק
 מכן טמא [ו] דיהה מכן שחור כשחור ואלא מאי שנא שחור דנקט
 סלקא רעתר אמינא הואיל ואמר רבי חנינא שחור אדום הוא אלא
 שלקרא הילכך [ז] אפילו דיהה מכן נמי ליטמא [ח] קמשמ
 ר'ן

רש"י [א] וכולם • מחטה דמיס: [ב] מטלית לבנה • מרחות הדמים יביט
 [ג] ושחור • דס שחור נדחה מרחימו חס שחור היא כפרת
 דיהה מכן על גבי בגד אדום: [ד] כולם • הדמים: [ה] עמוק ענין • מאותו
 שחור הסמוך צמתני לכל ח' אי כיה סומק עפי עמא: [ו] דיהה נוכח טהור
 כשחור ואף על פי דלא תנן צמתני דיהה מכן טהור חללא גבי שחור הוא הדי
 יכולהו: [ז] אמי דיהה מכן ליטמא • דהאי אדום כיה ועל ידי לקותא הוסיף
 [ח] קמ"ל • דאין דרך דס אדום המשחיר על ידי לקותא להיות דיהה
 ויהה

זוהר יתרו דף ל"ג ע"א

זכור את יום השבת לקדשו. דא איהו רזא דצבית קדישא ובגון דבהאי צבית קיימין כל מקורין דסייפי גופא ואיהו כלל כלא כגוואל דא שבת איהו כללא דאורייתא וכל רזין דאורייתא ביה תליין וקיומא דשבת כקיומ' דכל אורייתא מאן דכטיר שבת כאלו כטיר אורייתא כולה:

יוסף לחק' מוסרי משערי קדושה ח"ג ס"ו:

בזוהר הקדוש ריש פ' תרומה הבדיל לספר שבשח מזכי לחייבה ואמר זכאה צני למדקף צתר חייבה ולתקני ליה צאגר שלים וכו' ודא איהו שחא דישתלק ביה קנ"ס יתיר משחא אחרא ואסתלקותא דא יתיר תכולא וכו' וע"ד כתיב צאהרן ורבים השיז מעין וכתיב צבית היתה אמו החיים והשלוס וגו' ואיהו אסתלק צנ' סלוקין וגו' דלא אסתלק הכי צר נס אחרא וכו' על האי צר נס כתיב צבית היתה אמו החיים והשלוס חכי למיחמי צנין לצנוי וכו' צהאי עלמא וכו' לעלמא דתתי ועאל צתליסר תרעי ולית מאן דיתמי צידה ועליה כתיב צור צארן יהיה זרעו וגו' הון ועושר צנימו ונדקתו עומדת לעד זרה צחך אור לישרים כדון מלכא קדישא צריך לדיוקנא דהואו צר נס בכל צרקאן דצריך לאצרהס. כד עצה נפשין דחייציפ וכו' ואיהו עאל לע' עלמין בגויון דלא זכו צבו צר נס אחרא ואלמלא הו' ידעי צני נשא כמה תועלת וזכו גרמינו לדיוקנא וזכאן צנינייהו הו' אזלי צבתרייהו ורדפי צמתן דרדיף צתר מיין וכו'.

הלכה פסוקה ה"ר"ס ה' שבת פ"ו

ישראל שעשה מלאכה שבת חס עצר ועשה צדוק אסור לו ליהנות באתם מלאכה לעולם. ושאר ישראל חותר להם ליהנות צה למולאי שבת חיי שגאמר ושחרתם את השבת כי קדש הוא הוא קדש ואין תעשה קדש. כיצד ישראל שעל שבת צמוד למולאי שבת יאכל לאחרים אכל לו לא יאכל עולמית ואם שעל שבגה למ"ס יאכל צין הוא צין אחרים מיד וכן כל סינא צזה: ב פירות סינאו חון לתחוס וחזרו צשובג יאכלו שבת שהדי לא נעשה צגופן מעשה ולא נשתנו. צמוד לא יאכלו עד מולאי שבת: ג השוכר את הפועל לשמור לו את הפרה ואת התינוק לא ימן לו שכרו של שבת לפיכך אין אחריות שבת עליו. ואם היה השכיר שכיר שבת או שכיר שנה צותן לו שכרו משלם לפיכך אחריות שבת עליו ולא יאמר לו תן לי שכרי של שבת אלא אמר לו תן שכרי של שנה או י' ימים:

שמיני יום ראשון תורה

כיוון צקריאל טסה פסוקים אלו טסה כנגד ן דמילוי יו"ד דטס ז"ן לטסה
זו סלרה תמוספת נטסה םל טנת טעזרה :

(ב) ויהי ביום השמיני קרא משה לאהרן ולבניו ולקני
 ישראל : והנה ביום קרא תמינאה קרא משה
 לאהרן ולבנותי ולסבי ישראל : (3) ויאמר אל-אהרן קח
 לך עגל בן-בקר לחטאת ואיל לעלה המימם ותקרב
 לפני יהוה : ואמר לאהרן סב לך עיגל בר תור
 לחטאתא ודבר לעלתא שלמין וקריב קדם ן : (ג) ואיל
 בני ישראל הדבר לאמר קחו שעיר-עזים לחטאת
 ועגל וכבש בני-שנה המימם לעלה : ועם בני ישראל
 המליר למימר סבו צפיר בר עזין לחטאתא ועגל
 ואמר בני שגא שלמין לעלתא : (ד) ושור ואיל לשלמים
 לזבח לפני יהוה ומנחה בלולה בשמין פי היום יהוה
 גרעה אליכם : ותור ודבר לנכסת קוד-שיא לדבחה
 קדם ן ומנחתא דפילא במשה ארי ימא דין וקרא די
 מתגלי לבון : (5) ויקחו את אשר צוה משה אל-בני אהרן
 מועד ויקרבו כל-העדה ויעמדו לפני יהוה : ונסיבו ו
 די פקיד משה לקדם משפן זמנא וקריבו כל פנשתא
 וקמו קדם ן : (ו) ויאמר משה זה הדבר אשר-צוה
 יהוה תעשו וירא אליכם כבוד יהוה : ואמר משה
 דין פתגמא די פקיד ן תעבדון ויתגלי לבון וקרא
 דים :

נביאים שמואל ז' סיעון ו'

(ב) ויִסַּף עוד דוד את-כל-בְּחור בְּיִשְׂרָאֵל שְׁלֹשִׁים
 אָלֶף : ואוסיף עוד דוד זה כל בְּחורֵי יִשְׂרָאֵל
 תלחין

הלהין אלפין: (3) וַיִּקַּם וַיִּוֹלַד דָּוִד וְכָל־הַיָּעָם אֲשֶׁר אִתּוֹ
מִבְּעָלָיו יְהוּדָה לְהַעֲלוֹת מִשָּׁם אֶת אַרְוֹן הָאֱלֹהִים
אֲשֶׁר־נִקְרָא שֵׁם יְהוָה צִבְאוֹת יֹשֵׁב הַכְּרִיבִים עָלָיו:
וְקָם וְאוֹל דָּוִד וְכָר עֲמָא דִּי עֲמִיה מִקְרוּנָא דְבֵית
יְהוּדָה לְאַפְקָא מִמָּמָן יַת אַרְוֹנָא דְיִי דְאִיתְקַרֵי שְׁמָא
דְיִי צִבְאוֹת דְשִׁכְנִתִּיה שְׂרָיָא עִיל מִן כְּרוּבִיא עֲלוּהִי:
(4) וַיִּרְכְּבוּ אֶת־אַרְוֹן הָאֱלֹהִים אֶל־עֲגֻלַּה חֲדָשָׁה וַיִּשְׁאֲהוּ
מִבַּיִת אֲבִינֶדָב אֲשֶׁר בְּגִבְעָה וַעֲזָא וְאַחִיו בְּנֵי אֲבִינֶדָב
לְהַנִּים אֶת־הָעֲגֻלָּה חֲדָשָׁה: וְאַחִיו יַת אַרְוֹנָא דְיִי
בְּעֲגֻלְתָּא חֲדָתָא וְנִטְלוּהִי מִבַּיִת אֲבִינֶדָב דִּי בְּגִבְעָתָא
וַעֲזָא וְאַחִיו בְּנֵי אֲבִינֶדָב מִדְּבָרֵין יַת עֲגֻלְתָּא חֲדָתָא:
(7) וַיִּשְׁאֲהוּ מִבַּיִת אֲבִינֶדָב אֲשֶׁר בְּגִבְעָה עִם אַרְוֹן הָאֱלֹהִים
וְאַחִיו הַלֵּךְ לִפְנֵי הָאָרוֹן: וְנִטְלוּהִי מִבַּיִת אֲבִינֶדָב דִּי
בְּגִבְעָתָא עִם אַרְוֹנָא דְיִי וְאַחִיו אוֹל קֳדָם אַרְוֹנָא:
(8) וַיִּדְרֹךְ וְכָל־בֵּית יִשְׂרָאֵל מִשְׁחָקִים לִפְנֵי יְהוָה כָּכֹל עֲצֵי
כְּרוּשִׁים וּבְכַנְרֹת וּבְנִבְלִים וּבְחַפִּים וּבְמַנְעִנְעִים
וּבְצִלְצִלִים: וַיִּדְרֹךְ וְכָל בֵּית יִשְׂרָאֵל מִשְׁבָּחוּן הַדָּם יִי כָכֹל
אֲעִי בְרוּן וּבְכַנְרֵין וּבְנִבְלִין וּבְחַפִּין וּבְרִבְעִין וּבְצִלְצִלִין:
(9) וַיָּבֹאוּ עַד־נֶרְן נִכּוֹן וַיִּשְׁלַח עֲזָרָא אֶל־אַרְוֹן הָאֱלֹהִים
וַיֹּאמֶר כּוּ כִּי שָׁמְנוּ הַבָּקָר: וְאַתּוּ עַד אֲמַר מִתְּמָן
וְאוֹשִׁים עֲזָרָא יֵדִיה בְּאַרְוֹנָא דְיִי וְאַחַד בֵּיה אַרְי מְרַגְוִהִי
חֲזִרְיָא:

כחובים מסלי סיון כ"ג

(6) כִּי וְ כָמוֹ שְׂעִיר בְּנִפְשׁוֹ כִּן הוּא אֵכֹל וְשָׂתָה יֹאמֵר
לֵךְ וְלִבּוֹ בַל־עֲמֹד: מְטוֹר דְּאוֹךְ סַרְעָא
דְמָא הֵבֵן הוּא דַם בְּנִפְשֵׁיה אֵכֹל וְאַשְׁמִי אֲמִיר לֵךְ
וְלִבִּיה

ולביה גביל צירוף: (3) פתח אכלת תקיאה ושתה
 דבריה תגעמיים: ולתמא ראכלתא מתוברת ליה
 ומחבילת מלך דבסימן: (4) באוני בסל אל תברך כיי
 יבנו לשכל מליה: באדני דסקלא לא תמליל מטא
 דשייט לסיכולא דמליך: (7) אל תסג גבול עולם ובש
 יחומים אל תקא: לא תשני תחומא דמן עלמא
 ובתקלא דתמי לא תיעול: (8) כיינאגם חוק הוארני
 אתריבם אתך: מטול די פרוקתון תקוף והוא גיה
 נה דיניגהון עמד: (9) הביאה למוסר לבך ואיגה לאמר
 דעת: אעיל לבך למרהותא ואדנדך למימדי דדינעתא

משנה כלאים פרק ט

א כל סאה שיש בו רובע ממין אחר וקעט ר' יוסי אומר
 בין ממין אחר בין משני מינין רש"א לא אמרו אלא
 אחד וחכ"א כל שהוא כלאים בפאה מצטרף לרובע: ב
 דברים אמורים הבואה בתבואה וקטנית בקטנית חבון
 בקטנית וקטנית בתבואה באמת אמרו ורעוני גנה שאינו אלא
 מצטרפין אחד מעשרים וארבע בנופל לבית סאה רבי שמעון אומר
 כשם שאמרו לתחמיר כך אמרו לתקל הששתן בתבואה מצטרף
 אחד מעשרים וארבע בנופל לבית סאה: ג היתה שדה וזון
 חטים ונמלך לזרעה שעורים גמתיז לה עד שתחליע ויוסף וזהו
 כך זרע אם צמחה לא יאמר זרע ואחר כך אופך אלא הו
 ואחר כך זרע כמה יהא חורש בתלמי הרביעה אבא שא
 אומר כדי שלא ישויר רובע לבית סאה ד זרעה ונמלך לזרע
 לא יאמר אטע ואחר כך אופך אלא הופך ואחר כך נוטע גמתי
 ונמלך לזרעה לא יאמר זרעה ואחר כך אשורש אלא משרש ואחר
 כך זרע אם רצה גומס עד פחות משפת זרע ואחר כך משרש
 ה היתה שדה וזרעה קנבוס או לוף לא יהא זרע וקא על פיה
 שאינו עושין אלא לשלש שנים תבואה שעלו בה ספיתא אסמ
 ו

שמיני יום ראשון

פא

וכן מקום הנדנות שעלו בהן מיניו הרבה. וכן תלפון שהעלתה מיני
 עצבים. אין מחיבין אוהו לנפש. אם נכש או כוסת. ואמרים לו
 עקור את הכל היין ממין אחר: ו הרוצה לעשות שרחו משר משר
 מכל מין. בש"א שלשה תלמים של פתים. ובה"א מלא תעול
 השרוני. וקרבין דברי אלו להיות כדברי אלו: ז הנה ראש תור
 חמים נדבם בחוד של שעורים מותר. מפני שהוא נראה בסוף
 שרתי. שלו חמים ושל חבירו מין אחר. מותר לסמוך לו מאותו
 המין. שלו חמים ושל חבירו חמים. מותר לסמוך לו תלם של
 פשתן. ולא תלם של מין אחר. ר' שמעון אומר אחר ובע פשתן
 ואחר כל המינין. רבי יוסי אומר. את באמצע שרתי מותר לבדוק
 בתלם של פשתן: ח אין סומכין לשרה תבואה תרדל ותרעי.
 אבל סומכים לשרה ירקות תרדל ותרעי. וסומך לבור ולגיר ולנפה
 ולברד. ולגדר שהוא גבוה עשרה טפחים. ולחרין שהוא צמק
 עשרה ורחב ארבעה. ולאילו שהוא מסך על חרין. ולפלע שהוא
 גבוה עשרה ורחב ארבעה: ט הרוצה לעשות שרתי קרחת קרחת
 מכל מין. עושה עשרים וארבע קרחות לבית סאה. מקרחת לבית
 רובע. וזרע בחובה כל מין שירצה. היתה קרחת אחת או שמים.
 וזרעם תרדל. שלש לא יזרעם תרדל. מפני שהוא נראה בשרתי
 תרדל. ד"ר מאיר ורב"א השע קרחות מותרות. עשר אמורות.
 ר' אליעזר בן יעקב אומר אסילו כל שרתי בית בור. לא יעשה
 בחובה היין מקרחת אחת: י כל שהוא בחוד בית רובע. עולה
 במדת בית רובע. אכילה תוסן ותקבר ותפלע עולין במדת בית
 רובע. תבואה בתבואה בית רובע. ורק בירק ששה טפחים.
 תבואה בירק. ורק בתבואה. בית רובע. ר' אליעזר אומר ורק
 בתבואה ששה טפחים: יא תבואה נוסח על גבי תבואה. ורק
 על גבי בירק. תבואה על גבי בירק. ורק על גבי תבואה. תכל מותר.
 היין מדלעת יינית. ר' מאיר אומר את הקשות ופול המצרי. ורואה
 אני את דבריהם מדברי:

הלכה זכרות דף כ"ד ע"א

אמר רבי יצחק טבח באשה ערוה למאי אילימא לאסתכלי בה
 והא אמר רב ששת למה מנה הכתוב [א] תכשיטין שבחין
 עם [ב] תכשיטין שבפנים לומר לך כל המסתכל באצבע קטנתו
 אשה כאלו מסתכל במקום התורף אלא [ג] באשתו ולקרית שם
 אמר רב הסרא [ד] שוק כאשה [ה] ערוה שנאמר [ו] גלי שוק עוב
 נהרות וכתוב תגל ערותך וגם תראה הרפתך אמר שמואל
 באשה ערוה שנאמר כי [ז] קולך ערב ומראיך נאות אמר רב ש
 שער באשה ערוה שנאמר שערך כערר העוים אמר רב הנינאי
 ראוי את רבי שתלה תפיליו מתיבי [ח] החולה תפיליו יתלו לו
 [ט] בורשי המדות אמרו והו חייך תלואים לך מנגד [י] זה הח
 תפיליו לא קשיא הא [יא] כרצועה הא כקציצה ואי בעית אימא
 שנא קצועה ולא שנא קציצה אסור וכי תלה רבי [יב] בביסתא
 אי הכי מאי למימרא מהו דתימא חכעי הנחה בספר תורה
 משמע לך ואמר רבי הנינאי אני ראיתי את רבי [יג] שגיהק [יד] ו
 [טו] ונתעטש [טז] ורק [יז] וממשמש בבגדו [יח] אבל לא היה מת
 וכשהוא מפהק היה מניח ידו [יט] על סנטרו מתיבי למשמיע
 בתפלתו [כ] הרי זה מקטני אמנה המגביה קולו בתפלתו [כא] ו
 זה מנכיאי השקר [כב] מנהק ומפהק הרי זה מגסי הרוח הסת
 בתפלתו סימן רע לו ויש אומרים ניכר שהוא מכווער הרק בת
 כאלו רק בפני הטלך בשלמא מנהק ומפהק לא קשיא כאן ל
 כאן לרצונו [כג] אלא מתעטש אמתעטש קשיא מתעטש אמת
 נמי לא קשיא כאן מלמעלה כאן [כד] מלמטה דאמר ר' זירא
 מלחא אבעיא לי כי רב הפנונא [כה] והסילא לי כי כולי תלמי
 המתעטש בתפלתו סימן יפה לו [כז] כשם שעושיין לו נחת
 מלמטה [כח] כך עושיין לו נחת רוח מלמעלה:

רש"י [כ] תכשיטין שבפנים * כוונת דפוס של צית כדסס סבין עושיין לנ
 ונקיין כותלי צית כדסס כדרך שנוקנין את האזנים ומוחזקין
 כדי שלא יודקקו לסן זכרים: [א] עם תכשיטין שבחין * אצבעה ולמיד קן
 אותן על כפרת הכהו"ק עזרה שסתכלו בצנרת מדין: [ב] לחשתו ולק"ט
 טפח תגולה צה לא יקרח ק"ט כנגדה: [ג] שוק * צאצא אים: [ד] ש
 להסתכל וכן צאצאו לק"ט: [ו] גלי שוק * וכתיב צדקים תגל ערותך: [ז]
 ערב * מתעטש ליה קרח צדיק ט"ו תחום הים: [ח] החולה תפיליו
 יתלו מיו: [ט] דורשי רעויות * קדשים וסגולות הכלולים צדוקים
 רעויות גרסי והים הים: [י] זה המולח תפיליו * שהתורה חיוו על אדם
 לך הכבוד שיתלו מיו: [יא] כרצועה * וקפילוס למעס נגחי הוא לסס אגלי
 הוא אותה קפילוס ומכא טקילוס מונח על היתד והרצועה למעס: [יג] צנע
 מלה * בתוך תיקון סיו ומלה המתק: [יג] שגיסק * רומי"ה צנען פעמים
 מונחא מנעו לפיו נפיהס מתוך סוצו ורימה כוונת ה"אכל סאכל: [יד] כ
 צלילי"ה צנעו חייך מלקוחיר פומה להגויס רוח קסס מלח כדסס סדוק

שמיני יום ראשון

פג

לו שמעל משיכה: [עו] ומעט: שטרנד"ר צענז יום שדרשין גיסק נטרקון
גי הקים הערלי"ר פיהק פיו קים: [עו] ורק על גזי קרקע: [יז] ומעט
צברו: להענין הכונה העוקמת: [יח] חלל לא וכו': אה נפלה עלינו כסווא
מתפלל לא הים נעלה ומתעטף שלא להפסיק: [עו] על סנטרו: מנעו"ן צע"ן
שלא תראה פמית פיו: [כ] הרי זה וכו': כאלו איך הקב"ה שומע תפלת לחם
ומגזיה הרבה: [כא] ה"ו תכזאי השקר: דתבז ויקראו צקול גדול: [כב] המגסק
והמסק ה"ו מנסי הרוח וי"א ניכר סווא מכוני גר': [כג] חלל וכו' קשיא
לדון עיטוס חלל לאונסו: [כד] למטה משיח צקול: [כה] ותקולא לי וכו'.
סקלה עליו וחזיבה לפי שיהי רגיל להשתעט: [כו] כסו וכו'. שפעטוס נחת רוח
לאדם: [כז] כך עושים וכו'. מן השמים למלאת שאלתו:

זוהר שמיני דף ל"ה ע"ב

וידר ביום השמיני וגו'. רבי יצחק פתח ברין יחד בכבי בקר
ויריעו כל בני אלהים זכאין אינון ישראל דקודשא בריך הוא
יהיב לון אוריתא קדישא הדוותא דכלא הדוותא דקודשא בריך הוא
ואטיילותא דליה דתבז ואהיה שעשועים יום יום ואוריתא כלא חד
שמא קדישא יהי דקב"ה ובאוריתא אחברי עלנוא דתבז ואהיה חללו
אמון אל תקרי אמון אלא אמון ובאוריתא אחברי בר כש דהא הוא
דתיב ויאמר אלהים נעשה אדם אמר קודשא בריך הוא אוריתא
צעינא למברי אדם אמר קמיה האי בר כש זנין למחמי ולארגא
קמד אי לא תאריך רוגוז עליה היך יקום בעלמא אמר לה אהא ואת
בוקים ליה בעלמא דהא לאו למגנא התקרינא ארך אפים ס"א דהא
כל זמנא דיסתרון באוריתא מתקיימי בעלמא רבי חייל אומר תורה
שככתז ותורה שבעל פה אוקמוה ליה לבר כש בעלמא ה"ד נעשה
אדם צלמנו כדמותנו רבי יוסי אומר מהכא את אשר כבר עשוהו
עשוהו ודאי ודא הוא ללס ודמות ללס בדכורא דמות צנוקבא ועל
דא סירוחא דאוריתא צ' ואוקמוה רבי יצחק אומר מפני מה צ' פתיחא
וסתימא חלל בשעתא דבר נט אתי לאתחברא באוריתא הרי היא
פתיחא לקבלא ליה ולאשתתפא בהדיה וצטעתא דבר נט סתים
עינוי מנה ויהך לארחא אחרא הרי היא סתימא נוסטרא אחרא כד"א
אס יום תעזבו יומים אעוזב ולא ישכה פתחא עד דיתבז לאתחברא
בה באוריתא אכפין באכפין ולא יתנשי מנה ועל דא אוריתא פתחת
קמי בני נשא ואכרוא וקרי להון חליכס איסיס אקרא וגו' וכתבי בראש
הומיות תקרא בפתיחא שערס בעיר אמריה תאמר תא חזי כל אינון
דמשתדלי באוריתא מתדבקין ביה בקב"ה ומתעטרי בעטרי דאוריתא
ואתפרימו לעילא ותתא וקב"ה אושיט לון ימיניה ס"א וקב"ה ארשים
לון כ"ס אינון דמשתדלי באוריתא בני בליגיא והא אוקמוה אינון

משחתי

משתתפי בשכינתא (כ"א בכ"י) והתחברו כחדא וכד אחי לפרא
 קצ"ה מעטר להו בחד חוטא דחסד לאשתמודעא בין עלאין ותחתין
 וכל אינון ככבי לפרא בשעתא דכנס' ישראל וכל אינון דלעאל בראוין
 אחתין לא תחזאה קמי מלכא כלהו מזוגרי כחדא הדא הוא דכתיב
 יחד ככבי בקר ויריעו כל בני אלהים. מאי ויריעו כמה דאת אמר רבי
 התרועעה הארץ דאינון דינון מתברין והתברו כלהו מקמי בקר
 אתער בקר בעלמא. כמה דאת אמר ויטכס אברהם בבקר. ועל
 ויריעו כל בני אלהים:

יוסף לחקי מוסר' משני קדושה ח"כ"ז:

משא

ומתן בחמינה כדר נתבאר בשער ה' בענין הרמיה ע"ט גס ונתן
 תחלת דינו של אדם אחר שנעטר הוא כשאת ונתת בחמינה ו
 נתבאר בשעריה הלא פרום לרעב לחמך וגו' או חקרא וה' יענה תשובתי
 הכני וכפיז כי בגלל הדבר הזה יצרך ה' אלהיך וגו' וכתיב מתן כסתר יעני
 ודקה תגיל ממות וכתיב ודקמו עיוונת לעד ואין עבירה נכסה אותה
 ממות וגורמת חיים לאדם כמעשה דכנימון הדיוק הכוזב לר"ל כבוד
 נודע כי שבת שקולה ככל המורה וכמו שנתבאר בשער הזה בתחלתו
 שבת ע"ט וכתיב אם הטיב נשבת וגו' וקראת לשבת עובד וגו' והרעננות
 צמותי ארץ והאכלתיך נחלת יעקב אציק וגו' ומעשה ציוסף מוקיד שני
 ליקח כל העושר המופלג של אותו כותי. ומעשה צאדם א' שהיה אומר
 שלחן נש ונשוי ששה עשר בני אדם ועלו כל מיני מנגדים שנבדלו ומשם
 בראשית וכו' אמרתי לו בני צוה זכית לכל העושר הזה ואמר קצב רומי
 הייתי טומע בטובה נאה הייתי אומר זו לשבת וכו' ואר"ל עשירים שבת
 הן זוכין ומני שמענגין את השבת:

הלכה פסוקה' הר"ם ה' מעשה הקרצנות פ"ב:

בירוצי המדות של סולת הול שאין גב העשרון קדם. וצירוי היון זה
 קדם לפי שהוא יודד על גב הלוי. וכלי הלא נתשתו מני
 ומצחן ולמה יתקדשו הצירויין אע"פ שאין כונת המודד הלא לתת שכל
 כדי שלא יאמרו מוליין וכלי שרת לחול: ב' וזה היו עושין בצירויין זה
 שם וזה אחר יקדשו עמו ואם לאו זמלו צלינה. ואם לאו מקולין
 המוצח: ג' בילד לוקחין בהם עולות השער לשם והעורות לכהנים:

יום שני תורה

ובין בקריות ארבעה סמוקים אלו טכס כנגד ד' דמילוי יו"ד דטס ז"ן
למשחר צו תוספת טרוח משפט מעצרה:

(ב) וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֶל־אַהֲרֹן קַבֵּב אֶל־הַמִּזְבֵּחַ וְעֲשֵׂה
 אֶת־הַחֲטָאתֶךָ וְאֶת־עֲלֹתֶךָ וּכְפַר בַּעֲדָהּ וּבַעֲדֵי
 הַעָם וְעֲשֵׂה אֶת־קִרְבָּן הָעָם וּכְפַר בָּעֵדָם כַּאֲשֶׁר צִוִּיתִי
 יְהוָה: וַאֲמַר מֹשֶׁה לְאַהֲרֹן קַבֵּב לְמַדְבָּחָא וְעִבִיד יַת
 הַחֲטָאתֶךָ וְיַת עֲלֹתֶךָ וּכְפַר עֲלֶיךָ וְעַל עַמָּא וְעִבִיד יַת
 קִרְבָּן עַמָּא וּכְפַר עֲלֵיהוֹן כַּמָּא דִּי פְקִיד יי: (ג) וַיִּקְרַב
 אַהֲרֹן אֶל־הַמִּזְבֵּחַ וַיִּשְׁחַט אֶת־עֹגֶל הַחֲטָאתִי אֲשֶׁר־לוֹ:
 וַיִּקְרַב אַהֲרֹן לְמַדְבָּחָא וַיִּכֶס יַת עֹגֶלָא דְחֲטָאתָא דִּי
 לוֹיָהּ: (ג) וַיִּקְרְבוּ בְנֵי אַהֲרֹן אֶת־יָדָם אֵלָיו וַיִּטְבַּל אֲצַבְעוֹ
 בַדָּם וַיִּתֵּן עַל־מִקְרָנוֹת הַמִּזְבֵּחַ וְאֶת־הַדָּם יָצַק אֶל־יְסוֹד
 הַמִּזְבֵּחַ: וַיִּקְרְבוּ בְנֵי אַהֲרֹן יַת דָּמָא לוֹיָהּ וַיִּטְבַּל אֲצַבְעֵיהּ
 בַדָּמָא וַיִּסַּב עַל קַרְנֵת מַדְבָּחָא וְיַת דָּמָא אֲרִיק לִיסוּדָא
 דְּמַדְבָּחָא: (ד) וְאֶת־הַחֹלֶב וְאֶת־הַכֶּלֶיִת וְאֶת־הַיִּתְרוֹת מִן־
 הַבֶּבֶד מִן־הַחֲטָאתִי הַקָּטִיף הַמִּזְבֵּחַהּ כַּאֲשֶׁר צִוִּיתִי יְהוָה
 אֶת־מֹשֶׁה: וְיַת תְּרֵבָא וְיַת כּוֹלֵי־רָא וְיַת חֶצְרָא מִן כִּבְדָא
 מִן הַחֲטָאתִי אֲסִיק לְמַדְבָּחָא כַּמָּא דִּי פְקִיד יי וְיַת
 מֹשֶׁה:

נביאים שמואל ז' סימן ו'

(ב) וַיִּתְחַר־אֵף יְהוָה בַּעֲוֹה וַיִּכְהוּ שֵׁם הָאֱלֹהִים עַל־הַשָּׁל
 וַיִּמַּח שֵׁם עִם אֲרוֹן הָאֱלֹהִים: וַיִּמְחַף רִנְוָא
 דְּיִי בַעֲוֹה וַיִּמְחַחֵי חֲסֵן מִיִּמְרָא דְּיִי עַל דְּאִשְׁתְּלִי וּמִית
 חֲסֵן עִם אֲרוֹנָא דְּיִי: (ג) וַיִּחַר לְדָוִד עַל אֲשֶׁר פָּרַץ יְהוָה
 פָּרַץ

פָּרִץ בְּעֵת וּקְרָא לְמָקוֹם הַהוּא פָּרִץ עֲזָה עַד הַיּוֹם הַזֶּה
 וְתִקְוֶה לְדוֹד עַל דְּחַבְעַי יִי תִרְעַמָּא בְּעֵת וּקְרָא לְאַתְרָא
 הַהוּא אַתְרָא דְמִית בֵּית עֲזָה עַד יוֹמָא הַדִּין: (ג) וּקְרָא
 אַתְרֵיהּ בְּיוֹם הַהוּא וַיֹּאמֶר אֵיךְ יָבֹא אֵלַי אֲרוֹן יְהוָה
 וְדָחִיל דְּדוֹד מִן קָדָם יִי בְיוֹמָא הַהוּא וַאֲמַר אֵיכָדִין וַיִּי
 לִוְתִי אֲרוֹנָא דְיִי: (ד) וְלֹא-אָבָה דְּדוֹד לְהַסִּיר אֵי
 אַתְרֵיהּ יְהוָה עַל-עֵיר דְּדוֹד וַיִּמְתְּהוּ דְּדוֹד לְבֵית עֲזָה
 אֲדָם הִנְקִי: וְלֹא אָבָא דְּדוֹד לְאַפְנֵיָהּ לִוְתִיהּ יְהוָה
 דְּיִי לְקַרְתָּא דְּדוֹד וַאֲפִנִיָהּ דְּדוֹד לְבֵית עֲבָד אֵי
 גַּתְחָה:

כתובים מסני סיון כ"ג

(ב) אַל-תִּמְנַע מִנְעַד מוֹסֵר בֵּיתְכֶנּוּ בְשִׁבְטֵי לֹא יִמְתְּ
 לֹא תִמְנַע מִן שֹׁרֵי מְרִדוּתָא מְטוּל דְּאִין מְטוּ
 לִיה בְּשִׁבְטָא לֹא מְאִית: (ג) אַתְחָה בְּשִׁבְטֵי תִבְנֵי וַנְּנֵי
 מִשְׁאֹר הַצִּיל: אַתְחָה בְּשִׁבְטָא מַחֲרִית לִיה וַנְּנֵי
 מִפְלִטָה מִן שׂוֹר: (ג) בְּנֵי אִם-חֲכָם לְבָךְ יִשְׁמַח לְבִי גַם-כִּי
 בְּרִי אִם חֲכָם לְבָךְ אִף אֲנָא חֲאֲדִי אֲנָא בְּלִבִּי: (ד) וְתַעֲלֵם
 כְּלוּתִי בְּדָבָר שְׂפָתֶיךָ מִיִּשְׂרָאֵל: וַנְּדוּוֹן כְּלוּתִי
 יִמְלִלֵן סַפְוֹתֶךָ תִּרְצִחָא:

משנה ערוזין פ"ג

א עוֹשִׂין פְּסִין לְבִירְאוֹת: אַרְבַּעַת דְּיוֹמְדִין נְרָאִין בְּשִׁמְנֵיהּ
 יְהוּדָה: ד' מְאִיר אֹמֵר שְׁמִנְתָּ נְרָאִים כְּשִׁנִּים
 אַרְבַּעַת דְּיוֹמְדִין וְאַרְבַּעַת פְּשׁוּטִים: גּוֹבְהֵן עֲשֵׂרָה סַפְחִים: ד'
 שֵׁשֶׁת: וְעוֹבְנֵן כָּל שְׁחֹא: וּבְנִינֵיהּ כְּמֵלֵא שְׁפִי רְבָקוֹת שֶׁל שְׁלֵשׁ
 בְּקָר: ד' מְאִיר: ד' יְהוּדָה אֹמֵר שֶׁל אַרְבַּע אַרְבַּע: קְשׁוּרוֹת
 מוֹסְרוֹת: אַחַת גְּבַנְסָת וְאַחַת יוֹצָאָה: ב מוֹתָר לְהַקְרִיב לְפָנֶיךָ
 וּבְלִבְךָ:

ובלבד שתהא פרה ראשה ורובה בפנים ושונה מותר להרחיק כל
 שהיא. ובלבד שירבה בפסין: ג' ר' יהודה אומר עד בית סאתים.
 אמרו לו לא אמרו בית סאתים אלא לגנה ולקרפף. אבל אם היה
 דיר או סהר או מוקצה או חצר. אפילו בית המטע בורין. אפילו
 בית עשרה בורין מותר. ומותר להרחיק כל שהוא ובלבד שירבה
 בפסין: ד' ר' יהודה אומר אם היתה דרך הרבים מפסיקתן.
 יסלקנה לצדדיו. וחכ"א אינו צריך. אחד ביר הרבים. ובאר הרבים.
 ובאר היתיר עושין להן פסין. אבל לבור היתיר עושין לו מחיצה
 גבוהה עשרה טפחים. ד"ר עקיבא. ר' יהודה בן בבא אומר אין
 עושין פסין אלא לבאר הרבים בלבד. ולשאר עושין חנה גבוהה
 עשרה טפחים: ה' ועוד א"ר יהודה בן בבא הגנה ומקרפף שהיא
 שבעים אמה ושריים על שבעים אמה ושריים מקפת גדר גבוהה
 עשרה טפחים. מטלטלין בתובה. ובלבד שיש בה שומירה או
 בית דירה. או שתהא סמוכה לעיר. ר' יהודה אומר אפילו אין בה
 אלא בור ושיח ומערה מטלטלין בתובה. ר' עקיבא אומר אפילו
 אין בה אחד מכל אלו מטלטלין בתובה ובלבד שהיא בה שבעים
 אמה ושריים על שבעים אמה ושריים. ר' אלעזר אומר אם היתה
 ארבה יתר על החבה אפילו אמה אחת. אין מטלטלין בתובה. ר'
 יוסי אומר אפילו ארבה פי שנים ברחבה מטלטלין בתובה:
 ו' א"ר אלעאי שמעתי מרבי אליעזר אפילו היא גבית כור. וכן
 שמעתי ממנו אנשי חצר ששבה אחד מהן ולא עירב. ביתו אסור
 מלהכניס ומלהוציא לו. אבל לתם מותר. וכן שמעתי ממנו שיוצאין
 בשקבגין בפסח. ותנתי על כל תלמודיו ובקשתי לי חכר ולא
 מצאתי:

הלכה ערובין דף כ"א ע"ג

אמר רב יהודה אמר שמואל כשעה שחקן [א] שלמה ערובין
 ונטילת [ב] ידים יצתה ב"ק ואמרה בני אם חכם לבך ישמח לבי
 גם אני ואומר חכם בני ושמה לבי ואשיבה חורפי דברי. דרש רבא
 מאי דכתיב לכה דודי נצא השדה ולינה ככפרים נשכימו לברמים
 בראה אם פרחת הגפן פתח הסמדר הנצו הרמונים שם אתן את דודי
 לך לכה דודי נצא השדה אמרה כנסת ישראל לפני הקדוש ברוך
 הוא

הוא רכוננו של עולם אל הדיננו כיושבי [א] כרכים שיש בהם נז
 וערוות ושבעת שוא ושבעת שקר נצא [ז] השרה בא וארא
 תלמידי הכמים שעוסקים בתורה מחוך הדחק נלינה בכפרים אל
 הקרי בכפרים אלא בכופרים בא ואראך אותם שהשפעת להם
 טובה והם כפרו כך נשכימה לכרמים אלו בתי כנסיות ובתי מדרשות
 נראה אם פרהה הגפן אלו בעלי מקרא פתח [ח] הסמדר אלו בעלי
 משנה [י] הנצו הרמונים אלו בעלי גמרא שם אתו את דרורי
 אראך כבודי וגודלי שכה בני ובנותי אמר עולא אמר ר' אלעי
 בתהלה היתה תורה דומה לכפיפה שאין לה אונים עד שבא שלמי
 [י] ועשה לה אונים קוצותיו תלתלים אמר רב חסדא אמר ר'
 עוקבא מלמד שיש לדרוש על כל קיץ וקוץ תלי תלים של הלכות
 שהורות כעורב כמי אחה מוצאן כמי [יג] שמשכים ומעריב עלי
 לבית המדרש רבה אמר כמי שמשחיר פניו עליהם כעורב רב
 אמר כמי שמשים עצמו [יד] אכזרי על בניו ועל בני ביתו כעורב
 הא דרב אדא בר מהנה הוה קאזיל לכירב אמרה ליה דביתחיינו
 דירך מאי אעביד לחו אמר לה מי שלימו [טו] קורמי באגמו:

רש"י [א] שלמה יתקן ערובי חליות וגזר שלא להוליא מד"ה לר"ה כי חליות נש
 סיג ובהמקם לא סוד תורה שלא ינא להמיר מר"ה לר"ה והיינו נז
 אינן ומקד ומקן נשלים שעשה אונים לתורה כאלו כלי סלחמין אומי
 [ג] וידים נליות ידים לעשות סייג לטכרות : [ג] כרכים * נקום שווקים
 וישבו גדול ורגל רוכנין וסוחרים מלוים סס לפיכך גזל וערוות נושא נז
 [ד] הסוד * בני צנא ועבדי אדמס ועוסקין צתורה מתוך דומק : [ה] סמור
 גדול מפרה כך מטפה מפורסת יותר מן המקרא : [ו] הגלו הרמיה
 גדלו כל לרכן וכבר הכן גדול סביבותיו כעין סוגר שיש לאגזים קטנה
 [ז] ועשה לה אונים * ספק ערובין וידים וגזר על השניות לערוות כחמ
 ציצנות ועל ידי כך אומין ישראל צמנות שנתחמקו מן העצירה כדרך מ
 לחמוז בכלי שיש לו בית יד משחין לו : [ח] שמשכים ונעצרים * סמורות נ
 סמרות כעורב לטון ערצית : [ט] עורב אכזרי על צנוי * כדכתיב לצנוי ט
 אשר יקדלו וסקדום בדרך הוא מומן להם יחזיסם ונכסמן לתוך בית
 [י] קורמי * ירקות * ליטנא אחרינא גמי לה כי עקרת להסוד רבולא דלית
 וטמני ליה ועבדי דיפתא * צאלף בית דרבי מכיר מלאתין :

זוהר שמיני דף ל"ט ע"א

רבי יהודה ורבי יוחנן הוון אזלי באורחא נבי ערוכייא לטפורי והו
 רביי חד טכיה לגבייהו בהמרא בקינטא דדובשא אומר ה
 יהודה יונא עולה דאורייתא וגזיל * פסח רבי יוחנן ואתר וחכך כ
 הטוב הולך לדודי למישרים וגו' * וחכך כיון הטוב דא יינא דאוריית
 דאיהו טב דהא יינא אחרא לאו איהו טב ויינא דאורייתא טב לכל
 טב לעלמא דא וטב לעלמא דאתי ודא הוא יינא דכח ליה לקורח
 דרך

ברוך הוא יחיר מכלל ובזכו דא נאן דמרוי מיינא דאורייתא יתער
 לעלמא דחיי ויזכי לחייא כד יוקים קודשא בריך הוא ללדיקיא • אמר
 רבי יהודה דרבב ספתי יסנים הא תנין דאפילו בההוא עלמא יזכי
 לגולעי באורייתא בה"ד דרבב ספתי יסנים • אמר ההוא רבייא אי כתיב
 וחכך מיין הטוב הויגא אמרי הכי אבל ביין הטוב כתיב ולא מיין
 הטוב • אמר רבי יהודה ברי אינא מילך דטפיר קא אמרת •
 אמר אלא טמענא דמאן דאשתדל באורייתא ודביק בה וההיא מלה
 דאורייתא אטחמע בסומיה ולא לחיס לה בלחישו אלא אריס קליה בה •
 דאורייתא הכי צעיא לארמא קלא דכתיב בראש הומיות הקרא לארמא
 רנה דאורייתא ולא בלחישו • כיין הטוב כחמר עב דלא סתיק והוא
 עתיד לארמא קלא • כד יפוק מהאי עלמא הולך לדודי למטרים •
 דלא יסתי לימינא ולשמאלא ולא ישתכח דימיה בידוי • דרבב ספתי יסני
 אפילו בההוא עלמא ספותיה מרחשן אורייתא • וכו טמענא וחכך ביין
 הטוב האי קרא לכנסת ישראל אמר ובחוטבחתא אמר • קי הכי
 נאן הוא דמטבח לה באי • אי קודשא ב"ה ומה הולך לדודי הולך
 אלי מצעוי ליה • אלא דאי קודשא בריך הוא קא מטבח לה לכנסת
 ישראל כוונ דהיא קא מטבחת ליה דכתיב חכו מנתקים • כך קב"ה
 מטבח לה לכנסת ישראל (דכתיב) וחכך ביין הטוב יין הטוב דהוא
 הנורא דמנטרא • הולך לדודי דא יחק דאקרי ידד מטבן • למישרים
 כוונ דאח אמר אחא כוננת מישרים לאתכללא סמאלא בימינא ודא
 הוא מישרים דבגין הדוותא דההוא חמר סב אתכליל סמאלא בימינא
 וחדאן כלא • (דרבב ספתי יסנים) דהא כלא מתערי בחדון ובדכאן
 ועלמין כלהו משהכחי בחדו ומתערי לארקא בדכאן לתתא • אחו רבי
 יהודה ורבי יחאק וטקו ליה רישיה וחדו עמיה :

יוסף לחקי מוסרי השערי קדושה ה"ז ט"ו:

למול את הבן • אט חזכי לחייבא ציארנו גודל סכרו לחין קן מכל שכן
 להכניס בנו תחת כנפי שכינה שקודם לאחרים • גמילות מוסדים
 וזקור חולים והצלה שלום והכנסת אורחים כן מאלו דברים סתים חובל
 מירוחיבן בע"ה והתקן קיימת לו לע"ה • והעוסק בצורה וגמילות חסדים
 חומר קב"ה מעלה אי עליו כאלו פתגמי לו ולגמי הבין סתיות וכיא מדרו של
 אברהם כח"ט התן אמת ליעקבו חסד לאברהם וכתיב ודוף דקא וחסד ינאח
 חיים לדקא וכבוד ואצוי דאמת מצות עלי דעסק ב"ה הוכיחו לו עשרים שנה
 וחדו חן רבה בר נחמני רב • ומילין מדינה של גביס דין חיצות הקשר ככל
 צעיר ב"ה • קציעות עמים לתורה והצור צעיר ב"ה צענין בלילת • גודע כי
 ח"ט שקלא נגד כל האלות ותחלת דינו של אדם קצעת עמים לתורה שנאמר
 פוטי מים ראשית ארון:

הלכה

הלכה פסוקה' ה' ונעשה הקרצנות פ' צ':

הסלת עם השמן של נסכים אינן מעכבין את היון ולא היון מעכבין ולא הנסכים מעכבין את הזבח אלא מצינו אדם קרצנו היום ונסכין אחר עשרה ימים אחד ואחד לזכור והוא שלא קדשו הנסכים בכלי שרת אלא אם נתנו לכלי שרת אם לנו ופסלו בלונה: ב' איך מצינן נסכים אלה מן החולין לא יצואם לא מן התרומה ולא מן העשר שני ולא מן הצבודים ואסור תודה שמיני לממה מן העשר לא יצאו נסכים אלא מן החולין:

יום שלישי תורה

גיזין צקויסת חמשה פסוקים אלו שהם כנגד ה' דמילויי הה ראשונה דטס' להשליד צ' חוספת נפס' תצפת שצרה:

(ב) ואת־הבֶּשֶׂר ואת־העֹר שָׂרַף בְּאֵשׁ מֵחוּץ לַמִּזְבֵּחַ וַיֵּת בֶּשֶׂר וַיֵּת מִשְׁכָּא אוֹקִיד בְּנֹרָא מִפְּנֵי לְמִשְׁרִיתָא: (ג) וַיִּשְׁחַט אֶת־הָעֵלָה וַיִּמְצְאוּ בְּנֵי אֶהֱרָן אֶת־הַדָּם וַיִּזְרְקוּהוּ עַל־הַמִּזְבֵּחַ סָבִיב: וַנִּכְּסֵי יַת־עֲלֵתָא וַאֲמַטְיָאוּ בְּנֵי אֶהֱרָן לִיה יַת־דָּמָא וַיִּזְרְקוּהָ עַל־מִדְבַּחַי קַחוּר־פַּחוּר: (ד) וְאֶת־הָעֵלָה הִמְצִיאוּ אֵלָיו לְנַחְתִּיהָ וַיֵּת הָרֹאשׁ וַיִּקְטֹר עַל־הַמִּזְבֵּחַ: וַיֵּת עֲלֵתָא אֲמַטְיָאוּ לִי לְאִיבְרָהָא וַיֵּת רִישָׁא וַאֲסִיק עַל־מִדְבַּחַי: (ה) וַיִּזְרְתִין אֶת־הַקֶּרֶב וְאֶת־הַכֶּרְעִים וַיִּקְטֹר עַל־הָעֵלָה הַמִּזְבֵּחַ וַחֲלִיל יַת־גִּנְאָ וַיֵּת כְּרַעְיָא וַאֲסִיק עַל־עֲלֵתָא לְמִדְבַּחַי וַיִּקְרַב אֶת־קֶרְבַּן הָעָם וַיִּקַּח אֶת־שְׁעִיר הַחַטָּאת אֶשְׁרֵי לָעָם וַיִּשְׁחַטְהוּ וַיִּחַטְּאוּהוּ כְּרַאשׁוֹן: וַקְרִיב יַת־קֶרְבָּן עִמָּו וַנִּכְּסֵי יַת־צִפְרָא דְחַטָּאתָא דִּי לְעִמָּא וַנִּכְּסִיהָ וְכִי בְדַמְיָה כְּקַדְמָאָה:

נביאים שחולל צ' סימן ו'

(ב) וַיָּשֶׁב אֲרוֹן יְהוָה בֵּית עֶבֶד אֲדָם הַגִּתִּי שְׁלֹשׁ חֳדָשִׁים וַיִּבְרַךְ יְהוָה אֶת־עֶבֶד אֲדָם וְאֶת־מִלְכֵי בֵּיתוֹ

ביתו: וישא ארונא דיי בבית עובד אדם גמאה תלקא
 ירחין ובריד יית עובד אדם וית כל ביתיה: (ג) ויגיד למלך
 דוד לאמר בקד יהוה את בית עבד אדם ואת כל אשר
 לו בעבור ארון האלהים וילך דוד ויעל את ארון
 האלהים מבית עבד אדם עיר דוד בשמחה: ואתחנא
 למלכא דוד למימר בריד יית בית עבד אדם וית כל
 היליה כדיל ארונא דיי ואול דוד ואסיק ית ארונא דיי
 מבית עבד אדם למרתא דדוד בחדוא: (ד) ויהי כן
 צערו גשאי ארון יהוה ששה צערים ויבח שור
 ומריא: והוה כד גמלו גמלי ארונא דיי שהא ויגין
 ויבכים הור ופמים: (ה) ודוד מכר כפר בכל עז לפני יהוה
 ודוד חגור אפור כד: ודוד משבח בכל הקוף קדם
 יי ודוד אסיר כרדוט דבוין: (ו) ודוד וכל בית ישראל
 מעלים את ארון יהוה בתרועה ובקול שופר: ודוד וכל
 בית ישראל מסקין ית ארונא דיי ביבבא ובקל שופרא:

כהובים משני סיון כ"ג

(א) אל יקנא לבך בחטאים כן אסביראת יהוה כל
 היום: לא גימן לבך בחטאי אלא בדמלקתא
 דאלהא כל יומא: (ב) כן אביש אחרית וחקוהך לא
 חקרת: מטול דמהוי לך אחריתא מכחא וסכניך
 לא נגמר: (ג) שמע אמה כני וחקם ואשר בדרך לבך:
 שמע את ברי ואת חכם וחרין לבך לאורחא: (ד) אל
 תהי כסבאימין בזללי בשר למי: לא תהוי באלין
 דאסימין בבישראל ובאלין דרוגן חמרא: (ה) כירסבא
 וזולל יורש ויקרעים תלביש נומה: מטול דרוי ואסיט
 בתמסבון ובינעחא תלביש גימא:

א מי שהיה נשוי שתי נשים ומת. הראשונה קודמת לשניה
 ויורשי הראשונה קודמין ליורשי שניה נשא את הראשונה
 ומתה. נשא שניה וגרו היא. שניה. ויורשיה קודמין ליורשי
 הראשונה: ב מי שהיה נשוי שתי נשים ומתו ואחר כך מת הוא
 ויתומים מבקשים כתובת אמן ואין שם אלא כדי שתי כתובות
 הולקין בשוה. היה שם מותר דינר. אלו נוטלין בכתובת אמן ואין
 נוטלין בכתובת אמן. אם אמרו יתומים אנהנו מעלין על נכסי אביו
 יתר דינר כדי שישלו בכתובת אמן. אין שומעין להן אלא שמין או
 הנכסים בבית דין: ג. היו שם נכסים בראוי אינו בבמותקן. ו
 שמעון אומר אפילו יש שם נכסים שאין להם אחריות אינו כלום
 עד שיהיו שם נכסים שיש להן אחריות יותר על שתי הכתובות
 דינר: ד מי שהיה נשוי שלשה נשים ומת. כתובתה של זו מי
 ושל זו מאתים. ושל זו שלש מאות ואין שם אלא מנה. הולקין
 בשוה. היו שם מאתים. של מנה נוטלת חמשים. של מאתים ו
 שלש מאות שלשה של חב. היו שם שלש מאות של מ
 נוטלת חמשים. ושל מאתים מנה. ושל ארש מאות ששה ש
 וחב. וכן שלשה שהמילו לכיס פיהתו או הותרו כך הן הולקין
 ה מי שהיה נשוי ארבע נשים ומת. הראשונה קודמת לשניה
 ושניה לשלישית. ושלישית לרביעית. הראשונה נשבעת לשניה
 ושניה לשלישית. ושלישית לרביעית. והרביעית נפרעת ש
 בשבועה. בן נכס אומר וכי טפגי שהיא אחרונה נשפרת אף ה
 לא תפרע אלא בשבועה. היו יוצאות כלן ביום אחד כל הקודמ
 לחבירתה אפילו שעה אחת וכתה. וכך היו כותבין בירושה
 שעות. היו כלן יוצאות בשעה אחת ואין שם אלא מנה. הולקין
 בשוה: ו מי שהיה נשוי שתי נשים ומת את שדהו וכתב
 ראשונה ללוקח. דין ודברים אין לי עמה. השניה מוציאה מהלוקח
 וראשונה מן השניה. והלוקח מן הראשונה. וחרוזות חלילה
 שנגעשו בשרה ביניהם. ובן בעל חוב ובן אשה בעלת חוב:

הלכה

הלכה כתובות 97 ג' ע"א

אמר רבי יוסי כר הנינא באושא התקינן האשה [א] שמכרה
 בנכסי מלוו כחיי בעלה ומתה [ב] הבעל מוציא מיד חלקוהו
 אשבחיה רב יצחק בר יוסף לרבי אבהו דהוה קאי [ג] באוכלסא
 דאושא אמר ליה מאן מאריה דשמעתא דאושא אמר ליה רבי יוסי
 בר הנינא [ד] תנא מיניה ארבעין זמנין ורמי ליה כמאן דמנחא
 ליה בכוסותיה אשרי שומרי משפט עושתי צדקה ככל עת וכו
 אפשר לעשות צדקה ככל עת דרשו רבותינו שכיבנה ואמרי לה
 רבי אליעזר [ה] זה הון כניו וכנותו כשהם קמנים רבי שמואל בר
 נחמני אמר זה המנדל יחום ויתוסה כתיך ביתו ומשוואן [ו] הון
 ועושר כביתו וצדקתו עומדת לעד רב הנינא ורב חסדא חד אמר
 [ז] זה הלומד תורה ומלמדה וחד אמר [ח] זה הכותב תורה נביאים
 וכתובים ומשואלן לאתרים וראה בנין לבניך שלום על ישראל
 אמר רבי יהושע בן לוי כיון שבנים לבניך שלום על ישראל דלא
 אתי לירי חליצה ויבום רבי שמואל בר נחמני אמר כיון שבנים
 לבניך שלום על דיני ישראל דלא אתו [ט] לאנצויי :

רש"י [א] שמכרה בנכסי מלוו : הקדו : [ב] הבעל מוציא : דשוויזו דצק
 לנזק וכו' ליקח ראשון : [ג] באוכלסא : אסיפת בני חסד :
 [ד] תנא מיניה : דרבי יוסי צר הנינא גרס הוא : [ה] זה הון כניו וכנותו
 קמנים : שחמיר יום וליילס הן עליו וכו' צדקה שאינם חיוב עליו צדס :
 [ו] הון ועושר צימו' : שאין העוון כלל והאנשים גדמנו עומדת לעד : [ז] זה
 סלידת תורה ומלמדה : מתקיימת זו הרי הון ועושר צימו' וצדקתו עומדת
 לעד על שערך ללמד לתלמידים : [ח] זה הכותב : הספרים קיימים לו שאינם
 נלים וצדקתו עומדת לעד : [ט] לאנצויי : מי קרוב וקודם לנחמני :

זוהר שמיני 97 מ' ע"ב

רבי יצחק פתח אמר חלב זבחון יאכלו ישתו יין נסיכס וזבאין
 ליכון ישראל דליכון קדישין וקודשא בריך הוא צבי לקדשא
 לון : תא חזי ישראל קדישין כל חיי עלוניה דירתי כלא תליין צהסוא
 עלמא דאחי בנין דליהו חייין דללא לעילא ותתא וסוא אתר דיין
 דנכתרה שארי (ואקרי יין) ומתנו נפקין חייין וקדושאן לכלא : ויין
 ד'שראל בנין יין ד'שראל אחרת ודא בדא תליא : דהא ישראל לעילא
 ביה נטיל חייין ובנין כד אקרי עץ חיים : עץ עהסוא אתר דאקרי חיים
 וכעקי מתין חייין : ועל דא מברכין ליה לקודשא בריך הוא בנין : ויין
 ד'שראל לתתא כהאיגוונא : וכרי ע"ז ד'ליהו ומסאב ומאן דקריב צהדיה
 יסתאב כד יקרב בנין ישראל הא אסתאב ואסיר כל סכן הסוא יין ד'ליהו
 עבדי : ועל דא לא תיעא דדא סוא בלחודוי אלא כל מה דעבדי ישראל
 לתתא כללא סוא כעין דוגמא דלעילא : כל סכן יין דקאי באתר עלאה
 דוגמא

דוגמא דיין דמנטרא • בגין כך ישראל סתיין יין ישראל דלעתביד
 כדקא חיי בקדושה בגוונא דישראל לעילא דשמי ואסתראת ואסתרכא
 בההוא יין עלאה קדישא ולא סתאן יין דלעתביד דמסאבותא ומסטרט
 דמסאבותא דהא ביה שרייא רוחא דמסאבותא (ולאו הוא עסטרט
 דישראל) ומאן דשמי ליה (בדיימו) אסתאב רוחיה ואסתאב איהו ולאו
 הוא מסטרט דישראל ולית ליה חולקא בעלמא דשמי דהא ההוא עלמא
 דשמי יין דמנטרא איהו ועל דא ישראל קדישין בעיין לנטרא דא על כלא
 בגין דאתקטר באתר דעלמא דשמי • ובגין כך ביין אסתריך קבא
 יתיר וכלא בגין דאיהו חדי לנטרא • סמאלא ובגו דהוותא ליה
 אסתכלי ביוניא וכד אסתביד כלא ימינא כדין סמא קדישא בחייו •
 וברכאן מוסתכחי בכלהו עלמין ובעובדא דלתתא יתער עובדא
 דלעילא • ועל דא מזמני יין לקבל יין • ובגין דאיהו מנטרא עלמא
 בעי לנטרא ליה לתתא וכל כטירו דיליה קדושה הוא לישראל ומאן
 דפניס ליה לתתא בנטר' דמסאבותא יסתאב איהו בהאי עלמא ולית
 ליה חולקא בעלמ' דשמי אחר דההוא יין דמנטר' שרייא • הוא לא כטיר
 לא יתנטר הוא לעלמ' דשמי • הוא סאיב ליה יסאבון ליה בההוא עלמא
 לא יתא ליה חולק' בההוא יין דעלמא דשמי • זכאין אינון ישראל
 דמקדשי כפדיהו בקדושה עלאה ונטרי מה דלעטרין דלחנטרין
 ומקדשי למלכא כנטירו עלאה דא • זכאין אינון בעלמא דין ובעלמא
 דשמי :

יוסף לחק' מוסר' מסערי קדושה ח"ג ס"ו :

קרית' שניע שעל המטה ידעת מה שאמרו רז"ל כל הקורא ק"ס על המטה
 הורג כמה רבבות וניקין מנונין צלילה ובפרט צללות הים
 למעלה וכח"ס יעלמו חסידים בצבור ירגו על מסבנותם רוממות אל צבדות
 וכו' • קיימת אחר חנות לילה זולת היותו מכלל אצילי ליוך וירושלים סמא
 עליהם שישו אהה מעוט כל המתחללים עליה כי גם הקצ"ה צחותה שני
 מתחלל וסואב כארי וכו' • גם צעוסקו אז צחורה ארז"ל אין רעה של צחורה
 צלילה וארז"ל כל העוסק צחורה צלילה שכינה כנגדו וכתוב קומי רוגי צלילה
 ולא זכר דה' הולך עליו השלום להיות חי וקיים צע"הו וצע"הו אלף על
 הדבר כח"ס חרות לילה אקום להורות לך וכלל ספר הזה נחשאר ספר המעשה
 כמו לאין קו' • גם חזרה רוח הקדש על האדם כנו' גם צפרסת סמותא

הלכה פסוקה' סר"ס ה' מעשה הקרבנות פ"ג :

כל שיעורי הסמים האמורים בספר יהזקאל ומנין אותן הקרבנות וסדר
 העבודה הכתובים הם כולם מלואים הם ואין נוסגין לדורות כל
 הנשים ליום ופנים כילד יהיו מקריבין המלוואין עם חובת המזבח ציטו סמא
 המשיח

שמיני יום שלישי

זה

התענה כשזכרה צית שלישי : ב וכעס שהקריבו הנשואים בחנוכה הפזצה
לדברים שאין נמותן לדורות והקריבו שצבת כך הנשוא מקריב חנוכה שצבת
לעמיד כאשר נפרש שם וכן קרנות שהקריבו צימו עורא הצלום מכסני
מלואים היו וחינו נוכחין לדורות אלל דברים הנוכחים לדורות הם דברי תורה
שפירשונו כמו שהעמיקום מפי תסה דצינו אין להוסיף עליהם ואין לגרוע :

יום רביעי תורה

ביום צריפת טה פסוקים שלו שהם כנגד ׀ ומילוי ׀ דסס ׀ לקנות
כדרך נפש יתירה משבת הצלום :

(6) ויקרב את העלה ויעשה כמשפט : וקריב ית
עלתא ועבדה כדחוי : (3) ויקרב את המנחה
וימלא כפו ממנה ויקטר עליהמובח מלבד עלת הבקר :
וקריב ית מנחתא ומלא ידיה מנה ואסיק על מדבחה
פר מעלה צפרא : (4) וישחט את השור ואת האיל ובה
השלמים אשר לעם וימצאו בני אתרן את הדם
אליו ויזרקוהו עליהמובח סביב : ונכים ית הורא וית
דיכרא נכסת קודשיא די לעמא ואמטיאו בני אתרן ית
דמא ליה וזרקיה על מדבחה סחור סחור : (7) ואת
החלבים מן השור ומן האיל והמכסה והבליח
ויתרת הכבד : וית תרביא מן הורא ומן דכרא
אליה וחי גוא וכיליה וחיצר בכרא : (8) וישומו את
החלבים על החזות ויקטר החלבים המזבחה : ושוואו
ית תרביא על הדוחא ואסיק תרביא למדבחה : (9) ואת
החזות ואת שוק הימין הגוף אתרן תנופה לפני
יהודה כאשר צוה משה : וית הדוחא וית שוקיא
דימינא ארים אתרן ארמא קדם יי כמא דפקיד משה :

נביאים

מאבדה ומקבל ביהו' לצוה אתי נגיד על-עם יהוה על-
ישראל ושחקתי לפני יהוה : ואמר דוד למיכל קדם
" די איתרעני כי מאבדה ומקבל ביהוה לפקדה יתי
למחני מלפא על עמא דני על ישראל ושבחיה קדם " :

כתובים משלי סימן כ"ג

(ב) שמע לאבדה זה ילדה ואל-תבוי בירוקנה אמר:
קביל מן אבדך דין ילדך ולא חשוט מטול
דסיבת אמך : (ג) אמת קנה ואל-תמכר חכמה ומוסר
ובניה : קושטא חגי ולא תזבן חכמתא ומרדוחא
ובניא : (ד) גול יגול אבי צדיק יולד חכם וישמח בו :
גידין גידין אבני דצדיקא ומאן דמוליד חכימא נחדי
ביה : (ה) ישמח-אבדך ואמך ותגל יולדתך : יחדי
אבדך ואמך וגידון תולדתך : (ו) חנה בגי לבך לי ועיניך
דרכי תרצנה : הב לי כרי לבך ועיניך תיגמרן
אורחתי : (ז) קיי-שוחה עמנקה זוגה ובאר צרה
גבריה : מטול דגומצא עמיקא זגימא ובידא דעקא
נוכריתא :

גיל ק' עיל ק' וולד ק' עממ ק' תנרנס ק'

משנה 33 במדל פקו' (א"ה כ"ג)

א המוכר שירות לחבירו ולא צמחו ואפילו ירע פשטן אינו
תיב באחריותו רבן שמעון בן גמליאל אומר זרעוני
גנה שאינו נאכלין תיב באחריותו : ב המוכר שירות לחבירו
חרי זה מקבל עליו רובע מנפת לסאה : האנים מקבל עליו עשר
מתולעות למאה : מרתף של יין מקבל עליו עשר קוססות למאה :
קנקנים בשרון מקבל עליו עשר פוטסיאות למאה : ג המוכר יין
לחבירו והחמיץ אינו תיב באחריותו : ואם ירע שמינו מחמיץ
הרנ

חרי זה מקח טעות ואם אמר לו וזו מבושם אני מוכר לך. וכן
 להעמיד לו עד העצרת וישן משל אשתקד מיושן משל
 שנים ד המוכר מקום לחכירו לבנות לו בית וכן המקבל מחביו
 לבנות לו בית חתנות לבנו ובית אלמנות לבתו בונה את
 אמות על שש ד"ר עקיבא ר' ישמעאל אומר רפת בקר הוא
 הרוצה לעשות רפת בקר בונה ארבע אמות על שש בית
 שש על שמונה גדול שמונה על עשר מרקלין עשר על עשר
 רומן בחצי ארבו ונחצי רחבו ראה לדבר היכל כותליו
 שמעון בן גמליאל אומר הכל כבנו התיבל: ה מי שיש לו
 לפניו מביתו של חבירו ונכנס בשעה שדרך בני אדם
 יוצא בשעה שדרך בני אדם יוצאין ואינו מכניס בהמתו ויש
 מכורו אלא ממלא ומשקה מבחוץ זה עושה לו פותחת וזה
 לו פותחת: ו מי שיש לו נדה לפניו מנחתו של חבירו
 בשעה שדרך בני אדם נכנסין ויוצא בשעה שדרך בני אדם יוצא
 ואינו מכניס לתוכה תגרין ולא יכנס מתוכה לחוף שדה אר
 והחיצון זרע את הדרך נתנו לו דרך מן הצד מדעת
 נכנס בשעה שהוא רוצה ויוצא בשעה שהוא רוצה ומכניס
 תגרין ולא יכנס מתוכה לחוף שדה אחרת וזה אינם רש
 לזרעה: ז מי שהיה דרך הרבים עוברת בחוף שדהו
 ונתן להם מן הצד מה שנתן נתן ושלול לא הגיעו דרך היחיד
 אמות דרך הרבים שש עשרה אמה דרך המקלף אין לה שש
 דרך הקבר אין לה שיעור דרך המעמד דיגי צפורי אמרו
 ארבעה קבין ה המוכר מקום לחכירו לעשות לו קבר וכן
 מחכירו לעשות לו קבר עושה תוכה של מערה ארבע אמות
 שש ופותח לתוכה שמונה כוכין שלשה מכאן ושלשה
 ושלשים מכנגדו והכוכין ארבע אמות ורומן שלשה
 ששה ר' שמעון אומר עושה תוכה של מערה שש אמות
 שמונה ופותח לתוכה שלשה עשר כוקי ארבעה מכאן ואר
 מכאן ושלשה מכנגדו ואחד מימין תפתח ואחד מן השמאל ויש
 תצר על פי המערה שש על שש במלא המטה וקובריה ופי
 לחי

שמיני יום רביעי

צמ

לחוקה שתי מערות אחת נזקאן ואחת סקאן ר' שמעון אומר ארבע לארבע רוחותיה רבן שמעון בן זבדילאל אומר הכל לפי הקלע:

הלכה 333 בתרא דף ז"ח ע"ה:

אמר רב חייה בר יוסף חמרא [א] מולא דמרוה גרים [ב] שניא ואף כי היין בוגד גבר יהיר וגו' אמר רב מרי האי מאן דיהיר אפוי' [ג] אינשו ביתיה [ד] לא מיקבל שנאמר גבר יחיר לא ינוה מאי לא ינוה בנוה שלו אמר רב יהודה אמר רב כל המתנאה [ה] בטלית של תלמידי חכמים ואינו תלמיד חכם אין מכניסין אותו במהיצתו של הק"כ כתיב הכא לא ינוה וכתיב החס אל נוה קדשך (ע"ב) לעשות בית החנות לבנו וכולי למה לי למתנא בית החנות לבנו ובית אלמנות לבתו [ו] ליתני בית החנות לבנו ולבתו ובית אלמנות לבנו ולבתו מלחא אגב ארחיה קא משמע לן דלא דרכא דחתנא למידר [ז] בני חמוהי כדכתיב בספר בן סירא הכל שקלתי בכף מאונים ולא מצאתי קל מסובין [ח] וקל מסובין חתן הדרר בית חמין וקל מחתן [ט] אורח מכנים אורת' וקל מאורח משיב דבר בטרם ישמע שנאמר משיב דבר וכו' אולת היא לו וכלימה:

רשב"ם [א] תולא דמריה' הוורר יין לחיורו והחמין ללו קקנים דמוכר ברנו אלף תוליה דליקת סהגא צעלו של יין גרים: [ב] שאלתי ואף כי היין בוגד - צאדם- לתם משום דגבר יהיר וגו' גלותו של אדם שמיני דעתו צדד שאין צו גורם שהיין בוגד צו דסנדר סהגא יין ונתלא חומץ ודה כנגד ודה וכו': [ג] אלינשי צותיה אשתו: [ד] לא תיקבל' סנציה אשתו: [ה] צעלות של ת"ח' דעבוד כדאמרן צחוקת הצתים טלית של ת"ח כולד כל שאין הולקו נראה מתחתיו טפה ולניעיתא יתירתא הוא וגסות הוא לניי שאינו ת"ח: ה"ג [ו] ליתני צית החנות לבנו ולבתו וצית אלמנות לבנו ולבתו וילתא ח"ב ארחיה קמ"ל' ודלא חנא צית ארחות לבנו ודלא חנא נמי צית חתנות לבנו משמיהן יש ללמד דלאו דרכא דחתנא וכו' וכגד פריסי לה גנתניסין: [ז] בני חמוהי כדכתיב בספר בן סירא וקל מסובין חתן הדרר בית חמין וקל מחתן [ח] אורח מכנים אורת' וקל מאורח משיב דבר בטרם ישמע שנאמר משיב דבר וכו' אולת היא לו וכלימה:

זוהר שמיני דף נ"א ע"ב:

רבי שמעון אמר כלל כלל כנאף דאית עשר בתרין דמהוונותא לעילא כך אית עשר כתרי דחרשי נסאבי לתתא וכל מה

די בארעא מנייהו אהידן בסטרא דא ומנייהו אהידן נסטרא אחרא ולי
 תימא האר עז דסריא עליה רוח מסאבא לגו לאו הכי דאי רוח מסאבא
 סריא ביה אסיר לן למיכל אלא אעבדן בגוייהו ואיתחזון לקבליהון ולא
 סריא לדיירא צהו דכד אינון סריין רוח אחרא אעבד עלייהו וסריין
 מגרמיייהו ובגין כך אהחזון לקבלייהו ומקטרגי בגוייהו ולא שליטי צהו
 בגרמיייהו ועל דא סרי לן למיכל תא חזי כיון דאתיין לשנטמה צהו
 אעבד רוחא חדא זקסן עייבין וחמאן רשיעין דלהון ואתפרסן מנייהו
 אבל אהחזו לקבליהון ולא אסירי לן למיכל צין בצעירי צין צחוריהו
 צין צעופי צין צנוני ימא בכלהו אהחזון ימיכא ושמאלא (רחמי ודיכא) ו
 מאן דאתי ומסטרא דיעונא (מסטרא דרחמי) סארי לן למיכל וכל אינון
 דאתיין מסטרא דשנאלא (מסטרא דדינא) כלהו אסיר לן למיכל צהו
 דרגא (כ"א דגרמא) דכלהו מסאבא וכלהו מסאבין ורוח מסאבא
 סריא בגוייהו ודרי צהו ועל דא רוחא קדישא דישראל לא אהערב צהו
 ולא אסתאב צהו בגין דיסתחכון קדישין ויסתמודעון לעילא וקמא
 זכאה חולקהון דישראל דמלכא קדישא אהרעי צהו וצעי דלכאה ו
 ונקדשא נהו על כלא בגין דאחידן ביה תא חזי כתיב ישראל אסיר
 אסתאר אי קב"ה מתפאר צהו דישראל היך אתיין לאסתאר
 ולאתדבקהו בסטרא מסאבא ועל דא כתיב והתקדשתם והייתם קדושים
 כי קדוש אני ולא תסקלו את נטפותיכם וגו' מאן (דיתבי) ולי
 בדיוקנא דמלכא לא לצעי ליה לאתפרשא תאורחוי דמלכא ובגין
 דסיס להו קודשא בריך הוא לישראל כל אינון דאתיין ומסטרא דא
 אינון דאתיין ומסטרא אחרא זכאה חולקהון דישראל דכתיב צהו
 ברוחאם יכירו כי הם זרע ברכ' ה' ברכ' ה' נומס ברכ' ה' ברכ'

יוסף לחקי מוסרי משערי קדושה ח"ב ע"ה :

המדות ביותר חמורות הן שמים הכעס שקולה כעווד ע"ז ועורף
 באשו ונקרת תסס והילכת לה ותתחף צנפס אחרת וע
 למעלה ומתנו ה. אור ויסות רוח היא שקולה כע"ז ונאסירה וכת עבה ו
 צעקו ונאלו גילה כל העריות כולן ואין עפרו נעדר צחיתת התמים ולי
 צעגס מצות לא תעשה וס תסס באיסור לאו ואין לוקין עליהם כגון לאו
 צו תעשה וסתק לעשה וגו' למעלה מכן אהון שלוקין עליהם וסתי סתק
 אלו וכן ציעול כל מ"ע זולת החמורות הנ"ל כולן נקראים עבירות קלות
 מ"ע החמורות הנ"ל וכן כל מצות לא תעשה זולת שתי אלו החלוקות הנ"ל
 כגון יקראים עבירות החמורות ויס צבס מדרגות רבות ואלו הן כל
 דריות ומימות צדי שמים ומימות צ"ד ולא תשא וגו' לשוא אף על פי ש
 דרת בצחיה אמת ממוד הגין כי נפרעין ממנו ומתפחתו ומכל
 אפי' מתי שחין צידו למות וענין הלול ה' ועש הינן תכלית הלול ה' אחר
 כגן

שמיני יום רביעי

קא

בגון אנה חי שחילגל צהרה ולא יהיבנא דמי לאלתר ר' יוחנן אמר כגון איש חי
הסביגא ארבע אמות צלל הורה ומפילין משום חולשא ומאן דחזי לא ידע דהוי
משום חולשא ולמד מונוי להצטל מתורה והפילין רבי ינאי אומר כל שחזירין
בגבזייטין ממנו מפני סם רע שילא עליו אצוי אמר דתנינא ורביצת את ה' אלשיך
שיבא סם שמים מתאבד על ידך שיבא קודא וכוונא וכו' ותשאו ותתנו צאונתם
ודורו צנתה צם הצריות ואם אין משאו וכו' ס"ט מתקלל על ידו :

הלכה פסוקה' ה"ט ה' מעשה הקרנות פ"ג :

שנים שרלו להציג שלמים או עולה צמותות וביאין צין צנדר צין צנדרה
ואפילו עוף יציא צמותות : ב' ואחד אשמים ואחד נשים או
עבדים וביאין כל הקרנות אבל העב"ס אין מקבלין מהן א"א עולות בלבד
שנאמר ויחד צן נכר לא תקריבו את לחם אלהיכם אפילו עולת העוף ומקבלין
ען העב"ס אע"פ שהוא עע"ז' אבל אין מקבלין מהן שלמים ולא נמחות ולא
משאות ואשמות וכן עולות שאינן צלות צנדר ונדבה אין מקבלין אותן וכן
העב"ס כגון עולת יולדת וכיוצא בה ועולות שאינן צלות משום נדר ולא משום
נדבה : ג' עב"ס שהציא שלמים מקריבין אותן עולות שהעב"ס לבו לשמים
נדר שלמים ומנחה לישראל ע"ת שיתכפר צהן לישראל אכולין אותם הישראלים
כשלמי ישראל' וכן אם נתקן לכהן כהן אונקלן :

יום חמישי תורה

יכין צקריאלת המטה פסוקים אלו שהם נגוד ה' דמילוי ה'ת' אחרונה דסם
צ"ן לקנות הכרת רוח יתירה' תשצת הכאה :

(א) וישא אהרן את ידיו אל העם ויברכם וירד מעשה
החטאת והעלה והשלמים : וארים אהרן את
ידוהי לעמא ויברכינן ויגתת מקמ'עבד חטאחא ועלחא
ויגבסת קוד'שיא : (ב) ויבא משה ואהרן אל אהל מועד
ויצאו ויברכו את העם וירא כבוד יהוה אל כל העם :
ועאל משה ואהרן למשבן ומנא ויפקו ויברכוהו ית עמא
ואהגלי יקרא דיי לכל עמא : (ג) ותצא אש מלפני יהוה
והאכל עליהמוזבם אהד'העלה ואת החלבים וירא כל
העם וירנו ויפלו על פניהם : ויפקת אישהא מן קדם
יי ואכלת על מדבחה ית עלחא וית תרביא וחוא
כל עמא ושבוהו ויפלו על אפיהון : (ד) ויקחו בני אהרן
ק' 171

נר

נָדַב וְאֲבִיהוּא אִישׁ מִחֲתָנוּ וַיִּתְּנוּ בָהֶן אֵשׁ וַיִּשְׂטוּ
עֲלֵיהֶן קִטְרֶת וַיִּקְרִיבוּ לִפְנֵי יְהוָה אֵשׁ זָרָה אֲשֶׁר לֹא
צִוָּה אֲהֵם : וַנְּסִיבוּ בְּגֵי אֶהֱרֹן נָדַב וְאֲבִיהוּא בְּגֵי
מִחֲתִיתִיה וַיִּהְיוּ בָהֶן אִישְׁתָּא וַשׁוּיָאנוּ עֲלֵיהֶן קִטְרֶת
בּוֹסְמִין וַקְרִיבוּ קָדָם יי אִישְׁתָּא נּוֹכְרָתָא דִּי לֹא פִקּוּ
יְתָהוֹן : (6) וַתֵּצֵא אֵשׁ מִלִּפְנֵי יְהוָה וַתֹּאכַל אוֹתָם וַיִּמָּוֶה
לִפְנֵי יְהוָה : וַנִּפְתַּח אִישְׁתָּא מִן קָדָם יי וַאֲכָלָה יְתָהוֹ
וּמִיתוּ קָדָם יי :

נביאים סמואל 3 סימן ו' ז'

(6) וַנִּקְלָתִי עוֹד מִזֹּאת וְהִיִּיתִי שֶׁפֶל בְּעֵינֵי וְעַם
הָאֲמֵהוּת אֲשֶׁר אָמְרָה עִמָּם אֲכַבְּרָה
וְעֵזְרָנָא עוֹד מִדָּא וְאֵהִי מִכּוּף בְּעֵינֵי נַפְשִׁי מִכּוּפִין וְ
אֲמַתָּא דִּי אֵת אֲמַרְתָּ בְּעֵינֵיהוֹן אֵהִי יִקְרִי : (3) וְלִמִּין
בְּתִישְׁאוּל לֹא־תֵרָה לָהּ זָלָד עַד יוֹם מוֹתָהּ : וְלִמִּין
בְּתִישְׁאוּל לֹא הָיָה לָהּ זָלָד עַד יוֹם מוֹתָהּ : (4) וַיְהִי כִּי
יָשָׁב הַמֶּלֶךְ בְּבֵיתוֹ וַיְהִי הַגִּישְׁתְּלוֹ מִסָּבִיב מִכָּל־אֲבוּי
וַהֲוָה בְּדִ יְחִיב מִלְּבָא בְּבִיתָהּ וַיִּי אָנִיחַ לִיה מִסְתָּו
סְחוּר מִכָּל בְּעֵלֵי דְבַכּוּתֵי : (7) וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ אֵלֵינוּ
הַגִּבְיָא־רָאָה נָא אָנְכִי וְיֹשֵׁב בְּבֵית אֲרוּם וְאֲרוֹן הָאֱלֹהִים
יֹשֵׁב בְּתוֹךְ הִירֵעָה : וַאֲמַר מִלְּבָא לְגַתָּן בְּנִיָּאֵי
כְּעוֹן דִּי אָנִיחַ יְחִיב בְּבִיתָהּ דִּי מִטְּלִיל בְּכִזּוּרֵי אֲרוּם
וְאֲרוֹנָא דִּי שְׂרִי בְּמִשְׁפָּנָא בְּנוּ יְרוּשָׁתָא : (8) וַיֹּאמֶר עַן
אֲלֵה־הַמֶּלֶךְ כָּל אֲשֶׁר בְּלַבְבְּךָ לֵךְ עֲשֵׂה כִּי יְהוָה עִמָּךְ
וַאֲמַר גַּתָּן לְמִלְּבָא כָּל דִּי בְּלַבְּךָ אֲוִיל עֲבִיד אֲרִי מִיִּתָּהּ
דִּי בְּמַעֲרָף :

וה' ק'

כהובים

(6) אַחֲרֵי־הַיּוֹם כַּחֲתָף הָאֲרוֹב וּבִגְדֵי־בָאֶדָם הוֹסִיף :
וְהִיד מְטוֹרֵף עֵינָא בְמִנָּא וְצִיֵּיךְ אֲבָנָא שְׂבָרֵי :
(7) לְמִי־אִוִי וְלְמִי־אֲבוֹי לְמִי־מְדוּנִים לְמִי־שִׁיחַ לְמִי פְצָעִים
הֲגַם לְמִי חֲבִלֵּלוֹת עֵינַיִם : לָמֵן וְיָא לָמֵן רַעִיָא וְלָמֵן
הַיְגָרִי וְלָמֵן סוּרְיָא וְלָמֵן בּוּעֵתָא מִן וְלָמֵן יוֹרֵם קִנְצֵן עֵינָוִי :
(8) לְמֵאֲחֵרִים עַל־הַיָּן לְבִיָּאִים לְחֻקּוֹר מְמַסָּד : לְהַלִּין
דְּמוֹחֲרִין עַל חֲמָרָא וְאִלִּין וּמְשַׁקְבָּא בֵּית מְזִנָּא :
(9) אַרְתָּרָא יֵין כִּי יִהְיֶהֱךָ בְּפִים עֵינָו יִהְיֶהֱךָ
בְּמִישְׁרִים : לֹא תַחֲמִי חֲמָרָא דְסִימוֹק וְיִהִיב בְּכַסְפָּא
עֵינִיָּה וּמְהִלֵּךְ תְּרִיצְאִירָת : (10) אַחֲרֵיהּוֹ כְּנֶהֱשׁ וְשַׁף
וְכַצְּפֵעֵנִי יִפְרִישׁ : וְאַחֲרֵיהּוֹ הִיד הוּוּיָא צָבֵת וּכְחוּרְמָנָא
דְּפִאֲרִים :

מדעים ק' גנוס ק'

משנה ננחות פרק 3

א הַמְּנַחֹת וְהַנְּסָכִים שֶׁנִּטְמְאוּ עַד שֶׁלֹּא קָדְשׁוּ בְּכָלִי יֵשׁ לָהֶן
פְּדִיּוֹן מִשְׁקָדְשׁוֹ בְּכָלִי אִין לָהֶם פְּדִיּוֹן הַעוֹפּוֹרָה
וְהַעֲצִים וְהַלְבוּנָה וְכָלִי שֶׁרַח אִין לָהֶם פְּדִיּוֹן שֶׁלֹּא נֶאֱמַר אֵלֶּיָּה
בְּחֵמָה : ב הָאֹמֵר תְּרִי עָלַי בְּמַחֲבַת וְחָבִיא בְּמַרְחֶשֶׁת בְּמַרְחֶשֶׁת
וְחָבִיא בְּמַחֲבַת מַה שֶׁחָבִיא חָבִיא וְיָדִי חוֹכְתוֹ לֹא יֵצֵא זֶה לְהָבִיא
בְּמַחֲבַת וְחָבִיא בְּמַרְחֶשֶׁת בְּמַרְחֶשֶׁת וְחָבִיא בְּמַחֲבַת תְּרִי זֶה
פְּסוּלָה תְּרִי עָלַי שְׁנֵי עֶשְׂרוֹנִים לְהָבִיא בְּכָלִי אֶחָד וְחָבִיא בְּשֵׁנֵי
כֻלָּים בְּשֵׁנֵי כֻלָּים וְחָבִיא בְּכָלִי אֶחָד מַה שֶׁחָבִיא חָבִיא וְיָדִי חוֹכְתוֹ
לֹא יֵצֵא אֵלֶּי לְהָבִיא בְּכָלִי אֶחָד וְחָבִיא בְּשֵׁנֵי כֻלָּים בְּשֵׁנֵי כֻלָּים
וְחָבִיא בְּכָלִי אֶחָד תְּרִי אֵלֶּי פְּסוּלִין תְּרִי עָלַי שְׁנֵי עֶשְׂרוֹנִים לְהָבִיא
בְּכָלִי אֶחָד וְחָבִיא בְּשֵׁנֵי כֻלָּים אֲמָרוּ לוֹ בְּכָלִי אֶחָד נִדְרָתְךָ תִּקְרִיבֵן
בְּכָלִי אֶחָד בְּשֵׁרִים בְּשֵׁנֵי כֻלָּים פְּסוּלִין תְּרִי עָלַי שְׁנֵי עֶשְׂרוֹנִים
לְהָבִיא בְּשֵׁנֵי כֻלָּים וְחָבִיא בְּכָלִי אֶחָד אֲמָרוּ לוֹ בְּשֵׁנֵי כֻלָּים נִדְרָתְךָ
תִּקְרִיבֵן

הקרבן בשני בלוי כשרין נתנו בכלי אחד כשתי מנחות שנתעוררו
ג תרי עלי מנחה מן השעורין יביא מן החטים קמח יביא סוף
בלא שמן ולבונה יביא עמה שמן ולבונה חצי עשרון יביא עשר
שלם עשרון ומחצה יביא שניהם ר' שמעון פומר שלא התנה
בדרך המתנדבים: ד מתנדב אדם מנחה של ששים עשרון ומנ
בכלי אחד אם אמר תרי עלי ששים ואחד מביא ששים בס
אחד ואחד בכלי אחד שכן צבור מביא ביום טוב הראשון של
שחל להיות בשבת ששים ואחד דין ליתיר שיהא פחות מן העב
אחד א"ר שמעון והלוא אלו לפרים ואלו לכבשים ואינם נבדלי
זה עם זה אלא עד ששים יכולים להכליל אמרו לו ששים נכללו
ששים ואחד אין נכללים אמר להן כל מדות חקמים בן בארבע
סאה הוא טובל בארבעים סאה חסר קרמוב אינו יכול לטבול
אין מתנדבים לזוג שנים ומשה אכל מתנדבים שלשה אר
וששה ומששה ולמעלה: ה מתנדבים יין ואין מתנדבים
ר"ר עקיבא ר' מרפון אומר מתנדבים שמן א"ר מרפון מה
בין שפא חובה ובא נרבת אף השמן בא חובה יבא נרבה א
לו ר' עקיבא לא אם אמרת בנין שכן הוא קרב חובתו בפני ע
אמר בשמן שאינו קרב חובתו בפני עצמו אין שנים מתנד
עשרון אחד אכל מתנדבים עולה ושלמים ובעוף אפילו פת
אחר:

הלכה מנחות ק"י ע"ב:

בכל מקום מוקטר מוגש לשמי ככל מקום סלקא דעתך אמרו
שמואל בר נחמני אמר רבי יוחנן אלו תלמידי חכמים העוסק
בחורה ככל מקום מעלה אני עליהם כאלו מקטירין ומגישין לה
ומנחה טהורה [ו] זה הלומד תורה בטהרה נושא אשה ואחד
לומד תורה שיר המעלות הנה כרכו את ה' כל עבדי ה' העוסק
בבית ה' כלילות מאי כלילות אמר רבי יוחנן אלו תלמידי חכמי
העוסקים בחורה כלילה מעלה עליהם הכתוב כאלו עסקין בעבד
[ג] לעולם זאת על ישראל אמר רב גידל אמר רב זה מוכח ב
ומיכאל שר הגדול עומד ומקריב עליו קרבן ר' יוחנן אמר א
תלמידי חכמים העוסקים בהלכות עבודה מעלה עליהם חכה
כאלו נבנה מקדש בימיהם אמר ריש לקיש [ג] מאי רבתי ו
התורה

התורה לעולה למנחה ולחמאת ולאשם כל העוסק בתורה כאלו הקריב [7] עולה מנחה וחמאת ואשם • אמר רבא האי לעולה למנחה עולה ומנחה מבעי ליה • אלא אמר רבא כל העוסק בתורה [8] אינו צריך לא עולה ולא חמאת ולא מנחה ולא אשם • אמר רבי יצחק מאי דכתיב זאת תורת החמאת וזאת תורת האשם כל העוסק [9] בחורת המאח כאלו הקריב חמאת וכל העוסק בחורת אשם כאילו הקריב אשם :

רש"י [6] זה הלמוד תורה צטורה • עליו הוא אומר לשמי ומנחה עבודה : [3] לעולם זאת על ישראל • מקרא הוא צדדי הימים בשלמים ובקדושות ומשעתי לעולם הן עומדים והכי דמי מוצח בניו צטמים ומיכל עומד ומקטיר עליו : [ג] מאי דכתיב זאת התורה • ולא כתיב זה חוקה : [7] עולה ומנחה מצעי ליה • דליכוי משמע זאת התורה היא עולה ומנחה וכו' : [8] איך לרדף לא עולה וכו' • דהכי משמע זאת התורה לעולה כלומר צמקוס עולה למנחה צטציל המנחה כגון לכס צטצילכס כלום' התלמוד תורה מכבר על עונותינו : [9] צתורת חמאת • כגון סדר קדשים דמיינו צבלי עבודה :

זוהר שמיני דף מ"א ע"ב

רבי יוסי פתח ואמר כל עמל האדם לפיהו וגו' • אסתכלנא צמלי שלמנה מלכא וכלהו אחידן צחכמה עלאה • כל עמל האדם לפיהו • האי קרא צטעתא דדיינין ליה לצר כס צההוא עלמא כתיב כל ההוא דינא וכל מאן דצביל צההוא עלמא ונקמין מייניה נקמתא דעלמא • לפיהו צגין פיהו דלא נטיר ליה וקאיב ליה לנפטיה ולא אחרבא צכטרא דהיי צכטרא דיימנא • וגם הנפש לא תמלא לא חתלים דינא לעלם ולעלמי עלמין • ד"א לא תמלא לא חתלים לסקלא לאתרהא לעלמין צגין דהא אסתאצת ואתדצקת צכטרא אחרא • רבי יצחק אומר כל מאן דאסתאצת צהו כאלו מלא לע"ז דאיהו תועבת ה' • וכתיב לא תאכל כל תועבת • מאן דמלא לע"ז נפיק מקטרא דהיי נפיק מרשותא קדישא ועייל צרשותא אחרת • איך מאן דאסתאצת צהיי מייכלי נפק מקטרא דהיי ונפיק מרשו קדישא ועייל צרשותא אחרת • ולא עוד אלא דאסתאצת צהאי עלמא וצעלמא דאתי ועל דא ונמנמא צס כתיב צלא א' • וכתיב ולא תמאח את נפשותיכם צצהמה וצבעוף וצכל אשר תרמות האדמה אשר הצדלתי לכם לטמא • מאי לטמא • לטמא לעמין עע"ז דהא אינון מאצבין ומכטרא דמאצאצת קא אתיין • וכל חד אחרבא צאתריה • רבי אלעזר הוה יתיב קומיה דר' שמעון אצוי אומר ליה הא דתינין זמין קודשא צריך הוא לדכאה להו לישראל צמה אומר ליה צמה דכתיב וזרקתי עליכם מים טהורים ומחרתם

וטרתם וגו' כיון לאתדכאן מתקדשן ישראל לאתדבקן ציה בקודשא
ברוך הוא קדש אקרין דכתיב קדש ישראל לה' ראשית הבואתה
וכתיב ואנשי קדש תהיון לי זכאין ליוגין ישראל לקודשא בריך הוא קאמר
עלייהו והייתם קדושים כי קדוש אני ה' בגין דכתיב ובו תדבק
וכתיב לא עשה כן לכל גוי ומשפטים כל ידעום הללויה:

יוסף לחקי מוסר משערי קדושה ח"ג ט"ח:

על (העצרות הנורות) אם לא עשה מצוה ונת נדון צנאים וצנא
משה ומלפנין ועולין וזו להם תקנה ותחיית המתים ועו"ה צנ למעלה
מזה שושני ישראל צנופן הקשתא דלא מנח תפלין מעולם שנחעל מלבישה
וכיה יכול להניח כי אם היה להכניס נקרא מין או לשמות מומר וזה אם נת
ולא שב נדון צנאים י"צ חט וחט"כ גופו בלה ונשנתו נשרפת ונעשתה
מות כמות דגלי הדיקום צע"ה. למעלה מזה הן אלו שאין להם חלק לעו"ה
כלל וגהינם בלה והם אינם כיום אף על כי שיש צידם מורה ומעשים טובים
ולא עשו מצוה ומתו כדאג האדוני אביר הרועים ואלו הן המינים וכן
מלונדים המפלים דברי מורה למינות וכן המומר לע"ה צלצד אע"פי שמור
צכל המצוה והחוק צעודתה תמיד והמומרים וכן המסור על אותה ענין
ולעשות ענינות להכניס ואפילו למיאצון והפורק עול שהוא הכופר צעין
ואומר שאין שם אלוה:

הלכה פסוקה הר"ם ה' מעשה הקדנות פ"ג:

ישראל שהוא מומר לע"ו או מחלל שבת צברהים אין מקבלין ומנוה הר
כלל אפילו העולה שמקבלין אותה מן העכו"ם אין מקבלין אותו
מן המומר הוא שנאמר אדם כי יקריב תכס ומי השמועה למדו מכם ולא כוננו
להוליא את המומר אבל אם היה מומר לשאר עצירות מקבלין ממנו
הקדנות כדי שיחזור צתשובה היה מומר לעצירה והוא מפורסם ונת
לעשותה והורגל זה צין להכניס צין למיאצון צין מקבלין ממנו קרצן לומר
עצירה נולד כגון שהיה דגיל לאכול חלב צין להכניס צין למיאצון ומ
וחלב חלב והציא מטאת אין מקבלין אותה ומנו: ב עולות העכו"ם
מצאין עמהן נככים שנאמר כל האזרח יעשה ככה אצל נסכיהם קריצון
צצור שנאמר ככה תעשו לאחד כחשפרס ואין ענינות סמיכה שאין סמיכה
אלא בישראל צנאשום לא צנאשום:

ליל

אתה ובגידה ובגליתך אתה כחוקה וחק בגידה נתנו מוכח
שלמי בני ישראל: (יג) שוק התרומה ונחה התנופה
על אשני החלבים יביאו להניף תנופה לפני יהוה והיה
לך ולבגידה אתה לחק עולם כאשר צוה יהוה
(יד) ואתו שעיר החטאת דרש דרש משה והנה שני
ויקצף על אלעזר ועל איתמר בני אהרן הנחריים
לאמר: (טו) מדוע לא אכלתם את החטאת במקומו
הקדש כי קדש קדשים הוא ואתה נתן לכם לשאת
את עון העדה לכפר עליהם לפני יהוה: (טז) הן לא
הובא אחרדמה אל הקדש פנימה אכול האכלו את
בקדש כאשר צויתי: (יז) וידבר אהרן אל משה הן היום
הקריבו את חטאתם ואת עלתם לפני יהוה ותקרא
אתי כאלה ואכלתי חטאת היום היטב בעיני יהוה
(יח) וישמע משה ויטב בעיניו: (יט) וידבר יהוה אל
משה ואל אהרן לאמר אלהם: (כ) דברו אל בני
ישראל לאמר זאת חקיה אשר תאכלו מפלח הבתיה
אשר על הארץ: (כא) כל מפרסת פרסה ושסע
שסע פרסת מעלת גרה בפרסה אתה האכלו
(כב) אך את זה לא תאכלו ממעלי הגרה ומפרסת
הפרסה את הגמל כי מעלה גרה הוא ופרסת
אונגו מפרים טמא הוא לכם: (כג) ואת השפן כי מעלה
גרה הוא ופרסת לא מפרים טמא הוא לכם: (כד) ואת
הארבה כי מעלת גרה הוא ופרסת לא הפרסה טמא
הוא לכם: (כה) ואת החזיר כי מפרים פרסה הוא
ושסע שסע פרסה והוא גרה לא יגר טמא הוא לכם
(כו) מבשרם לא תאכלו ובגבלתם לא תגעו טמאים הם
לכם:

ואמר

(6) וַאֲמַר מֹשֶׁה לְאַהֲרֹן הוּא דְמַלִּיל יי לְמִימַר בְּקִרְבֵי
 אֶתְקַדְשׁ וְעַל אִפֵּי כָל עֲמָא אֶתְקַדַּךְ וְשִׁהִיךְ
 אַהֲרֹן: (3) וְקָרָא מֹשֶׁה לְמִישְׂאֵל וּלְאַלְעָזָר בְּנֵי עֵיזָאֵל אֶת
 אָבוֹהֵי דְאַהֲרֹן וַאֲמַר לְהוֹן קְרִיבוּ טוּלוּ יַת אַחוּכוֹן מִן
 קָדָם אִפֵּי קוֹדֶשָׁא לְמַבְרָא לְמִשְׁרִיתָא וְקְרִיבוּ וְנִמְלֻגְנוּ
 בְּכִיתוּנֵיהוֹן לְמַבְרָא לְמִשְׁרִיתָא כְּמָא דִּי מַלִּיל מֹשֶׁה:
 (7) וַאֲמַר מֹשֶׁה לְאַהֲרֹן וּלְאַלְעָזָר וּלְאַהֲתָמָר בְּנוֹהֵי
 דִּישִׁיכוֹן לֹא תִרְבוּן פִּירוּשׁ וּלְבִישׁוּכוֹן לֹא תִבְזְעוּן וְלֹא
 תִמּוּתוּן וְעַל כָּל בְּנִשְׁתָּא תְּהִי רִיגָזָא וְאַחִיכוֹן כָּל בֵּית
 יִשְׂרָאֵל יִבְכוּן יַת יוֹקִידָתָא דִּי אוֹקִיד יי: (8) וּמִתְרַע מִשְׁכַּן
 זְמַנָּא לֹא תִפְקוּן דִּילְמָא תִּמּוּתוּן אַרְי מִשַּׁח רְבוּתָא
 דִּי עֲלִיכוֹן וְעַבְדוּ כְּפַחְזָמָא דְמֹשֶׁה: (1) וּמַלִּיל יי לְאַהֲרֹן
 לְמִימַר: (1) חֲמַר וּמְרוּי לֹא תִשְׁתִּי אִתָּהּ וּבְגָדָא עֲמָךְ
 בְּמַעֲלָכוֹן לְמַשְׁכַּן זְמַנָּא וְלֹא תִמּוּתוּן קִים עֲלֵם לְדִרְיִכוֹן:
 (2) וּלְאַפְרָשָׁא בֵּין קוֹדֶשָׁא וּבֵין חוּלָא וּבֵין מִסְּאָבָא וּבֵין
 דְכִפָּא: (3) וּלְאַלְפָּא יַת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל יַת כָּל קְרִימָיָא דִּי
 מַלִּיל יי לְהוֹן בִּידָא דְמֹשֶׁה: (1) וּמַלִּיל מֹשֶׁה עִם אַהֲרֹן
 וְעִם אֲלְעָזָר וְעִם אִיתָמָר בְּנוֹהֵי דְאַשְׁתָּאָרוּ סְבוּ יַת
 מְנַהֲתָא דְאַשְׁתָּאָרְתָּא מִקּוֹרְבְּנֵי דִי וְאַכְלוּהּ פְּטִיר בְּסִטְרָא
 מִדְּבָתָא אַרְי קוֹדֶשׁ קוֹדֶשִׁין הִיא: (2) וְחִיכְלוּן יְתָהּ בְּאַתְרָא
 קוֹדֶשׁ אַרְי חוּלְקָהּ וְחִלְקָהּ בְּגָדָא מִקּוֹרְבְּנֵי דִי אַרְי
 כּוֹן אֶתְפַּקְדִּית: (3) וְיַת חֲרִיָּא דְאַרְמוּתָא וְיַת שׁוּקָא
 דְאַפְרָשׁוּתָא תִּיכְלוּן בְּאַתְרָא דְכִי אִתָּהּ וּבְגָדָא וּבְגָדָא עֲמָךְ
 אַרְי חוּלְקָהּ וְחִלְקָהּ בְּגָדָא אִתְּהִיבוּ מִנְכֻסְתָּא קוֹדֶשִׁיָּא
 דְבְּנֵי יִשְׂרָאֵל: (4) שׁוּקָא דְאַפְרָשׁוּתָא וְחֲרִיָּא דְאַרְמוּתָא
 עַל קוֹרְבְּנֵי חֲרִיָּיָא יי תּוֹן לְאַרְיִם אַרְמָא קָדָם יי וְיַתֵּי לְךָ
 וְלְבְּנֵי עֲמָךְ לְקִים עֲלֵם כְּמָא דִּי בְּקוֹרְבֵי יי: (5) וְיַת צִפְרָא

דחטאה

יום הששי

אמר הריאת פ' סעזע סניס מקרא וס' תרגום וספעה וזמור ה' מלך גלות
לכס (סו זמור סיר ליום סעזע וס' מלך) יול"ס דצרו מסנה וסלכס מסדר
טכרות סזוח נגד סיסד סזונת היום :

משנה ידים סק ד'

בו כיום נמנו וקמרו . על עריבת הרגלים שהיא משגי לונין
ועד השעה סבין שנסדקה . שהיא ממאה מדרם . שרבי
עקיבא אומר ערבת הרגלים בשמה : ב בו כיום אמרו . כל הובחים
שנובחו שלא לשמן . בשרים . אלא שלא עלו לבועלים לשם הובחה .
היין מן הססח ומו התטאת . תפסח בזמנו . ותטאת בכל זמן . ר'
אלעזר אומר אף האשם . תפסח בזמנו . ותטאת והאשם בכל
זמן . אמר ר' שמעון בן עזאי מקיבלני מפי שבעים ושנים וזון .
ביום שהושבו את ר' אלעזר בן עזריה בשיבה . שכל הובחים
תנאכלין שנובחו שלא לשמן . בשרים . אלא שלא עלו לבועלים
לשם הובחה . היין מן הססח ומו התטאת . לא הוסיף בן עזאי אלא
העולה . ולא הורו לו תבמים : ג בו כיום אמרו עמון ומוזב מה
הו בשביעית . קור ר' טרפון מעשר עני . וקור ר' אלעזר בן עזריה
מעשר עני . אמר לו ר' ישמעאל . אלעזר בן עזריה עליך ראיה
לרמד . שאתה מסמיר . שכל המסמיר עליו ראיה לרמד . אמר לו
ר' אלעזר בן עזריה . ישמעאל אחי אני לא שניתו מסדר השנים
טרפון אחי שינה ועליו ראיה לרמד . השיב ר' טרפון מצרים הוצה
לארץ . עמון ומוזב הוצה לארץ . מה מצרים מעשר עני בשביעית .
אף עמון ומוזב מעשר עני בשביעית . השיב ר' אלעזר בן עזריה
בכל הוצה לארץ . עמון ומוזב הוצה לארץ . מה בכל מעשר עני
בשביעית . אף עמון ומוזב מעשר עני בשביעית . א"ר טרפון
מצרים מפני שהיא קרובה . עשאיך מעשר עני . שהיו עניי ישראל
נסמכים עליה בשביעית . אף עמון ומוזב שהן קרובים . געשים
מעשר עני . שהיו עניי ישראל נסמכים עליהם בשביעית . אמר
לו ר' אלעזר בן עזריה הרי אתה כמתגן ממון . ואין אתה אלא
כמקסוד נקשות קובע אתה את השמים מלהוריד מל ומטר שנגמיר

היקבע

היקבע אדם אלהים כי אתם קובעים אותי ואמרתם במה קבעתי
 המעשר והתרומה אמר ר' יהושע תריני במשיב על מדפון אחי
 אכל לא לענו דבריו מצרים מעשה חדש וקבל מעשה ישן
 והרזן שלפנינו מעשה חדש ירון מעשה חדש ממעשה חדש
 ואל ירון מעשה חדש ממעשה ישן מצרים מעשה וקנים וקני
 מעשה נביאים והגדון שלפנינו מעשה וקנים ירון מעשה וקני
 ממעשה וקנים ואל ירון מעשה וקנים ממעשה נביאים נמנו וקני
 עמון ומואב מעשרים מעשר עני בשביעית וקשפא ר' יוסף
 הורמסקות אצל ר' אליעזר בלוד אמר לו מה חדוש היה לך
 בבית המדרש היום אמר לו ונמנו ונמרו עמון ומואב מעשר
 מעשר עני בשביעית בקה ר' אליעזר ואמר סוד ה' ליראיו וקני
 להודיעם צא ואמור להם אל תחשו למנונכם מקובל אני מן
 יתנו כן זכאי ששמע מרבו ורבו מרבו עד הלכה למשה מסיני
 שעמון ומואב מעשרים מעשר עני בשביעית ד בו ביום
 יהודה גר עמוני ועמד לפניו בבית המדרש אמר להם מה
 לבא בקהל אמר לו רבן גמליאל אסור אתה אמר לו ר' יוחנן
 מותר אתה אמר לו רבן גמליאל הקחוב אמר לא יבא עמי
 ומואבי בקהל ה' גם דור עשירי וגומר אמר לו ר' יהושע
 עמונים ומואבים במקומן הן כבר עלה סנהריב מלך אשור וקבל
 את כל תאומות שנאמר ואסיר גבולות עמים ועתידותיהם שנים
 ואוריד בכיר יושבים אמר לו רבן גמליאל הקחוב אמר ואמר
 אשיב את שכית בני עמון וכבר תורו אמר לו ר' יהושע הקח
 אמר ושכתי את שבות עמי ישראל ויהודה ועדין לא שבו והתירו
 לבא בקהל ה' תרגום שבועורא ושבדגניאל מטמא את תרגום
 תרגום שכתבו עברית ועברית שכתבו תרגום וכתב עברית
 מטמא את תרגום לעולם אינו מטמא עד שיכתבנו אשורית
 העור וכדיו ו אמרים צדוקים קובלים אני עליכם פרושים
 שאתם אמרים כתבי תקדש מטמאין את הדינים ספרי המון
 אינם מטמאין את הדינים א' יתנו כן זכאי וכי אין לנו
 הפרושים אלא זו בלבד והרי הם אמרים עצמות חמור מחורב
 ועצמות

ועצ
 של
 הק
 אין
 קר
 אנו
 הק
 אומ
 מה
 עכ
 אמ
 הא
 גדי
 קוב
 בנט
 פוח
 את
 ה'
 רבי
 דר
 מכו
 וכול
 סחו
 וד
 רש
 סמ

שמיני יום ששי

קינ

ועצמות יותנו בהן גדול ממאים . אמר לו לפי חקתן היא טימאתן .
 שלא יעשה אדם עצמות אביו ואמו ורודות . אמר להם אף כחבי
 חקדש . לפי חקתן היא טימאתן . ספרי המידם שאינו חביבין .
 אין מממאין את הנידים : ז . אומרים צדוקין קובלים אנו עליכם
 פרושים . שאתם מטהרין את הנצוק . אומרים פרושים . קובלין
 אנו עליכם צדוקין . שאתם מטהרין את אמת המים הנאה מבית
 הקברות . אומרים צדוקים קובלין אנו עליכם פרושים . שאתם
 אומרים שנרי וחמורי שהניקי חביבין . ועבדי ואמתי שהניקי פטורים .
 מה אם שנרי וחמורי שאיני חביב בהם מצות הרי אני חביב בנגון .
 עבדי ואמתי שאני חביב בהן מצות אינו דין שאחא חביב בנגון .
 אמרו להם לא . אם אמרתם בשנרי וחמורי . שאין בהם דעת .
 האמרו בעבדי ואמתי . שיש בהן דעת . שאם אקניטנו . ילך וידליק
 גדישו של אחר . ואחא חביב לשלם : ח . אמר אפיקורוס גלילי
 קובל אני עליכם פרושים . שאתם כותבין את המושל עם משה
 בנטו . אמרו פרושים . קובלין אנו עליך אפיקורוס גלילי . שאתם
 כותבין את המושל עם השם גדף . ולא עוד אלא שאתם כותבין
 את המושל מלמען . ואת השם מלמען . שנאמר ויאמר פרעה מי
 ה' אשר אשמע בקולו לשלח את ישראל . וכשלקה מהו ואמר ה'
 הצדיק :

הלכה כדס דף ט' ע"א

רבי אמי בר אבא אמר וכולן עמוק מכן טמא דיהה מכן נמו טמא
 חוץ משחור אלא מאי אהני שיעוריה דרבנן לאפוקי [א] דיהה
 דדיהה ואיכא דאמר רמי בר אבא אמר וכולן עמוק מכן טהור דיהה
 מכן טהור חוץ משחור ולהכי מהני שיעוריה דרבנן בר קפרא אמר
 וכולן עמוק מכן טמא דיהה מכן טהור חוץ ממוזג [ב] שעמוק מכן
 טהור דיהה מכן טהור בר קפרא [ג] אדיהו ליה ורכי אעמיקו ליה
 ורכי אמר רבי חנינא כמה נפיש גברא דלביה כמשמעתיה :

ד ש"י [א] דיהה דדיהה . סגדה מנראיתו יותר מדאי : [ב] עמוק מכן טהור .
 אם מלווה מלוא סוף כלל אם אלוס סדס עד סדל לכלל חדה מסד
 המדאס שלמעל סענו סדו כלל חדה מחדל דמקניתינן : [ג] סדיהו ליה . דס
 סדעל לחוג .

פקודא

למהוי דכיר יום השבת כד"א זכור את יום השבת
לקדשו רזא דשבת הא אוקיננא בכל אינון דוכתי יומי
דוכרנא דבייחא דעלמא ואיהו כללא דאורייתא ונאן דכטייר שבת כד
כטייר אורייתא בלא * והא אמתר דוכרנא דשבת לקדשא ליה בכל
קרופין נאן דאדכר למלאכא אלמריך לברכא ליה נאן דאדכר שבת
לקדשא ליה והא אמתר * זכור לכבודא איהו * שמור איהו למוקדי
(הא רזא בלא פיודא) יום שבת רזא דכל מהימנותא דתלייא דמז
עלמא עד קופא דכל דרגין שבת איהו בלא :

יוסף לחק * מוסר * משערי קדושה ח"ג ט"ה :

אין לך שום עבירה אפילו הכופר צעיק עומד לפני השופט ולמנוח
משופט צעפת מיתמו * וד' חלוקי כפרה הן עבר על מ"ע הקלות
משופט לא זז ממש עד שמוחלין לו * עבר על מצות ל"ת הקלות משופט
מכפרין * עבר על חמורות והן מיצו כריתות ומיתה בידי שמים בין צ"ח
בתל"ת והיינו מיתות צ"ד מן עמילול ה' משופט וי"כ ויסורין מכפרין
על חילול ה' או על החמורות מכולן כגון פושעי ישראל צרופן וכל
לבושם ואינון עולין וכל שאינון קמים בתחיית המתים וכל אומן שלין לט
לעו"ה כנ"ל בלורך צ"ח חלקים הכוזבים משופט ויה"כ ויסורין
מכפרין * היסורין המכפרין הם כל מיני יסורין ועד היכן תכליתן עד
שנסתק לו חלוקו וטרח להופכה כדי ללושפה וכן אם הטיל ידו בנשים
שני דינרין ועב' ח' ונרין להטיל ידו פעם שניה :

הלכה פסוקה * הר"ם ה' שבת פ"ז

מלאכות שחייבין עליהן סקילה וכתב צמוד או קרבן מטאת צבנת
אצות ומתן תולדות * ומתן כל אצות מלאכות ארבעים
אחת ואלו הן * המריטה והזריעה והקלידה והעימור והדקפה והזרייה וה
והטמינה וההקדה והליטה והפטיה והגזירה והלגון והנפון והבזיעה וה
ועשיית הנדון והנפנת המסכה והאריגה והבזיעה והקשירה וה
והכפירה והקריעה והצנין והסתירה והכלאה צענים והלודה וה
והכפטה וההענדה ומחיקת העור ומחוכו והכתיבה ומחיקה ומ
והבזערה וכיצו וההולאה מרשות לרשות : ב כל אלו המלאכות וכל
מעשייתם הם הנקראים אצות מלאכות * כולן הוא ענין אחד החורש או
או העושה תרון ה"ז אצ מלאכה * שכל אחת ואחת מהן מפירה דקרבן
אחד הוא : ג וכן הזרע זרעים או הנוטע חילנות או המצדיק חילנות
המרכיב או הזומד כל אלו אצ אחד הן מלאכות מלאכות וענין אחד הוא
אחת מהן לנפש דבר הוא עתכוי : ד וכן הקולר תבואה או קענית או
ענבים או הגורד תמרים או המוסק זמים או האורה תאנים כל אלו אצ
הם

לחמ כן שכל לחמ מכן לעקור דבר מנגולויו ומתנוין ועל דרך זו שחר
הלכות :

תוריע יום ראשון תורה

ינון בקריאת ששה פסוקים אלו ששה כנגד ׀ דמולוי יוד דסס ז"ן לכסאוי
זו הברה ומוספת נשמה של שבת שעצרה :

(ב) וידבר יהוה אל־משה לאמר : ומליל יי עם משה
 למימר : (ג) דבר אל־בני ישראל לאמר אשה
 כי תוריע וילדה זכר וממאה שבעה ימים בימי נדת
 דחה תממא : מליל עם בני ישראל למימר אתחא
 ארי העדי ותליד דבר ותהי מסאבא שבועא יומין כיומי
 ריחוק סאובתה תהי מסאבא : (ג) וביום השמיני ימול
 בשר ערלתו : וביומא תמינאה יתגזר בסרא
 דעורלתיה : (ד) ושלושים יום ושלושת ימים תשב בדמי
 טהרה בכל־קדש לא תגע ואל־תמקדש לא תבא עד־
 מלאח ימי טהרה : ותלחין ותלחא יומין תחיב בדם
 דכוי בכל קודשא לא תקרב ולמקדשא לא תיעול עד
 דמשלם יומי דכוחה : (ה) ואם־נקבה תלד וממאה שבעים
 כנדה יוששים יום וששת ימים תשב על־דמי טהרה :
 ואם נוקבתה תליד ותהי מסאבא ארבעה עשר
 כריחוקה ושתיין ושטה יומין תחיב על דם דכוי :
 (ו) ובמלאח ימי טהרה לבן או לבת תביא בבש ביד
 שנתו לעלה ובן־ינה אדוקר לחטאת אל־פתח אהל־
 מועד אל־הכהן : ובמשלם יומי דכוחה לברא או
 לכבתא תייתי אימר בר שמה לעלתה ובר ינה
 או שפגינא לחטאתה לתרע משבן זמנא לנת
 כהנא :

(ב) וְאִישׁ בָּא מִבְּעַל שְׁלֹשָׁה וַיֵּבֵא לְאִישׁ הָאֱלֹהִים לֶחֶם
 בְּכוּרִים עֲשָׂרִים לֶחֶם שְׁעָרִים וּבְרָמֶל בְּצִקְלָתוֹ
 וַיֹּאמֶר תָּן לָעָם וַיֹּאכְלוּ: וַיִּבְרָא אֶתְּךָ מֵאֶרֶץ דְּרוֹמָא
 וְאִיתִי לְנִבְיָא דְּנִי לֶחֶם בְּפִרְיִן עֲסָרִין טוֹלְמִין דְּלֶחֶם
 שְׁעוֹרִים וּפִירוּבִין בְּלִבְוִשִׁיה וַאֲמַר הֵב לְעָמָא וַיִּקְלוּ
 (ג) וַיֹּאמֶר מִשְׁרָתוֹ מָה אֶתֶּן זֶה לִפְנֵי מַאֲה אִישׁ וַיֹּאמֶר
 לָעָם וַיֹּאכְלוּ כִּי כֹה אָמַר יְהוָה אֲכֹל וְהוֹתֵר: וַאֲשֶׁר
 מִשְׁוֹמִשְׁגִּיה מָה אֶתֶּן דְּנִי קָדָם מַאֲה גְבָרָא וַאֲמַר נִי
 לְעָמָא וַיִּקְלוּ אֲרִי כְדִנְנִי אָמַר יִי וַיִּקְלוּ וַיִּתְרִינוּ: (ד) וַיִּתֵּן
 לִפְנֵיהֶם וַיֹּאכְלוּ וַיִּתְרִנוּ כְּדַבַּר יְהוָה: וַיִּתֵּב קְדָמֵיהֶם
 וַאֲכָלוּ וְאוֹתִירוּ כְּפִתְחָמָא דְּנִי: (ה) וַיִּגְעֲמֵן שְׂרָצָבָא מִלְּךָ
 אֲרָם הִיָּה אִישׁ גָּדוֹל לִפְנֵי אֲדָנָיו וּגְשָׁא פְלִיִּים כִּי
 נִחַן יְהוָה הַשְׁמָעָה לְאֲרָם וְהָאִישׁ הִיָּה גְבוּר חָזַק מְצַרְתֵּי
 וַיִּגְעֲמֵן רַב חֵילָא דְּמַלְכָּא דְּאֲרָם הִיָּה גְבַר רַב כֹּסֶם
 רַבּוּגִיה וְנִסִּיב אֶפְרִין אֲרִי עַל יְדֵיהָ עֵבֶר יִי נִצְחָנָא לְאִישׁ
 אֲרָם וַיִּבְרָא הִנֵּה גְבַר חֵילָא וְהוּא לִקְוִי בְּסִגְרוּתָא
 (ו) וְאֲרָם יִצְאֵו גְרוּדִים וַיִּשְׁבּוּ מֵאֲרִץ יִשְׂרָאֵל גְּעַרְתָּה קִמְעִין
 וְהָיִי לִפְנֵי אִשְׁתִּי גְעֲמֵן: וְאִנְשׁ אֲרָם נִפְקִוּ בְּמִשְׁבֵּי
 וַיִּשְׁבוּ מֵאֲרָעָא דְּיִשְׂרָאֵל עוֹלָמְתָא וְעִרְתָּא וְתוֹתָא
 מִשְׁמִשָּׂא קָדָם אֶתְּךָ גְעֲמֵן: (ז) וְהָאֲמַר אֲלֵי-גְבַרְתָּה אֲתָּה
 אֲדָנִי לִפְנֵי תִּבְרִיא אֲשֶׁר בְּשִׁמְרוֹן אֲנִי יֹאסֵף אֲתָּה מְצַרְתֵּי
 וְאֲמַרְתָּ לְמַרְתָּה טוֹבִי רַבּוּנִי אִם יוּיֵל לְקָדָם גְּבַיָּא דְּ
 בְּשִׁמְרוֹן דְּכֵן יִסִּי יְתִיה מִסְּגִירוּתֶיהָ:

כתובים

(6) עיניך יראי זרות ולבך ידבר מהפכות: ויחזרון
 עיניך בנגריהא ולבך ימליל מהפוכתא:
 (3) והיית כשכב כלבבים וכשכב בראש חבל: וההוי היף
 דשכיב כלביה דימא והיף מלחא דדמיך בולפא: (2) הכניני
 בלחילתי ה'מוני בלדעתי מתי אקין אוסיף אבקשנו
 עוד: ותימר מחונני ולא איכרחית וכונני ולא
 ידעית לאימתי אתער ואוסיף ואבעיניה עוד: (7) אל
 תקנא באנשי רעה ואלתתאו להיוח אתם: לא תימן
 בקרי בישתא ולא תתגרנג למהוי עמהון: (5) פי-שוד
 יהנה לבם ועמל שפתיהם תדברנה: מטוול רבונא
 דיאני לבהון ועולא שיפותהון ממללן: (1) בקחמה יבנה
 בית וכתבונה יחכונן: בקחמתא מהבגי ביחא ובכיונא
 תקין:

משנה נלחיס פדח ב'

א ערוגה שהיא ששה טפחים על ששה טפחים וזרעים בחוכת
 חמשה זרעונים ארבעה בארבע רוחות הערוגה ואחד
 באמצע היה לה גבול גבוה טפח וזרעין בחוכה שלשה עשר
 שלשה על כל גבול וגבול ואחד באמצע לא ישע ראש הלסת
 בתוך הגבול מפני שהוא מלאהו ר' יהודה אומר ששה באמצע:
 ב כל מין זרעים אין זרעין בערוגה וכל מין זרקות וזרעין בערוגה
 תרדל ואפונים השופין מין זרעים אפונים הנמלנים מין זרק גבול
 שתיה גבוה טפח ונתמעט קשר שתיה בשר מתחלתו הטלם
 ואמת המים שהם עמוקים טפח וזרעים לתוכן שלש זרעונים אחד
 מקאן ואחד מקאן ואחד באמצע ג' היה ראש תור זרק גבול
 לתוך עדה זרק אחר סתרי מפני שהוא נראה כסוף שדהו היתה
 שדהו וזרעה זרק והוא מבקש למע בחוכה שורה של זרק אחר

ר' ישמעאל אומר עד שיהא התלם מפלש מראש השנה ועד ראש
 ר' עקיבא אומר אנדרף ששה טפחים ורוחב מלואו. ר' יהודה אומר
 רוחב כמלא רוחב הפרסה: ד הנוטע שתי שורות של קשאין
 שתי שורות של דלועים. שתי שורות של פול המצרי. סתרי
 שורה של קשאין. שורה של דלועים. שורה של פול המצרי
 אסור. שורה של קשאין. שורה של דלועים. שורה של פול המצרי
 ושורה של קשאים. רבי אליעזר מתיר. נחכמים אוקרין: ה נטע
 אדם קישות ודלעת לתוך גומא אחת. ובלבד שתהא זו נוטה לע
 זה וזו נוטה לצד זה (נ"א ל"ג ונוטה שער של זו לכאן. ושער
 זו לכאן. שכל מה שאסרו חכמים לא גזרו אלא מפני מראית
 העין): ו היתה שדה ורועה בצלים ומבגוש לפע בתוכה שורות
 של דלועים. ר' ישמעאל אומר עוקר שתי שורות ונוטע שתי
 אחת. ומניח קמת בצלים במקום שתי שורות. ועוקר שתי שורות
 ונוטע שורה אחת. ר' עקיבא אומר עוקר שתי שורות. ונוטע שתי
 שורות. ומניח קמת בצלים במקום שתי שורות. ועוקר שתי שורות
 ונוטע שתי שורות. ונח"א אם אין בין שורה לתברקה שתי
 עשרה אמה לא יקיים את הורע של בינתים: ז דלעת בקרב כרם
 ובתבואה נוהגין לה בית רובע. היתה שדה ורועה תבואה. וק
 לפע לתוכה שורה של דלועין. נוהגין לה לעבודתה ששה טפחים
 ואם הגדילה יעקור מלפניה. ר' יוסי אומר נוהגין לה עבודת
 ארבע אמות. אמרו לו מתחמיר זו מן הגפן. אמר להן מציעו
 חטקה מן הגפן. שלגפן יחידית נוהגין לה עבודתה ששה טפחים
 ולדלעת יחידית נוהגין לה בית רובע. ר' מאיר אומר משום ר
 ישמעאל כל שלשה דלועין לבית סאה לא יביא ורע לתוך בית סאה
 ד' יוסי בן החומץ אפרתי אמר משום ר' ישמעאל כל שלשה דלוע
 לבית כור לא יביא ורע לתוך בית כור:

הלכה נצות 77 ב"ט ע"ג

רב אחאי איעסק ליה לכריה בי רב יצחק בר שמואל בר מר
 [א] עייליה לחופה ולא הוה מסתייע מלתא אול בתריה לעיני
 הוא ספר תורה דמנח אמר להו איכו השתא לא אתאי [ג] סכנת
 לכרי דתניא בית שיש בו ספר תורה או תפילין אסור לשמש
 אה

הזריע יום ראשון

ק"ט

את המטה עד שיוציאם או שיניחם כלי בתוך כלי אמר אביי רא
שנו אלא בכלי שאינו כליין אבל בכלי שהוא כליין [ג] אפילו
עשרה מאני כחד מאנא דמי אמר רבא גלוימא [ד] אקמטרא [ה] ככלי
בתוך כלי דמי אמר רבי יהושע בן לוי ספר תורה צריך לעשות
לו [ו] מוחיצה עשרה מר זוטרא אקלע לבי רב אשי חווירה
[ז] לדוכתיה דמר בר רב אשי המנה כיה ספר תורה ועביד ליה
מוחיצה עשרה אמר ליה כמאן כרבי יהושע בן לוי אימור דאמר
ר' יהושע בן לוי דלית ליה ביחא אהרינא מר הא אית ליה ביחא
אהרינא אמר ליה [ח] לאו אדעתאי:

רש"י [א] עיניהם לחופה ולא הוה מסתייעא מלתא דמיסוּחין שלא היה
יכול לזעול: [ב] סכנתן לזרי' כמעט סכנתא את בני לנות צעונס
העין: [ג] אפילו עשרה מאני וכולן כליין כחד מאנא דמי: [ד] אקמטרא
חרגו של פסרים ובמגילה קמטרי דספרי וכן חרגו ונתן ובגני דרומים אולמין
דחירין מחמין בקמטרין וכן לאשר על המלמחא לדעל קמטרא: [ה] ככלי בתוך
כלי דמי דהא גלוימא לאו כלי היא: [ו] תמימה עשרה ואם לאו לא יעמס:
[ז] לדוכתיה במקום מעמור: [ח] לאו אדעתאי לא נתתי לבי:

זוהר תזדיע דף מ"ג ע"ג

אשה כי תזריע תנין אשה מזרעת תחלה יולדת זכר רבי
אחא אומר הא תנין דקודשא צריך הוא גזר על ההיא
טפה אי איהו דכר אי איהו נוקבא ואת אמרת אשה מזרעת תחלה
יולדת זכר אמר רבי יוסי ודאי קודשא צריך הוא אבחין צין טפה
דדכורא וצין טפה דנוקבא ובגין דאבחין ליה גזר עליה אי להוי דכר
אי נוקבא אמר רבי אחא וילדה זכר וכי כיון דמזרעת יולדת דכתבי
וילדה (אלה) האי קרא הכי מצעי ליה אשה כי תסר וילדה זכר (ס"א)
תזריע ויהיה זכר) מהו כי תזריע וילדה אמר רבי יוסי אחתא מן
יומא דאתעברת עד יומא דיוולדת לית לה צפונא אלא ילידו דילה אי
להוי דכר ועל דא אשה כי תזריע וילדה זכר אשה כי תזריע
רבי חזקיה פתח מה רבו מעשיך ה' כננה סגיאין עובדוי דנולכא קדישא
בעלננא ומתל לבר נס דנטיל צידויה כננה מקטורין כחדא וזרע לון
בזמנא חדא ולבחר נפקי כל חד וחד בלחודוי כך קודשא צריך הוא
עביד עובדויה בחכמה ובחכמה נטיל כלא כחדא וזרע לון ולבחר
נפקו כל חד וחד בזמניה ה"ד כלס בחכמה עשית אמר רבי אבא מה
רבו מעשיך ה' כננה סגיאין אינון עובדויה דנולכא קדישא וכלהו
סתייעין בחכמה ה"ד כולס בחכמה עשית כלהו בחכמה כליין ולא
נפקי לבר אלא בסבילין ידען לגבי בינה ומחון אתעבידו כלא
ואסתקמו ה"ד ובתבונה יתכוון ועל דא כולס בחכמה עשית צבינה

מלכא

מלאה הארץ • הארץ דא כנסת ישראל דמתמן אחמליא מכלא כ"א ב
הנחלים הולכים אל הים וגו' • קנינך דהיא אפיקת לון לבתר הה
אלה חולדות השמים והארץ בהבראס • זה' בראס • בנין כך מנחה
הארץ קנינך • תא חזי • בטעתא דבר נס אחי לאקדשא לחוד
בנוקביה (בכוונה) ברעותא קדישא דליה אפער עליה רח
(אחרא) קדישא כליל דבר ונוקבא ורמיז קודשא בריך הוא לתא מלך
מומנא על עדוייהון דבני נשא ומני בדיה ההוא רוחא ואודע ליה
אחר יפקוד ליה הה"ד והלילה אמר הורה גבר הלילה אמר לה
מומנא הורה גבר מפלנייא • וקצ"ה אפקיד ליה לההוא רוחא כל
דאפקיד והא חוקמוה כדין רוחא נחתא וחד גולמא עמיה ההוא דק
בדיוקניה לעילא בההוא גולמא אחברי (ס"א אחרבי) בההוא גול
חזיל בהאי עלמא • הה"ד אך בללס יתהלך איש בעוד דהאי גול
אשתכח עמיה דבר נס בגולמא דליה קאים בהאי עלמא דמתמ
כחדא • (ס"א אשתכח עמיה • ב"כ קאים בהאי עלמא ותרון
דמתחברן כחדא) ושלמה מלכא אזכרל לבני נשא ואמר עד עת
היום וכסו הגללים תרי:

יוסף לחק • מוסר • משערי תשובה לרצוני יונה דף ח' דבר' וימי
דע כי החוטא כאשר יתאמר לשון מהעאמו יכבד עליו מאל ענקו צדי
כי הוא יודע כי ולא הקנף עליו ויש לו מנוח לנוס שמה והמנוח
התשובה והוא עומד צמודו והנו צדעתו וצידו ללאת מתוך ההפכה ולא
מפני האף והמיתה על כן דעתו רבה • וארז"ל על הענין הזה צדעתו
משל לכת של לטעים שחצן המלך צדית האסורים ומתרו מהתרת פרטו ויה
ונשאר אחד מהם צא שר צית הסוהר וראה מהתרת חתורה והאיש הכוא
עזור ויך אופו במעוהו אמר לו קשה יום הלל המהרת חתורה לפניך וספק
מהרת המלט על נפשך • ולא ימנא איחוד התשובה זולתי צעתי הארץ אשר
ישנים שוכנים ולא ישיבו אל לבם ולא דעת ולא תשובה להם לתור להמנוח
נפסס ויש תהם נדחים ומעל השם צרוך הוא לא יאמינו לעולם החטאי • ויה
דו"ל אס רחית ת"ח שעבר עזירה צליה אל מהרהר אחריו ציוס כי צאמת
תשובה • ועוד התבונן צדעת המתאמר גן התשובה כי רבה היא כי
התפורה כי שז איש נאנח צמירות לצ צדעה וצדעה ודלפה עינו מתורה
יפגשו יגרו שנית ויודתן החטא לידו וכנוס את יגרו ויכור אשר עברו
בוס המירות ולא יוסף לשתות עוד כמו שנתאר רגזו ולא תתשו • צדי
רגזו ופלטערו על אשר תחאסם ולא תתשו עוד כי הזכיר תחאס למען
תבקשו כוז סלה • ועיד על זה הפירוש אומרו רגזו מלסן אל תרגזו
ותמתי רגזו עני' הלער על הדבר שעבר ועל ההווה וגא אמר יגרו או צד

הלכה

הלכה פסוקה הר"ס ה' מעשה הקרצנות פ"ג:

כל קרצנות צמחה שיקריב היחיד זין חוצה זין נדבה קומך עליהן כהסם חיון י חוץ מן הצבור והמעשר והפסח שנאמר וסמך ידו על ראש קרצנו מפני השמיעה למדו שכל קרצן צמח מע חוץ מפסח וזכור ומעשר: ב העוף אינו טעון סמיכה וכן כל המעשר שדין שיפלו לתיבות של נדבה שכר ציורנו צהלות שקלים טכונן יצאו עולות י חוץ צעל אופן המעשר סומך על אותה העולה ולינו נצוה עליהם כנסים אלא כסכיה משל לצור ואע"פי שהיה בכך עזרתה ועורה של חנטי משמר: ג הכל סומכין מן נחרש טועה וקטן ועצד ואשה וכוונת ונכרי ואין הסליח סומך שאין סמיכה אלא צבעלים שנאמר וסמך ידו לא יד אשתו ולא יד עצרו ולא שגורו:

יום שני תורה

בגוין בקריאת חרצנה פסוקים אלו טהס כנגד ד ומילוי יו"ד דטס צ"ן להשאיר צו תוספת הרוח משנת טעורה:

(ה) והקריבו לפני יהוה וכפר עליה וטהרה ממקד דמיה זאת תורת הילדת לזכר או לזקנה: ויקריבניה קדם יי וכפר עליה ותדפי מסואבת דמיה דא אורייתא דילידתא לזכר או לנקבא: (ג) ואם לא תמצא ידה די שיה ולקחה שתי הרים או שגני בני יונה אחד לעלה ואחר לחטאת וכפר עליה ככהן וטהרה: ואם לא תשפח ידה במיסח אימרא והסב הרין שפנינו או הרין בני יונה סוד לעלתא וחד לחטאתא ויכפר עליה כהנא ותדפי: (ג) וידבר יהוה אל משה ואל אהרן לאמר: ומליל יי עם משה ועם אהרן למימר: (ד) אדם פרייהו בעור בשרו שאת אורספתח או כהרת והיה בעור בשרו לנגע צרעת והובא אל אהרן ככהן או אל אחד מבניו הכהנים: אנש ארי יהי במשך בשריה עמקא או עדיא או בכרוא ויהי במשך בשריה למכתש

סגיר

סגירו ויתיתי לנת אהרן בהנא או לנת חד מבנותו
בהניא:

נביאים חלטים 3 סימן ס'

(6) ויבא ונגד לאדניו לאמר פזאת וכוזאת דבדר
הגערה אשר מארץ ישראל: ואחא וכו
לרבנויה למימר כרין וכרין מליבת עולמא
מארעא דישראל: (3) ויאמר מלך-ארם לך-בא ואשליח
ספר אל-מלך ישראל ויגד ויקח בידו עשר כפריות
ושש אלפים זהב ועשר חליפות כנדים: ואח
מלכא דארם איתא איזיל ואשדר אנרתא לנת מס
דישראל ואזל ונסיב בידיה עסר כפרין דכסף וש
אלפין דיגריין דדהב ועסרא אצטלוזין דלבושא: (4) ו
הספר אל-מלך ישראל לאמר ועתה כבוא הספר
אליה הגרה שלחתי אליה את-נעמן עבדי ואס
מצרעתו: ואיתי אנרתא למלכא דישראל למ
וכן כתיב בה וכען כמיתי אנרתא הדיא לוחד
שדרית לך ית נעמן עבדי ותסיניה מסגרותיה: (5) ו
כקרא מלך-ישראל את-הספר ויקבע כנדיי ויא
האלהים אני להמית ולקחיות כיתה שלח אלי לא
איש מצרעתו כי אד-דעונא וראו כי-מתאנה
לי: ותוה כד קרא מלכא דישראל ית אנרתא ו
ית לבושוהי ואמר הצרוך אית בי מז-קדם יי למ
ולאחאה ארי דין שלח לי לאסאה נכרא מסגרות
ארי דרם דעו כען ותו ארי תוסקפא דין
לאחגראה בי:

כחומם

(6) וּבִדְעַת הַדְרִים יִמְלֹאוּ כְּלֵהוֹן יִקְרַ וְנָעִים :
 וּבִדְעַתָּה קִיטוֹנִי מִחֲמִלָּן כֹּל מִזְלָא
 וְיִקְרָא וּבִסְיָמָא : (3) גִּבְרַתְּכֶם בְּעֵז וְאִישׁ דְּעַת מֵאֲמִין בָּח :
 מִב גִּבְרַתְּכֶם מִן עֲשׂוֹנָא וְגִבְרָא דִּידְעָתָא מִן הוּו
 הַדְרִין בְּחִלְיָה : (4) כִּי בְּתַחֲבֻלוֹת תַּעֲשֶׂה לָּךְ מִלְחָמָה
 וְהַשׁוֹעֵד בְּרוֹב יוֹעֵץ : מְטוּל כְּמִדְּבַרְנִוּתָא תַּעֲבֹד לָךְ
 קִרְבָּא וּפּוֹרְקָנָא בְּסוּגְיָא דְּמוֹלְכָנָא : (7) רֵאמוֹת לְאֹנִיל
 חֲכָמוֹת בְּשַׁעַר לֹא יִפְתַּח פִּיהוּ : מִתְרַעֵם שְׁמִיָּא
 בְּחֲבִמְתָּא וּבְחֲרָעֵי לֹא פְתִיחַ פּוֹמִיָּה :

משנה עירובין פ"ג

א בכל מערבין ומשתתפין חוץ מן המים ומן המלח והכל
 נקח בבסוף מעשר חוץ מן המים ומן המלח הנזכר
 מן המזון מותר במלח ובמים מערבין לזויר בגוין ולישראל בתרומה
 סומכוס אומר בחולין ולכהן בבית הפרס ר יהודה אומר אפילו
 בבית הקברות מפני שיכול לילך לחוץ ולאכול ב מערבין בדמאי
 ובמעשר ראשון שנטלה תרומתו ובמעשר שני והקדש שנקדו
 והכתנים בתלה ובתרומה אבל לא במבל ולא במעשר ראשון
 שלא נטלה תרומתו ולא במעשר שני והקדש שלא נקדו השולח
 עירובו ביד חרש שומה וקטן או ביד מי שאינו מודה בעירוב
 אינו עירוב ואם אמר לאחד למקלו ממנו הרי זה עירוב ג נתנו
 באילן למעלה מעשרה טפחים אין עירובו עירוב למטה מעשרה
 טפחים עירובו עירוב נתנו בכור אפילו עמוק מאה אמה עירובו
 עירוב נתנו בראש תקנה או בראש חקונדים בגומן שהוא תלוש
 ונעץ אפילו בבוהת מאה אמה הרי זה עירוב נתנו במגדל ונעל
 בקפיו ואבד השפתים הרי זה עירוב ר אליעזר אומר אם אינו
 יודע שחמשתם במקומו אינו עירוב ד נתקלגל חוץ לתחום
 ונפל עליו גל או נשרף או תרומה ונטמאה מעבוד יום אינו

עירובי משוח שיכה. הרי זה עירובי. אם ספק. ר' מאיר ור' יוחנן
אומרים הרי זה חמר גמלי. ר' יוסי ור' שמעון אומרים ספק עירוב
כשר. אמר ר' יוסי אכטולמוס העיד משום חמשה זקנים על מה
עירובי שבשר: ה מתנה אדם על עירובו ואומר. אם באו יבני
מן המזרח. עירובי למערב. מן מערב. עירובי למזרח. אם באו
מבאן ומבאן. למקום שארצה אלף. לא באו לא מבאן ולא מבני
הריני בכני עירי. אם באו חכם מן המזרח עירובי למזרח.
המערב עירובי למערב. בא מבאן ומבאן. למקום שארצה או
לא מבאן ולא מבאן. הריני בכני עירי. ר' יהודה אומר אם
אחד מהן רבו. יקף אצל רבו. ואם היו שניהם כבודיו. יקף
שורצה יקף: ו ר' אליעזר אומר יום טוב הסמוך לשבת
מלפניה ובין מלאהריה. מערב אדם שתי עירובין ואומר. עיר
הראשון למזרח והשני למערב. הראשון למערב והשני למזרח
עירובי הראשון. והשני בכני עירי. עירובי השני. והראשון
עירי. והב"א מערב לרוח אחת או אינו מערב כל עקר. או
לשני ימים. או אינו מערב כל עקר. ביצר יעשה. מוליכו בח
ומחשיך עליו ונוטלו. וכא לו בשני מחשיך עליו ואובלו. ו
משפך בהליכתו ומשפך בעירובו. נאכל בראשון. עירוב לח
ואינו עירוב לשני. א"ר אליעזר מודים אתם לי שהם שתי קבין
? ר' יהודה אומר ראש השנה שהיה ירא שמוא התעבר. מן
אדם שני עירובין. ואומר עירובי בראשון למזרח. ובשני למזרח
בראשון למערב. ובשני למזרח. עירובי בראשון. ובשני
עירי. עירובי בשני. ובראשון בכני עירי. ולא הודו לו חכמי
ח ועוד א"ר יהודה מתנה אדם על תכלתה ביום טוב ראו
ואוקלה בשני. וכן ביצה שנוקדה בראשון תאכל בשני. ולא
לו חכמים: ט ר' הוסיא בן הרבנים אומר העובר לפני ה
ביום טוב בראשון של ראש השנה. אומר תחליצני ה' אל
יום ראש השנה הזה. אם היום אם למחר. ולמחר אומר אם
אם אמש. ולא הודו לו חכמים:

הה
דאס
אכל
ההוא
רבא
לחח
ובל
להו
לאור
תחלי
לה
בעיני
רש
כדי
מס
[כ]
תא
לכלה
כרכו
באמת
דכא
דליו
דלמחר
בין
הס"ד
במסוב
דמסקר
כל טכ

הלכה

הלכה עירובין דף ט"ז ע"ג :

ההוא [א] בר מביא דאתא לבי ריש גלותא כיום טוב מחוץ לתחום
 [ב] רב נחמן ורב חסדא אכיל רב ששת [ג] לא אכל מאן
 דאכל סבר הבא בשביל ישראל זה מותר לישראל אחר מאן דלא
 אכל סבר כל דאתי לבי ריש גלותא אדעתא דכלהו רבנן אתי
 ההוא ליפתא דאתו למחזיא ביום טוב נפק רבא הויא דכמישא שרא
 רבא למוכו מיניה אמר הא ודאי מאתמול נעקרה מאי אמרת מחוץ
 לתחום אתיא הבא בשביל ישראל זה מותר לאכול לישראל אחר
 ובל שכן האי דאדעתא דנכרי אתא כיון דהוא [ד] דקא מפשי ומייתי
 להו אסר להו הנהו [ה] בני גננא דגווו להו אסא כיום טוב שני
 לאורחא שרא להו רבינא לאורוחי בתו לאלתר אמר ליה רבא בר
 תחליפא לרבינא ליסר להו מר [ו] מפני שאינ בני תורה מתקנה
 לה רב שמעיה טעמא דאינ בני תורה הא בני תורה שרי והא
 בעינ בכדי שיעשו אולו שיולי לרבא אמר להו בעינ בכדי
 שיעשו :

רש"י [א] בר טעמא לבי : [ב] רב נחמן ורב חסדא אכיל - ממה נפשך אי
 אתמול חול הרי נותר ולי אתמול קדם הרי היום חול והרי כמתינו
 כדרי טעמא : [ג] לא אכל - משום דקא סבר קדושה אחת היא : [ד] דקא
 מטעו - נכריס ומייתי אמר בני ודאי אדעתא דישתכל נפשי ומייתי ואסר להו :
 [ה] בני גננא - קושרי כליטא לתמיס ונותנין סס הדס : [ו] לפי שאין בני
 תורה - ואתו להזולי בני טעמי :

זוהר תזריע דף ו"ד ע"ג :

הא חזי בשעתא דאתכנס (ס"א) דאתתקנת) לגבי אדם קודשא
 בריך הוא בריך לון הה"ד ויברך אותם אלהים כחון דמברך
 לכלה בשבע ברכות - ונכחן אוליפנא חתן וכלה כיון דאתברכן בשבע
 ברכות מתדבקן כהרף כדוגמא דלעילא - וע"ד נאמן דאחי לאתחברא
 באכתו דאתרא הא פגיס זוגא - (כביכול עבד שתי רשויות לעילא)
 דהא זוגא לכנסת ישראל ביה בקודשא בריך הוא בלחודוי בזוגא
 דאיהו ברחמי ובזוגא דאיהו דבינא - תא חזי נאמן דמתחבר באכתו
 דאתרא כאילו משקר ביה בקודש בריך הוא ובכנסת ישראל ועל דא קודש
 בריך הוא לא מכפר ליה בתשובה ותשובה תליא עד דיסתלק מעולמא
 הה"ד חס יבוסר העון הזה לכם עד תמותו - ואינתי - בשעתא דעאל
 בתשובה לההוא עלמא ופית ליה לקבלא עונסא - רבי אלעזר אמר נאמן
 דמשקר בכנסת ישראל לא יתקבל בתשובה עד דיתדן דבינא דגהיסיס
 כל שכן נאמן דמשקר בכנסת ישראל ובקודשא בריך הוא - וכל שכן אי
 אתרא

אשר לא לקודש בריך הוא למעבד דיוקנא דמומר באנתו וזו
 ואכתיש פומבי דמלכא רבי חייל פתח ואמר גוזל אביו ואמו וזו
 אביו דא קודשא בריך הוא אנתו דא כנסת ישראל מאי גוזל כלא
 העני בתיבס ונאן איסו מאן דחמיר אנתא אהרא ללא ארבי
 זוגיה תמן תרין כל הנהנה מן העולם הזה בלא ברכה כלא
 לקודשא בריך הוא וכנסת ישראל דכתיב גוזל אביו ואמו וזו
 הנהנ' מן העולם הזה כלל דא איסו איכחו מאן דאחדבק באנתו
 מנה ואף על גב דאיסו פנויה ואהני מינה בלא ברכה כלא
 קודשא בריך הוא וכנסת ישראל מאי טעמא בגין דזוגא דיליהו
 ברכות הוא ועה על פנויה כך מאן דיתדבק באנתו דאחריה
 כגונא דלעילא בזוגא דשבע ברכות עאכ"ו חזר הוא לאיסור
 דא ירבעס כונה דלוקמוה ואומר אין פשע דאמר ה' פנויה ה'
 אסיר בגין דא גוזל אביו ואמו הוי ולא עוד אלא דחזר הוא
 משחית מאן הוא איש משחית דכגים דיוקנא ותיקנא דלעילא
 מאן דחמיר לאנתו דחזריה לאחדבק זה (ס"א ואחדבק זה)
 יתיר ועל דא אחפנים הוא לעלמין איש משחית דכגים לעילא
 לתתא ופגים לכפטיה דכתיב משחית וכתיב משחית נשו
 יעשה :

יוסף לחקי מוסר מעשרי קדושה לר"י דף א' ע"ג

ענה כינה שמעה זאת כי הוא עיקר גדול אמת הדבר פי ים מן
 שוכלים בחטא לפעמים בענין שנאמר כי אדם אין דרך
 אשר יעשה טוב ולא יחטא אכן נרשעים את ילדס ומלת פניהם ואל
 בחטא פעם אחת לא יסנו לו ונקושו בפניהם וחזורים בתשובה אך
 אינו נזהר מחטא ידוע ואינו מקבל על נפשו להשמר מונו גס
 מהעונות הקלים אף על פי שהוא נזהר מכל העבירות שבתורה קדושה
 ישראל מומר לדבר אחד ואת פרשעים נמנה וגדול עונו מנשוא כי
 יאמר בעבד לרבו כל אשר תאמר אלי אעשה וזלתי דבר אחד כבר
 אדגיו מעליו והישר צעניו יעשה ועל הענין הזה נאמר ארור האיש
 יקום את דברי התורה הזאת לעשות אותם צילורו אשר לא יקבל
 לקיים כל דברי התורה מראש ועד סוף ויורה על זה אשר לא יקום
 למען אשר לא יעשה אותם ועוד תדע כי השנה עבירה אחת עשר
 על פי שנתה וכל אשר העבירות הנה הוא נחשב כעבד על עבירות
 וכן אמרו ר"ל כי אם יאמרו לנזיר אל תשתה והוא שותה אל תשתה
 והוא לוקח באתרונו על כל אחד וא' נחשט האוכל ערסה וצבנה
 ומתאם והוא וראה דאינו כי רבו עונות הדור על זאת כי ים
 אכתיש רבים מקבלים על לבסר מעבירות ידועות וכל ימי
 חייהם אינם נזהרים בהם אצל ס' ביהמ"ד ואלו לא היו
 נזהרים כן רק על עבירה אחת חולי רע הוא נכנס

פילי
 הכי
 שתי
 וצבי
 חמ
 נבי
 סמי
 סומ
 ג
 ה
 ביה
 יניו
 (ה)
 גני
 ית
 למת
 קניו
 ביה
 העי
 שבר
 ועמי
 למת
 הכה
 הגי

ויאמרו אף כי נובחים בן על אזכרות רבות ובהם תן המתורות כמו שזענת חנם ומקלל את חמורו או את עלמו דשם והזכרת שם שונים לצטלה או צמקום שמינו טבור או זדים לא נקיות והעלמת עין מן העני ולשון הרע ושנאת חנם וצבחות הלז ותינה חמית והסתכל צעירות וצטול מלמוד תורה כנגד כולם ורבות חלה כהצנו עקלתם אלל בני הדור להזכירם ולהזכירם :

הלכה פסוקה • בד"ס ה' מעשה הקדצנות פ"ג :

חמשה שהצילו זבח אחד בולן סומכין עליו זה אחר זה • לא שיסמכו בולן צבת אחת • מי שמת והניח קדצנו עולה או שלמים כדי יורשו מציאו וסומך עליו ומצוה נכסיו : **ב** אין סמיכה בקדצנות הלצור חזן משתי סמיכות • על שער המשקל ועל פר העלם דבר • ולגסה מן הסנהדרין סומכין עליו • ודבר זה הלכה עמי משנה רבינו שלין כלצור אלל שתי סמיכות : **ג** אין סומכין אלל צעורה • סומך סוף לעורה חזר וסומך מצפנים • ואם היה צעל הקרצן עווד חמון והכנים ירו לפנים וסמך סמיכתו נשירה • והוא שיסומך ככל כמו ואין סומך אלל טבור ואם סומך הטעם סמך :

יום שלישי תורה

יכיון בקריאת המשה פסוקים אלו שסם כנגד ה' דמולוי הה ראשונה דשם פ"ג להשאיר צו מוספת נפש מושבת • שצורה :

(א) וּרְאָה הַכֹּהֵן אֶת־הַגִּנֵּעַ בְּעוֹר־הַבָּשָׂר וְיִשְׁעַר בְּגָעַת הַבָּשָׂר וְלָבַן וּמְרָאָה הַגִּנֵּעַ עַמֶּק מַעוֹר בְּשָׂרוֹ גִנֵּעַ צִרְעָתָהּ הוּא וּרְאָהּ הַכֹּהֵן וּמָמָא אֹתוֹ : וַיְחַזֵּי כַהֲנָא יְהִי מִכְתָּשָׂא בַמִּשְׁךָ בְּסָרָא וְיִשְׁעָרָא בַמִּכְתָּשָׂא אֶתְהַפִּיף לַמַּחֲוֹר וַיְחַזֵּי מִכְתָּשָׂא עַמִּיק מִמִּשְׁךָ בְּסָרִיָּה מִכְתָּשׁ סְגִירָתָא הוּא וַיְחַזֵּינָהּ כַהֲנָא וַיִּסְאַיֵב יְתִיָּה : (ב) וְאִם־בַּהֲרָה לְבָנָהּ הוּא בְּעוֹר בְּשָׂרוֹ וְעַמֶּק אֵין־מְרָאָה מִן־הַעוֹר וְיִשְׁעָרָה לֹא־תִפָּד לָבוֹ וְהַסְגִיר הַכֹּהֵן אֶת־הַגִּנֵּעַ שִׁבְעַת יָמִים : וְאִם בַּהֲרָא תְּוֹרָא הוּא בַמִּשְׁךָ בְּסָרִיָּה וְעַמִּיק לִירָה מְחֻהָא מִן מִשְׁכָּא וְיִשְׁעָרָה לֹא אֶתְהַפִּיף לַמַּחֲוֹר וַיִּסְגֵר כַהֲנָא יְהִי מִכְתָּשָׂא שִׁבְעָא יוֹמִין : (ג) וּרְאָהּ הַכֹּהֵן בְּיוֹם הַשְּׂבִיעִי וְהִנֵּה הַגִּנֵּעַ עֶמֶד בְּעֵינָיו לֹא־פָשְׂתָה הַגִּנֵּעַ בְּעוֹר וְהַסְגִירוֹ הַכֹּהֵן שִׁבְעַת יָמִים שְׁגִיתָ : וַיְחַזֵּינָהּ כַהֲנָא

כהנא ביומא שביעאה והא מכתשא קם כד הוה לא
 אוסיף מכתשא במשכא ויסקריניה כהנא שבעא וימי
 הניננות: (7) וראה הכהן אתו ביום השביעי שנית ומה
 כהה הנינע ולא פשה הנינע בעור וטהרו הכהן מספתו
 הוא וכבם בגדיו וטהר: ויתנו כהנא יתיה ביומא
 שביעאה הניננות והא עמיה מכתשא ולא אוסי
 מכתשא במשכא ויסקריניה כהנא עדיחיה היא וימי
 לבושהו וידי: (8) ואם פשה תמשה המספתה
 אחרי הראתו אליהכהן לטהרתו ונראה שנית
 הכהן: ואם אוספא חוסיף עדיחיה במשכא כתר דתת
 לכהנא לרכותיה ויתחוי הניננות לכהנא:

נביאים וזנבים 3 סימן ט'

(6) זיהי בשמע אלישע איש האלהים כיקבע
 ישראל את בגדיו וישלח אל המלך לא
 למה קבעת בגדיך ובאנא אלי וידע כי יש
 בישראל: ובהו כד שמע אלישע נביא בני ארם
 מלכא דישראל ית לבושהו וישלח לות מלכא
 למה בועתא לבושך ייתי כען לותי וידע דאיה
 בישראל: (7) ויבא געמן בסוסו וברכבו ויעמד
 הבית לאלישע: ואחא געמן בסוסו וברכתוכו
 כתרע ביהא דאלישע: (8) וישלח אליו אלישע
 לאמר הלוך ורחצת שבע פעמים בירדן וישב
 לה וטהר: ושלח לותיה אלישע אנבא למימר
 וטבול שבע ומניו בירדנא ויתוב בסדך לך ואספ
 (9) ויקצף געמן וילך ויאמר הנה אמרתי אלי יצא
 ועמד בקרא בשם יתיה אלהיו והניף ידו אל
 ואסי

וְאָסָף הַמְצֹדֵעַ : וְרָגַז בַּעֲמֵן וְאָזַל וְאָמַר הֲאֵל הַיְהוּדִים
 אָמַר דְּלוֹתֵי יַפּוֹק מִפֶּק וְיָקוּם וְיִצְלִי בְשֵׁמֶא דִּי אֱלֹהֵיהּ
 וְיָרִים יְדֵיהּ עַל אֲתֵר בֵּית מַחְתָּא וְתַחְסִי סְגִירוֹתָא :
 (ב) הֲלֵא טוֹב אֲבָנָה וּפְרַפְר גְּתֵרוֹת דְּמִשְׁק מִכָּל מִימֵי
 יִשְׂרָאֵל הֲלֵא אֲרִתִּין בְּהֵם וְטַהֲרֵתִי וְיִפְּן וְיִלְדָּךְ בַּחֲמָה :
 הֲלֵא טוֹבִין אֲמָנָה וּפְרַפְר גְּבֵרֵי דְּמִשְׁק מִכָּל מִי
 אֲרַעָא דִּישְׂרָאֵל הֲלֵא אֲטָבּוּל בְּהוּן וְאַחְסִי וְאַחְפְּנֵי וְאָזַל
 בְּרָגַז :

סמנה ק'

כתובים משלי סיון כ"ד

(ב) מַחְשָׁב לְהַרְעֵ לֹוּ בַעַל-מִזְמוֹת יִקְרָאוּ : מָאן דְּחָשִׁיב
 לְמַבְאָשׁ גִּיקְרוּן לֵיהּ מְאֵרֵי תַרְעִיתָא
 בִּישְׁחָא : (ג) זִמְתָּ אֵנְלֵת חַטָּאת וְתִזְעַבְתָּ לְאָדָם לִין :
 תַרְעִיתָא דְשִׁמְיָא חַטָּאָה וּמִתְחַקְתָּא דְבַר נְשָׂא חַמִּימָא
 מִמִּיקְנוֹתָא : (ד) הֲתִרְפִּיתָ בְיוֹם צָרָה צַר בַּחֲקָה : אִין תִּתְרַפֵּי
 בְיוֹמָא דַעֲקָתָא מִתְתַעִיק חֵילְךָ : (ה) הֲצִל לְקַחִים לְמִנֹּת
 וּמְטִים לְהָרֹג אִם-תִּחְשׂוּךְ : פְּצָא לְאֵלִין דְּמִתְנַסְבִּין לְמוֹתָא
 וּמִתְבַּרְבִּין לְקַטְלָא חֲסוּדָּה : (ו) בֵּית-אֲמֵר הֵן לֹא-יִדְעֵנּוּ
 יְהִי הֲלֵא תִכֵּן לְבוֹת וְהוּא יִכֵּין וְנִצֵּר בְּפִשְׁהּ הוּא יִדַע
 וְהַשִּׁיב לְאָדָם בְּפִעְלוֹ : וְאַיִן תִּימַר דְּלֵא יִדְעֵנָא
 דְּתַרְעִיתָא דְלָבָא אֱלֹהָא בְּאֵהִי וְדִגְטִיר בְּפִשְׁהּ הוּא יִדַע
 וּפְרִיעַ לְבַר נְשָׂא הִיךְ עוֹבְדוּי :

משנה כסוזה פרק י"ב

א אֲלֵמְנָה נוֹנֶה מִכְסֵי וְחוּמִים וּמַעֲשֵׂה יְדֵיהּ שְׁלֵתוּ וְאִין תִּכְבִּין
 בְּקַבְרֵתָהּ יוֹרְשֵׁיהּ יוֹרְשֵׁי כְּתוּבָתָהּ תִּכְבִּין בְּקַבְרֵתָהּ :
 ב אֲלֵמְנָה בִּין מִן הָאֲרוּסִין בִּין מִן תַּשְׁוֵּאִין מוֹכֶרֶת שְׂלָא בְּבֵית דִּין :

ר' שמעון אומר מן הנשואין מוכרת שלא בבית דין. מן האייבי
לא תמכור אלא בבית דין. מפני שאין לה מוונות וכל שאין לה
מוונות לא תמכור אלא בבית דין: ג מדרה כתיבתה או מקנתה
משקנה כתיבתה או מקצתה. נתנה כתיבתה לאחר או מקנתה
לא תמכור את השאר אלא בבית דין. וכתב"א מוכרתה היא אפי'
ארבעה וחמשה פעמים. ומוכרת למוונות שלא בבית דין וכתב
למוונות מכרתה. וירושל' לא תמכור אלא בבית דין: ד אפי'
שהיתה כתיבתה מאתם ומכרה שנה מנה במאתים. או שנה מנה
במנה. נתמבלה כתיבתה. היתה כתיבתה מנה ומכרה שנה
ודינר במנה מכרה במל'. אפילו היא אומרת אחר דינר לדינר
מכרה במל'. רבן שמעון בן גמליאל אומר לעולם מכרה כתיבתה
שיהא שם כדי שתשיר בשדה בת השעה קבין. ובגנה פתח
קבין. וכד"ר שקיבא בית רובע. היתה כתיבתה ארבע מאות
ומכרה לנה במנה. ולנה במנה. ולאחרון נטה מנה ודינר
של אחרון במל'. ושל כלם מקרן קנים: ה שום הדגנים שהיו
שחות או הוסיפו שחות. מכרו במל'. רבן שמעון בן גמליאל
מכרו קנים. אם בן מה פת בית דין יפח. אבל אם עשיר
בקרית אפילו מכרו שנה מנה במאתים או שנה מאתים במנה
קנים: ו המקאנת. השנה והאילנות. אין להן כתיבתה
פירות ולא מוונות ולא בלאות. ואם מתהלה נשאה לשום אדם
יש לה כתיבתה. אלמנה לכהן גדול. גרושה נתלוצה לכהן גדול
מגוררה ונתנה לישראל. ברו ישראל לנתין ולממורי. ויש
כתיבתה:

הלכה נתונות 77 ג"ח ע"5:

איבעיא להו ניוונת חנן או הניוונת חנן ניוונת חנן [א] וכן
גליל ולא סגי דלא יחבי לה או דילמא [ב] הניוונת
[א] וכאנשי יהודה ואי בעי לא יחבי לה תא שמע אמר רב
אמר שמואל מציאת אלמנה לעצמה [א] אי אמרת בשלמא תני
חנן [ב] שפיר [א] אי אמרת ניוונת חנן [א] ניהוי כבעל מה בעל
אשה לבעל הכא נמי מציאת אשה ליורשיה. לעולם אימא
ניוונת חנן טעמא מאי אמור רבנן מציאת אשה כבעלה דלא

תזריע יום שלישי

קלא

לה איבה הני [ח] תהוי להו איבה • אמר רבי יוסי בר חנינא [ט] כל מלאכות שהאשה עושה לבעלה אלמנה עושה לירושיה [י] חוץ ממויגת הכוס והצעת המטה והרחצת פניו ידיו ורגליו • אמר רבי יהושע בן לוי כל מלאכות שהעבד עושה לרבו תלמיד עושה לרבו [י"א] חוץ מהתרת לו מנעל • אמר רבא לא אמרן אלא במקום שאין מכירין אותו אבל במקום שמכירין אותו לית לן בה • אמר רב אשי ובמקום שאין מכירין אותו נמי לא אמרן אלא דלא מנה תפילין אבל [י"ב] מנה תפילין לית לן בה • אמר רבי חייה בר אבא אמר רבי יוחנן כל המונע תלמידו מלשמשו כאלו מונע ממנו חסד שנא' למס מרעהו חסד • רב נחמן בר יצחק אמר אף פורק ממנו יראת שמים שנאמר ויראת שדי יעזוב :

רש"י [א] אגטי גליל • היו כותבין את תהא יתצת צבתי ותתחזא מנכסי כל ימי תיגרא דתלמודך צבתי : [ב] כחגטי ירושה • היו כותבין עד שידלו הירודים לתן לך כתובתך לפיכך אס רלו הירודים נותנים לה כתובתה ופורעין אותה : [ג] בניגונת תנן • ורבי תנני אלמנה בניגונת מנכסי יתומים מעשה ידיה שלה כל זמן שהס דושים לזונה : [ד] אל"ף הזונות תנן • וחסה לן תנא כחגטי ירושה : [ה] ספיר • איבא ללוקומייה להא דשמואל בשאינה נזינת : [ו] אלל אי אודת נזינת תנן • וחסה לן תנא כחגטי גליל וליבא אלמנה שאינה נזינת אמאי תליאסה לעלמה : [ז] ניהור • יודשים כצעל : [ח] תיכוו להו איבא • דעל נדחם זיום אותה אלל מעשה ידיה שתקנו לבעלה תחת נזונות הוי לירודים : [ט] כל תלכות • הסגיות צפ"ש פי עומת וזושה וכו' : [י] חן ומחית הכוס וכו' • סהן מללכות הנוקרות מוצה וסרגל דצר כדאמרין נמי צהא ומכחא שאין נדה עושה אותה לבעלה : [יא] חן ומחית מעל • סהרואה אומר בעד כעניי הוא : [י"ב] מנה תפילין לית לן בה • שאין דרך עזרים להניח תפילין : [י"ג] למס מרעהו חסד • הסומים עלמו מרעהו חיים ממנו חסדים ואית דתקא לה מדכתיו לעיל מייסה ותושיה נדחם מוניו וסמיך ליה למס מרעהו חסד :

זוהר תזריע דף מ"ו ע"ג :

תא חזי בכל זמנא דהאי כשמתתא קדישא אתדבקה ביה צבר נט' רחומא הוא דמאריה • כוונה כטורין כטרין ליה מכל סטורין רשימא הוא לעב לעילא ותתא ושכינתא קדישא טריא עליו • ובזונתא דליכוו אקטיי ארחוי שכינתא אסתלקת מניה וכשמתתא קדישא לת אתדבקה ביה • ומסערא דחויש בישא תקיפא אתער רוחא חד דטע ואזיל בעלמא דלח טריא אלל באתר דקדושה עלאה אסתלק ומתמן ודקין אסתאז בר נש ואתפניס בבשריה בחיור דאנשו בכלא • ותא חזי בגין דהאי כפש חיה אייה קדישא עלאה כד ארעא קדישא מנכא לה ואתכלילת בגווה כדן קרינן לה כשמה • ודא היא דקלקא לעילא ומגלגא קמי מלכא קדישא ועילא בכל תרעין ולית דימחי בידהא ועל

דא אהקרי רוחא מווללח דהא כל שאר כפשתא לית לון רשו למללח קמי
 ונלכא בר האי * ועל דא אוריחא אכריזת ואמרת כלור לשוכך מרע וגו'
 וכתיב שומר פיו ולשוכו וגו' * בגין דאי שפוטתיה וליטניה מווללן מלן
 ביטין איכון מלין סלקין לעילא ובשעתא דסלקין כלל מוכרזין ומוקרי
 אסתלקו ומסורניה דמלה בישא דפלגיא פנון אחר לארחה דמיה
 תקיפא * כדין כשמתא קדישא אהעבר' מניה ואסתלקת ולא יכל
 למללח כמה דאת אמר כאלמתי דומיה החשיתי מטוב * וההיא כשמתא
 סלקא בכסופא בשאקו דכלא ולא יהבין לה אחר כמלקדמין * ועל דא
 כתיב שומר פיו ולשוכו שומר מצוות נפשו * כפשו ודאי ההיא דהיא
 מווללח אהעבדית משתוקא בגין מלולא בישא וכדין חויא אזדמן דהיא
 לאתריה אהדר וכד ההיא מלה בישא סלקא בארתיך ידעין ודאי
 קמיה דחויא תקיפא כמה רוחין נחערין בעלגוה ורוחא כחשא נחער
 סטרף ואשכח דההוא בר נש אהער ליה במלה בישא והא רוחא נחער
 קדישא אהעברת מניה כדין שריא עליו וסליב ליה וכדין הוא שרי
 כמה דעושא דהאי בר נש בגין מלה בישא כך עושא בגין מלה
 דאתי לדיה ויכיל למללח ולא מליב * בגין דפגים לההוא רוחא נחער
 דהיא אהחקת למללח לעילא ומוללח לתתא וכלא בקדושה * כל
 אי עמא אזלין באורחא עקימא והוא יכיל למללח להו ולאוכחא
 ושתיק ולא מליב כמה דהעניא דכתיב כאלמתי דומיה החשיתי
 וכאבי נעכר * נעכר במכתשין דמסאבותא ודא הוא דאמר דוד מיה
 חלקי בהאי ואתפני מניה דכתיב פנה אלי וחני מהו פנה אלי דא
 ויפן אהרן * כחצו רבי חייא ורבי יוסי ונשקוהו אזדווגו כחדא כל הו
 ארשא * קרא רבי חייא עלייהו וארה דיקים כאור כוגה הונך ואור
 ככון היום :

יוסף לחקי * מוסר * משערי תשובה לר"י דף 73 ע"ד :

מדרגות רבות לתשובה ולפי המדרגות יתקרב האדם אל הקדוש
 הוא * ואמנם לכל תשובה תמלא סליחה אך לא תסור מה
 עבר שלם להיות העונות כלא היו זולתי כאשר יטהר האדם את לבו ויכיל
 דתו כאשר יתבאר וכן תהיה אהיה לא יחשוב א' לו עון ואין צדוהו דהיה
 וכענין הצד הצריך כבוד כי המעט מן הכבוד יועיל לו להעביר הנפש
 אך לפי רוב הכבוד יתלצן וכן כתיב הרב כבסי מעוני והכבוד הנפש מן הכבוד
 כפי אשר תכנס את לבך שנאמר כבסי מעונה לצד ירושלים * ואר"ל אהיה
 ירא את ה' בעדו איש ר"ל כי תשובת האדם המעולה ציני בחורותיו צדור
 עליו ויתבד' על יצרו אכן כל תשובה מועילה כמו שגא' חשב אנוש עד דכל
 שצדו צני אדם ואמרו ז"ל עד דכדוה של נפש * האל הטוב היסוף בתשובת
 השמים ישיצנו ויזכנו לחזור בתשובה שלמה ולהסלים תיקון בר"ך כג' :
 הרבה

הלכה פסוקה הר"ם ה' מעשה הקדושות פ"ג :

במקום שמונין שוחטין ותנן לסמיכה שחיטה ואם שחט במקום אחר או טעה שחיטתו כשירה והסמיכה שירי מורה הוא לפיכך אם לא סמך כבר ואינה מעכבת ואעפ"כ מעלין עליו לחלו לא כפר : **ב** ואריך הסומך לסמוך כלל כמו צשתי ידיו על ראש הכהונה שנאמר על ראש העולה לא על הזולת ולא על הארז ולא יהיה דבר מולץ צין ידיו וצין הכהונה : **ג** ויולד סומך אם היה הקדצן קדש קדשים מעמידו צלמון ופניו למערב והסומך עומד צמודה ופניו למערב ומניח שתי ידיו צון שני קדוה ומתודה על חטאת עון חטאת ועל אשם עון אשם ועל העולה מתודה עון עשה ועון לא תעשה שיתק לעשה : **ד** כולד מתודה אומר חטאתי עויתי פשעתי ועשיתי כך וכך וחזרתי צמורה לפניך הו כפרתי : הים הקדצן שלמים סומך כלל מקום שיראה עון העזרה במקום שחיטה ויראה לי שאינו מתודה על השלמים אצל אומר דברי שח :

יום רביעי תורה

יבין בקריאת ששה פסוקים אלו שהם נגוד ך דמילוי ן דס ם צ"ן לקנות הארת נפש יתירה משנת ה' הצאה :

(ב) וְרָאָה הַכֹּהֵן וְהִנֵּה פְּשֵׁתָהּ מִמְּסַפְּחַת בְּעוֹר וּמִמָּאוּ הַכֹּהֵן צָרַעַת הוּא : וַיִּחַזוּ בַּהֲנָא וְהָא אוֹסִיפִת עֲדִיתָא בְּמִשְׁכָּא וְיִסְאִיבִיגִיָּה בַּהֲנָא סְגִירוּתָא הוּא : (3) **נִגְעַ צָרַעַת כִּי תִהְיֶה בְּאָדָם וְהוּבָא אֶל־הַכֹּהֵן : מִכֶּשֶׁשׁ סְגִירוּ אָרִי תְהִי בְּאִנְשָׁא וַיִּחַתִּי לֹוֹת בַּהֲנָא : (ג) וְרָאָה הַכֹּהֵן וְהִנֵּה שְׂאֵת־לִבְנָה בְּעוֹר וְהִיא הַפֶּכֶה שְׁעַר לִבָּן וּמִתַּיִת בְּשַׂר הִי בְשֵׂאתָ : וַיִּחַזוּ בַּהֲנָא וְהָא עֲמָקָא חוּרָא בְּמִשְׁכָּא וְהִיא הַפְּכַת שְׁעֵרָא לְחוּרָא וְרוּשִׁם בְּסָרְיָא תִּיָּא בְּעֲמָקָתָא : (ד) צָרַעַת נוֹשֶׁנֶת הוּא בְּעוֹר בְּשָׂרוֹ וּמִמָּאוּ הַכֹּהֵן לֹא יִסְגְּרֵנוּ כִּי מָמָא הוּא : סְגִירוּתָא עֵתִיקָא הוּא בְּמִשְׁךָ בְּסָרְיָה וְיִסְאִיבִיגִיָּה בַּהֲנָא לֹא יִסְגְּרִיגִיָּה אָרִי מְסָאב הוּא : (ה) וְאִם־פְּרוּחַ תִּפְרַח הַצָּרַעַת בְּעוֹר וְכִפְתָּהּ הַצָּרַעַת אֶת פְּלִעוֹר תִּגְעַע מִרְאֵשׁוֹ וְעַד־הַגְּלִיו לְכָל־ מְרָאָה עֹנֵיגִי הַכֹּהֵן : וְאִם מְסָאב תִּסְגִּי סְגִירוּתָא בְּמִשְׁכָּא וְהַחֲפִי**

מוללת קוין
 מרע וכו'
 כלל ענין
 זין וחזקין
 ייה דמיו
 ולא יעלה
 ייה כשתה
 ועל ד
 היא דקו
 זדמן דה
 ייען וכו'
 תח עובד
 הח עובד
 הוא עדי
 מלל עו
 הח עובד
 כל ע
 וכתל
 חסתי
 דוד מו
 אלי כו
 כל סו
 ד ואור
 ג"ד :
 הקדוש
 תעשה
 צו ויכיל
 רוחו וכו'
 כעל חו
 שם ען
 ל אשר
 יו צוה
 דכל וכו'
 חסתי
 ז ע"י :
 הלכה

וּמִחֲפִי סְגִירוֹתָא יִרְתַּ כָּל מִשְׁךְ מִכְתָּשָׁא מְרִישָׁה וְשֵׁי
 רְגִלוֹהֵי לְכָל חַיּוֹ עֵינֵי כְהֵנָּא : (1) וְרֵאָה הַכֹּהֵן וְהָנָה כִּסְתָה
 הַצָּרַעַת אֶת־כָּל־בְּשָׂרוֹ וּמָהַר אֶת־הַנֶּגַע כָּל־וְהָפַךְ לְבָר
 טָהוֹר הוּא : וַיְחַזּוּ כְהֵנָּה וְהָא חֲפֵר סְגִירוֹתָא יִרְתַּ
 כָּל בְּסָרְיָה וַיִּדְבְּרֵי יִרְתַּ מִּכְתָּשָׁא כּוֹלִיָּה אֶתְחַפֵּי לְמַחֲזֵי
 דְכִי הוּא :

נביאים מלניס 3 סיוון ה'

(6) וַיִּנְשָׂו עֲבָדָיו וַיִּדְבְּרוּ אֵלָיו וַיֹּאמְרוּ אֵבִי דְבַר עֲבָדֵי
 הַנְּבִיָּא דְבַר אֵלֶיךָ הַלּוֹא תַעֲשֶׂה וְאֵלֶיךָ

אָמַר אֵלֶיךָ רַחֵם וּמָהַר : וּקְרִיבוּ עֲבָדְהֵי וּמְלִילוּ עִמָּה
 וְאָמְרוּ מְרִי אֱלֹהֵי סַחֲגָמָא רַבָּא נְבִיָּא מְלִיל עֲמָדָה וְעִמָּה
 תַּעֲבִיד לָךְ אֱלֹהֵי דְאָמַר לָךְ טְבוּל וְאַתָּמִי : (3) וַיִּרְדּוּ וַיִּשְׁבְּ

בִּירְדָן שִׁבְעַת פְּעָמִים כְּדַבַּר אִישׁ הָאֱלֹהִים וַיִּשְׁבְּ
 בְּשָׂרוֹ כְּבִשָׁר גַּעַר קִמְזָן וּמָהַר : וּנְחַת וּמְבַל בְּרִית

שִׁבְעַת זְמַנִּין בְּכַחֲגָמָא נְבִיָּא דְיִי וְחַב בְּסָרְיָה כְּסָב
 עִיק וְעִיר וְאַתָּמִי : (1) וַיִּשְׁבְּ אֶל־אִישׁ הָאֱלֹהִים וְעִמָּה

וְכַל־מַחֲנֵהוּ וַיִּכָּא וַיַּעֲמַד לְפָנָיו וַיֹּאמַר הַגְּהֵנָּא וְעִמָּה
 כִּי אֵין אֱלֹהִים בְּכַל־הָאָרֶץ כִּי אִם־בְּיִשְׂרָאֵל וְעִמָּה

קַחֲנָא בְּרַכְיָה מֵאֵת עֲבָדְךָ : וְחַב לִוְרָת נְבִיָּא דְיִי
 הוּא וְכָל מִשְׁרֵיתֵיהּ וְאַתָּא וְקָם קְדָמוּהֵי וַאֲמַר הָא כָּסָב

יְדַעִית אַרְי לִית אֱלֹהָא קָנִים בְּכָל אַרְעָא אֱלֹהֵי בִישְׂרָאֵל
 וְכַעַן קָבִיל קְשֵׁן תַּקְרוּבְתָּא מִן עֲבָדְךָ : (7) וַיֹּאמְרוּ עֲבָדֵי

יְהוָה אֲשֶׁר־עַמְדָתִי לְפָנָיו אִם־אֶקַּח וַיִּפְצַר־כוּ לְקַח
 וַיִּמָּאן : וַאֲמַר קָנִים הוּא יִי דִי מִשְׁמִשְׁנָא קְדָמוּהֵי אִם

אֶקְבִּיל וְאַתְקִיף בֵּית לְקַבְלָא וְלֹא אָבָא : (8) וַיֹּאמְרוּ עֲבָדֵי
 וְלֹא יִתְּזָא לְעֲבָדְךָ מִשְׁאָא צְמַד־פְּרָדִים אֲרַמָּה כִּי לֹא

יעשה

חוריע יום רביעי קלה

יעשה עוד עבדך עלה וזבח לאלהים אחרים פי אם
ליהוה ואמר נשמן ולא יתהיב פנני לעבדך טעון זוג
כידעון מעפר אדמתא ארזי לא יעביד עוד עבדך עלתא
ודבח למעוה עממיא אלהין לשמא דיי: (א) לדבך
הזה יסלח יהוה לעבדך בבוא אדני בית דרמון
להשתחית שמיה יהוה ונשעו על ידי והשתחית
בית רמון בהשתחית בית רמון יסלח נא יהוה לעבדך
בדבר הזה: לפתגמא דרין ישפוק יי לעבדך במיעל
רבוני לבית רמון למסגד תמן והוה סמיה על ידי
ואסגוד בית רמון במסגדי בית רמון ישפוק יי לעבדך
בפתגמא דרין:

כחובים משלי סיון כ"ד

(א) אכל דבני דבש פי טוב ונפת מתוק על חקך: פרי
אכול דובשא ממול דטב וכבריתא דחילא
על חקך: (ב) פן דעה חכמה לנפשה אמר מצאת ניש
אחרית ומקוה לא תפרי: היקנא איתחבס בגופשא
דאין משכחית קדמיתא אתון אחריתא דטבא מנה
וסבייך לא גנמר: (ג) אל תארב רשע לננה צדיק אל
תשדד דבני: לא תיכמן רשעא דריריה דעדיקא ולא
תרכין ביה משריה: (ד) פי שבע יפול צדיק וקם דשעים
יבשלו ברעה: ממול דשוכעה זמין נפיל צדיקא וקאי
דביעי כותקולין בבישתא: (ה) בגמל איביך אל תשמח
ובבשלו אל תגל לבך: במפלגתיה דבעיל דבבא לא
תחדי וכד יתקל בבישתא לא ירוץ לבך: (ו) פודתא
יהוה ובע בעניו והשיב מעליו אפוי: דלא יבא ש באפוי
דאלתא פד יהוה ויהפך רוגוה מגוה:

משנה

לא כתיב ולא ק' סויד ק'

משנה 333 בתרא דף ק"ז ע"ג (ב"ה כ"ג)

א האומר לחבירו בית כור עפר אני מוכר לך הוי שם נקעים
 עמוקים עשרה טפחים או סלעים גבוהים עשרה
 טפחים אינו נמדדו עמה פחות מבאן נמדדו עמה ואם אמר
 לו בית כור עפר אפילו הוי שם נקעים עמוקים יותר מעשרה טפחים
 או סלעים גבוהים יותר מעשרה טפחים הרי אלו נמדדו עמה
 ב בית כור עפר אני מוכר לך מדה כחבל פיתח כל שהוא יבטן
 הותר כל שהוא יחזיר אם אמר הן חסר הן יתר אפילו פתח
 רובע לסאה או הותר רובע לסאה הגיעו יותר מבאן יעשה חשבו
 מה הוא מתויר לו מעות ואם רצה מתויר לו קרקע ולמאן אחר
 מתויר לו מעות ליפות כוחו של מוכר שאם שויר בשדה בית
 השעיה קבין ובגנה בית חצי קב וכדברי ר' עקיבא בית חצי
 מתויר לו את הקרקע ולא את הרובע בלבד הוא מתויר לו את
 את כל המותר: ג מדה כחבל אני מוכר לך הן חסר הן יתר
 בטל הן חסר הן יתר את מדה כחבל הן חסר הן יתר מדה כחבל
 בטל מדה כחבל את הן חסר הן יתר דברי בן גנם בסנה
 ובמצריו פחות משחות הגיעו עד שחות (נ"א יתר משחות)
 ינכה: ד האומר לחבירו חצי שדה אני מוכר לך משמנין בשדה
 ונוטל חצי שדה חציה בדרום אני מוכר לך משמנין ביניהן ונוטל
 חציה בדרום והוא מקבל עליו מקום הגדר והריץ וכן חריץ והוא
 הוא חריץ עשה טפחים וכן חריץ שלשה:

הלכה 333 בתרא דף ק"ז ע"ג (ב"ה כ"ג)

אמר רבי חייה בר אבא אמר רבי יוחנן [א] לוקח נוטל כחוט
 שבו אמר ליה רבי חייה בר אבא לרבי יוחנן [ב] והא את
 משמנין ביניהן תנן אמר ליה אדאבלח [ג] כפניית' בכבל [ד] הרגיטטא
 מסיפא דקתני סיפא חציה בדרום אני מוכר לך משמנין ביניהן
 ונוטל חציה בדרום [ה] ואמאי משמנין ביניהן והא חציה אמר ליה
 אלא לדמי הכא נמי לדמי מקבל עליו מקום גדר וכו' האנא חריץ
 מבחוץ וכן חריץ מבפנים וזה וזה אחריו גדר [ו] כרי שלא תהא
 חיה קופצה [ז] ולעביד חריץ ולא לעביד בן חריץ [ח] אידי דרונה
 [ט] קיימא כגויה וקפצה ולעביד בן חריץ ולא לעביד חריץ אידי
 דקטין קיימא אשפתיה וקפצה [י] וכמה בין חריץ לבן חריץ מפתח:

רשב"ם

תזריע יום רביעי

קלו

רש"ם [א] לוקח נוטל כמו' יד הלוקח על החמורה לפי' נוחן המוכר
 ללוקח המקום בגרוש שצלוהו שזה דדילמא שיהי חלי הסדה אמר
 ליה לפי' נוטל מן הכהוס יותר מן החלי כדי דמי חלי הסדה כדמפרש ליה
 וכו' : [ב] והלכן משמנין ציניקין תנן : דמשמע יד שנייה שיהי וכו' : [ג] א"ל אכלת
 כפנייתא' תמרים צצבל שהיית מעדן עלמך ולא היית עוסק צמורה ומקנתרו
 היה : [ד] תרבימנא' מרישא לבישא : [ה] אעזא משמנין ציניקין' כלומר אם
 כדצריך קן הוא דחיי' שדה אני מוכר לך עומס היא למה משמנין ימתחו קו הגדה
 ויעול הלוקח חליה צדדוס הן כמוס הן יפה וכו' : [ו] כדי שלא תבא חיה
 קופלת' על הגדר אלערין חרין וכן חרין : [ז] ולעזיד חרין' דהשתא נמי
 לא קפלה שחרין מרחיקה מן הגדר : [ח] אידי דרווח' שדה עפמים נכנסת
 לתוכו ומשכנת מעע לאחוריה וקופלת : [ט] קיימא' אשיתחיה המיזוגה :
 [י] הכא נמי כמה צין חרין לצן חרין עפמ' ומסקנא דצרייתא הוא : (א"ה)
 עיין צפרטצ"ס צאורך :

זוהר תזריע דף מ"ט ע"ב :

אמר רבי ינחק הכי תנינן' נגע לרעת' נגע הוא דינא חקיפא
 טריא בעלמא' לרעת כגירו כמה דאתמר' סגירו דנהורא
 עלאה' סגירו דטיצו עלאה דלא נחית לעלמא' כי תהיה צאדס'
 צאדס קסת' והוצא אל הכהן' דא כהן דלתתא דהוא אחתקן לומפתח
 ההוא סגירו ולאדלקא צוליבין דישתכחו על ידיו ברכן לעילא ולתתא'
 ויתעבר ויסתלק ההוא נגע' ויטרי כהירו דרחמי על כלא' ובגין
 כך והוצא אל הכהן' אמר רבי אבא חמינא לאיכוהו בני עלמא דלא
 משגחו ולא ידעין ציקרא דמאריהון' כתיב בהו ציטראל אשר הבדלתי
 אחכס מן העמוס להיות ליי' וכתיב והתקדשתם והייתם קדושים כי
 קדוש אני ה' אי אינון מתרחקן אן הוא קדושה דילהון הא רעותא
 דילהון מתרחקת מניה וקרא אכריו ואמר אל תהיו כקוס כפרד אין
 הבין' צונה אחפרטן בני נשא מוסוס ופרד בקדושה דגרמיייהו
 לאשתכחא שלימין ורשימין מכלא ועל דא זוגא דבני נשא הוא צומנין
 ידיעין לכוונא רעותא לאתדבקא ביה בקדושה צריך הוא' והא אתערו
 בצלגות ליליא קודשא צריך הוא עאל בגתא דעדן לאשתעטשא עס
 צדיקיא וכ"י משבת ליה לקודשא צריך הוא והיא טעתא דרעותא
 לאתדבקא בהו' והצרייא דמשדלי צאוריתא משתתפי צה צכנסת
 ישראל לשבתא לנלכא קדישא ואשתעסקן צאוריתא טאר בני נשא כרין
 עדן רעותא לאתקדשא בקדושה דקודשא צריך הוא ולכוונא רעותא
 לאתדבקא ביה ואינון הצרייא דמשדלי צאורית' זוגא דילהון צעטת'
 דזוגא אחרא אשתכח והאי משבת לשבת לכוונא רעותא לאתדבקא
 ביה בקדושה צריך הוא ובכנסת ישראל דהוא עידן רעותא דמתצרכן
 כלא

כלל עלאי ותתאי. אי בני כשא אתרחקו מנליה ועבדן כבעיורי אן
 הוא קדוטה דלהון לאשחכחא קדישין. אן אינון נפשתן קדישין דמנכסין
 מעילא. ושלמה מלכא לוח ואמר גס כלל דעת כספ לא טוב. גס
 כלל דעת מאן הוא דעת לא קדשא בריך הוא כספ לא טוב דא הוא
 כספ דאינון מנכסין בעובדייהו. לא טוב דהא מנכסרא אחרא אהנומנכסין
 עליהו נפשתא דלאו איהו טוב בגין כלל מבוזי לבייהו לקדושא בריך
 הוא. מאן דאחלהיט בינר הרע כלל רעותא וכוחה דכלל לקדושא
 בריך הוא מנכסרא דינר הרע אהנומנכסין עלייהו נפשא דלאו איהו טוב
 דהא הוא דכתיב גס כלל דעת כספ לא טוב ואן ברגליה חוטא. גס
 דליהו אן דמי טעתא כלל רעותא קדישא חוטא. חוטא דמי כלל
 ועל דא טריין מכתשין ביטין בצני כשא ואסקהירו באכפיייהו בחלשייהו
 דלהון לאחזאה דהא קדושא בריך הוא ממיס בהו ולאו דעתיה טו
 עד דאינון זכאן ומכשרן עובדייהו כמלקדמין ומתכרכן (ט)
 ומתכאן):

יוסף לחקי מוסרי משערי תשובה לר"י דף ג' ע"א:

עיקר התשובה הוא החדש ביון לצנו כי דע וזר עצזו את ה' וישים לך
 כי יש עונש ונקם וסלם על העון כענין שנאמר לי נקם וסלם
 גורו לכם מפני הרצ כי חמה עונות הרצ ויתחרט על מעשיו הרעים וי
 כלצנו מה עשיתי איך לא היה סמך אלהים לנגד עיני ולא יגורתי מתוכותי
 עון ויון הספטים הרעים כי רצים ומכאזים לרשע לא חמלתי על גופי ולא
 יוני עליו ושמחו מפני הנאת רגע אחד ונמשלתי לאיש סיגורל ויחמסו וי
 וישעו וירדע כי אחרי אכלה ואחרי שתי יגרם השופט בחיך טניו כענין ש
 ערב לאיש לחם סקר ואחר ינלל פיהו חן ודעה מזאת כי הייתי על
 היקרה אכזרי ונעמאם בגולוי ינרו. למה הועילה כלל קניניה אם רעה
 אדוניה. ואיך החלפתי בעולם חולף עולם עומד לעד לעולם. איך
 כסמות נדמתיו והלכתי אחרי ילרי נכוס כבוד אין הצין ותנייתי מדרך
 והנה הצורח נכח צאפי נשמת חיים נמחה לצ וטובת טל להכניו וי
 חולפתי ולהשול בגוף וכל חולדותיו כאשר המשיגה על שאר צעלי חיים
 מודרים מאשר יקרה צעניו נכדקם ואחרי אשר בעבור זאת נבדלתה וי
 הקד מיה למה לי חיים כענין שנאמר אדם חושה מדרך השכל צחקל רמאי
 ועוד כי כמעט בהמה לא עשיתי אכל טפילי ממה כי ידע שר קונאו וי
 אדם צעלו ואם לא ידעתי ולא התבוננתי ושלחתי נפשי להפשי טפילי
 טעמתי לוי ונשיתי סופי והלחתי ויחמסתי ועל דל צוססתי ולא ידעתי
 הוות אשר לא יסאיר לפני נשמתו בלתי אם גייתי וידעתי והענין היה
 ציטורנו הוא אשר דבר ירמיה ע"ה אין איש נחם על רעתו לאמר מה עשיתי

הלכת

כל
 ציוס
 הציוס
 חתיר
 ציוס
 הפסיו
 לילה
 לדעת
 חימור

יבויק

(ה)

אתה

הני

היא

החי

היא

ההנה

הוא

ידי

העיר

קלט

תוריע יום רביעי

הלכה פסוקה' ה"ס ה' מעשה הקרינות פ"ד :

כל הקרינות אין מקריבין אותן אלא ביום שגא' ביום אומר את בני ישראל
לקריב את קריבתם ביום ולא זלילה למיכן אין שומעין זמנים אלא
ביום ואין זורקין דמים אלא ביום השמיטה שגא' ביום הקריבו את זבח ביום
הזבחים פנים הקריבה' וכיון שקבעה המטה נפסל הדם : ב כל שקרצו
מתדיר ביום מעלין אותו על המזבח כל הלילה : נולד זמנים שזרק דמם
ביום מקטירין אימוריכן זלילה עד שיעלה עמוד השחר : וכדי להרחיק מן
המקטעב אמרו הממנים שאין מקטירין אל מודין ואצרי בעולה אלא עד חצות
לילה : ב אף על פי שזמנה לקטיר אימורין ואיצרים זלילה אין מאחרין אותן
לדעה אלא משתדלין לקטיר הכל ביום המצבה מלוב צעמחה' שהדי הקטיר
אימורין ואיצרים אע"פי שכשרים זלילה דוחין את הצבת בזמנן ואין מאחרין
אותן למוולאי שנה :

יום חמישי תורה

יבין בקריאת מעשה פסוקים אלו שהם כנגד הן דמילוי הן אחרונה דמס
ז"ן לקנות האדמ רוח יתירה' מעצת הצלחה :

(א) וּבַיּוֹם הַרְאִיתָ בּוֹ בְּשָׂרַיִם חַיִּים וְיָמָא : וּבַיּוֹמָא דְהַחֲחִי
בִּיה בְּסָרָא חַיָּא יְהִי מְסָאב : (ב) וְרָאָה הַבְּהֵן
אֶת־הַבְּשָׂרַיִם הַחַיִּים וְיָמָא הַבְּשָׂרַיִם הַחַיִּים מָמָא הוּא צָרְעַת
הַיּוֹא : וַיְחַזִּי בַּהֲנָא יַת בְּסָרָא חַיָּא וַיִּסְאֲבִיגְיָה בְּסָרָא
חַיָּא מְסָאב הוּא סְגִירוּתָא הַיּוֹא : (ג) אִו כִּי יָשׁוּב הַבְּשָׂרַיִם
הַחַיִּים וְגַהֲפִד לְלִבָּן וּבָא אֶל־הַבְּהֵן : אִו אַרְי יְהוּב בְּסָרָא
חַיָּא וַיְחַסְפִּיד לְמַחֲנֵךְ וַיִּיתִי לָנוּ בַּהֲנָא : (ד) וְרָאָהוּ הַבְּהֵן
וְגַהֲהָ גַהֲפִד הַגִּנְעָ לְלִבָּן וַיִּסְתֵּר הַבְּהֵן אֶת־הַגִּנְעָ מִהוֹר
הוּא : וַיְחַזִּיגְיָה בַּהֲנָא וְהָא אֶת־הַפִּיד מִכְתָּשָׂא לְמַחֲנֵךְ
וַיִּדְבִי בַּהֲנָא יַת מִכְתָּשָׂא דְכִי הוּא : (ה) וּבְשָׂרַיִם כִּי־יִהְיֶה כּוֹר
בְּעָרוֹ שְׁהוֹן וְגַרְפָּא : וַאֲנִישׁ אַרְי וְהִי בִיה בְּמִשְׁכְּבִיהָ שִׁיחָנָא
וְאֶתְפִּי :

נביאים

עיריין אין
זין דמטבא
טוב' נב
ב דה אר
אחונטבא
ודמא מר
א לקומט
איהי טע
וטא' נק
דמי צבול
בחלשות
עתיה נב
רבן (ס')

ע"ה :
ויחסי אלו
וטלס חיי
דדעים ימי
מתובתה
בופי ולא
ויהחוס ימי
כענין שג
ייתי על ה
ס רעה נ
אין נב
זי מדון ה
הבניו ולי
חיים נב
דלחמי ולי
כל רפאים
ר קונה ו
הפשי מל
לא זכרת
בנין סה
ר נב עש

הלכה

(6) ויאמר לו לך לשלום וילך מאהו כבדת ארץ
ונאמר ליה איזיל לשלם ואזל מלכותיה כדכתיב

ארעא: (3) ויאמר גיחזי נער אלישע איש-האלהים הנביא
השך ארני את געמן הארמי הורה מקחת מידו
אשר-הביא חייהוה כראם רצהו אחריו ולקחתני מאר
מאומה: ויאמר גיחזי תלמידא דאלישע נבייא בן
מנע רבוני ית געמן ארמאה הרין מלקבלא מניה
דאייתי קנים הוא יי אלהין ארהוט בתרוהי ואפס כתיב

מדעם: (ג) וירדה גיחזי אחרי געמן ויראה געמן
אחריו ויפל מעל המרפבה לקראתו ויאמר השכיח

ירדה גיחזי בחר געמן וחזא געמן נברא רהיט בתרו
ואתרבין מן רתיכא לקדמותיה ויאמר השלם: (7) ויאמר

שלום ארני שלחני לאמר הגה עמה זה באו
שגיר-נערים מהר אפרים מבני הנביאים הגדהגה
כבר-כסף ושתי חלפות בגדים: ויאמר שלם

שלחני למימר הא כען דין אתו לותי הרין עתה
מטורא דבית אפרים מתלמידי נבייא הב כען

כברא דכסף ותרין אצטלוון דלבושא: (8) ויאמר
געמן הואל קח כפרים ויפרץ-בו ויצר כפרים

בשני חרטים ושתי חלפות בגדים ויתן אל-שגיר
וישאו לפגיו: ויאמר געמן שרי סב תרתין כפרים

ואתקוף ביה וצר תרתין כפרין דכסף בתרין כפרין
ותרין אצטלוון דלבושין ויהב לתרין עולימותיה ויהי

קדמותה;

כתובי

(ב) אר'החחר במרעים אל'הקנא בר'שעים: לאתחחסם
בבישי וק'א תימן ברשעיא: (ג) פ'ו לאתהיה
אחרית לרע גר'רשעים ירעך: מטול דלא הויא
אחריתא טבא לבישי ושרגיהון דרשיעי נדעך: (ד) ירא
אתיהנה בני ומלך עם-שונים אל'התערב: דחל מן
אלהא כרי ומן מלכא ועם שמי לא התחלט: (ה) פ'ר
פחאם יקום אידם ופיר שניהם מי ירע: מטול
דכשיליא אתי תכריהון וספוחא דשגיהון מן ידיע:
(ו) גם-אלה לחכמים הכר-פנים במשפט כל טוב: הלן
לחכימי אמירנא למסב אפי' בדינא לא שפיר:

משנה מנחות פרק י"ג

א הרי עלי עשרון וביא אחר. עשרונים וביא שנים. פירשתי
ואיני יודע מה פירשתי. וביא ששים עשרון. הרי עלי
מנחה. וביא איזו שירצה. ר' יהודה אומר וביא מנחת הסלת ושהיא
מיתדת שבמנחות: ב מנחה מן המנחה וביא אחר. מנחות מן
המנחות וביא ששים. פירשתי ואיני יודע מה פירשתי. וביא חמשותף
פירשתי מנחה של עשרונים ואיני יודע מה פירשתי. וביא מנחה
של ששים עשרון. ר' אומר וביא מנחות של עשרונים מאחד ועד
ששים: ג הרי עלי עצים לא יפחות משני גזירין. לבונה לא יפחות
מקומץ. חמשה קומצים הן. האומר הרי עלי לבונה. לא יפחות
מקומץ. המתנדב מנחה וביא עמה קומץ לבונה. המעלה את
הקומץ בחוץ חוב. ושני בויבין מעונים שני קומצים: ד הרי עלי
זהב לא יפחות מדניר זהב. כסף לא יפחות מדניר כסף. נחשת
לא יפחות ממעה כסף. פירשתי ואיני יודע מה פירשתי. הוא
כביא עד שיאמר לא לבך נתכונתי: ה הרי עלי גין לא יפחות
משלשה לוגין. שמן לא יפחות מלוג. ר' אומר שלשת לוגין.
פירשתי ואיני יודע מה פירשתי וביא כיום המרובה: ו הרי עלי
עולה

קמב

תזריע יום המישי

עולה וביא כבש . ר' אלעזר בן עזריה אומר או חור או בן יתמי
פירשתי מן הבקר ואיני יודע מה פירשתי . וביא פר ועגל . מן הבקר
ואיני יודע מה פירשתי וביא פר ועגל איל ושעיר גדי וזאת . פירשתי
ואיני יודע מה פירשתי . מוסיק עליהם חור ובו יונה : ז תריע
חורה ושלמים . וביא כבש . פירשתי מן הבקר ואיני יודע
פירשתי . וביא פר ופרה . עגל ועגלה . מן הבקמה ואיני יודע
פירשתי . וביא פר ופרה . עגל ועגלה איל ורחל גדי ונדבה
ושעירה מלה וזאת : ח הרי עלי שור . וביא הוא ונסכו בן
עגל וביא הוא ונסכו בתמש . איל וביא הוא ונסכו בשמים
וביא הוא ונסכו בסלע . שור במנה וביא במנה חוץ מנסכו
בתמש . וביא בתמש חוץ מנסכו . איל בשמים וביא בשמים
מנסכו . כבש בסלע וביא בסלע חוץ מנסכו . שור במנה
שנים במנה לא יצא . אפילו זה במנה חסר דינר וזה במנה
דינר שחור והביא לבן . לבן והביא שחור . גדול והביא קטן
יצא . קטן והביא גדול יצא . ר' אומר לא יצא : ט שור ופרה
ונסמאב . אם רצה וביא ברמיו שנים . שני שורים אלו עולה וזה
אם רצה וביא ברמיהם אחד . ר' אומר . איל זה עולה ונסמאב
רצה וביא ברמיו כבש . כבש זה עולה ונסמאב . אם רצה
ברמיו איל . ר' אומר . האומר אחד מכבשי הקדש . ואחד מן
הקדש . היו לו שנים . הגדול שבתן הקדש . שלשה הביטוי
הקדש . פירשתי ואיני יודע מה פירשתי . או שאמר אמר לו
ואיני יודע מה . הגדול שבתן הקדש : י הרי עלי עולה וביא
מקדש ואם הקריבה בבית חונו לא יצא . שאקריבה בבית
יקרובה במקדש . ואם הקריבה בבית חונו יצא . ר' שמעון
אין זו עולה . הביני גזיר ונלח במקדש . ואם נלח בבית חונו
יצא . שאנלח בבית חונו ונלח במקדש . ואם נלח בבית חונו
ר' שמעון אומר אין זה גזיר . הבתנים ששמשו בבית חונו
שמשו במקדש בירושלים . ואין צריך לומר דבר אחר . ש
אך לא יצאו בתני הבמות אל מוצבת פירושלם כי אם אכלו
בחור אחיהם . הרי מן כבעלי מומין חולקין ואוכלין אכל לא

יא
ריו
אכ
המ
תני
של
[ג]
הר
המו
לא
ומל
עוף
לא
[ח]
לר
לד
בק
לש
רש
סעו
חט
ויק
לו
לכ
לפי
סקי
לקוי
פרט
למת

חזריע יום חמישי

קמג

יא נאמר בעולת הפתמה אשה ריח נוחים ובעולת העוף אשה ריח נוחים ובמנחה אשה ריח נוחים ללמד שאחד המרבה ואחד הממעיט ובלבד שיכוין אדם את דעתו לשקנים :

הלכה נחמות דף ק"ט ע"א

אמר רבי יירא טאי קראה מתוקה [ח] שנת העובד [ג] אם מעט ואם הרבה ואכל רב אדא בר אחבה אמר מהכא [ג] ברבות הטובה רבו אוכליה [ז] ומה בשרון לבעליו כי אם ראות עיניו . הניא אמר רבי שמעון בן עזאי בא וראה מה כתיב בפרשת קרבנות שלא נאמר בהן לא אל ולא אלהים אלא לה' שלא ליתן פתחון פה [ז] לבעל דין לחלוק . ונאמר בשור הגם אשה ריח נוחה ובעוף הדק אשה ריח נוחה ובמנחה אשה ריח נוחה לומר לך [ז] אהר המרבה ואחד הממעיט ובלבד שיכוין את לבו לשמים שמא תאמר לאכילה הוא צריך תלמוד לומר אם ארעב לא אומר לך כי לי תכל ומלואה ונאמר כי לי כל חיחו יער בהמות בחררי אלף ידעתי כל עוף הרים וזיו שדי עמדי האוכל בשר אכירים ודם עתודים אשתה לא אמרתי אליכם זבחו [ז] כדי שתאמר אעשה רצוני ויעשה רצוני [ח] לא לרצוני אתם זוכחים אלא [ט] לרצונכם אתם זוכחים שנא' לרצונכם חובחי דבר אחר לרצונכם תזבחו [י] לרצונכם זבחו לדעתכם זבחו כדבעא מיניה שמואל מרב חונא [יא] מניין למתעסק בקדשים שהוא פסול שנאמר ושחט את בן הבקר שתהא שחיטה לשם בן בקר אמר לו [יג] זו בדינו הוא לעכב מנין תלמוד לומר [יג] לרצונכם חובחו לדעתכם זבחו :

רש"י [ח] סנת העובד * עבודת קרבנות ומוציאו למונח מתוק סנתו סתו יטן ולא ירח : [ג] אם מעט ואם הרבה יאכל * מתן סכרו : [ג] קרבנות הטובה * קרבנות רצו חכמים כהנים : [ז] ומה בשרון לבעליו * להקדים כי אם ראות עיניו שזה מתכוין לעושה : [ח] לבעל דין * לאומרים רשויות סדסה הן והדבר מוכיח שזה ששמו כך טוב להקריז לו מנחה ושמו כך טוב להקריז לו פדים וזה חליט לכן נאמר זכולס ריח נוחה לה' : [י] אחד המרבה * להביא קרבנות : [ז] כדי שתאמר אעשה רצוני * להקריז לך קרבן ויעשה רצוני לפי סתו לך ושחטנו : [ח] לא לרצוני אתם זוכחים * כלומר לא להנתי שאינו רוצה להערוך חסכם לעשות על כדחכם : [ט] לרצונכם * לזורך עונתכם לקיים מצותי שתהא כמדה לכם לכן : [י] לרצונכם זבחו * שתהא כוונתכם לשמוט מרע לזנותעסק בסכין לחמוך דבר אחר ונחת בהמת קדשים ספסולה : [יא] מנין למתעסק * דבר אחר ושחט בהמת קדשים שהוא פסול : [יג] זו בדינו הוא * דמורה לכוין דעתו : [יג] לרצונכם תזבחו * שנה עליו הכתוב לעכב :

זוהר

בתיב כי תבואו אל ארץ כנען וגו' וכתתי נגע לרעת ציון
 ארץ אחותכם וכי אגר טב הוא דיסתכח בליון דזבאן
 למיעל בארעא. אלא הא חוקמיה לאשכחא נטמונין דאטמורן בצמיויהו
 ולאשגאה לון לישראל. אבל תא חזי זכאין אינון ישראל דאעין
 מתדבקן ביה בקודשא בריך הוא וקודשא בריך הוא רחיס להו דתכב
 אהביי אשכס אמר ה' ונגו רחיומתא דיליה אעיל להו למיעל
 קדישא לאשגאה טכיתיה צינייהו ולמהוי דויריה עמהון וישגה
 דיסתכחון קדישין על כל בני עלמא. תא חזי כתיב וכל הגסים אמר
 כשא לבן וגו'. בשעתא דהוו עבדין עבדתא הוו אמרי דא למקדשא
 דא למשכא. דא לפרוכתא. וכן כל אינון אומנין בגין דישי קדושה
 על ידיה ויתקדש ההוא עבדתא. וכד סליק לאתריה בקדושה סליק
 כגונא דא מאן לעבדי עבדתא לעבודה זרה או לסטרע אחרת
 קדישא. כיון דאדבר ליה על ההוא עבדתא הא רוח מסאבא
 עליו. וכד סליק עבדתא. במסאבא סליק. כנעניים פלחי לעבד
 זרה אינהו ומתדבקן בלהו כחדא ברוח מסאבא בעבודה זרה והוו
 בגין פרוטופייהו (ס"א לטנופייהו) ולגיעלייהו לסטרע מסאבא
 לעבודה זרה וכד שראן למבני הוו אמרי מלה וכיון דאתדכר בטהו
 סליק עליה רוח מסאבא. כד אסתליק עבדתא ברוח מסאבא אטמור
 כיון דעאלו ישראל לארעא בעא קודשא בריך הוא לדכאה לון וקדישא
 לון ארעא ולאשגאה אתר לשכינתא דלא חסרי שכינתא גו מסאבא
 דא בההוא נגע לרעת הוו סתרין ציניין דאעין ואבנין דאטמור
 במסאבא. תא חזי אי עובדא דא הוה לאשכחא נטמונין בלחוד
 יהדרון אבנין לבתר כוה דאינון לאתרייהו ועפרא לאתריה אבל קדישא
 בתיב וחללו את האבנים וכתב ועפר אחר יקח. בגין דיתעבר דא
 מסאבא ויתפני ויתקדש השתא כמלקדמנין וישתכחו ישראל בקדושה
 ובדיורה קדישא למשרי צינייהו שכינתא. ועל דא מאן דבני ציון
 בד שארי למבני ציון לאדכרא צפומיה דהא לפולחנא קודשא בריך
 הוא הוא בני. בגין דכתיב הוי בוכה ציון בלא דק וגו' וכדון סייגיה
 דשמייתא שארי עליו וקודשא בריך הוא זמין עליה קדושתא וקארי עליו
 טלס דהא הוא דכתיב וידעת כי טלוס אהלך וגו'.

יוסף לחק. מוסר. עשערי תשובה לר' י' דף ג' ע"ב:

מעיקרי התשובה עזיבת החטא כי יעזוב דרכיו הרעים ויגמור בכל יום
 כי לא יוסף לשוֹב דרך ההוא עוד ואם אף פעל לח יוסף כנענו שטמור

טזר
 על
 חוס
 צמר
 מלא
 האו
 בלע
 עת
 כפע
 ויגו
 וחה
 כל
 ומכ
 לא
 ויגו
 ומע
 על
 און
 ולי
 ער
 השל
 והיה
 צאמ
 והמ

כל
 הלל
 שג'
 ציו
 לפי
 ועלו
 ולש
 וכל
 היום

תוריע יום חמישי

קמה

שצו שצו מדרכיכם הרעים ונא' יעוזב רשע דרכו' ורע כי מי אשר חטא על דרך מקרה כי התאזה תאזה ויחזק עליו ילרו וימקפחו ולא נחללו רעיונו חסדים צבגו צו ולא מיהרו לבעוד ציום התאזה ויחזר על כן יגורחו הילר צהרמיו ונפל צנומריו לפי שעתו ועמו צהיות רוח צהיות רע מצעתו ולא מאשר חפלו ורזונו לפנול עגונו ולעשות כמוהו אחרי זאת' ראשית תשובת האיש הזה המרטה ולשים יגון צלצו על מטאתו ולהיות נפש נענה ומרה בלענה אחרי כן יוסיף צכל יום יראת ה' צנפשו וימן חמת אלהים צלצו צכל עת עד אשר יהיה נכון לצו צעומ צה' כי אם יוסיף יעצור צו הילר ויפגשוה צנפס צנפס ורצה עליו מטאתו כנשפט הרלשון לא יהיה נפתה לצו עליו ויעוזב דרכו כמו שנאמר ומרה ועוזב ירוסה' הזכיר תחלה על המרטה הרדוי ואח' עוזב' אך האיש המתילצ על דרך לא טוב תמיד וגצר על מטליו דורך צכל יום וצויה צולתו וצו צמדולתו גם פעמים רבות וכל עת ארצה הרע ומטול עגונו ימים נכה פניו רגוני לוור התאזה והילר ונפלו ומגמתו אשר לא יצלר ממנו כל אשר יום לעשות' ראשית תשובת האיש הזה לעוזב דרכו ומחצתו הרעה ולהסכים לקיים לקבל עליו צל יוסיף למטול אחרי כן יתחרט על עליותיו הנשחתות ויתודה וישב אל ה' כמו שנא' יעוזב רשע דרכו ואיש און מחשבותיו וישב אל ה' וירחמנו' והמשל צום למי שאלחו הסרן וצא לטובל ויתבהר כי ינוח הסרן תחלה ואחרי כן יטובל ויתבהר וכל זמן שהסרן צידו ער עומתו צו ואין הטצילה מועילה והנה עזיבת מחשבת החטא הוא השלכת הסרן' והמרטה מאשר חטא והוידוי והתפלה צמקס הטצילה' והיה כי יצא יסודין ומכאוצים על הרשע אשר תמיד כל זמניו להתהלך צאטמיו יוסר צתחלה וישוץ מחשבתו הרעה אשר חשב ויכרית מעצדיו מידיו והמשל צזה לעבל אשר יכחו צמלמד הסרן לכיון תלמויו כן הומילצ על דרך לא טוב יקח המוסר תחלה לעוזב דרכי מות ללכת דרך ישר:

הלכה פסוקה' הר"ם ה' מע"הק פ"ד:

כל דבר שאינו קרצ חלול ציום כגון הקוץ והלצונה והקעורת ומנחות הכשרות מותר להקריצן עם מצול השמש והם מתחלנין והלכנין כל הלילה כאיצרי עולה: ב' הנכנים הצאים עם הזח און קריצין חלול ציום שנא' ולנכניכם ולנלמיכם מקיים נככים לשלמים מה שלמים ציום אף נככים ציום' אצל הנכנים הצאים צפני ענתן מתקדשין צלילה וקריצין צלילה' לפיכך אם נדמנו לו נככים הצאים צפני ענתן מקדישן ומקריצן צלילה ועבות השמר פוסלת צהן כאיצרי העולות: ג' כל היום כשר לסמינה ולשמיטה ומליקה להקעד להגשה ולהזיה ולתנופה ולקמינה ולקרצן המוספין וכל הלילה כשר להקעיר אמודין ואזרים זה הכלל דבר שנותנו ציום כשר כל היום ודבר שנותנו צלילה כשר כל הלילה ואעפ"כ זדיוין מקדימין למות:

ליל ששי

י"ד י"ה

(ב) והיה במקום השחין שאם לבנה או בהרת לבנה
אדמדמת ונראתה אל הכתן : (ג) וראתה

הכתן והנה מראתה שפיל מן העור ושערה תהיה

לבן וטמא הכתן גנע צרעת הוא בשחין פרוחה

(ג) ואם יראתה הכתן והנה אין בה שער לבן ושערה

איננה מן העור והיא כהה והסגירו הכתן שבעת ימים

(ד) ואם פשה הפשה בעור וטמא הכתן אהו גנע הוא

(ה) ואם מחתיה תעמד בהרת לא פשתה צרעת

השחין הוא וטהרו הכתן : (ו) או בשער כיתהוה כהה

מכרתה אש והיהו מתרת המכות בהרת לבנה

אדמדמת או לבנה : (ז) וראתה אמה הכתן והנה גנע

שער לבן בהרת ומראתה עמק מן העור צרעת הוא

במכות פרוחה וטמא אהו הכתן גנע צרעת הוא

(ח) ואם יראתה הכתן והנה אין בהרת שער לבן

ושפלה איננה מן העור והיא כהה והסגירו הכתן שבעת

ימים : (ט) וראתה הכתן ביום השביעי אדמדמת

הפשה בעור וטמא הכתן אהו גנע צרעת הוא

(י) ואם מחתיה תעמד בהרת לא פשתה כהה

והיא כהה שאם המכות הוא וטהרו הכתן כהה

צרעת המכות הוא : (יא) ואיש או אשה כיתהוה

בו גנע בראש או בגוף : (יב) וראתה הכתן אהתהוה

והנה מראתה עמק מן העור וכו' שער צהוב דק וטמא

אהו הכתן נתק הוא צרעת הראש או הגוף הוא : (יג) וכו' וראתה הכתן אהתגנע נתק והנה אין מראתה עמק מן העור

העור ושער שחר אין בו והסגיר הכהן אתהנגע הנחק
 שבעת ימים: (י) וראו הכהן אתהנגע ביום
 השביעי והנה לא־פשה הנחק ולא־תהי בו שער צהוב
 ומראה הנחק אין עלק מזהעור: (י) והתגלח ואת
 הנחק לא יגלח והסגיר הכהן אתהנחק שבעת ימים
 שנית: (י) וראו הכהן אתהנחק ביום השביעי והנה
 לא־פשה הנחק בעור ומראהו איננו עלק מזהעור
 וטהר אתו הכהן וכבס בגדיו וטהר: (י) ואם־פשה
 יפשה הנחק בעור אחריו טהרו: (י) וראו הכהן
 והנה פשה הנחק בעור לא־יבקר הכהן לשער הצהוב
 טמא הוא: (י) ואם־בעינו עמד הנחק ושער שחר
 צמח בו נרפא הנחק טהור הוא וטהרו הכהן: (י) ואיש
 או־אשה כיהיה בעור־בשרם בהרת בהרת לבנת:
 (כ) וראו הכהן והנה בעור־בשרם בהרות פחות לבנת
 בהק הוא פרח בער טהור הוא: (כ) ואיש כי־ימטר־אשו
 קרח הוא טהור הוא: (כ) ואם מפאת פגיו ימרט
 ראשו גבם הוא טהור הוא: (כ) וכיהיה בקרחת
 או בגפחת נגע לבן אדמדם צרעת פירות הוא
 בקרחתו או בגפחתו: (כ) וראו אתו הכהן והנה
 שא־תהנגע לבנה אדמדם בקרחתו או בגפחתו
 כמראה צרעת עור בשר: (כ) איש־צריע הוא טמא
 הוא טמא וטמאנו הכהן בראשו נגעו:

(ב) ויהי באחר שיתנא עמקא תורא או בהרא תורא
 סמקא ויתחזי לכהנא: (ב) ויחזי כהנא והא
 מתחזא מפיך מן משכא ושערה אההפיך למיחור
 ויפאיביניה כהנא מכתש סגירוחא היא בשיתנא סגיא:

(ג) וְאִם יִחְזֹנָה בַּהֲנָא וְהָא לִית בֵּיה שְׁעַר חִירָא וּמִכְּבָא
 לִיְהִי מִן מִשְׁבָּא וְהָיָא עֲמִיא וְיִסְגְּרִינְיָה בַּהֲנָא שְׂבִיעָא
 יוֹמִין: (ד) וְאִם אוֹסְפָא תוֹסֵף בְּמִשְׁבָּא וְיִסְאִיב בַּהֲנָא
 יְהִיָּה מִכְתָּשָׂא הָיָא: (ה) וְאִם בְּאַתְרָהָא קָמַת בְּתִרְהָא
 לֹא אוֹסִיפַת רוּשָׁם שִׁיחְנָא הָיָא וְיִדְכִינְיָה בַּהֲנָא: (ו) אִי
 אֲנִשׁ אֲרִי יְהִי בְּמִשְׁבָּיָה כְּנֹאָה דְנֹד וְתִהְיִ רוּשָׁם קָמַת
 בַּהֲרָא חִירָא סְמִקָּא אוֹ חִירָא: (ז) וְיִחְזֹי יְתָה בַּהֲנָא
 וְהָיָא אֲתֵהֶפֶד שְׁעָרָא לְחִירָא בְּבִהֲרָהּ וּמְחִוָּהָ
 עֲמִיק מִן מִשְׁבָּא סְגִירוּתָא הָיָא בְּכֹאָה סְגִיָּה וְיִסְאִיב
 יְהִיָּה בַּהֲנָא מִכְתָּשׁ סְגִירוּתָא הָיָא: (ח) וְאִם יִחְזֹנָה
 בַּהֲנָא וְהָא לִית בְּבִהֲרָהּ שְׁעַר חִירָא וּמִכְּבָא לִיְהִי
 מִן מִשְׁבָּא וְהָיָא עֲמִיא וְיִסְגְּרִינְיָה בַּהֲנָא שְׂבִיעָא
 יוֹמִין: (ט) וְיִחְזֹנְיָה בַּהֲנָא בְּיוֹמָא שְׂבִיעָאָה אִם אוֹסְפָא
 תוֹסֵף בְּמִשְׁבָּא וְיִסְאִיב בַּהֲנָא יְהִיָּה מִכְתָּשׁ סְגִירוּתָא הָיָא
 (י) וְאִם בְּאַתְרָהָא קָמַת בְּתִרְהָא לֹא אוֹסִיפַת בְּמִשְׁבָּא
 וְהָיָא עֲמִיא עֲמִיק כְּנֹאָה הָיָא וְיִדְכִינְיָה בַּהֲנָא אֲרִי רוּשָׁם
 כְּנֹאָה הָיָא: (יא) וְגַבְרָא אוֹ אֲתֵתָא אֲרִי יְהִי בִּיה מִכְתָּשָׂא
 בְּרִישׁ אוֹ בְּדִקְוִן: (יב) וְיִחְזֹי בַּהֲנָא יְתָה מִכְתָּשָׂא וְהָא
 מְחִוָּהָ עֲמִיק מִן מִשְׁבָּא וּבִיה שְׁעַר סוּמֵק בְּעֵדֵק וְיִסְאִיב
 יְהִיָּה בַּהֲנָא נְתָקָא הוּא סְגִירוּתָא רִישָׂא אוֹ דְקָנָא הוּא
 (יג) וְאֲרִי יִחְזֹי בַּהֲנָא יְתָה מִכְתָּשׁ נְתָקָא וְהָא לִית מְחִוָּהָ
 עֲמִיק מִן מִשְׁבָּא וְשְׁעַר אוֹכְס לִירַת בִּיה וְיִסְגְּרַת בַּהֲנָא
 יְתָה מִכְתָּשׁ נְתָקָא שְׂבִיעָא יוֹמִין: (יד) וְיִחְזֹי בַּהֲנָא יְתָה מִכְתָּשָׂא
 בְּיוֹמָא שְׂבִיעָאָה וְהָא לֹא אוֹסִיף נְתָקָא וְלֹא הִנָּה בֵּיה
 שְׁעַר סוּמֵק וּמְחִוָּי נְתָקָא לִית עֲמִיק מִן מִשְׁבָּא: (טו) וְיִגְלַח
 סְתְרֵנִי נְתָקָא וְדַעַם נְתָקָא לֹא יִגְלַח וְיִסְגְּרַת בַּהֲנָא יְתָה
 נְתָקָא שְׂבִיעָתָה יוֹמִין תְּנַנְתָּה: (טז) וְיִחְזֹי בַּהֲנָא יְתָה נְתָקָא
 בְּיוֹמָא

בְּיוֹמָא
 וְיִסְגְּרַת
 וְיִסְאִיב
 בְּמִשְׁבָּא
 אוֹסְפָא
 מְחִוָּהָ
 צְמִיחָא
 (ז)
 חִירָא
 חִירָא
 יְתָה
 אֲפִ
 יְהִי
 סְמִקָּא
 (כ)
 בְּרִישׁ
 (כ)
 פִּתְחָא
 גַּבְרָא
 א
 שְׂבִיעָא
 סְמִקָּא

חזרע ליל ששי

קמט

בְּיוֹמָא שְׁבִיעָאָה וְהָא לֹא אוֹסִיף נְתִיקָא בְּמִשְׁבָּא
 וּמְחֻזְזָה לְחֻזְזָה עִמִּיק מִן מִשְׁבָּא וּדְבִי יְתִיה בְּתֵנָא
 וְיִצְבַּע לְבוֹשׁוֹתֵי וּדְבִי: (ט) וְאִם אוֹסְפָא יוֹסִיף נְתִיקָא
 בְּמִשְׁבָּא בְּחַר דְּכֻתִּיָּה: (י) וְיִחְזִיגֵיהּ בְּתֵנָא וְהָא
 אוֹסִיף נְתִיקָא בְּמִשְׁבָּא לֹא יְבַקֵּר בְּתֵנָא לְשַׁעַר סוּמְק
 מְסַאָב הוּא: (י) וְאִם כֹּד הוּה קָם נְתִיקָא וְשַׁעַר אוֹכֵם
 אֲמַח בִּיה אֲתָסִי נְתִיקָא דְבִי הוּא וּדְבִיגֵיהּ בְּתֵנָא:
 (כ) וְגַבְר אוֹ אֲתָתָא אָרִי יְהִי בְּמִשְׁדָּ בְּסַרְיָהוֹן בְּתֵרֵן בְּתֵרֵן
 חוֹרֵן: (כא) וְיִחְזִי בְּתֵנָא וְהָא בְּמִשְׁדָּ בְּסַרְיָהוֹן בְּתֵרֵן עִמִּין
 חוֹרֵן בּוֹתְקָא הוּא סְגִי בְּמִשְׁבָּא דְבִי הוּא: (כב) וְגַבְר אָרִי
 יִמַר שַׁעַר רִישִׁיהּ קָרִיָּה הוּא דְבִי הוּא: (כג) וְאִם מְקַבִּיל
 אַפּוּהֵי יִמַר שַׁעַר רִישִׁיהּ גְּלִישׁ הוּא דְבִי הוּא: (כד) וְאָרִי
 יְהִי בְּקַרְחוּתָא אוֹ בְּגַלְיִשׁוּתָא מְכַתֵּשׁ חִינֵר סוּמְק
 סְגִירוּתָא סְגִיָּה הִיא בְּקַרְחוּתֵיהּ אוֹ בְּגַלְיִשׁוּתֵיהּ:
 (כה) וְיִחְזִי יְתִיה בְּתֵנָא וְהָא עִמִּיק מְכַתֵּשׁא חִינֵר סוּמְק
 בְּקַרְחוּתֵיהּ אוֹ בְּגַלְיִשׁוּתֵיהּ בְּמַחְזִי סְגִירוּת מִשְׁדָּ בְּסָרָא:
 (כו) גַּבְר סְגִיר הוּא מְסַאָב הוּא סְאָבָא יְסַאָבִיגֵיהּ בְּתֵנָא
 בְּרִישִׁיהּ מְכַתֵּשׁוּהּ:

יום הששי

אחר קריאת פרשת הסזיב טנים מקרא ואחד תרגום והפטרה וזונוור ה' מנך
 גלות לבש (או מזוור טיר ליום השבת וה' מנך) ילל"ח דדרו משנה והלכה
 מסדר עהרות שחול נבר היסוד צמינת היום:

משנה אהליות פרק א'

א' שְׁנַיִם טְמֵאִים בְּמַת • אֶחָד טְמֵא טוֹמֵאת שְׁבַעָה • וְאֶחָד טְמֵא
 טוֹמֵאת עֶרֶב • שְׁלֹשָׁה טְמֵאִין בְּמַת • שְׁנַיִם טְמֵאִין טוֹמֵאת
 שְׁבַעָה • וְאֶחָד טְמֵא טוֹמֵאת עֶרֶב • אַרְבָּעָה טְמֵאִין בְּמַת • שְׁלֹשָׁה
 טְמֵאִין טוֹמֵאת שְׁבַעָה • וְאֶחָד טְמֵא טוֹמֵאת עֶרֶב • בִּיצֵד שְׁנַיִם • אָדָם
 הַנוֹגַע

הנוגע במת טמא טומאת שבועה ואדם הנוגע בו טמא טומאת
 ערב: ב ביצד שלשה בלים הנוגעים במת וכלים בכלים טמא
 טומאת שבועה השלישי בין אדם ובין בלים טמאים טומאת ערב
 ג ביצד ארבעה בלים הנוגעים במת ואדם בכלים וכלים באה
 טמאין טומאת שבועה הרבועי בין אדם בין בלים טמאים טמא
 ערב אמר ר' עקיבא יש לי חמישי השפוד תהוב באהל ואי
 והשפוד ואדם הנוגע בשפוד וכלים באדם טמאין טומאת שבועה
 חמישי בין אדם בין בלים טמאים טומאת ערב אמרו לו אין הוא
 מתחשב: ד אדם וכלים מיטמאין במת חומר באדם מכלים
 ובכלים מכלים שהכלים שלשה והאדם שנים חומר באדם
 זמן שהוא באמצע הן ארבעה ושאינו באמצע הן שלשה: ה
 ונגדים מיטמאין בזב חומר באדם מנגדים ובנגדים מכלים
 שהאדם הנוגע בזב מטמא נגדים ואין נגדים הנוגעים בזב מטמא
 נגדים חומר בנגדים שהנגדים הנושאין את הזב מטמאין את
 ואין אדם הנושא את הזב מטמא אדם: ו אדם אינו מטמא
 שתצא נפשו ואפילו מנייד ואפילו גוסס וזקק ליבום ופוסק
 היבום מאכיל בתרומה ופוסל מן התרומה: זכן בהמה ובהמה
 מטמאין עד שתצא נפשות היתור ראשיתם אף על פי שכתובת
 טמאין כגון זב של לטאה שהיא מפרקת: ח האוכרין אין
 שיעור אפילו פחות מבינה מן המת ופחות מבינה מן הנבנה
 ופחות מכעדשה מן השרץ מטמאין טומאתן: ט מאתים וארבעים
 ושמונה אברים באדם שלשים בפיסת הרגל שלשה בכל אבר
 עשרה בקורסל שנים בשוק חמשה בארמובה אחד בירך שלשה
 בקטלית אחד עשר צלעות שלשים בפיסת היד שלשה בגי
 אצבע שנים בקנה ושנים במרפק אחד בורוע וארבע בכתף טמא
 ואחד מזה ימאה ואחד מזה ושמונה עשר הגוליות בשדרה
 הששה בראש שמונה בצואר שלשה במפתח של לב וחמשה
 בנקביו כל אחד ואחד מטמא במגע וכמשה ובאהל אימתו כזו
 שיש עליהם קשר בראוי אבל אם אין עליהם קשר בראוי מטמאין
 במגע וכמשה ואין מטמאין באהל:

הלכה

ובמ
 עקי
 שמו
 אדם
 בקל
 בוד
 רש
 מן
 תל
 כל
 וכ
 כה
 חמי
 סגו
 חלין
 נתי
 דג
 מע
 ויל
 סל
 עש
 לו
 שיל
 זכ
 דג

הוריע יום ששי

קנא

הלכה כה ד' ע"א

ובמימי אדמה. תנו רבנן כמימי אדמה מביא אדמה שמינה מבקעת בית כרם ומציף עליה מים דברי רבי מאיר רבי עקיבא אומר מבקעת יורפתי. רבי יוסי אומר מבקעת סכני רבי שמעון אומר אף מבקעת גינוסר וכיוצא בהן. תניא אידך ובמימי אדמה מביא אדמה שמינה מבקעת בית כרם ומציף עליה מים בקליפת השום [א] ואין שיעור למים משים דאין שיעור לעפר ואין בודקין אותן צלוילין [ב] אלא עכוורין צללו חומר ועוברין [ג] וכשהוא עוברין אין עוברין ביד אלא בכלי:

רש"י [א] ואין שיעור למים. משום דאין שיעור לעפר אלא יצא עפר כמו שירפה חס רב אס מעט יוניף עליו מים כעובי קליפת השום למעלה מן העפר: [ב] אלא עכוורין. שהם מרחיט אדמה נכנסת נמים: [ג] וכשהוא עוברין. המים צעפר:

זוהר יתרו דף ג"ב ע"א

חלת

דרגין אינון וכלהו אקרין טבת. טבת עלאה. טבת דיומא. טבת דליליא. וכלהו חד ואקרי כלא טבת. וכל חד כד איהו שלטא כטיל להכרוי וזמין לון בהדיה בההוא שלטנו דיליה. וכד האי אמי לעלמא כלאו אחיין וזמין בהדיה. כד אמי ליליא זמין בהדיה לשבת דיומא וזמין ליה בהיכליה ואתמור בהדיה. כיון דהאי אמיא טבת עלאה אתמשך עליה וכלהו גניזין בהיכלא דליליא. ובג"ד סעודתא דליליא חומר מבינמא. כד אמי ינומא זמין בהדיה לתרין קלין אהרכין דרגא עלאה ודרגא תתאה דא דאנהיר ליה ודא דאתנהיר מניה. וכלא כהדא אקרי טבת ושלטין ביומא דטבת. ואלין חלת דרגין אינון כללא ורזא דכל אורייתא תורה שבכתב כפאיס וכתובס. מאן דנטיר טבת כטיר אורייתא כלה:

יוסף לחק. מוסר. משערי תשובה לר"י דף ג' ע"ד:

מעיקרי התשובה הינון. ושתוקן כליותיו ויחשוב כמה רצה רעת וני שהמרה את יוגרו ויגדיל יגון כלצו וסער מתחולל צרעיוניו ויאחז במרירות לז כי יתכן שהתחרט וידע צעיניו על טעמיו אשר הטעו ולא הסלים חקו צוה כי גם המסד דיגור או איסור קשה צעיניו הסוד אך אם אצד עשיר צעיניו רע ויחז נקי מנכסיו נפשו עליו תחבל ותכבד אהנתו נפשו מרה לו וכן על אדות רעות ורצות באצו נחם יגון כלצו ינוס. ויותר מהמה דאוי שלטעור ויאחז מי שהמרה את השם יתברך והשחית והתעיב עלילה לפניו ולא זכר אשר בראו ים מאין ומסד עשה עמו ויור תכחהו כלל עת ונוצר נפשו בכל דגש. ואיך מלחו כצו להכניסם לפניו. ואיך עמ מראות עיני המוטא מהשכיל לנצו

לכצו והמטביל אשר נפקחו עיניו ויחיד הדברים האלה כלצו ויצוהו ויחיד דוחו ומדרגות התשובה ומעלותיה לפי גודל המדידות ועלם היגיון ויחיד התשובה אשר תצא מדרך טהור הנפש וזכות שכלה כי לפי שכלו וכפיו אשר תפקח עיניו ירצו ויעלמו צמח מאלד יגונוו דרעונוו על רצו עונוו וצו ורפא לו :

הלכה פסוקה הר"ס ה' שנת פ"ז :

התולדה

היא המלאכה הדומה לאז מאלו האצות כיצד התחמקו הירק מעעו לצשלו ה"ז חייב שזו המלאכה תולדת עשייתו שהעומן לוקח גוף אחד ומחלקו לגופים רצבים וכל העושה דבר הדומה לה"ז תולדת טומא וכן הלוקח לשון של מתכת ושף אותו כדי ליקח תבנית כדרך שעושים לרפמי הזהב הרי זה תולדת עשייה : ב וכן הלוקח חלב ונתן צו קיבה כדי לחצלו הרי זה חייב מ"זים תולדת צורך שהרי המרים קיבו מן החלב ואם בצנו ועמסו בצניכה חייב משום צניכה שכל המחצן חלק מן חלק ודבק הכל עד שיעשו גוף אחד ה"ז דומה לצניין וכן לכל המלאכה ותולדת מאלו האצות יש להן תולדות על דרך זו שאמרנו ומגוף המלאכה הנעשית צצו מדע מעין אי זה אצ היא ותולדת או זה אצ היא :

מצורע יום ראשון תורה

יכין בקריאת ששה פסוקים אלו שהם כנגד י דמילוי יו"ד דשם צ"ן מלא צו הארה מתוספת נטמה של שנת שצצרה :

(ב) וידבר יהוה אל משה לאמר : ומליל יי עם משה למימר : זאת הקהיה הותרת המצרע ביום טהרתו והנבא אל הכהן : דא התי אוריחא דסגריא ביומא דדכתיחיה ותייתי לנת פהנא : (ג) ויצא הכהן אר מוחין למחנה וראה הכהן והנה גרפא גנע הצעור מן הצרוע : ויפוק פהנא למברא למשריחא ותי פהנא והא אחסי מכתש סגירוחא מן סגירא : (ד) וצו הכהן ולקח למטהר שתי צפרים חיות טהרות וצו ארו ושני תולעת ואזב : ויפקיד פהנא ויסב למטהר מרחין צפרין חיון דכיון ואעא דארזא וצבע והוה ואזובא : (ה) וצוה הכהן וישחט את הצפור האחת אל כלי

מצורע יום ראשון

קנג

כל־יִחְרַשׁ עַל־מַיִם חַיִּים: וַיִּפְקִיד כַּהֲנָא וַיִּפּוֹס יְהוָה צִפְרָא
הָדָא לְמַן דְּחִסְפָּא עַל מַי מְבוּעַ: (1) אֶת־הַצִּפּוֹר הַחֲדָרָה
יִקַּח אִתָּהּ וְאֶת־עֵץ הָאֲרָז וְאֶת־שֵׁנֵי הַתּוֹלַעַת וְאֶת־
הָאֵזוֹב וְטָבַל אוֹתָם וְאֶת־הַצִּפּוֹר הַחֲדָרָה בְּדָם הַצִּפּוֹר
הַשְּׁחֵטָה עַל הַמַּיִם הַחַיִּים: יְהוָה צִפְרָא חִתָּא יִסַּב יְתָהּ
וְיֵה אֶעָא דְאַרְזָא וְיֵה צִבְעָא וְהוֹרֵי וְיֵה אֵזוֹבָא וְיִטְבּוֹל
יְתָהוֹן וְיֵה צִפְרָא חִתָּא בְּדָמָא דְצִפְרָא דְנִכְסְתָא עַל
מַי מְבוּעַ:

נביאים מלכים 3 סימן ו'

(6) וְאַרְבַּעַה אַנְשִׁים הָיוּ מְצֹרְעִים פִּתַּח הַשַּׁעַר וַיֹּאמְרוּ
אִישׁ אֶל־רֵעֵהוּ מָה אֲנַחְנוּ יֹשְׁבִים פֹּה
עַד־מָתָנּוּ: וְאַרְבַּעַה נִבְרִין הָיוּ סְגִירִין יְהִיבִין בְּמַעְלָנָא
דְּהַרְעָא וַאֲמָרוּ גְבַר לְחֻבְרִיהָ מָה אֲנַחְנָא יְהִיבִין כָּא
עַד דְּנִמּוּת: (3) אַסְד־אֲמָרְנוּ נָבֹא הָעִיר וְהָרַעַב בְּעִיר
וּמָתָנוּ שָׁם וְאִם־יִשְׁכְּנוּ פֹה וּמָתָנוּ וְעָתָה לָכוּ וּנְפַלְהָ אֶל־
מַחְנֶה אֲרָם אִם־יְחִינּוּ נְחִיָּה וְאִם־יָמִיתָנוּ וּמָתָנוּ: אִם
נִימַר גִּיעוּל לְקַרְתָּא וְכַפְנָא בְּקַרְתָּא וּנְמּוּת תִּמְן וְאִם
נַחֵב תְּכָא וּנְמּוּת וּכְעַן אֵיתָא וּנְשַׁתְּמַע לְמִשְׁרֵית אֲרָם
אִם־יְחִינְנָא וְנִיחֵי וְאִם־יָקַטְלֵנָא וְנִתְקַטֵּיל: (4) וַיִּקְמוּ בְּנֵי־שָׂרָא
לָבוֹא אֶל־מַחְנֶה אֲרָם וַיָּבֹאוּ עַד־קִצָּה מַחְנֶה אֲרָם וְהִנֵּה
אִין־שָׁם אִישׁ: וַקְמוּ בְּקַבְלָא לְמִיעַל לְמִשְׁרֵית אֲרָם
וְאָתּוּ עַד סִפְיֵי מִשְׁרֵית אֲרָם וְהָא לִית תִּמְן אִנְשׁ:
(7) וְאֲדָרְגֵי הַשְּׁמַע וְאֶת־מַחְנֶה אֲרָם קוּל לְרַב־קוּל סוּם
קוּל חֵיל גְּדוּל וַיֹּאמְרוּ אִישׁ אֶל־אָחִיו הִנֵּה שְׂכַר־עֲלֵינוּ
מִלְּךְ יִשְׂרָאֵל אֶת־מַלְכֵי הַחֻתִּים וְאֶת־מַלְכֵי מִצְרַיִם לָבוֹא
עָלֵינוּ: וּמִן־קָדָם יֵי אֲשַׁתְּמַע לְמִשְׁרֵית אֲרָם קַל רַתִּיכִין
וְקַל

קנר

מצורע יום ראשון

וְקָל סוֹסֵנוּ קָל מִשִּׁירֵינוּ בְּגִיאַן וְאָמְרוּ גִבֵּר לְחִבְרִיהָ וְאֵל
 אֲנִי עֲלֵנָא מִלְפָּא דִּישְׂרָאֵל יְת מַלְכֵי הַקָּאֵי וְיֵת מַלְכֵי
 כִּיֶּרְאֵי לְמִיתֵי עֲלֵנָא : (א) וְיִקְוֹמוּ וְיִנְוֹסוּ בְּגִשְׁףֵי וְעֵשֶׁב
 אֶת־אֱהֲלֵיהֶם וְאֶת־סוּסֵיהֶם וְאֶת־דְּמֵי־דָם הַמִּתְהַנֵּה בְּאֵשׁ
 הַיָּא וְיִנְכְסוּ אֶל־נַפְשָׁם : וְקָמוּ וְעָרְקוּ בְּקַבְלָא וּשְׂבָקוּתָא
 מִשְׂבָּנֵיהוֹן וְיֵת סוּסוֹתְהוֹן וְיֵת חֲמֵרֵיהוֹן בְּמִשְׂרֵיתָא כְּמֵן
 דְּהֵיא וְעָרְקוּ לְשִׁיבָא נַפְשֵׁיהוֹן : (ב) וְיִבְאוּ הַמִּצְרַעִים הָאֵלֶּה
 עַד־קֶצֶת הַפְּתִיחָה וְיִבְאוּ אֶל־אֱהֵל אֶהָר וְיִאֲכְלוּ וְיִשְׁאוּ
 וְיִשְׁאוּ מִשֵּׁם בְּסָף וְהֵבֵל וּכְגָדִים וְיִלְכוּ וְיִטְמְנוּ וְיִשְׁבוּ וְיִבְאוּ
 אֶל־אֱהֵל אֶהָר וְיִשְׁאוּ מִשֵּׁם וְיִלְכוּ וְיִטְמְנוּ : וְאַחַר כִּנְדוּ
 הָאֲלִין עַד כִּיֶּיִפִּי מִשְׂרֵיתָא וְעָלוּ לְמִשְׂבָּנָא חַד וְאָמְרוּ
 וְשִׁתְּיָאוּ וְיִסִּיבוּ מִתְּמִן בְּסָפָא וְדַחְבָּא וְלִבְלוֹשִׁין וְאֵלֶּה
 וְאָמְרוּ וְחָבוּ וְעָלוּ לְמִשְׂבָּנָא אֹהֲרָנָא וְיִסִּיבוּ מִתְּמִן
 וְאֵלֶּה וְאָמְרוּ :

כתובים משלי סמן כ"ד

(ב) אָמַר ׀ לְרִשְׁעֵי צְדִיק אֶתְּהָר יִקְבְּהוּ עַמִּים וְיַעֲמִידוּ
 לְאֻמִּים : אֵף לֹא לְמִימְרֵי לְרִשְׁעֵי צְדִיק אֵלֶּה
 יִלְיֻטְוֵנִי עַמִּי וְיִכְרוּנִי אֹמְתָא : (ג) וְלִמְוֹכִיתִים עֲשֵׂה
 וְעֲלֵיהֶם תִּבְוֹא בְּרַב־טוֹב : וְלִמֵּי־אֲכֻסְנִי יִבְסֵם וְעָלוּ
 סִיָּה בְּרַבְהָא טַבְתָּא : (ד) שְׂפָתַיִם יִשְׁקֵן מִשִּׁיבֵי דְחַד
 נִכְחִים : שְׂפּוֹתֵיהָ נִגְשְׁקוּ וְאֲלִין דְּמִתְחַבְּבִין מְלֵי תְרִיעִיָּתָא
 (ה) וְכֵן בְּחוּץ ׀ מְלֵאכְתָּהּ וְשִׁתְּהָ בְּשִׁרְהָ לָּהּ אֶהָר וְיִבְאוּ
 בִּיחָד : אֶתְמִין לְבָרָא עֵיבִידְתָּהּ וְעִמְתָּהּ בַּחֲקָלָא
 וְכִסְרֵי בִּנְיָ בִּיחָד : (ו) אֶל־תְּהִי עַד־חַנּוּם בְּרַעֲוֵה וְהַפְּתִיחָה
 בְּשִׂפְתָּהּ : לֹא תִהְיוּ כְּהָרָא דִּינִלָּא בְּחִבְרָה וְהַשְׂפָּתָה
 בְּשִׂפּוֹתָהּ : (ז) אֶל־תֵּאמֶר בְּאֵשׁ עֲשֵׂה־לִּי כֵּן אֲנִישְׂתֵּי
 אֲשִׁיב

מצורע יום ראשון
 אָשִׁיב לְאִישׁ בְּפָעֵלוֹ : לֹא הֵימֵר הַיָּד דַּעֲבֹד לִי כִּן
 אַעֲבִיד לַיהוָה וְאֶהְפִּיךָ לַיהוָה הַיָּד עֹבְדוֹי :

כושנה כלאים פרק ד'

א קרחת הכרם בש"א ארבע ועשרים אמות ובה"א שש
 עשרה אמה מחול הכרם בש"א שש עשרה אמה
 ובה"א שתים עשרה אמה ואיוז היא קרחת הכרם ברם שחרב
 באמצעו אם אין שם שש עשרה אמה לא יביא זרע לשם היו
 שם שש עשרה אמה נוחנין לה עבדיתה וזרע את המותר: ב איוז
 היא מחול הכרם בין כרם לגדר אם אין שם שתים עשרה אמה
 לא יביא זרע לשם היו שם שתים עשרה אמה נוחנין לו עבדו
 וזרע את המותר: ג ר' יהודה אומר אין זה אלא גדר הכרם
 ואי זה הוא מחול הכרם בין שני הכרמים ואי זה הוא גדר שהוא
 גבוה עשרה טפחים וחרוץ שהוא עמוק עשרה ורחב ארבעה:
 ד מוחיצת הקנים אם אין בין קנה לחבירו שלשה טפחים כדי
 שיוכנס הגדי הרי זו כמחיצה וגדר שנגרץ עד עשר אמות הרי
 היא כפתח יתר מכן כנגד הפרצה אסור נפרצו כו פרצות הרבה
 אם העומד מרובה על הפרוץ מותר ואם הפרוץ מרובה על העומד
 כנגד הפרצה אסור: ה הנוטע שורה של חמש קנים בש"א
 כרם ובה"א אינו כרם עד שיהיו שם שתי שורות לפיכך הוזרע
 ארבע אמות שבכרם בש"א קדש שורה אחת ובה"א קדש שתי
 שורות: ו הנוטע שתים כנגד שתים ואחת יוצאת זב הרי זה
 כרם שתים כנגד שש ואחת ביניהם או שתים כנגד שתים
 ואחת באמצע אינו כרם עד שיהיו שתיים נגד שתיים ואחת יוצאת
 זב: ז הנוטע שורה אחת בתוך שלו ושורה אחת בתוך של
 חבירו ודקה תחיה ודרד הרבים באמצע וגדר שהוא נמוך מעשרה
 טפחים הרי אלו מצטרפות גבוה מעשרה טפחים אינן מצטרפות
 ח' יהודה אומר אם ערסן מלמעלה הרי אלו מצטרפות: ח הנוטע
 שתי שורות אם אין ביניהם שמונה אמות לא יביא זרע לשם
 היו שלש אם אין בין שורה לחבירתה שש עשרה אמה לא יביא
 זרע

קנו

מצורע יום ראשון

זרע לשם ר' אליעזר בן יעקב אומר משום חנניה בן חכניאי אפילו
 חרבה האמצעית ואין בין שורה לחבירה שש עשרה אמה לא
 יביא זרע לשם שאלו מתחלה נמנע היה מותר בשמונה אמות
 הנומטע את פרמו על שש עשרה שש עשרה אמה מותר להביא
 זרע לשם א"ר יהודה מעשה בצלמון באחד שנמטע את פרמו
 שש עשרה שש עשרה אמה והיה הופך שער שתי שורות קל
 אחד וזרע את העיר ובשנה האחרת היה הופך את השער לטקט
 אחר וזרע את הכור וכן מעשה לפני חכמים והתירו רבי מאיר
 ור' שמעון אומרים אף הנומטע את פרמו על שמונה שמונה אמה
 מותר:

הלכה זכות 97 כ"ו ע"א

איבעיא להו טעה ולא התפלל מנחה מהו שיחפול ערבית שהו
 [א] אם תימצי לומר טעה ולא התפלל ערבית מתפלל שחרית
 שתיים משום דחד יומא הוא דכתיב ויהי ערב ויהי בקר יום אחד
 אבל הכא תפלה במקום קרבן היא [ב] וכיון דעבר יומו בטל קרבנו
 דילמא כיון דצלותא רחמי היא כל אימת דבעי מצלי ואוילי הו
 דאמר רב הונא בר יהודה אמר רבי יצחק אמר רבי יוחנן טעה
 התפלל מנחה מתפלל ערבית שתיים ואין בזה משום דעבר יומו
 בטל קרבנו מחיבי מעוות לא יוכל לתקון וחסרון לא יוכל להשיב
 מעוות לא יוכל לתקון זה שבטל קרית שמע של ערבית וקרית שחרית
 של שחרית או תפלה של ערבית או תפלה של שחרית והוסיף
 לא יוכל להמנות זה שנמנו חבריו לדבר מצוה ולא נמנה עמי
 אמר רבי יצחק אמר רבי יוחנן הכא במאי עסקינן שבטל בטהר
 אמר רב אשי דיקא נמי דקחני בטל ולא קחני טעה שמע בטהר
 חנו רבנן טעה ולא התפלל מנחה בערב שבת מתפלל לבילי שחרית
 שתיים טעה ולא התפלל מנחה בשבת מתפלל במוצאי שבת שחרית
 של הול [ג] מבריל בראשונה ואינו מבריל בשנייה ואם הבריל
 בשנייה ולא הבריל בראשונה [ד] שנייה עלתה לו ראשונה
 עלתה לו:

רש"י [א] אם תימצי לומר כלומר אם תשיבני צהלתי ומה שחברנו
 ולא התפלל ערבית וכו' [ב] כיון דעבר יומו בטל קרבנו ויהי
 מקרינו ציום אחר אם זוננו קצוע כגון מוספין של כל יום ויום [ג] שבת
 בראשונה פעם וראשונה מתפלל בשנייה של עכשיו לפיכך חומר
 הדליל צחוקי הדעת והטעה הוא בשנייה תפלה שבת אינו מבריל
 [ד] שנים עלתה לו בשנייה תפלה מולאי שבת וראשונה לא עלתה לו שבת
 נלוס

נלוס
עלמה

ירד

חרב

לאסת

דכשר

לעי ב

קול

אסתל

דסלגי

לית

ולעי

שריח

יקרא

חולקי

ולאס

ולשונכ

כי חנו

חרב

חרב

חרב

דהכי

אתדן

כתיב

העיוני

לח חרב

העין

העיוני

מצורע יום ראשון

קני

כלום שאין לו להקדים תפלה שער זמנה לתפלה שזמנה עכשיו והטניה נמי לא
עלתה לו לשל שנת האויל והבדיל זה גילה דעתו שאינה של שנת והוא תחשב
לשל ערבית:

זוהר תלמוד דף ק"ב ע"ג

וידבר ה' אל נחמה לאמר זאת תהיה תורת המצורע ביום טהרתו
וגו' רבי אבא פתח גורו לכס מפני חרב כי חמה עונות
חרב לנעמן תדעון סדון סדון סדין כתיב כמה אית לון לבני כשא
לאסתמרא ארתיהו ולדחלא מקמי קודשא בריך הוא דלא יסטי ומאורח
דכשרא ולא יעבר על פתגמי אורייתא ולא יתכסי מינה דכל מאן דלא
לעי באורייתא ולא ישתדל בה כזיפא הוא נקודשא בריך הוא רחיקא
הוא נטיה לא שרייא שכינתא עמיה ואינון נטורין דאזלין עמיה
אסתלקו עמיה ולא עוד אלא דמכרזי קמיה ואנרי אסתלקו סוחריה
דמליח דלא חש על יקרא דמאריה ווי ליה דהא שצקוהו עלמין ותתאין
לית ליה חולקא בארשא דהיי וכד איהו אשתדל בצולחנה דמאריה
ולעי באורייתא כמה נטורין זמנין לקבליה לנטרא ליה וסכינתא
שרייה עליה וכלא מכרזי קמיה ואנרי הבו יקרא לדיוקנא דמלכא הבו
יקרא לבריה דמלכא אסתטיר הוא בעלמא דין ובעלמא דתי זכאה
חולקיה תא חזי בלישכא ציטא דאמר נחש לאסתא גרים לאסתא
ולאדם למגור עלייהו מיתה ועל כל עלמא בלישכא ציטא כתיב
ולשוכס חרב חדה בגין כך גורו לכס מפני חרב מפני לישכא ציטא
כי חמה עונות חרב נאמי כי חמה עונות חרב דא חרב לה דתכן
חרב אית ליה לקודשא בריך הוא דביה דאין לחייבא דהא הוא דכתיב
חרב לה מלחא דס ומרבי תאכל בשר ובגין כך גורו לכס מפני
חרב כי חמה עונות חרב לנעמן תדעון סדון סדין כתיב בגין תדעון
דכי אסתדן מאן דאית ליה חרב בלישכיה אזדמן ליה חרב (ס"א)
אסתדן בהוא חרב דשלי כלא דהא הוא דכתיב זאת תהיה תורת
המצורע:

יוסף לחקי מוסר משערי תשובה לר"י דף ג' ע"ד:

כתיב כי לא לעולם ארצי ולא לנצח אקרוף כי רוח מלפני יעטוף ונשמות אני
עשיתי ציטורו כאשר יעטוף וינטער הרוח שהוא מלפני כי הוא מן
העליונים ויעטופו נשמות אשר אני עשיתי לא ארצי עוד ולא אקרוף כי ארץ
לא תרמס ואחון על נפש יקרה אשר היא מלפני ונשמות אני עשיתי על כן יקל
העון כפי אשר תכבד העבודה האנוחה עליו כי היגון יצא מאת עוהר הנשמה
העליונה ונראה צדק יותר מאשר תלכה ברוב יסורי הגוף ומכאזיו והמשל בזה
כי המלך יתחול על חניכיו ילידי ביתו הקרוצים אליו והם תאזניו ארץ הכנענים
וימן

קנה

מצורע יום ראשון

ויתן להם חנייה יומר מחמתו על הדמוקים והפחותים * ואמר ונשמע לך עשיתי לקרבתי אל העליונים אף על פי שהגוף והכל מעשה ידיו וכוונתו והלחות מעשה אלהים המה * ועוד אמרו רבותינו שלש שותפים יש בזה אביו ואמו והקב"ה ולפי שאין לאב ולאם שותפות בנשמה על כן אמר ונשמע אביו עשיתי * ואמרו ונשמות אביו עשיתי יורה על אמרו כי דוח תלפנו כי עשיתי כאשר צונו * ואמר דוד הע"ה ה' נדוך כל תאותי והגתתי תפק לה עשיתי צונו כי אביו עשיתי כל תאותי כי איננו זולתי לעבודתך ולאתה יודע תחת כי איננו על עסקי עולם והדברים הכלים זולתי על המעשה ועל קולך כי צעודתך ואמר אחד מן המתנפלים צחין ערכו אכתי ופחדך הבהק עמי האכסות והגתתי מקולך ודי צעודתך הרחק ממני הדגות :

הלכה פסוקה * ה"ס ה' מעשה הקרנות פ"ד :

כל

הזמים אין שומעין אותן לכתובלה אלא צמין מכלי שרת ולא נהו כל דבר ששומעין בו המולין אפילו צרונית של קנה כשרין : כוונת הזמים שקיבל מדגם פחת תבדו הזויה לא נתקדש הדם * ולרין נהו לקבל כל הדם * כינר הוא עגסה ארוזו הסיונים ציו ומוזיאן עם הויה לתוך המורק * וסודת שנים או רוב שנים כדי שיתקבל הדם כולו עני ומנזיה הסבין למעלה כדי שלא ירד הדם מעליה אלא מן הלזויה : ה' שצמין וקנחו צפת המורק * אויר הכלי הרי הוא ככלי : ה' היה הדם ונפחתו סולי המורק קודם שיגיע הדם לאויר המורק הנפחת לא נהו הדם שהאויר שאין סופו לרוח אינו כמורק :

יום שני תורה

יבון בקריאת ד' פסוקים אלו שהם כנגד ה' דמילוי יו"ד דסס צ"ן לטעם זו מוספת הרוח נשמת שעזרה :

(ה) והיה על המטהר מן הצדעת שבע פעמים ומה ושלח את הצפר התנה על פני השדה : על דמדפי מן הגירוקא שבע זמנין וידביניה וישלח צפרא חיקא על אפי תקלא : (ג) וכבם המטהר את בגדיו ויגלה את כל שערו ורחץ במים וטהר ואת ידיו אל התמנה וישב מחוץ לאהלו שבעת ימים : ויצא דמדפי זה לבושוהו ויגלה זה כל שעריה ויסחו במן וידבי ובחר בן יעול למשריתא ויחייב מברא למשאן שבעת יומין : (ג) והיה ביום השביעי יגלה את צפרו

שִׁעָרוֹ אַחֲרָאֲשׁוֹ וְאֶת־זָקְנוֹ וְאֶת־גַּבְתּוֹ וְאֶת־כָּל־
שִׁעָרוֹ יַגְלַח וּכְבֵּס אֶת־בְּגָדָיו וְרִמֵּץ אֶת־בְּשָׂרוֹ בַּמַּיִם
וְסָחַר : וַיְהִי בַיּוֹמָא שְׂבִיעָאָה יַגְלַח יֵת כָּל שִׁעָרֶיהָ יֵת
רִישָׁיה וְיֵת דְקַנְיָהּ וְיֵת גְּבִיגֵיהּ עֵינוֹהִי וְיֵת כָּל שִׁעָרֶיהָ
יַגְלַח וְיַצְבֵּעַ יֵת לְכוּשׁוֹהִי וְיִסְחִי יֵת בְּסָרְיָהּ בְּמָא וְיִדְבְּקֵי :
(ד) וּבַיּוֹם הַשְּׁמִינִי יִקַּח שְׁנֵי־כִבְשִׁים תְּמִילִים וּבְכֶשֶׁה אַחַת
בֵּת־שְׁנֵתָהּ תְּמִימָה וּשְׁלֹשָׁה עֶשְׂרִים סֶלֶת מִנְחָהּ
בְּלוֹלָה בְּשֶׁמֶן וְלֶגַּג אַחַד שֶׁמֶן : וַיְיָמָא תְּמִימָאָהּ יִסַּב
תְּרִין אִימְרִין שְׁלֵמִין וְאִימְרָאָהּ תְּרָא בֵּת שְׁתָּא שְׁלִימָאָהּ
וְתִלְתָּא עֶסְרוֹנִין סוּלְתָּא מִנְחָתָהּ דְּפִילָא בְּמִשְׁחָה וְלוֹנָא
סַר דְּמִשְׁחָא :

נביאים מלכים 3 סימן ז'

(6) וַיֹּאמְרוּ אִישׁ אֶל־רֵעֵהוּ לֹא־נָתַן אֲנַחְנוּ עֲשִׂים הַיּוֹם
הַזֶּה יוֹם־בְּשָׂרָהּ הוּא וְאֲנַחְנוּ מִחֲשִׁים
וְהִכִּינוּ עַד־אֹר הַבֶּקֶר וּמִצְאָנוּ עוֹזֵן וְעָתָה לְכוּ וּנְבָאָה
וּנְגִידָה בֵּית הַמֶּלֶךְ : וְאָמְרוּ גְבַר לְחַבְרִיהָ לֹא כִשֵּׁר
מָה בְּאַנְחָנָא עֲבָדִין יוֹמָא הַדִּין יוֹם בְּסוּרָא הוּא וְאֵלֵינוּ
אַנְחָנָא שְׂתַקִּין וּמִרְבִּין עַד גְּהוּר צַפְרָא וְעַרְעִינָא
הוּבָא וּבְעַן אִתּוּ וּנְתַמְטִי וְנַחְוִי בֵּית מְלָכָא : (3) וַיִּבְאוּ
וַיַּקְרְאוּ אֶל־שַׁעַר הָעִיר וַיַּגִּידוּ לָהֶם לֵאמֹר בָּאנוּ אֶל־
מַחְנֵה אָרֶם וְהִנֵּה אִיזֵר־שָׁם אִישׁ וְקוֹל אָדָם כִּי אִם־
הַסּוּס אָסוּר וְהַחֲמוֹר אָסוּר וְאֶהְלִים בְּאֶשֶׁר הָמָּה :
וְאֵתוּ וַקְרוּ לְנַטְרֵי הַרְבַּע בְּרָפָא וְתוּיָאוּ לְהוֹן לְמִימַר
אֲתוּנָא לְמִשְׁרִית אָרֶם וְהָא לִית תַּמָּן גְּבַר וְקַל אֲנִישׁ
אֲלֵהוּן סוּסָנוּן אָסוּרִין וְחֲמִרִין אָסוּרִין וּמִשְׁכָּנוּן כְּמָא
חֲאִינָן : (6) וַיַּקְרָא הַשְּׁעָרִים וַיַּגִּידוּ בֵּית הַמֶּלֶךְ פְּתִימָה :

אוקר

וְקָרָא בַּמִּדְבָּר וַחֲוִיאוּ בֵּית מֶלֶכָא לְגֵזֵי: (7) וַיִּקְרָא הַמֶּלֶךְ
 לְיֹלָה וַיֹּאמֶר אֶל־עֲבָדָיו אֲגִידָה־נָא לָכֶם אֵת אֲשֶׁר־עָשָׂה
 לָנוּ אֲרָם יָדְעוּ כִּי־רַעֲבִים אָנַחְנוּ וַיֵּצְאוּ מִן־הַמִּדְבָּר
 לַהֲחַבְּהָ בְּהַשְׂדֵּה לֵאמֹר כִּי־יֵצְאוּ מִן־הָעִיר וְנַחֲפֹשֶׁשׁ תִּינֶה
 וְאֶל־הָעִיר נָבֵא: וְקָם מֶלֶכָא בְּלִילִיא וַיֹּאמֶר לְעַבְדָּיו
 אֲחֹתִי כַעֲזוּ לָכוֹן מָה בְּעַבְדֵי לָנָא אֲנִישׁ אֲרָם יָדְעִין אֵין
 כְּפָנֵינוּ אָנַחְנָא וַנִּפְקֹד מִן מְשֻׁרְתֵיהָ לֹא־שָׁמְרָה בְּתַלְמֵיהָ
 לְמִימַר אִם יִפְקֹד מִקְרָתָהּ וְגִיחֹדוּנֵנוּ כִּד חִיִּין וְלִקְרָתָהּ
 גִּיעוּל:

דסב ק

כתובים משלי סימן כ"ד

(6) עַל־שֵׁדָה אִישׁ־עֲצַל עֲבָרְתִי וְעַל־כָּרָם אֲרָם חָסֵר
 לֵב: עַל חִילְקֵי דַגְבְּרָא עֲטָלָא עֲבָרִית וְעַל
 פְּרִמִּיה דְּבַר נְשָׂא חֶסֶר רַעֲיִנָא: (3) וְהִגָּה עֲלֶיהָ כִּמְדֵי
 קַמְשׁוּנִים כְּפִי פְּנֵי חַרְלִים וְגִדְרֵי אֲבָנֵי נַחֲרָסָה: וְעַל
 סְלִיק בּוּלְיָה יַעֲרִי וְכִסְיוֹ אִפּוּי חוּרְלֵי וְסִינְיָא דְכִסְיוֹ
 אֲתַעֲקֹד: (4) וְאַחֲזָה אֲנִכִּי אֲשִׁית לְבִי רֵאִיתִי לְקַחְתִּי מִכֶּסֶף
 וְחֹזִית אָנָּא וְשָׁמִית לְבִי וְחִמִּית וְקִבִּילִית מְרֻדְתָּא
 (7) מַעֲטָא שְׁנוֹת מַעֲטָא תְּנוּמֹת מַעֲטָא חֶבֶק יָדַיִם לְשִׁבְתֵּי
 קָלִיל תִּינוּם קָלִיל תְּרַמּוּךְ קָלִיל תְּשִׁים יָדְיָךְ עַל תְּרַמּוּךְ
 וְחִרְמוּךְ:

משנה עירובין פקד ד'

א' מו' שהוציא אהו נכרים או רוח רעה אין לו אלא ארבע אמות
 התנוונתו באלו לא יצא חוליכותו לעיר אחרת נתנו
 בדיר או בסחר רבו גלילאל ור' אלעזר בן עזריה אומרים סתם
 את פלת ר' יהושע ור' עקיבא אומרים אין לו אלא ארבע אמות
 מעשה

מצורע יום שני

קסא

מעשה שקבאו מפרגריסים והפליגה ספינתם בים • רבן גמליאל נר •
אלעזר בן עזריה תלכו את כלה • ר' יהושע נר עקיבא לא זוו מארבע
אמות • שרצו לתחמיר על עצמן: ב פעם אחת לא נכנסו לתמל
עד שחשיכה • אמרו לו לרבן גמליאל מה אנו לירד • אמר להן
מיתר • שכבר הייתי מסתכל והיינו בתוך התחום עד שלא חשיכה:
ג מי שצא ברשות ואמרו לו כבר נעשה מעשה • יש לו אלפים
אמה לכל רוח • אם תיה בתוך התחום כאלו לא יצא • שקבל היוצאים
להציל חורבין למקומן: ד' מי שישב בדרך ועמד וראה נהרי
היא סמוך לעיר • הואיל ולא היתה כונתו לבד לא יכנס • ד"ר
מאיר • ר' יהודה אומר יכנס • א"ר יהודה מעשה היה ונכנס רבי
שרפון בלא מתכוין: ה' מי שישן בדרך ולא ידע שחשיכה • יש
לו אלפים אמה לכל רוח • ד"ר יוחנן בן נורי • וחכ"א אין לו אלא
ארבע אמות • ר' אליעזר אומר והוא באמצע נר יהודה אומר לא יזה
רוח שירצה ולך • ומורה ר' יהודה שאם בדרך לו שאינו יכול לחזור
בו: ו' היו שנים מקצת אמותיו של זה בתוך אמותיו של זה •
מביאין ואוכלין באמצע • ובלבד שלא יוציא זה מתוך שלו לתוך
של חברו • היו שלשה והאמצע מובלע ביניהן • הוא מיתר עמהן •
הם מותרין עמו • ושנים החיצונים אסורין זה עם זה • א"ר שמעון
למה תדבר דומה לשלש תצורות הפתוחות זו לזו ופתוחות לרשות
תרבים • עירבו שתייהן עם האמצעית • היא מותרת עמהן והם
מותרות עמה • ושנים החיצונות אסורות זו עם זו: ז' מי שקבא
בדרך וחשיכה לו • והיה מכיר אילן או גדר • ואמר שביחתי מחמיו •
לא אמר כלום • שביחתי בעקרו • מהלך ממקום בגליו ועד עקרו
אלפים אמה • ומעקרו ועד ביתו אלפים אמה • נמצא מהלך
משחשיכה ארבעת אלפים אמה: ח' אם אינו מכיר • או שאינו
בקי בהלכה • ואמר שביחתי במקומי • וזה לו מקומו אלפים אמה
לקל רוח עגולות • ד"ר חנינא בן אנמינגוס • וחכ"א מרבעות במבלא
טרבעת • כדי שיהא נשבר את תוויות: ט' זו היא שאמרו העני
בערב בגליו • א"ר מאיר אנו אין לנו אלא עני • ר' יהודה אומר
אחד עני ואחד עשיר • שלא אמרו מערבין בפת אלא להקל על
העשיר

קסב

מצורע יום שני

העשירי שלא יצא ויערב ברגליו י מי שניצא לילה לעיר ששמי
 כה והחורו חבירו הוא מותר לילה וכל בני העיר אסורין
 יהיה ר' מאיר אומר כל שהוא יכול לערב ולא עירב הו
 חמר גמל: יא מי שניצא חוץ לתחום אפילו אמה אחת לא יב
 ר' אליעזר אומר שתיים יבגס שלש לא יבגס מי שחששו
 חוץ לתחום אפילו אמה אחת לא יבגס ר' שמעון אומר א
 חמש עשרה אמות יבגס שאין המשויות ממציין את המדות
 המועין:

הלכה עירובין 97 נ"ג ע"ג

אמר רבי חנינא רגלו אחת בתוך התחום ורגלו אחת חוץ וזה
 לא יבגס דכתיב אם תשיב משבת רגליך רגלך כתיב וזה
 רגלו אחת בתוך התחום ורגלו אחת חוץ לתחום יבגס [א] ה
 אחרים היא דתניא אחרים אומרים למקום שרוכו הוא [ב] ה
 איבא דאמרי אמר ר' חנינא רגלו אחת בתוך התחום ורגלו
 חוץ לתחום יבגס דכתיב אם תשיב משבת רגליך רגליך
 והתניא לא יבגס [ג] הוא דאמר כאחרים דתניא למקום
 הוא נזק ר' אליעזר אומר שתיים יבגס שלש לא יבגס [ד]
 ר' אליעזר אומר אחת יבגס שתיים לא יבגס לא קשיא ר' א
 חרא וקם אתרתי הא דעקר תרתי וקם אחלת והתניא ר' א
 אומר אפי' אמה אחת לא יבגס כי תניא ההיא [ה] למוד
 ולמוד שאמרו נותנין לו אלפים אמה אפילו סוף מדה
 במערה:

רש"י [א] הוא תני אחרים היא למקום שרוכו סס הוא נזק וזה
 התחום הוא: [ב] נזק כלומר צמד רובו שדין ליה וזה
 כו"ל ולא רגלו אחת חוץ לתחום עדיין רובו בתוך התחום היבג
 [ג] הוא דאמר ר' חנינא: [ד] ותנינן דעקר מדת טילא חוץ לתחום
 צנניה וכו' קאמר אס צנתיים עומד יבגס וצרייתא דקנתי שתיים לא יבגס
 מכל השתיים: [ה] למוד שחשיבה לו ואמר שצנתי צנקותיו ומד
 פסיעות צננות אולי יבגס לתחום העיר וכלו אלפים שלו אמה אחת
 לתחום לא יבגס טאפילו אלפים מוליכות אותו לתוכו אינו מותר ללכת
 כדתנן ולמוד שאמרו נותנין לו אלפים אפילו חוץ מידתו כלה צנתייה
 לבלו מאלפים דניון סמך אלפים לצד מקום צנתייה סתן ארבע אמה
 לעבור חוץ לאלפים:

פת
 עלאה
 דהוה
 נפקין
 אחיד
 אינון
 ותווכ
 אלא מ
 דבלא
 דאיה
 ותווכ
 תלמוד
 וכה
 מעי
 סדסו
 כופר
 התעל
 תלפני
 הכלים
 יתע
 תורת
 על כ
 סתת
 וענין
 וקאר
 בני
 וצא
 קן ל
 כל
 וזה

פתח רבי יהודה זמלי דאורייתא ואומר עץ חיים היא למחזיקים
 בה ותומכיה מאושר. עץ חיים דא אורייתא דאיהי אילנא
 עלאה רבא ותקוף. תורה אמאי אקרי תורה. זגין דאורי וגלי זמיה
 דהוה סתים דלא אחידע. חיים דכל חיים דלעילא בה אחכלילו ומנה
 נעקין למחזיקים בה לאיוון דאחדין בה דמאן דאחיד זאורייתא
 אחיד זכלא אחיד לעילא ותתא. ותומכיה מאושר מאן תומכיה אלין
 איוון דמטילין מלאי לכיסן של תלמידי חכמים כמנה דאוקמוה.
 ותומכיה זכי לכביאי מהימני דיפקון מניה. מאושר אל תקרי מאושר
 אלא מאראשו חיוון תמכין לאורייתא מאראשו ועד סופו. מאראשו דא רישא
 דלא דאקרי ראש דכתיב מעולם נכבתי מראש. וראש דא חכמה
 דאיהי רישא לכל גופא וגופא אחפסט ביה עד סיומא דשית סטריין.
 ותומכיה כד"א סוקיו עמודי שש. דאיוון דמטילין מלאי לכיסן של
 תלמידי חכמים חיוון תמכין לאורייתא מרישא עד סיומא דגופא וכל
 מהימנותא ביה תליא ואתמך וזכי לבנין דיתחזון לכביאי מהימני:

יוסף לחק. מוסר. משערי תשובה לר"י דף ד' ע"א:

מעיקרי התשובה שלער זמעה כמו שנאמר וגם עמה נאם ה' שובו עדי
 ככל לצדקם כלום וזכיו וזמספד ואמר ז"ל הלז והעניו שני
 סרסוריו המטא וכן כתיב ולא תמרור אחרי לצדקם ואחרי עיניהם. לכן זזאת
 יכופר עון הסרסורים זמדת תשובתם כנגד וזית וזשזתם כי יחכר עון לצד
 התעלום זמיריותו ואכנתו וזשזר אשר הם שזורים אותו כמו שכתב כי רוח
 מלפני יעטוף ונאמר לז נשזר וזרכה אלמים לא תשוב. והמשל על זה יזן
 הכלים המתאים אשר הן כשזדין וזעומאחם עהרו כמו שכתב חזק וזכידם
 יותץ. ועון העניו יכפר דזועת כמו שנאמר פלגי מים ידדו עיני על לא שזר
 תורתך לא אחר על לא שזרתי תורתך אבל אחר לא שזרו כי הם שזרו המטא
 על כן הודתי פלגי מים. (וגם) ידאז ויפקד מעונם עונותיו כי יש עונות
 שהתשובה תולה כפרתן ויסורין תמקין כמו שגא' כי עיני אגיד אלא חזעמתי
 וענין היגון על שער וענין הדלוג על העתיד. ועוד שנית ידאז אולי הוא
 מוקר בחזות התשובה זלער וזמיריות וזלום וזכיו וגם כי הדבא לזר והדיבא
 זכיו וזחל וזירח אולי לעומת זה הדבא אשמה ולא השלים חקר את כל עונות
 וזאשר יזכה זלום נפשו ומי שהתזון בזול עבודת הצדק על זכריו וזי און
 קן לרעת המורה את פיו כל אשר יוסף צעורה וזדרכי התשובה הלא מלער
 אללו והנה לנעט צעניו:

הלכה פסוקה. ה"ם ה' מעשה הקרצנות פ"ד:

כל הזכמים לדיק העוצד שמהים מחשבתו לשם הזנח ולשם זעליו זשעת
 זזמה וזשעת קצלת הדס וזשעת הולכת הדס וזשעת זריקתו על
 המזבח
 י"א 2

מְצוּרַע יוֹם שְׁלִישִׁי
וַיִּכַּח בְּהִנָּה מְלוֹנָה דְּמִשְׁחָה וַיִּרְיֵק עַל יָדָי דְּכַהֲנָה
דְּסַמְאֵל :

נביאים מלכים 3 סיון ז'

(6) וַיַּעַן אַחֲרַי מִעֲבָדָיו וַיֹּאמֶר וַיִּקְחוּ־נָנָה חֲמִשָּׁה מִן־
הַפְּסוּקִים הַנִּשְׁאָרִים אֲשֶׁר נִשְׁאָרוּ־בָהּ הַנֶּחֱסָה כְּכֹל־
הַחֶמֶן וְיִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר נִשְׁאָרוּ־בָהּ הַנֶּחֱסָה כְּכֹל־הַחֶמֶן וְיִשְׂרָאֵל
אֲשֶׁר־תָּמְנוּ וְנִשְׁלַחְהָ וְנִרְאָהּ : וְאַחֲרֵי כֵן מִעֲבָדוּהִי וַאֲמַר
וַדְּבַרְתִּי בְּעֵן חֲמִשָּׁה מִן סוּסוֹתָה מִן שְׂאֲרָא דְאַשְׁתְּאָרוּ
בָּהּ הָא אֵינִינִי כְּכֹל הַמוֹנָה דְּיִשְׂרָאֵל דְאַשְׁתְּאָרוּ בָּהּ אִם
יִבְרִין הָא אֵינִינִי כְּכֹל הַמוֹנָה דְּיִשְׂרָאֵל דְּסַפְּו וְנִשְׁלַח
וְנַחְזִי : (3) וַיִּקְחוּ שְׁנַי רַכְבֵּי סוּסִים וַיִּשְׁלַח הַמֶּלֶךְ אַחֲרַי
מִחֲנֵה־אָרֶם לֵאמֹר לְכוּ וּרְאוּ : וַדְּבַרְתִּי תְרִין רַכְבֵּי סוּסִין
וַיִּשְׁלַח מֶלֶכָא בְּתַר מִשְׁרֵית אָרֶם לְמִימַר אֵיזִילוּ וַחֲזוּ :
(2) וַיִּלְכוּ אַחֲרֵיהֶם עַד־תִּרְדֵּן וַחֲנָה כָּל־תִּרְדֵּן מֶלֶכָא
בְּגַדִים וְכָלִים אֲשֶׁר־הִשְׁלִיכוּ אָרֶם בְּהַחֲפֹז וַיִּשְׁבוּ
הַמֶּלְאָכִים וַיִּגִּידוּ לַמֶּלֶךְ : וְאַזְלוּ בְּתַרְהוֹן עַד יִרְדְּנָה
וְהָא כָּל אֹרְחָא מְלִיא לְבוּשִׁין וּמְנִין דְּרִמּוּ אֲנִשׁ אָרֶם
בְּאַתְבְּעוּתְהוֹן לְמַעַבֵּק וְחִבּוּ אֹזְגֵיָה וַחֲוִיאוּ לְמֶלֶכָא :
(7) וַיֵּצֵא הָעַם וַיִּבְזוּ אֶת מַחֲנֵה אָרֶם וַיְהִי סָאֵה־סִלְתָּ
בְּשִׁקְל וּסְאֵתִים שְׁעָרִים בְּשִׁקְל כְּרַבֵּר יְחִירָה : וַיִּפְקֵן
עֲמָא וַיִּבְזוּ יַת מִשְׁרֵית אָרֶם וַיְהִי סָאֵה סוּלְחָא בְּסַלְעֵי
וּסְאֵתִין סַעוּרִין בְּסַלְעֵא כְּפַתְגָּמָא דִּי : (8) וַיְהִי מֶלֶךְ הַמֶּלֶךְ
אֲחֵרֵי־שְׁלִישׁ אֲשֶׁר־נִשְׁעַן עַל־יָדוֹ עַל־הַשְּׁעַר וַיִּרְמַסְהוּ
הָעַם בְּשַׁעַר וַיִּמַּת כְּאֲשֶׁר דִּבֶּר אִישׁ הָאֱלֹהִים אֲשֶׁר
דִּבֶּר בְּדַרְתַּת הַמֶּלֶךְ אֵלָיו : וַיִּמְלֶכָא מְנַי יַת נַפְרָא
דְּמֶמְדָּע עַל יְדוּהִי עַד תְּרַעָא וְדִשׁוּהִי עֲמָה כְּסַרְיָה

ומית

סמון ק' סמפוס ק'

ומית כמא דמליל נביא דיי דמליל בר נחת מלקא
לוחיה :

כתובים משלי סימן כ"ד כ"ה

(6) וּבָא--מִתְהַלֵּךְ רִישָׁהּ וּמִחֲסֵדֶיהָ כְּאִישׁ מְגוֹן וְהוּא
וְהַדְרָכֶיךָ מִסְפִּינוּתָא וְצִדְקָתָא הוּךְ נְבוֹן
טְבִלְרָא : (3) גַּם-אֵלֶּה מִשְׁלֵי שְׁלֹמֹה אֲשֶׁר הֶעֱתִיקוּ אֲשֵׁר
הִזְקִינָה מִלְּךָ--יְהוּדָה : אֶף אֵלֶיךָ מִתְלוֹי שְׁלֹמֹה עֲשֵׂה
דְּכַתְבוּ בְרַחְמוֹי דְּהִזְקִינָה מִלְּכָא דִּיהוּדָה : (ג) כְּבַד אֲהוּ
הַסֵּתֵר דְּבַר וּכְבַד מַלְכִים הַקֹּדֶר דְּבַר : יִקְרָא דְאֵלֶּהָ
דְּמִשְׁי מִלְּהָא וּקְרָא דְּמַלְכֵי מִן דְּבָא צִי מִלְּתָא : (ד) עֲשֵׂה
לְרִים וְאַרְצֵי לְעֵמֶק וְלֵב מַלְכִים אֵין הַקֹּדֶר : שְׁמִיא הַ
וְאַרְעָא עֲמִיקָא וְלֵבָא דְּמַלְכֵי לֹא מִתְבְּצִי : (5) הַגּוֹט
מִבְּסָף וּיֵצֵא לְצִדְרָף כְּלִי : גְּבוּ סוּלְאָנָא מִן סִמְאָ הַ
מֵאֲנִי מִן צִרְפָּא :

משנה נמוצות פרק י"ג

א הנושא את האשה ופסקה עמו כדי שיוון את בתה
שנים חייב לוונה חמש שנים נשאת לאחר
עמו כדי שיוון את בתה חמש שנים חייב לוונה חמש שנים
יאמר הראשון לבשתבא אצלי אווננה אלא מוליך לה מוונת
למקום שהיא אמה וכן לא יאמרו שניהם הרי אנו זנין או
באחד אלא אחד ונה ואחד נותן לה דמי מוונות : ב נשאת
נותן לה מוונות והן נותנין לה דמי מוונות מתו בנותיהן
מנכסים בני חורין והיא נותנת מנכסים משיעבדים מפני שה
כבעלת חוב הפקחים היו כותבין על גנת שאזון את בתה
שנים כל זמן שאת עמי : ג אלמנה שאמרה אי אפשר לזון
בעלי אין היורשין יכולין לומר לה לבי לבית אביך ואנו זנין
אלא זנין אותה בבית בעלה ונותנין לה מדור לבי כבודתה

מצורע יום שלישי

קסז

אי אפשי לזוז מבית אבא יכולים היו רשעים לומר לה אם את אצלנו יש ליד מוונות ואם אין את אצלנו אין ליד מוונות. אם היתה מוענת מפני שהיא ילדה והן ילדים ונין אותה והיא בבית אביה: ד כל זמן שהיא בבית אביה גובה כתובתה לעולם. כל זמן שהיא בבית בעלה גובה כתובתה עד עשרים וחמשה שנים. שיש בעשרים וחמשה שנים שתעשה טובה בנגד כתובתה ד"ר מאיר שאמר משום דבן שמעון בן גמליאל. ותכ"א כל זמן שהיא בבית בעלה גובה כתובתה לעולם. כל זמן שהיא בבית אביה גובה כתובתה עד עשרים וחמשה שנים. מתח. יורשיה מוכרין כתובתה עד עשרים וחמשה שנים:

הלכה כתובות 97 ק"ע 3

לא יאמר הראשון וכו' אמר רב חסדא [ח] ואת אומרת בת אצל אמה. ממאי דבגדולה עסיקין [ג] דילמא כפטנה עסיקין [ג] ומשום מעשה שהיה דתניא מי שמת והניח בן קטן לאביו וירשי האב אומרים יהא גדל אצלנו ואמו אומרת יהא בני גדל אצלי מניחין אותו אצל אמו ואין מניחין אותו אצל ראו ליורשו מעשה היה ושחמיהו ערב הפסח [ז] אם בן [ט] ליתני למקום שהוא [ט] מאי למקום שאמה שמע מינה בת אצל האם לא שנה גדולה לא שנה קטנה. לא יאמרו שניהם וכו' ההוא גברא [ז] דאוגר ליה ריחייא להכריה לטחינה [ח] לסוף איעתר [ט] ובין ריחייא וחמרא אמר ליה עד האידינא הוה טחיננא גבך השתא הב לי אגרא אמר ליה מיסתח טחיננא לך סבר רבינא למימר היינו מהניתין לא יאמרו שניהם הרי אנו ונין אותה כאחד אלא [ז] אחד ונה ואחד נוח לה דמי מוונות אמר ליה רב עוירא מי דמי תחס חד כרסא אית לה תרתין כרסא לית לה. הכא מצי אמר ליה [ח] טחון ובין [ט] טחון ואותיב. [ז] ולא אמרן [ז] אלא דלית ליה טחינה לריחיא [ט] אבל אית ליה טחינה לריחיא כנין וזו כופין אותו על [ט] מדת סדום:

דש"י [ח] זהא אומרת הנת אלל האס. דקתני לתקוס שלמה ולא קתני לבית אחיה למוניו טקן הוא הדין שתגדל הנת אלל אמה ונת הכוזבת מן הצנים זנין אותה צנות אמה ואין נוספין אותה לדור אללם: [ג] דילמא צקטנה עסיקין. ומשום הכי לא קתני צת אלל אחין: [ג] ונחס מעשה שהיה. ופוגל נחמס נוני טחא יהרגוס צצזיל לירס עיסוד נכסיה שלל אלל גדולה דלא חייסין לרזיניה איהא לך דחס אלל אחין: [ז] חס כן. דיש מילוק צין גדולה לתקוס: [ח] נימני מוויך לה מוונות לתקוס שהיא. דמשמע לגדולה צוקוס שהיא לתקוס צוקוס שהיא: [ז] ומי לתקוס שלמה. דקתני מלתא מסוקתא ש"ג כל

קסח

מצורע יום שלישי

כל צח אלל האם : [ז] דאגור ליה וכו' . לא התנה טוכר לתת מעות למצורע
 חלל שישחוק לו למזונות ביתו בשכרו : [ח] לסוף אישטרי . מטעמי : [ט] וכו'
 דהיום ומחר . לעמון זה מזונות ביתו : [י] אחד זכה ואחד נותן זה זה
 מזונות . ולא אמרין שיהיה יתנו לה מזונות ואע"פ שלא פסק לה דמיס ומתחיל
 חלל מזונות מייצורו לתת דמיסם כשיס לה מזונות ממקום אחד חלל זה
 חלל זה . שלא פסק חלל שמינה עבדיו שמינו לרדך יתן דמיס : [יא] עמון וכו'
 צלותה שלקחת : [יב] עמון ואותיב . למזונותיך צלותך שאללי : [יג] ולא חלל
 דלא יביב דמי : [יד] חלל דלית ליה שמינה לריחמיא . שאין טוכר מולא דמי
 צסכר כל שעה לפיכך אומר לו אני יוסב צטל אטמון כך ולא אטון דמיס :
 [טו] חלל . כל זמן שמיאל לעמון עומק שסכר ונותן לזה דמיס : [טז] חלל
 דמיס . זה נהנה וזה לא חסר לא היו עושין טובה :

זוהר מצורע דף נ"ג ע"ב :

רבי יצחק פתח ויקרא אל משה וידבר ה' אליו ונאמר מועד לזה
 ויקרא אל"ף זעירא אמאי חלל בגין לאחזקה מאלן הוה חסר
 דקרא ההוא דשרי במקדשא וכדין זמנין לנטשה כמאן דזמנין אשטרי
 הכא א' זעירא קתם א' רבתא אדם שת חכות . התם (ס"ח) חלל
 דא שלימו דכלא . תא חזי מה בין משה לאהרן הי מנייהו עלאה
 משה עלאה משה שושבינא דמלכא אהרן שושבינא דמטרוניתא .
 למלכא דהוה ליה מטרוניתא עלאה מה עבד יבב לה שושבינא למלכא
 לה ולאסתכלא במלי דביתא ועל דא כד עייל שושבינא דא למלכא
 עייל חלל עם מטרוניתא הה"ד בזאת יבא אהרן וגו' . משה שושבינא
 למלכא בגין כך אודען כאושפיזא ולבשר וידבר ה' אליו . אהרן
 שושבינא למטרוניתא וכל מלוי הוו לפייקא למלכא במטרוניתא ויבב
 מלכא בהדיא . ועל דא בגין דאיהו שושבינא לה שוי מדוריה ביה
 לתקנא ביתא ולעיינא חדיר במלי דביתא . ועל דא אסתקן במלכא
 דלעילא וקרי כהן גדול . מנא לן דכתיב אתה כהן לעולם
 דברתי ומלכי לדק . ובג"כ כל מה דאנטריך מבי מלכא כטייל . וכו'
 מאלן דימחי בידיה . ועל דא הוא קאים לדכאה לכל אינון דעאלין
 מטרוניתא בגין דלא ישכחא ומאבא באינון ככי היכלא ובגין
 כתיב ולקח לנטשהר שתי לפדים חיות וגו' :

יוסף לחק' מוסר . מעשרי תשובה לר"י דף ד' ע"ב :

אמר שלמה המלך ע"ה חכם ירא וסר מרע . ביאורו החכם חף על
 סכוא סר מרע בכל האמצעי כמו יירא ויחל אולי לא כלל מקור
 נזהר כזה מה לעשות וכמוהו מעקש שפתיו וכו' עשיר חף על פי שהיה
 וכן אמרו ז"ל בילמדנו אל תפרש חכם יירא וסר מרע חלל חכם סר מרע וכו'
 וכו'

וסון
 צה"ס
 וטון
 ונאל
 יגור
 כדר
 יוס
 שלמה
 צעלה
 ומכז
 בני

שד

ומק
 ואין
 צמח
 ג ו
 חות
 תשח
 קדש
 ושל
 ככס

כיו

(ה)

ש

די

ב

ע

ה

וסוף הכסוף מוכיח עליו וכסיל מתעבר וצועח אומר על מדות הכסיל שהיא
 צהפק מומת היכה כי הכסיל מתעבר ועם כל זאת צועח שלא יקרהו עון
 וזכר ובעל הכעם עלול למוטעים ומופקר לנזקים שנאמר ובעל ממה רב פטע
 ובלמד עיר פרוצה אין מומה וגו' ועוד ידגב בעל תשובה פן יתעבר עליו
 יצרו כמו שאמר ז"ל אל תאמן בעלמך עד יום מותך כל שכן האיש אשר נלמד
 כזר כי רחוי להשמד מן הארץ הארצ צבל עת ולהוסיף צנעמו יראת הסס יום
 יום ותביה לו לתעור צעזור עליו כל נשצרי הארץ המתחדש לעתיד ודבר
 שלמה הע"ה על דבר התשובה ופרע צו הענין הזה ופתח פתח דבריו ואמר
 צעלוק לדיקים רבה תפארת וצקום רשעים ימוטס אדם פי' הלדיקים ופארים
 ומכזבים בני אדם על כל מעלה טובה הנואלת בהם והרשעים מחפשים מומי
 בני אדם ומגיאותם להשפילם ואף על פי שכבר הניחו המעשים בהם ומורו
 בתשובה אחר כן אחר מוכה פשעיו לא ילמיה ומורה וערה ירוחם :

הלכה פסוקה' הר"ם ה' מעשה הקרצנות פ"ה :

שחיטת הקדשים כשירה צורים ומוקצלת הדם ואילך מלות כהונה וכל
 הצחמים קצול דמן צבלי שרת צוד כהן אצל מקום שחיטתן
 ומקום קיצול דמן אינו טור צבולן : ב כייל קדשי קדשים אין שוחטין אותן
 ואין מוקצלין את דמן אלא צלפון המוצח בכל המקום שזיארנו בגולותי
 בתחילת ספר זה וקדשים קלים שחיטתן וקיצול דמן צבל מקום מן העירה :
 ג ומנין שאין שוחטין קדשי קדשים אלא צלפון שהרי נאמר צעולה ושחט
 אותה על ירך המוצח לפונה ובהעלת הוא אומר צמקום אשר שחטת העולה
 שחטת המעטת וכסס שהחטלת נקראת קדש קדשים כך העולה נקראת קדש
 קדשים וזלחם הוא אומר צמקום אשר ישחטו את העולה ישחטו את החסם
 ושלמי יצבור הוקשו למעטת שנאמר ועשיתם פעיר עזים אחד למעטת ושני
 כצמים בני שנה לצח סלמים לפיכך הן קדשי קדשים כמעטת וכשחטין צמקום
 שחיטתה ומקום שחיטה הוא מקום הקצלה :

יום רביעי תורה

יבוינ צקריאלת עשה פסוקים אלו שהם כנגד י דמילוי וו דסס צ"ן לקנות
 הארת נעש יתירה משצח הצאה :

(ה) **וּמַבֵּל** הַכֹּהֵן אֶת־אֲצָבָעוֹ הַיְמָנִית מִן־הַשֶּׁמֶן אֲשֶׁר
 עַל־כַּפּוֹ הַשְּׂמֵאלִית וְהָזָה מִן הַשֶּׁמֶן בְּאֲצָבָעוֹ
 שִׁבְעַת פְּעָמִים לִפְנֵי יְהוָה : וְיַטְבֹּל בַּהֲנָא יַרְ אֲצָבָעִיהָ
 דִּימִינָא מִן מִשְׁחָא דְעַל יְדֵיהָ דְכַמְאֲלָא וְגַדִּי מִן מִשְׁחָא
 בְּאֲצָבָעִיהָ שִׁבְעַת זְמַנִּין קָדָם יי : (ג) וּמִיָּתֵר הַשֶּׁמֶן אֲשֶׁר
 עַל־כַּפּוֹ יִתֵּן הַכֹּהֵן עַל־תַּנְקֻף אֶזְן הַמִּטְהַר הַיְמָנִית וְעַל־
 כַּהן

בָּהֶן יָדוּ הַיְמִינִית וְעַל־בָּהֶן רָגְלוֹ הַיְמִינִית עַל נֶס
 הָאָשָׁם : וּמִשָּׂאֵר מִשְׂחָא דְעַל יְדֵיהּ יִתֵּן פְּתִילָא עַל
 רוּם אוּדְנָא דְמַדְכֵּי הַיְמִינָא וְעַל אֲלִיּוֹן יְדֵיהּ דִּימִנָא
 וְעַל אֲלִיּוֹן רַגְלֵיהּ הַיְמִינָא עַל דְמָא דְאֲשָׁמָא : (ג) וְהִתְקִי
 בְּשֶׁמֶן אֲשֶׁר עַל־כַּף הַכֶּהֱן יִתֵּן עַל־רֹאשׁ הַמַּטְהָר וְכִפֵּר
 עָלָיו הַכֶּהֱן לִפְנֵי יְהוָה : וּדְשִׁתָּאֵר בְּמִשְׂחָא דְעַל יָתֵן
 דְבַהֲנָא יִתֵּן עַל־רִישָׁא דְמַדְכֵּי וַיְכַפֵּר עֲלוּהִי בְּהִנָּא
 קָדָם יי : (ד) וְעִשָּׂה הַכֶּהֱן אֶת־הַחֲטָאֹת וְכַפֵּר עַל־הַמַּטְהָר
 מִמּוֹמָתָהוּ וְאַחַר יִשְׁחַט אֶת־הָעֶלֶה : וַיַּעֲבִיד פְּתִילָא מִן
 הַטָּאֵהָא וַיְכַפֵּר עַל דְמַדְכֵּי מִסְּאוּבְתֵיהּ וּבַחֲדָר כֵּן יִפּוֹס וְיִתֵּן
 עֲלֵהָ : (ה) וְהָעֶלֶה הַכֶּהֱן אֶת־הָעֶלֶה וְאֶת־הַמַּטְהָר
 הַמְּזַבְּחָה וְכַפֵּר עָלָיו הַכֶּהֱן וְטָהַר : וַיִּסֹּק פְּתִילָא מִן
 עֲלֵהָ וַיִּתֵּן מִנְחָתָא לְמַדְכֵּהָא וַיְכַפֵּר עֲלוּהִי פְתִילָא וְדִמָּא
 (ו) וְאִם־דָּל הוּא וְאִין יָדוּ מִשְׁנֵת וְלָקַח בְּבֶשֶׂת אֶחָד אֶחָד אֲשֶׁר
 לַחֲנוּפָה לְכַפֵּר עָלָיו וְעִשְׂרוֹן סֹלֶת אֶחָד בְּלוּל בְּשֶׁמֶן
 לְמִנְחָה וְלֹג שֶׁמֶן : וְאִם מִסְּפִין הוּא וְלִית יְדֵיהּ מַדְכֵּי
 וַיִּסַּב אֵימֵר חַד אֲשָׁמָא לְאַרְמָא לְכַפֵּרָא עֲלוּהִי
 וְעִסְרוֹנָא סוּלְתָא חַד דְפִיל בְּמִשְׁחָה לְמִנְחָתָא וְלוּנָא
 דְמִשְׂחָא :

נביאים מלכיס צ' סימן ז'

(ב) וַיְהִי כַּדְבַר אִישׁ הָאֱלֹהִים אֶל־הַמֶּלֶךְ לֵאמֹר סֵאתָה
 שְׂעוּרִים בְּשֶׁקֶל וּסְאֵה־סֹלֶת בְּשֶׁקֶל יְהוָה בְּנֵי
 מִסַּר בְּשַׁעַר שְׂמֵרוֹן : וְהוּהּ כַּד מְלִיל נְבִיאֵי דִי עִם
 מִלְכָּא לְמִימַר סֵאתָן סְעוּרִין בְּסִלְעָא וּסְאֵה סוּלְתָא
 בְּסִלְעָא יְהִי כְעַדְנָא הַדִּין מִסַּר בְּתַרְעָא דְשְׂמֵרוֹן
 (ג) וַיַּעַז הַשָּׁלִישׁ אֶת־אִישׁ הָאֱלֹהִים וַיֹּאמֶר וְהִנֵּה יְהוָה עֹשֶׂה
 אַרְבֹּתָהּ

אֲרֹבוֹחַ בְּשָׂמִים תִּהְיֶה כְּדָבָר תּוֹרָה וַיֹּאמֶר הַנֶּזֶף רֹאֵה
 בְּעֵינֶיךָ וּמִשָּׁם לֹא הֵאָכַל : וְאַחֲרַיִךְ נִבְרָא יְרֵךְ נִבְרָא
 דְּבִי וְאָמַר וְאֵלֹוּ יִי פָתַח בְּיַד יְיָ וּמַחֲרִית טוֹבָא מִן שָׁמַיָא
 הוּוּי כְּפִתְחָא הַדִּין וְאָמַר הָא אִתְּ אִתְּ חַוִּי בְּעֵינֶיךָ וּמִתְּמִן
 לֹא תִּיכּוֹל : וְיִהְיֶה לּוֹ כְּגוֹיֵר מִסּוּ אִתּוּ הַעַם בְּשַׁעַר וַיִּמָּחַ :
 וְהוּוּ לִיה בְּיַד שׁוּי יִתִּיה עֲמָא בְּתַרְעָא וּמִיָּה : (ד) וְאַלְיָשַׁע
 דְּבַר אֱלֹהֵי אֲשֶׁר־הִחֲרִי אֶרֶץ־בְּנֵה לֵאמֹר קוּמִי
 וּלְכִי אִתִּי וּבִיָּהָד וּגְוִרִי בְּאַשֶׁר חָגְוִרִי כִּי־קָרָה יְהוָה
 לְרַעַב וּגְסָבָא אֶל־הָאָרֶץ שְׁבַע שָׁנִים : וְאַלְיָשַׁע מַלְלִיל
 עִם אִתְּחָא דְאַחֲוֵי יְרֵךְ לְמִימַר קוּמִי וְאַזְוִלִי אִתְּ
 וְאַנְשׁ בִּיָּהָד וְדִיִּירִי בְּאַתְרֵךְ דְּכָשֵׁר לְמִיִּיר אֲרִי וּמִן יִי
 יְרֵךְ בְּכַנְיָא וְאַף עַתִּיד לְמִיָּחִי עַל אֶרֶץ־אֲשֶׁר שְׁבַע שָׁנִין :
 (ה) וְהָקָם הָאִשָּׁה וַתַּעַשׂ כְּדָבָר אִישׁ הָאֱלֹהִים וַתִּלְךָ הִיא
 וּבִיָּתָהּ וַתַּגֵּד בְּאָרֶץ פְּלִשְׁתִּים שְׁבַע שָׁנִים : וְקָמַת אִתְּחָא
 וַעֲבָדָה כְּפִתְחָא דְנִבְרָא דְבִי וְאַזְלַת הוּא וְאַנְשׁ בִּיָּתָהּ
 וְאַתּוֹתְכָה בְּאֶרֶץ פְּלִשְׁתָּאֵי שְׁבַע שָׁנִין : (ו) וַיְהִי מִקְצֵה
 שְׁבַע שָׁנִים וַתָּשָׁב הָאִשָּׁה מֵאֶרֶץ פְּלִשְׁתִּים וַתֵּצֵא לְעֵקֶק
 אֶל־הַמֶּלֶךְ אֶל־בֵּיתָהּ וְאַל־שָׂדֶה : וְהוּוּ מִסּוּף שְׁבַע שָׁנִין
 וַתְּבַר אִתְּחָא מֵאֶרֶץ פְּלִשְׁתָּאֵי וּנְפָקַת לְמִיקְבַל קָדָם
 מַלְכָּא עַל בֵּיתָהּ וְעַל חֲקֵלָה :

ח ט ק

כתובים משלי סיון כ"ה

(ב) הָגוּ רָשָׁע לִפְנֵי־מֶלֶךְ וַיִּכּוֹן בְּצַדֵּק בְּפִי : נִתְרִיד
 בְּשִׁפְטָא קָדָם מַלְכָּא וַיִּתְקִין בְּצַדִּיקָא בְּוִרְסוּתָהּ :
 (ג) אֶל־תִּתְחַדֵּר לִפְנֵי־מֶלֶךְ וּבַמְּקוֹם גְּדֹלִים אַל־תַּעֲמֵד : לֹא
 תִשְׁמַכְחֹר קָדָם מַלְכָּא וּבְרוּיָכָא דְבִרְבֵּי לֹא תִיְקוּם :
 כִּי

קעב

מצורע יום רביעי

(ג) כי טוב אמר לך על ההנה מה שפילק לך לפני דני
 אשר ראו עיניך: ממול דטב דנימר לך סוק הנא
 מן דמשפילק קדם שליטא מן דחזיון עינך: (ד) אלהא
 לרב נהר פן מה העשה באחריתה בהכלים את
 העד: לא חפוק בדינא מסרהב אית דלא תוד
 באחריותא בר יזמין יחד חכרך: (ה) ריבך ריב את
 העד וסוד אתר אל הגל: דינך דון עם חכרך
 באחריתא ורוא אחרתא לא תגלי: (ו) פן יספך שמי
 ודבחה לא תשוב: דלא נחסידך מאן דשמיע ומק
 לא הפיד:

משנה 333 סדרה סדק ח'

א יש נחליו ומחילין. ויש נחליו ולא מחילין. מחילין ולא
 נחליו. לא נחליו ולא מחילין. ואלו נחליו ומחילין
 האב את הבנים והבנים את האב והאחין מן האב נחליו ומחילין
 האיש את אמו והאיש את אשתו ובעני אחרות נחליו ולא מחילין
 האשה את בניה והאשה את בעלה ואתי האם מחילין ולא נחליו
 והאחין מן האם לא נחליו ולא מחילין: ב סדר נחלות בד הא
 איש פי ימות וכן אין לו והעברתם את נחלתו לבתו. בן קדם
 לבת. וכל יוצאי יריכו של בן קודמין לבת. בת קודמת לאחיו
 וכל יוצאי יריכה של בת קודמין לאחין. אחיו קודמין לאחי האב
 וכל יוצאי יריכו של אחיו קודמין לאחי האב. זה הכלל כל הקודם
 בנחלה יוצאי יריכו קודמין. והאב קודם לבל יוצאי יריכו. ג בנות
 צלפחד נטלו שלשה חלקים בנחלה. חלק אביהן שתיה מיוצאי
 מצרים. וחלקן עם אחיו בנכסי הפר. ושתייה בכור נוטל שני
 חלקים: ד אחד הבן ואחד הבת בנחלה. אלא שתבן נוטל ש
 שנים בנכסי האב. ואינו נוטל פי שנים בנכסי האם. והבנות
 נוזנות בנכסי האב ואינן נוזנות בנכסי האם: ה האומר איש
 פלוני בני בכור לא יטול פי שנים. איש פלוני בני לא יירש עם
 אחיו

מצודע יום רביעי

קענ

אָהיו לא אָמר בלום • שֶׁתִּתְּנָה עַל מַה שֶּׁבִּתּוֹב בַּתּוֹרָה • הַמְחַלֵּק
 נִבְסִיו לִבְנוֹי עַל פּוֹרְבָה לְאַחַד וּמֵעַט לְאַחַד וְהִשָּׁיִת לָהֶן אֶת הַכְּבוֹד
 דְּבָרָיו קִמְצוּ • וְאִם אָמַר מִשּׁוּם יִרְוּשָׁה לֹא אָמַר בְּלוּם • כִּתְּבִין
 בַּתְּחִלָּה בֵּין בְּאִמְצַע בֵּין בְּסוֹף מִשּׁוּם מִתְּנָה דְּבָרָיו קִמְצוּ • הָאִמַּר
 אִישׁ פְּלוֹנִי יִירְשֵׁנִי בְּמָקוֹם שׁוֹשׁ בֵּת • כִּתְּבִי חִירְשָׁנִי בְּמָקוֹם שׁוֹשׁ בֵּן
 לֹא אָמַר בְּלוּם • שֶׁתִּתְּנָה עַל מַה שֶּׁבִּתּוֹב בַּתּוֹרָה • ר' יוֹתָנִן בֶּן בְּרוֹקָא
 אָמַר אִם אָמַר עַל מִי שֶׁהוּא רֵאוי לִירְוּשָׁה דְּבָרָיו קִמְצוּ • וְעַל מִי
 שֶׁאִין רֵאוי לִירְוּשָׁה אִין דְּבָרָיו קִמְצוּ • הַבּוֹתֵב אֶת נִבְסִיו לְאַחֵרִים
 וְהַנִּית אֶת בְּנָיו • מַה שֶּׁעָשָׂה עֲשׂוּי אֶכְּל אִין רוּחַ חֲכָמִים נוֹחָה הֵמֶנּוּ •
 דָּבָן שִׁמְעוּן בֶּן נַמְלִיאֵל אָמַר אִם לֹא הָיו בְּנָיו נוֹחָנִין כְּשׁוֹרָה זְכוּר
 וְשׁוֹב • וְ הָאִמַּר זֶה בְּנִי נֶאֱמָן • זֶה אָחִי אֵינּוּ נֶאֱמָן וְנוֹטֵל עִמּוֹ
 בְּחֻלְקוֹ • מִת יִתְרוֹ נִבְסִים לְמִקְמוֹן • גָּבְלוּ לוֹ נִבְסִים מִמָּקוֹם אַחֵר
 יִירְשׁוּ אָחִיו עִמּוֹ • מִי שֶׁמֵּת וּנְמַצָּאת דִּיתִיקִי קְשִׁירָה עַל יְרִיכּוֹ הָרִי
 זֶו אֵינָה בְּלוּם • זָבַח בַּהּ לְאַחַד בֵּין מִן הַיִּירְשִׁין בֵּין שְׂאִינָן מִן הַיִּירְשִׁין
 דְּבָרָיו קִמְצוּ • זֶה הַבּוֹתֵב נִבְסִיו לִבְנוֹי צְרִיף שׁוֹכֵחַטוֹב מֵהַיּוֹם וְלְאַחַר
 מִיָּתֵה • ד"ר יְהוּדָה ר' יוֹסִי אָמַר אֵינּוּ צְרִיף • הַבּוֹתֵב נִבְסִיו לִבְנוֹ
 לְאַחַר מוֹתוֹ הָאֵב אֵינּוּ יָכוֹל לְמַכּוֹר מִפְּנֵי שֶׁהוּא כְּתוּבִין לִבְנוֹ • וְהַבֵּן
 אֵינּוּ יָכוֹל לְמַכּוֹר מִפְּנֵי שֶׁהוּא בְּרִשׁוּת הָאֵב • מִכָּר הָאֵב מְבַרְרִין עַד
 שְׁמִיטוֹת • מִכָּר הַבֵּן אִין לְלוֹקַח בְּלוּם עַד שְׁמִיטוֹת הָאֵב • הָאֵב חוֹלֵשׁ
 וּמֵאִבִּיל לְכָל מִי שֶׁיִּרְצֶה • וְזֶה שֶׁהַנִּית תְּלוּשׁ הָרִי הוּא שֶׁל יִירְשִׁין •
 הַנִּית בְּנִים גְּדוּלִים וְקִטְנִים • אִין הַגְּדוּלִים מִתְּפַרְנְסִין עַל הַקִּטְנִים
 וְלֹא הַקִּטְנִים נוֹזְנִין עַל הַגְּדוּלִים אֲלֵא חוֹלְקִין בְּשׁוּה • נִשְׂאוּ הַגְּדוּלִים
 יִשְׂאוּ הַקִּטְנִים • וְאִם אָמְרוּ קִטְנִים הָרִי אֵנִי נוֹשְׂאִים כְּרִדָּךְ שֶׁנִּשְׂאִתֶּם
 אִתֶּם • אִין שׁוֹמְעִין לָהֶן אֲלֵא מַה שֶּׁנִּתְּן לָהֶם אֲבִיתָן נִסּוֹ • ח הַנִּית
 בְּנוֹת גְּדוּלוֹת וְקִטְנוֹת • אִין הַגְּדוּלוֹת מִתְּפַרְנְסוֹת עַל הַקִּטְנוֹת • וְלֹא
 הַקִּטְנוֹת נוֹזְנוֹת עַל הַגְּדוּלוֹת • אֲלֵא חוֹלְקוֹת בְּשׁוּה • נִשְׂאוּ גְדוּלוֹת
 יִשְׂאוּ קִטְנוֹת • וְאִם אָמְרוּ קִטְנוֹת הָרִי אֵנִי נוֹשְׂאוֹת כְּרִדָּךְ שֶׁנִּשְׂאִתֶּם
 אִתֶּם • אִין שׁוֹמְעִין לָהֶן • זֶה הוֹמֵר בְּבִנּוֹת מִבְּבָנִים שֶׁהַבְּנוֹת נוֹזְנוֹת
 עַל הַבָּנִים וְאִין נוֹזְנוֹת עַל הַבְּנוֹת :

הלכה

הלכה 333 בתרא 97 קט"ו ע"א (ט"ה כ"ג)

ח"ד בן אין לי אלא בן בן הבן [ח] או בת הבן או בן בת הבן מנין
 ת"ל אין לו עיין עליו בת אין לי אלא בת בת הבן יבן הבן
 ובת בן הבת מנין ת"ל [ג] אין לו [ג] עיין עליו [ד] הא כיצד [ה] נהנה
 ממשמשות והולכת עד ראובן [ו] ולימא עד יעקב [ז] אמר אביו נשיה
 דלא כלה שכמא [ח] אמר רב הונא אמר רב כל האומר תירשבו
 עם בת הבן אפילו נשיא שבישראל אין שומעין לו שאינן אלא
 מעשה צדוקין [ט] דתניא בעשרים וארבעה כטבת חבנא לחיננא
 שהיו צדוקין אומרים תירש הבת [י] עם בן הבת ניטפל לחן רב
 יוחנן בן זכאי אמר להם שומים מנין זה לכם ולא היה אדם שהתחת
 דבר חוץ מוקן אחד שהיה מפטפט כנגדו ואומר ומה בת בני המא
 מכח בנו תירשנו כחו הבאה מכחו לא כל שכן [יא] קרא עליו אלא
 המקרא הזה אלה בני שעיר החורי יושבי הארץ לומן ושובל ועבון
 וענה [יב] וכתיב אלה בני צבעון ואיה וענה [יג] אלא מלמד שכן
 צבעון על אמו והוליד ענה ודילמא תרי ענה הוה [יד] אמר רבי
 אמינא מלחא דלא אמרה שבור מלכא ומנו שמואל [טו] ואיה
 דאמרי אמר רב פפא אמינא מלחא דלא אמרה שבור מלכא וכו'
 רבה אמר קרא הוה ענתה הוה ענה דמעיקרא אמר ליה רבי [טז] וכו'
 אחא פוטרני אמר לו שיטה [יז] ולא ההא תורה שלימה שיה
 [יח] כשיחה במלה שלכם מה לבת בנו שכן יפה כחה כמקו
 האחין [יט] האמר בבתו שהורע כחה במקום אחין ונצחוהו [כ] ואי
 היום עשאוהו יום טוב:

רשב"ם [א] ונת הבן צמקום שאין סם בן הבן וכן של בת הבן וכו'
 הדין לבת של בת הבן אצל ליטנא קלילא הוא דנקט וכו' [ב] לו עיין עליו
 וכו' [ג] וכו' קא דריש וכו' [ג] עיין עליו דהאי מת אס יס לו בת כלל
 וכו' [ד] הא כיצד כלימור דהאי כי היכי דאמרינן עיין עליו למטה הבן
 אחריו עיין עליו למעלה וכו' [ה] נהלה מנחשת והולכת עד ראובן
 אין לו אב ולא אח ולא בן אח וכו' וחזירין למטה ולמעלה על קרובין
 עד ראובן ולא יתורה לקרובי האם וכו' [ו] ולימא עד יעקב שחם מת
 הוא וכל זרעו חזירין אצל יעקב וכו' [ז] אמר אביו אס כן נתלא שבת
 בנה מישראל ומיירי דלא כלה שצטא ודאיה לדבר במלכא כי איה לא
 ואחם בני יעקב לא כליחם צפי ר"ח ראובן דנקט לאו דוקא אלא תפני
 שצטא ראשון נקטיה [ח] א"ר הונא א"ר כל דיין האומר ופוסק דין שמי
 בבת של מת עם בת הבן של מת תוקל וחומר דלקתן אפילו היה היין שמי
 צישראל שכל נמני עמו לדון כמותו אין שומעין לו תפני שדין זה וכו'
 צדוקין הוא כדמפרש לקתן וכו' [ט] כדתיבא צמגילת תענית דקדוסי
 יוחנן דלא להתצנאם בהן וויידי צצת וקתני צכ"ד צו תצנא לדינא
 למשפטו בראשון סודו לנו הצדוקין [י] עם בת הבן וויידי עם בן
 מדר

מדר
 של
 ועני
 חמו
 וכו'
 פוס
 נמי
 פוסק
 צת
 של
 של
 שמי
 [ג]
 וא
 דהי
 צמ
 פוס
 יאכ
 עלי
 אוק
 סס
 סיכ
 נוס
 אה
 מא
 ודא
 מל
 הדי
 אק
 מדר

מצורע יום רביעי

קעה

מורד ללא תורת וכו' : [יא] קרא עליו מקרא * שאנו לווידן ומני שענה צנו
של לצעוק ביה וקרא ליה צן שעיר וכו' : [יג] ובתיב ואלה צני לצעוק ואיה
וענה וכו' * אלמא צנו היה ולעיל קרי ליה אחיו : [יג] ללא לצעוק צא על
אמו וכוליד חונה ענה * מנלא סבא אחיו וצנו וכו' : [יד] אמר דבא אחינא
וכו' ומנו סמול * ולפי שהלכה כמותו צדינים קרי ליה הכי והוא שם של חלק
פרס : [טו] א"ד אמר דצ פפא וכו' * דבא נמי קרי צצור מלכא משום דהלכתא
נמי כוותיה לצד משרה ענין ומלכה דהלכתא כדז יוסף : [טז] צבך אמה
פושגני * צמיה הכל גם אני תורה לך דצן יורש את זקנו ואפילו במקום
צת אצל צת הצן אמרינן שפירש הצת עמה : [יז] ולל סבא תורה שלימה
שלנו וכו' * אינו נדיך לימותך צקס ומיהו מעיקרא לא היה חפץ לגלות לו עמו
של דבר דאסור לגלות להם עממי תורה : [יח] כתיבה צעילה שלכס * ח"ו
שחשם דנין מעלמיכס וכו' : [יט] תאמר צצור סבורע כמה אלא אחינן * כשם
שאנה יורשת עם אחיה צנכסי אציה כך אינה יורשת עם צת אחיה וכו' :
[ג] ולתו היום * שנחום כ"ד צצת היה * (א"ה עיין צצרטצ' צצורך) :

זוהר מצורע דף כ"ג ע"א :

זאת תהיה תורת המצורע * רבי יצחק פתח פתח זורה השמש ובא השמש
וגו' האי קרא לתמר ואיקינכא ליה בצנשתא דבר נש בצנשתא
דהיא קיינא עניה דבר נש צהאי עלמא כדן זרח השמש ובא השמש *
בזונא דנפיק בר נש מהאי עלמא ואסתכח בצטובה כדן אל מקומו
טואף זורה הוא שם * אי זכאה איהו כד"א ובא השמש וטהר ואחר
יככל מן הקדשים * תא חזי כל חובי עלמא קודשא בריך הוא מכפר
עלייהו צתו' צר מההוא ליטנא בישא דאפיק שום ציס על הצריה והא
אוקמוה דכתיב זאת תהיה תורת הנעורע זאת היא תורתו של מוציא
שם רע רבי הייא אמר כל מואן דאפיק ליטנא בישא אסתאבן ליה כל
שיפוי ויתחוי לכגרא צגין דההיא מלה בישא סלקא ותער רוחא
מוסאבא עלוי ואסתאב חתי לאסתאבא מוסאבין ליה * צמלה דלתתא
אחער מלה אחרא * פתח ואמר איכה היתה לזונה קריה כאוונה וגו' *
מאן דהות מהימנא לצעלה אהדרת לזונה * מלאתי משפט משפט
ודאי דא קודשא בריך הוא * לדק דא כנסת ישראל וצגין דאתערת
מלה אחרא אסתלק ענה קודשא בריך הוא ושריא צה רוחא דקטולי
היא הוא דכתיב ועתה מנלמיס * ונה ירושלים קרתא קדישא כך סאל
צני טא עאכ"ו ה"ד זאת תהיה תורת הנעורע :

יוסף לחק' מוסר' ומערי תשובה לר' דף ד' ע"א :

אף על פי שאין לצעל התשובה לגלות עונותיו לצני אדם כמו שיש להצני
ממה שאנו וצקום רשעים יחופש אדם אצל חייב להתודות עליהם
צגין טאמר תעתי אודיעך ועגו לא כסיתי וטאמר הנני נשפט איתך על
אמרך

אמרך לא תשאית ומכתי ישראל ז"ל מירשו פעמים שהמכה פשעו לא יתעב
 כמו צעצירות שצין אדם לחצירו כי אין לו כפרה עד אשר ישיב המזהב והחמה
 והעושק ועד אשר ינקם תמילה מאשר הלזק לו או הלצין פניו או ספר עיניו
 לשון הרע. או צעצירות שצין אדם לתקום ונתפרסמו לצני אדם כי השתעב
 עבירות כפרהכיף ומחל את השם ומיזב להתאונן ולהתאצל עליהם לפני א
 אדם לקדם את השם וזכו שכתוב כי אחרי שזכי נחמתי * ענין נחמתי התחבר
 והלמד כי עיקר התשובה צמירות הלז כאשר ציארנו ואחרי הודעי ספק
 על ירך אחרי שנודעתי לצני אדם והתפרסמו עונותי התאצלתי צעשתי
 נדאים לצני אדם כמו ספוק על ירך ונאמר יסור על אנשים ויאמר תשאית ויש
 העויתי ומודה ועוצ ירוחם כי אע"פי כי יסודות התשובה ג' החדשה והחיה
 ונעוצת המעט והחדשה והודו בכלל מודה כי המתודה מתחדש ואין מתחבר
 פחותה משלשה אלא כי המתחדש ומתודה ואינו ערוץ החטא דומה לצני שמת
 וסך צידו שלל עלתה לו טבילה אכן מודה ועוצ ירוחם כי הוא בעל התשובה
 אף על פי שיש לתשובה מדרגות רבות כאשר ציארנו * אמר אמרו כן אמרו ויש
 מפתח תמיד ומקשה לכו יפול צרעה פי אע"פי שהוא מודה ועוצ יש עליו ויש
 תמיד אולי לא השלים חוק התשובה כי היא לריבה למדרגות רבות ויוסיף
 בכל יום להשיג המדרגות * גם יפתח אולי יתחדש עליו ילרו וישמר ומתנו
 עת ויוסיף יראה השם תמיד ויתפלל תמיד אל השם לעזרו אל התשובה ולהשיג
 מילרו ומקשה לכו יפול צרעה האומר צדור השלמתי חוק תשובתי ואין
 משתדל תמיד להשיג מדרגת התשובה ולהוסיף נפשתי יראה וינש על ז
 הוא רס לצד ואינו ויכיר ונהדעת נפשו וגם איננו מוכיר גדול תיובתו להשיג
 דרכו ביתרון הכשר לפני ה' גם איננו נשמר מילרו האורז לו תמיד על קן
 ציד ילרו ה' יללנו כי ר' :

יוני
 (פ)
 או ת
 עלת
 אל
 המי
 י
 (ג)
 אתם
 דאש
 קרב
 הא
 ירו
 דאש
 את
 אלי
 הכר
 (ה)

הלכה פסוקה * ה"ס ה' מעשה הקרצנות פ"ה :

מנין שומעין קדשים קלים בכל הערה אפילו אחרי ההיכל שהרי נאמר
 בשלמים ושחטו פתח אהל תועד להכשיר כל הרוחות שהרי לא יתעב
 להם רוח * והוא הדין לשאר הקדשים קלים * ואם שחטם צהיכל כשרים *
 אם שחטן צבנו של היכל פסולין שאין הגנות ראויות להשיטה כלל אלא בקר
 העזרה: **ב** שלמים ששחטן קודם שיפתחו דלתות ההיכל פסולין שנאמר ויש
 אהל תועד צומן שפתוח * אפילו היו דלתותיו מוגפות הרי זה כגועל ויש
 הפרכת שעליו אינה פוסלת: **ג** העולה והאשם והשלמים צין של יחיד צין
 ליצור זריקת דם שלשתן על צני המזבח טוב לעולם * וביחד הוא עולה
 בשוקה הכהן הדם צמזק וזרק ומתנו צמזק שתי זריקות על שתי זר
 המזבח צלכסון תחלי המזבח ולתטה על קרן מזרחית לפניה ועל קרן מערבית
 דרונית ומתכוין בשזרק הדם על הקרן שיהיה הדם מתקף על הזוית כמין
 כדי שימלא הדם של שתי תחתות על ארבע כתלי המזבח לפי שזמזק צמזק
 ובשלמים סביב והוא הדין לאשם * ושיירי הדם נשפכין על יסוד הדרונית:

אלי
 לני
 וים

יום המישי תורה

ליון בקריות מוסה פסוקים שלו טסס כנגד ה דעוליו הך לתרונס דטס
3"ן לקנות סלדת רוח ימירס " משטס ססס :

(6) וְשֵׁנִי אוֹ שְׁנֵי בְנֵי יוֹנָה אֲשֶׁר תִּשְׁנֶה יָדוֹ וְהָיָה
אֶחָד חֲטָאָה וְהָאֶחָד עָלָהּ: וּמִרְחֵץ שְׁפָנִינִין
אוֹ תְרִין בְּנֵי יוֹנָה דְתַדְבִּיק יְדֵיהּ וְהָיָה מִדַּ חֲטָאָה וְחַד
עָלְתָּ: (3) וְהָבִיא אִתְּךָ בְּיוֹם הַשְּׁמִינִי לְמַהֲרֵהוּ אֶל-הַכֶּהֱנִין
אֶל-בֵּית אֶהֱל מוֹעֵד לִפְנֵי יְהוָה: וְהָיָה יְהוָה בְּיוֹמָא
הַמִּנְצָה לְדַכּוּתֵיהּ לְוַת פְּתִיחָא לְתַרְעֵ מִשְׁכַּן וּמִנָּא קָדָם
יְי: (ג) וְלָקַח הַכֶּהֱנִין אֶת-כֶּבֶשׂ הָאֵשׁ וְאֶת-לֶגֹם הַשֶּׁמֶן וְהִגִּיף
אִתְּךָ הַכֶּהֱנִין הַנּוֹפֵה לִפְנֵי יְהוָה: וְיִסַּב בְּהִנָּא יַת אִימְרָא
דְאִשְׁמָא בֵית לִוְנָא דְמִשְׁחָא וְיִרִים יְהוָה בְּהִנָּא אֲרָמָא
קָדָם יְי: (7) וְשַׁחֵם אֶת-כֶּבֶשׂ הָאֵשׁ וְלָקַח הַכֶּהֱנִין מִכֶּסֶם
הָאֵשׁ וְנָתַן עַל-תְּנוּךְ אֵזוֹן-הַמִּשְׁחָה הַיְמָנִית וְעַל-בִּהֶן
יָדוֹ הַיְמָנִית וְעַל-בִּהֶן כַּגְּלוֹ הַיְמָנִית: וְיִפּוֹס יַת אִימְרָא
בְּאִשְׁמָא וְיִסַּב בְּהִנָּא מִדְּמָא דְאִשְׁמָא וְיִתֵּן עַל רוּם
אוֹרְנָה דְמַדְבֵי הַיְמָנִית וְעַל אֵלִיּוֹן יְדֵיהּ הַיְמָנִית וְעַל
אֵלִיּוֹן רַגְלֵיהּ הַיְמָנִית: (8) וּמִן-הַשֶּׁמֶן יִצַק הַכֶּהֱנִין עַל-כַּף
הַכֶּהֱנִין הַשְּׂמָאלִית: וּמִן מִשְׁחָא יִרִיק בְּהִנָּא עַל יָדָא
דְּבִהֶנָּא דְשְׂמָאלָא:

נביאים מלכים 3 סימן ח'

(6) וְהַמְזִלָּה מְדַבֵּר אֶל-גִּתּוֹי נְעַר אִישׁ-הָאֱלֹהִים לֵאמֹר
סִפְרָה-נָּא לִי אֵת כָּל-הַגְּדֻלוֹת אֲשֶׁר-עָשִׂיתָ
אֵלַי: וּמִלְכָּא מַלִּיל עִם גִּתּוֹי סִלְמִידָא דְנִבְיָא דְבִי
לְמִימְרֵי אֲשֶׁרְעִי כְעֵן לִי יַת כָּל רַבְרַבְתָּא דְעַבְדֵי אֵלִישֶׁע:
וְהָיָה

(ג) ויהי הוא מספר למלך את אשר החתה אתה ואתה חתמתה
 האשה אשר החתה אתה בנה צעקה אל המלך
 ביקה ועל שדה ויאמר גחזי אדני המלך זאת האשה
 ויהי בנה אשר החתה אלישע: ויהיה הוא משתעי לעז
 ית דאחזי ית מיחא והא אתתא דאחזי ית ברה קמ
 קדם מלכא על ביקה ועל שקלה ואמר גחזי רבוני מתי
 דא אחסא ודין ברה דאחזי אלישע: (ד) ושאל המלך
 לאשה והספרת לו ויתן עליה המלך סרים את
 לאמר השיב את כל אשר לך ואת כל תבואת השדה
 מיום עזבה את הארץ ועד עתה: ושאל מתי
 לאתתא ואשתעצרת ליה ומני לה מלכא גואחז
 למימר אחיב ית כל דילה ונת כל שללה תקנא מתי
 דשבתה ית ארעא ועד כעון: (ה) ויבא אלישע בתי
 וכן סבד מלך ארם חלה וינדה לו לאמר באו
 האלהים עדי דגרה: ואתא אלישע במשק וברו
 מלכא דארם מרע ואתחנא ליה למימר אתא וני
 די עד תקנא: (ו) ויאמר המלך אל חנה אל קח
 מנורה ולך לקבאת איש האלהים ודרשת אתה
 מאותו לאמר האתה מחלי זה: ואמר מלכא לחנה
 סב בידך תקרובתא ואיזיל לקרמית נביא
 למימר ותקבע ית פתגמא די מניה למימר
 מרע די:

כתובים משלי סיון כ"ה

(ה) תפודי זקב במשכיות כסף דבר דבר על אפי
 חיוזי דבהכא בנגודי דסאמא מלך
 דמליל פסי אית: (ג) גום זקב וחלי כהם מוכיח חכם

אין
 הכי
 ציר
 דסר
 למש
 אין
 ומת
 דשק
 גרם
 א
 שחיק
 כליל
 חכמ
 כמני
 שוחק
 משגי
 ובה
 ממוק
 רי יו
 מן ה
 השוח
 כשק
 מלי
 לשח
 קפי

און שמשת: תדשי דבהבא ומאני דומהבד מכסנתא
 חבימא על אדנא דשמעא: (ג) בענת שלגו ביזם קציר
 ציר גאמן לשלחיו ונפש אדניו ישוב: אין קדירותא
 דתלגא ביומא דהצדא היבגא אונדה מחימנא
 למשריו ונפשיה דמריה מהבד: (ד) נשיאים ורומהש
 אין איש מתהלל במסת שד: ליומא בענגי ורומא
 ומטרקא לא אית דמדמי נברא דמשזכהר במהובקא
 דשדא: (ה) בארף אפים יפתה קצין ולשון רפה תשבר
 נים: בגירותא רומא משתדגו רשאנא ומלתא
 רביכתא תברא גרמא:

משנה חולין פרק ט'

א הכל שוחטין ושחיטתו בשרה חוץ מתרש שומא וקצין שומא
 וקלקלו בשחיטתו וכלן ששחטו ואחריו רואין אותו
 שחיטתו בשרה שחיטת נברי נבילה ומשמא במשא השוחט
 בלילה וכן הסומא ששחט שחיטתו בשרה השוחט בשבת וביום
 הכסורים אף על פי שמתחייב בנפשו שחיטתו בשרה: ב השוחט
 במגל יד בציר ובקנה שחיטתו בשרה הכל שוחטין ולעולם
 שוחטין ובכל שוחטין חוץ ממגל קציר ומגריה וחסנים ומצפורן
 מפני שהם חונקין השוחט במגל קציר בדרה תליכתה ב"ש שוסלין
 וב"ה מכשירין ואם התליקו שניה חרי היא בסבין: ג השוחט
 מתוך המבעת ושור בה מלא החוט על פני בלה שחיטתו בשרה
 ד' יוסי בר יהודה אומר מלא החוט על פני רובה: ד השוחט
 מן הצדדן שחיטתו בשרה המולק מן הצדדן מליקתו פסילה
 השוחט מן העורף שחיטתו פסילה המולק מן העורף מליקתו
 בשרה השוחט מן הצואר שחיטתו בשרה המולק מן הצואר
 מליקתו פסילה שכל העורף בשר לאליהו וכל הצואר בשר
 לשחיטה ומצא בשר בשחיטה פסול במליקה בשר במליקה
 פסול בשחיטה: ה בשר בתורן פסול בכני ונתה בשר בקני
 יונה

וינה פסול בתורין. תחלה הצהיב בזה ובה פסול: ו אשר בזה
 פסול בעגלה. אשר בעגלה פסול בפכה. אשר בפתנים פסול בלנים
 אשר בלנים פסול בפתנים. טהור בכלי חרש טמא בכל תנאים
 טהור בכל הכלים טמא בכלי חרש. טהור בכלי עץ טמא בכל
 מתכות. טהור בכלי מתכות טמא בכלי עץ. החיב בשקדים חרש
 פטור במתוקים. החיב במתוקים פטור במרים: ז התקדש
 שלא החמיץ אינו נקה בכסף מעשר ופוסל את המקנה. משתחייב
 נקה בכסף מעשר. ואינו פוסל את המקנה האחיו תשיבתים בשתת
 בקלבון פטורין ממעשר בתמה. בשחייבין במעשר בהמה פטורין
 מן הקלבון. כל מקום שיש סכר אין קנים. וכל מקום שיש קנה
 אין סכר. כל מקום שיש מיאון אין חליצה. וכל מקום שיש חליצה
 אין מיאון. כל מקום שיש תקיעה אין חבדלה. וכל מקום שיש
 חבדלה אין תקיעה. יום טוב שחל להיות בערב שבת תוקעין
 מקדילין במוצאי שבת מקדילין ולא תוקעין. כיצד מקדילין
 המקדיל בין קדש לקדש. ר' דוסא אומר בין קדש חמור לקדש
 תקל:

הלכה תולין 97 כ"ו ע"ג

[א] היכי תוקע אמר רב יהודה תוקע ומדיע [ב] מתוך חמור
 ורב אסי אמר תוקע ומדיע [ג] כנשימה אחת. אחר
 רב אסי בהוצל כשמעתי. מתיבי י"ט שחל להיות בערב
 חוקעין ולא מריעין מאי לאו לא מריעין כלל רב יהודה
 למעמיה ורב אסי מתרין למעמיה. רב יהודה מתרין למעמיה
 מריעין כפני עצמה אלא מתוך תקיעה ורב אסי מתרין למעמיה
 לא מריעין בשתי נשימות אלא כנשימה אחת ובמוצאי שבת
 [ז] היכא אמר לה אמר רב יהודה [ח] בחתימתה וכן אמר רב
 בחתימתה ורב ששת בריה דרב אידי אמר [ט] אף בפתיחתה
 הלכתא כוותיה רבי דוסא אומר בין קדש חמור לקדש תקל
 הלכתא כוותיה. אמר רבי זירא י"ט שחל להיות [י] באמצע שבת
 אומר המבדיל בין קדש לחול ובין אור לחשך ובין ישראל לעובדי
 ובין יום השביעי ליששת ימי המעשה מאי מעמא [יא] סדר הברכה
 הוא מונה:

רש"י

[א] היכי תוקע. ציוס טוז שצערז שנת כסהול תוקע להבדיל
 קודם לחול דעני סנוי משחר ערצני שנתות סכרי לין קדושה תבדיל
 מתוך

מזור
 כול
 חמר
 כול
 צין ק
 5
 לים
 הכי
 סלור
 756

רב

דקור
 לדק
 יטרל
 טמע
 שמת
 דללו
 לאת

מע
 חוס
 ולי
 יצני
 לו

מצורע יום המישוי

קפא

ממורה ומקדשה דיואלה כל כך : [3] מתוך תקיעה קודם שיסיים התקיעה הוא נוריע בסופה : [3] צגשימה אחת ותי"ו מכסיק הוא צינחיס : [7] היכא חתר לה * להאי זין קודם לקדש : [8] צמתימחה * של הצדלה אזל צמתימחה הוא אומר זין קדש לחול וכך אנו נוהגים : [9] אף צמתימחה * מתחיל המצדיל זין קדש לקדש זין אור לחשך וזויה הלכתא כוותיה סהרי לנתות סדר הצדלות הוא צא צמילה והצדלה דמתיבא צמתימחה קדש וחול כתיבא וכרזי דוסא גמיי לית ליה הלכתא דלא מחלוליין צי"ט לקרותו קדש הקל : [10] צמתימחה צמס * חפילו הכי אמרינן זין יום ה' א"ע * דלא שייך יום ה' הכא כלל : [11] סדר הצדלות * סמורות צמתימחה הוא מונה ולהצדיל זין הקדש וגו' ויצדל זין האור וזין החשך והצדיל אתכם הן העמים להיות לי וזין יום ה' וכו' היינו זין קדש לחול ומסוס דצעי למימר מעין חתימחה סמוך לחתימחה :

זוהר מצורע 77 נ"ח ע"א

רבי חזקיה פתח ואמר שמועה ה' לך ק וגו' כונה הצ"ב כ"י קמי קודשא צריך הוא דבכל זמנא דכנסת ישראל אחת לקמי קודשא צריך הוא קצ"ה אודמן לקבלה הדח הוא דכתיב שמועה ה' לך הקטיבה רנתי האזינה תפלתי * סוור דוד הגא אחקטרתא בכנסת ישראל כונה דהיא חשתכחת לקמך חכא נמי חשתכחת * ובגין כך שמועה ה' לך דקמיתא ולצחר הקטיבה רנתי האזינה תפלתי בלא שפתי מרומה * מאי בלא שפתי מרומה * חלף הכי חכינן כל מלה ומלה דלחוחא דאסיק בר נש מפומיה סלקא לעילא ובקעא רקיעין ועאלת לאחר דעאלת ותמן אחתכחת ההיא מלה אי היא מלה דכשרא אי לא אי איכי מלה דכשרא אעלין לה קמי מלכא קדישא לומעד רעותא * ואי לאו סאטין לה לבר ולחטעבר צההיא מלה רוחא אהרא * ותא הוי כתיב ביה ביוסף ענו בכבל רגלו וגו' * עד אימתי ענו בכבל רגלו עד עת צא דברו חונרת ה' לרפתהו * עד עת צא דברו דמאן חלף עד עת צא דברו (דיוסף ואחזקיה) ההיא מלה ה"ה דכתיב חונרת ה' לרפתהו כדין שלח מלך ויתירהו מושל עמים ויפתחהו :

יוסף לחק * מוסר * משערי תשובה לר"י 77 ד' ע"ד :

משערי התשובה הנוטה כענין שיאמר צמתי וגם נכלותי כי נשאתי חרפת נעורתי * והנה המועט יצוה אחד לעבור בעירות לפני צני אדם ויכלם אם ירגיסו ויכירו צעירותיו ואיך לא יצוה מן הצורא יתצרך * ואין זה כי אם לפי היות השי"ת רחוק ומכליותיו על כן יצוה מן הנצראים ולא יצוה מן הצורא יתצרך * ואמרו רז"ל כי צעעת פטירת רצן יוחק צן זכאי אמרו לו תלמידיו רצינו דרבנו אמר להם יהי רצון שיבא מורא שמים עליכם כמורא צדק ודם אמרו לו רצינו עד כאן ולא יותר אמר להם הלואי תדעו סהרי אדם וצד עזיבה צפתר ואומר לא יראני האדם * והמודגה העליונה צוה שיכלם האדם

הדס על עוונותיו ונכפיו הסי' מ' וענין הכלמה הדרגתה בצושה והסתמכותו
 בניו נענין שנאמר כספה כליתם פני וכל מקום הדלה הכליות נזכרת כספי
 הצושה כי היא יתורה מין הצושה שכן והכלמו צמתי וגם נללמתי וצמתי
 הכושה כי הסי' ה' מעביר על עונו ומאריך לו וליגרו נסיעו עונוו ולא נחשבו
 עשה לו ולא נעוונותיו במל עליו יוסוף צושה בלצדי בלא המוש' ליהך צמז וסו
 וצווד צו ורוא מפטר לו יבוש ממונו וכן כמוצ' למען תזכרי וצמתי מכל עליונות
 צכפרי לך לכל אשר עשית ורצ' ל' העושה דבר ומתצניס ממונו מוחלק לו
 על כל עוונותיו וכן מלאנו בשאלו שאמר ולא ענני גם בהלמות גם בצניס
 ולא הזכיר אוריס והוויים כי נחצייס להזכירה וסיגי סהרב אנשי עז טו
 הכהנס ואמר לו שמואל מהר אהה וצניך עמי עמי בתחילתי וסיגי עמי
 מדרגת הצושה בהצוודד להטוב בגדולה הסס ובייה רצה רעה התורה לו
 פיו וזכרו תמיד כי הסס רואה מעשיו וצוחק בליותיו ולופס ומתצניסו

הלכה פסוקה ה' מ' מעטף הקרצנות פ"ה :

ההטאות הנאלכות דמן עטון ארצע ומתנות על ארצע קדושת הסי' טו
 הסי' טו' יחני מצמח ולמעלה לפי שנאמר צה על קרעת הסי' טו
 וניכד הוא עושה כעלוקה הכסן דמס צמזרק מווליכו אלל המצמח ועולל לסי' טו
 הוויית הסמוכה לגודל צדס וסומך צלצצו הגדול ויכאן ומחשף ויודד עו
 חודה של קרן עד שיכלה כל הדס שצלצצו וכן הוא עושה בכל קרן וקרן
 ואס נתן סומך לקרן כחמה אחד ויכאן או מנאן כשר ב ורריך קרן
 אלצצו על כל קרן וקרן וכתבומור הנחיתה על הקרן חקנה אלצצו
 כמורק ואח"כ עולל פעם שניה שנירי הדס שצלצצו פסולין ליתן מזה
 קרן אחרת : ג און צכל בקרצנות קרצן שטעון הוויית דס שצלצצו אלל
 בלצד שנאמר צה וטל אלצצו דמס ורריך שיחיה סס דס כדי עבולה
 טיסכב אלצצו מדס :

ליל ששי

מירוף יהוה

(6) ויהוה הכהן באצבעו הימנית מן השמן אשר על

בפו השמאלית שבע פעמים לפני יהוה

(3) ונתן הכהן מן השמן אשר על כפו על הנוף

המטהר הימנית ועל ביהן ידו הימנית ועל ביהן ידו

השמאלית על מקום דם האשם : (2) והנוף מן השמן

אשר על כף הכהן יתן על ראש המטהר לכפר

לפני יהוה : (7) ועשה אה האחר מן ההרים או מן

היונה

הַיּוֹנֵה מֵאִשֶּׁר מִשּׁוּי יָדוֹ : (ס) אֵת אֲשֶׁר־מִשּׁוּי יָדוֹ אֶת־
 הָאֵהָד הַמָּאֵת וְאֶת־הָאֵהָד עָלָה עַל־הַמִּנְהָה וּכְפָר הַכֹּהֵן
 עַל הַמִּטְהַר לַפָּנִי יְהוָה : (י) זֹאת תּוֹרַת אֲשֶׁר־בּוֹ נִגְע
 צָרַעַת אֲשֶׁר לֹא־מִשּׁוּי יָדוֹ בְּמִתְהַרְתּוֹ : (י) וַיִּדְבֹר יְהוָה
 אֶל־מֹשֶׁה וְאֶל־אַהֲרֹן לֵאמֹר : (י) כִּי תָבֹאוּ אֶל־אֶרֶץ כְּנָעַן
 אֲחֻזְתְּכֶם : (י) וּבֹא אֲשֶׁר־לּוֹ הַבֵּית וְהִגִּיד לַכֹּהֵן לֵאמֹר
 כִּנְגַע נִרְאָה לִי בַּבַּיִת : (י) וְצִוָּה הַכֹּהֵן וּפָנִי אֶת־הַבַּיִת
 כְּמִרְס וּבֹא הַכֹּהֵן לִרְאוֹת אֶת־הַנֶּגַע וְלֹא יִטְמֵא כָּל־אֲשֶׁר
 בַּבַּיִת וְאַחַר כֵּן יָבֹא הַכֹּהֵן לִרְאוֹת אֶת־הַבַּיִת : (י) וְרָאָה
 אֶת־הַנֶּגַע וְהִנֵּה הַנֶּגַע בְּחִזְתּוֹ הַבַּיִת שֶׁקְעָרוֹתָ יִדְקַדְקַח
 אוֹ אֶבְרַמְדָּתָהּ וּמְרֹאֲתָהּ שֶׁפֶל מִזְבֵּיחַ קִדֹּר : (י) וַיֵּצֵא הַכֹּהֵן
 מִן־הַבַּיִת אֶת־פֶּתַח הַבַּיִת וְהַסִּגִּיר אֶת־הַבַּיִת שִׁבְעַת
 יָמִים : (י) וְשָׁב הַכֹּהֵן בַּיּוֹם הַשְּׂבִיעִי וְרָאָה וְהִנֵּה פֶשֶׁה
 הַנֶּגַע קְקִירָה הַבַּיִת : (י) וְצִוָּה הַכֹּהֵן וְחִלְצוּ אֶת־הָאֲבָנִים
 אֲשֶׁר בָּהֶן הַנֶּגַע וְהִשְׁלִיכוּ אֹתָהֶן אֶל־מַחוּץ לְעִיר אֶל־
 מְקוֹם טָמֵא : (י) וְאֶת־הַבַּיִת יִקְצַע מִבַּיִת סָבִיב וְשִׁפְלוּ
 אֶת־הָעֶפְרָא אֲשֶׁר הִקְצַו אֶל־מַחוּץ לְעִיר אֶל־מְקוֹם טָמֵא :
 (י) וְלִקְחוּ אֲבָנִים אַחֲרָיו וְהִבִּיאוּ אֶת־תַּחַת הָאֲבָנִים
 וְעֶפְרָא אַחַר יָקַח וְכַח אֶת־הַבַּיִת : (י) וְאִם־יִשׁוּב הַנֶּגַע
 וַפְרַח בַּבַּיִת אַחַר חֲלָץ אֶת־הָאֲבָנִים וְאַחֲרֵי הַקְּצוֹת
 אֶת־הַבַּיִת וְאַחֲרֵי הַטּוֹחַ : (י) וּבֹא הַכֹּהֵן וְרָאָה וְהִנֵּה פֶשֶׁה
 הַנֶּגַע בַּבַּיִת צָרַעַת מִמְאֲרָתָהּ הוּא בַּבַּיִת טָמֵא הוּא :
 (י) וְנָתַן אֶת־הַבַּיִת אֶת־אֲבָנָיו וְאֶת־עֲצָיו וְאֵת כָּל־עֶפְרָא
 הַבַּיִת וְהֵצִיא אֶל־מַחוּץ לְעִיר אֶל־מְקוֹם טָמֵא : (י) וְהִבִּיא
 אֶל־הַבַּיִת כָּל־יְמֵי הַסִּגִּיר אֹתוֹ יִטְמֵא עַד־הַעֲרֹב :
 (י) וְהִשְׁכַּב בַּבַּיִת יְכַסֵּם אֶת־בְּגָדָיו וְהֵאֱכַל בַּבַּיִת יְכַסֵּם
 אֶת־

אֶת־כְּנָדוֹ : (33) וְאִם־בָּא יבֹא הַכֹּהֵן וַרְאָה וְהֵנֵה לֹא
 פָּשָׁה הַנֶּגַע בְּבֵית אַחֲרֵי הַטֵּחַ אֶת־הַבַּיִת וּמִתַּר הַמִּזְבֵּחַ
 אֶת־הַבַּיִת כִּי נִרְפָּא הַנֶּגַע : (34) וְלִקַּח לַחֲטָא אֶת־הַבַּיִת
 שְׁתֵּי צִפְרִים וְעֵץ אֲרֹז וּשְׁנֵי הוֹלְעֹת וְאֵזֹב : (35) וְשָׂרַף
 אֶת־הַצִּפֹּר הָאֵחָד אֶל־כַּפְלֵי־חֲרָשׁ עַל־מַיִם חַיִּים : (36) וְשָׂרַף
 אֶת־עֵץ־הָאֲרֹז וְאֶת־הָאֵזֹב וְאֶת־שְׁנֵי הַהוֹלְעֹת וְאֵה הַנֶּגַע
 הַחַיָּה וּמָבַל אֹתָם בְּדָם הַצִּפֹּר הַשְּׂהוּמָה וּבַמַּיִם הַחַיִּים
 וְהֵזָה אֶל־הַבַּיִת שֶׁבַע פְּעָמִים : (37) וְחִטָּא אֶת־הַבַּיִת וְשֶׁבַע
 הַצִּפֹּר וּבַמַּיִם הַחַיִּים וּבַצִּפֹּר הַחַיָּה וּבְעֵץ הָאֲרֹז וְאֵזֹב
 וּבְשְׁנֵי הַהוֹלְעֹת :

(6) וַיֵּדִי כִהְנָא בְּאַצְבָּעִיהָ דְיִמִּינָא מִן מִשְׁחָא דְעַל יְדֵי
 דְשִׁמְאָלָא שֶׁבַע זְמַנִּין קָדָם יי : (3) וְהָן פְּתָה
 מִן מִשְׁחָא דְעַל יְדִיהָ עַל רוּם אֹדְנָא דְמַדְבֵּי דְיִמִּינָא וְהָן
 אֲלִיזִין יְדִיהָ דְיִמִּינָא וְעַל אֲלִיזִין רַגְלִיהָ דְיִמִּינָא עַל אֲרִי
 דְמָא דְאַשְׁמֵי : (4) וְדִישְׁתָּאָר מִן מִשְׁחָא דִּי עַל יְדֵי
 דְכַתְנָא וְהָן עַל רִישָׁא דְמַדְבֵּי לְכַפְרָא עַל־וֵדֵי קָדָם
 (7) וְעֵבִיר יַת חֹד מִן שְׁפָנִינָא אוּ מִן בְּנֵי יוֹנָה מִדְּחַדְרֵי
 יְדִיהָ : (8) יַת דְּחַדְרֵי קִי יְדִיהָ יַת חֹד חֲטָאָתָא וְהָן
 עֲלָתָא עַל מִנְחָתָא וּכְפַר פְּתָנָא עַל דְּמַדְבֵּי קָדָם
 (9) דִּיא אֹרְיָתָא דִּבְיָה מְכַתֵּשׁ סְגִירוּ דְלָא חַדְרֵי קִי
 בְּדִבְיֹתִיהָ : (10) וּמְלִיל יי עִם מִשָּׁה וְעִם אֲחֶרֶן לְמִשְׁחָא
 (11) אֲרִי חִיעֲלוֹן לְאַרְעָא דְכַנְעַן דִּי אֲנָא יְהִיב לְכוּן לְאַחְשָׁרָא
 וְאַחֲזִן מְכַתֵּשׁ סְגִירוּ בְּבֵית אֲרַע אַחְסַנְתְּכוֹן : (12) וְיִישׁוּ
 דְרִילִיָּה בֵּיתָא וְיַחֲוֵי לְכַתְנָא לְמִימְרָא כְּמִכְתָּשָׁא אֲחִתְּחוּ
 בְּבֵיתָא : (13) וְיַפְקֵד בְּתָנָא וּפְנִין יַת בֵּיתָא עַד לֹא יִישׁוּ
 בְּתָנָא לְמַחְזֵי יַת מְכַתָּשָׁא וְלֹא יִסְתָּאב כָּל דִּי בְּבֵיתָא
 וְכַתְנָא

וּבַחֹרֶן בֵּן יַעֲקֹב כִּתְּבָהּ לְמַחֲזֵי יֵת בֵּיתָא : (כ) וַיַּחֲזֵי יֵת
 מִכְּתָשָׁא וְהָא מִכְּתָשָׁא בְּכוּתְלֵי בֵּיתָא פִּסְחִין זֶרְקָן אוֹ
 סַמָּקָן וּמַחֲזֵיָהֶן מִכִּיד מִן כּוּתְלָא : (כ) וַיִּפּוֹק בִּתְּנָא מִן
 בֵּיתָא לְהִרְעֵ בֵּיתָא וַיִּסְגֵר יֵת בֵּיתָא שְׁבַעַא יוֹמִין : (כ) וַיְהִי
 כִּתְּבָהּ בְּיוֹמָא שְׁבִיעָאָה וַיַּחֲזֵי וְהָא אוֹסִיף מִכְּתָשָׁא בְּכוּתְלֵי
 בֵּיתָא : (כ) וַיִּפְקִיד בִּתְּנָא וַיִּשְׁלַפִּין יֵת אֲבָנֵיָא דְּבִתְּהֵן
 מִכְּתָשָׁא וַיִּרְמִין יֵתָהֶן לְמַבְרָא לְקַרְתָּא לְאַחַר מִסְּאָב :
 (כ) וַיֵּת בֵּיתָא יַקְלִפִּין מִן בֵּיתָא סְחוּר סְחוּר וַיִּרְמִין יֵת
 עֲפָרָא דִּי קְלִיפֵּי לְמַבְרָא לְקַרְתָּא לְאַחַר מִסְּאָב : (כ) וַיִּסְכּוּן
 אֲבָנִין אוֹחֲרָנָן וַיַּעֲלוּן לְאַחַר אֲבָנֵיָא וְעֲפָרָא אוֹחֲרָן יִסַּב
 וַיִּשׁוּעַ יֵת בֵּיתָא : (כ) וְאִם יִתּוּב מִכְּתָשָׁא וַיִּסְגֵי בְּבֵיתָא
 בְּחַר דְּקְלִיפֵּי יֵת אֲבָנֵיָא וּבַחֹרֶן דְּקְלִיפֵּי יֵת בֵּיתָא וּבַחֹרֶן
 דְּאַתְשָׁע : (כ) וַיַּעֲלוּ בִּתְּנָא וַיַּחֲזֵי וְהָא אוֹסִיף מִכְּתָשָׁא
 בְּבֵיתָא סְגִירוּת מִחֲסָרָא הֵיא בְּבֵיתָא מִסְּאָב הוּא :
 (כ) וַיִּתְרַע יֵת בֵּיתָא יֵת אֲבָנֵיהֵי וַיֵּת אַעֲוֵהֵי וַיֵּת כָּל עֲפָר
 בֵּיתָא וַיִּפִּיק לְמַבְרָא לְקַרְתָּא לְאַחַר מִסְּאָב : (כ) וַדִּיַּעֲלוּ
 לְבֵיתָא כָּל יוֹמִין דִּיִּסְגֵר יֵתָהּ יֵת מִסְּאָב עַד רַמְשָׁא :
 (כ) וַדִּיִּשְׁפּוּב בְּבֵיתָא יֵת לְבוֹשׁוּהֵי וַדִּיִּיכּוּל בְּבֵיתָא
 יֵת יֵת לְבוֹשׁוּהֵי : (כ) וְאִם מִיַּעַל יַעֲלוּ בִּתְּנָא וַיַּחֲזֵי
 וְהָא לֹא אוֹסִיף מִכְּתָשָׁא בְּבֵיתָא בְּחַר דְּאַתְשָׁע יֵת בֵּיתָא
 וַדִּיִּבִי כִּתְּבָהּ יֵת בֵּיתָא אַרְי אַרְי מִכְּתָשָׁא : (כ) וַיִּסַּב
 לְדְּכָאָה יֵת בֵּיתָא מִרְחִין צְפָרִין וְאַעַ דְּאַרְזָא וְצִבְעֵ וְהוֹרֵי
 וְאוֹזְבָא : (כ) וַיִּבּוֹס יֵת צְפָרָא חֲדָא לְמָאן דְּחִסַּף עַל מִי
 עִבּוּעַ : (כ) וַיִּסַּב יֵת אַעַא דְּאַרְזָא וַיֵּת אוֹזְבָא וַיֵּת צִבְעֵ
 וְהוֹרֵי וַיֵּת צְפָרָא חֲדָא וַיִּטְבּוּל יֵתָהֶן בְּדָמָא דְּצְפָרָא
 לְקַתְּחָא וּבְמִי מִבּוּעַ וַדִּי לְבֵיתָא שְׁבַע זְמָנִין : (כ) וַדִּיִּבִי
 יֵת

קפו

מצורע ליל ששי

יֵרָא בֵיתָא בְדַמָּא דְצַפְרָא וְכַמִּי מְבוּעַ וּבְצַפְרָא דְתָתָא
וּבְאֵעָא דְאֵרְזָא וּבְאֹזְבָא וּבְצִבְעַ וְזֹהוּרִי :

יום הששי

סדר קדושת פרשת הסגות שנים ונקרא ואלו חרנוס וכפרה וזמנור ה' אל
נלות לצט (או וזמנור סיד ליום הסגות וכו' מנך) ילכ"ח דכדו מטתה וסגות
מסדר טהרות טהור נגד היסוד צמינת היום :

משנה סלולת פרק 3

א אלו מטמאין באהל. המרת זבנות מן המרה זבנות על
ומלוא חרווד רקב. השדרה והגלגולת ואבר מן המ
ואבר מן החי שיש עליהן בשר בראוי. רובע עצמות מרוב המ
או מרוב המנין. ורוב בניינו ורוב מנינו של מת. אף על פי שיש
בהן רובע טמאים. כמה הוא רוב מנינו מאה וחמשה ועשרים
ב רביעית דם ורביעית דם תכוסת ממת אחד. ר' עקיבא אית
משני מתים. דם קטן שיצא בלו ר' עקיבא אומר כל שהוא וזה
רביעית. זבית רמה בין תיה בין מתה ר' אליעזר מטמא כבשר
וחקמים מטהרים. אפר שרופים ר' אליעזר אומר שיעורו ברוב
וחקמים מטהרים. מלוא חרווד ועוד עפר קברות טמא. ר' שמעון
מטהר. מלוא חרווד רקב שנקלו במים. אינו חבור לטימא
ב אלו מטמאין במגע ובמשא ואינן מטמאין באהל. עצם בשעורה
וארץ העמים זבית הפרס. אבר מן המת ואבר מן החי שיש
עליהן בשר בראוי. השדרה והגלגולת שחסרו. כמה הוא חס
בשדרה בש"א ושתי חוליות. בת"א אפילו חוליה אחת. ובגלגול
בש"א כמלא מקדח. בת"א פרי שינטל מן החי וימות. באינה מקדח
אמרו בקטן של רופאין ד"ר פאיר. וחכ"א בגדול של לשון
ד הגולל והדופק מטמאין במגע ובאהל ואינן מטמאין במשא. ר'
אליעזר אומר מטמאין במשא. ר' יהושע אומר אם יש תחתיו
עפר קברות מטמאין במשא ואם לאו אינן מטמאין במשא. ואינה
הדופק את שהגולל נישען עליו. אבל דופק דופקין טהור. ה' אל
שאים

שאים
ורבוי
והגל
משני
אנשי
שנה
יחנן
עצמות
מטהר
איבע
שפיר
כשהו
בכוס
רש
סס
ליעבר
[ד] ל
לכו 3
זכו
וזה
צבו
דכא
סדר
מנא
שאים

ש'אם חסרו מטהורין • בנות מן המית • וכנות נצל • ומלא תרוד רבב •
 ורביעית דם • ועצם בשעורה • ואבר מן החי שחסר עצמו • ו השדרה
 והגולגולת משני מתים • ורביעית דם משני מתים • ורובע עצמות
 משני מתים • ואבר מן הפת משני מתים • ואבר מן החי משני
 אנשים • ר' עקיבא מטמא • וחכמים מטהרין: ז ועצם בשעורה
 שנחלק לשנים ר' עקיבא מטמא • ור' יוחנן בן נורי מטהר • א"ר
 יוחנן בן נורי לא אמרו עצמות בשעורה אלא עצם בשעורה • רובע
 עצמות שנבקקו ואין בכל אחד ואחד עצם בשעורה • ר' שמעון
 מטהר • וחכמים מטמאים • אבר מן החי שנחלק לשנים מטהר ר'
 יוחי מטמא ומודה שאם נטל חצאים שהוא מטהר:

הלכה נדה 97 כ' ע"א:

איבעיא להו אין עוכרין אותן ביד אלא בכלי [א] דלא לרמיה
 בידיה ולעכרינהו [ב] אבל במנא כי עכר ליה בידיה
 שפיר דמי [ג] או דילמא דלא ליעכרינהו בידיה אלא במנא ת"ש
 כשהוא בודקו אין בודקו [ד] אלא בכוס ועדיין חבשי לך בדיקה
 בכוס עבירא במאי תיקו כי אתו לקמיה דרבה בר אבהו [ה] אמר
 להו במקומה שנינו:

רש"י [א] לא לרמיה בידיה • לא יתן העפר אל תוך ידו ויעכיר המים
 צעפרו טנידו א"פ שחוד ונחמו צנלי לאחר עכירה: [ב] אלא
 אס העפר צנלי כי עכר להו צידיה צאלצע שפיר דמי: [ג] או דילמא • לא
 ליעכרינהו צידים כשהמי' צספל לא יעכרו צאלצעו א"א צצזך או צנלי אחר:
 [ד] אלא צכוס • על זכויות חלומה לא לירמי עפר צמים צכפו וצדוק: [ה] אחר
 להו צמקומה טנינו • שאין האדמה דומה לדם אלא צמקומה אלא הביאה צמקוס
 אחר נשתנה מראיתה:

זוהר יתרו 97 ז"צ ע"ב

זכור רזא דכורא איהו • רזא דכורא דנקיט כל סיפי דעלומה
 עלאה את יוס הסצת לאכבאה מעלי סבתא דאיהו לילה
 וזא איהו את לקדשו דאלטריך קדוסה נוגו ענוא קדישא ולאחטער
 צבו כדקא חיזי • זכור אחר דלית ליה סכחה ולא קיימא ציה סכחה
 דהא לית סכחה צאחר דצריית עלאה וכ"ס לעילא • ולתתא אית סכחה
 אחר דאלטריך לאדכרח וע"ד כתיב יזכר און אצותיו וגו' • ואית חמן
 מתין דלדכרן וצין דצ"ג וחוצו ולית סכחה קמי כרטיא קדישא מה
 דאיהו

קפח

מצורע יום ששי

דאיהו קמיה' ונאן איהו קמיה' זכור' וכ"ס לעילא' בנין דנאן
רזא דזכורא איהו ותמן אתגליף רזא דשנא קדישא י"ו' ונאן
אלטרירך לאתקדשא וצנא אתקדש בזכור דהא מניה טייל כל קדושת
וכל ברכאן' ודא כד נחשטרא מעלי שבתא על עמא קדישא דקדו
יאות בללותין ובצעותין ובסדורא דהדוה' ואי תימא זכור לא אלטריר
לאתקדשא דהא מניה כפקין כל קדושת דעלמא' לאו הכי דהא דא
אלטרירך לאתקדשא ביומא דא אלטרירך לאתקדשא בליילא וכל קדושת
טליין לון ישראל צבתר ואתקדשן בקדושת דקצ"ה:

יוסף לחקי' מוכר' משערי תשובה לר"י דף ע' ע"א:

מעיקרי' התשובה הכניעה בכל לב והשפלות כי המוכר את צורלו ודעתו
לריך העושר על דבריו להיות שם וסבל ויגרע ויערבו כענין ששון
נצח צעיונו נמאס ונאמר חף כי נחשב ונאלח וגו' כסף נמאס קראו נך ענין
יבנע ויהיה סבל צעיונו ודור הע"ס צהתודותו על משאו צבא אליו נתן כסף
אמר צדק דבריו צמי אלהים רוח נשצרה לך נשצר ונרצה אלהים לא תשון
רוח נשצרה פי' רוח נמוכה למדנו מזה כי בהכניעה מעיקרי' התשובה כי התשובה
הבוא יסוד מוסד לעיקרי' התשובה ובהכניעה יתגלה אדם אל השם שנאמר וי
זה לציט אל עני ונכה רוח ונאלמד צעני ונאמר סלו סיו פנו דרך וגו' כיו
למר דם נשאל טובן עד וקדוש שמו תרוס וקדש אשכון ואת דבא וסבל
להיות רוח טהלים ולהחיות לך נדבאים למדנו כי בהכניעה מעיקרי' התשובה
וכן שאל כל הפרשה מדגרת על צעלי התשובה כי לא לעולם ארזי וגו' כיו
צנעו קלפתי וגו' דרכיו רחיתי וארפאסו וגו' פירוש דרכיו רחיתי בהכניעה כי
שאלמר ואת דבא וסבל רוח ובחידרות הלכ כמו שאלמר פי רוח ונלפני
וארפאסו כי אכלה לעוני כמו ארפאס משוחס ושז ורפא לו ואנחמו טעמו
על ענינת החטא והגזירותו על יאנו:

הלכה פסוקה' הר"ס ה' שבת פ"ז:

אחד העוסה אז נחצות מלאכות או תולדה מן התולדות צמזיר חייבו
ואם צהן עדים נסקל' שזוגג חייב מטעה קצועה ח"ל ליה הפס
צין האצות והתולדות חין צליהן הפרש אלא לענין הקדצן צלצד' שש
שזוגג אם עשה אצות הרצה בהעלם אחד חייב מטעה אחת על כל אצ
ואם עשה אצ ותולדותיו בהעלם אחד אינו חייב אלא מטעה אחת: ב
הרי שחרש וזיע וקצר צקצת בהעלם אחד חייב שששה מטעות ואסינו
הארצעים חסר אחד צשגרה בגון ששכח שאלו התולדות אסורות לכת
ששצת חייב על כל מלאכה ומלאכה מטעה אחת' אצל אם עתן ותקד
וסף לשון של נמכת בהעלם אחד וזינו חייב אלא מטעה אחת' שברו לא
אלא אצ אחד ותולדותיו וכן כל כיוולא צזה: ג' העושה מלאכות הרצה
ומלאכה אחת בהעלם אחד אינו חייב אלא מטעה אחת' כילד הרי שזרע וצ
ובצריך והרביצ וחמר בהעלם אחד אינו חייב אלא מטעה אחת שבוין אצ
כן וכן כל כיוולא צזה:

יבין
(ה)
משה
נכר
אל
לפי
בעני
אחר
לפי
מת
בפי
א
(ד)
ובא
ר
לפי
יס
אינ
בני
לפי
לפי
קח
יר

אחד

(6) ויהי דבר יהוה אלי לאמר: ונתנה פתגם נביא
 מן קדם יי עמי למימר: (3) ואתה בן אדם
 התשפט התשפט את עיר תדמים והודעתה את כל
 תועבותיה: ואת בר אדם התוכח התוכח את קרן
 דאשדי דם זכאי בגנה וחוי לה ית כל תועבותיה
 (3) ואמרת כה אמר אלני יהוה עיר שפכת דם בחוץ
 לבוא עתה ועשתה גלילים עליה לממארה: וחסד
 כדנן אמר יי אלהים קרמא דאשדי דם זכאי מיה
 מטא עדן תבדה ורפלחין למענתא בגנה חסד
 לסאבותיה: (7) בדמד אשר שפכת אשמה ובגמול
 אשר עשית טמאת ומקריבי זמד ובכוא עד שנתון
 על פן נתחיד חרפה לגוים ומקסרה לכל הארצות
 בחובת דם זכאי דאשדת חבת ובפולחן מענתא
 די פלחת אסתאבת וקריב יום תבדיד מטא יי
 בישחיד על פן יהתחיד חסודין לעממיה ולעבי לך
 מדינתא: (5) תקרבות וקרחקות ממך יתקלסך בך טמא
 השם רפת המהומה: דקריבין ודרחיקין מגיד יתלעו
 ביד סאבת שמא דסגיאין איתרגוששתהא: (1) וה
 נשיאי ישראל איש לזרעו היו בך למען שפך דם
 הא בברכי ישראל גבר לחוקפיה תוו ביד כדדי למש
 דם זכאי:

כתובים וזלי סימן כ"ה

(6) דבש מצאת אכל ביד פן תשבעני והקאתו
 דובשא משפחת אכול הופקרה ולא
 תשבעני ומיחיבני: (3) תקר ברגלה מבית בעה פן ישבעני
 ושנא

ושנאך : כלה רגלה מן ביתיה דרמך דלא נספך
 ומסנה : (ג) מפין וחרב וחץ שנון איש ענה ברעהו עד
 שקד : אף פריעא וסיפא ונדא שנינא נברא דמסחיד
 על חברה סהרומא דשקרא : (ד) שן רעה ורגל מועדת
 מבטח בוגד ביום צרה : היך שינא כישמא ורגלא
 מועדא היכנא סבריה דכוונא ביומא דעקתא :
 (ה) מעדה בנגד : ביום קרה תמץ על גנתר ושר בשרים
 על לכרע : דשקיל מרטומא מן חברה ביומא
 דקרתא היך הוה דרמי חילא על נתרא ומצריף ללפא
 מיבא היך סמא למנא ואיך מלטיחא בקיסא היכנא
 פרוימא מהרא לביה דנקרא : (ו) אם רעב שגאך
 האכילהו לחם ואם צמא השקהו מים : אין כפין שגאך
 אוכליה לחמא ואין צחי אשקי מיא :

משנה כללים פרק ס'

א כרם שחרב . אם יש בו ללקט עשר גפנים לבית סאה ונטועות
 פתלקתו חרי זה נקרא כרם דל . כרם (דל) שהוא נטוע
 ערובימא אם יש בו לכיון שמים כנגד שלש חרי זה כרם . ואם
 לאו אינו כרם . ר' מאיר אומר הואיל והוא נראה פתקנית הפרמים
 חרי זה כרם : ב כרם שהוא נטוע על פחות פחות מארבע אמות
 ר' שמעון אומר אינו כרם וחב' א כרם . ורואין את האמצעות כאלו
 אין : ג חרין שהוא עובר בכרם עזוק עשרף ורחב ארבעה
 ר' אלעזר בן עקיב אומר אם היה מפלש מראש הכרם ועד סופו .
 חרי זה נראה כבין שני כרמים וזרעים בתוכו . ואם לאו חרי הוא
 עתה . ונתן שבכרם עזוקה עשרה ורחבה ארבעה . רבי אלעזר
 אומר זרעים בתוכה וחכמים אוסרים . שומרה שבכרם גביה
 עשרה ורחבה ארבעה . וזרעין בתוכה . ואם היה שער כותש אסור :
 ד גפן שהוא נטועה בנת או בגבע נחנני לה עבודתה וזרע את
 הומר . ר' יוסי אומר אם אין שם ארבע אמות לא יביא זרע לשם .
 והבית

והבינה שפבלם וזרעין בתוכו: ה הנושע ירק בפרם או מקנים.
 הרי זה מקדש ארבעים וחמש נפנים. אימתי. בזמן שהיו נטועות
 על ארבע ארבע או על חמש חמש. היו נטועות על שש או
 על שבע שבע. הרי זה מקדש שש עשרה אמה לכל רוח עולות
 ולא מרבעות: ו הרוואה ירק בפרם ואמר בשאניע לו אלקשני
 מותר. בשאחזור אלקשני. אם הוסיף בקמאתים אסור: ו ה
 עובר בפרם ונפלו ממנו זרעים. או שיצאו עם הזבלים או עם המט
 הורע וסיערתו הרוח לאחוריו. מותר. סיערתו הרוח לפניו. ו
 עקיבא אומר אם עשבים יופד. ואם אביב ינפץ. ואם הביאהו
 תדלק: ח המקנים קוצים בפרם. ר' אליעזר אומר קדש. וכל
 לא קדש. אלא דבר שבמוהו מקנימין. הארום ותקיסום ושיש
 המלך וכל מיני זרעים אינן בלאים בפרם. תקנבום ר' שרפון א
 אינו בלאים נתב"א בלאים ותקנירם בלאים בפרם:

הלכה זרנות 97 כ"ו ע"ג

אתמר רבי יוסי בר ר' הנינא אמר תפלות [6] אכות תקני
 יהושע בן לוי אמר תפלות [3] כנגד תמידין תקני. ה
 כוותיה דרבי יוסי בר ר' הנינא ותניא כוותיה דרבי יהושע ב
 תניא כוותיה דרבי יוסי בר ר' הנינא. אברהם תקן הפלה ש
 שנאמר וישכם אברהם בבקר אל המקום אשר עמד שם
 עמידה אלא תפלה שנאמר ויעמוד פנחס ויפלל. יצחק תקן הפ
 מנחה שנאמר ויצא יצחק לשיח בשדה לפנות ערב ואין שיחה
 תפלה שנאמר תפלה לעני כי יעטוף ולפני ה' ישפוך שיחו. ו
 תקן תפלת ערבית שנאמר ויפגע במקום ואין פגיעה אלא ה
 שנאמר ואחה אל התפלל בעד העם הוה ואל תשא בערם רנה ו
 ואל תפגע בן. ותניא כוותיה דר' יהושע בן לוי מפני מה אמרו
 השחר עד חצות שהרי תמיד של שחר קרב והולך עד ח
 ובי יהודה אומר עד ארבע שעות שהרי תמיד של שחר ק
 והולך עד ארבע שעות. ומפני מה אמרו תפלת המנחה עד ח
 שהרי תמיד של בין הערבים קרב והולך עד הערב. [ג] ר' י
 אומר עד פלג המנחה שהרי תמיד של בין הערבים קרב והולך
 פלג המנחה. ומפני מה אמרו תפלת הערב אין לה קבע ש
 [7] אכרים [8] ופדרים שלא נחעכלו טבערב קריבין והולכין
 הלילה. ומפני מה אמרו של מוספין כל היום שהרי קרבן
 מוספין קרב כל היום רבי יהודה אומר עד שבע שעות שהרי ק
 מוסף קרב והולך עד שבע שעות:

רש"י
 סדר ק
 קרינות
 תאנ
 דתכיל
 בני ד
 לוחא
 מלאה
 לוחי
 כנורם
 דפתית
 מכלהו
 עונש
 למחרת
 קדיש
 זכטע
 ונתבר
 למעלה
 עלמה
 שאל
 דהב
 ולא
 רשינ
 ואתק
 וקיס
 גמיה
 מיק
 תפס
 כקבי
 תשת
 כלוג

אחרי יום ראשון

קצו

רש"י [ב] אבות מקטנס כדקתני בצרייתא לקמן : [ג] כנגד תנידין תקנוס *
אכשי כנסת הגדולה : [ג] רבי יהודה * סבירא ליה שאין תמיד של
שחר קרב אלא עד ד' שעות : [ד] איברים * של עולות : [ה] ופדרים * של שאר
קרבנות שזמן קורם שקיעת החמה קריבין כל הלילה וכנגדן תקנו מפלת
עבדים :

זוהר אחרי מות 7 ס"ז ע"ה :

תאנא

מכל הטאטיכס לפני ה' * כיון דכתיב מכל הטאטיכס
אמאי לפני ה' * אלא אמר רבי ינחק לפני ה' מנע
דתיבא מרישא דירחא ספרין פתיחין ודייבי דייבין * בכל יומא ויומא
בתי דינין אתמסקין לאתפתחא דדיכא עד ההוא יומא דחקרי תשעה
לירחא * בההוא יומא סלקין דינין בלהו למארי דדינא ומתקבי כורסייא
מלאה דרחמי לנלכא קדישא * בההוא יומא צעאן ישראל לתתא
למארי בחדותא לקדמות מאריהון דזמין ליומא אחרא למיתב עלייהו
בכורסייא קדישא דרחמי * בכורסייא דותרכותא וכל אינון ספרין
דפתיחין קמיה ובתיבין קמיה כל אינון חובין הוא מזכי לון ומדכי לון
ומכלהו דהא הוא דכתיב מכל הטאטיכס לפני ה' תטהרו * לפני ה'
מנע * אינון דאמרין קרא עד הכא אמרין ולא יתיר * ולית רשו
לאחרא ליומא תטהרו אלא כהנא רבא דפלא פולחנא וקשר שומא
קדישא בפומיה וכד הוה אתקשר ומתברך בפומיה ההוא קלא כחית
ובטעם ביה ואתמחיר גולה בפומיה דכהנא ואומר תטהרו * פלא פולחנא
ומתברכין כל אינון עלאין דאשתארו * ולבתר אסתי גופיה וקדש ידוי
לאעלא בפולחנא אחרא קדישא * עד דיתכוון למיעל לאתר אחרא
עלאה קדישא מכלא * תלת שורין סחרין ליה כהני אחוי * ליואי ומכל
שאר עמא כולהו (ברכאן קמיה) זקפין ידן עליה בללותא * וקטרט
דהבא זקמא ברגליה * נטיל תלת פסיען וכלהו קייעין בקיומייהו
ולא נטילן בתריה (הוה אקטיר בקטורת) נטיל תלת פסיען אחרן
(דטיגא בלבא) אסחר לדוכתיה * נטיל תלת פסיען אסתיס עיינין
ואתקשר לעילא * עאל לאתר דעאל שומע קול גדיי כרובייתא ומזמרין
ואקיסין גדיפין פרישאן לעילא הוה אקטיר קטורת משתכחא קול
גדיפיהו ובליחשו אתדבקן * אי כהנא זכי דהא לעילא בחידו אשתכח *
אין הכא בההיא שעתא נפיק רעוא דההורא מתבסמא מריחין דטורי
מסקמונא דכייא דלעילא ואולא בכל ההוא אחר אציל ריחא בתרי
בוקבי דחומייהו ותיטיבא לבא כדן כלל הוא בליחשו ופטרל לא
אשתכח תמן * פתח כהנא פומיה בללותא ברעותא בחדותא וללי
בלותא בתר דקיים זקפין כרובייתא כולקדומין גדיפיהו ומזמרין כדן
ידע

ידע כהנא דרעותא הוא ועידן חדותא לכלא ועמא ידעין לראשון
לנתיב כונה דכתיב את יהוה שמעיה כשנים שלש ילבינו ואתה את
לאחרים וללי לנתיב: זכא חולקיה דכנא דהא על ידו חרו
חרו אסתכח האו יומא לעילא ותתא על הדיא שרתא כתיב חרו
העם שכה לו אשרי העם שה' אלהיו:

יוםא לחק' מוסר' משערי תשובה לר"ה ד' ע"ג:

ידע כי מעלות הסכנות רבות ובהם מדרגות סבובי הסכנות וסכנות
שעליהם בהכרח המחויבת מדרך התשובה שידעל ויחזיר עמיו
השם ולא יחזיק עיניו לענשו כי יקטן הכל צעוניו כנגד ויה שרוא חייב צדקה
ס' על כן יכנס ויעבור בהכרח ולא ימנעו כבוד על מעשיו הנכבדים ולקטן
תפלת אדם על פעליו המפוארים והמפוארים ידעתם כפי היכולת ומה
הענין אז על עוקר התשובה מוציא נדצרי הנבוא ע"ה שאלמר כמה חסד
חקף לאלהי מרום פי' צדק אקדם ה' על רוב חסדיו כי הזכיר לנעלה בשם
תפלתו ה"ה ובהם חקף לאלהי מרום על רוב מעליו והזכיר אלהי מרום להי
ולאמר כמה רחמי אשר יבק ויכנס מי שמרה רם על הכל' ויזאר הענין
חרי כי האקדמו צעולות צעולים בני שם היראה ה' האלפי חילום
נחלי שמן אשר אקדמו בהם על רוב חסדיו' האמן צבורי פשעי בני על
מה שאלמר יבק לאלהי מרום ואלמר האמן צבורי פשעי להראות כניעתי ובהם
על רוב מעליו וכי אני חכיר עלם פשעי כי רצוני לתת צבורי קרן צעור
כי רב מאד וכי עולם פרו צעמי מעלת נפשי הזכיר על השפע צעור
הצולת פרו צעמי כי השפע הוא המרד כאשר אמרו ז"ל והוא יותר מן
ואתה התשובה הגיד לך אדם מה טוב ומה ה' דורש מורך כי אם עשית
והצבת חסד כי זה נמנר מן העולות והתנחות לקדם צו את ה' על
והכנס לבית עם אלהיו זה עיקר כניעתך והתפלתך לעבוד את ה' בהכניע
כי זה יורה על כניעתך שלא תחמוד כבוד על מעשיך הנכבדים חף על
אשר לא יתפון בהם היוגר את יגוריו כי חזן להסתכל בהם כעו
ובהגורם ומיני החכמות ולתיב השכל וידע את ה"ה כמו שכתבתי לה
העם שכתבו וכו' ועוד תחייב צעל התשובה על הכניעה מפני שאל
להסיר מנפשו המדות הגורמות לתעו ומעוללות הפשעים:

ויקום
על-על
לעוא
לשמע
השע
ויקום
דין
הגור
אתו
לעוא
לגיו
ות
לעוא
בת
הם

(ה)
(ג)

הלכה פסוקה' ה' ה' אסורי ביאה פ' כ"ג:

אין מוסרין תינוק ישראל לעב"ם ללמדו ספר וללמדו איגרות
שולחן חסדים על משכב זכור' ואין עומדין בהמה צעורקיה
עב"ם ואפילו זכרים לאל זכרים ונקבות לאל נקבות: ב' ואין מוסרין
חיה ועוף לרועה עב"ם אפילו זכרים לנכרי ונקבות לנכרות מפני
חזוקן על הדעת בהמה וכבר ביארנו סוף אסורין צבור וצדקה
ולפני עור לא תתן מכול: ג' ומפני מה אין מוסרין צדקה נקבה לנכר
מפני שכולן בחוקת מוחלים וכשיצא הנחף לשכר עם עכו"ם זו אסור
ומאנה ושכר עם הצדקה או חפילו ומלאכה ישכר עם הצדקה:

ויקום

יום שני תורה

ביום קריאת חזונה פסוקים שלו טעם כנגד ד' דמילוי יוד טעם כ"ן
לשאר 30 מוספת הרוח משנת טעמיה:

(6) וְלָקַח אֶת־שְׁנֵי הַשְּׁעִירִים וְהַעֲמִיד אֹתָם לְפָנַי יְהוָה
כַּסָּח אֶהְיֶה מוֹעֵד: וַיִּסַּב יַת תְּרִין צְפִירִין
וַיִּקֶּם יְהוָהוּן קֹדֶם יי כְּתָרַע מִשְׁבֹּן זִמְנָא: (3) וַנְחַן אֶת־רֵין
עַל־שְׁנֵי הַשְּׁעִירִים גִּדְּלוֹת גִּדְּלוֹת אֶחָד לַיהוָה וְגִדְּלוֹת אֶחָד
לְעֹזָאֵל: וַיְחַן אֶת־רֵין עַל תְּרִין צְפִירִין עֲדִיבִין עֲדָבָא חַד
לְשִׁמָּא רֵין וְעֲדָבָא חַד לְעֹזָאֵל: (2) וְהִקְרִיב אֶת־רֵין אֶת־
הַשְּׁעִיר אֲשֶׁר עָלָה עָלָיו הַגִּדְּלוֹת לַיהוָה וַעֲשֵׂהוּ חֲטָאָה:
וַיִּקְרִיב אֶת־רֵין יַת צְפִירָא דְסָלִיק עֲלוּהִי עֲדָבָא לְשִׁמָּא
רֵין וַיַּעֲבִדְנִיָּה חֲטָאָה: (7) וְהַשְּׁעִיר אֲשֶׁר עָלָה עָלָיו
הַגִּדְּלוֹת לְעֹזָאֵל יַעֲמִדְהוּ לְפָנַי יְהוָה לְכַפֵּר עָלָיו לְשַׁלַּח
אֹתוֹ לְעֹזָאֵל הַמִּדְבָּרָה: וַצְפִירָא דְסָלִיק עֲלוּהִי עֲדָבָא
לְעֹזָאֵל יִתְקַם כַּד חִי קֹדֶם יי לְכַפֵּרָא עֲלוּהִי לְשַׁלַּח
יְהִיָּה לְעֹזָאֵל לְמִדְבָּרָא:

נביאים וזקאל סימן כ"ג

(6) אַב וְאִם הִקְלוּ בְּךָ לְגַר עֲשׂוּ בַעֲשֹׁק כְּתוּבָה יְחֹם
וְאַל־מָנָה הוֹנֵה בְּךָ: אַבְיָא וְאַמָּא אָקִילוּ בְּךָ
לְגִיּוֹרָא אָנִיסוּ אֹנְסָא בְּנִיּוֹד יִחְמִין וְאַרְמִלֵן אֹנִיאוּ בִּיד:
(3) קִדְּשֵׁי בָּיִת וְאַח־שִׁבְתֵּחֵי חֲלָלִת: עַל קוֹדְשֵׁי בְּסִרְתָּ
וַיִּת יוֹמֵי שְׂבִיָּא דִּילִי אֲחִילִת: (2) אַנְשֵׁי רִבִּיל הָיוּ בְּךָ
לְעֵזָא שְׂפָד־קֹדֶם וְאַל־הִקְרִיבִים אָכְלוּ בְּךָ זְמִרָה עֲשׂוּ
כְּתוּבָה: גְּבָרֵי אָכְלוּ קוֹרְצָא הוּוּ בִּיד בְּדִיל לְמִשְׁפָּד
בְּס זָבָאֵי וּבְטוֹרֵיָא פְּלָחוּ בִּיד לְטַעֲנִיָּא אֲרֵי עֵצִית

חטאין

הטאיו עבדו בנזיד: (7) ערנת אב גלה בך ממאת הנדב
ענר בך: ערנת אבא גליאו ביד אהא טומאה ענאו
ביד:

כתובים משלי סימן כ"ט

(6) כי גחלים אהה חתה על-ראשו ויהיה ישלם-
מטול דנומרי דנורא האתי אנת על רשיה
ואלהא דשלמין לב: (3) רוח צפון החולל גשם ופני
גזעמים לשון סתר: רוחא נרביתא בטנא מנרא
היכנא אפי כניסתא ולישנא ממשא: (4) טוב שבת עה
פנתנג מאשה מרגלים ובית חקר: טוב למיתב
קרנא דאינרא מן די למישמד עם אהתא הננוקא
וביתא מרנא: (7) מים קרים על-גופש עיפה ושמע
מוכה מארץ מרחק: מיא קרירי על גפשא משלתו
היכנא שמושתא מבהא מן ארעא רחוקהא:
חדיים ק'

משנה עירובין פרק ט'

א כיצד מעברין את הערים: בית נקנס בית יוצא פגום
פגום יוצא: היו שם גדוליות ובוהות עשרה טפחים
וגשרים ונפשות שיש בהן בית דירה: מוציאין את המדה
ועושין אותה כמין טבלא מרבעת: כהי שיהא נשבר את
ב נחנין קרפף לעיר: ד"ר מאיר: ובה"א לא אמרו קרפף
בין שתי עירות: אם יש לזו שבעים אמה ושיריים ולזו
אמה ושיריים: עושה קרפף לשתייהן להיחוק כאתה: ג ובו
כפרים המשלשין אם יש בין שנים החיצונים מצה וארבעים
ושליש: עושה אמצעי את שלשמו להיחוק כאתה: ד אין טהור
אבא בחבל של חמשים אמה: לא פהות ולא יותר: ולא
אלא כנגד לבו היה מודד והגיע לגיאו או לגדר: מבלע
למדת

אחרי יום שני

קצו

למדתו • הגיע לחר • מכליע וחוזר למדתו • וכלבד שלא יצא חוץ
 לתחום • אם אינו יכול להכליע • כזו א"ר דוסקאי בר ינאי משום
 ר' מאיר שמעתי שמקדרין בחרים; ה אין מודדו אלא מן המומחה •
 רבה למקום אחד • ומיעט למקום אחר • שומעין למקום שרבה •
 רבה אחר ומיעט אחר • שומעין למרבה • אפילו עבד אפילו שפחה
 נאמנין לומר עד באן תחום שבת • שלא אמרו חכמים את הדבר
 לתמיר אלא לתקל: ו עיר של יחיד ונעשית של רבים • מערבין
 את כלה • ושל רבים ונעשית של יחיד • אין מערבין את כלה •
 אלא אם כן עשה הוצה לה בעיר חדשה שביתה שיש בה חמשים
 דיונים • ד"ר יהודה • ר' שמעון אומר שלש חצרות של שני בתים:
 ו מי שתיה במורה ואמר לבנו ערב לי במערב • במערב ואמר
 לבנו ערב לי במורה • אם יש הימני ולביתו אלפים אמה ולעירובו
 יותר מבאן • מותר לביתו ואסור לעירובו • לעירובו אלפים אמה
 ולביתו יותר מבאן • אסור לביתו ומותר לעירובו • הנותן את עירובו
 בעברה של עיר • לא עשה ולא כלום • נתנו חוץ לתחום אפילו
 אמה אחת • מה שנשכר הוא מפסיר: ה אנשי עיר גדולה
 מהלכין את כל עיר קמנה • ואין אנשי עיר קמנה מהלכין את כל
 עיר גדולה • ביצד מי שהיה בעיר גדולה ונתן את עירובו בעיר
 קמנה • בעיר קמנה ונתן את עירובו בעיר גדולה • מהלך את בלה •
 וחוצה לה אלפים אמה • ר' עקיבא אומר אין לו אלא ממקום עירובו
 אלפים אמה: ט אמר לחן ר' עקיבא אי אתם מודים לי בנותן
 עירובו במערה שאין לו ממקום עירובו אלא אלפים אמה • אמרו
 לו אימתי • בזמן שאין בה דיורין • אבל יש בה דיורין מהלך את
 בלה וחוצה לה אלפים אמה • נמצא קל תוכה מעל גבה • ולמודד
 שאמרו נוהגין לו אלפים אמה שאפילו סוף מדתו בלה במערה:

הלכה עירוזין 97 כ"ג ע"ג

ברדיתא • אשכחתייה להווא תלמידא דהוה קא גרים בלהישא
 [ט] במשה ביה אמר ליה לא כך כתוב ערוכה בכל
 ושמורה אם ערוכה במאתים וארבעים ושמונה אברים של אדם
 משתמרת ואם לאו אינה משתמרת • הנא תלמיד אחד היה לו לר
 אליעזר שהיה שונה בלחש לאחר שלש שנים שבח תלמודו אמר
 ליה

אחרי יום שני

קצט

שוק אלא יושב ונחזר על תלמודו מתקיים צידו: [ט] שהכל דשין אחוה. שאין
לו כמות: [ז] שהכל מתבטחין ממונו. שגמול תורה לתלמידים: [יא] מילתא.
כעס: [יג] אמר. רצה איוול אפייסיה לרז יוסף: [יז] מוגי. צמים רז יוסף
סגי נהדר טוב ולא היה רואה והבירו צעם היין שהיה מוגו לפי שהיה תמיד
רז יוסף במוגו של רצה מתמילה שהיה צקי לימן מים צמדה: [יד] כל גיח
ינשא. אע"ג דלאו צבי הכי קדמי כתיב דרשי ליה דמי שצח לידו גיח שהוספל
חוזר ומתנשא:

זדרר אחרי מות דף ס"ז ע"א

והיתה

לכס לתקת עולם בחדש השביעי בעשור לחדש חנו
את נפשותיכם וגו'. רבי חייה פתח נפשי אויתך בלילה
אף רוחי בקרבי אשחרך וגו'. נפשי אויתך בלילה. נפשי אויתך בלילה
מבטי ליה. מאי נפשי אויתך. אף רוחי בקרבי אשחרך. ישחרך
מבטי ליה. אלא הכי תחנא קודשא בריך הוא רוחא ונפשא דכלא
וישראל אמרי נפשי ורוחי אחת. בגין כך אויתך לאדבקה בך ואשחרך
לאשכחא רעותך. רבי יוסי אמר בשעתא דזר נט נאיש צערסיה נמקא
נפסיה וסלקא ואסקהידת ביה צבר נט על כל מה דעבד בכל יומיה
גופא אמר לנפשא נפשי אויתך בלילה אף רוחי בקרבי אשחרך. דזר
אחר נפשי אויתך אגדה כנסת ישראל קוני קודשא בריך הוא נפשי
אויתך בלילה בעוד דאגא בגלותא ביני עממיה ומניעה נפשי מכל
דישתא (כ"א ורבינא נפשי מכל סיפתא) דקיטרה ביני עממיה נפט
אויתך בגין לאתבא לאחריי אף רוחי בקרבי אשחרך כלומר אף על
גב דאינון נושעדין לצבי בכל שעבודא. רוחא קדישא לא אשעדי
מנאי בגין למושחר לך ולמועבד פקודיך. רבי יאחק אמר אמרו ישראל
קוני קודש בריך הוא בעוד דנפשי בי אויתך בלילה מאי טעמא בלילה
אלא בגין דהאי נפט צהאי שפתא אלשריך לחנוה נך. אף רוחי
בקרבי אשחרך. כד אשעדי רוחא קדישא אשחרך באתערותא
לנועבד רעותך. כי באשר נושפטך לארץ. בזמנא דנושפט כות
בארעה לבשתא עלמא. בדין דרק למודו יושבי חבל. כלומר יכלין
למוכבלי דינא דדק ולא ישחלי עלמא מניה. אינתי דק למודו יושבי
חבל. באשר נושפטיך לארץ. רבי חזקיה אמר נפשי אויתך בלילה
לא כנסת ישראל. אף רוחי בקרבי אשחרך דת קודשא בריך הוא:

יוסף לחקי בושרי מעשי תשובה לר"י דף ס"ז ע"ב

הגאווה

מסבבת מנה עבירות ומגדלת יד לז האדם עליו קבלתו ויש
לצנן ושכחת את ה' אלהיך ונאמרו רוס עינים ורמז ל' טו
ג/ג'ג'ג'

רשעים מעלת פירוש הגאון ניר הרשעים כי מונה יפרו המעשים נאמר
 נאמר ורם לצדק וטובתו ונאמר נבואות רשע ידלק עני ונאמר הדורות על
 לדיק עתק נבואה ונאמר אשר נתנו מתתם בלרץ חיים וכמו שעושים בני חמה
 ניר צדה כדי לפרות זו הזרע ולאסוף רב תבואות בן עושין הרשעים את
 הגאון ניר כלצם חורשים זו התחשבות הרעות להוליד ולהנמיח העשיות
 שהם פרי מחשבותם ועל דרך המטל שאמר הנביא ופרח כראש משפט ונ'
 ומה שאמר ניר רשעים פירוש ניר מעלת וכולל המאזים רבים כמו מעלת
 יהודה או יהיה פירושו ומעלת צמסרון ואומר כמו שמש ירח והעשם מנצח
 כי הגאון גודמת המעשים המדה עלמה מעלת כמו שנאמר תועבת ה' כל גנב
 לצ ובעל הגאון נחמד ניר ילדו כי אין עוד הסם עמו אחרי אשר הוא תועבת
 ה' ועוד חייב צעל התשובה להכניע ולקיים עליו להתנהג כמו שאר"ל והיו
 שפל רוח צפני כל אדם ושיג מזה שלא יכעוס ולא יקפיד על חזירו וזה ללל
 הדברים אשר יטעו אל ימן לצו ויעציר על מדותיו וזה יועיל לבפר על
 עוונותיו כמו שאר"ל העציר על מדותיו מעצירים לו על כל פשעיו מזה נגד
 מזה וזה פתח תקוה נכבד מואד ונאמר ימן צעפר פיהו אולי יש תקוה ימן
 למכרו להי ישצו צמרפה:

הלכה פסוקה הר"ם ה' איסורי ציאה פ' כ"ג :

לא תיחד אשה אחת אפילו עם אנשים הרבה עד שתהיה אשתו של אחד
 מהם שם וכן לא יתיחד איש אחד אפילו עם נשים הרבה נשים
 הרבה עם אנשים הרבה אין מוששים ליהודי היו האנשים נזכרין והנשים
 מצפנים או האנשים והנשים נזכרין ופירשה אשה אחת לצין האנשים
 או איש לצין הנשים אסורין משום ייחוד אפילו איש שעסקו ונולדו עמו
 הנשים אסור לו להתייחד עם הנשים כיצד יעשה יתעסק עמהן ואשתו עמו
 או יפנה למלכה אחרת: ב מותר להתייחד עם שתי יצנות או עם שתי
 נרות או עם אשה ומנותה או עם אשה וצנת צעלה או עם אשה וצנת
 חמותה מפני שנוכחות זו אף זו ואין מחפות זו על זו וכן מותר להתייחד
 עם אשה שיש עמה מיוקת קטנה שיודעת טעם ציאה ואינה מוכרת עלמה
 לציאה שאינה מונה צפניה שהיו זו מבלה את כבודה:

יום שלישי תורה

יבין בקריאת מנחה פסוקים אלו שהם כנגד ה דמילוי הה' ראשונה דס'
 צ"ן להשאיר זו מוספת גמט נשצת טענדה:

(ה) והקריב אהרן את־כַּף הַחֹטֵאת אֶשֶׁר־לָו וְכִפֶּה
 בַּעֲדוֹ וַבַּעַד בֵּיתוֹ וְשָׁחַט אֶת־כַּף הַחֹטֵאת
 אֶשֶׁר־לָו וַיִּקְרֵב אַהֲרֹן אֶת הַזָּרָא דְחֹטְאתָא דִּילֵיהּ
 ויכפר

ויכפר עלוהי ועל אינש ביתיה ויכוס ית תורא דחטאתא
 דיליה: (3) ולקח מלא המקהה גחלי אש מעל המזבח
 מלפני יהוה ומלא חפניו קטרת סמים דקה והביא מבית
 לפרכת: ויסב מלי מהתקא גומרין דאשא מעלוי
 מדבסא מן קדם יי ומלו חופנוהי קטורה בוסמין דקיקין
 ויעיל מניו לפרוכתא: (4) ונתן את הקטרת על האש
 לפני יהוה וכפה וענן הקטרת את הכפרת אשר על
 העדות ולא ימות: ויתן ית קטורת בוסמיא על אשתא
 קדם יי ויחפי ענן קטורתא ית כפורתא דעל סהרותא
 ולא ימות: (7) ולקח מדים הפר והוה באצבעו על פני
 הכפרת קדמה ולפני הכפרת וזה שבע פעמים מן הקדם
 באצבעו: ויסב מדמא דתורא וידי באצבעוה על
 אפי כפורתא קדומא ולקדם כפורתא ידי שבע ומנין
 מן דמא באצבעוה: (8) ושחט את השעיר החטאת אשר
 לעם והביא את דמו אל מבית לפרכת ועשה את
 דמו באשר עשה לבס הפר והוה אתו על הכפרת
 ולפני הכפרת: ויכוס ית צפירא דחטאתא די לעמא
 ויעיל ית דמיה למניו לפרוכתא ויעביד לדמיה כמא
 דעביד לדמא דתורא וידי יהיה על כפורתא ולקדם
 כפורתא:

נביאים יחזקאל סיוע כ"ג

(9) ואיש ו אחת אשת רעהו עשה תועבה ואיש את
 בלתו טמא בזמה ואיש את אחתו בת
 אביו ענה בקד: ויגבר ית אחת חכדיה עבד תועבה
 ויגבר ית בלתיה סאיב בעיצת הטאין ויגבר ית אחתיה
 בת

בת אבוהי ענא ביה: (3) שחד לקחונך למען שפדום
 נשך ותרביה לקחה ותבצע רעיד בעשק ואתי שבת
 גאם אדני יהוה: שוחדא קבילו ביה בריל למשק
 דם זכאי היכוליא ורביהא גסקת ואחנית רחוק
 באונסא ופולחני שבקת אמר יי אלהים: (4) והנה תבית
 כפי אל בצעך אשר עשית ועל דמך אשר היו בתוכך
 וזה אחיתי פורענותי ערך בחובי כמון אונס
 דאנסת ועל דם זכאי דאשפיך בגניך: (7) תעמד לך
 אס-החוקנה לך לים אשר אני עשה אותך אני
 יהוה דברתי ועשיתי: היהקף לך אם יהסגן וך
 ליומא דאנא עתיד למעבד עמך אנא יי גזרית בגינת
 ואקים: (8) והפיצתי אתך בגוים וזריתך בארצות
 והתמתי ממאחד ממך: ואגלי יהוד לביני עממא
 ואיבדרינך במדינתא ואספ סאוכתיך מניך:

כתובים חסלי סימן כ"ה כ"ז

(1) מעין גרפיש ומקור משחה צדיק מט לפני רשע
 היך דסכור איניש מעינא ומבועא מתק
 צדיקא דנפיל לפני רשיעא: (2) אכל דבש הרבו לא
 טוב וחרר כבדם כבוד: למיכל דובשא סגי לא
 שפיר אף לא למבצא מלי מקרהא: (3) עיר פרוץ
 אין חומה איש אשר אין מעצר לרוחו: היך קרס
 דתריעא ולא אית ליה שורא היכנא גברא דלא
 מעצר רוחיה: (4) בשלג בקיץ וכמטר בקציר כן לא
 נאוקה לכפיל כבוד: איך הלגא בקיץא והיך מיטרא
 בחצרא היכנא לא יאי לסכלא יקרא: (5) בצפור לטו
 בדרור לעוף כן קללה תגם לא תבא: היך צפרא
 דמאים

אחרי יום שלישי
 דמאים והיך פרחתא דפרחא היכנא לנטחא דמנן לא
 תיעול:

משנה כמזות פרק י"ג

א שני היני גזרות (ג"א גזירות) היו כירושלים. אדמון וחנו
 בן אבישלום. חנו אומר שני דברים. אדמון אומר
 שכעה. מי שהלך למדינת הים ואשתו תובעת מזונות חנו אומר
 חשבע בסוף ולא חשבע בתחלה. נחלקו עליו בני כהנים גדולים
 ואמרו חשבע בתחלה ובסוף. א"ר דוסא בן הרקינס דבריהם.
 א"ר יוחנן בן זבאי יפה אמר חנו לא חשבע אלא בסוף: ב מי
 שהלך למדינת הים ועמד אחר ופרנס אשתו. חנו אמר אבר את
 מעותיו. נחלקו עליו בני כהנים גדולים ואמרו ישבע כמה הוציא
 ויעול. א"ר דוסא בן הרקינס דבריהם. א"ר יוחנן בן זבאי יפה
 אמר חנו הניח מ' תיו על קרן הצבאי: ג אדמון אומר שכעה.
 מי שמח והניח בנים ובנות. בזמן שהנכסים רבין הפנים יורשין
 והבנות מזונות. ובנכסים מועטים הבנות יזונו והבנים יחזרו על
 הפתחים. אדמון אומר בשביל שאני זכר הפסדתי. אמר רבן גמליאל
 רואה אני את דברי אדמון: ד הטוען את חבירו בדי שמן והודה
 בקנקנים אדמון אומר הואיל והודה במקצת הטענה ישבע. וחכ"א
 אין זו הודאה ממין הטענה. אמר רבן גמליאל רואה אני את דברי
 אדמון: ה הסוסק מעות לחתנו ופשט לו את הרגל. חשב עד
 שתלבין ראשה. אדמון אומר יכולה היא שתאמר אלו אני פסקתי
 לעצמי אשב עד שילבין ראשי. עכשיו שאבא פסק עלי מה אני
 יכולה לעשות או כנוס או פטור. אמר רבן גמליאל רואה אני את
 דברי אדמון: ו העורך על השדה והוא חתום עליה בעד. אדמון
 אומר יכול הוא שיאמר השני נזה לי והראשון קשה הימנו. וחכ"א
 אבד את זכותו. עשאה סימן לאחר. אבד את זכותו: ז מי שהלך
 למדינת הים ואבדה דרד שדהו. אדמון אומר ילך בקצרת. וחכ"א
 יבנה לו דרד במאה קנה או יפרח באויר: ח המוציא שטר חוב
 על חבירו והלה מוציא שמכר לו את השדה. אדמון אומר יכול
 הוא

הוא שיואמר אלו הייתי חייב לך הנה לך להפריע את שלדך כשפסקת
 לי את השדה ותב"א זה הנה פסק שמכר לו את הקרקע מפני
 שהוא יכול למשכנו: ט' שנים שהוציא והו' שטר חוב זה על נהי
 אדמון ואמר אלו הייתי חייב לך ביצד אמה לזה ממנו ותב"א זה
 גובה שטר חובו וזה גובה שטר חובו: י' שלש ארצות לנשואין
 יהודה ועבר הירדן והגליל אין מוציאין מעיר לעיר ומכרף
 לכרף אבל באותה הארץ מוציאין מעיר לעיר ומכרף לכרף אבל
 לא מעיר לכרף ולא מכרף לעיר מוציאין מנה הרע לנה היפה
 אבל לא מנה היפה לנה הרע רבן שמעון בן גמליאל אומר את
 לא מנה הרע לנה היפה מפני שהנה היפה בודק: י"א וכל
 מעליו לארץ ישראל ואין הכל מוציאין הכל מעליו לירושלים
 ואין הכל מוציאין אהד אנשים ואחד נשים ואחד עבדים נשא
 אשה בארץ ישראל וגרשה בארץ ישראל נוהן לה ממעות ארץ
 ישראל נשא אשה בארץ ישראל וגרשה בקפוטקיא נוהן לה
 ממעות ארץ ישראל נשא אשה בקפוטקיא וגרשה בארץ ישראל
 נוהן לה ממעות ארץ ישראל רבן שמעון בן גמליאל אומר נוהן
 לה ממעות קפוטקיא נשא אשה בקפוטקיא וגרשה בקפוטקיא
 נוהן לה מעות קפוטקיא:

הלכה כמות דק"י ע"ג

מאי בודק כדשמואל דאמר שמואל [א] שנוי וסת החלה הול
 מעים כתיב בספר בן סירא כל ימי עני רעים והאיכא שבתות
 וימים טובים כדשמואל דאמר שמואל שנוי וסת החלה הילי מעים
 בן סירא אומר אף לילות כשפל גנים גגו [ב] ובמרים היום כרמו
 מטר גנים ולגנו ומעפר כרמו לכרמים הכל מעליו לאתווי מאי
 [ג] לאתווי עבדים ולמאן דתני עברים בהדיא לאתווי מאי לאתווי
 מנה היפה לנה הרע ואין הכל מוציאין לאתווי מאי לאתווי עב
 שברח מהוצה לארץ לארץ דאמרינן ליה זבניה הכא ויול משום
 ישיבת ארץ ישראל הכל מעליו לירושלים לאתווי מאי לאתווי
 מנה היפה לנה הרע ואין הכל מוציאין לאתווי מאי לאתווי אפילו
 מנה הרע לנה היפה ת"ר הוא אומר [ד] לעלות והיא אומרת שלא
 לעלות כופין אותה לעלות ואם לאו חצא בלא כתובה היא אומרת
 לעלות והוא אומר שגא לעלות כופין אותו לעלות ואם לאו וצוא
 יתן כתובה היא אומרת [ה] לצאת והוא אומר שלא לצאת כופין
 אותה

אותרה
 והיא
 רש
 נוספ
 טעבר
 כי
 לכל
 לכל
 דכא
 צכו
 וידו
 וג'
 כסט
 כלות
 זמין
 לני
 דחי
 תט
 דכ
 עלי
 נש
 על
 קו
 דני
 קול
 ה'
 וזו
 לח
 כו

אחריו יום שלישי

רה

אותה שלא לצאת ואם לאו תצא כלא כתובה. הוא אומר לצאת
והיא אומרת שלא לצאת כופין אותו שלא לצאת ואם לאו יוציא
ויתן כתובה:

ד"ש"י [א] טני וסת. אפילו לטובה: [ב] צמרוס הריס כרמו. שאין צדי
מתוך לקנות צמקוס טוב וקניה דרשס הסר וכל זבלס שהוס מוליס לו
נופל וצ לברמיס שמתחיו: [ג] לאסויי עבדים. אם הוס לו עבד עברי ילך
העבד אחריו על כרמו: [ד] לעלות. מחולס לארץ לארץ וכן משחר גבולין
לירוסלים: [ה] ללאת. מירוסלים לגבולין או מארץ לחולס לארץ.

זוהר אחרי מות 97 ס"ט ע"ג

כי ביום הזה יכפר עליכם וגו'. אכפר עליכם מבעי ליה. אלא
יכפר עליכם לאכללא יובלא דנגיד מבעי לאשקאה בהאי יומא
לכל עיבד לתרוסה כלא ולאשקאה כלא ודא עליכם. כלומר בנייכוון
לדכאה לכוון בהאי יומא דכתיב לפני ה' תטהרו ולא ישלוט עלייכו
דינא. רבי יהודה אמר זכאין אינון ישראל דקודשא בריך הוא אחרעי
צבו ובעי לדכאה להו דלא יסתכח בהו חובה בגין דיהון בני היכליה
וידורון בהיכליה. ולזמנא דתמי כתיב וזרקתי עליכם מים טהורים
וגו'. רבי יהודה פתח סדר המעלות מנעמקים קראתיך ה'. תנינן
בשעתא דברא קודשא בריך הוא עלמא בעא למברי בר נש אמליך
באורייתא אמרה קניה תבעי לנברי האי בר נש זמין הוא למחטי קמד.
זמין הוא לארנזא קמד. אי תעביד ליה בעובדוי הא עלמא לא יכיל
למיקס קמד כל סכן ההוא בר נש. אמר לה וכי למגנא אתקרינא אל
דחוס וחכוך ארץ אפיס. ועד לא ברא קודשא בריך הוא עלמא ברא
תשובה אמר לה לתשובה אגא בעינא לנברי בר נש בעלמא על מנת
דבר יתבון לך מחוביהון דתהוי זמינא למשבק חוביהון ולכפרא
עלייהו. וצבל שעתא ושעתא תשובה זמינא לגבי בני נשא וכד בני
נשא תייצין מחוביהו האי תשובה תצת לגבי קודשא בריך הוא וכפר
על כלא ודינין אכספיין ומחבסמא כלהו ובר נש אדכדי מחוביה.
אימתי אדכדי בר נש מחוביה בשעתא דעאל בהאי תשובה כדקא חזי
דבי יצחק אמר דתב קמי מלכא עלאה וללי ללותא נעמוקא לדבא דהא
הוא דכתיב מנעמקים קראתיך ה'. רבי אבא אמר מנעמקים קראתיך
ה' אחר גריו היא לעילא והוא עמיקא דבירא ומהאי נפקין כחלין
ומצועין לכל עיבד וההוא עמיקא דעמיקתא אקרי תשובה. ומאן דבעי
לאתבא ולאסתכאה מחוביו בהאי עמוקא אלטריך למקרי לקב"ה דהא
הוא דכתיב מנעמקים קראתיך ה'. תאגא בשעתא דהוה בר נש חב
קמי

קמי מאלריה וקריב קרביניה על מדבחה וכהנא מכפל עליה ונעי
צעותיה עליה * מתערין רחמי ודיכין מתבסקין ותסובה אריק צרכין
במבועין דגנדין נפקין ומתברכין כלהו בזוינין כחדא ובר נט אהזני
מחוביה *

יוסף לחק * מוסר * משערי תשובה לר"י דף ה' ע"ד :

הכנעת

בעל תשובה צמעה הוא שיתנהג צמעה רך בענין שנאמר
מענה רך יסיב חימה וצקול נמוך כי זה מדרך השפלות כמו שנאמר
ושפלת מלחך מדברי ומעפר תשא אמרתך צדקך ממה שנאמר על השעור בעל
הגארה ועשיר יענה עות * ולא יתעסק בגוי המלצושים והתבטוין כמו שנאמר
ועתה סורד עדין תעליך וגאמר צאחאצ וילום וישכב צק ויהלך אט ואמר הוית
על זה הראית כי נכנע אחאצ וענין ויסלך אט צדקך מדרך המלכות הם
עוהלכים צרוז חיל וקול המולה * ויהיו תמיד עיניו שחות בענין שנאמר וס
עינים וישיע ויחימי ההכנעה כמו מענה רך וקול הנמוך ושיחת העין וזכור
להכניע את לבו * (לדרך) סצירת המולה הגשמית יסיב אל לבו כי המולה
עוללה לנפשו להטח ולתשוך העון צחצלי השוא * ויעשה גדר לשמור את דרך
התשובה יפירם מן התענוגים ולא ימשך אחר תאומו גם צדדדים המותרים *
ויתנהג צדרכי הפרישות ולא יאכל רק לשוצע נפשו וקיום גופו בענין שנאמר
זדיק אוכל לשוצע נפשו ואל ינש אל אשה רק לקיים מצות פריה ורביה או לחיות
עונה כי כל זמן שהאדם הולך אחרי המאורה נמשך אחרי תולדת הסומך ויהיה
מדרך הכפס המטבלת ואז יתגבר יגרו עליו בענין שנאמר וישמן ישרון ויש
ונאמר פן תאכל ושצעת ורם לצדך ונאמר פן אשצע וכחשתי ואתרו ז"ל את
קטן יש צו צאדם משציעו רעב מרעיצו שבע :

הלכה פסוקה * הר"ם ה' איסורי זילא פ"ב כ"ב :

תינוקה מצת שלם ולמעה ותינוק צן תשע ולמעה מותר להתייחד עמה
שלא גזרו אלא על ייחוד אשה הראויה לביאה ואיש הראוי לביאה
ב אנדרוניוס אינו מתייחד עם הכהנים ולא בתייחד אין מכין אותו משה
שהוא ספק * אבל האיש מתייחד עם האנדרוניוס ועם הטומטוס : ג
איש שהיה בעלה צעיר אינה מוססת ליחוד * מפני שאינה צולה עליה ולא
היה זה גם צה כגון שגדלה עמו או שהיתה קרובתו לא יתייחד עמה ויש
שצולה צעיר * וכן כל המתייחד עם אשה והיה הפתח פתוח לרשות הדברים או
מושגין משום יחוד :

עתי המדברתה: ויסמוך אתרן ית סרתין ידוהי על ריש
צפרא חייא וינדי עלוהי ית כל עונית בני ישראל ות
כל מדריהון לכל חטאיהון ויתן יתהון על ריש צפרא
וישלח ביד גבר דזמין למסד למדברא:

נביאים יחזקאל סימן ב"ב

(6) ונחלתה בך לעיני גוים ונתתה כיראני ותהי:

ואתקדש ביד לעיני עממיא וחייעון ארי

אנא יי: (3) ויהי דבר יהוה אלי לאמר: ותהי פתם

נבואה מן קדם יי עמי למימר: (4) בן אדם הידלי ביה

ישראל לסוג כלם לחשת וברזל ועופרת בתוך

כור סגים בסף היי: בר אדם הוא קדמי בית ישראל

לפסולא פויליהון קמא דמערב בגחש ובעיין וכוך

ואבר בגו כורא לפסולה בספא הו: (7) לכן בה אמי

אדני יהוה יען היות כלכם לסגים לכן הנני לבן אתם

אלהיך ירושלים: בכן כדנן אמר יי אלהים חמו

דהויתון פולכוון לפסולא בכן הא אנא כניש נתון

לגו ירושלים: (8) קבצת בסף ונחשת וברזל ועופרת

וברזל אל תוד כור לפתח עליי אש להנתיך בן אמן

באפי ובחמתי והנחתי והסכתי אתכם: כמכנש כן

ונחש וברזל ואבר ובעיין לגו כורא לאתקפא עלוה

נורא לאמסיותיה בן אכניש כרוני ואסיף ואיש

יתכוון: (9) ובנסתי אהבם ונפחתי עליכם באש עברת

ונתתם בחובה: ואכניש יתכוון ואתהוף עליהם

באישתא פורענותי ותחמסון בגנה:

לסי ק

כתובים

(ה) שוֹטֵם לְפָנָיו מִתְּחַלֵּף לְחִמּוֹר וְשֹׁבֵט לִגְנֵי כְּסִילִים: שְׁוֹטֵא
 לְסוּסָא וּמְגַלְבָּא לְחִמְרָא וְשׁוֹבֵטָא לְגוֹשְׁמֵיהוּן
 דְּסַבְלִי: (ג) אֶל־תִּעַן בְּסִיל כְּאֶלְתּוֹ פִּי־תִשׁוּה־לּוֹ גַם־
 אָחָה: לֹא תִיתֵל פְּתַנְמָא לְסַכְלָא הִיךְ שְׁטִיּוּתָא דְלֹא
 תְדַמֵּי לִיה אִף אַנְתָּ: (ג) עֲנֵה כְּסִיל כְּאֶלְתּוֹ פִּי־תִהְיֶה חֶכֶם
 בְּעֵינָיו: אִילָא מְלִיל עִם שְׁטִיָּא בְּחַפְזוֹתָךְ דְּלֹא נִסְכַּר
 בְּנַפְשׁוֹה דְּחַפְזִיָּא הוּא: (ד) מְקַצֵּה רְגָלִים חֶמֶס שְׂתָה
 שְׁלַח דְּבָרִים בְּיַד־כְּסִיל: מִן דְּרַחֲטָא בְּרַגְלוֹי שְׁטִי
 חֲטוּפָא מֵאֵן דְּמִשְׁדַּר מְלִי בְּיַד כְּכֹלָא: (ט) דְּלִיּוֹ שְׁקִים
 מִפְּסָם וּמִשָּׁל בְּפִי כְּסִילִים: אִין תִּיתֵל הִלְכָא חָמָא לְחַגְרָא
 חֲקַבִּיל מִלְחָא מִן פּוּמִיָּה דְּסַכְלָא: (ו) כְּצֹרֵר אֲבָן
 בְּמַרְגְּמָה בּוֹר־נוֹחֵן לְכְּסִיל בְּבוּר: הִיךְ נִקְצֵי דְטָסָא
 בְּקוּלְעָא הֵיכְנָא מֵאֵן דְּעֵבִיד יִקְרָא לְסַכְלָא:

משנה צגא במדל פ"ק ט'

א מוֹ שְׂמַת וְהַנִּיחַ בְּנִים וּבְנוֹתֵי בְּזִמְן שְׁהַנְּכָסִים מְרֻבֵּין תְּבָנִים
 יִירְשׁוּ וְתְבָנֹת וּוּנֵי נְכָסִים מוֹעֲטִין תְּבָנוֹת וּוּנֵי וְתְבָנִים
 וְשֹׁאֲלוּ עַל הַפְּתָחִים אֲדָמוֹן אוֹמֵר בְּשִׁבִיל שְׁאֵנִי זָכַר הַפְּסָרְתִי
 אוֹמֵר רַבֵּן גְּמַלְיָאֵל רוּאָה אֲנִי אֵת דְּבָרֵי אֲדָמוֹן: ב הַנִּיחַ בְּנִים
 וּבְנוֹת וְטוֹמְטוֹם בְּזִמְן שְׁהַנְּכָסִים מְרֻבֵּין תְּבָנִים הוֹחִין אוֹתוֹ אֲצֵל
 וְקָבוֹת נְכָסִים מוֹעֲטִין תְּנַקְבוֹת הוֹחִית אוֹתוֹ אֲצֵל וְקָרִים תְּאוֹמֵר
 אִם תִּלְדֵּי אֲשִׁמְתִי זָכַר יִטּוֹל מְנָה יִלְדָה זָכַר נוֹטֵל מְנָה אִם נִקְבָה
 קָאִתִּים יִלְדָה נִקְבָה נוֹטֵלֵת מֵאִתִּים אִם זָכַר מְנָה וְאִם נִקְבָה
 קָאִתִּים וְיִלְדָה זָכַר וְנִקְבָה תּוֹזָר נוֹטֵל מְנָה וְתִנְקְבָה נוֹטֵלֵת מֵאִתִּים
 וְיִלְדָה מוֹמְטוֹם אֵינּוּ נוֹטֵל אִם אוֹמֵר כֹּל מַה שְׁתִּגַּד אֲשִׁמְתִי יִטּוֹל תְּרִי
 וְהַ יִטּוֹל וְאִם אִין שֵׁם יוֹרֵשׁ אֵלָא הוּא יוֹרֵשׁ אֵת חֶבְלֵי: ג הַנִּיחַ
 קָרִים גְּדוּלִים וְקָטָנִים הַשְּׁבִיחוּ גְדוּלִים אֵת תְּנַקְבָסִים הַשְּׁבִיחוּ לְאִמְעֵי:

אם אמרו ראו מה שהניח לנו אבא הרי אנו עושים ואוכלין השפיהו
 לעצמן. וכן האשה שהשכיחה את הנכסים השכיחה לאמצע. אם
 אמרה ראו מה שהניח לי בעלי הרי אני עושה ואוכלת השכיחה
 לעצמה: ד האחין השותפין שנפל אחד מהן לאומנות. נפל
 לאמצע. חלה ונתרפא. נתרפא משל עצמו. האחין שעשו מקצתן
 שושבינות בחיי האב חזרה שושבינות חזרה לאמצע. שהשושבינות
 גונבות בבית דין. אכל השולח לחבירו פדי ינו ובדי שמן אין
 גונבות בבית דין מפני שהן גמילות חסדים: ה השולח סבלות
 לבית חמיו שלח שם מאה מנה ואכל שם סעודת חתן אפילו פרי
 אינו גנבין. לא אכל שם סעודת חתן חרי אלו גנבין. שנה סבלות
 מרובים בדי שניחורו עמה לבית בעלה הרי אלו גנבין. סבלות
 מועטין בדי שתשתמש בהן בבית אביה אינו גנבין: ו שכיב מו
 שכתב נכסיו לאחרים שגר קרקע כל שהוא מתנתו קומת. לא
 שגר קרקע כל שהוא אין מתנתו קומת. לא כתב בה שכיב מו
 הוא אומר שכיב מרע היה. והן אומרין פריא היה. צריך להזכיר
 דאיה שהיה שכיב מרע. ד"ר מאיר. נתכ"א המוציא מתבירו עין
 הראוה: ז המתלק נכסיו על פיו. ר' אלועזר אומר אחד בדי
 ואחד מסוכן נכסים שיש להן אתריות נקנין בקסף ובשטר ובתוקף
 ושאין להן אתריות אין נקנין אלא במשיכה. אמרו לו מעשה באי
 של בני רובל שהיתה חולה ואמרה תנו כבינתי לבתי והיא בשנת
 עשר מנה ומתה וקנינו את דבריה. אמר להן בני רובל תתקני
 אמן. ונתכ"א בשבת דבריו קנינו מפני שאינו יכול לכתוב אבל לא
 בחול. ר' יהושע אומר בשבת אמרו. קל וחומר בחול. ביוצא
 זכיו לקמן ואין זכיו לגדול. ר' יהושע אומר לקמן אמרו. קל וחומר
 לגדול: ח נפל הבית עליו ועל אביו או עליו ועל מורישיו. והיה
 עליו בהובת אשה ובעלי חוב. יורשי האב אומרים הן מת ראשון
 ואחר כך מת האב. בעלי החוב אומרים האב מת ראשון ואחר
 כך מת הן. בש"א נחלוקי. ובה"א נכסים בחוקתן: ט
 הבית עליו ועל אשתו יורשי הבעל אומרים האשה מתה ראשונה
 ואחר כך מת הבעל. יורשי האשה אומרים הבעל מת ראשון ואחר

קד פיר
 בחוקת
 האב
 א"ר ע
 על
 ואם
 אחלה
 [ח] קני
 שהשי
 לא קב
 חיקו
 קנה א
 אמרי
 הרם
 נסב
 חלת
 דאמר
 אלא
 רשב
 וכלכת
 בית חל
 וזמר
 עושה
 נכסיו
 שנים
 שמו
 מקני
 [ע] ח
 קד אל
 נכסו
 : י
 ש"כ

אחרי יום רביעי

ריא

קד מִתָּה הָאִשָּׁה בְּשֵׁא יִחְלֹקוּ וּבִתְּא נְכָסִים בְּחֻקְתּוֹ בְּתִיבָה
בְּחֻקְתּוֹ יִרְשֵׁי הַבַּעַל נְכָסִים הַנִּכְנָסִים וְהַיֹּצֵאִין עִמָּה בְּחֻקְתּוֹ יִרְשֵׁי
הָאִבִּי י נָפַל הַבַּיִת עָלָיו וְעַל אִמּוֹ אֵלּוּ וְאֵלּוּ מִוִּדְּמֵי שֵׁיחְלֹקוּ
אֲרַעֲקִיבָא מִוִּדְּמֵי אֲנִי בֹהַ שְׁתַּנְכָּסִים בְּחֻקְתּוֹ אֲמַר לוֹ בֶּן עֲזַרְיָה
עַל הַחֲלֻקִין אֲנִי מִצְטַעְרִים אֵלָּא שְׁבִיבָתָּה לְחֻלּוֹק עֲלֵינוּ אַתְּ
הַשְּׁנִי:

הִלְכָה 533 בתלמוד דף קמ"ד ע"א (ה"ס כ"ל)

ואם אמרה וכו' השביחה לעצמה פשיטא מהו דתימא כיון
דשביחה לה מלתא דאמרי קא טרהא קמי יתמי [א] אחולי
אחלה קא משמע לן א"ר חנינא המשוא אשה לבנו גדול בבית
[ב] קנאו ודוקא גדול ודוקא בתולה ודוקא אשתו ראשונה [ג] ודוקא
שהשיאו ראשון פשיטא [ד] ייחד לו אביו בית ועליה בית קנה עליה
לא קנה בית [ה] ואכסדרה מהו [ו] שני בתים זו לפניו מוז מהו
תיקו מיתבי ייחד לו אביו בית וכלי בית כלי בית קנה בית לא
קנה אמר ר' ירמיה כגון שהיה [ז] אוצרו של אביו מונח שם נהרדעי
אמרי אפילו שובכא דיוני רב יהודה רב פפי אמרי אפילו [ח] עציצא
דהרסנא מר וזטרא אנסביה לבריה ותלה ליה סנדלא רב אשי
נסביה לבריה ותלה ליה [ט] אישישא דמשחא אמר מר וזטרא הני
תלת מילי [י] שוינהו רבן כהלכתא בלא טעמא [יא] חרא הא אידך
דאמר רב יהודה אמר שמואל הכותב כל נכסיו לאשתו לא עשאה
אלא [יב] אפוטרופא אידך דאמר רב מנה לי בידך תנהו לפלוני
[יג] במעמד שלשתן [יד] קנה:

רשב"ם [א] אחולי תלמי וזכור זה נתיב שאמר תמולה הריני עושה
והיכלת קמ"ל: [ב] קנאו: הן לאתו הכינת דתקנת חכמים היא
והלכתא זלל טעמא דלקמן וזמסת גיטין מוקמינן לה כגון טיס לאזני צעיר
בית אחר לדור זו: [ג] ודוקא גדול וכו': דכמי האי גוונא חזינן ליה עפי
וזמר ונקיני ליה: [ד] ייחד לו בית ועליה: כלומר יחד לו האז לבני בית שיש
עושה על בניו: [ה] אכסדרה: לפני הבית ופומחין זו חנונית ודרך אכסדרה
נכנסים לבית: [ו] שני בתים וכו': חס תמנא לומר בית ואכסדרה קנה היינו
עושה דאכסדרה תטועד לבית חזל ז' בתים זה לפניו זהו וכו': [ז] אוצרו
בשמו היכך בית לא קנה דכיון דמשתמש האז בבית לא הויליגו מחזקמו ולא
מקני ליה לבנו: [ח] עציצא דהרסנא: כלי תלם דגיס מטונגיס צמין:
[ט] אישישא דמשחא: כוס תלם צמין: [י] סויה דבנין: הם אקני את הדברים
קד אע"פ שאינו דין תורה כי מדה ומדה הם: [יא] חרא הא: המשיא אשה
לבנו ותקנת חכמים היא לבנות החתן שגבאי הדבר לשאת אשה ואין מקום לדור
זו: [יב] אפוטרופא: דאין סהדי דלא עקר נחלת הבנים ולא נתכוין אלא
שכסדרה הבנים תמון שאוכלין על ידם: [יג] צמעמד שלשתן: נפקד ומפקד
ומקבל 2 יך

ומקבל מתנה: [יד] קנה כד חקנו חכמים לפי שהדבר תדיר הוא ציון הצמות ולפי הזקיקו חכמים להקנות בקנין וצדדים:

זוהר אחרי מות דף ע"ג ע"ב

כמעשה

הארץ וגו' הארץ זמין קודשא צריך הוא לדכאה

לארעיה מכל מסבבותא דעמין עובדי עבודה זרה דסליצו לה' כהו

מאן דאחיד בטליחיה ואנער טנופא מניה וכל אינון דאהרבו

בארעא קדישא למשרי לון לבד ודכאה ארעא קדישא מנסטרא אהרל

(ס"א קדישא אחרא) כביכול דהוה מהזנא לשאר דרבי עמין ודכאה

מסבבותא דליהון ולדברא לון זמין לדכאה לה ולאעברא לון לבד

רבי שונען הוה מדכי טורי (ס"א סוקי) דטבריא וכל דהוה חקן מניה

הוה סליק ליה ונדכי ארעא תאנא כתיב ותצאו ותטנאו את ארע

וגו' אור רבי יהודה זכאה חולקיה מאן דזכי בחייו למשרי מוחא

בארעא קדישא דכל מאן דזכי לה זכי לאנגדא מטלא דשמייה דלבי

דנחיה על ארעא וכל מאן דזכי לאתקשרא בחייו בהאי ארעא

קדישא זכי לאתקשרא לבתר בארעא קדישא עלאה וכל מאן דזכי

זכי בחייו ומיייתין ליה לאתקברא תמן עליה כתיב ונחלתי שמים

לחוטצה רוחיה נפיק ברשות נוכראה אחרא וגופיה אחי תחוח רשות

דארעא קדישא כביכול עביד קדש חול וחול קדש וכל מאן דזכי

למיסק בשממיה בארעא קדישא אתכפרו חובי זכי לאתקשרא חסד

גדפו דשכינתא דכתיב וכפר אדמותו עמו ולה עוד אלף או י

בחייו זכי לאתמשכא עליה רוחא קדישא תדיר וכל מאן דזכי

ברשותא אחרא אתמשל עליה רוחא אחרא נוכראה האנא כד כון

רב המנונא בצא להתם הוו עמיה תריסר בני מהיבתא דליה חסד

לון אי אנא אזיל לארחא דא לאו על דידי קא עבידנא אלף לאפני

סקדונא לנאריה תנין כל אינון דלא זכו להאי בחייו חסד

סקדונא דמאריהון לאהרא אור רבי יצחק בגיני כך כל ואלו דא

וואינון זינין או רשותא אחרא בארעא ארעא אסתכח ווי

להכוא גבר ווי לנפשיה דהא ארעא קדישא לא מתקבלא ליה לבד

עליה כתיב יחמו חטאים מן הארץ בעולם הזה ובעולם הבא ורשע

עוד אינס בתחיית המתים כדון ברכי נפשי את ה' הללויה

יוסף לחק' מוסר' משערי תשובה לר"י דף ע"א:

הראויה המנונה בלז האדם שרש כל המעולות לכן אם יתקן המעול

בנחת אשר כל האופרים ישראלים וימנעם אחרי השכל וילוו ע

ישראל

אחרי יום רביעי

ר"ג

וישמרו ויטרו כל המעשים שנאמר: זך וישר פעלו ונאמר תאזה נהיה מערב
 לנפש נהיה כמו נשברת מלשון נהיית ונחלתי. אמר כי כאשר יסדר אדם תאוותו
 גם צדדים המתירים צוה מלית הנפש והמדה הזאת מערב לה כי ידים השכל
 ידו ונדר. ותועבת כסילים סוד מדע הכסילים אשר אינניו שוצרים תאוותם
 ודרופים תמיד מעורבות בני האדם כי מפגע תאוותם צדק מטא וכל דבר רע
 לא יסורו ממנו ונקראו כסילים על דרופת המענונים כמו שנאמר וכסיל אדם
 יעלעו ונאמר הוי משכיתי צנקה שבר ירדפו וגו' ונאמר וסיה כנור וככל וגו'
 ונאמר וצען רשעים תחסר ונאמר וזריתי מרש על פניכם פרש תניכס ואמרו
 ר"ל אלו בני אדם סכל יחייס כהגיס ונאמר לתאוה יבקש נפרד ככל תוסיס
 יתגלע פי' מי שמבקש ללכת אחר תאוותו ורצונו נפרד מכל חצר ועמית כי
 ירחקו ממנו אוהב ורוע כי תאוות בני אדם ומדותם מלוקות אין רצונו של זה
 רצונו של זה. אכן אם ילך צדק השכל אין יתחפרו לו החזונים ויהיו אוהביו
 רעים. ואמרו צמוסר מי שהוא דוהב את מדותיו רצו הקופלים עליו. ויש
 לפרש על הענין הזה צמא לתאוה יבקש נפרד אים נפרד מכל אה וחצר
 לתאוה הוא מבקש. וצבור שמצחם ללכת אחר רצונו למען זאת מדעו רחקו
 ממנו כענין ודג מדעו יפרד ככל תוסיס יתגלע ההולך אחר תאוותו לא צדק
 אחר יתטא לצדק אך ככל זאת שצמורה יתגלע כי יעבור על כלכל מלשון וכל
 חויל יתגלע ועוד תמנא לו תועלת שצוצרו התאוה הבשמית כי אם תשאלנו
 תאוותו דבר צלעל ועצירה ידבר אל לבו הן צהתר לא חמלא תאוותי ואין
 אשלת ידי צאיסור. ועוד תמנא שצצירת התאוה תועלת רבה ועצומה כי יגלה
 צד לבו ורצו חפלו למשובה כי הוא מואם הטבע אשר גרס לו הטעא וצוה
 יתרגה אל השס יתצדק וימנא מן צעניו:

הלכה פסוקה. ה"ס ה' איסורי ציאה פ' כ"ג

מי שאין לו אשה לא ילמד תינוקות. מפני שאמות הצנים צרות לבית
 הספר לצניהם ונמנא מתגרה צנסיס. וכן אשה לא תלמד קטנים מפני
 אצותיהם שהס צאין צגלל צניהם ונמנאו מנייחידים עמה. ואין תלמד רביך
 שיהיה אשתו שרויה עמו צצית הספר אלא היא צצית והוא מלמד צצותו:
 ב תקנו חכמים שיהייה הנשים מספרות זו עם זו צצית הכסא בדי שלא
 יכנס סק אים משוס ימוד.

יום המישי תורה

עין צקריאת חמ ה פסוקים אלו שהס כנגד ה דמילוי הה אמרונה דסס
 צ"ן לקנות הארת רוח יתירה. משצת הכאה:

(ב) וּנְשֵׂא הַשְּׁעִיר עָלָיו אֶת־פְּלִי־עֲוֹנָתָם אֶל־אֶרֶץ גִּזְרָה
 וְשִׁלַּח אֶת־הַשְּׁעִיר בְּמִדְבָּר: וַיִּשׂוּל צִפְרָא
 עֲלוֹתֵי ית פֶּלֶל עֲוִיָּהוֹן לְאָרֶע לֹא יתְבָא וַיִּשְׁלַח ית
 צִפְרָא

צפורה במדברא: (3) וְבֵא אֶהְרֵן אֶל-אֱהֵל מוֹעֵד וּפְשַׁט
 אֶת-בְּגָדָיו הַכֹּהֵן אֲשֶׁר לְבִשׁ בְּבֹאוֹ אֶל-הַקֹּדֶשׁ וְהַנְּחִים
 שָׁם: וַיַּעַל אֶהְרֵן לְמִשְׁכַּן וּמָנָא וַיִּשְׁלַח יָת לְבוּשֵׁי כֹהֵן
 דֵּי לְבַשׁ בְּמַעְלִיָּה לְקוֹדֶשׁא וַיִּצְנַעְנִינוּ סָמֵן: (4) וַרְחִץ אֶת
 בְּשָׂרוֹ כַּמִּים בְּמַקוֹם קָדוֹשׁ וּלְבִשׁ אֶת-בְּגָדָיו וַיֵּצֵא וַעֲשֵׂה
 אֶת-עֲלֹתוֹ וְאֶת-עֲלֵת הָעֵם וּכְפָר בְּעֵדוֹ וּבְעֵד הָעֵם:
 וַיִּסְחֵי יָת בְּשָׂרָה בְּמִיָּא בְּאַתֵּר קָדִישׁ וּלְבִשׁ יָת
 לְבוּשׁוֹהִי וַיִּפּוֹק וַיַּעֲבִיד יָת עֲלֹתֶיהָ וַיָּת עֲלָת עֲמָא וַיִּכַּר
 עֲלוֹתָהּ וְעַל עֲמָא: (7) וְאֵת הַלֵּב הַחֲטָאָת יִקְטִיר הַמִּזְבֵּחַ:
 וַיָּת חֲרָבָא דְחֲטָאָתָא יִפּוֹק לְמַדְבָּחָא: (8) וְהַמְשַׁלַּח אֶת
 הַשְּׂעִיר לְעִזָּאוֹל יִכְבֵּס בְּגָדָיו וַרְחִץ אֶת-בְּשָׂרוֹ בְּמַים
 וְאַחֲרֵי-כֵן יָבוֹא אֶל-הַמִּזְבֵּחַ: וְדַמּוּבִיל יָת צִפּוֹרָא
 לְעִזָּאוֹל יִצְבַּע לְבוּשׁוֹהִי וַיִּסְחֵי יָת בְּסָרִיָּה בְּמִיָּא וְכִתֵּר
 בֶּן יַעֲוִל לְמִשְׁרִיתָא:

נביאים יחזקאל סימן כ"ב

(6) בְּהַתְּנִיחַ לְכַף בְּחֹף כּוֹר בֶּן חֲמִשָּׁה בְּחֹבֶה וַיִּדְעֵם
 בִּי-אֲנִי יְהוָה שִׁפְכֵתִי חֲמָתִי עֲלֵיכֶם:
 בְּאַתְמַסָּאָה כֶּסֶף בְּנֹו כֹהֵל בֶּן חֲמִיִּסוֹן בְּגִנְהָ וַחֲדָעוּ
 אֲרִי אָנָּא יְיָ שְׁפִיכִית חֲמָתִי עֲלֵיכֶם: (3) וַיְהִי דְבַר-יְהוָה
 אֵלַי לֵאמֹר: וַהֲוֶה פְתָנִים נְבוֹאָה מִן קֳדָם יְיָ עִמָּי
 לְמִיָּמֵר: (4) בֶּן אָדָם אֲמַר-לָהּ אֵת אֲרִיץ לֹא מִטְהַר
 הִיא לֹא נִשְׁמָה בְּיוֹם זָעַם: פֶּר אָדָם אֵימֵר לָהּ אֵת
 אֲרַעָא דִישְׂרָאֵל אֲרַעָא לֹא מְדַכָּא הִיא וְלֹא אֲתַעֲבִדוּ
 בָּהּ עוֹבְדֵיין מְבִין דִּינְגִנוּן עֲלָהּ בְּיוֹם לוֹוִט: (7) הָשֵׁר נְבִיאָה
 בְּחֹבֶה בְּאֲרִי שׁוֹאֵג מִרְחַף מִרְחַף נִפְשׁ אֲכָלוּ חֲסֵן וַיִּתֵּר
 יָקוּחוּ אֶלְמִנּוּתֶיהָ הִרְבּוּ בְּחֹבֶה: סִיעַת סִפְרָהָא בְּגִנְהָ
 כֹּהֲרִיין

באריון נהמין למקמל קטול אנשא קטלו אותר ויקר
 גמיכו ארמלהא אסגיאו בגוה: (ה) בהגיה המסו חודתי
 ונחלו קדשי בין קדש לחל לא הכדילו וכיון הפמא
 לטהור לא הודיעו ומשבתותי העלימו עניהם ואחל
 בתובם: בהגדא הטפין בארתי ומפסין קדשי בין
 קדשא לחולא לא אפרישו ובין מסאכא לדכא לא
 הודיעו ומימי שביא די לי כבשו עניהון וחלת רעותי
 ביניהון:

כתובים משלי סימן כ"ו

(ב) הוֹחַ עֲלֶה בְּדֶ-שִׁבּוֹר וּמִשָּׁל בְּפִי כְסִילִים: כּוֹכָא
 סליק בידא דרויא ושיחותא פפומיה דסכלא:
 (ג) רַב מְחֹלֵל-כֹּל וְשֹׁכֵר כְּסִיל וְשֹׁכֵר עֲבָרִים: סגי חיש
 בישריה דסכלא ורויא עביר ימא: (ג) כְּקֶלֶב שָׁב עַל-הָאֵז
 כְּסִיל שׁוֹנֶה בְּאַנְלָחוֹ: היך כלבא דהפיד על תינביה
 היכנא סכלא דתאני בסכלותיה: (ד) רְאִיתָ אִישׁ חֲקַם
 בְּעֵינָיו תִּקְוָה לְכַסֵּל מִמֶּנּוּ: אין חויהא נכרא דחכים
 בעיני נפשיה סכלא טב מניה: (ה) אָמַר עֲצֵל שָׁחַל בְּהַרְדָּ
 אֲרִי בֵין הַרְחֻבוֹת: אָמַר עֲמָא שִׁחְלָא בְּאַרְחָא אֲרִיא
 בינת שונקי:

משנה מליון מוק"ב

א השוחט אחד בעוף ושנים בבקמה שחיטתו פשרה ורובו
 של אחד כמוהו ר' יהודה אומר עד שישחוט את
 תרדיון הצי אחד בעוף ואחד וחצי בבקמה שחיטתו פסולה רוב
 אחד בעוף ורוב שנים בבקמה שחיטתו פשרה ב השוחט שני
 דאין כאחד שחיטתו פשרה שנים אומיון בספין ושוחטין אפילו
 אחד למעלה ואחד למטה שחיטתו פשרה ג הקו את הראש
 בבת

בבת אמה פסולה. היה שוחט והתיו את הראש בבת אמה אם
יש בסבין מלא ציאר בשרה. היה שוחט והתיו שני ראשין בבת
אמה. אם יש בסבין מלא ציאר אחר בשרה. במה דברים אמורים
בזמן שהוליד ולא הביא. או הביא ולא הוליד. אבל אם הוליד
והביא. אפילו כל שהוא. אפילו באינו מל בשרה. נפלה סבין ושחטה
אף על פי ששחטה בדרבה פסולה. שנאמר וזבחתי ואכלת מה
שאתה זוכה אמה אוכל. נפלה סבין והגביהה. נפלו כליו והגביהו
השתיו את הסבין ועף וקא חבירו ושחט. אם שהה כדי שחטה
פסולה. ר' שמעון אומר אם שחה כדי כבוד: ד שחט את השט
ופסק את הגרגרת. או שחט את הגרגרת. ופסק את השט. או
ששחט אחד מהן והמתין לה עד שמתה. או שהחליד את הסבין
פחת בשני ופקו. ר' יצחק אומר נבילה. ר' עקיבא אומר טרפין
כלל א"ר יצחק משום ר' יהושע כל שנפסלה בשחיטתה נבילה.
כל ששחיטתה פראוי ודבר אחר גרם לה לפסל מרפה. והודה לו
ד' עקיבא: ה' השוחט בהמה תיה ועוף ולא יצא מהן דם בשרים
ונגאבלים בידיים מסואבות. לפי שלא הוכשרו בדם. ר' שמעון
אומר הוכשרו בשחיטה: ו' השוחט המסוכנת. רבן שמעון בן
גמליאל אומר עד שתפרכם ביד וברגל. ר' אליעזר אומר דיה
אם נזקה. א"ר שמעון אף השוחט בלילה ולמחר השכים ונצא
כחלים גללים דם בשרה. שונקה וכמדת ר' אליעזר. ותכ' א"ר
שתפרכם ביד או ברגל או עד שתפשפש בנגבה. אחד בהמה דקה
ואחד בהמה גסה. בהמה דקה שפששה ירה ולא החזירה פסלה
שאניה אלא הוצאת נפש בלבד. במה דברים אמורים שהוקה
בחוקת מסיכנת. אבל אם היה בחוקת בריאה. אפילו אין בה
אחד מכל תסימנים הללו בשרה: ז' השוחט לזכרי שחטתו
בשרה. ור' אליעזר פוסל. א"ר אליעזר אפילו שהטת שואבל
הזכרי מחצר בבר שלה פסולה. שפסם מחשבת זכרי לעבודת
אלילים. א"ר יומי קל וחומר הדברים. ומה במקום שהמתשבת
פוסלת במתקשין. אין הכל הולך אלא אחר העובד. מקום שאין
מחשבת פוסלת בחולין. אינו דין שלא יהא הכל הולך אלא אחר
השוחט

ה' השוחט לשם הרים. לשם נבעות. לשם ימים.
 לשם נהרות. לשם מדברות. שחיטתו פסולה. שנים איתוין בסבין
 ושחטין אחר לשם אהר מכל אלו ואהר לשם דבר בשר. שחיטתו
 פסולה: ט אין שחטין לא לתוך ימים. ולא לתוך נהרות. ולא
 לתוך בלים. אבל שוחט הוא לתוך ענא של מים. ובקפינה על
 גבי בלים. אין שחטין לגומא כל עקר. אבל עושה גומא בתוך
 ביתו בשביל שינגם הדם לתוכה. וכשיק לא יעשה בן שלא יתקו
 את האפיקורוסים: י' השוחט לשם עולה. לשם שלמים. לשם
 אשם קדו. לשם פסח. לשם חודה. שחיטתו פסולה. ור' שמעון
 מבשיר. שנים איתוין בסבין ושחטין. אהר לשם אהר מכל אלו
 ואהר לשם דבר בשר. שחיטתו פסולה. השוחט לשם תטאת.
 לשם אשם ודאי. לשם גבור. לשם מעשר. לשם תמורה. שחיטתו
 כשרה. זה הכלל כל דבר שנדר ונדב השוחט לשמו פסול.
 ושאינו נדר ונדב השוחט לשמו בשר:

הלכה מולין ק"ד מ"ד ע"ג

ואומר אהר ה' אלהים [א] הנה נמשי לא ממומאה שלא הדרתו
 ביום לבא [ב] לדי ממומאה כלילה ונבלה וטרפה לא אכלתי
 שלא אכלתי בשר [ג] כוס כוס ולא בא בפיו בשר פגול שלא אכלתי
 טבחה [ד] שהורה בה הכס משום רבנן נתן אמרו שלא אכתי
 מבהמה שלא הורמו [ה] מתנותיה. רבה שרא טרפתא וובן מינה
 בשרא אמרה ליה בת [ו] רב חסדא אבא [ז] שרי בוכרא ולא זבן
 מיניה בשרא אמר לה הני מילי בוכרא ראשומא מודכן הכא
 [ח] מחקלא מוכח [ט] מאי איכא משום אומצא מעליהא [י] כל יומא
 אומצא מעליהא זכנו לי אמר רב חסדא איתוה תלמיד הכס [יא] זה
 הרואה טריפה לעצמו ואמר רב חסדא איתוה שונא מתנות יהיה
 זה [יב] הרואה טריפה לעצמו. דרש מר ושרא משמיה דרב חסדא
 דל מי שקורא ושונה ורואה טריפה לעצמו [יג] ושימש תלמידי
 תמים עלוי הכתוב אומר [יד] יגיע כפיך כי תאכל אשריך ומי
 לך רב זביד אמר זוכה ונוחל שני עולמות העולם הוה והעולם הבא
 אשרי בעולם הזה וטוב לך לעולם הבא רבי אלעזר כי הוה משדרי
 ליה כניה נשואה מידי לא שקיל וכי הוה [טו] מומני ליה לא אויל
 אמר לא קא בעי מר דאיהו דכתוב ושונא מתנות יהיה רבי זירא
 בי משדרי ליה לא שקיל כי הוה מומנין ליה אויל אמר [טז] אתייקורי
 הוא דמתיקרו בי:

רש"י [א] הנה נפשי לא נוטוואה * יתקאל קאמר, ליה לקדשא צריך הוא ליה
 שהיה חומר לו קח לך חטים ושעורים וגו' ועובת שעורים תמננה
 והיא בגלגל לאת האדם וגו' : [ב] לודי עומה * קרי : [ג] כוס כוס * שחט
 שחט שלא תמות למי שנסוכנת היא נבלה ממש ליבא ליומך דאם כן חלי
 דביתיה : [ד] שהרה זה חכם * שגור זה ספק והיורך לשאל להם להטות
 [ה] מתנותיה * הזרוע והלחיים והקיצה ואף על מי שהיה היה כהן ובלא היתה
 יכול לאוכלה : [ז] שדי צוכרה * כשהיה כהן מציא לפניו צכור לרמו' מומו והיה
 מתירו לא היה לוקח ממנו מוצר אותו צכור צכור גורג צו"ה והשואו תם חזון
 ראוי לכלום דרומע קדשים צחוק : [ח] רצ חסדא * כהן היה כדאמרין צעקין
 כהניקין פ' זוגים אחים כהנים נשואים פ' זוגים אחיות כהנות * צכור מוכר
 צאומד ולא צמשקל כדא' צצכורות כל פסולי המוקדשין נשחטין ובתכרין צאשיות
 ובתכרין צליטרא חזן מן הצכור והמעשר : [ח] מתקלא מוכח * שהכל רואין סתוא
 שחל לטרא צדינר כמותו לאחריים ונותן המערת מיד : [ט] מאי אינא * ביה
 יכולין להשדני משום חומלא מעלייתא שחוקלין לי הליטרא ממיטע מצד :
 [י] כל יומא נמי * חולקים לי צכור ומוכרין לי מן המיטע : [יא] זה הוראה
 טריפה לעלמו * כשנולדים טרפות צצבתתו ובראה צו טעם לאיסור ועטם
 לביתר ואינו הם עליה ואברהם : [יב] הוראה טרפה לעלמו * ודאי שוגא נמתו
 אחריים הוא שחף על שלו אינו חומד להכריעו להיתר : [יג] ושימט פ"ח * גו'
 לתרן טעמי המשכה ומשניות הסותרות זו את זו והיינו גו' : [יד] יגיע נפין
 כי תחכל * דכיון דעל שלו אינו חומד כל שכן שאינו חומד צשל אחריים לנטע
 ולגולל : [טו] מזמני ליה * לאכלו אללס : [טז] אתייקודי ותייקודו צי * נגדון
 הם צנה שאני סועד אללס והנחתם היא ואין זו מתנה :

זוהר אחרי מות דף ע"ט ע"א

תאנא מאי דכתיב וארבה אסית ציכך וצין האשה * ארבעה
 ועשרים זיני ונסאבותא אטייל חוייא צבוקבא כד אתתו
 עמה כחושבן וארבה * ועשרין וארבע זינין (ס"א דינין) ונתערין
 לעילא * ועשרין וארבע לתתא * ושערא רבא וטופרין סגיא ודני
 דינין ונתערין צכלא * ותאנא כד צעת אתתא לאתדכא צערא לטעמא
 ההוא שערא דרבי ציומא דאיהי ונסאצא ולספרא טופררה וכל ההוא
 זיהווא די צהון * דתאנא צרזי דנסאבותא זיהווא דטופרין יתער
 זיהווא אחרא * וצניני כך צעיין גביזא * ונאן דאעבר לון לגמור
 כאלו אתער חסד בעלמא * דתיבא לא לצעי ליה לאיניס למהיב דוכר
 לזינין צעיין * דתינין אלף וארבע מאה וחמש זינין צעיין ונתאחד
 צהבוא זיהווא דאטייל הוא תקיפא וכלהו ונתערין צהבוא זיהווא
 דטופרין ואטייל ונאן דצעי יצביד צהו חרשין לכבי כשא נשום אטיין
 דחליין צהו * ונאן דאעבר לון כאלו אסגי חסד בעלמא ודינין צעיין
 לא נשחכין * ועבר ההוא זיהווא וטופררה דרשים ציה דתיבא
 נאן דדריך צרגליה או צמסאניה עלייהו יכיל לאתקא * ונה צהאי
 סיורי

טקורי דטיורי דזוהמא דלעילא כך אסתא דמוקבלא ואתחברת בחויל
 ואתיל בה זוהמא על אסת כמא וכמא : ווי לעלמא דמוקבלא מכה
 זוהמא זוהמא : בניני כך ואל אשה בנדת טומאתה לא תקרב : אמר
 רבי שמעון אמר קודשא בריך הוא הביאו עלי כפרה בראש הדש : עלי
 ודאי בנין דיתעבר ההוא הויל ויתבסק מאן דבעיא : עלי כמא דכתיב
 שרפים עומדים ומעל לו : ועל דא כתיב בקרה הנועדים על ה'
 דבניניהון אתער מאן דאתער דאמי מקטרייהו : אוק הכא הביאו עלי
 כפרה : עלי ממש בנין דיתבסק ויתעבר ולא אסתכח הויל באחר
 דשארין : וכל כך למא : על שמעטתי את הירח ושלטא בה מאן דלא
 אלטרין : ובניני כך כתיב ואל אשה בנדת טומאתה לא תקרב : זכאה
 דא דרבי שמעון בן יוחאי שארי בנייה זכאה עדכיה בין עלאין
 ואתאין : עליה כתיב אשרך ארץ שולכך בן חורין מהו בן חורין
 דוקין רשא לגלגה ולפרשא עלין ולא דחיל : כהאי דאיהו בן חורין
 וינעו מאי דבעיא ולא דחיל : מהו מלכך דא הוא רבי שמעון בן יוחאי
 ונאריה דאורייתא ונאריה דחכמתא : דכד הוה רבי אבא וחברייא חמאן
 לרבי שמעון הוו רבטי אבתריה ואמרי אחרי ה' ולכו באריה ישאג :

יוסף לחק' מוסרי' משערי תשובה לר' דף ר' ע"ג:

כתוב זכתי אלהים רוח נשדרה לב נשדר ונדכה אלהים לא תשוב : רוח
 נשדרה הוא הרוח הנוטה והנכונת ולב נשדר על שני תחורה
 בגשמיות כי התשובה נמוכה בלב כנו שנאמר תלאת לבו נתת לו ויחזור בתשובה
 נאמר הנקרא הוא ובאמרו לב נשדר ונדכה אלהים לא תשוב לתירו וזה כי ציל
 התשובה מתגלה אל השם שצורת התשובה בגשמיות וכי זף מעיקרי התשובה :
 ויוד באמר צענין התשובה להחיות רוח שפלים ולהחיות לב נדכאים : ואמרו
 ז"ל כל שיש בו שלש מדות הללו מתלמידיו של אברהם חזינו עין טובה ורוח
 נמוכה ונפש שפלה : ענין נפש שפלה שאינו הולך אחר השפלים בגשמיות נס
 צדיקים הנומדים כנו שחזינו שאמר אברהם הנה נא ידעתו כי אשכ יפת
 מרחק את שלא נסתכל בה עד היום ההוא להתבונן על חכמת יפיה : ואמרו
 ז"ל כמה שכתבו ותסיין לרדות עד יום מותן אלמנות חיות כלל יום היה דוד
 מורה להטיב את רשען ונותן תמרוזין לקשטן כדי להזיק נתיבותו ולהכניעה
 צאמר כובש יגרו מכן למען יתכפר לו על דבר פת שבע :

הלכה פסוקה : הר"ס ה' איסורי ביאה פ' כ"ב :

אין מונחין חילויל אדם נאמן וכשר להיות שומר חזר שיש פס גאים אע"פ
 שהוא גיורא צחק צחק שאין התעוררפוס לעריות וחסור לאדם למנות
 אפוערופוס על ביתו שלא ינכין אחרו לדבר ענינים : ב חסור לתלויד חס
 גשקן צמור שיש בה ולמטה אע"פ שאינו מתיחד עמה מפני חסד : חלא אם

כן היתה אשמו עמו וכן אלמנה אסורה לגדל כלב ומפי החסד ולא תקנה את
עצדים זכרים חפילו קטנים ונכני החסד:

ליל ששי

לירוי יהוה

(ב) וְאֵת פֶּרֶךְ הַחֲמָאֵת וְאֵת שְׁעֵיר הַחֲמָאֵת אֲשֶׁר
 הוּבֵא אֶת־דָּמָם לְכַפֵּר בְּקֹדֶשׁ וַיֵּצֵא אֶל־
 מַחֲוִיזַן לַמִּחְנֶה וְשָׂרְפוּ בָאֵשׁ אֶת־עֲרֹתָם וְאֶת־בִּשְׂמֵם
 וְאֶת־פָּרָשָׁם: (ג) וְהִשְׂרֵף אֹתָם יְבִכֶם בְּגִדְיֹו וְרִתּוֹ
 אֶת־בְּשָׂרוֹ בְּמַיִם וְאֶחָרֵי־כֵן יָבוֹא אֶל־הַמִּחְנֶה:
 (ד) וְהִיְתָה לְכֶם לְחֻקַּת עוֹלָם בְּחֹדֶשׁ הַשְּׁבִיעִי בַעֲשׂוֹה
 לְחֹדֶשׁ הָעֵנָי אֶת־נַפְשֹׁתֵיכֶם וְכֹל־מְלֹאכֶה לֹא תַעֲשׂוּ
 הַאֲזִיחַ וְהַגֵּר הַגֵּר בְּהוֹכְבְּכֶם: (ה) כִּי־בַיּוֹם הַזֶּה וְכִפֵּר
 עֲלֵיכֶם לְמַתֵּר אֶתְכֶם מִכָּל חַטָּאתֵיכֶם לִפְנֵי יְהוָה הַטְּהִירוּ
 (ו) שִׁבְתֵּי שְׂפָתוֹן הִיא לְכֶם וְעֵינֵיהֶם אֶת־נַפְשֹׁתֵיכֶם
 חֻקַּת עוֹלָם: (ז) וְכִפֵּר הַכֹּהֵן אֲשֶׁר־יִמְשַׁח אֹהֶוּ וְאֲשֶׁר
 יִמְלֵא אֶת־יָדָיו לְכַתֵּן מִדַּת אָבִיו וְלִבֶּשׂ אֶת־בְּגָדֵי הַכֹּהֵן
 בְּגָדֵי הַקֹּדֶשׁ: (ח) וְכִפֵּר אֶת־מִקְבַּשׁ הַקֹּדֶשׁ וְאֶת־אֹהֶוּ
 מוֹעֵד וְאֶת־חַמּוּצֹתָם יְכַפֵּר וְעַל הַכֹּהֲנִים וְעַל־כָּל־עַם
 הַקֹּהֵל יְכַפֵּר: (ט) וְהִיְתָה־זֹאת לְכֶם לְחֻקַּת עוֹלָם לְכַפֵּר
 עַל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל מִכָּל־חַטָּאתָם אֶחָת בַּשָּׁנָה וַיַּעַשׂ כַּאֲשֶׁר
 צִוָּה יְהוָה אֶת־מֹשֶׁה: (י) וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר:
 (יא) דַּבֵּר אֶל־אַהֲרֹן וְאֶל־בָּנָיו וְאֵל כָּל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתָּ
 אֲלֵיהֶם זֶה הַדָּבָר אֲשֶׁר־צִוָּה יְהוָה לֵאמֹר: (יב) אִישׁ אִישׁ
 מִבֵּית יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר יִשְׁחַט שׂוֹר אוֹ־כֶשֶׂב אוֹ־עֵז בַּמִּחְנֶה
 אוֹ אֲשֶׁר יִשְׁחַט מַחֲוִיזַן לַמִּחְנֶה: (יג) וְאֶל־פֶּתַח אֹהֶל מוֹעֵד
 לֹא

לא הביאו להקריב קרבן ליהוה לפני משכן יהוה
 דם יחשב לאיש ההוא דם שפך ונקרה האיש ההוא
 מקרב עמו: (יג) למען אשר יביאו בני ישראל את
 זבחיכם אשר הם זבחים על פני השדה והביאים
 ליהוה אל פתח אהל מועד אל הכהן וזבחו זבחי שלמים
 ליהוה אותם: (יד) וברק הכהן את הדם על מזבח יהוה
 פתח אהל מועד והקטיר החלב לריח ניחם ליהוה:
 (טו) ולא יזבחו עוד אה זבחיכם לשעירם אשר הם זנים
 אחריהם תקר עולם הדיה נאת להם לדרתם:
 (טז) ואלהם האמר איש איש מבית ישראל ומן
 הגר אשר יגור בתוכם אשר ישלה עליה אוזנב:
 (יז) ואל פתח אהל מועד לא יביאנו לעשות אתו
 ליהוה ונקרה האיש ההוא מעמו: (יח) ואיש
 איש מבית ישראל ומן הגר בתוכם אשר יאכל
 בלדם ונחתי פני בגפוש האכלת את הדם והקרת
 אהה מקרב עמך: (יט) כי גפש הכשר בדם הוא ואני
 יסתיו לכם על המזבח לבקר על נפש הים כיהדם
 הוא בגפוש וקבר: (כ) על פני אמרת לבי ישראל כל
 גפש מכם לא תאכל דם ובגר הגר בתוכם לא תאכל
 דם: (כא) ואיש איש מבני ישראל ומן הגר בתוכם
 אשר יצור איד הנה או עוף אשר יאכל ושפך את דמו
 וכסהו בעפר: (כב) כן גפש כל בשר דמו בגפוש
 הוא ואמר לבני ישראל הם כל בשר לא תאכלו כי
 גפש כל בשר דמו הוא כל אכליו יקרה: (כג) וכל
 גפש אשר האכל גבלה ומרפה באזרח ובגר וכבם
 בגרדי ורחין במים וממא עד הערב ומקד: (כד) ואם
 לא יכבם ובשרו לא ירחין וגשא עוני: (כה) וידבר יהוה

אֶרְמִישָׁה לְאָמֹר: (ט) דְּבַר אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם
אֲנִי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם:

(ו) וַיֵּת הוֹרָא דְחַטָּאתָא וַיֵּת צַפְרָא דְחַטָּאתָא דְאִתְעַל
מִדְמַהוּן לְכַפְרָא בְּקוֹדֶשָׁא נְפִישׁ לְמַבְרָא
לְמִשְׁרִיתָא וַיִּזְקְרוּן בְּנִזְרָא יֵת מְשַׁבְּיָהוּן וַיֵּת בְּשִׁרְהוּן וַיֵּת
אוֹכְלִיהוּן: (ז) וַדְמוּקִיד יְהוּוּן יִצְבַּע לְבוּשׁוֹתַי וַיִּסְתִּי וַיֵּת
בְּשִׁרְיָה בְּמִנְיָא וַיִּבְתֵּר בֶּן יַעֲקֹב לְמִשְׁרִיתָא: (ח) וַהֲתֵי לְכוּן
לְקַיִם עַלְמֵם בְּיַרְחָא שְׁבִיעָאָה בְּעִשְׂרָא לְיַרְחָא תַעֲנִין יֵת
נְפִשְׁתִּיכוּן וְכֹל עֵיבִידָא לֹא תַעֲבִדוּן יִצְיָבִיא וְגִזְרִיא
דִּיתְגִּירוּן בְּיַיְכוּן: (ט) אַרְי בְּיוֹמָא הַרְדִּין יִכְפֵּר עַלְכוּן
לְדַבְּרָא יְהוּוּן מִכָּל חוֹבִיכוּן קָדָם יֵת תְּדַבְּרוּן: (י) שְׁפַת
שְׁבַתָּא הִיא לְכוּן וַתַּעֲנִין יֵת נְפִשְׁתִּיכוּן קָיִים עַלְמֵם
(יא) וַיִּכְפֵּר בְּהִנָּא דְרַבִּי יְהוּיָה וְדִקְרִיב יֵת קוֹרְבָנִיה לְשִׁמְשׁוֹ
הַחוּה אֲבוּהֵי וַיִּלְבַּשׁ יֵת לְבוּשֵׁי כוֹצָא לְבוּשֵׁי קוֹדֶשָׁא
(יב) וַיִּכְפֵּר עַל מַקְדָּשׁ קוֹדֶשָׁא וְעַל מִשְׁכַּן זְמָנָא וְעַל מַדְבָּרָא
יִכְפֵּר וְעַל בְּהִנָּא וְעַל כָּל עֲמָא דְקַהְלָא יִכְפֵּר: (יג) וַתְּהוּ
דָּא לְכוּן לְקָיִים עַלְמֵם לְכַפְרָא עַל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל מִכָּל
חוֹבִיהוּן חֲדָא בְּשַׁתָּא וְעַבְד בְּמָא דְפַקִּיד יֵת יֵת מִשְׁחָה
(יד) וּמְלִיל יֵת עִם מִשְׁחָה לְמִימֵר: (טו) מְלִיל עִם אַתְרוּן וַיִּסֵּם
בְּנוֹהֵי וְעִם כָּל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַתִּימַר לְהוּן דִּין פְּתִיגָמָא
דְּפַקִּיד יֵת לְמִימֵר: (טז) גְּבַר גְּבַר מִבֵּית יִשְׂרָאֵל דִּיפִישׁ
חוּר אוֹ אִימֵר אוֹ עֲזִינָא בְּמִשְׁרִיתָא אוֹ דִּיבֹס מִבְּרָא
לְמִשְׁרִיתָא: (יז) וְלְהַרְע מִשְׁכֹּן זְמָנָא לֹא אִיתִיה לְקַבְּלָא
קוֹרְבָנָא קָדָם יֵת קָדָם מִשְׁכָּנָא דִּי דְמָא יַחֲשָׁב לְנִבְרָא
הַחוּיָא דְמָא אֲשֶׁר וַיִּשְׁתַּיְצִי אִינְשָׁא הַחוּיָא מִעֲמִיתָה
(יח) כְּדִיל דִּיתְתוּן בְּנֵי יִשְׂרָאֵל יֵת דְּבַחִיהוּן דְּאִינְטוּן דְּבַחִין
עַל

על אפי חקלא ויחינון קדם יי לתרע משפן זמנא לנת
 כהנא ויבסון נכסת קודשין קדם יי יתהון: (י) ויזרוק
 כהנא ית דמא על מדבחא כיי בתרע משפן זמנא ויסיק
 סרבא לאתקבלא ברעא קדם יי: (ט) ולא ידבחו
 עוד ית דבתיהון לשרין דאינון טען בתריהון קנים עלם
 חתי דא להון לדריהון: (ט) ולחון תימר גבר גבר
 מבית ישראל ומן גיוריא דיתגורון בינוכון דסיק
 עלתא או נכסת קודשא: (י) ולתרע משפן זמנא לא
 יחינויה למעבר יתיה קדם יי וישחיצו אינשא ההוא
 מעמיה: (י) ויגבר גבר מבית ישראל ומן גיוריא
 דיתגורון בינוכון דייכול כל דמא ואתן רוניו באינשא
 דיכול דמא ואישיצו יתיה מגו עמיה: (ט) ארי נפש
 בסרא בדמא היא ואנא יקביתיה לבון על מדבחא
 לכפרא על נפשתיכון ארי דמא הוא על נפשא
 מכפר: (י) על פן אמרית לבני ישראל כל אינש מנוכון
 לא יכול דמא וגיוריא דיתגורון בינוכון לא יכול דמא:
 (כ) ויגבר גבר מן בני ישראל ומן גיוריא דיתגורון
 בינוכון דיצוד צידא חיקא או עופא דמתאכיל וישוד
 ית דמיה ויבסוניה בעפרא: (כ) ארי נפש כל בסרא
 דמיה כנפשיה הוא ואמרית לבני ישראל דם כל בסרא
 לא היכלון ארי נפש כל בסרא דמיה היא כל דיכליגיה
 ישחיצו: (ג) וכל אינש דיכול נבילא ותבירא ביצביא
 וגיוריא ויצבע לבושהו ויסחי קמא ויהי מסאב עד
 במשא וידבי: (ד) ואם לא יצבע ובסריה לא יסחי
 ויביל חוביה: (כ) ומליל יי עם משה למימר: (י) מליל
 עם בני ישראל ותימר להון אנא יי אלתכון:

יום הששי

אחד הריאת פ' השזוע שנים וקרא וז' מרגוס והפערה ומזמור ה' ונג' זמור
לצד (או מזמור סיד ליום השבת וה' ונג') יל"ח דצרו משנה והלכה מסנה
עבודת סהול נגד היסוד צמינת כיום :

משנה אהלות פרק ג'

א כל המטמאין באהל ששחלקו והקניטן לתוך הבית ר' רוקא
בן הרבינס מטהר. וחכמים מטמאין. ביצד הניגע קניטין
חצוי ותים מן הנבילה או נושאן במת. הנוגע בבחצי בית ומאחיל
על בחצי בית. או הנוגע בבחצי בית ובחצי בית מאחיל עליו. מאחיל
על בשני חצוי ותים. מאחיל על בחצי בית ובחצי בית מאחיל עליו
ר' רוקא בן הרבינס מטהר וחכמים מטמאין. אבל הנוגע בבחצי
בית ודבר אחר מאחיל עליו. ועל בחצי בית או מאחיל על בית
וית ודבר אחר מאחיל עליו ועל בחצי בית טהור. א"ר מאיר או
בית ר' רוקא בן הרבינס מטהר וחכמים מטמאין. הכל מאיר או
מן המגע עם המשא. והמשא עם האהל. זה הכלל כל שהוא טהור
אחד טמא. משני שמות טהור: ב מלא תרוד רקב ששני
בתוך הבית. הבית טמא. ור' שמעון מטהר. רביעית דם ששני
בתוך הבית הבית טהור. נבלעה בקסות אם מתבפסת ויוצא קניטין
רביעית דם טמאה. ואם לאו טהורה. שכל הבלוע שאינו יכול
לצאת טהור: ג נשפק באויר אם היה מקומו קמפרם והאהיל
על מקצתו טהור. היה אשבורן או שקרש טמא. נשפק על האסקתו
והוא קמפרם בין מבפנים בין מבחוץ והבית מאחיל עליו טהור
היה אשבורן או שקרש טמא. כל שבמת טמא הוין מן השנים
ובשער הצפורן. ובשעת חבורן הכל טמא: ד ביצד. המת בזה
ושערו קנינים. הבית טמא. עצם שיש עליו בוית בשר הכנים מקנה
מבפנים והבית מאחיל עליו טמא. שני עצמות ועליהם כשני חכמי
ותים בשר. הכנים מקצתם מבפנים והבית מאחיל. עליהם טמא
היו החוכים בידי אדם טהור שאין הבורי אדם חבור: ה אית
דם הבוסת. מת שנוצא ממנו שמינית פתיו ושמינית לבמותו. ר' ר
עקיבא ר' ישמעאל אומר רביעית פתיו ורביעית לבמותו. נישל טהור
ומיה

ומז
כב
מת
לא
בטפ
אבל
אמר
מרו
שהו
משה
שרד
ביצי
מה
מלח
אומר
רבי
דחכ
חנינ
אמר
רבי
אמר
בכב
והא
רש

אחרי יום ששי רכה

ומזה רביעית ר' אלעזר בר' יהודה אומר זה וזה כמים איתו דם
תכנסת צלוב שדמו שותת ונמצא תחתיו רביעית דם טמא אכל
מת שדמו נמשך ונמצא תחתיו רביעית דם טהור ר' יהודה אומר
לא כי אלא השותת טהור והנמשך טמא: ו בנות מן המת פתחו
בטפח והמת פתחו בארבעה טפחים להציל הטומאה על הפתחים
אכל להוציא הטומאה בפותח טפח גדול מפניו במת ר' יוסי
אמר השדרה והגולגולת במת: ז טפח על טפח על רום טפח
מרובע מביא את הטומאה וחוצץ בפני הטומאה ביצד כיב
שהוא קמור פחת חבית יש בו פותח טפח ויש ביציאתו פותח
טפח טומאה בתוכו הכית טהור טומאה בכית מה שבתוכו טהור
שדרה הטומאה לצאת ואין דרבה להכנס יש בו פותח טפח ואין
ביציאתו פותח טפח הטומאה בתוכו הפות טמא טומאה בכית
מה שבתוכו טמא אחד חור שחררוהו מים או שרצים או שאכלתו
מלחת וכן מדבד של אבנים וכן סואר של קורות רבי יהודה
אומר כל אהל שאינו בידי אדם אינו אהל ומזה בשקפים
ובספלים:

הלכה נדה 97 ר' ע"ח

רבי חנינא [6] פלי קורתא דגרנשחא [3] ובדיק ביה [ג] לויט
עליה רבי ישמעאל ברבי יוסי באסכרא [7] רבי חנינא הוא
דחכים כולי עלמא לאו חכימי הכי אמר רבי יוחנן חכמתא דרבי
חנינא גרמא לי דלא אחוי דמא מטמינא מטהר מטהרנא מטמא
אמר רבי אלעזר ענוותנותא דרבי חנינא גרמא לי דחואי דמא ומה
רבי חנינא דענותן הוא מחית נפשיה לספק וחוי אנא לא אחוי
אמר רבי זירא טבעא דכבל גרמא לי דלא חואי דמא דאמינא
בטבעא לא ידענא בדמא ידענא למימר דבטבעא תליא מילחא
והא רבה הוא ידע בטבעא ולא ידע בדמא כל שכן קאמר ומה
רבה ידע בטבעא לא חוא דמא ואנא אחוי:

רש"י [6] פליי עזקע: [3] וזניק ציב צלא וויס: [ג] לויט עליה ר"י
חאחד זיעעס כן צאסכרא: [7] דרבי חנינא הוא דחכים וזניי דזק
כי הוי גוונא:

וזרר משפטים דף ז"ח ע"ט

תא חוי ביומא דשבתא בשעתא דאתקדש יומא' נכקי' כשמתין ויגו
 חילנא דחיי ומכשבן אינון כשמתין קדישין לתתאי וייתין שבו
 כל יומא דשבתא ולצהר דכפיק שבתא סלקין כלהו כשמתין ומתעטין
 בשטרין קדישין לעילא (וכד מתעטין בההוא טבא חלין אינון בעלוי
 דההוא טיבו ודאי) חוף הכי קב"ה חזינן לההוא ב"כ ודא הוא כשמתין
 חחרא ואע"ג דדא זמנא ליה' כשמתא דהוא ליה בקדומתא סדרה
 דקדומתא כסותה ועונתה לא יגרע כונה דלתתא:

יוסף לחק' מוסר' משערי תשובה לר' דף ר"ע ט:

מעיקרי התשובה להענין קעלוי' דדבר אשר זדה עליו' אם התכל
 צעירות יתנהב צניחת עינים' אם הטא' בלשון הרע יעסו
 צמורה וכלל האיברים אשר הטא' ישמל לקיים צהם התלות וכן אמרו דל'
 הכניקים צאתו דבר שחוטאים זו מתרלים' עוד אמרו אם עשית חטאות
 עזירות עשה כנגדן חטאות חטאות של מלות' רגלים וממרות לרוך לרוב
 רלין לדבר מורה לשון שחר חמת ויגב חכו ופיו יפתח בחכמה ותורת חסד על
 לשון' ידים שופכות דם פתחו יפתח את ידו לחמוך לעניו' עינים רמות יח
 גבא וסח עינים' לז חורש ומשצות און בלבו ילפון חמרי התורה ויהי אמת
 לזו תשובות' השלח מדנים זין אחים יבקש שלום וירדפכו' (ולרוך)
 דרכיו כענין שנאמר נחמסה דרכינו ונחקורה וכשזה אל ה' יועשה בן
 דרים' האחד למען יזכור כל הדברים שחטא עליהם ויתודה על כוון
 הידיו מעיקרי הכפרה' והשני למען ידע כמה לו עונות וחטאים ויחן
 להכניע' והשלישי כי אע"פי שקרא מקבל עליו לעזוב כל חטא דרך חיים
 הדברים שחטא עליהם כדי לעשות צהם גדרים ולהשמר מאד לנגשו צהם
 ממארה היזר כי נפשו עלולה צהן אחרי אשר נקלו צעיניו ושלט ילדו צהם ויהי
 נפשו חולה מהמעשים הרס והטולה כאשר יחל להצריח דרך להזהר מהצד
 עינים שלא יחזירוהו לחלוץ:

הלכה פסוקה' הר"ס ה' שבת פ"ה:

החורש כל שהוא חייב המנגש צעוקי האילנות והמקדש עשנים
 המורד את השריגים כדי ליפות את הקרקע הרי זה תולדת חסד
 ומטיעשה כל שהוא חייב' וכן המסרה פני השדה כגון שהספיל התל ודרוהו
 תלל הגוף חייב משום חורש ושיעורו כל שהוא' וכן כל המסרה גומרת ישיד
 כל שהוא: ב' האורע כל שהוא חייב הזומר את האילן כדי סילוח הרי זה מנוח
 אורע' אצל המשקה למחין ואילנות צצת הרי זה תולדת אורע וחייב כגון
 שהוא' וכן הסורה חטין ושעורין וכו' צהן צמים הרי זה תולדת אורע וחייב
 צכל שהוא: ג' הקולר כגרוגרת חייב ותולת מולדת קולר הוא' וכל השוק
 דבר מגדולו חייב משום קולר' לפיכך לרור שעלו צו עשנים וצמח שטלה
 צמח

כסנה ועצמים שלמחו ע"ג הכזית התולש מהן חייב שזה הוא נקוס גדולן
אל התולש מענין שאינו נקוב פטור משני שאין זה נקוס גדולו וענין נקוב
כגרי טורס קטן הרי הוא כארץ והתולש נמנו חייב:

קדושים יום ראשון תורה

ינוון בקדושת טסה פסוקים אלו טסה כנגד ׀ דנוויו יוד דסס ז"ן להטאיר
זו הארה ונתוספת נטמה של שפת טענה:

(ב) וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל-מֹשֶׁה לֵאמֹר: וּמַלִּיל יִי עִם מֹשֶׁה
 לְמִימַר: (3) דַּבֵּר אֶל-כָּל-עַדְת בְּנֵי-יִשְׂרָאֵל
 וְאמַרְתָּ אֲלֵהֶם קְדוּשִׁים תִּהְיוּ כִי קְדוֹשׁ אֲנִי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם:
 מַלִּיל עִם כָּל בְּנֵי-יִשְׂרָאֵל וְתִמַּר לְהוֹן קְדִישִׁין
 תִּהְיוּ אֲרִי קְדִישׁ אֲנִי יִי אֱלֹהֵיכֶן: (ג) אִישׁ אִמּוֹ וְאָבִיו
 תִּירָאוּ וְאֶת-שִׁבְתֵּי תִשְׁמְרוּ אֲנִי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם: וְכִר מִן
 אֲמִיה וּמִן אָבוֹהִי תִהְיוּ דַחְלוֹן בֵּית יוֹמֵי שְׁבִיבֵי דִילֵי
 תִּטְרוֹן אֲנִי יִי אֱלֹהֵיכֶן: (ד) אֶל-תִּפְגּוּ אֶל-הָאֱלִילִים וְאֱלֹהֵי
 מִסְכָּה לֹא תַעֲשׂוּ לָכֶם אֲנִי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם: לֹא תִחַפְּנוּן
 בְּסַר מַעֲשׂוֹן וְדַחְלוֹן דְּמַתְּבָא לֹא תַעֲבְדוּן לָכוֹן אֲנִי
 יִי אֱלֹהֵיכֶן: (ה) וְכִי תִזְבְּחוּ זִבְחַ שְׁלָמִים לַיהוָה לְרִצְוֹנְכֶם
 תִּזְבְּחֵהוּ: וְאֲרִי תִכְסוּן נִכְסֵי קִדְשִׁין קָדֵם יִי לְרַעְוֵא
 לָכוֹן תִּכְסוּנִיה: (ו) בַּיּוֹם וּבַחֲמֵי יִאֲכַל וּמִמַּחֲרַת וְהַנּוֹתָר
 עַד-יּוֹם הַשְּׁלִישִׁי בָּאֵשׁ יִשְׂרָף: בַּיּוֹמָא דִּיתְנַבִּים וְתִאֲכִיל
 וּבַיּוֹמָא דְּבִתְרוּהִי וְדִישְׁמַר עַד יוֹמָא תְּלִיתָאָה בְּנוֹרָא
 תִּתְקַד:

(6) וַיְהִי דְבַר־יְהוָה אֵלַי לֵאמֹר: וַהֲוֵה פְתָנָם נְבוֹאָה מִן
 קִדְמָי יְעַמֵּי לְמִימְרִי: (3) בְּזֶאֱדָם דְּבַר אֲתֻקְנִי
 יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתָּ אֱלֹהִים כֹּה אָמַר אֲדֹנָי יְהוִה הַלְדַרְשׁ אֶת־
 אַתְּם בָּאִים חִי־אֲנִי אִם־אֲדַרְשׁ לָכֶם גַּאֲם אֲדֹנָי יְהוִה: כִּי־
 אָדָם אֲתֹנְבִי לְסִבֵּי יִשְׂרָאֵל וְהִימַר לְהוֹן כְּדָנָן אָמַר יְיָ
 אֱלֹהִים הַלְמַתְּבַע אֹלְפָן מִן־קִדְמֵי אֲתוֹן אֲתוֹן מַיִם אָנָּה
 אִם אֲשֶׁהֲאִיל לְכוֹן בְּמִימְרֵי אָמַר יְיָ אֱלֹהִים: (2) הַתְּשֻׁפְטִי
 אַתְּם הַתְּשֻׁפְטִי בְּזֶאֱדָם אֲתֻקְנֵכֶת אֲבוֹתְכֶם הַדְּעִים:
 הַתּוֹכַחַת יִתְהוֹן הַתּוֹכַחַת בַּר אָדָם יִתְהוֹעֲבַת אֲבַתְהוֹן
 הַדְּעִינוֹן: (7) וְאָמַרְתָּ אֱלֹהִים כֹּה־אָמַר אֲדֹנָי יְהוִה בְּיוֹם
 בַּחֲרֵי בְיִשְׂרָאֵל וְאֲשֶׁא יְדֵי לְזַרְעֵ בֵּית יַעֲקֹב וְאֲזַרְעֵ לָהֶם
 בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם וְאֲשֶׁא יְדֵי לָהֶם לֵאמֹר אֲנִי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם:
 וְהִימַר לְהוֹן כְּדָנָן אָמַר יְיָ אֱלֹהִים בְּיוֹמָא דְאַתְרֵיעִיתוּ
 בְיִשְׂרָאֵל וְקִיַּמִּית לְהוֹן בְּמִימְרֵי לְזַרְעָא דְבֵּית יַעֲקֹב
 וְאַתְגַּלִּיתִי לְמַפְרָקְהוֹן בְּאֶרְעָא דְמִצְרַיִם וְקִיַּמִּית לְהוֹן
 בְּמִימְרֵי לְמִימַר אָנָּה יְיָ אֱלֹהֵכוֹן: (5) בְּיוֹם הַהוּא נִשְׂאִיתִי
 יְדֵי לָהֶם לְהוֹצִיאֵם מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם אֶל־אֶרֶץ אֲשֶׁר־חָדַתִּי
 לָהֶם: וְבַת חֶלֶב וְדָבָשׁ צָבִי הִיא לְכֹל־הָאֶרֶצוֹת: בְּיוֹמָא
 הַהוּא קִיַּמִּית לְהוֹן בְּמִימְרֵי לְאֶפְקוּתְהוֹן מֵאֶרְעָא
 דְּמִצְרַיִם לְאֶרְעָא דִּיהַבִּית לְהוֹן עֲבָדָא חֶלֶב וְדָבָשׁ
 הַוִּשְׁבָּחָא הִיא לְכֹל מְדִינָתָא: (1) וְאָמַר אֱלֹהִים אִישׁ שְׂקוּצָא
 עֵינָיו הִשְׁלִיכוּ וּבְגָלוּלֵי מִצְרַיִם אֶל־הַטְּמָאוּ אֲנִי יְהוָה
 אֱלֹהֵיכֶם: וְאָמַרְתִּית לְהוֹן גְּבַר יִתְשְׁקוּצוּהֵי אֲרַחֲקוּ
 מִקְּבִיל עֵינוּהֵי וּבְפוֹלְחוֹן טַעֲנַת מִצְרַאִי לֹא תִסְתַּמְּבֹנוּ
 אָנָּה יְיָ אֱלֹהֵכוֹן:

כתובים

(6) הַדָּלָה תִסּוּב עַל-צִירָה וְעֶצֶל עַל-מִטְחָו : הַיָּד
 תִרְעָא דְמִכְרָךְ עַל צִירָתָא הִיכְנָא עִמְלָא
 עַל עֲרִמְיָה : (3) טָמֵן עֶצֶל יָדוּ בַצִּלְחַת נְלָאָה לְהַשִּׁיבָה
 אֶל-פִּיּו : עִמְלָא טַמְשִׁי אִירִיָה בְשִׁחָתָתָא לְאֵעִי
 דְנִיחַפְכִיָה לְפִומְיָה : (4) חֲכָם עֶצֶל בְּעִינְוֵי מִשְׁבְּעָה מִשִּׁיבִי
 מָעַם : עִמְלָא חֲכָם בְּעִינְוֵי טַב מִן שִׁבְעָא יְהִי טַעֲמָא :
 (7) מִחֲזִיק בְּאֻזְנֵי-כֶלֶב עֵבֶר וּמִתְעַבֵּר עַל רֵיב לֹא-לֹו : דִּלְכַד
 בְּאֻדְנֵוֹ דְכֶלֶבָא נֹאצִי וּמִתְנַצֵּי עַל דִּינָא דִלָּא דִילִיָה :
 (8) בְּמִתְלַחֵלֶה הִירָה זְקִים חֲצִים וּמְוֹת : אִין הוּוּ דְמִתְפַחַת
 דִּי בִשְׁט גִירִי שְׁנוּנֵי דְמוֹתָא : (1) כּוֹ-אִישׁ רָמָה אֶת-רַעְהוּ
 וְאָמַר הֲלֹא-מִשְׁחַק אָנִי : הִיכְנָא גִבְרָא דְמַרְמֵי בְחִבְרִיָה
 וְאָמַר מִנְחָךְ מְחִכִית :

משנה כללים פרק ו'

א אִיזְהוּ עֲרִים • תְּנוּטַע שׁוּרָה שֶׁל חֲמֵשׁ גִּפְנִים בְּצַד הַגֶּזֶר שֶׁהוּא
 גְּבוּה עֶשְׂרֵה טַפְחִים • אוּ בְצַד חֲרוּץ שֶׁהוּא עֶמּוּק עֶשְׂרֵה
 טַפְחִים וְרַחֵב אַרְבַּע • נוֹתְנִין לוֹ עֲבוּדְתוֹ אַרְבַּע אַמּוֹת • בִּשְׁ"א מְדַרְדִּין
 אַרְבַּע אַמּוֹת מֵעַקֵּר הַגִּפְנִים לְשָׂרָה וּבִה"א מִן הַגֶּזֶר לְשָׂרָה • אֶ"ר
 יוֹתְנִין בֶּן נֹרִי טוֹעֵן בְּלֹ הָאוֹמְרִים בֶּן • אֶלָּא אִם יֵשׁ שֵׁם אַרְבַּע אַמּוֹת
 מֵעַקֵּר גִּפְנִים וְלִגְדֵר • נוֹתְנִין לוֹ אֶת עֲבוּדְתוֹ וְזֹרַע אֶת הַמּוֹתֵר •
 וּכְמָה הִיא עֲבוּדַת הַגֶּזֶן שֶׁשָּׂה טַפְחִים לְכָל רוּחַ • ר' עֲקִיבָא אוֹמֵר
 שְׁלֹשָׁה : ב עֲרִים שֶׁהוּא יוֹצֵא מִן הַמְדַרְגָּה • ר' אֱלִיעֶזֶר בֶּן עֲקִיב
 אוֹמֵר אִם עוֹמֵד בְּאֶרֶץ וּבוֹצֵר אֶת כָּל הָרִי וְהָ אוֹסֵר אַרְבַּע אַמּוֹת
 בְּשָׂרָה • וְאִם לֹאוֹ אֵינוֹ אוֹסֵר אֶלָּא כִּנְגֻדוֹ • ר' אֱלִיעֶזֶר אוֹמֵר אִף הַתְּנוּטַע
 אֶתֵּת בְּאֶרֶץ וְאֶתֵּת בְּמַדְרֵגָה אִם גְּבוּה מִן הָאֶרֶץ עֶשְׂרֵה טַפְחִים
 אֵינָה מִצְטַרְפֶּת עִמָּה • וְאִם לֹאוֹ הָרִי זוֹ מִצְטַרְפֶּת עִמָּה : ג הַמְדֵּלָה
 אֶת הַגֶּזֶן עַל מִקְצַת אֲפִסְרוֹת לֹא יִבְיֵא וְרַע אֶל פֶּתַח הַמּוֹתֵר • וְאִם
 הִבְיֵא לֹא קִדְשִׁי • וְאִם הִלָּךְ הַחֲדָשׁ אֲסוּר • וְכֵן הַמְדֵּלָה עַל מִקְצַת
 אֵילָן

אילו סרק: ד המדלה את הנפן על מקצת אילן מאכל. מותר
 להביא זרע אל פחת המותר. אם הלך החדש יחזירנו מעשה
 שהלך ר' יהושע אצל ר' ישמעאל לכפר עויו והראהו נפן מודלה
 על מקצת תאנה אמר לו מה אני להביא זרע אל פחת המותר
 אמר לו מותר. והעלהו משם לבית המגנייה והראהו נפן שהוא
 מודלה על מקצת הקורה וקדן שק שקמה וכו' קורות הרבה אמר
 לו פחת הקורה זו אסור והשאר מותר: ה אינהו אילו סרק כל
 שאינו עושה פירות. ר' מאיר אומר הכל אילו סרק חוץ מן תחת
 והתאנה. ר' יוסי אומר כל שאין במוהו נזמין שדות שלמות תמי
 זה אילו סרק: ו פסקי ערים שמונה אמות ועוד. וכל מדות
 שאמרו חכמים בפרם אין בהם ועוד. חוץ מפסקי ערים. אלו הן
 פסקי ערים. ערים שחרכ מאמצעו ונשתיירו בו תמש נפנים מבין
 והמש נפנים מבין. אם יש שם שמונה אמות לא וביא זרע לשם
 שמונה אמות ועוד נותנין לו כדי עבודתו וזרע ארז המותר:
 ז ערים שהוא יוצא מן הכותל מתוך הקרן וכלה. נותנין לו עבודתו
 וזרע את המותר. ר' יוסי אומר אם אין שם ארבע אמות לאביא
 זרע לשם: ח הקנים היוצאים מן הערים וחם עליהם לפסקן
 כנגדן מותר. עשאן כדי שיהלך עליהן החדש אסור: ט הפתח
 היוצא מן הערים רואין אותו כאלו מטימלת תלויה בו כנגדו אסור
 וכן בבלית. הפותח זמורה מאילו לאילו פתחיה אסור. פסקה
 בתכל או בגמיו. פחת הספוק מותר. עשאנה כדי שיהלך עליו
 החדש אסור:

הלכה זרכות דף כ"ז ע"ב:

רב מקלע לבי גניבה וצלי [ח] של שבת בערב שבת והוא מצלי
 רבי ירמיה בר אבא לאחוריה דרב וסוים רב [ג] ולא פסקיה
 לצלותיה דרבי ירמיה [ג] שמע מינה הלכת שמע מינה מתפלל אדם
 של שבת בערב שבת ושמע מינה מתפלל הלמיד אחורי רבו ושמע
 מינה אסור לעבור כנגד המתפללין מסייע ליה לריב"ל דאמר ריב"ל
 אסור לעבור כנגד המתפללין אינו והא הכי אמי ורבי אמי הלמי
 רבי אמי ורב אסי חוץ לארבע אמות הוא דתלמי. ורבי ירמיה
 דיבוי עבד הכי והא אמר רב יהודה אמר רב לעולם אל תתפלל
 אדם

קדושים יום ראשון

רלא

אדם לא [ג] כנגד רבו ולא [ס] אחורי רבו ותניא ר' אליעזר אומר
המתפלל אחורי רבו והנותן [נ] שלום לרבו והמתוויר שלום לרבו
וההולק על ישיבתו של רבו והאומר דבר שלא שמע מפי רבו נזרם
לשכינה שחשלק מישאל שאני רבי ירמיה בר אבא דתלמיד
חבר הוה [ז] והיינו דקאמר ליה רבי ירמיה בר אבא לרב מי בדלת
אמר ליה אין כדילגא [ח] ולא אמר מי כדיל מר ומי כדיל והאמר
רבי אבין פעם אחת התפלל ר' של שבת בע"ש ונכנס [ט] למרחץ
ויצא ושנה לן פרקין ועדיין לא השכה [י] אמר רבא ההוא דנכנס
להויע [יא] וקורם גזירה הוה:

רש"י [א] של שבת צערב שבת * שקבל עליו שבת וצערד יום: [ג] ט"ו
כר' יודא ס"ל דאמר תפלי המנחה איל ליה זמן תפלת המנחה
ועייל ליה זמן תפלת ערבית: [ב] ולא פסקיה לליתיה * כלומר לא הפסיק
זין רבי ירמיה ולבית לעצור לפניו ולישב צמקומו אלא עמד על עמדו:
[ד] כנגד רבו * אלא רבו ומרדא כאלו הם שוים: [ה] אחורי רבו * נני ויהא
הוא: [ו] שלום לרבו * כשאר כל אדם שלום עליך ולא אמר לו שלום עליך
רבי: [ז] והיינו דקאמר ליה * אותו היום שהתפלל רב של שבת צערב שבת
אמר ליה רבי ירמיה מי בדלת מן הולאכה הואיל וקבלת עליך שבת בתפלתך:
[ח] ולא אמר ליה מי בדיל מר * שיע מינה תלמיד חבר הוה ליה: [ט] לזית
הנרמץ * סלקא דעתך לאמר שגורו על הזיעה ועל הרמיה ששבת כדאני' דמוכנת
שבת צפ' כירא אלתא אף על גב דללי לא בדיל מאיסורי שבת: [י] אמר רבא
להויע * נכנס שזיעה מתחת מוס בית הנרמץ ולא נתן עליו מים: [יא] וקודם
מרה * עד שלא גזרו על הזיעה וצבל דוכתא דאמרינן כדאמר רבא להויע וכו'
מכאן אמרינן:

זוהר קדושים דף ע"א:

וידבר ה' אל משה לאמר * דבר אל כל עדת בני ישראל ואמרת
אליהם קדושים תהיו כי קדוש אני ה' אלהיכם * ר' אלעזר
פתח * אל תהיו ככוס כפרד אין הבין וגו' * בקמה זונכין אורייתא
אסהידת בהו צבתי כשא כמה זונכין אורייתא קלין לכל כשרין לאתשרא
להו וכלהו דמייכין בשינתא בחוביהון (ס"א צחוריהון) לא מסהכלין
ולא מנשיגיין * בהך אכסין יקומון ליומא דדינא עילאה כד יתבע לון
וילכא עלאה * עלצונא דאורייתא דלוותת לקבלהון ולא אהדרו אפיין
לקבלה דכלהו פנימין בכלל דלא ידעו ונהיינונתא דמלכא עלאה * ווי
לון ווי לכפשיהון דהא אורייתא בהו אסהידת ואמרת ווי פתי יסור הנה
חסר לב אמרה לוי * נהוי חסר לב * דליה ליה ונהיינונתא דמון דלא
אשתדל בצוריתא לאו ביה ונהיינונתא ופגים הוא וכלא * אמרה לוי *
אמרה לוי ובעי ליה כמה דאת אמר אמרה לאל סלעי * נהוי אמרה
אלא

אלא לאכללא ולאחוספא אוריתא דלעילא דהיא קרייה ליה חסו לב
 סגים ממהימנותא דהבי תנין כל מאן דלא אסתדל באוריתא אסור
 למקרב לגביה לאסתתפא בהדיה ולמעבד ציה סחורתא . וכל סכן
 למוהך עמיה באורחא דהא לית ציה מהימנותא (ועל דא) תנין כל צד
 כס דאזיל בארחא ולית עמיה מלי דאוריתא אסתייב בצפסיה . כל
 סכן מאן דאזדווג בארחא עם מאן דלית ציה מהימנותא דלא חסיב
 ליקרא דמאריה ודידיה דלא חס על צפסיה . ר' יהודה אומר מאן דלא
 חס על צפסיה היך ישלף כפסא דכשרא לצריה . אמר רבי אלעזר
 תוהבא על דרא והא אומר מלה וכו' . ועל דא כתיב אל תהיו כסוס
 כפרד אין הבין . זכאין אינון לדיקיא דמשתדלי באוריתא ויעיין
 אורחוי דקדושא בריך הוא ומקדסי גרמיייהו בקדושה דמלכא ולאסתמח
 קדישין בכלא . ובגין כך משלפי דוחא דקדושה מלעילא ובנייהו כלהו
 זכאי קשוט ואקרין בני מלכא בנין קדישין :

יוסף לחק' מוסר' משערי תשובה לר"י דף ר' ע"ד :

צריך שיחקור וידע ויכיר עונש כל אחד מעונותיו באיזה מהן יש תלקוח ותפילה
 יש חייבי כריתו' ובאיזה יש חייבי מיתות צות דין למען ידע גדול עניו
 בהתודותו וימיר צרכיו על אשר הכעיס חמורים ולמען יוסף להכניע ולתשו
 יפחד מעונותיו כי העצירות הממור' תשובה תולה כפרתן ויסורין ממורקין וכן
 כחצו ראי דרכך בגיא דעי מה עשית . (וגרוך) להיות העצירות הקלות
 חמורות צענינו לארצעה פנים . האחד כי אין לו להביט לקטנות העצירה ולא
 יצט לבדולה מי שהזהיר עליה . והשני כי היגר שולט בעצירות הקלות וחלל
 תהי זאת סבה להתמיד בהן ולא יחשבו גם הם כחמורות בהעדר עונש על
 פעם ומשלו על זה מחוט של משי שהוא נרפא וחלש וכאשר יכפלו אותה ככלם
 דרים יעשה עצות חזקה . והג' כי בהתמדתו על העצירה נעשית לו נתיבות
 ויפרוק עולה מעליו ולא ישתמר ממנה ויחשב עם פורקי עול ונומרים ורבו
 אחד . והד' כי אם נלחו היגר צדד קטן ינלחמו ממד צדד גדול כמו שאמרו
 ז"ל כל המצדד נלחם נלחם ויהי צעניך כאלו ע"ז שכן דרכו של יגר שהע
 היום אומר לו עשה כך למחר אומר לו כך עבוד אלהים אמרים ונאמר הלא את
 תטיב שאת וכו' פירוש למה נכלו פניך הלא את תטיב שאת מעשיך ותשובתו
 תטיב לפתח מעלת רוצן את לא תשוב מאשר מעלת לא העון אשר צריך לדון
 ילין אתך כי היגר רוצן לפתח להתעורר אומך ככל אשר תלך וינלח אומך ממך
 אחרי אשר נלח אומך ויקוש לך וגם נלכדת ולא שצט ואלוהיך תשוקתו להיוון
 ואורצ לך ככל עת ואחת המושל צו את חרלה להתבצר עליו על כן תענש על
 ההטא אחרי אשר נחתי לפניך היכולת לכבד את ייךך ואמר שלמה בע"ה ל
 לדבר ויחבל לו וירא מלוא הוא ישולם אומר זה על הצי לעצירות הקלות כי
 יחבל לו מן הפנים אשר זכרנו וירא מלוא שהוא ירא לצעל מלוא כאשר יירא
 עצירה חמורה הוא ישולם הוא מתעמד אל הגמול השלם . ואמר ז"ל הוי ירא
 צלולה

מלאות קלה מלאות חמורה ועוד אמרו שהמלאות גורדות מלאות ועצירה גורדות
עצירה שמכר מלאות מלאות ומכר עצירה עצירה :

הלכה פסוקה : הר"ם ה' איסורי צואה פ' כ"ב :

אין דורשין בספרי עריות בשלשה מפני שהאחד טרוד בשאלת הרצ והשנים
נוטלין ונותנין זה עם זה ואין דעתם פנויה לשמוע ולפי שדעתו של
אדם קרובה אלל עריות אם נסתפק לו דבר ששמע מורה להקל למינך אין
דורשין אלל לשנים כדי שיהיה האחד בשומע מפנה דעתו ויודע מה שישמע מן
הרצ : ב' אין לך דבר בכל המורה כולה שהוא קשה לרוב העם לפרוש אלל מן
העריות והציאות האסורות אמרו חכמים בשעה שנלעוו ישראל על העריות
צו וקצלו מלאות זו מתרעמות וצביה שנאמר צוכה למשפחותיו על עסקי
משפחות :

יום שני תורה

ינומן בקריאת ד' פסוקים אלו שהם כנגד ד' דמילוי יר"ד דטס צ"ן להשאיר
צו מוספת הרוח משנת' שעצרה :

(6) וְאִם הָאָכַל יֵאָכַל בַּיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי פְּגוּל הוּא לֹא
יִרְצָה : וְאִם מִתְּאֲכָלָהּ יִתְּאָכֵל בַּיּוֹמָהּ
חֲלִיתָאָה מֵרַחֵק הוּא לֹא יְהִי לְרַעְוָא : (3) וְאֲכָלֶיךָ שְׂנֹנוּ יִשְׂא
כִּי אֶת־קִדְשׁ יְהוָה חֲלַל וּנְבָרְתָהּ הַנְּבֵשׁ הִהוּא מַעֲמִיָּה :
וְיִכְלֹנְגִיָּה חוֹבִיָּה יִקְבִּיל אָרִי יֵת קוֹדֶשָׁא דִּי אַחִיל
וְיִשְׁמִיצִי אֲנִישָׁא הִהוּא מַעֲמִיָּה : (ג) וּבִקְצָרְכֶם אֶת קִצִּיר
אֲרָצְכֶם לֹא תִכְלֶה פֶּאֶת שְׂדֵךְ לְקָצֵר וּלְקַט קִצִּירָה לֹא
תִלְקַט : וּבִמְחַצְדֵיכֶם יֵת חֲצֵדָה דְאַרְעִיכֶם לֹא תִשְׁעִי
פֶּאֶתָהּ הַחֲקֵלָה לְמַחְצֵד וּלְקַטָּה דְחֲצֵדָה לֹא תִלְקַט :
(7) וּבְרִמָּה לֹא תַעֲלֵל וּפְרַט כְּרִמָּה לֹא תִלְקַט לַעֲנִי וּלְגֵר
תַעֲבֹב אֲהֵם אֲנִי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם : וּבְרִמָּה לֹא תַעֲלִיל
וּגְיִתָּרָא דְכְרִמָּה לֹא תִלְקַט לַעֲנִי וּלְגֵיּוֹרֵי תִשְׁבּוֹק יִתְהוּן
אֲנָא יי אֱלֹהֵיכֶם :

נביאים

נביאים יחזקאל סימן כ'

(6) וַיִּמְרוּ-כִי וְלֹא אָבוּ לִשְׁמַע אֵלַי אִישׁ אֶת-שְׁקוּצֵי עֵינֵיהֶם לֹא הִשְׁלִיכוּ וְאֶת-גִּלְגּוּלֵי מַצְרַיִם לֹא עָזְבוּ וְאָמַר לְשֹׁפֵף חֲמָתִי עֲלֵיהֶם לְכַלּוֹת אִפִּי בָהֶם כְּתוֹךְ אֶרֶץ מַצְרַיִם: וְסָרִיבוּ עַל מִימְרֵי וְלֹא אָבוּ לִקְבֹּל אֹתִי וְגַבְרִית שְׁקוּצֵי עֵינֵיהוֹן לֹא אֶרְחִיקוּ וְיִרַת פּוֹלְחָן מַעֲשֵׂת מַצְרָאִי לֹא שָׁבְקוּ וְאָמַרְתִּי לְמִשְׁפַּף חֲמָתִי עֲלֵיהוֹן דִּיהוֹן רוּגֵזוֹ בְּהוֹן בְּגוֹ אֶרְעָא דְמַצְרַיִם: (3) וְאַעֲשֶׂה לְמַעַן שְׁמִי לְכַלְתִּי תַחַל לְעֵינֵי הַגִּזְוִים אֲשֶׁר-הִמְרָה בְּתוֹכֶם אֲשֶׁר נִדְעָתִי אֲלֵיהֶם לְעֵינֵיהֶם לְהוֹצִיאֵם מֵאֶרֶץ מַצְרַיִם: וְעַבְדֵּית בְּדִיל שְׁמִי בְּדִיל דְלֹא יִתְחַל לְעֵינֵי עַמְמֵינָא דִּי אִינוּן בְּעִידוֹן דְאַתְחַלִּיתִי לְמַפְרָקוֹן לְעֵינֵיהוֹן לְאַפְקוֹתְהוֹן מֵאֶרְעָא דְמַצְרַיִם: (4) וְאַוְצִיאֵם מֵאֶרֶץ מַצְרַיִם וְאַבְאֵם אֶל-הַמִּדְבָּר: וְאַפִּיקֵתִינוּן מֵאֶרְעָא דְמַצְרַיִם וְאַעֲלֵתִינוּן לְמִדְבָּרָא: (7) וְאַתֵּן לָהֶם אֶת-חֻקוֹתַי וְאֶת-מִשְׁפָּטֵי הַדִּבְעָתִי אוֹתָם אֲשֶׁר-יַעֲשֶׂה אוֹתָם הָאֲדָם וְכֵן בָּהֶם: וְיִהְיֶיב לְהוֹן יֵת קַיְיִמִי וְיֵת דִּינֵי הַדִּבְעָתִי יִתְהוֹן דָּאֵם-יַעֲבִיד יִתְהוֹן אֲנָשָׂא וְיִחִי בְּהוֹן בְּחַיִּי עַלְמָא:

כתובים משני סימן כ"ו

(6) בְּאַפְסֵם עֵצִים הִכְבֵּה-אֵשׁ וּבֹאִין גְּרָגָן יִשְׁתַּק מְדוּן הִיכְנָא דְלִית קִיסֵי דְעַבְא נִגְרָא וְהִיכְנָא דְלִית שְׁגוּשָׂא יִשְׁתַּק סִינְרָא: (3) פָּתַח לְגַחְלִים וְעֵצִים לְאֵשׁ וְאִישׁ מְדוּנָיִם לְחֶרְמֵר-רִיב: טְרַסְקַל לְנִמְרוֹ וְקִיסֵי לְנִגְרָא וְנִגְרָא חִגְרָנָא מִחֶרְחִי בְּהוּתָא: (4) דִּבְתֵי גְרָגָן בְּמַתְלַחְמִים וְהֵם יִרְדּוּ חֶרְדֵי-בְטָמִן: מְלוּי דְשִׁיגוּשָׂא מְרַבְגֵּן לִיָּה וְהִינוּן גְּבַחְזֵן לְגִיָּה דְבְרַסְהָ: (7) בְּסַף סִיגִים מִצַּפֶּת

מדינת ק

קדושים יום שני רלה

מצפה עלהרש שפתים דלקים ולברע: הוד בספא
מסליא דקרים על חספא היכנא שפוחא דדלקון
ולבא בישא:

משנה עירובין סוף ו'

א הדר עם הנכרי בחצר או עם מי שאינו מודה בעירובי. הרי
זה אומר עליו. (ד"ר מאיר) ר' אלעזר בן ישקב אומר
לעולם אינו אומר עד שיהו שני ישראלים אוקרין זה על זה:
ב אמר רבן גמליאל מעשה בצדוקי אחד שהיה דר עמנו במקו
בירושלים. ואמר לנו אבא. מהרו והוציאו את כל הכלים למכו
עד שלא יוציא ויאסור עליכם. ר' יהודה אומר בלשון אחרי. מהרו
ועשו צרכיכם במקו עד שלא יוציא ויאסור עליכם: ג אנשי
חצר ששבת אחד מהן ולא עירב. פיתו אסור מלהכניס ומלהוציא
לו ולתם. ושלחם מותרין לו ולתם. נתנו לו רשותן. הוא מותר.
הן אסורין. הוי שנים. אוקרין זה על זה. שאחד נתון רשות
ונטל רשות. שנים נותנים רשות ואין נטלין רשות: ד מאיסתי
נטנין רשות. בש"א מבעוד יום. ובה"א משחשיכה. מי שנתן
רשותו והוציא. בין בשוגג בין במניד הרי זה אסור. ד"ר מאיר.
ר' יהודה אומר במניד אסור בשוגג אינו אסור: ה בעל הבית
שהיה שותף לשבכו. לזה ביין. ולזה ביין. אינם צריכים לערב.
לזה ביין. ולזה בשמן. צריכין לערב. ר' שמעון אומר אחד זה
ואחד זה אינו צריכין לערב: ו חמש תבורות ששבתו בסרקלין
אחד. בש"א ערוב לכל תבורה ותבורה. ובה"א עירוב אחד לכלן.
ומידים בזמן שמקצתן שרויין בתורים או בעליות. שהן צריכין
ערוב לכל תבורה ותבורה: ז האחין השותפים שהיו אוכלין על
שלחן אביהם. וישנים בבתיהם. צריכין עירוב לכל אחד ואחד.
לפיכך אם שבת אחד מהם ולא עירב. מבטל את רשותו. אימתי.
בזמן שמוליכין עירובו למקום אחר. אבל אם היה עירוב בא אצלן.
או שאין עמקן דירין בחצר אינו צריכין לערב: ח חמש חצרות
סתומות זו לזו וסתומות למכו. עירבו בחצרות ולא נשתתפו במקו.
מוחרין

מוֹתְרִין בְּחִצְרוֹת וְאֶסְרִין בְּמִבּוֹי. וְאִם נִשְׁתַּתְּפוּ בְּמִבּוֹי מוֹתְרִין בְּאֵן
 וְכֵאן. עִירְבוּ בְּחִצְרוֹת וְנִשְׁתַּתְּפוּ בְּמִבּוֹי וְשָׂכַח אֶחָד סִבְּנֵי חֶצֶר וְלֹא
 עִירַב. מוֹתְרִין בְּאֵן וְכֵאן. שָׂכַח אֶחָד סִבְּנֵי מִבּוֹי וְלֹא נִשְׁתַּתְּףָה. מוֹתְרִין
 בְּחִצְרוֹת וְאֶסְרִין בְּמִבּוֹי. שֶׁתִּמְכּוּ לְחִצְרוֹת כְּחֶצֶר לְבָתִּים: מ' שְׁמִי
 הַצְרוֹת זֶה לְפָנִים מִזֶּה. עִירְבָה הַפְּנִימִית וְלֹא עִירְבָה הַחוּצוֹנָה.
 הַפְּנִימִית מוֹתְרָת. וְהַחוּצוֹנָה אֶסְרָה. הַחוּצוֹנָה וְלֹא הַפְּנִימִית.
 שְׂתִיחֶן אֶסְרוֹת. עִירְבָה זֶה לְעֶצְמָה וְזֶה לְעֶצְמָה. זֶה מוֹתְרָת סִבְּנֵי
 עֶצְמָה. זֶה מוֹתְרָת בְּפָנֵי עֶצְמָה. ר' עֵקִיבָא אוֹסֵר אֶת הַחוּצוֹנָה
 שְׂדֵרִיסַת הַרְגֵל אוֹסְרָתָהּ. וְתַכְ"א אֵין הָרִיסַת הַרְגֵל אוֹסְרָתָהּ.
 י' שָׂכַח אֶחָד מִן הַחוּצוֹנָה וְלֹא עִירַב. הַפְּנִימִית מוֹתְרָת. וְהַחוּצוֹנָה
 אֶסְרָה. שָׂכַח אֶחָד מִן הַפְּנִימִית וְלֹא עִירַב. שְׂתִיחֶן אֶסְרוֹת. וְכֵן
 עִירְבֶן בְּמִקוֹם אֶחָד וְשָׂכַח אֶחָד בֵּין מִן הַפְּנִימִית בֵּין מִן הַחוּצוֹנָה
 וְלֹא עִירַב. שְׂתִיחֶן אֶסְרוֹת. וְאִם הָיוּ שְׁלֵל יְחִידִים. אֵין צְרִיבֵן
 לְעִירַב:

הלכה עירובין דף ס"ח ע"ב:

אמר רב יהודה לא אברי ליליא אלא לשינתא. אמר רבי שמעון
 בן לקיש לא אברי סיהרא אלא לגירסא. אמרי ליה לרבי
 זירא מחדדן שמעתך. אמר להו דיממא אינון. אמרה ליה בריה
 דרב חסדא לרב חסדא לא בעי מר מינס פורחא אמר לה שהשא
 אחו [ח] יומי דאריכי וקמיני [ג] וניגוס טובא אמר רב נחמן ברי יצחק
 אמן פועלי דיממי אנון. רב אחא בר יעקב [ג] ויזף ופרעי. אמר רב
 חנינא כל [ז] המתפתה בינו יש בו מדעת קונו שנא' וידה ה'
 את [ח] ריח הניחוח וגו' אמר רבי חייא כל [ז] המתוישב ביינו
 בו מדעת שכעים זקנים יין ניהן בשבעים אותיות וסוד [ז] ניהן
 בשבעים אותיות נכנס יין [ח] יצא סוד. אמר רבי חנין לא נברח
 יין אלא נחנס אבלים [ט] ולשרם שכר לרשעים. שנאמר חנו שכר
 [ז] לאובד וגו'. אמר רב חנין בר פפא כל שאין יין נשפך בחוך בוס
 כמים [ח] אינו בכלל ברכה שנאמר וברך את לחמך ואת מיסך
 מה לחם שניקה ככסף מעשר אף מים [ח] שניקה ככסף מעשי
 ומאי ניהו יין וקא קרי ליה מים. אמר רבי אילעי בשלשה דברים
 [ח] אדם ניכר [ח] בכוסו [ח] ובכיסו [ט] ובכעסו ואמר רב
 אף בשחקו:

רש"י

קדושים יום שני

רל"ו

רשי [א] יומי דלריבוי יומים סהול בקבר אריכי לישן וקטני לעסוק בחמורה
 ובצלות: [ב] וינס טובא וינס הרבה: [ג] זיק ופרע' היה קוצע
 לו לטות כך וכך פדקים ציוס והיה רגיל לעסוק ציוס ופעמים סהיה טורוד
 צמורותיו ציוס וטורע קציעות עתו צלילה: [ד] המתפתה ציון: טמפיסין
 אותו על דבר ומתדלה כשטוב לצו ציון: [ה] ריח הניחוח: ואמרן לעיל דריחא
 דמוסא דמשתייא הוא וכתיב ויאמר אל לצו לא אוסיף וגו' דלירלי: [ו] המתישב
 ציונו: שטותה יין ולין דעתו מערדתו: [ז] נותן בשצעים ארתיות: כך משצונו
 ציומריא: [ח] ינא סוד: וזה הואיל ולא ינא סודו שקול הוא כסנהדרין
 טל שצעים: [ט] לשלם צו סבר לרשעים: ששותין ושמתין ומקבלין עולמן
 צמייס: [י] לאודר' רשע: [יא] אינו בכלל הכרחה: לא הגיע לסוף דרכה
 גמורה ולפילו הוא עשיר דצדדים אחרים: [יב] שניקה צכסך מעשר' שמומר
 לוקוחו צכסך מעשר שני צירושלים: הכל ניקח צכסך מעשר חוץ מן המים
 ומלח צפ' בכל מערדין: [יג] אדם ניכר: אס הגון הוא: [יד] צכוסו: אס
 דעתו מושבת עליו ציונו: [טו] צכיסו: כשנושא ונותן עם צני אדם אס
 צלמונה הוא עושה: [טז] צכעסו: שאינו קשקן יותר מדאי:

זוהר קדושים דף כ' ע"ב:

רבי יוסי הוה אזיל בארחא פגע ביה רבי חייל אמר ליה האי
 דאוקמוה חברייל דכתיב בעלי ולכן נשבעתי לבית עלי אס
 יתכפר עון בית עלי בצבח ומנחה עד עולם: בצבח ומנחה איכו מתכפר'
 אכל מתכפר הוא בדברי תורה אמאי בגין דדברי תורה סלקין על כל
 קרבנין דעלמא כונה דאוקמוה דכתיב זאת התורה לעולה למנחה
 ולחטאת ולחם ולימולואים שקיל אורייתא לקבל כל קרבנין דעלמא:
 אמר ליה הכי הוא ודאי דכל מאן דאשתדל באורייתא אף על גב
 דאשתגר עליה עונתא מלעילא ניחא ליה מכל קרבנין ועלוון וההוא
 עונתא אתקרע (ובגין דילעי בה לשמה קודשא בריך הוא אתפייס
 צהדיה): ותא חזי לא אסתדי בר נש לעלמין אלא צמלין דאורייתא
 צנייך כן מלין דאורייתא לא מקבלין טונמאה בגין דליה קיימא לדכא'
 לאלין מתאבי: ואסוותא באורייתא אשתכח דכתיב רפאות מהי
 למרן וסקיו לעלמותך: ודכיותא אשתכח באורייתא דכתיב יראת ה'
 סהורה עומדת לעד: מאי עומדת לעד דקיימא תדירא צההוא דכיותא
 ולא אסתעי מניה לעלמין: אמר ליה יראת ה' כתיב ולא תורה: אמר
 ליה הכי הוא ודאי דהא אורייתא נוסטרא דגבורה קא אטיא: אמר ליה
 ומהתם כפקא מהכא נפקא דכתיב ראשית חכמה יראת ה': וכתיב
 יראת ה' טהורה: ואורייתא קדושה אתקרי דכתיב כי קדוש אני ה' ורא'
 אורייתא דהיא סמא קדישא עלאה ועל דא מאן דאשתדל בה אסתדי
 ולבחר אתקדש דכתיב קדושים תהיו קדושים היו לא כתיב אלא תהיו:
 תהיו

תהיו ודאי' אמר ליה הוה ומוקרא כתוב ואפס תהיו לי מולכה
כהנים וגוי קדוש :

יוסף לחק' מוסר' משערי תשובה לר"י דף ז' ע"ג :

הבעל

הזכיר עונותיו ועונות אבותיו כי הוא נענש עליהן במהו מעשה
אבותיו זידו וכן כתוב והתודו את עונם ואת עון אבותם * ור"ח המלה
יתפלל אל השם ויצק רחמים לכפר את כל עונותיו שנאמר קחו עונם זכרים
וטובו אל ה' אמרו אליו כל תשא עון וקח טוב ושלמה פרים שמימי * קחו
עונם זכרים וטובו אל ה' זה ענין הירוי * אמרו אליו כל תשא עון וקח טוב
זה ענין התפלה * ופירוט וקח טוב מעשה הטוב שעשינו כי אזיל עבודה תכבה
עליו וצעת התשובה יתכפרו העונות ותתעורר זכות התורה ויאיר גוה תחת
אשר לא הניח אורו לפני התשובה וכן כתוב אם זך וישר אתה וגו' אמרו ל' אם
זך וישר היית לא נאמר אלך אם זך וישר אתה שעשית תשובה כי עתה יעוד עליך
כחוד לרוחה ונענת אלך אכניח כנו שאמר דלתי לאורח אפתח וקחה
התשובה לא היו לזקוקה מנינות עליך ואחרי שובך וסר עונך יעור ונתן
ושלם נוח לך ושלמה פרים שמימי יחסו וידוינו כחטאת פרום לחק' וכן
לפניך והזכיר פרים כי חטאת פר היה פנימי והיו מנין מדמו על הפסח ועל
מזבח הזהב * ועוד יתפלל צעל התשובה אל השם לתשובה כעב פשעיו וטעו
חטאתיו ושיחפון זו וידעו ועתה לו כאשר אם לא חטא כענין שבחזק צדק
אליכוח על צעל התשובה אחרי היסורי' יעמר אל אלוה וידעו כי יתקן להו
העון נסלח ונפדה מן היסורי' ומכל גזרה ואין לשם חפץ זו ומניחה לו
יראה ויודו :

הלכה פסוקה' ה"ס ה' איסורי ציאה פ' כ"ג :

אמרו

חכמים גזל ועריות נפשו של אדם מתאווה להן ומחמדתן ואין אדם
מואל קהל בכל זמן וזמן שאין צדק כרואין צעריות וביאות חסודות
ועוד אמרו חכמים רוב צבול מיעוט צעריות והכל צאצק לשון הכי :
ב לפיכך ראוי לו לאדם לכוף ילדו צדצר זה ולהרגיל עלמו בקדושים יחיה
ובמחשבה טובה וצדעה נגונה כדי להגלל מהן * ויזהר מן היחוד שהיה הגדול
הגדול * גדולי החכמים היו אומרים לתלמידיהם הזהרו צי ופני צתי הסיור
מפני בלתי כדי ללמד לתלמידיהם שלא יחזישו מדצר זה ויתדבקו מן היחוד
ג וכן יכתוב להחמיק מן השחוק ומן הסכרות ומדברי עבדים שאלו גורמן
דוליס והם מעלות של עריות * ולא ישב צלא אשה שמכבה זה גורם לטורח
גדולה יחירה מכל זאת אמרו יפה עלמו ומחשבתו לדברי תורה ויחזיק צדק
צחמה שאין מחשבת עריות ומחשבת אלא צלב פנוי מן החכמה * ובחמדת
הוא אומר אילת אהבים ויעלת מן דדיה ירווך צכל עת צבאצבתה המנה
חמוד :

יום שלישי תורה

יבין צקריא חמשה פסוקים אלו שהם כנגד ה' דמילוי ה' האזנה דמס צ"ג
לכסאיד צו תוספת נפט' נשנת מעצרה:

(ב) לא תגנבו ולא תבכשו ולא תשקרנו איש בעמיהו:
לא תגנבו ולא תבכו ולא תשקרנו אנש
תבכריה: (ג) ולא תשבעו בשמי לשקר וחללת את-שם
אלהיך אני יהוה: ולא תשבעו בשמי לשקרא ותחיל
יה שמה דאלהיך אנה יי: (ד) לא תעשק את-רעהו ולא
תגזל לא-תלין פעלה שכיר אתה עד-בקר: לא תעשוק
יה חבדך ולא תיגוס לא תבית אנרא באגרא לנהך עד
צפרא: (ה) לא תקלל חרש ולפני עור לא תתן מכשל
וראת מאלהיך אני יהוה: לא תילוט דלא שמעו קדם
דלא חזי לא חשים תקלה ותרחל מאלהיך אנה יי:
(ו) לא תעשו עול במשפט לא תשא פני-דל ולא תהבד
פני גדול באדק השפט עמיהו: לא תעבדון שקר בדון
לא תסב אפי מקבינא ולא תהבד אפי רבא בקושטא
הדיניה לחבדך:

נביאים יחזקאל סימן כ'

(ב) וגם את-שבחתי נתתי להם להנות לאות
ביני וביניהם לדעת כי אני יהוה
מקדשם: ואף-ית יומי שבניא דירי יהבית להון
למהוי לאת בין מימרי וביניהון למידע ארי אנה יי
מקדשהון: (ג) וימרובי בית-ישראל במדבר בחקותי
לא-הלכו ואת-משפטי מאסו אשר-יעשה אתם האדם
נתי בהם ואת-שבחתי הללו מאר ואמר לשפך חמתי
עליהם

עליהם במדבר לכלותם : וסריבו על מימרי בור
 ישראל במדברא בקימי לא הליכו ונת דיני קצו דאם
 יעביר יתהון אנשא ויהי בהון חיי עלמא ונת יומי
 שביא דילי אחילו להרא ואמרית למשפך חמתי
 עליהון במדברא לשיצויההון : (א) ואעשה למען שמי
 לבלתי החל לעיני הגוים אשר הוצאתים לעיניהם :
 ועבדית בדיל שמי בדיל דלא יתחל לעיני עממא
 דאפקתינן לעיניהון : (ב) ונס-אני נשאתי ידי להם
 במדבר לבלתי הביא אותם אל-הארץ אשר-נתתי ונת
 חלב ודבש צבי היא לכל-הארצות : ואף אנא קניסתי
 במימרי להון במדברא בדיל דלא לאעלא ותון
 לארעא די יהבית עבדא חלב ודבש תושבחה היא
 לכל מדינתא : (ג) יען במשפטי מאסו ואת-חקותי לא
 הלכו בהם ואת-שבתותי חללו כי אחרי גלוליהם להם
 הלך : חלף די בדיני קצו ונת קימי לא הליכו נתון
 ונת יומי שביא דילי אחילו ארי בטר פולחן מעשהון
 לבהון מעי :

כתובים עשלי סימן כ"ו

(א) בשפתו יגבר שונא ויבקרבו ישות מדמה : מן
 שפוותיה מתידע סגאה ויבגויה סאים
 רמיותא : (ב) כי יחנן קולו אל-האמן בו כי שבע העיבות
 בלבו : ואין מחנן בקליה לא תהימין ביה קטול דשבע
 בישתא אית בלביה : (ג) תכפה שגאה במשאון תגלה
 רעתו בקהר : דמכסה סנאפתא במורסתא תגלה
 בישתיה בכגשתא : (ד) כרה שחת בה יפל וגולל אבן
 אליו השוב : דחפיר גומצא ביה גפול דמערגיל כפא
 עליו

קדושים יום שלישי
 עלוי הפכה: (ס) לשון שקר ישנא דביו ופה חלק ועשה
 מרה: לישנא דשקרא סאני אורחא דקושטא ופומא
 דפליג עביר תרכונתא:

משנה קידושין פרק ט'

א האשה נקנית בשלשה דרכים. וקונה את עצמה בשתי
 דרכים. נקנית בכסף בשטר וביאה. בכסף בש"א
 בדבר ובשנה הינר. ובה"א בפרוטה ובשנה פרוטה וכמה היא
 פרוטה אחד משמונה באיסר האטלקי. וקונה את עצמה בגט
 ובמיתת הפעל. תיבמה נקנית בביאה וקונה את עצמה בתליצה
 ובמיתת היבם: ב עבד עברי נקנה בכסף ובשטר. וקונה את
 עצמו בשנים וביובל ובגרעון כסף. ויחרת עליו האמת העבריה
 שקונה את עצמה בסימנין. הנרצע נקנה ברציעה וקונה את עצמו
 ביובל ובמיתת הארון: ג עבד כנעני נקנה בכסף ובשטר ובתוקה.
 וקונה את עצמו בכסף על ידי אחרים ובשטר על ידי עצמו. ד"ר
 מאיר. והכ"א בכסף על ידי עצמו ובשטר על ידי אחרים ובלבד
 שהא בכסף משל אחרים: ד בהמה גסה נקנית במסירה. ותדקה
 בהנבחה ד"ר מאיר ור' אליעזר. ותכ"א בהמה דקה נקנית במשיכה:
 ה נכסים שיש להם אחריות נקנין בכסף ובשטר ובתוקה. ושאין
 להם אחריות אין נקנין אלא במשיכה. נכסים שאין להם אחריות
 נקנין עם נכסים שיש להם אחריות בכסף ובשטר ובתוקה וזקנין
 נכסים שאין להם אחריות את הנכסים שיש להם אחריות לשבע
 עליהן: ו כל הנעשה דמים באחד בינו שובה זה נתחוב זה בתליפיו.
 מצד. התליף שור בפרה או תמור בשור. בינו שובה זה נתחוב
 זה בתליפיו. רשות הגבות בכסף ורשות ההדיוט בתוקה. אמירתו
 לגבות במסירתו להדיוט: ז כל מצות תפן על האב אנשים תכין
 אנשים פטורות. וכל מצות האב על תפן אחד אנשים ואחד נשים
 תיבם. וכל מצות עשה שומן גרמה אנשים תיבם ונשים פטורות.
 וכל מצות עשה שלא שומן גרמה אחד אנשים ואחד נשים תיבם.
 וכל מצות לא תעשה בין שהומן גרמה בין שלא שומן גרמה אחד
 אנשים

אנשים ואחד נשים תיבין חוץ מפל משחית ובל מקוף ובל הפטא
 לנתיים: ח. המטיכור ותתנופות ותהגשות ותקמיות ותקמיות
 ותמליקות ותתואות ותקבלות ותתגון באנשים ולא בנשים חוץ
 ממנחת סוטה ונזירה שהן מניפות: ט. כל מצוה שאינה תלויה
 בארץ נוהגת בארץ ובחוצה לארץ וכל המצוה שהיא תלויה בארץ
 אינה נוהגת אלא בארץ חוץ מן הערבה ובלאים ר' אליעזר אומר
 זף מן התרשי: י. כל העושה מצוה אחת מטיבין לו ומאריבין לו
 ומיו נוהל את הארץ: כל שאינו עושה מצוה אחת אין מטיבין לו
 ואין מאריבין לו ומיו נוהל את הארץ: וכל שאינו עושה מצוה
 במשנה ובדרך ארץ לא במהרה הוא חוטא שנאמר (ב"א עליו
 הכתוב אומר) והחייט המושלש לא במהרה ינתק: וכל שאינו לא
 במקרא ולא במשנה ולא בדרך ארץ אינו מן הישוב:

הלכה קדושין דף כ"ט ע"א ו"ט: 5:

הנינא להא דתנו רבנן האב חייב בבנו למולו ולפרותו וללמנו
 תורה ולהשיאו אשה וללמדו אוטנות ויש אומרים [א] את
 להשימו במים ר' יהודה אומר כל שאינו מלמד את בנו אוטנות
 סלמדו ליסמות: [ב] ליסמות סלקא דעתך אלא [ג] כאלו מלמדו
 ליסמות: למולו מנגן דכתיב וימל אברהם את יצחק בנו והיבא
 דלא מהליה אבוב מיהויבי בי דינא למימהליה דכתיב המול לכם
 כל זכר והיבא דלא מהליה בי דינא [ד] מיחייב איתו למימהל נפשיה
 דכתיב וערל זכר אשר לא ימול את בשר ערלתו ונכרתה: לפדותו
 מנגן דכתיב כל בכור בניך תפדה: והיבא דלא סדקיה אבות טוחים
 איתו למיפרקיה דכתיב פדה [ה] תפדה: ללמדו תורה מנגן [ו] דכתיב
 ולמדהם אותם את בניכם והיבא דלא אנמריה אבוב מיחייב איתו
 למגמר נפשיה דכתיב ולמדתם (ר"ל ב') להשיאו אשה מנגן דכתיב
 קחו נשים והולידו בנים ובנות וקחו לבניכם נשים ללמד ואוטנות
 מנגן אמר חוקיה דאמר קרא [ז] ראה חיים עם אשה אשר ארבת
 [ח] אם אשה ממש היא כשם שחייב להשיאו כך חייב ללמדו
 אוטנות: אי תורה היא כשם שחייב ללמדו תורה כך חייב ללמדו
 אוטנות: ויש אומרים אף להשימו בנהר מאי טעמא חיותיה הוא
 רבי יהודה אומר וכו' [ט] מאי בינייהו איבא בינייהו דאנמריה
 [י] עיסקא:

קדושים יום שלישי

רמג

רש"י [א] אף להשיעו צהר. סוף יפרוש צמפניה ותצטע ויפתח אם אין יודע לשטו: [ב] ליכנות סלקא דעתך. והלא יש ולא למדו כלום: [ג] כאלו נמנרו ליכנות. דכיון שאין לו חומרות ויחסר לחמו ילך צמפנת דרכים וילמסם הצרות: [ד] תמידי אורו. כתיב: [ה] חפדה חפדה וכו' כלו' הרי ציה חפיה: [ו] דכתיב ולמדתם. קרא חפדינא הוא ולמדתם אותם ושמרתם לעשותם: [ז] דלא חיים. חומרות שתייה צו עם אשה מקיט חומרות לאשה: [ח] אם אשה. כאמור כאלו אשה עושה היא כשם שחייבו חייבי אדם להשיעו אשה כך חייבו וכו': [ט] מאי בנייבו. מאי קמוסיף ר' יאודה: [י] עיסקא. אם למדו סמורה לת"ק כדי למדו חיים לר"י דלמי לעממא חומרות דוקא דתתא כעמיתם שאין לן צמיה לענות סמורה ועומד ומלמסם:

זוהר קדושים דף פ"ב ע"א:

איש אמו ואביו תיראו. רבי שמעון אמר כתיב ואתם הדבקים בזה' וגו'. זכאין איכון ישראל דמתדבקן ביה בקודשא דרבי הוא (איכון ולא חומין עובדי עבודה זרה) ובגין לאיכון מתדבקן ביה בקודשא בריך הוא כלל אתדבקו כחדא דא בלא. תא חזי בשעתא דבר כס מקדם לתתא כגון חברייא דמקדסי גרמנייהו משבת לשבת בשעתא דזוגא עילאה אשתכח דהא ביהאיא שעתא רעוא אשתכח וברכתא אדומנא. כדין מתדבקן כלתו כחד. כפשא לשבת גופא ואדומנן בשבת. ועל דא כתיב איש אמו ואביו תיראו לאיכון זוגא חד גופא ביהאיא שעתא לאתקדשא. ואת שבתותי תשמורו לשבת עלאה ואת תתאה לאיכון מונני כפשא ביהאיא גופא מההוא זוגא עלאה ועל דא ואת שבתותי תשמורו תרי. וכלל אתדבק דא בלא זכאה חולקתון דיראל. דבר אחר ואת שבתותי תשמורו לאזהרה לאיכון דעמכאן לזוגייהו משבת לשבת והא חוקיינא. כמה דכתיב לקריסים אשר ישמרו את שבתותי. מאן קריסים אלין איכון חברייא דמקדסן גרמנייהו כל שאר יומין בגין למלעי באוריתא ואיכון מחכאן משבת לשבת. דהא הוא דכתיב אשר ישמרו את שבתותי. כמה דלית אמר ואביו שמר את הדבר. ובגייי כך ואת שבתותי תשמורו. איש אמו ואביו תיראו דא גופא. ואת שבתותי תשמורו דא כפשא וכלל אתדבק דא בלא. זכאה חולקתון דיראל:

יוסף לחקי. מוסר. מעשרי תשובה לר"י דף ז' ע"ג:

האות כלדיקים ון הסלחות להפיק רזון מהסס ושיפתן כסס ורזונו סחיים הקיינים והאמתיים והאור הגדול שכולל את הנעוונות בענין שאלת חיים צ'רונג ונאמר ה' אליהם לצלות הטיצו האר פניך וגושעם ונאמר ז' אין לנו אלא הארת פניך וכוף ענין דלון וכבר הקדמנו ובחדנו זה על.

(ב) וְהָחֵם עֵינַי עֲלֵיהֶם מִשְׁחַתְּתֶם וְלֹא-עֲשִׂיתִי אִתְּם
 כְּלָהּ בַּמִּדְבָּר : וְחָם מִיַּמֵּי עֲלִידוֹ
 מִלֶּחֶב לִוְהַחֹן וְלֹא עֲבָדִית עִמָּהוֹן גְּמִירָא בַּמִּדְבָּר :
 (ג) וְאָמַר אֶל-בְּנֵיהֶם בַּמִּדְבָּר בְּהֹקֵי אֲבוֹתֵיכֶם אֵלֶיכֶם
 וְאֶת-מִשְׁפָּטֵיהֶם אֶל־הַשָּׁמַיִם וּבְגִלּוּלֵיהֶם אֶל־הַטְּמֵאִים :
 וְאָמַרְתִּי לְבְנֵיהוֹן בַּמִּדְבָּר בְּגִיבֵרַת אֲבֹתְהוֹן לֹא
 הִתְכַּוֵּן וְגַת נְמוּסֵיהוֹן לֹא תִטְרוֹן וּבְפִלְחָן טַעוּתְהוֹן לֹא
 הִתְפַּאֲכוּן : (ג) אֲנִי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם בְּחֻקוֹתַי לִכְנוּ וְאֵת
 מִשְׁפָּטַי שִׁמְרוּ וַעֲשׂוּ אוֹתָם : אֲנִי יְיָ אֱלֹהֵיכֶם בְּחֻקֵּי
 הַלְּבִיבוֹתַי דִּיעֵי טְרוֹן וְעִבְדוּ יְהוָה : (ד) וְאֶת-שְׁמוֹתַי
 קִדְּשׁוּ וְדִיעֵי לְאוֹרַת בְּיַדִּי וּבִינֵיכֶם לְדַעַת כִּי־אֲנִי יְהוָה
 אֱלֹהֵיכֶם : וְיַת יוֹמֵי שְׁבִיֵּא דִילִי קִדְּשׁוּ וְיִהוֹן לְאַחַר
 מִיַּמֵּי וּבִינֵיכֶן לְמִדַּע אֲרִי אֲנִי יְיָ אֱלֹהֵיכֶם : (ה) וְיִטְהַרְבוּ
 הַבְּנִיִם בְּחֻקוֹתַי לֹא־תִלְכוּ וְאֶת־מִשְׁפָּטַי לֹא־שְׁחִיבוּ
 לַעֲשׂוֹת אוֹתָם אֲשֶׁר יַעֲשֶׂה אוֹתָם הָאָדָם וְחֵי בְּהֶם אֵת
 שְׁבֻחוֹתַי הַלְלוּ וְאָמַר לְשַׁבָּךְ חֲמַתִּי עֲלֵיהֶם לְכַלּוֹת אִתְּ
 בָם בַּמִּדְבָּר : וְסָרִיבוּ עַל מִיַּמֵּי בְנֵי־בְקִימֵי לֹא חֲלִיבוּ
 וְיַת דִּיעֵי לֹא גִטְרוּ לְמַעַבְדַּי יְהוָה דָּאִם יַעֲבִיד יְהוָה
 אֲנִישָׂא וְיַחֲוִי כְהוֹן כְּחֵי עֲלֵמָא יַת יוֹמֵי שְׁבִיֵּא דִילִי
 אֲחִילוּ וְאָמַרְתִּי לְמִשְׁבָּךְ חֲיִבְתִּי עֲלֵיהוֹן הַיְחוּל רַחֲוִל רַחֲוִל
 בַּמִּדְבָּר : (ו) וְהִשְׁבַּחְתִּי אֶת־יְדֵי וְאָעֵשׂ לְמַעַן שִׁמְךָ לְגַלְתִּי
 הַחַל לַעֲיַי הַגּוֹיִם אֲשֶׁר־הוֹצֵאתִי אוֹתָם לַעֲיַיָּהֶם : וְאֶחָד
 יַת מַחֲרַת גְּבוּרַתִּי וְעֲבָדִית בְּדִיל שְׁמֵי בְדִיל דְלֹא יִתְחַל
 לַעֲיַי עֲמַמָּא דַּאֲפַקִּית יְהוָה לַעֲיַיָּהוֹן :

(6) אַל-תְּהַלֵּל בְּיוֹם מִחַר בְּי לֹא-תִדַע מִה־יֵלֵד יוֹם:
 לֹא תִשְׁתַּבַּח בְּיוֹמָא דְלִמְחַר דְּלֹא יָדַעַת
 מִנָּא יֵלִיד יוֹמָא : (3) וְתִלְלַךְ זָב וְלֹא-פָדָה נִכְרִי וְאַל-
 שְׁפַחֲתִיד : נִשְׁפַּחְוּנָד חִילוּנִי וְלֹא פֻמְדָּה נִוְכְרָאָה וְלֹא
 שְׁפִוּחָד : (4) כְּבֹד אָבֹו וְנִמְלֵה הַחֹל וְכַעַם אֲוִיר כְּבֹד
 מִשְׁנִיָּהֶם : יִקְרָא בִּפְאָ וְנִמְוִל הָלֹא וְרוּגְוִיה דְּשִׁמְיָא
 יִקִּיר מִן הַרְוִיָּהוּ : (7) אֲכֹרְוִיהַ הַמָּה וְשִׁטְפָּה אָף יִמִּי יִשְׁמֵד
 לִפְנֵי קְנָאָה : נְבֹרְוִיָּתָהּ הִיא חִימְתָּהּ וְחִיפָּהּ הִיא רוּגְוָא
 וְכִנְוֵי קָאִים קְדָם קְנָאָתָּה : (8) מִזְבֵּה הַוִּכְחַת מִנְגְלָה
 מֵאֲהַבָּה מִסְתַּרָּה : מִבְּתָא מִכְּסִינִוְתָּהּ דְּמַגְלִיָּא מִן
 רַחֲמִוְתָּהּ דְּמִפְּשִׁיא : (9) נִאֲמִנִים פְּצַעֵי אוֹהֶב וְנַעֲמִרוֹת
 נְשִׁיקוֹת שׁוּנָא : שְׁפִירָן אִינוּן פּוֹדְעִתִיה דְּרַחֲמָא וּבִישָׁן
 נוֹשְׁקָתָהּ דְּסָנָה :

משנה 33 סדרה פרק 4

א גַּט פְּשִׁיט עֲדִיו מִתּוֹכוֹ וּמְקוּשֶׁר עֲדִיו מֵאַחֲרָיו • פְּשִׁיט שְׂבַחְכוּ
 עֲדִיו מֵאַחֲרָיו וּמְקוּשֶׁר שְׂבַחְכוּ עֲדִיו מִתּוֹכוֹ • שְׁנִיָּהֶם
 פְּסוּלִים • ר' חֲנִינָא בֶן גַּמְלִיאֵל אוֹמֵר מְקוּשֶׁר שְׂבַחְכוּ עֲדִיו מִתּוֹכוֹ
 כְּשֶׁר • מִפְּנֵי שְׂכֹל לַעֲשׂוֹתוֹ פְּשִׁיט • רְבֹו שְׁמַעוֹן בֶּן גַּמְלִיאֵל אוֹמֵר
 הַכֹּל כְּמִנְהַג הַמְדִינָה : ב גַּט פְּשִׁיט עֲדִיו בְּשִׁנִּים • וּמְקוּשֶׁר בְּשִׁלְשָׁה •
 פְּשִׁיט שְׂבַחְכוּ בּו עַד אֶחָד • וּמְקוּשֶׁר שְׂבַחְכוּ בּו שְׁנֵי עֵדִים • שְׁנִיָּהֶם
 פְּסוּלִים • כְּתוּב בּו וְזוּיָן מֵאַה דְּאִינוּן סְלַעִין עֲשְׂרִין אִין לוֹ אֵלֹא
 עֲשְׂרִין • וְזוּיָן מֵאַה דְּאִינוּן חֲלָתִין סְלַעִין אִין לוֹ אֵלֹא מְנָה כְּסָף •
 וְזוּיָן דְּאִינוּן וְנִמְחַק • אִין פְּחִית מִשְׁתִּים • כְּסָף סְלַעִין דְּאִינוּן וְנִמְחַק •
 אִין פְּחִית מִשְׁתִּים • דְּרַכּוּנוֹת דְּאִינוּן וְנִמְחַק • אִין פְּחִית מִשְׁתִּים •
 כְּתוּב בּו מְלַמְעֵלָה מְנָה וּמְלַמְעֵלָה מֵאֲתִים • מְלַמְעֵלָה מֵאֲתִים וּמְלַמְעֵלָה
 מְנָה • הַכֹּל הוֹלֵךְ אַחַר הַתְּחִמוֹן • אִם כּו לְמָה פּוֹחֲבִין אֶת הַעֲלִיוֹן
 שְׂאִם תְּמַחֵק אוֹת אֶחָד מִן הַתְּחִמוֹן יִלְמַד מִן הַעֲלִיוֹן : ג כּוֹחֲבִין
 גַּט

גמ לאיש אף על פי שאין אשתו עמו. ושובר לאשה אף על פי
 שאין בעלה עמה. ובלבד שיהא מפורן. ותבעל נדה שבר. פוחבן
 שומר ללוא אף על פי שאין מלוא עמו. ואין פוחבין למלוא עד
 שיהא לוא עמו. והלוא נהו שבר. כותבין נדה שומר למזכר אף על פי
 שאין לוקח עמו. ואין כותבין ללוקח עד שיהא מזכר עמו. ותלוקח
 נדה שבר. ד אין כותבין שטרי אירוסין ונשואין. אלא מדעת
 שניהם. והתן נדה שבר. אין כותבין שטרי אריסות וקבלנות אלא
 מדעת שניהם. והמקבל נדה שבר. אין כותבין שטרי בירודין וכל
 מעשה בית דין אלא מדעת שניהם. ושניהם נותנין שבר. רבן
 שמעון בן נמליאל אומר לשניהם כותבין שנים. לוא לעצמו וזה
 לעצמו: ה מי שפרע מקצת חובו והשליש את שטריו ואמר לו
 אם לא נתתי לך מבאן ועד יום פלוני יהו לו שטר. הגיע זמן ולא
 נתן. ר' יוסי אומר יהו ר' יהודה אומר לא יהו: ד מי שנמק
 שטר חובו מעמיד (נ"א מעידים) עליו עדים. ובא לפני בית דין
 ועושין לו קיום. איש פלוני בן פלוני נמק שטריו ביום פלוני
 ופלוני ופלוני עדין. מי שפרע מקצת חובו. ר' יהודה אומר תלמי
 ר' יוסי אומר יכתוב שובר. אמר רבי יהודה נמצא זה צריך ליתן
 שומר שוברו מן העקברים. אמר לו ר' יוסי כך יפה לו ולא ירע
 כחו של זה: ז שני אחין אחר עני ואחד עשיר והיית להן אביתו
 מרהץ ובית הבד. עשאן לשבר השבר לאמצע. עשאן לשמורתי
 העשיר אומר לפני קח לך עקבים ורחצו בכמהץ. קח לך ותס
 ובא נעשם בבית הבד. שנים שהיו בעיר אחת. שם אחד יוסף בן
 שמעון. ושם אחר יוסף בן שמעון. אין יכולין להוציא שטר חוב
 זה על זה. ולא אחר וכול להוציא עליהם שטר חוב. נמצא לאחד
 בין שטרותיו שטר של יוסף בן שמעון פרוע. שטרות שניהן פרועין.
 כיצד יעשו. ישלשי. ואם היו משלשין וכתבו סימן. ואם היו מסומנין
 יכתבו בהן. האומר לבנו שטר בין שטרותי פרוע ואיני יודע איזהו
 שטרות בלן פרועין. נמצא לאחד שם שנים הגדול פרוע ותקמן
 אינו פרוע. תמלך את תכירו על ידי ערב לא יפרע מן הערב. ואם
 אמר על מנת שאפרע ממי שארצה. יפרע מן הערב. רבן שמעון

קדושים יום רביעי

רמ"ט

בן גמליאל אומר אם יש נכסים ללוה בין כך ובין כך לא יפרע מן הערב. וכן היה רבן שמעון בן גמליאל אומר הערב לאשה בכתובתה והיה בעלה מנדרשה ודירנה הנאה שמה נעשה קנוניא על נכסים של זה ויחזור את אשתו: ח המלוה את חבירו בשטר. גובה מנכסים משועבדים. על ידי עדים גובה מנכסים בני חורין. הוציא עליו כתב ידו שהוא חייב לו. גובה מנכסים בני חורין. ערב היוצא לאחר ההיום שטרות גובה מנכסים בני חורין. מעשה בא לפני ר' ישמעאל ואמר גובה מנכסים בני חורין. אומר לו כן נגם אינו גובה לא מנכסים משועבדין ולא מנכסים בני חורין. אומר לו למה. אומר לו הרי החונק את אחד בשוק ומצאו חבירו ואמר לו תנה לו ואני נותן לך פטור. שלא על אמונתו הלהו. ואיהו ערב שראוי חייב. הלהו ואני נותן לך חייב. שכן על אמונתו הלהו. א"ר ישמעאל הרוצה שיהיה יעסוק בדיני ממונות שאין לך מקצוע בתורה גדול מהן. שכן כמעט הנובע. והרוצה שיעסוק בדיני ממונות ישמש את שמעון בן נגם:

הלכה 333 במדל 97 קס"ד ע"ג

ההוא מקושר דאחא לקמיה דרבי ואמר רבי אין זמן בזה אמר ליה רבי שמעון בר רבי לרבי שמא כיוקשריו מובלע פליה והוייה הדר הוא ביה רבי [א] בכישות אמר ליה לאו אנא כתבתי רבי יהודה הויטא כתביה אמר ליה כלך מלשון הרע הזה זמנין היה יתיב קמיה וקא פסיק סידרא בספר ההלים אמר רבי כמה מיושר כתב זה אמר ליה לאו אנא כתבתי [ב] יהודה הויטא כתביה אמר ליה [ג] כלך מלשון הרע הזה בשלמא התם איכא לשון הרע אלא הכא [ד] מאי לשון הרע איכא משום דרב דמידתני רב דימי אוחה דרב ספרא לעולם אל יספר אדם בטובתו של חבירו שמתוך טובתו [ה] בא לירי רעתו. אמר רב עמרם אמר רב שלוש עבירות אין אדם נצול מהם בכל יום הרחוק עבירה [ו] ועיני הפלה ולשון הרע. לשון הרע סלקא דעתך לא [ז] אבק לשון הרע. אמר רב יהודה אמר רב [ח] רוב כגול ומיעוט בעריות והכל בלשון הרע. בלשון הרע סלקא דעתך אלא אבק לשון הרע:

רשב"ם [א] ציצית. סבור סהול כתבו וזלזלו לא סיו עשין מקושר אלא פסוע לפי טעונון זו אי נמי לפי סהוב מוצלע בין הסריו וימר מדלי טרצילנו עשה זו: [ב] יהודה הויטא כך סמו: [ג] כלך מלשון הרע

קדושים יום רביעי

הרע הים. כלומר לא היה לך להטיל אשמה עליו היה לך לומר איני כחשוד.
 [ד] מאי לטון הרע איכא. והלא בשמרו של רבי יהודה הייטא דידר כלומר
 יהודה הייטא כחזיה: [ה] זא לדי רעהו. לדי גותרו מחוך שורבין שטרו
 מחזיקין סס גנות טרו: [ו] עיון תפלה. יש מפרשים שלאחר שחמלל דן עני
 שישלם לו הקצ"ה שטר ויעשה הקצ"ה לרבו ויסמע תפלה לפי שהחלל צדקה:
 [ז] אצק לטון הרע. כגון דאמרי נורא צי פלגיא צערכין: [ח] רוב צמול.
 רוב צני אדם חסדין על הגזל כעין גזל שמודין להוחרס צמטא ומקן לעבד חס
 מרובה טראוי לך לחזור:

זוהר קדושים דף פ"ה ע"א

לא חלין פעולת סביר. תא חזי נאן דנטיל אגרא דנוסכנא
 כאינו נטיל נפסיה ודאנטי ציתיה. הוא אזער נכטיהו
 קודשא בריך הוא אזער יומי ואזער נפסיה מהכוא עלוה. דהא כל
 אינון הצלים דנפקי מפומיה כל ההוא יומא בלהו סלקין קמי דקב"ה
 וקיימין קמיה לבתר סלקא נפסיה וגמטיהו דאנטי ציתיה וקיימין
 באינון הצלים דפומיה. וכדון אפילו אהגזר על ההוא בר נש כזה
 יומין וכמה טבאן בלהו מהעקראן מניה ומסתלקי מניה ולא עור חלא
 דנפשא דליה לא סלקא לעילא והיינו דאמר רבי אבא רחמנא לנצדין
 מנייהו ומעלצונייהו ואוקמוה אפילו עשיר הוא ואליו הוא נוטה חס
 כהשו דייקא אפילו מבל בר נש וכל סכן מסבכא. והיינו דהוה רב
 הנונא עביד כד הוה ההוא אגרי וסחלק מעבדיתיה הוה יחיב ליה
 אגריה ואמר ליה טול נפשך דאפקידת בידי טול פקדונך ואפילו חס
 יחא צידך דאנא (יחא) צעינא לסלקא אגרי. לא הוה צעי. חס
 בקדונה דגופך לא אחזי לאתפקדא בידי. כל סכן פקדונא דנפשא
 דהא פקדונא דנפשא לא אחיביבס חלא לקודשא בריך הוא דכתיב
 צידך אפקיד רוחי. אמר רבי ייחא וצידא דאחרא סארי. א"ל אפילו
 צידא בטר דיהיב. כתיב לא חלין פעולת סביר. וכתיב ולא תבא
 עליו השמש חלא הא אוקמוה. אבל תא חזי לית לך יונא ויומא דלא
 סגטא ביה יונא עלאה אחרא וחי איהו לא יחיב ליה נפשא דייחא
 צסהוא יונא כמאן דפגיס לההוא יונא עלאה ובגיני כך ביומא סת
 סכרו ולא תבא עליו השמש. והא דאחמר לא חלין צנין דנפסיה
 סליק וסליק ההוא נפשא דעסכנא דאנטי ציתיה כמה דאחמר:

יוסף לחק. מוסר. תשערי תבוצה לר"י דף ז' ע"ג:

צדיק חסון המעוות כאשר יוכל לחקן בענין הנאמר וירא האלמים
 מעשיהם כי שבו מדרגת העשה ורוץ החסום אשר צדיקים
 צדיקים שנין אדם לחזור כמו הגזל והחזיק לא יתכפר עונו עד אשר ישיב
 הגולה

יום חמישי תורה

וכן בקריאת חמשה פסוקים חלו שם כנגד ה דמילוי הה לחודג 87
3 לקנות סדרת דומ יתירס עשנת כסכת :

(6) וּכְפַר עָלָיו הַכֹּהֵן בְּאֵיל הָאֲשֵׁם לִפְנֵי יְהוָה עֹלֹת
וּמִנְחָתוֹ אֲשֶׁר אֲשֶׁר חָמָא וְגַמְלָח לֹא מִחֲטָאתוֹ
אֲשֶׁר חָמָא : וּכְפַר עֲלוֹתָיו כִּתְּוֹא בְּדִכְרָא דְאֲשָׁמָא קְדָם
יְיָ עַל חֻבְתֵּיהּ דְּחַב וְיִשְׁתַּבֵּיך לֵיה מִחֻבְתֵּיהּ דְּחַב : (3) וְכִי
הֵבִיאוּ אֶל־דְּאֶרֶץ וְנִמְעַתְּם כֹּל־עֵץ מֵאֲכֹל וְעִבְדְתֶם
עֲרֻלְתוֹ אֶת־פְּרִיָו שְׁלֹשׁ שָׁנִים יִהְיֶה לָכֶם עֲרֻלִיב לֹא
יֵאָכֵל : וְאֵרִי הַיַּעֲלוֹן לְאֶרְצָא וְהִצְבֹּן כֹּל אֶלֶן דְּמִיבֹל
וְהִבְחִקוּן רִיבְקָא יִת אֲבִיה תְּלַת שָׁנִין יְהִי לְכוּן מִתְּנָה
לְאֲבָדָא לֹא יִהְיֵאכִיל : (2) וּבִשְׁנָה הַרְבִּיעִת יִהְיֶה כֹּל־פְּרִיָו
קֹדֶשׁ הַלְוִיִּם לִיהוָה : וּבִשְׁתַּא רְבִיעִתָא יְהִי כֹּל אֲבִיה
קֹדֶשׁ הַיּוֹשֵׁבִין קְדָם יְיָ : (7) וּבִשְׁנָה הַחֲמִישִׁית הַאֲבִיבֹ
אֶת־פְּרִיָו לְהוֹסִיף לָכֶם הַבּוֹאֵתוֹ אֲנִי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם :
וּבִשְׁתַּא חֲמִישִׁתָא תִּיכְלוּן יִת אֲבִיה לְאוֹסְפָא לְכוּן
עַל־לְתִיָה אֲנָא יְיָ אֱלֹהֵיכֶם : (3) לֹא תֵאָכְלוּ עַל־דְּתָם לֹא
הַנְּחָשׁוּ וְלֹא תַעֲנִיגוּ : לֹא תִיכְלוּן עַל דְּמָא לֹא תִנְחָשׁוּ
וְלֹא תַעֲנִין :

נביאים יחזקאל סימן כ'

(6) נִסְ-אֲנִי נִשְׁאֲחִי אֶת־יְרֵי לְהֵם בְּמִדְבָר לְהַפְיֵן אֲחֵם
בְּגוֹיִם וּלְזָרוֹת אוֹתָם בְּאֶרְצוֹת : אִף אֲנָא מִיִּימִית
בְּמִימְרֵי לְהוֹן בְּמִדְבָרָא לְאֲנִלָּאָה יְהוֹן לְבִיגִי עִמָּמָא
וּלְבִדְרָא יְהוֹן בְּמִדְיָנָהָ : (3) יְעֵן מִשְׁפָּטִי לֹא־עָשׂוּ
וְהִקִּינִי בְּאִסּוֹ וְאֶת־שְׁבוּחֹתַי הִלְלוּ וְאֶחָרַי גְּלוּלִי אֲבוֹתָם
הִיו

היו עיניהם: חלף דעיני לא עבדו ובקיימי קצו ונת יומי
 שבייה דילי אחירו ובחר מעשר אבהתהון הנאה
 עיניהון: (ג) וגם אני נתתי להם תקים לא טובים
 ומשפטים לא יחיו בהם: ואף אנא מדמדו במימרי
 ולא אבו למבלא לגביאי ארחיקתיון ומסרתיון ביד
 שגאיהון ובחר יצריהון טפשא אולו ועבדו גויזן דלא
 חקנו וגמיסין דלא אתקיימתון בהון: (ד) ואטמא אותם
 במהנותם בהעביר כל פטר רחם למען אשמים למען
 אשר ידעו אשר אני יהוה: ופאיכית יהוה במתנתהון
 באעבירא כל פתח ולדא בדיל דאצדינון בדיל דידעון
 די אנא: (ה) לכן דבר אל בית ישראל בן אדם
 ואמרת אליהם פה אמר אדני יהוה עוד זאת גרפו
 אותי אבותיכם במעלם בי מעל: ככן אתנבי לבית
 ישראל בר אדם ותימר להון כדנן אמר: אלהים
 עוד דא ארגיוו קדמי אבהתכון בדשקרו במימרי
 שקר:

כתובים משלי סיון כ"ז

(א) נפש שבעה פנים גפרה ונפש רעכה כל-מר
 מתוק: נפשא דשבעה דינשא כבדוקא
 ונפשא דכפנא כל מירם ומרירותא תלי ליה: (ב) בצפור
 נודרת מורגנה בן איש נודד ממקומו: הוה צפרא
 דמשנא מן חנא היכנא הוא גברא דמשגי דוכתיה:
 (ג) שמן וקטרת ישמהלב ומחק רגחו מעצת נפש;
 משחה ובוסקמא דמחדין לבא היכנא גברא דמבסם
 לחכריה כחרעיתא דנפשיה: (ד) רעה ורעה אביה אל
 מעוב וביה אחיה אל-תבוא ביום ארדה טוב שכן קרוב
 מאה

מֵאֵחַ רְחִיק: חֲבֵרָה וְחֲבֵרִיהָ רָאָבוּד לֹא תִשְׁפּוֹק וּבְבִיחָא
 דְּאָחוּד לֹא תִיעוֹל בְּיוֹמָא דְמַחְבֵּד טַב שִׁיכְנָא קְרִי
 מֵאֵחַ רְחִיק: (ס) חֲכָם בְּנֵי וְשִׁמְחָ לְבִי וְאִשְׁבַּח חֲרָפֵי דְבֵרֵי
 אִיתְחַכְּם בְּרֵי וְחֲדֵי לְבִי וְאַתְוֹר מִלְּחָא לְאַלְיָן דְּמַחְפְּדִין
 לִי:

משנה מולין פרק ג'

א אלו מרפות בבהמה נקובת תישט ופסקת הגרגרת נקב
 קרום של מות נקב חלב ולא לבית חללו נשברה השדה
 ונפסק החוט שלה נטלה חבד ולא נשתיר הימנו כלום הריח
 שנקבה או שחברה ר' שמעון אומר עד שתנקב לבית הסמפוטה
 נקבה הקבה נקבה המרה נקבו הדקין הפרס הפנימית שנקבה
 או שנקרע רוב החיצונית ר' יהודה אומר הגרולה טפח והקנה
 ברובה המסס ובית המוסות שנקבו לחוץ נטלה מן הגג ונשתיר
 רוב צלעותיה ודרוסת הואב ר' יהודה אומר הרוסת הואב נקבה
 ודרוסת הארי בגסה דרוסת הגן בעוף בעוף ודרוסת הגס בעוף
 הגס זה הכלל כל שאין במוה חיה מרפה ב ואלו בשוח
 בבהמה נקבה הגרגרת או שנסדקה עד פשה תחסר ר' בון שמעון
 בן גמליאל אומר עד כאיסר האיטלקי נפתח הגלגולת ולא נקב
 קרום של מות נקב חלב ולא לבית חללו נשברה השדה ולא
 נפסק החוט שלה נטלה חבד ונשתיר הימנה כמות המסס ומת
 המוסות שניקבו זה לחוד זה נטל המחול נטלו הכלות נטל
 לחי התחתון נטלה האם שלה נחרותה בידי שמים המורה
 ר' מאיר מכשיר וחקמים פוסלין ג ואלו מריפות בעוף נקבת
 תישט ופסקת הגרגרת הקטה הולדה על ראשה מקום שעשה
 אותה מריפה נקב המורקבן נקבו הדקין נטלה לאור ונתמרו בני
 מעיה אם ירוקים פסולין אם אדומים כשרין דרסה ורפה
 בכותל או שרצתה בהמה ומתבססת ושהתה מעלת לעת ושחיתה
 כשר: ד ואלו בשורות בעוף נקב הגרגרת או שנסדקה הקטה
 הולדה

קדושים יום המיושי

רנה

הולדה על ראשה מקום שאינו עושה אותה מרפה • נקב חזק •
 רבו אימר אפילו נטל • יצאו בני מעיה ולא ניקבו • נשתברו גפיה •
 נשתברו רגליה • נקרשו כנפיה • ר' יהודה אומר אם נטלה הנוצה
 פסולה: ה' אחות הרם • והמעושנת • ותמצינת • ושאלה הרדופני
 ושאלה צואת פרנגולים או ששתה מים הרעים • כשרה • אכלה
 סם המות • או שהכיתה נחש מותרת משום מרפה • ואסירה משום
 סגנת נפשות: ו' סימני בהמה וניה נאמרו מן התורה • וסימני
 העוף לא נאמרו • אבל אמרו חכמים כל עוף הדורס טמא • כל
 עיש לו אצבע ופירה ופס • וקורקבו נקלף טהור • ר' אליעזר בר
 צדוק אומר כל עוף החולק את רגליו טמא: ו' ובתנבים כל עיש
 לו ארבע רגלים • וארבע כנפים • וקרסולים וכנפיו הופות את רובו •
 ר' יוסי אומר ושמו הנב' • ובדגים כל עיש לו סנפיר וקשקשה •
 ר' יהודה אומר שני קשקשין וסנפיר אחד • אלו הן קשקשין הקבועין
 בו • וסנפירין הפורח בהן:

הלכה סולין דף פ"ד ע"ט

חנו רבנו אשר יצור למדה תורה דרך ארץ שלא יאכל אדם
 כשר [י] אלא בהזמנה הואת' חנו רבנו כי ירהיב ה' אלהיך
 את גבולך למדה תורה דרך ארץ שלא יאכל אדם בשר אלא
 ותיאבון • יכול יקח אדם מן השוק ויאכל ת"ל וזבחתי [ג] מבקרך
 ויצאנך יכול יזבח [ג] כל בקרן ויאכל כל צאנו ויאכל ת"ל מבקרך
 ולא כל בקרך מצאנך ולא כל צאנך מכאן אמר רבי אעזר בן
 עזריה מי עיש לו מנה יקח [ד] לפסי [ה] לישראל יקח • עשרה מנה יקח
 לפסו לישראל [ו] רגים • המשים מנה יקח לפסי לישראל בשר • עאה
 מנה [ז] וישפתו לו קדירה בכל יום • [ח] ואינך אימת מערב שבת
 לערב שבת: אמר רב צריכינ' אנו [ט] לחוש לדכרי וקן • אמר רבי
 יוחנן [י] אבא ממשפחת בריאים היה אבל [יא] כנו אנו [יב] מי
 עיש לו פרוטה בתוך כיסו וריצנה לחניני • [יג] אמר רב נחמן כנון
 אנו לוין ואוכלין • [יד] ככשים ללבושה מגו ככשים יהי מלבושך •
 ומחיר שרה עתורים לעולם ימכור אדם שרה [טו] ויקח עתורים
 ואל ימכור אדם עתורים ויקח שרה • ודי חלב עוים [טז] דיו לאדם
 שיהפגם מחלב גדיים ושלמים שבתך ביתי • ללחמך ללחם ביתך
 לחמך קודם ללחם ביתך • והיום לנערותיך אמר מר זוטרא בריה
 דרב נחמן [יז] תן חיים לנערותיך מכאן למדה תורה דרך ארץ שלא
 ילמד אדם את בנו בשר ויין:

רש"י

קדושים יום חמישי

רש"י [א] אלא בהזמנה הזאת כאלו הוא לך שאינה מזומנת לו בלתי
 לא יאכל צמר תדיר שלא יעני: [ב] וצחקך. אם יש לו צדקה וקח
 ואם לאו לא יקנה צדקה: [ג] כל צדקה. אם אין לו אלא שור אחד ויחזק:
 [ד] לסמוך. לקדושתו ל' אינפס: [ה] תשקל לעשרת ירק. אבל צמר לא יאכל:
 [ו] דגים. היו צול בנאקומו יותר מן הצדק: [ז] ישפתו. כשתנין קדיה
 על הכירה קרי שפיתה: [ח] ולינק אימת. אלו האחרים שאמרו לעשרת דגים
 ולעשרת צמר אימת יאכליה אם לא בכל יום: [ט] לחוט. ולהסתפק במזמנת
 קלים: [י] אלא מתשפתת צדוקים. ר' יוחנן קרי לרב אבא: [יא] נען אנו.
 שאין אנו צדוקים: [יב] מי שאין לו אלא פרטה וירינה לחנוני. ולא יסבך
 עלמו צעיוני ויטרך לצדיות יותר: [יג] אמר רב נחמן כגון אנו. רב נחמן
 אמר דורו של ר' יוחנן הים ותמיד העולם היה משתנה והולך. לא היה צדוק
 כמותו צדוקי ר' יוחנן ולפיכך הוא אומר כגון אנו לאפי' אין לנו הפרטה עלינו
 ללות ולאכול: [יד] כסמים ללבוש. מקרא הוא כספר משלי קנה לך און ואל
 לך בגיזן ללבוש: [טו] ויקח עתודים. לאן שיש לו מהם חלב לפרנסה ויניח
 ללבוש: [טז] דיו לאדם. הכי משמע דיו חלב עיזים דיו לך בתלבוש ולא משתמש
 ומאכלם: [יז] תן חיים לערותיך. לפני ציתך למד דרכי חיים להסתפק
 במזמנות קלים:

זוהר קדושים דף פ"ה ע"א

ורפני

עור לא תתן מכסול כמשמעו ואוקמוהו במאן דגריס
 לאחרת למחטי. וכן נמאן דמחי לצדיה רבא. ולמטי עור
 לא תתן וגו' במאן דלא נמטא להוראה ואורי (קאמר. כמה דמינן)
 דכתיב כי רבים חללים הפילה ועלומים כל הרגיה. והאי אעבר משום
 ולפני עור לא תתן מכסול. בגין דאכסיל ליה לחבריה לעלמא דחיי.
 דתנין מאן דחזיל בארם מיסר באוריתא ונמאן דאשתדל באוריתא
 כדקא יאות חית ליה חולקא טבא תדיר לעלמא דחיי. דהיא מלה
 דאוריתא דאפיק מפומיה חזלא ושאתא בעלמי' וסלקא לעלמי' וכשה
 עלאין קדיטין מתחבראן בהיא מלה וסלקא בארם מיסר ואשתדל
 בעטרא קדישא ואסתחי בהרא דעלמא דחיי דנגיד ונפיק מעין
 ואסתכל ביה ואשתאב בגויה ואשתעב (ס"א ואשתעב) סותרניה דהיא
 כהרא חילקא עלאה וכדין נגיד ונפיק כהורא עלאה ואשתעב ביה
 כהורא בר גס כל יומא כמה דאשתדל ונמאן דלעי (כ"א דליק) באוריתא
 ולא אשתדל בה בארם קטור ובארם מיסר היא מלה סלקא וסטי
 אורחין ולית נמאן דיתחבר בה וכלא דחייין לה לבר ואזיל ושאת בעלמא
 ולא ישכח אתר. נמאן גריס ליה האי. היא דאשתי ליה מארת ויש
 הדא הוא דכתיב ולפני עור לא תתן מכסול. ובגויה כך כתיב ויראה
 מאלהיך אתי ה'. ומאן דתאובחיה לנלעי באוריתא ולא אשתדל
 דליק ליה והוא דרמימותא דאוריתא לעי בה ונגמגס בה בגמגמא
 דלא

קדושים יום חמישי

רנז

לח' ידע' כל מלה ומלה סלקא וקודשא בריך הוא חדי בההיא מלה
וקביל לה ונטע לה סחרניה דההוא נחלא ואתעבידו מאלין מלין
אליבין ברבין ואקרון ערבי נחל הדא הוא דכתיב באהבה תשנה
תמיד' ודוד ונלכא אמר הורני ה' דרכך אהלך באמתך וכתיב וכחיי
בארץ מישור למען טורי :

יוסף לחק' מוסר' תערי תשובה לר"י דף ח' ע"א :

צדיק לדרוך לעשות חסד ולחמת כענין שנאמר בחסד ולחמת ינוסר עון
ויזרחת ה' סוד מרע ועתה התזונן בסוד הנקרא היה כי האמת
אל המוטל לא טז אל ה' לא יתקבר עונו צפועל החסד כמו שנאמר אשר לא
יש פנים ולא יקה סוד ופי' ז"ל לא יקה סוד מורה לחסד ולהעביר על
העוונות' ועוד אמרו כל האומר הקצ"ה ותרן הוא יתרו חיוו' אצל מאריך אפים
ואם לא יטענו יודך פעולתם אל חיקם' אכן זה שאמר שהע"ה בחסד ולחמת
ינוסר עון על צלל התשובה דבר כי יש עבירות שהתשובה ויו"כ תולין
ויסורין ממדין' והנה החסד יגן צעד החוטא וישנור עליו מן היסורין
נשגם הכל לילי מן המות כמ"ס ולדקה תליל ממות' ועוד יש עון והוא עון
חילול ה' שהתשובה ויסורין תולין ומיתה ממרקת כמו שנאמר אם ינוסר
העון הזה לכם עד תמותון והנה כאשר האדם משתדל לתמוך ביד האמת
ועוזר אחריו ויתעודד בדבריו והפועל אורו לעיני בני עמו ויחזק ידי אבני
האמת ונשאו ראשם וכתוב הסקר וספילם יגיעם עד עפר הנה אלה דרכי קדוש
ה' והוד ורוד לאמונתו ועזרתו צעילם ועזו ותפלתם במקדש תורחן על כן
הצדקות פעליו לקדש את ה' ולעודד האמת להכין אותו ולסעדו וסלח לו
עון החילול עם התשובה צמוו האמת לעומת אמת החילול מדת תשובתו
כנגד מדת משובתו זה ציאר בחסד ולחמת ינוסר עון :

הלכה פסוקה' ה"ס ה' אישות פי"ג :

כמה מנוונות פוסקין לאשה פוסקין לה לחם שחי סעודות צבל יום סעודה
זינונית של כל אדם צותה העיר צלם שאינו לא מולה ולא גררין
ומאחרו מחלל של אנשי אותה העיר' אם חטים חטים ואם שעורים שעורים'
וכן אורז ודוחן או משאר מינין שנהגו צבן' ופוסקין לה ספרפת לאכול זה את
הפת כגון קענית או ירקות וכיוצא בהן' ושמן לאכילה ושמן להדלקת הנד
ומידות ומעט יין לשמות אם היה מנהב הנקום שישתו הנשים יין ופוסקין לה
שמן סעודות צצנה וצטר או דגים כמנהב הנקום' וניתן לה צבל צצנה וצצנה
מנהב כסף ללרכיה כגון פרוטה לכזום או למרחן וכיוצא בהן : **ב** צמה
דברים אמורים צעני שצושרל' אצל אם היה עשיר הכל לפי עשור' אפילו היה
מנוונ דאוי לעשות לה כמה תצוליי צטר צבל יום כופין אותו ופוסקין לה
מנוונת כפי מנוונו' ואם היה עני צוותר ואינו יכול ליתן לה לחם שהיא לרכיה
לו כופין אותו להוילא ותהיה כמנוונת מוצ עליו עד שתחלל ידו ויתן : **ג** צעל
היה ליתן לאשתו מנוונתיה הראויות לה ותהיה אוכלת ושותה לעלמה והוא
שותה ואוכל לעצמו הדעות צירו וצלצד שיאכל עמה מלוייה שבת ללוייה שבת :

ד' האסה שפסקו לה וחזונו וכוונתו המותר לזעל כיה צעלה כהן לוח נה
לה כל חזוניתיה תרומה מפני שטורה גדול הוא לה לשמון מדברים המכונים
ולאכלן צעורה חלא נותן לה מחלה חולין ומחלה תרומה!

ליל ששי

יירח יהוה

(ב) לא תקפו פאת ראשכם ולא תשחית את פאת

זקנה: (ג) ושרט לנפש לא תקנו בשרכם

וכהבת קטוע לא תקנו בהם אני יהוה: (ד) אל תחלו

את בתיך להינותח ולא תזנה הארץ ואלא הארץ ומה

(ה) את שבתתי השמרו ומקדשי תיראו אני יהוה:

(ו) אל תפגו אל האמה ואר בידענים אל תפגשו

למאנה בהם אני יהוה אלהיכם: (ז) מפני שיבה תקום

והדרת פני זקן ויראת מאלהיך אני יהוה: (ח) וכיעור

אתה גר בארצכם לא תונו אתו: (ט) באזרח מפם ידו

לכם הגר הגר אתכם ואהבת לו כמוה כיהגרים תונו

בארץ מצרים אני יהוה אלהיכם: (י) לא תעשו עוד

במשפט במדה במשקל ובמשיורה: (יא) מאזני צדק אבני

צדק איפה צדק והין צדק יהיה לכם אני יהוה אלהיכם

אשר הוצאתי אתכם מארץ מצרים: (יב) ושמהם

את כל חקתי ואת כל משפטי ועשיתם אתם אני יהוה

(יג) וידבר יהוה אל משה לאמר: (יד) ואל בני ישראל

האמר איש איש מבני ישראל ומן הגר הגר בישראל

אשר יחזן מזרעו למלך מורת ימרת עם הארץ ירומה

באביו: (טו) ואני צפון את פני באיש ההוא והכרתי את

מקרב זמנו כי מזרעו נתן למלך למען מימא את מקדשו

ולבול את שם קדשי: (טז) ואם העלם יעלימו עם הארץ

אתה

אֶת־עֵינֵיהֶם מִן־הָאִישׁ הַהוּא בַּחֲתוּ מוֹרְעוֹ לַמֶּלֶךְ לְבַלְתִּי
 הַמִּוֹת אֹתוֹ: (ט) וְשִׁמְתִי אֲנִי אֶת־פְּנֵי בְּאִישׁ הַהוּא
 וּבְמִשְׁפַּחְתּוֹ וְהִכְרַתִּי אֹתוֹ וְאֵת כָּל־הַזְּנוּיִם אֲחֵרָיו לְזִנּוּת
 אַחֲרֵי הַמֶּלֶךְ מִקְרֵב עַמָּם: (י) וְהִנֵּפֶשׁ אֲשֶׁר הִפְגַּה אֶל־
 הָאֵבֶה וְאֶל־דִּידֵי־עֵינַי לְזִנּוּת אַחֲרֵיהֶם וְנִתְתִי אֶת־פְּנֵי
 בְּנִפְשׁ הַהוּא וְהִכְרַתִּי אֹתוֹ מִקְרֵב עַמּוֹ: (י"א) וְהִתְקַדְשַׁתְּ אַתָּה
 וְזֵוִיָּהֶם קְדוּשִׁים כִּי אֲנִי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם: (י"ב) וְשִׁמְרַתֶּם
 אֶת־חֻקֵּי וְעֲשִׂיתֶם אֹתָם אֲנִי יְהוָה מִקְדְּשְׁכֶם: (י"ג) כִּי־
 אִישׁ אִישׁ אֲשֶׁר יִקְלַל אֶת־אָבִיו וְאֶת־אִמּוֹ מוֹת יוּמָת אָבִיו
 וְאִמּוֹ קָלַל דְּמִיּוֹ בּוֹ: (י"ד) וְאִישׁ אֲשֶׁר יִנְאֵף אֶת־אִשְׁתׁ אִישׁ
 אֲשֶׁר יִנְאֵף אֶת־אִשְׁתׁ הַעֲהוּ מוֹת־יוּמָת הַנְּאֵף וְהַנְּאֵפֶת:
 (ט"ו) וְאִישׁ אֲשֶׁר יִשְׁכַּב אֶת־אִשְׁתׁ אָבִיו עֲרִירַת אָבִיו נִלְהָה
 מוֹת־יוּמָתוֹ שְׁנֵיהֶם דְּמִיָּהֶם בָּם: (ט"ז) וְאִישׁ אֲשֶׁר יִשְׁכַּב
 אֶת־כְּלֵהוּ מוֹת יוּמָתוֹ שְׁנֵיהֶם תָּבַל עֲשׂוֹ דְּמִיָּהֶם בָּם:
 (ט"ח) וְאִישׁ אֲשֶׁר יִשְׁכַּב אֶת־זֶכֶר מִשְׁפַּבֵּי אִשָּׁה הוֹעֵבָה עֲשׂוֹ
 שְׁנֵיהֶם מוֹת יוּמָתוֹ דְּמִיָּהֶם בָּם: (ט"ט) וְאִישׁ אֲשֶׁר־יִקַּח
 אֶת־אִשָּׁה וְאֶת־אִמָּהּ זָמָה הוּא בְּאִשׁ יִשְׁרָפוּ אֹתוֹ וְאֶתְהִין
 וְלֹא־תִהְיֶה זָמָה בְּחֻבְכֶם: (כ) וְאִישׁ אֲשֶׁר יִתֵּן שְׂכָבְתּוֹ
 בְּבִהְמָה מוֹת יוּמָת וְאֶת־הַבְּהֵמָה תִּהְרֹגוּ:

(כ"א) לֹא תִקְפוּן פְּאֵתָא דְרִישְׁכוּן וְלֹא תִחְבִּיל יַת פְּאֵתָא
 דְרִיקְקָד: (כ"ב) וְחִבּוּל עַל מִית לֹא תִתְנֹן בְּבִסְרְכוּן
 וְרִישְׁמִין חֲרִיתִין לֹא תִתְנֹן בְּכוּן אֲנָא יי: (כ"ג) לֹא תִחִיל יַת
 בְּרִיקָד לֹא־מַעֲיִיחָה וְלֹא תִטְעִי אֶרְעָא וְתִתְמַלִּי אֶרְעָא
 עֵצֶת חֲטָאִין: (כ"ד) יַת יוּמֵי שְׂבִיָּא דִילִי תִסְרוּן וְלִבִּית
 מִקְדְּשֵׁי הַהוּן דְּחִלִּין אֲנָא יי: (כ"ה) לֹא תִתְנֹן בְּסַר בִּידִין
 וְדִבּוּרוֹ לֹא תִתְבַּעוּן לֹא־מִתְאָבָא בְּהוּן אֲנָא יי אֱלֹהֵיכֶם:

(א) מן קדם דסבר באורייתא תקום ותהדר אפי סנא
 ותדחל מאלהך אנא יי: (א) וארי יתגיר עמכון גיורא
 בארעכון לא תוגון יהיה: (ב) פניצבא מנכון יהי לכו
 גיורא דיתגיר עמכון ותרחים ליה פוהך ארי דגירון
 הניתון בארעא דמצרים אנא יי אלהכון: (ג) לא תעברון
 שמר גדון במשחחא במתקלא ובמכלתא: (ד) מאונון
 דקשוט מתקלן דקשוט מכילן דקשוט והינן דקשוט יהי
 לכו אנא יי אלהכון דאפיקח יתכון מארעא דמצרים:
 (ה) ותטרון ית כל קיימי וית כל דיני ותעברון ויהוון אנא
 יי: (ו) ומליל יי עם משה למימר: (ז) ולכני ישראל
 תימר גבר גבר מבני ישראל ומן גיורא דיתגירון בישראל
 דיהוון מערעיה למולך אתקטלא יתקטיל עמא בית ישראל
 ירגמוניה באבנא: (ח) ואנא אתן ית רוגזי בגברא ההוא
 ואישעי יהיה מגו עמיה ארי מערעיה יתב למולך גדיל
 לסאבא ית מקדשי ולאחלא ית שמא דקודשי: (ט) ואם
 מכבש יכבשון עמא בית ישראל ית עניהון בגברא
 ההוא גד יתב מערעיה למולך גדיל דלא למקטל יתוון
 (י) ואשוי אנא ית רוגזי בגברא ההוא ובסעודה
 ואישעי יהיה וית כל דטען בתרוהי דמטעי בתר מולך
 מגו עמהון: (יא) ואגש דיתפני בתר גידין ודכורו למטעי
 בתריהון ואתן ית רוגזי באנשא ההוא ואישעי יהיה
 מגו עמיה: (יב) ותתקדשון ותהון קדישין ארי אנא יי
 אלהכון: (יג) ותטרון קיימי ותעברון ויהוון אנא יי
 מקדשכון: (יד) ארי גבר גבר דילוט ית אבוהי וית אמיה
 אתקטלא יתקטיל אבוהי ואמיה לט קטלא חייב:
 (טו) וגבר דיגוף ית אמת גבר דיגוף ית אמת חקריה
 אתקטלא יתקטיל גיפא וגיפתא: (טז) וגבר דישכוב ית
 אמת

קדושים ליל ששי רסא

אמת אבוהי עריהא דאבוהי נלי אתקטלא יתקטלון
פרויהון קטלא חייבין : (כ) וגבר די'שפוב ית פלתייה
אתקטלא יתקטלון פרויהון תבלא עבדו קטלא חייבין :
(כא) וגבר די'שפוב ית דכורא משפכי אתהא תועבתא
עבדו פרויהון אתקטלא יתקטלון קטלא חייבין : (כב) וגבר
די'שכ ית אתהא בית אמה עיצת הטאין היא בנורא
יוקרו יתיה גיחהון ולא תמי עיצת הטאין בגיכון :
(כג) וגבר דיתן שכוכתיה בבקערא אתקטלא יתקטיל
ויה בעירא תקטלון :

יום הששי

לחד קריאת פרשת השבוע שנים מקרא ולחד פרוגוס ופטרס ונזמור ה' מלך
נלות לזס (או מזמור סיר ליום השבת וה' מלך) יל"מ דצרו משנה וכלס
מסדר עכרות טסול נגד היסוד צמינת היום :

משנה סבלות פרק ד'

א מנדל שהוא עומד באויר טומאה בחוכו בלים שבעוביו
טהורים טומאה בעוביו בלים שבתוכו טהורים ר'
יוסי אומר מתצה למתצה הנה עומד בתוך הבית טומאה בחוכו
הבית טמא טומאה בבית מה שבתוכו טהור שדרך הטומאה
לצאת ואין דרפה להפגם בלים שבינו לבין הארץ שבינו לבין
הפוחל שבינו לבין הקורות אם יש שם פוחל טמאין ואם
לאו טהורין טומאה שם הבית טמא : ב חיבה המנדל יש בה
פוחל טמא ואין ביציאתה פוחל טמא טומאה בחוכו הבית טמא
טומאה בבית מה שבתוכו טהור שדרך הטומאה לצאת ואין
דרפה להפגם ר' יוסי משהר מפני שהוא יכול להציאה תצאים
או לשורפה במקומה : ג היה עומד בתוך הפוחל ונפחת לחוץ
טומאה בחוכו הבית טהור טומאה בבית מה שבתוכו טמא
שדרך הטומאה לצאת ואין דרפה להפגם היתה מוכני שלו משיכה
לאחוריו

רכב

קדושים יום ששי

לאחריו שלש אצבעות טומאה שם כנגד הקורות הפתח שהיה
במה דברים אמרים בזמן שיש שם פותח טפה ואינה יוצאה
והמגדל בא במדה:

הלכה נדה דף כ' ע"ג:

עולא אקלע [א] כפומכדיחא איחולקמיה דמא [ב] ולא הוא אמר
ומה רבי אלעזר [ג] דמרה דארעא דישראל הוה כי מקלע
לאתרא דרב יהודה לא חוי דמא אנא אחוי ואמאי קרו ליה מיה
דארעא דישראל דההיא אתתא דאייתה דמא לקמיה דר' אלעזר
הוה יתיב רבי אמי קמיה [ד] ארחיה אמר לה האי דם [ה] חמוד
הוא בחר דנפקא אטפל לה רבי אמי אמרה ליה בעלי היה בוך
וחמרתיו קרי עליה סוד ה' ליריאיו:

רש"י [ג] דמרה דארעא דישראל - זקי צנורות דם וכל חמיו א"ל
כדמפרש לקמן: [ד] פומכדיחא - אתריה דר' יהודה צלילי פ"ק
דסנהדרין סבי דפומכדיחא רב יהודה ורב עינא: [ה] ולא חזא - ויטוס נחוי
דרב יהודה: [ז] אתריה - הרי"ט זו: [ח] חמוד - סתמונית לצעלה והתם
הדם מחמת תארה:

זוהר תדומה דף קל"ה סע"א:

רזא דשבת אייה טבת דאתחדת צרוז דלח"ד לנשרי עלה רז"ל
ללוחאי דמעלי טבתא דהא אתחדת כו"ט יקרא
קדישא צרוז דלח"ד ואתתקנת לנשרי עלה מלכא קדישא עלאה' כד
עייל טבתא אייה אתחדת ואתפרסת מןטרתא אחרת וכל דיני
מתעברין מיניה ואייה אשתתרת ביחודא דנהירו קדישא ואתעשרת
בכונה עטרין לגבי מלכא קדישא וכל סולטני רוגזין ונארי דדינה כלבו
ערקין (ד"ה ואתעברו מיניה) וליח סולטנו אחר' צבלהו עלמין ואתסתא
כהרין כנהירו עלאה ואתעשרת לתתא בעמא קדישא וכלבו מתעסקין
בכשמתין חדתין. כדן טירותא דלוחתא לכרכא לט' בחדוה צנהירו
דלכפין ולומר ברכו את ה' המבורך. את ה' דייקא בגין למפתח
לגבה בצרכה:

יוסף לחק' מוסרי' משערי תשובה לר"י דף ח' ע"ג:

צדיק להיות מעלמו נגדו תמיד כי ראוי לנפש החושלת לזכור עיני תמיד
ואל תשי אחס לכן ימים ומלצנו לא יחטור עד כל חלופת
בענין טמאמר כי פשעי אני ארע ופשעתי נגדי תמיד. ולריך עובדת
טעם כהזנתן וכואו צמוקף האורן. אמרו ז"ל איזהו צעל תשובה אשר
תשובתו

קדושים יום ששי רסג

תשובתו נמנית עד כסף הכבוד כאשר נבחר ויאל נקי צלותו פרח וצלותו
מחרס וצלותה אשה ר"ל כי הזדמן הטעם לידו והוא בתוקף יגדו ואינו צדורו
צטנו כעת הראשון אשר הטעם וכשם יגדו ונמלט צענו ירחת ה' בגאון פחדו
ויו שלף הזדמן לידו בענין הזה יוסף צנפשו ורחת הפס דבר ויס ציומו ככה כל
היונים וכאשר יעליף בה היראה די כצוים נבחר הוא את יגדו ומקת משלו צעוים
התאווה הלא צומן לבות הוא יצין ונולד נפשו הוא ידע כי אם יצא לידו נסיון
ויבוע לידו בענין הראשון יליל את נפשו מיד יגדו * והנה הוא לפני ה' צמדדנה
העניוים מן המצוים והיו צלמר שהע"ה צחמד ואמת יכופר עון וציראת ה' סוד
מרע פי' וציראת ה' לסוד מן הרע אם יזדמן לידו ומלת סוד מקור ועמיד על
הפי' הזה מה שלף אמר וסוד * ומה שנלמד סוד מרע ועשה עוז ירא חלשים
וסר מרע ענינו שיסוד מן הרע צמדמן לידו כי לא יאמר אמור סוד מן העשפה
גומי לאחר יקרב לעשותו * והרז"ל צמדדס ישן ולא עצר עצירה נותנין לו
סדר כעושה מזה כגון שצא דבר עצירה לידו ויגדול ממנו :

הלכה פסוקה ה' ה"ס ה' שבת פ"ח :

כל זרע שקיטרו נזמחת אמתו ומגדלתו בגון אספסתא וסלקא הקוגרו
צסגנה מייב שמי מטאות * אמת מפני שהיא הולך ואמת מפני שהיא
נוטע וכן הזמיר והוא לרץ לעניים מייב ומסוס קולר ומסוס נוטע * ובצושים
של עפר שעלו זה עשפים הצזיה מעל הארץ והנחה על בני יתדות מייב
מסוס מולס * היתה על בני יתדות והנחה על הארץ מייב מסוס זורע *
מחטים שיצשו צלזיון וכן אילן שיצשו פירותיו זו המולס מהן צשנת מייב
לע"פי שהן בעקודיו לענין עומאה : ב המולס עולשין המורד הזדון אם
לאכילה שיעורו כנרוגרת * ואם לצכהם שיעורו כמלא פי גדי * ואם להסקם
שיעורו כדי לצבל צינה * המעורר אובליון אם לאכילה שיעורו כנרוגרת * ואם
עמר לצכהם שיעורו כמלא פי גדי * ואם להסקה שיעורו כדי לצבל צינה * וצינה
האמורה ככל מקום היא צינה צינונית של מרגוליון * וכל מקום שנלמד כדי
לצבל צינה הוא כדי לצבל כנרוגרת מצינה וברוגרת אחר משלשה צינים ואין
עמור אלא צינודלי קרקע : ג המקצץ דצילה ועשה ממנה עגולה או שנקצ
מחטים והכניס המזל צהן עד שמתקצנו גוף אחד ה"ז מולדת עמור ומייב וכן
כל ביולא צוה :

אמר יום ראשון תורה

יבויין צקריאת ששה פסוקים אלו שהם כנגד י דמילוי יו"ד דשס צ"ן להשאיר
זו האזנה ומתוספת נשמה של " שבת שצנדה :

(6) ויאמר יהוה אל־משה אמר אל־הכהנים בני אהרן
ואמרתם אלהם לנפש לא־יטמא בעמיו :
ואמר יי למשה אימר לכהניא בני אהרן ותימר להון על
כית

מית לא יסתאב בעמיה: (3) כי אמר לשארו תקרב אליו
 לאמו ולאביו ולבניו ולבתו ולאחיו: ואלהיו לקרובה
 דקריב ליה לאמיה ולאבוי ולבתייה ולברתייה ולאחוי:
 (4) ולאחתי הבתולה הקרובה אליו אשר לא התחה לאיש
 לה יטמא: ולאחתייה בתולה בתולה דקריבא ליה ולא תוח
 לגבר לה יסתאב: (7) לא יטמא בעל בעמיו לתלוי: לא
 יסתאב רבא בעמיה לאחלתייה: (8) לא יקרחה קרחה
 בראשם ופאת זקנם לא יגלחו ובבשרם לא ישרטו
 שרטה: לא ימרטון מרט בדישיהון ופאתא דדקניהון
 לא יגלחון ובבשריהון לא יחבלון חבול: (1) קדשם
 יהיו לאלהיהם ולא יחללו שם אלהיהם כי אהאש
 יהנה להם אלהיהם הם מקריבם והיו קדש: קדשן
 יהון קדש אלההון ולא יחלון שמה דאלההון ארית
 קורבניא דני קורבן אלההון אינון מקריבין והון
 קדישין:

נביאים יחזקאל סימן מ"ד

(6) והכהנים הלויים בני צדוק אשר שמרו את
 משמרת מקדשי בתעוה בני ישראל
 מעלי המה יקרבו אלי לשרתני ועמדו לפני לתקריב
 לי הלב ודם נאם אדני יהוה: וכהניא לצאי בני
 צדוק די נטרו ית מסרת מקדשי כמיטעי בני ישראל
 מבתר פולחני אינון יתקרבון לפולחני לשמשא קדמי
 וישמשון על מדבחי לקרבא קדמי תרב ודם נכסה
 קודשין אמר יי אלהים: (3) המה נבאו אל-מקדשי ותמה
 יקרבו אל-שלחני לשרתני ושמרו את-משמרת: אינון
 ישלון למקדשי ואינון יתקרבון לפחורי לחים אפיא
 לשמשא

קדשו ק

לְשִׁמְשָׁא קְדָמִי וַיִּטְרוּן יַת מִפְּרֵת מִימְרֵי: (ג) וְהָיָה בְּבוֹאֲם
 אֶל־שַׁעְרֵי הַחֲצַר הַפְּנִימִית בְּיְדֵי פְּשָׁתִים יִלְבָּשׁוּ וְלֹא־
 יַעֲלֶה עֲלֵיהֶם לְצֹמֵר בְּשַׁעְרֵי הַחֲצַר הַפְּנִימִית
 וּבִיָּתָהּ: וַיְהִי בְּמִיעֲלֵהוֹן לְמַרְעֵי דְרָמָא גְּוִתָּא לְבוּשֵׁי
 בּוּצָא יִלְבָּשׁוּן וְלֹא יְהִי עֲלֵהוֹן בְּסוּת עֲמַר בְּשִׁמְשׁוּתֵהוֹן
 בְּתַרְעֵי דְרָמָא גְּוִתָּא וּלְגִיזֵי: (ד) פְּאָרְבֵי פְּשָׁתִים יְהִי עַל־
 רֹאשָׁם וּמְכַנְסֵי פְּשָׁתִים יְהִי עַל־מַתְנִיָּהֶם לֹא יַחְגְּרוּ
 בְּיַנְע: קוֹבְעֵין דְּבוּזִין יְהִין עַל רִישֵׁיהֶן וּמְכַנְסֵין דְּבוּזִין
 יְהִין עַל תְּרִצִּיהֶן וְלֹא יִסְרוּן עַל תְּרִצִּיהֶן עַל לְבָבֵיהֶן
 וַיִּסְרוּן: (ה) וּבְצִאָתָם אֶל־הַחֲצַר הַחִיצוֹנָה אֶל־הַחֲצַר
 הַחִיצוֹנָה אֶל־הָעַם יִפְשְׁטוּ אֶת־בְּגָדֵיהֶם אֲשֶׁר־הִמָּה
 מִשְׂרָתִים בְּסִי וְהִנִּיחוּ אֲהֶם בְּלִשְׁכַת תְּקִדְשׁ וְלִבְשׁוּ בְּגָדִים
 אֲחֵרִים וְלֹא־יִקְדְּשׁוּ אֶת־הָעַם בְּבְגָדֵיהֶם: וּבְמִפְקֵהוֹן
 מִדְּרָמָא רְקוּדְשָׁא לְדְרָמָא בְּרִיתָא לְאַתְרָבָא עִם עֲמָא
 יִשְׁלַחוּן יַת לְבוּשֵׁיהֶן דִּי אִינוּן מִשְׁמָשִׁין בְּהוֹן וַיַּחֲתוּן
 וַיְהִי עַל־לִשְׁכַת קוּדְשָׁא וְיִלְבָּשׁוּן לְבוּשֵׁין אוּתְרָנִין וְלֹא
 יַחְעָרְבוּן עִם עֲמָא בְּלְבוּשֵׁיהֶן: (ו) וְרֹאשָׁם לֹא יִנְלַחוּ
 וּפְרַע לֹא יִשְׁלַחוּ בְּסוּם יְבָסְמוּ אֶת־רֹאשֵׁיהֶם: וְרִישֵׁיהֶן
 לֹא יִנְלַחוּ וּפְרִיעַ לֹא יִרְבוּן סַפְרָא יִסְפְּרוּן יַת שַׁעַר
 רִישֵׁיהֶן:

כתובים נשלי סיוון כ"ז

(ב) עָרוּם ו רָאָה רָעָה נִסְתַּר פְּתָאִים עֲבָרוּ גַעְזֵי שׁוּ:
 עָרִימָא הָיָא בִישָׁתָא וּמְשִׁי וּשְׂכָרִי עֲבָרוּן
 עֲלֶיהָ נַחֲסִין: (ג) קַח־בְּגָדוֹ כִּי־עָרַב זָר וּבְעֵד נִכְרִיָּה
 חִבְּלָהוּ: מְתַנְסִיב מְרֻמָּוִיָּה דִּמְן דְּעָרִיב לְנוֹכְרָאָה וְעַל
 אִפִּי נִיכְרָאָה מִשְׁבַּגְּנִיָּה: (ד) מְבַרְכָּה רַעְתוּ וּבְקוֹל גְּדוּל בְּבַקָּר
 הַשֶּׁכֶם

השמים קללה תחשב לו: דמברך לחבריה בקלא רמא
 בצפרא בקידומא לוותמא ההחשוב ליה: (ד) דלף מורד
 ביום סגריר ואשת מידונים נשתנה: איך דלפא דנטון
 ביומא דסגרירא היכנא אהתא תגרניהא דנצא:
 (ה) צפניה צפורים ושמן ימינו יקבא: רוחא נרביהא
 קשיא ובשמא דימינא מתקריא: (ו) פרול בברזל יחד
 ואיש יחד פנידעהו: פרזלא בפרזלא למיש ונברא
 למיש אפיה דחבריה: מדעים ק'

משנה כלאים פרק ז'

א המברך את הגפן בארץ. אם אין עפר על גבה שלשה
 טפחים לא יביא ורע עליה. אפילו הברכה בולעת
 או כסילון. הברכה בקלע אף על פי שאין עפר על גבה אלא
 שלש אצבעות מותר להביא ורע עליה. הארכובא שבגפן אין מותר
 לה אלא מן העקר השני: ב המברך שלש גפנים ועקרם
 נראים רבי אליעזר בר צדוק אומר אם יש ביניהם מארבע אמות
 ועד שמונה. הרי אלו מצטרפות. ואם לאו אינן מצטרפות. וכן
 שובשה. אם יחד ואינה מקדשת ר' מאיר אומר אף צמר גפן אסור
 ואינו מקדש. ר' אלעזר בר צדוק אומר משמו. אף על גבי הגפן
 אסור ואינו מקדש: ג אלו אוסרין ולא מקדשין. מותר חייט
 הכרם. מותר מחול הכרם. מותר פסקי ערים. מותר אפיפוחין
 אכל תחת הגפן ועבודת הגפן וארבע אמות שבכרם. הרי אלו
 מקדשות: ד המסכה את גפנו על גבי תבואתו של חברו. הרי אלו
 יח מדש וחייב באחריותו. ר' יוסי ור' שמעון אומרים אין אדם
 מקדש דבר שאינו שלו: ה אמר ר' יוסי מעשה באחד שרע
 את פרמו בשביעית. ובא מעשה לפני ר' עקיבא. ואמר אין אדם
 מקדש דבר שאינו שלו: ו האנס שורע את הכרם ויצא סלפניו
 קוצרו אפילו במועד. עד כמה הוא נותן לפועלים עד שליש. ומה
 מקחו קוצר בדרבו והולך אמילו לאחר המועד. מאימתי הוא נקרא
 אנס

אמר יום ראשון

רסז

אנם משושקע: ז הרים שעלעלה את הגפנים על גמי תבואה יגדור מיד. אם ארעו אונם. מותר. תבואה שהיא נוטה תחת הגפן וכו' בקרק. מחויר ואינו מקדש. מאימתי תבואה מתקדשת משתשריש. וענבים משעשו בפול חלקו. תבואה שביבשה כל צרכה. וענבים שבשלו כל צרכו אינו מתקדשות: ח עציץ נקיב מקדש בפרס. ושאינו נקיב אינו מקדש. ור' שמעון אומר זה וזה אושרין ולא מקדשין ממעביר עציץ נקיב בפרס אם הוסיף במקומם אסור:

הלכה נכוח דף ל"ט ע"א

אמר רבי יוחנן משום רבי שמעון בן יוחאי אסור לאדם שימלא שחוק פיו בעולם הזה שנאמר או ימלא שחוק פינו ולשונונו רנה. אימתי בזמן שיאמרו בגוים הגדיל ה' לעשות עם אלה. אמרו עליו על ריש לקיש שמימיו לא מלא שחוק פיו בעולם הזה מבי שבעה מרכי יוחנן רביה. חנו רבני אין עומדין להתפלל לא מתוך דין ולא מתוך דבר הלכה אלא מתוך הלכה פסוקה והיכי דמי [א] הלכה פסוקה. אמר אביי כי הא דרב יורא דאמר רבי יורא בנות ישראל החמירו על עצמן דאפילו ראות טיפת דם בהרדל [ב] יושבות עליה שבעה נקיים. חנו רבנן אין עומדין להתפלל לא מתוך עצבות ולא מתוך עצלות ולא מתוך שהיק ולא מתוך [ג] שיהיה ולא מתוך קלות ראש ולא מתוך דברים במלים אלא מתוך שמהות של מצוה וכן לא יפטר אדם מחבירו לא מתוך שיחה ולא מתוך שחוק ולא [ד] מתוך קלות ראש ולא מתוך דברים במלים [ה] אלא מתוך דבר הלכה שכן מצינו בנביאים הראשונים שסיימו דבריהם בדברי שבח ותנחומין. וכן תנא מרי בר כריה דרב הונא כריה דרבי ירמיה בר אבא. אל יפטר אדם מחבירו אלא מתוך דבר הלכה שמתוך כך וזכרהו:

רש"י [א] הלכה פסוקה. שאינה לריבה עין ולא מהסרה צה בתמלתו: [ב] יושבות עליה ז' נקיים. לצד נמותו ויס שפסקת והתורה לא הריבה שבעה נקיים. אלא לצה שנאמר ואם טהרה מוציא ואין צה אלא כרוס ג' ימים רלופין מתוך י"א יום שזין נדה לנדב: [ג] שיחה. ללנות: [ד] מתוך קלות ראש. חילוף של כוזב ראש ומתוך זרות לב ועמק: [ה] אלא מתוך שמהות של מצוה. כגון דדרי תנחומים של תורה כגון סונון לגאולה מזדים או סונון למהלך לרוד טהור של טבא ותנחומין כגון רלון ירלון ועסה סונון ה' את כל אוטביו וכגון מקראות בסדרות בתפלת ערצית כי לא יעוטה ה' את עמו וכיוצא בזה:

יוסף לחק' מוסר' משערי תשובה לר"י דף מ' ע"ג:

צריך להשיב רבים מעון כאשר תשיג ידו שנתאר שצדק והסיונו מעל כל פשיעם למדנו כי זה מעקרי התשובה ונאמר הוכח תוכיח את עמיתך ולא תשא עליו חטא למדנו כי אם לא יוכיחנו יענש על חטאיו וודו הע"ה אמר צוממור התשובה אלתדה פושעים דרכיך והטאים אליך ישצו הנה הסלמו ביאור עיקרי התשובה: ועתה שים על לבך להתנזר בדברים המעכבים את התשובה ר"ל כי מי שפורק עליו וכשל צדק מהם תמיד תשובתו קשה אם כשלת צדק מהם תמיד ואנן לשפוך שים והרצה תפלה ותתקן ויזר חיל לקיים כל דבר עיקרי התשובה ותוסיף לקח בהם יום ויום בכל לב ובכל נפש ביראה וחסד ותמונה חנינה ותנתן לרחמיים: אזכור לך מאמר דברו רבותינו צוה אר"ל כ"ד דברים מעכבים את התשובה ואלו הן רכילות ולשון הרע ובעל חיימה ובעל מחשבה רעה והתחלף לרעע והרגיל בסעודה שטויה: ומספיק לבעליה והמסתכל צעירות והחולק עם גכז והאומר אחטא ואשיב וכן אמרו במשנה האומר אחטא ואשיב אין מספיקין בידו לעשות תשובה אחטא וי"הכ מבפר אין י"הכ מכפר והמתכבד בקלון וצדור והסורס מן הצדור והנבזה אצותיו והאפוז רבותיו והמקלל את הרבים והמנעב את הרבים מעשות דבר מצוה: והמטה את צדורו מדרך טוב לדרך רעה ומשתמש בעצבותו של עני והמקבל סחד ע"מ להטות אחרים בדין והמולא חזירה ואינו מחזירה לבעליה והרואה בנו צדקות רעה ואינו מנחה בידו והאוכל שור עניים יתומים וחלונות והחולק על דברי חכמים והמוסד בכשרים והסוגא את המוכחות והמלעיג על הגלות:

הלכה פסוקה * הר"ס ה' תפלה פ"ג:

הפלת השחר מלכות שיתחיל להתפלל עם הכן החמה וזמנה עד סוף שעה רביעית שהיא שלישית היום: ולא עבר לו שעה והתפלל אחר ארבע עד חרות היום ילא ידי חוצת תפלה: אבל לא ילא ידי חוצת תפלה צומנה ששם שתפלה מלוב וכן המורה כך מלוב מדצדיהם להתפלל אותה צומנה כמו שתקנו לנו החכמים ונביאים: **ב** כד אמרו בתמיד קרב כל יום נבד תמיד של זין הערבים תקנו זמנה: ולפי שהיה בתמיד קרב כל יום צמטע שעות ומחלה תקנו זמנה מתשע שעות ומחלה והיא הנקראת זמנה קטנה: ולפי שבערב הפסח סחל להיות צירצ צנת היו שומעין את התמיד צמטע שעות ומחלה: אמרו שהתפלל מאחר שש שעות ומחלה ילא ומתקבוע זמן זה הגיע זמן מוצה וזו היא הנקראת זמנה גדולה:

הוא עני
יכיל בו
אה הוא
ב לכול
פי גופה
ס קמיה
וליה לה
עד דמיו
לקבל
בל גופה
מן גופה
כתוב לא
מן דמיו
תה ית
דך הוא
למיתיה
כג זמנה
בל יכלה
א גופה
ותיה לה
א חמה
מתאמן
דיהבין
יש דהו
אחמה
ר לטרה
וא גופה
תה הוה
שה צב
ועל דה
סין ולי

יום שני תורה

סוף בקורות ארבעים פסוקים שלו טעם כנגד ד' דמילוי יוד טעם צ'
להטאור צו מוספת הרוח טעם ט' טעם ט'

(6) אִשָּׁה זָנָה וְחַלְלָה לֹא יִקְרָאוּ וְאִשָּׁה גְרוּשָׁה מֵאִשָּׁה
 לֹא יִקְחוּ כִּי־קֹדֶשׁ הוּא לְאֵלֹהֵינוּ אַתְּמָה
 כִּמְעִיא וְחַלְלָה לֹא יִסְבֹּן וְאַתְּמָה דִּמְתַּרְכָּא מִבְּעֵלָה
 לֹא יִסְבֹּן אַרְי קֹדֶשׁ הוּא קִדְּם אֱלֹהֵיהּ: (3) וְקִדְּשֵׁנוּ כִּי
 אֵת־לֶחֶם אֱלֹהֵיךָ הוּא מִקְרִיב קֹדֶשׁ יִהְיֶה־לְךָ כִּי קֹדֶשׁ
 אֲנִי יְהוָה מִקְדָּשְׁכֶם: וְתִקְדְּשִׁינִי אַרְי ית קֹדֶשׁ אֱלֹהֵיךָ
 הוּא מִקְרִיב קֹדֶשׁ יְהוּא לְךָ אַרְי קֹדֶשׁ אֲנָא יי מִקְדְּשִׁכֹּנוּ
 (4) וּבַת אִישׁ כִּהֵן כִּי תַחַל לְזַנּוֹת אֶת־אִבִּיהָ הִיא כֹּחֲלָה
 בְּאֵשׁ הַשֶּׁרֶף: וּבַת גֵּבֶר כִּהֵנָּא אַרְי תַּחַל לְמַעַי
 כִּמְקֹדֶשֶׁת אֲבוּהָ הִיא מִתַּחֲלָא בְּנוֹכָא תַּחֲוֹקֵךָ: (7) וְתַחֲוֹקֵךָ
 הַגְּדוֹל כִּמְאֵחֵיו אֲשֶׁר־יוֹצֵק עַל־רֵאשׁוֹ ו שְׁמֹן הַמִּשְׁחָה
 וּמִלֵּא אֶת־יָדָיו לְלֶבֶשׁ אֶת־הַבְּגָדִים אֶת־רֵאשׁוֹ לֹא יִקְרָאוּ
 וּבְגָדָיו לֹא יִפְרֹם: וּבְהֵנָּא דִּיתַרְכָּא מֵאַחוּהֵי דֵי יִסְבֹּן
 עַל רִישָׁיהּ מִשְׁחָה דְרַבּוּתָּהּ וְדִיקְרִיב ית קֹדֶשׁ
 לְמַלְבָּשׁ ית לְבוּשָׁא ית רִישָׁיהּ לֹא יִרְבִּי פִּירּוּעַ וּלְבוּשׁוֹ
 לֹא יִבּוֹעַ:

נביאים יחזקאל סימן מ"ד

(6) וַיֵּיךְ לֹא־יִשְׁתּוּ כָּל־כֹּהֵן בְּבוֹאֵם אֶל־הַחֲצֵר הַבְּנִימִיתוּ
 וְהֵמֶר לֹא יִשְׁתּוּ כָּל כֹּהֵן כִּמְעֵלְהוֹן לְדַרְתָּהּ
 בְּנִיחָא: (3) וְאַלְמֵנָה וְגְרוּשָׁה לֹא־יִקְחוּ לָהֶם לְנָשִׁים כִּי
 אִם־כַּחֲוֵלָה מִזְרַע בֵּית יִשְׂרָאֵל וְהָאֲלֻמְנָה אֲשֶׁר תִּקְחוּ
 אֲלֻמְנָה מִכֹּהֵן יִקְחוּ: וְאַרְמְלָא וּמְתַרְכָּא לֹא יִסְבֹּן לְהוֹ
 לְנָשִׁים

אמר יום שני

רעא

לְיָשׁוּן אֱלֹהִין בְּחִילָתָא מְרַעָא דְבֵית יִשְׂרָאֵל וְאַרְמְלָתָא
 דִּי הָיָי אַרְמְלָתָא שְׂאָר כְּהֵנָּא יִסְבוּן: (ג) וְאַתְדַעְמִי יִזְרוּ
 בִּין קֹדֶשׁ לְהֵל וּבִין טָמֵא לְטָהוֹר וְיִדְעִים: וְיָה עֲמִי יִלְפוּן
 בִּין קֹדֶשׁ אֶלְהוּלָא וּבִין מְבֻאֲבָא לְדַבְּרָא יְהוּדַעִינוּן:
 (ד) וְעַל-רֵיב הִמָּה יַעֲמֵדוּ לְשִׁפְטָא בְּמִשְׁפָּטֵי וְשִׁפְטָהוּ וְאַתְ-
 הוֹרֹתִי וְאַתְ-חֻקֵּי בְּכָל-מִוְעָבֵי יִשְׁמְרוּ וְאַתְ-שְׁבֻחֹתִי
 יִקְדְּשׁוּ: וְעַל פְּלִגּוֹת דִּינָא אֵינוּן יְחֻמוּן לְמִדָּן בְּדֵינֵי
 רַעוּתֵי יְדוּנָן וְיָה אֲוִדֵיתִי וְיָה קְיָמִי בְּכָל מִוְעָבֵי יִמְרוּן
 וְיָה יִמִּי שְׂבִיָא דִּילִי יִקְדְּשׁוּן:

כחובים משלי סמוך כ"ז

(ב) נַצְרָה הָאֵנָּה יֵאָכֵל פְּרִיָהּ וְשִׁמְרָה אֲרֵנֵי יִכְבֵּד: דְּנַטְרָה
 הֵינָתָא אֲכִיל פְּרִיָהּ וְדִזְהִיר בְּמֵאֲרִיָה יְהִיָּקֵר:
 (ג) בְּמִים הַפְּגִים לְפָגִים בִּין לֵב הָאָדָם לְאָדָם: הֵיךְ מֵיָא
 וְהֵיךְ פְּרִצוּפִי דְלֵא בְּמִן חַד לְחַד הֵיכְנָא לְבֵיָה דְבִנֵּי
 נִשְׂא לֵא בְּמִן חַד לְחַד: (ד) שְׂאוּל וְאַבְדָּה לֵא תְּשַׁבְּעָנָה
 וְעֵינֵי הָאָדָם לֵא תְּשַׁבְּעָנָה: שְׂוֹל וְאַכְדָּנָא לֵא שְׂבָעֵן
 וְעֵינֵיהוּן דְּגִבְרָא לֵא שְׂבָעֵן: (ה) מֵאֲרָף לְבָסָף וְכִיר לְזָהָב
 וְאִישׁ לְפִי מְהַלְלוּ: צְרָפָא לְכַסְפָּא וְכִירָא לְדַחְבָּא
 וְגִבְרָא מִן פּוּמָא דְּמִשְׁבָּחָנוּי:

למשפט ק' נספסכו ק' ואזרון ק'

משנה עירובין פרק ז'

א הלון שבין שתי תצירות ארבע על ארבע בחוד עשרה
 מערבין שנים ואם רצו מערבין אחד פחות מארבע
 על ארבע או למעלה מעשרה מערבין שנים ואין מערבין אחד:
 ב כותל שבין שתי תצירות גבוה עשרה ורחב ארבע מערבין
 שנים ואין מערבין אחד היו בראשו פירות אלו עולין מבאן
 ואוכלין

ואוכלין. ואלו עולין מבאן ואוכלין. ובלבד שלא יורידו למטה
 זמך תכותל עד עשר אמות. מערבין שנים. ואם רצו מערבין
 אחד. מפני שהוא כפתח. יותר מבאן. מערבין אחד ואין מערבין
 שנים: ג. הריץ שבין שתי חצירות עמוק עשרה ורחב ארבע.
 מערבין שנים ואין מערבין אחד. אפילו מלא קש או תבן מלא
 עפר או צורות. מערבין אחד ואין מערבין שנים: ד. נתן עליו
 נכר שהיא רחבה ארבעה טפחים. וכן שתי גזוזטראות זו כנגד זו.
 מערבין שנים. ואם רצו מערבין אחד. פהות מבאן. מערבין
 שנים ואין מערבין אחד. ה. מחבו שבין שתי חצירות גבה
 עשרה טפחים. מערבין שנים ואין מערבין אחד. אלו מאכלין
 מבאן. ואלו מאכלין מבאן נתמעט החבן מעשרה טפחים. מערבין
 אחד ואין מערבין שנים: ו. ביצד משתתפין במבוי. מניח את
 החבית ואומר הרי זו לכל בני מבוי. ומנכה להן על ידי בנו ובתו
 בקדושים. ועל ידי עבדו ושפחתו העברים. ועל ידי אשתו. אבל
 אינו מנכה לא על ידי בנו ובתו הקטנים. ולא על ידי עבדו
 ושפחתו הקטנים. מפני שידון בידו: ז. נתמעט האוכל. מוסף
 ומנכה ואין צריך להודיע. נתוספו עליהן. מוסף ומנכה וצריך
 להודיע: ח. במה הוא שיעורו. בזמן שהן מרובין. מוזן שתי
 סעודות לכלם. בזמן שהן טעטין. בגזירות להוצאת שבת לכל
 אחד ואחד: ט. א"ר יוסי במה דברים אמורים. בתחילת עירוב
 אבל בשירי עירוב. כל שהוא. ולא אמרו לערב בתצורות. אלא
 כדי שלא לשבת את התינוקות: י. בכל מערבין ומשתתפין חזן
 מן הפנים ומן המלח. ד"ר אליעזר ר' יהושע אומר בכך הוא
 עירוב. אפילו מאפה סאה והיא פרוסה אין מערבין בה. כבר
 באוסר והוא שלם מערבין בו: יא. נוהן אדם מעה לתנוני ולתחמים
 כדי שזוכה לו בעירוב. ד"ר אליעזר. וחב"א לא זכו לו מעותיו
 ומודים בשאר כל האדם שזכו לו מעותיו. שאין מערבין לאדם
 אלא מדעתו. אמר רבי יהודה במה דברים אמורים בעירובי
 החומין. אבל בעירובי חצירות מערבין לדעתו ושלא לדעתו.
 לפי שזכין לאדם שלא בפניו. ואין חבין לאדם שלא בפניו.

הלכה

אמר רבי יהודה וכולי. גופא אמר רבי יהושע בן לוי כל מקום שאמר רבי יהודה אימתי ובמה במשנתנו אינו אלא לפרש דברי חכמים ורבי יוחנן אמר אימתי לפרש ובמה לחלוק. ואימתי לפרש הוא והא תנן ואלו הן [א] הפסולין המשחק [ב] בקוביא ומלוה ברכית [ג] ומפריחי יונים [ד] וסוחרי שביעית אמר רבי יהודה אימתי [ה] בזמן שאין לו אומנות אלא הוא אבל יש לו אומנות שלא הוא הרי זה כשר ותני עלה בברייתא [ו] וחכמים אומרים בין שאין לו אומנות אלא הוא ובין שיש לו אומנות שלא הוא הרי זה פסול [ז] ההיא דרבי יהודה אמר רבי טרפון היא דתניא אמר ר' יהודה משום רבי טרפון לעולם [ח] אין אחד מהן נזיר לפי שאין נזירות אלא [ט] להפלאה אלמא כיון דמסקא ליה אי נזיר אי לא נזיר הוא לא משעביד נפשיה הכא נמי כיון דלא ידע [י] אי קני אי לא קני לא גמר ומקנה:

ר"ש"י [א] הפסולין. לעדות דכולן גזלין ונדדריהן הן דאסמכתא לא קנייה ומגזל גזיל ליה: [ב] בקוביא. צעירבון: [ג] מפריחי יונים. אי תיקדמייהו יונן. ליוני: [ד] סוחרי שביעית. דרממנא אטר לאכלה ולא לסחורה וזה שחמד ממון לעבור עצירה על הממון רשע הוא וסתרה אמר אל תשת רשע עד: [ה] בזמן שאין להם אומנות אלא הוא. דקסבר רבי יהודה אסמכתא סהוא כסתר על דעתו סהוא ינלחנו ועל אותה אסמכתא הוא מקנה קניא ולאו גזלין ניטרו ופסוליהו לפי שאין עסקיהן צעורו של עולם דכיון דאין מכירין ובקליין צעורו דער בני אדם אין חסין על חזריהן מלהפסידן ממון: [ו] והכניס חומרים וכו'. קס"ד היינו ת"ק דמתניתין אלמא אימתי לחלוק: [ז] הסיח. צרייתא תסוס ר"ע היא דאמר אסמכתא לא קניא אצל צמתניתין לא פליג ר"י אדת"ק אלא מפרט לטעמיה: [ח] אין אחד מהן נזיר. שנים שישעבין ודמו אחד צד ואמר אחד מהן הריני נזיר וזה נזיר ואמר הריני נזיר שאין זה נזיר: [ט] להפלאה. שיהא נדרו מפורס על הודאי ולא צמרת ספק אי נזיר ולמה הנה כנגדו: [י] אי קני. אי נח:

זוהר אמור דף ל' ע"א

וְרֵא יחלל זרעו צעמיו כי אפי' ה' מקדשו. תא חזי כל מנאן דאפיק זרע לבטלה לא זכי למחוני אפי' טבינתא ואקרי רע דכתיב כי לא אל חסד רשע אתה לא יגורך רע האי מנאן דאפיק ליה צדיה או צאנתו אחרת דלא כשרא. ואי תימא דאפיק ליה צאנתו דלא מתעברא הכי כני. לא. אלא כמה דאמרן ועל דא יבעי בר כס מקודשא צריך הוא דזמנין ליה מאנא דכשרא דלא יפגים זרעיה. מנאן דאפיק זרעא בצאנא דלא כשרא פגים ליה לזרעיה ווי למנאן דפגים זרעיה. ונה צבאר בני כסא כך צבהנא דקאים לתתא כגוונא דלעילא בקדושה

עלמה על אחת כמה וכמה * בעמיו מהו בעמיו דהא כתיב לעמל
 אלמנה וגרושה וחללה זוכה את אלה לא יקח וכתוב ולא יחלל זרעו
 בעמיו * זהם מצעי מהו בעמיו אלא מלה דא קלנא בעמיו פנימו
 בעמיו ועל דא כתיב כי אם בתולה מעמיו יקח אשה מעמיו ודאי כלא
 בגוונא דלעילא כי אני ה' מקדשו מהו מקדשו אלא אשה הוא
 דאיהו מקדש ליה בכל יומא ובגין כך לא יפגים זרעיה ולא יסתכח ביה
 פגמיו * ובגין דא אני ה' מקדשו דאנא בעינא לקדשא ליה וסתכח
 קדישא בכלא דקדישא יסתמש על ידא דקדישא * ת"ח קב"ה יסתמש
 על ידא דכהנא וסתכח קדישא כד אתי לשמשא ובגין דקדשא בריך
 הוא יסתמש על ידא דכהנא דאיהו קדישא כהנא יסתמש על ידא דכהנא
 דאתקדש בדכיותיה ונאי איהו ליואי בר כס (ס"א כהנא) אחרת
 יסתמש על ידא דקדישא אחרת בגין דיסתכחון כלא בקדושה לשמשא
 לקודשא בריך הוא זכאין איכון ישראל בעלמא דין בעלמא דאני
 דעלייהו כתיב ואבדיל אתכם מן העמים להיות לי * כמה פרישן ישראל
 מכלא בקדושה לשמשא לקודשא בריך הוא דהא הוא דכתיב והתקדשת
 והייתם קדושים כי אני ה' * תו פתח ואמר לה' הישועה על עמך
 ברכתך סלה לה' הישועה הכי תנין זכאין איכון ישראל דבגל אחר
 דאחגלו שכינתא אחגלייא בהדיהו * כד יפקון ישראל מגלותא
 פורקנא למאן * לישראל או לקודשא בריך הוא * אלא הא אוקמוה
 בכמה קראי והכא לה' הישועה ודאי אינתי על עמך ברכתך סלה
 בטעמא דקודשא בריך הוא ישגה בצרכאן עלייהו דישראל לאפקאלו
 מן גלותא ולאוטבא להו כדין לה' הישועה ודאי * ועל דא תנין
 דקודשא בריך הוא יתוב עמיהו דישראל מן גלותא דהא הוא דכתיב
 וטב ה' אלהיך את שבותך ורחמך :

יוסף לחק * מוכר * נס' חסידים ס' כ"ו כ"ז :

בכל

עת יקו בגדיך לצניס לעולם יראה עמיו באלו מעה למת ואל
 ימות בשעמו נמלא עת בשעמו לפיכך ישוץ ונחמיו מיר ויחז' *
 שוץ יום אחד וכו' * לפיכך ישוץ יום אחד לפני מיתתו ויפה טעה אחת בתשובה *
 אל תאמר שאין לחסד דרכיו ולשוץ כי אם מעצרות שיש בהן מעשה טון
 גול זנות ובגבה וכיוצא בהן אלא כסם שגדיך אדם לפרוץ ולשוץ מהן כך הוה
 לדיך לחסד דרעות הרעות שיש לו לשוץ מהן מן הכעס ומן האוהבה או מן
 הקנאה או מן הגזל ומרדיפת הנוכלות וכיוצא בהן מהכל לדיך לשוץ * ואלו
 קשים יותר מן העונות שיש בהן מעשה שזמון שאדם רגילו באלו קשה לפרוץ
 מהן אחרי אשר נשתקע דם לעשות ועל זה נאמר ועוצ רשע דרכו וגו' :

הלכה

נה
 מפס
 יתש
 עד
 היות
 המון
 יעיד
 (ח)
 יל
 אחר
 יה
 דא
 (ג)
 ית
 כי
 יחס
 מע
 יה

הלכה פסוקה הר"ם ה' תפלה פ"ג:

נהגו אנשים הרבה להתפלל גדולה וקטנה והאמת רשות וכוורו מקלפת
הגאונים שאין ראוי להתפלל רשות אלא הגדולה וכן הדין נותן
מפני שהיא כנגד דבר שאינו תדיר בכל יום ולאם התפלל הגדולה חוצה לה
יתפלל קטנה אלא רשות: ב הא למדת שזמן מנחה הגדולה מעט שעות ומחצה
עד תשע שעות ומחצה וחזן מנחה קטנה מתשע שעות ומחצה עד שיסחר מן
היום שעה ורביע ויש לו להתפלל אותה עד שמשקע החמה: ג תפלת
המוספין זמנה אחר תפלת השחר עד שבע שעות ציוס והמתפלל אותה אחר
שבע שעות אע"פי ששפע ילא י"ח מפני שזמנה כל היום:

יום שלישי תורה

יעין בקריאת חמשה פסוקים אלו שהם כנגד ה' דמיו ה' ראשונה דס
ז' להשחיר זו מוספת נפש משנת' טענדה:

(ה) ועל כל נפש מת לא יבא לאביו ולאמו לא
יטמא: ועל כל נפש מת לא יעול לאביו
ולאמיה לא יסתאב: (ג) ומן המקדש לא יצא ולא יחלל
את מקדש אלהיו כי גזר שמן משחה אלהיו עליו אני
יהוה: ומן מקדשא לא יפוק ולא יחיל ית מקדשא
דאלהיה ארי כליל משח רבות אלהיה עלויה אנא יי:
(ג) והוא אשה בבחוליה יקח: והוא איתא בבחוליה
יסב: (ד) אלמנה וגר וישה וכללה ונה את-אלה לא יקח
כי אם-בחולה מעמיו יקח אשה: ארמלא ומתרכא
וחלילא ממעיא ית אלין לא יסב אלהין בחוליה
מעמיה יסב איתא: (ו) ולא יחלל גרעו בעמיו כי אני
יהוה מקדשו: ולא יחיל גרעיה בעמיה ארי אנא יי
מקדשיה:

נביאים יחזקאל סימן מ"ד

(ה) ואל-מת אדם לא יבוא לטמאה כי אם-לאב ולאם
ולבן ולבת לאח ולאחות אשר-לא-היתה
לאיש יח 2

לְאִישׁ יִמְצְאוּ: וְעַל מִיָּהּ דֹּאנְשָׁא לֹא יַעֲוֵל לְאַסְתָּאנָא
 אֱלֹהִין לְאֵב וְלֵאֵם וְלִבְרַת וְלִבְרַת לְאֵת וְלִאֲחָה דְלֵא תוּת
 לְגִבְרַת יִסְתָּאכּוּן: (3) וְאַחֲרֵי מְהַרְתּוּ שְׁבַעֲתָ יָמִים יִסְפְּרוּ
 לִי: וְכִתְרֵי דְכּוּחֵיהּ שְׁבַעֲתָ יוֹמִין יִמְנּוּן לִיהּ: (4) וּבְיוֹם
 בָּאוּ אֱלֹהֵי הַקֹּדֶשׁ אֱלֹהֵי הַחַיִּים הַפְּגִימִית לְשִׁרְתָּהּ בְּקֹדֶשׁ
 יְקָרִיב חֲטָאֵתוּ נָאֵם אֲדֹנֵי יְהוָה: וּבְיוֹם מִיַּעֲלִיהּ לְקוּדְשָׁא
 לְדִרְתָּהּ גּוֹיְתָהּ לְשִׁמְשָׁא בְּקוּדְשָׁא יְקָרִיב חֲטָאֵתוּ
 אָמַר יי אֱלֹהִים: (7) וְהִיתָת לְהֵם לְגַבְתָּהּ אֲנִי גַמְלָתָם
 וְאַחֲזָה לְאַחֲזָנִי לְהֵם בְּיִשְׂרָאֵל אֲנִי אַחֲזָתָם: וְתִהְיֵי לְהוֹן
 לְאַחֲזָנָא חוּלְקָא מוֹתֵר קוּרְבָנֵי חוּלְקָהוֹן וְאַחֲזָנָא לֹא
 חֲתָנּוּן לְהוֹן בְּיִשְׂרָאֵל מִתְּנֵן דִּיהֲבִיתָ לְהוֹן אֲנִי
 אַחֲזָנִיתָהוֹן: (8) מִמְּנַחֲהּ וְהַחֲטָאֵת וְהָאֲשֵׁם הָמָּה יֵאכְלוּם
 וְכִלְתֵּתָם בְּיִשְׂרָאֵל לְהֵם יְהִיָּה: מִמְּנַחֲתָהּ חֲטָאֵת
 נִאֲשָׁמִיָּה אֲיַנּוּן יְכַלּוּגִיָּה וְכֵל חֲרָמָא בְּיִשְׂרָאֵל לְהוֹן
 יְהִי:

כתובים משלי סיוון כ"ז

(6) אִם-הִכְתוּשׁ אֶת-הָאֵלִיל בְּמִכְתֹּשׁ בְּתוֹךְ תְּרִיפּוֹתַי
 בְּעֵלֵי לֹא חֶסֶד מִיַּעֲלֵי אֲנִי: אִין מִתְּנֵן
 לְשִׁמְיָא בְּמִכְתֹּשָׁא בְּנֵן סִיעָתָא וּבְאַוּרְדָּה לֹא מִשְׁבֵּד
 מַגִּיָּה שְׁמִינִיתָהּ: (3) יִדְעֵ תְדַע פְּגִי צִאָנְהָ שִׁית לְפִי
 לְעִדְרִים: מַה דְּדַעֵי אֲנִי דַע פְּגִי עֲנָה וְשִׁים לְפִי עֵל
 קְנוּטִין: (4) כִּי לֹא לְעוֹלָם חֶסֶן וְאִם-לִיָּד לְדוֹר דְּדוֹר: דְּלֹא
 לְעוֹלָם הוּא אַחֲרָנָא אֲנִי שְׁלָם דְּרָא לְדָרָא: (7) גִּלְתָּהּ חַיִּים
 וְנִרְאָה דְשָׂא וְנִאֲסָפוּ עֲשֻׁבוֹת הַקִּים: שְׁנוֹת עֲמִירָא
 וְאַחֲזָמֵי דִתְחָה וְאַחֲזָנֵשׁ עֲשָׁבָא דְטוּרֵי: (8) כְּבִשְׁמֵם
 לְלִבּוֹשָׁךְ

אמר יום שלישי

רעו

ללבושך ומחיר שְׂדֵה עֵבוּדִים: אִמְרֵי לְלִבוּשְׁךָ וּגְדֵי־אֵל
לְתִירוֹתֶיךָ:

משנה קידושין פרק 3

א האיש מקדש בו וכשלוהו האשה מתקדשת בה וכשלוההו
האיש מקדש את בתו כשהיא נערה כו וכשלוהו
האומר לאשה התקדשי לי בחמרה זו התקדשי לי כזו אם יש
באחת מהן שוה פרוטה מקדשת ואם לאו אינה מקדשת כזו וכזו וכזו
אם לש שוה פרוטה בכלן מקדשת ואם לאו אינה מקדשת היתה
אוכלת ראשונה ראשונה אינה מקדשת עד שיחא באחת מהן שוה
פרוטה: ב התקדשי לי בכוס זה של גון ונמצא של דבש של
דבש ונמצא של גון פדינר זה של כסף ונמצא של זהב של זהב
ונמצא של כסף על מנת שאני עשיר ונמצא עני עני ונמצא עשיר
אינה מקדשת ד שמעון אומר אם הטעה לשבח מקדשת: ג על
מנת שאני כהן ונמצא לוי ונמצא כהן נתין ונמצא ממזר ממזר
ונמצא נתיב בן עיר ונמצא בן כרך בן כרך ונמצא בן עיר על מנת
שביתי קרוב למרחץ ונמצא רחוק רחוק ונמצא קרוב על מנת
שיש לי בת או שפחה גודלת ואין לו או על מנת שאין לי נישלו
על מנת שאין לי בנים ויש לו או על מנת שיש לי ואין לו על
בלם אף על פי שאמרה בלבי היה להתקדש לו אף על פי כן אינה
מקדשת וכן היא שהטעוהו: ד האומר לשלוהו צא וקדש לי
אשה פלונית במקום פלוני והלך וקדשה במקום אחר אינה
מקדשת: הרי היא במקום פלוני וקדשה במקום אחר הרי זו
מקדשת: ה המקדש את האשה על מנת שאין עליה נדרים
ונמצאו עליה נדרים אינה מקדשת. בנמה סתם ונמצאו עליה
נדרים תצא שלא בכתובה. על מנת שאין בה מומין ונמצאו בה
מומין אינה מקדשת. בנמה סתם ונמצאו בה מומין תצא שלא
בכתובה. כל המומין הפוסלים בכתנים פוסלים בנשים: ו התקדש
שתי נשים בשוה פרוטה או אשה אחת בשוה פרוטה
אף על פי ששלה סבלנות לאחר מבאן אינה מקדשת שמתח

קדושין

קדושין הראשונים שלח וכן קטן שקדש: ז המקדש אשה וכתה
או אשה ואחותה באחת אינו מקדשות ומעשה בחמש נשים וכן
שתי אחיות ולקט אחד בלילה של האנים ושלחם הנהג ושל
שביעית היתה ואמר הרי כלכם מקדשות לי בכלילה זו וקבלתה
אחת מהן על ידי קלו ואמרו חכמים אין האחיות מקדשות:
ה המקדש בחלקו בין קדשי קדשים בין קדשים קלים אינה
מקדשת במעשר שני בין שוגג בין מניד לא קדש ד"ר מאיר
ד' והנה אומר בשוגג לא קדש במניד קדש ובקדש במניד
קדש ובשוגג לא קדש ד"ר מאיר ר' יהודה אומר בשוגג קדש
במניד לא קדש: ט המקדש בערלה ובכלאי תפרים בשור תסקל
ובעגלה ערופה בצפורי מצורע ובשער נוזרי ובקמח חסוי
ובקשר בקלב ובחולין שנשחטו בעורה אינה מקדשת מקח
וקדש בדימהו טקדשת: י המקדש בתרומות ובמעשרות ובמסות
ובמי טמאת ובאפר הטמאת הרי זו מקדשת ואפילו ישראל:

הלכה קידושין 97 ע"ל ע"ג:

דמי רב טובי בר רב היסנא לרבא: תנן כל העושה מצוה אתה
מטיבין לו עשה אין לא עשה לא ורמינהי ישוב ולא עבר
עבירה נותנין שכר בעושה מצוה אמר ליה [א] התם כגון שבא
דבר עבירה לידו ונצול הימנה כי הא דרבי חנינא בר פמי
[ב] הבעתיה היא מטרוניתא אמר מילחא ומלי נפשיה שיתא
וכיבא עבדה היא מלחא ואתסי ערק [ג] משא בההוא כי בני דבי
הו עיילי כהרין אפילו ביממא [ד] הו מיתוקי למחר אמרו ליה
רבנן מאן נצטרך אמר להו שני נושאי קיסר שמרוני כל הלילה
אמרו ליה שמא דבר ערוה בא לידך וניצלת הימנו דתנינן כדרבא
דבר ערוה לידו וניצול הימנו עושין לו נס גבורי כח עושי דברו
לשמוע בקול דברו [ה] כגון רבי צדוק וחכירי רבי צדוק תבעתיה
היא מטרוניתא אמר לה חלש לי ליבאי ולא מצניא איבא מדי
למיכל אמרו ליה איבא דבר טמא [ו] אמר לה מאי נפקא מינה
דעביר הא אכיל הא [ז] שגרת הנורא [ח] קא מנחא ליה סליק
ויזיב בנויה אמרה ליה מאי האי אמר לה דעבוד הא [ט] נפיה
כהא אמרה ליה [י] אי ידעי כולי האי לא צערתוך רב כהנא הוה
קמוכין [יא] דיקולי הבעתיה היא מטרוניתא אמר לה איזיל איקשימי
נפשי סליק וקנסיל מאיגרא לארעא אתא אליהו קבלתיה אמר
ליה

אמר יום שלישי

רעט

ליה [יג] אשרחתן ארבע מאה פרסי אמר ליה מי גרם לי [יג] לאן עניותא יהב ליה [יג] שיפא [יג] דדינרי:

רש"י [א] בתם טבא דבר עזירה לידו: הווא יסב ולא עבר עזירה דקאמר
נוטל עליה סכר בעזירה טבא לידו וכפא ילדו ולא עבר איין מליה
יתרה עוז: [ב] טבגמיה: לזנות: [ג] טסא: נעמן: [ד] הווי מתוקי: סמנוין
צו מניקין: [ה] כגין ר' לודק: טלזט כח לכוף ילדו להסגדר בחפשי קונו:
[ו] אמר גמלי נפקא מינה: דהא מילתא דלא נזדען לי אלת מחבל טמא יש לי
ללמוד מבין דעבדי האי סבועל ארמיית רחוי למחבל עמא: [ז] סגד מנורא:
חזת ארמיית סבוקא את המנור לללות דבר הטמא סס ואסא גרולה היתה שאין
יכול ליפטר ממנה ומסור צידה להורגי: [ח] קא נמחה ליה: לאותו ללי נמרו:
[ט] נפיל טבא: צאור של נהינס: [י] אי ירעו: חילוי ידעתי שחמור עיניס הדבר
כל כך: [יא] דיקולי: סליס טסאס נותנית סס פליניהן: [יב] אטרסתן:
טרייתו נמקוס אתר רחוק ארבע מאות פרסי: [יג] לאו עניותא: נממיה סס
לא העניות לא הולדתי להיות עסקי במלכת נשים: [יד] שיפא: סס כלי:
[טו] דינרי: זקונים:

זוהר אמור דף ל"א ע"א

רבי חייל פתח ה' בלאתך משעיר בלעךד נעשה אדום ארץ רעשה
גם שנים נטפו: תא חזי זכאין איכון ישראל בעלמא דין
ובעלמא דאתי דקודשא בריך הוא ארעמי צבו ואיכון מתדבקין ביה
ואקרון קדישין עם קדוש: וכן עד דסליק לון לדרגא עלאה דאקרי
קדש דכתיב קדש ישראל לה' ראשית תבואתה כמה דאוקומנא דהא
ישראל וממניא יומין מתדבקין ביה בשמיה ורשימין בשמיה ואיכון
דיליה כמה דאת אמר ועי בעמד כישראל גוי אחד בארץ ועממין לא
מתדבקין ביה ולא אזלין בממוסיה ורשימא קדישא מעדיאו ומנייהו עד
דאינון מתדבקו בסקטרא אחרא דלאו קדישא: ותא חזי בשעתא דבעא
קודשא בריך הוא למיהב אורייתא לישראל זמין צה לבני עשו אמר לון
בעאן אהון לקבלא אורייתא: בהסיא טעתא אחרנית ארעא קדישא
ובעא לאעלא לוקשא דתומוא רבה: אמרה קמיה מארי דעלמא
פסטירא דקדוש (ס"א דעלמא) תרי אלפי שנין עד לא אחצרי עלמא
קליינא קמי (כ"א קליינא גו) (כ"א חודמן קמי) ערלין דלא רשימין
בקיינומך: אמר לה קודשא בריך הוא כורסייא כורסייא יבדון אלף
אזמין כותייהו וקיינא דאורייתא לא יזמון קמיייהו דהא הוא דכתיב ה'
בלאתך משעיר בלעךד נעשה אדום ארץ רעשה ודאי בנין דאורייתא
לא אחסיבת (בגין דאיסי קיינא דוישא) אלא למאן דאית ביה קיינא
קדישא ומאן דליף אורייתא למאן דלא אהגור מסקד בתיי קיימי מסקד
בקיינא

בקיימא דאורייתא ונושק בקיימא דלדיק וכנסת ישראל דאורייתא להאי
 אתר אתיהיבת ולא לאהרא רבי אבא אמר נושק בתלת דוכתי עלאי
 נושק בתורה נושק בצביאים נושק בכתובי' נושק בתורה דתת
 ואת התורה וגו' נושק בצביאים דכתיב וכל בניך למודי ה' איוון
 לימודי ה' ולא אהרא וכתיב היום תורה בלמודי איוון ולא אהרא
 נושק בכתובים דכתיב ויקם עדות ציעקב ותורה שם בישראל וכתיב
 אך לדיקים יודו לשעך מאן לדיקים דא לדיק וכנסת ישראל דמאן דלא
 אחגורו ולא עאלו בקיימא דילהון לא יודון לשומיה קדישא דהיא
 אורייתא אמר רבי חייא כיון דאתגלי קודשא ברין הוא על טוהא
 דסיני למיהב אורייתא לישראל שכיבת ארעא ותבת בכיימא דה' ארץ
 יראה וטקטה תא חזי בר נש דאתיליד לא אתגמא עליה חילא
 דלעילא עד דאתגור כיון דאתגור אתער עליה (רוחא) אתערותא
 דרוחא דלעילא זכי לאתעסקא באורייתא אתער עליה אתערותא
 יתיר זכי ועבד פקודי אורייתא אתער עליה אתערותא יתיר זכי
 ואתגסיב זכי ואוליד בנין ואולוף לון אורחוי דמלכא קדישא הא כדון
 הוא אדם שליט שליט בכלא :

יוסף לחק מוסרי מס' חסידים סי' כ"ה :

זאת תורת השם בכל לבנו ובכל נפשנו ובכל תאודו להדבק בצורא ועל כל
 עצירה ועצירה שתבא לידו יתשוב ה"ו אם גוזרים עליו התורה והוא
 על יחוד ה' וכי זה דבר הקשה שלא יוכל לעמוד בו יסבול עבור יחוד שמו לו
 כל עצירה יקל עליו להעצירה נוננו ומיד כשאדם בא לעשה משיעון לו מן
 השמים והוא יהרהר אדם באשה אחת בתפלתו או בשאר הרפורים יענין
 גדולי אנציות ידיו בארץ ויעלה גופו עליהן ואל יסמוך בפיתל וזה הדבר יענין
 נוננו הרפורים והוא אדם צומתן או צמקוס הענופה והאבת אשה נננסת
 בלבו או עזרת לשניו יהרהר בדברי תורה כי דברי תורה יפוס לעשר כל
 מילך הרע ואע"פ שכל מקום מותר להרהר ה"ן מציית המרחץ וצית הכסף
 להפריש אדם מן העצירה מיתר ומנע אדם עליו מלבא לידו קרי ונלשמות יין
 ומתן רחוי מפני שהוא לוקח את לבנו ומסירו מאהרי ה' שחומר זנות יין
 ומתירוס יקח לב ואם זאת עצירה לידו יתפלל בכל לבו לצורא שיגלנו ומה
 כשאין יסורין על האדם לפי שעה ולום ויבכה ויתחנן לילודו כל שכן שיתכלל
 אדם לצורא להלילו מן העצירה ולא יקנה אדם לעצמו קטיגור ליום הדין כי
 כל העצירות שעצר צעולס הזה כל אחת ואחת מלפתו ומוליכנו ליום הדין
 שחומר ילפתו ארשות דרכם :

הלכה פסוקה הר"ם ה' תפלה פ"ג :

הפלה

הערב אע"פ שאינה מוצה המתפלל אותה זמנה מתחלת הלילה
 עד שיעלה עמוד השחר ותפלה נעילה זמנה כדי שישלים אותה
 סמוך

סמוך לשקיעת החמה : ב המתפלל תפלה קודם זמנה לא ילא ידי חובתו
 וזמנה ומתפלל אותה בזמנה : ואם התפלל תפלת שחרית צערת הדחק אחר
 שיעלה עמוד השחר ילא : ויס לו להתפלל תפלת ערבית של לילי שבת צער
 שבת קודם שתשקע החמה וכן התפלל ערבית של מולאי שבת צערת לפי שבת
 ערבית רשות אין מתקדיין בזמנה וצלצד שיקרל קרית שוע צמנה אחר לאת
 הכוזבים : ג כל מי שעבר עליו זמן תפלה ולא התפלל צמוד אין לו תקנה
 ואינו משלים : צמוג או סקיה אנוס או ערוד משלם אותה תפלה צמן תפלה
 הסמוכה לה ומקדים תפלה שצמנה ואחרים מתפלל את התשלומין :

יום רביעי תורה

ענין בקריאת ששה פסוקים אלו שהם כנגד ג דמולוי ון דסס ז"ן לקנות
 הברית נפש יתירה ומשנת : הבלה :

(ב) וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר : וּמַלִּיל יְיָ עִם מֹשֶׁה
 לְמִימְרָא : (ג) דַּבֵּר אֶל־אַהֲרֹן לֵאמֹר אִישׁ מִזֶּרְעֶךָ
 לְדֶרְתָּם אֲשֶׁר יִהְיֶה בּוֹ מוֹם לֹא יִקְרַב לְהִקְרִיב לַחֶם
 אֱלֹהֵיו : מַלִּיל עִם אַהֲרֹן לְמִימְרָא גַבֵּר מִבְּנֵי דְדִרְיָהוּן דִּי
 יְהֵא בֵיה מוּמָא לֹא יִקְרַב לְקַרְבָּא קִירְבַּן אֱלֹהֵיהּ : (א) כִּי
 כָּל־אִישׁ אֲשֶׁר־בּוֹ מוֹם לֹא יִקְרַב אִישׁ עוֹר או פֶּסֶח או
 חֲרָם או שְׂרוּע : אֲרִי כָּל גַּבֵּר דְּבִיה מוּמָא לֹא יִקְרַב גַּבֵּר
 עוֹר או חָרִים או שְׂרִיע : (ד) או אִישׁ אֲשֶׁר־יִהְיֶה
 בּוֹ שִׁבְרֵי רֵגֶל או שִׁבְרֵי יָד : או גַּבֵּר דִּיהֵי בֵיה תִּבְר רֵיגְלָא
 או תִּבְר יָדָא : (ה) או־גַבֵּן או־דִּק או תִּבְלָל בְּעֵינָו או גַּרְב
 או יִלְפַת או מְרוּחַ אֲשֶׁר : או גַבֵּין או דִּקָּא או הִילִין
 בְּעֵינוֹהֵי או גַבֵּן או תַּזוּן או מְרִים פְּתָרִין : (ו) כָּל־אִישׁ אֲשֶׁר־
 בּוֹ מוֹם מִזֶּרַע אַהֲרֹן תִּכְהֶון לֹא יֵגֶשׁ לְהִקְרִיב אֶת־אִשִּׁי
 יְהוָה מוֹם בּוֹ אֵת לַחֶם אֱלֹהֵיו לֹא יֵגֶשׁ לְהִקְרִיב : כָּל גַּבֵּר
 דְּבִיה מוּמָא מִזֶּרַע דְּאַהֲרֹן כִּהֲנָא לֹא יִקְרַב לְקַרְבָּא יֵת
 קִירְבַּנְיָא דִּי מוּמָא בֵיה יֵת קִירְבַּן אֱלֹהֵיהּ לֹא יִקְרַב
 לְקַרְבָּא :

נביאים

נביאים יחזקאל מ"ד מ"ט

(ב) וראשית

כלל בכורי כל וכלל תרומת כל מכל
 תרומותיכם לכהנים יהיה וראשית
 עריסותיכם תתנו לכהן להגים ברכה אל ביהוד: וריש
 כל בכורי כולא וכל אפרשות כולא מכל אפרשותיכו
 לכהניא יהי וריש אצותכו תתנו לכהניא לאשראה
 ברכתא בביתך: (ג) כל נבלה ומרפה מן העוף ומן
 הבהמה לא יאכלו הכהנים: כל נבילא ותבירא מן
 עופא ומן בעירא לא ייכלון כהניא: ובהפילכם את
 הארץ בגבלה סרימו תרומה ליהיה קדש מן הארץ
 ארד משה ועשרים אלף ארד ורחב עשרה אלף קדש
 הוא בכלל גבולה סביב: ובפלגותכו ית ארעא
 באחסנא הפרשון אפרשותא קדש יי קודשא מן ארעא
 אורכא עטרין וחמשה אלפין אורכא ופותיא עכרא
 אלפין קודשא הוא בכלל תחומה סחור סחור: (ד) יהיה
 מזה אל הקדש חמש מאות בחמש מאות מרבע סביב
 והמשום אמה מגרש לו סביב: יהי מדין לקודשא חמש
 מאה בחמש מאה מרבע סחור סחור וחמשין אמן
 ריחא ליה סחור סחור: (ה) ומן המדה הזאת תמור ארץ
 חמש ועשרים אלף ורחב עשרת אלפים ובורותיה
 ומקדש קדש קדשים: ומן משחתא תרא חמש
 אורכא עטרין וחמשה אלפין ופותיא עכרא אלפין ויהי
 יהי מקדשא קודש קדשין: (ו) קדש מן הארץ הוא
 לכהנים משרתי המקדש יהיה הקרבים לשרת את
 יהיה ויהיה להם מקום לבתים ומקדש למקדש
 קודשא מן ארעא הוא לכהניא די משמשין בכור
 מקדשא

אמר יום רביעי
 דפג
 מקדשא רבי יהי דקרבין לשמשא קדם יי ויהי להון
 אחר שפיר לביחא ובכשא למקדשא:

כתובים משלי סיומ כ"ח

(6) ודי ו תלב עזים ללחמה ללחם ביתה וחיים
 לגערהיה: וסופקא בחלבה דעני
 למיכולה ו למיכולה דביתך וחיי למליחך: (3) גמו
 ואיזדרה רשע וצדיקים ככפיר יבטח: ערקין רשיעי
 כדלית דרדיף להון וצדיקי הון ארניא דמסכי
 למיכולתיה מסכרין לחוקמחא: (ג) כפשע ארין רבים
 שריה ובאדם מכין ידע כן יאריף: בחוכמה דארעא
 סניאין רברבנהא ובני גשא דמתביינין בידעיתה
 בגרין: (ד) גבר רש ועשק בלים מטר סוף ואין לחם:
 גברא מסכינא דעשוק למסכני איה מטרא חביטא
 דלית ביה ינתרן: (5) עזבי חורה יהללו רשע ושמרי
 חורה יתגרו גם: דשכרין גימוסא ומשתבחין ברשעא
 ואלין דנמרון אוריחא מתגרון בהון דיתובון: (ו) אנשי
 דע לא יבינו משפט ומבקשי יהוה יבינו כל: בני גשא
 בישוי לא מתביינין דינא ורבעי מן קדם יי מתביינין
 כולהון טבחא:

משנה סוכרין פרק ה'

א דיני ממונות בשלשה גילות ובקלות בשלשה. גזק נחצי
 גזק פשולומי כפל ותשלומי ארבעה וחמשה בשלשה.
 האונם והקפסה והמוציא שם רע בשלשה. ד"ר מאור וחכ"א
 מוציא שם רע בעשרים ושלשה משום שיש בו דיני גפשות:
 ב טבות בשלשה. משום ר' ישמעאל אמרו בעשרים ושלשה.
 עבור תחדש בשלשה. עבור השנה בשלשה. ד"ר מאיר. כן
 שמעון

שמעון בן גמליאל אומר בשלשה מתחילין ובחמשה נושאין
 ונותנין וגומרין בשבעה ואם גמרו בשלשה מעברה ג סמיכת
 זקנים ועריפת עגלה בשלשה ד"ר שמעון ור' יהודה אומר בחמשה
 החליצה והמאונין בשלשה נטע רבעי ומעשר ומעשר שני שאין
 דמיו ידועין בשלשה ההקדשות בשלשה הערבין המטלטלין
 בשלשה ר' יהודה אומר אחד מהן כהן ובקרקעות תשעה וכהן
 ואדם כיוצא בהן ד דיני נפשות בעשרים ושלשה דרובע
 והנרבע בעשרים ושלשה שנאמר והרגם את האשה ואת הבתה
 ואומר ואת הבתה שהרגו שור הנסקל בעשרים ושלשה
 שנאמר השור יסקל וגם בעליו יומת כמיחת בעלים כך מיתת
 השור הואב והארי והדוב והנמר והפרדלם ותנחש מיתתן בעשרים
 ושלשה ר' אליעזר אומר כל הקודם להורגו זכה ר' עקיבא אומר
 מיתתן בעשרים ושלשה ה אין דגין לא את השבט ולא את
 נביא השקר ולא את כהן גדול אלא בבית דין של שבעים ואחד
 ואין מוציאין למלחמת הרשות אלא על פי בית דין של שבעים
 ואחד אין מוסיפין על העיר ועל הערות אלא על פי בית דין של
 שבעים ואחד אין עושין סנהדריות לשכמים אלא על פי בית דין
 של שבעים ואחד אין עושין עיר הנדחה אלא בבית דין של שבעים
 ואחד ואין עושין עיר הנדחת בספר ולא שלש עיר הנדחת
 אבל עושין אחת או שתיים ו סנהדרין גדולה היתה של שבעים
 ואחד וקטנה של עשרים ושלשה ומגין לגדולה שהיא של
 שבעים ואחד שנאמר אספה לי שבעים איש מוקגי ישראל
 ומשה על גביהו הרי שבעים ואחד ר' יהודה אומר שבעים
 ומגין לקטנה שהיא של עשרים ושלשה שנאמר ושפטו העדה
 והצילו העדה עדה שופטת ועדה מוצלת הרי כאן עשרים
 ומגין לעדה שהיא עשרה שנאמר עד כתי לעדה הרעה הואת
 יצאו יחושע וכלב ומגין להביא עוד שלשה ממשמע שנאמר
 לא תהיה אחרי רבים לרעות שומע אני שאהיה עמהם לטובה
 אם בן למה נאמר אחרי רבים להטות לא בהמיתה לטובה
 אטיחה לרעה המיתה לטובה על פי אחד המיתה לרעה על פי
 שנים

ש
ע
וע
כ
הכ
די
הוא
כי
שי
של
[יה]
לי
הד
חנ
בין
דבר
ימש
[יה]
הה
רבי
שים
ד
[יה]
[יה]
עליו
כמה
נרא
לזים
[יה]
לשמה
ימד

אמור יום רביעי

רפה

שנים. ואין בית דין שקול. מוסיפין עליהם עוד אחד. תרי כאן
עשרים ושלשה. וכמה יהא בעיר ותהא ראיה למנהדרין מאה
ועשרים. ר' נתניה אומר קאתים ושלשים בנגד שרי עשרות:

הלכה סנהדרין 97 ע"ג

כתיב לא תעשו אתי אלהי כסף ואלהי זהב אהי כסף ואלהי
זהב הוא דלא עבדי הא דעץ שרי. אמר רב אשי [ח] אלוה
הכא בשביל כסף ואלוה הכא בשביל זהב. רב כי הוה אחי [ג] לבי
דינא אמר הכי ברעות נפשי [א] לקטלא נפיק [ד] וצבי ביתיה לית
הוא עבד [ה] וריקו לביתיה עייל [ו] ולואי שתהא ביאה כיצאיה
כי הוה חוי [ז] אמכוה דספרי אביתיה אמר [ח] אמר רבי אלעזר בניין לדיון
שיאו גוי' [ט] כגללו לנצח יאכד וגו'. אמר רבי אלעזר בניין לדיון
שלא יפסע [י] על ראשי עם קדש שנאמר ולא תעלה במעלות
[יא] וסמיד ליה ואלה המשפטים. אשר תשים אשר תלמדם מיבעי
ליה אמר ר' ירמיה ואי תימא רבי חייא בר אבא אלו [יב] כלי
הדיינין רב הונא כי הוה נפיק לדינא אמר הכי אפיקו לי מאני
חנותאי [יג] מקל [יד] ורצועה [טו] ושוטרא [טז] וסנדלא. [יז] שמוע
בין אחיכם ושפטתם אמר רבי חנינא אוהרה לבית דין שלא ישמע
דברי בעל דין קודם שיבא בעל דין חבירו ואוהרה לבעל דין שלא
ישמע דבריו לדין קודם שיבא בעל דין חבירו קרי ביח נמי
[יח] שמע בין אחיכם: [יט] כתיב ויצוה את שופטיכם בעת
ההיא [כ] וכתיב ויצוה אתכם בעת ההיא אמר רבי אלעזר כעת
רבי שמלאי אוהרה לצבור שתהא אימת דיון עליהם ואוהרה לדיון
שיסכול את הצבור עד כמה אמר רבי חנן ואי תימא רבי. שבתאי
כאשר ישא האומן את היונק:

רש"י [א] אלוה הכא בשביל כסף. דיון שהעמידוהו על ידי שנתן מונק
למלך על כך: [ב] לדינא. לדיון: [ג] לקטלא. ליסא עליו הטע ועל עלמו
היה חומר: [ד] וצבי ביתיה לית כוון עידי. לרבי ציתו חזרו עושה כח:
[ה] וריקו לביתיה עייל. סלינו ונחזכר כח כוון: [ו] ולואי שתהא ציחא.
שחזור לביתו כולחתי חציתי. שילחתי בלא הטע שלא טעמא ולעמא:
[ז] לחזקתא. סיעת אחסוס: [ח] אם יעלה לשמים וגו'. כדי שלא תזוז דעתו
עליו היה חומר פך: [ט] כגללו. וכל ראי: [י] על ראשי עם קדש. ששפטיה
המתורגמן דרם היו הצבור יושבין לחרץ והמפסיע ציניהן לילך ולישב צנקתו
גדאש המפסיע על ראשן: [יא] וסמיד ליה ואלה המשפטים. כלומר אף
למפסיע אני חסיד: [יב] כלי הדיינים. דשיכא צרו סויה דבר המעטל:
[יג] רצועה. לחוקת: [יד] וקל. למתת חרדות עד שיחזור צו: [טו] שופר.
למחאה ודוי: [טז] סנדל. לחלוס: [יז] שמוע בין אחיכם. כסיהו סיהס
יחד שמעו דבניהם ואלא משמעו דבני זה בלא זה שחזר דברי שקר דבדרי אמת
לפי

יוסף לחקי מוסרי נס' חסידים פי' כ"ע:

אם עמד אדם בצדק תורה אל יחזיק עוזה לעולמו וליומא כמה חסידא אגא
 אלא יתן תוספתות ויהודאות לנקוט ישמח ומתעלה זכרו שהגלוהו
 מתעל לפניו אשר צידו להטות לצד אל אשר יחפון שגאמר פלגי מים לצ' מתך ציד
 ה' ואומר ואחשך גם אנכי אחרך מתעל לי וכל שהוא רוצה לשוג בתשובה
 ולהיות צדקת החסידות וידלס להטיב עונקו הבלכות הצורא ועומק כבודו אל
 יבנס אדם לזה אלא אם הוא נפש רגון טוב צלא כעס ויערוב סיח' צני אדם
 ושעשוע ילדים ותלשטיו עם אשתו אלא בשעת המעשה' ולהיות זכיר צמאז
 קלה כצממורה ולהיות זכיר ולקום לפני זקן אפילו מאה פעמים כל ימי עליו
 למשא צלצת הצורא:

הלכה פסוקה' בר"ס ה' תפלה פ' ג':

מעה ולא התפלל שחרית ועבר חזי היום ותפלל מנחה שהים ראשונה
 תפלת מנחה וסגויה תשלומי שחרית' מעב' ולא התפלל מנחה עד
 שקעה החמה ותפלל ערצית שהים ראשונה ערצית וסגויה תשלומי מנחה'
 מעב' ולא התפלל ערצית עד' שעלה עמוד השחר ותפלל שחרית שהים'
 ראשונה שחרית וסגויה תשלומי ערצית: **ב** מעב' ולא התפלל לא תפלה זו
 ולא תפלה הסמוכה לה אינו משלם אלא אחרונה לצד כיזר מעב' ולא התפלל
 לא שחרית ולא מנחה ותפלל ערצית שהים ראשונה ערצית והאחרונה תשלומי
 מנחה' אלא שחרית חין לה תשלומין שכבר עבר ומנחה וכן צאשר תפלות:
 ג' היו לפניו שתי תפלות של מנחה ושל מוספין ותפלל של מנחה ואח"כ התפלל
 של מוספין' ויש מי שמורה שהין עושין בצבור קן כדי שלא יעטו:

יום המישי תורה

יזון צקדיותא חמשה פסוקים אלו שסס כנגד ה' דמילוי הרה אחרונה דסס
 ג'ן לקנות הארת רוח ימירה' משנת הכאה:

(א) **לחם** אלהיו מקדשי הקדשים ומן הקדשים יאכל:
 קורבן אלהיה מקדשי קודשי ומן קודשיא
 ייבול: (ב) אך אל הפרכת לא יבא ואל המזבח לא יגש
 כיימם בו ולא יחלל את מקדשי כיי אני יהוה מקדשם:
 בדם לפרוקהא לא ייעור ולמדבחה לא יקרב ארי
 מומא ביה ולא יחיל ית מקדשי ארי אגא יי מקדשהון:
 (ג) וידבר משה אל אהרן ואל בגניו ואל כל בגני ישראל:
 ומליל משה עם אהרן ועם בגוהו ועם כל בגני ישראל:
 וידבר

(ד) וידבר יהוה אל-משה לאמר : ומליל יי עם משה
 למימר : (ס) דבר אל-אהרן ואל-בניו ויגורו מקדשי בני
 ישראל ולא יחללו את-שם קדשי אשר הם מקדשים
 לי אני יהוה : מליל עם אהרן ועם בנותו ונרשון
 מקודשיא רבגי ישראל ולא יחלון ית שמא דקודשיו
 אינן מקדשין קרמי אנא יי :

נביאים יחזקאל סימן מ"ט

(b) וּחְמֹשֶׁה וְעֶשְׂרִים אֶלֶף אַרְבַּע וְעֶשְׂרֵת אֲלָפִים רֶבֶב
 יְהִי לָלוּיִם מִשְׁרֵתֵי הַבַּיִת לָהֶם לְאַחֲוָה

עֶשְׂרִים לְשָׁכֶת : וְעֶסְרִין וּחְמִשָּׁא אֲלָפִין אֹרְבָא וְעֶסְרָא
 אֲלָפִין פּוֹתִיא וַיְהִי לְלוֹאֵי מִשְׁמָשֵׁי בֵּיתָא לְהוֹן לְאַחְמָא
 עֶסְרִין לְשָׁכֹן : (ג) וְאַחֲוָת הָעִיר תִּתְּנוּ חֲמִשָּׁת אֲלָפִים רֶבֶב
 וְאַרְבַּע חֲמֹשֶׁה וְעֶשְׂרִים אֶלֶף לְעַמַּת תְּרוּמַת הַקֹּדֶשׁ לְבֵית
 יִשְׂרָאֵל יִהְיֶה : וְאַחְסַנְתָּ קִרְתָּא תִּתְּנוּ חֲמִשָּׁא אֲלָפִין
 פּוֹתִיא וְאֹרְבָא עֶסְרִין וּחְמִשָּׁא אֲלָפִין לְקַבֵּל אֲפֻרְשׁוֹת
 קוֹדֶשָׁא לְכָל בֵּית יִשְׂרָאֵל יְהִי : (א) וְהַנְּשִׂיאַ מִזֶּה וּמִזֶּה
 לְתְרוּמַת הַקֹּדֶשׁ וְלְאַחֲוָת הָעִיר אֶלֶּפְנֵי תְרוּמַת־הַקֹּדֶשׁ
 וְאַל־פְּנֵי אַחֲוָת הָעִיר מִפְּאַת־יָם יְמֵה וּמִפְּאַת־קִרְתָּא
 קְדִימָה וְאַרְבַּע לְעַמֹּת אַחֲוֵי הַחֲלָקִים מִגְּבֹול יָם אֶל־גְּבֹול
 קְדִימָה : וּלְרֵבְבָא מִכָּא וּמִכָּא לְאַפְרָשׁוֹת קוֹדֶשָׁא
 וּלְאַחְסַנְתָּ קִרְתָּא אֲפֻרְשׁוֹת קוֹדֶשָׁא וּלְקַבֵּיל אַחְסַנְתָּ
 קִרְתָּא מִרוּחַ מַעֲרָבָא מַעֲרָבָא וּמִרוּחַ מְדִינְתָא מְדִינְתָא
 וְאֹרְבָא לְקַבֵּיל חַד מִן חוּלְקַיָּא מִתְּחוּמֵי מַעֲרָבָא עַד
 תְּחוּמֵי מְדִינְתָא : (ד) לְאַרְבַּע יְהִי־לָו לְאַחֲוָה בְּיִשְׂרָאֵל וְלֹא
 יִזְנוּ עוֹד נְשִׂאֵי אֶת־עַמִּי וְהָאָרֶץ יִתְּנוּ לְבֵית־יִשְׂרָאֵל
 לְשִׁבְטֵיהֶם : דָּא אֲרַעָא תְּהִי לְרֵבְבָא לְאַחְסַנְתָּ בְּיִשְׂרָאֵל
 וְלֹא

והיה ק

וְלֹא יִיגְסוּן עוֹד רַבְרָבֵי יִתְעַמֵּי וְאַרְעָא יִתְנַנּוּן לְבֵית
 יִשְׂרָאֵל לְשִׁבְטֵיהוֹן: (ו) כֹּה־אָמַר אֲדֹנָי יְהוִה רַב־לְכֶם
 נְשִׂאֵי יִשְׂרָאֵל חֲמָס וְשֵׁר הַסִּירוּ וּמִשְׁפָּט וּצְדָקָה עֲשׂוּ
 הָרִימוּ גְרִשְׁתֵּיכֶם מֵעַל עַמִּי גַּם אֲדֹנָי יְהוִה: כְּדָנּוּ אָמַר
 יי אֱלֹהִים סָגֵי לְכוּן רַבְרָבֵי יִשְׂרָאֵל חֲטָפָא וּבָזָא אַעֲדוּ
 וְדִין דְקִשׁוּט זִכּוּ עֵיבִירוּ סְלִיקוּ תַקְלָהֲכוּן מִגּוּ עַמִּי אָמַר
 יי אֱלֹהִים:

כתובים משלי סיון כ"ח

(6) טוֹב־דָּרֶשׁ הוֹלֵךְ בְּחֵמוֹ מֵעַקֵּשׁ דְרָכִים וְהוּא עֲשִׂיר:
 טב מִסְכִּינָא דְמַהֲלִיךְ בְּחַמְיֻמוֹתֶיהָ מִן הוּוּ
 דְמַעֲמִיק מִן אוֹרְחַתֶיהָ וְהוּא עֲתִיר: (3) נוֹצֵר הוֹרְהָ בֵן
 מִבֵּין וְרַעְיָה זֹלְלִים יְכָלִים אָבִיו: דְגָמִיר אוֹרְבִיתָא בְרָא
 הוּא דְמַתְבַּיֵּין וְדַמְתְּחַבֵּר לְזֹלְלֵי מַחְמִיץ אֲבִיהֵי: (3) מִרְבֵּה
 הוֹנוֹ בְּנִשְׁדָּ וּבְמַרְבִּית לְחוֹנֵן דְלִים יִקְבָּצֵנוּ: דְמַסְנֵיא
 מְזֻלִיָּה בְנוֹכְחַתָּא וּבְרַבִּיתָּא לָמֵן דְמַרְחֵם עַל מַסְכְּנֵי
 מַכְנָשׁוּי: (7) מִסִּיר אָזְנוֹ מִשְׁמַע הוֹרְהָ גַם־הַפְּלִחוֹ תוֹעֵבָה:
 דְמַסְכִּיר אֲדִנְיָה דְלָא נִשְׁמַע אוֹרְבִיתָּא אַף צְלוֹתֶיהָ
 מְרַתְקָא הִיא: (5) מִשְׁנֵה יִשְׂרָאֵל בְּרִדְךָ רַע בְּשַׁחֲוִיתוֹ הוּא־
 יְפוֹל וְחַמְיָמִים יִגְחֲלוּ־טוֹב: דְמִשְׁנֵי תְרִיעֵי בְאוֹרְחָא
 בִּישְׁתָּא בְּגוּמְצָא הוּא גְפִיל וְשִׁלְמֵי וְחַמְיָמֵי גְרַחוּן
 טַבְחָא:

ומצית ק'

משנה חולין פרק ד'

א בַּהֲמָה הַמְקֻשָּׁה לֵילֵךְ וְהוֹצִיא הַעוֹבֵר אֶת יָדוֹ וְהִתְחַוְּרָה מוֹתֵר
 בְּאַכִּילָהּ הוֹצִיא רֹאשׁוֹ אַף עַל פִּי שֶׁהִתְחַוְּרוּ תְרֵי זֶה
 בְּלוֹד־חֶסֶד מִן הַעוֹבֵר שֶׁבְמַעֲיָה מוֹתֵר בְּאַכִּילָהּ מִן הַתְּחִיל וּמִן
 הַתְּלוּחַ אֲסוּר בְּאַכִּילָהּ זֶה הַכֹּלל כֹּל דְבָר שֶׁהוּא גּוֹפֵה אֲסוּר
 וְשֹׁאֵנָה

אמר יום חמישי רצא

מממאה לא טומאת אוכלין ולא טומאת נבילות. חשב עליה
מממאה טומאת אוכלין. אבל לא טומאת נבילות. שליא שצתה
מקצתה אסורה באכילה. סימן ולר באשה וסימן ולר בפחמה.
המבכרת שהפילה שליא ישליכנה לכלבים. ובמוקד שין תקבר.
ואין קוברין אותה בפרישת דרכים. ואין תולין אותה באילן מפני
דרכי האמורי:

הלכה חולין דף פ"ד ע"א:

אמר רבי יוחנן הרוצה שיחעשר יעסוק בבחמה דקה. אמר רב
חסדא מאי דכתיב ועשתרות צאנך שמעשרות את בעליהן
ואמר רבי יוחנן [א] כסא דחרשין ולא כסא דפושרין. והני מילי
בכלי מתכות אבל בכלי חרס לית לן בה ובכלי מתכות נמי לא
אמרן אלא דלא שרי בהו [ב] ציביא אבל שרי בהו ציביא לית לן
בה ובי לא שרי בהו ציביא נמי לא אמרן אלא דלא [ג] ציץ אבל
ציץ לית לן בה. ואמר רבי יוחנן [ד] מי שהניח לו אביו מעות ורוצה
לאבדן [ה] ילבש כלי פשהו וישחמש בכלי זכוכית וישכור פועלים
ואל ישב עמהן ילבש כלי פשהו וישחמש בכלי זכוכית וישכור פועלים
זכוכית כוונתה היורחא וישכור פועלים ואל ישב עמהן [ו] בתורי
דנפיש פסיריהו דרש רב עורא זמנין אמר לה משמיה דרבי אמי
וזמנין אמר לה משמיה דרבי אסי. מאי דכתיב [ז] טוב איש חונן
ומלוא יכלכל דבריו במשפט לעולם יאכל אדם וישחה [ח] פחות
ממה שיש לו וילבש ויתכסה במה שיש לו. ויכבד אשתו ובניו
ביותר ממה שיש לו. שהן תלוין בו והוא תלוי במי שאמר והיה
העולם:

רש"י [א] כסא דחדשין ולא כסא דפושרין. עוז לשתות כוס של חכספות
ולא לשתות כוס של מים פושרין שרעים הם לנוף: [ב] ליציא. שרטי
עצבים ותכלין: [ג] זין. הרתיח: [ד] עיי שהניח לו אביו מעות. כלומר מי
שלל טרם צמחון וקל צמינו לאצרו זהו ליצורו: [ה] ילבש כלי פשהו. סהן
יקדים ולפי דרכו לנודנו שהעושה אלה מאצד מנון ויהיה לרס מהס: [ו] כיתנא
דוניתא. יקר היה: [ז] בתורי. ישכור פועלים וימסור להם סודרים שלו לחרוש
והם יכישו הסודרים ויסחצום ציערות וצנרתים והמלאכה לא תעלה לנלוס
שליין חושטין לכך: [ח] עוז איש חונן. דליוס ותלויה אותם ועוז המכלכל דבריו
צמטט לפי היכולת הוא עוונך על לרכיו ולא צכל תאורם לצו: [ט] פחות ממה
שיש לו. פחות מנדי היכולת וילבש ויתכסה לפי היכולת שלא יתצייס ויכבד
אשתו יותר מנדי היכולת:

וביום

הזכורים בהקריבכם מנחה חדשה לה' בשבועותיכם
 מקרא קדש יהיה לכם וגו'. רבי שמעון פתח אז ירגמו
 עני היער מלפני ה' כי בא לשפוט את הארץ. זכאה חולקהון דלינו
 דמשתדלי באורייתא ינמא וילי דידעין אורחוי דקודשא בריך הוא
 ואתאחדן בשמיה (כל יומא) ווי לאינו ללא משתדלי באורייתא דהא
 לית לון חולקא בשמא קדישא ולא אתאחדן ביה לא בהאי עלמא ולא
 בעלמא דתי מאן דזכי בהאי עלמא זכי בעלמא דתי. דהכי תיכין
 דובב שפתי שכי' אף על גב דלינון בההוא עלמא שפותייהו מרחטן
 תמן אורייתא. תא חזי עד הסתא אקריבו ישראל תבואת הארץ
 תבואת הארץ דתי. ואתעסקו ביה ואתקשרו בההוא קשרא. א"ג
 דדינא אשתכח דינא בשלמא אשתכח ביה (ס"א) דעלמא אשתכח
 ביה) ואקריבו שעורים בגין דתייהו קדמיה מכל סאר תבואה וינו
 קדמיה מתקרבא ולא מההוא דמתאחר דהא אחידו קדמיה דשרתל
 אתאחדו ביה בקודשא בריך הוא הכא הוא. אמר קודשא בריך הוא
 אנא יהיית לכו מן במדברא מההוא אתר דאקרי שמים דכתיב הגני
 מנטיר לכם לחם מן השמים ואתון מקרבין קמאי שעורים ורוח דמלה
 זאת תורת הקבלת חסר אזכרותא לכסי עלמא ללא יסטון תחות
 בעליהון. ואי לאו קמא שעורים זמינא לקרבא. וממלה דהא
 אשתמודע מלה אחרא זכאה חולקהון דישאל דהא כנסת ישראל לא
 שקרת במלכא קדישא לעלמין כנסת ישראל תויהת אשר תשטה אשה
 תחזי אישה בגין כך דינא דהאי אתתא מאתרהא קא אתייה ונתן הוא
 אתרהא ההוא דכתיב בה אשת חיל מי ימצא ורהוק מפרינים מברה.
 אשת חיל עטרת בעלה וההוא קמא שעורים דאיתית ההוא אתתא
 מנחת קבלת אתקרי חסר כנסת ישראל הכי אקרי ועל דא בפנחס כתיב
 תחת אשר קנא לאלהיו דקנאה הבא אתאחד דמאן דמשקר בהאי בריה
 קנאה אתערת עליה ועל דא קנאין פוגעין בו תא חזי קמא שעורים
 האי עומר דכיון דהוה נוטא לריחין דגרוכות מפיין מניה שעורים
 מנופה בטלע עשרה נפה ודא שבע שבתות תמימות לבחר דסלקן
 שבע שבתות אלין אתא מלכא קדישא לאזדוגא בה בכנסת ישראל
 ואורייתא אתיביב וכוין אתער מלכא ביחודא שלים ואשתכח אתר
 לעילא ותתא וכד אתער מלכא קדישא ונטא זינא דאורייתא כל לינו
 חיליין דמבכרי אבייהו סלקין שירתא ונאי אמרי. בשעתא דמלקטי
 להון פתחי ואמרי ה' בשמים הכין כסאו ומלכותו בכל משלה. ה'
 בהשמים חסדך. וכתיב וכל עלי השדה ימחאו קץ :

יוסף

יוסף לחק מוסר מס' חסידים סי' ל':

הזהר ושומר נפשו פן חלוד צדשתו של י"ר הרע המדומך מא"ח החיים
 המשיך לדבר עזירה קטנה להמשיך לצד לגדולה השפלה
 והכניעה להמסר צידק ולחה לא תהיה נמסר צידו פן יצאך לצאר שחת צאש
 לא נופח ולא יהיה יודך הרע נמסר צידך אם לא על ידי תשובה לצוראך
 ולארחיקך מצער תלוה זכור נא לימים אשר יצואו ומרוב טוב הלפון כי אם
 תטיב שאת ואם לא תטיב לפתח מעלת רובן ולחה צן אדם טוב ליו"דך צבל
 לצדך ויבן לציד שלם על צוחן כליות ואם נא ענייך אל השמים ויחד אליך
 צשמחה ולא יכטיילך י"ר הרע צחייך וצבל יום גילי טוב אל לצדך כי אחר המות
 יש מצ"ע הקצר ואחריו דינה של גהינם המר כי צמר יציון שיחבו כח לאדם
 שיצבל כח היסורין ועוד אחר שינלל מדינה של גהינם יש דינים אחרים קשים
 ומרים גם הרוע אשר תלך מצדך יאלל את נצלתך ואמרו חנמים קשה רמה
 למה כמעט צצער החי:

הלכה פסוקה ר"ס ה' תפלה פ"ד :

חמישה דברים מעכצין את התפלה אע"פ שהגיע זמנה עברת ידיים
 וכיסו הערוה ועברת מקום תפלה ודברים המופקים אוחו
 וכוונת הלך: ב עברת ידיים כולך רוחן ידיו צמים עד הפרק ואח"כ יתפלל היה
 מכלך צורך והגיע זמן תפלה ולא היה לו מים אם היה צינו וצין המים ארבעה
 מילין שהם שמונה אלפים אמה הולך עד מקום המים ורוחן ואח"כ יתפלל
 היה צינו וצין המים יותר על כן תקנה ידיו צרור או צפר או צקרה ומתפלל
 צמה דברים אחרים לפניו אצל אם היה מקום המים לאחריו אין מחייצין
 אחר לחזור לאחריו אלא עד מיל אצל אם עבר מן המים יותר אינו חייב
 לחזור אלא תקנה ידיו ומתפלל: ג צד"א שאינו מטהר לתפלה אלא ידיו צלצד
 צשאר תפלות מן מתפלת שחרית אצל שחרית רוחן פניו ידיו ורגליו ואח"כ
 יתפלל ואם היה רחוק מן המים תקנה ידיו צלצד ואחר כך יתפלל:

ליל ששי

זיווף יהוה

(א) **אָמַר** אֱלֹהִים לְדָרְתֵיכֶם כָּל־אִישׁ וְאִשְׁר־יִקְרַב
 מִכָּל־זֶרְעֵכֶם אֶל־הַקִּדְשִׁים אֲשֶׁר יִקְרִיאוּ
 בְּיַד־יִשְׂרָאֵל לַיהוָה וּמֵמֶאֱחָזוּ עָלָיו וְנִכְרְתָהּ הַגִּפְשׁ הַהוּא
 מִלִּפְנֵי אֲנִי יְהוָה: (ב) אִישׁ אִישׁ מִזֶּרַע אֲהַרֵן וְהוּא צָרוּעַ
 אִו יָב בְּקִדְשִׁים לֹא יֹאכַל עַד אֲשֶׁר יִמָּהַר וְהִגִּיעַ בְּכָל־
 טָמְאֵת־גִּפְשׁ אִו אִישׁ אֲשֶׁר־תֵּצֵא מִמֶּנּוּ שִׁכְבַּת־זֶרַע:
 אר

(ג) או-איש אשר יגע בכל-שריץ אשר יטמא-לו או באדם אשר יטמא-לו לכל טמאתו: (ד) נפש אשר תגע בו וטמאה עד-הערב ולא יאכל מן-הקדשים כי אם רחץ בשרו במים: (ה) ובא השמש וטהר ואחר יאכל מן-הקדשים כי לחמו הוא: (ו) נבלה וטרפה לא יאכל לטמאה-בה אני יהוה: (ז) ושמרו את-משמרתו ולא ישואו עליו הטא ומתו בו בייחלהו אני יהוה מקדשם: (ח) וכל-זר לא-יאכל קדש הושב בהן ושקיר לא-יאכל קדש: (ט) וכהן בייקנה נפש קנזן בספו הוא יאכל בו ויליד ביהו הם יאכלו בלחמו: (י) ובת-כהן כי תהיו לאיש זר הוא בתרומת הקדשים לא תאכל: (יא) ובת-כהן כי תהיה אלמנה וגרופה וזרע אין לה ושכה אל בית אביה בנעוריה מלחם אביה תאכל וכל-זר לא יאכל בו: (יב) ואיש כי יאכל קדש בשגגה ויטמא עמו עליו ונתן לכהן את-הקדש: (יג) ולא יחלו את-קדשי בני ישראל את אשר-ירימו ליהוה: (יד) והשיאו אחם עון אשמה באכלם את-קדשיהם כי אני יהוה מקדשם: (טו) וידבר יהוה אל-משה לאמר: (טז) דבר אל-אחרן ואל-בניו ואל כל-בני ישראל ואמרת אליהם איש איש מבית ישראל ומז-הגר בישראל אשר יקריב קרבנו לכל-גדריהם ולכל-גדבותם אשר-יקריבו ליהוה לעולה: (יז) לרצונכם חמים זכר בבקר בששבים ובעזים: (יח) כל אשר-בו חום לא תקריבו כי-לא לרצון יהוה לכם: (יט) ואיש כי-יקריב זבח-שלמים ליהוה לפלא-גדה או לגדבה בבקר או בצאן חמים יהיה לרצון כל-חום לא יהיה-בו: (כ) עורת או שבור או-חרוץ או יפלת או גרב או ילפת לא-תקריבו אלה ליהוה ואשה לא-תחגוגו

מהם

אמר ליל ששי

רצה

מהם על-המזבח ליהוה: (כ) ושור ושה שרוע וקלוט
 נדבה תעשה אהו ולגדר לא ירצה: (כג) ומעוד וכחות
 ונתוק וכרות לא תקריבו ליהוה ובארצכם לא תעשו:
 (כד) ומיד בנגר לא תקריבו את לחם אלהיכם מכל
 אלה כי משחתם בהם מום בם לא ירצו לכם: (כה) וידבר
 יהוה אל-משה לאמר: (כו) שור ארבע אוזני פי וולד
 והיה שבעה ימים תחת אמו ומיום השמיני והלאה ירצה
 לקרבן אשה ליהוה: (כז) ושור ארשה אתו ואת-בנו לא
 תשחטו ביום אחד:

(א) אימר להזן להריכז כל גבר די יקרב מפל זרעבון
 לקודשיא די יקדשון בני ישראל קדם יי
 וסאובתיה עלוהי וישתיצי אנשא ההוא מן קדמי אנא
 יי: (ב) גבר גבר מזרעא דאחרן והוא סגיר או דאיב
 בקודשיא לא ייכול עד די ידכי ודי יקרב בכל טמא נפשא
 או גבר די תפוק מניה שוכבת זרעא: (ג) או גבר די יקרב
 בכל ריחשא דיסתאב ליה או באנשא דיסתאב ליה לכל
 סאובתיה: (ד) אנש די יקרב ביה ויהי מסאב עד רמשא
 ולא ייכול מן קודשיא אלהין אסחי בשריה במינא:
 (ה) ובמישל שמשא וידכי ובתר בן ייכול מן קודשיא
 ארי להמיה הוא: (ו) גבילא ותבירא לא ייכול לאסתאבא
 בה אנא יי: (ז) ויטרוני ית מפרת מימרי ולא יקבלון
 עלוהי חובא וימותון ביה ארי יתלוניה אנא יי מקדשהון:
 (ח) וכל חלוני לא ייכול קודשא תותבא דכתנא ואגירא
 לא ייכול קודשא: (ט) וכתנא ארי יקני נפש קניין פספיה
 הוא ייכול ביה וילידי די ביתיה אינון ייכלון בלחמיה:
 (י) ובה כתנא ארי תהי לגבר חלוני היא באפרשות

קודשיא

קודשִׁיאָ לָא תיכול: (יב) וכת כהנא ארי תהי ארמלא
 ומתרכא ובר לית לה ותיחוב לבית אבוהא כרבין
 מלחמא דאבוהא תיכול וכל חלוני לא ייכול ביה:
 (יג) וגבר ארי ייכול קודשא בשלו ויוסף חומשיה עלוה
 ויתן לכהנא ית קודשא: (יד) ולא יחלוני ית קודשא דבני
 ישראל ית דיפרשון קדם יי: (טו) ויקבלון עליהון ענין
 וחובין במיכלהון בסואבא ית קודשיהון ארי אנא יי
 מקדשהון: (טז) ומליל יי עם משה למימר: (יז) מליל עם
 אהרן ועם בנהי ועם כל בני ישראל ותימר להון גבר
 גבר מבני ישראל ומן גיוריא בישראל דיקריב קורבניה
 לכל גדריהון ולכל גדרבהון דיקרבין קדם יי לעתא:
 (יח) לרעוא לכון שלים דכר בתוריא באמריא ובענא:
 (יט) כל דביה מומא לא תקרבין ארי לא לרעוא יחי לכוני:
 (כ) וגבר ארי יקריב גבסת קודשִׁיאָ קדם יי לפרשא
 גדרא או לגדבתא בתורי או בענא שלים יהי לרעוא כל
 מומא לא יהי ביה: (כא) עויר או תביר או פסיק או יבן
 או גרבן או חזון לא תקרבין אלין קדם יי וקורבנא לא
 תחננו מנהון על מדבתא קדם יי: (כב) ותור ואימר ותור
 וחסיר גרבמא תעביר יתיה ולגדרא לא תרעי:
 (כג) ודמרים ודרסים ודשליף ודגזיר לא תקרבין קדם יי
 ובארעכון לא תעבדון: (כד) ומנד בר עממין לא תקרבין
 ית קורבן אלהכון מפל אלין ארי חבולהון בהון מומא
 בהון לא לרעוא יהון לכוני: (כה) ומליל יי עם משה למימר:
 (כו) תור או אימר או ענא ארי ותיליד ויהי שבעא יומין
 בתר אמירה ומימא תמינארה ולהלא יתרעי לקרבא
 קורבנא קדם יי: (כז) ותורמא או שיחא לה ולכרה לא
 תכסון ביומא חד:

יום הששי

למד קריאת פרשת השבוע שנים מקרא ואחד תרגום והפטרה ומזמור ס' מלך
גלות נצט (או מזמור סדר ליום השבת וכו' מלך) יל"ח דברו משנה והלכה
מוסדר טכרות טכור נגד היסוד חמינת האוס:

משנה סלחות פרק ס'

א תנור שהוא עומד בתוך הבית ועינו קמוצה לחוץ והאהילו
עליו קוברי המת ב"ש"א הכל טמא ובה"א התנור
טמא והבית טהור ר' עקיבא אומר אף התנור טהור: ב ארוכה
שבין הבית לעליה וקדרה נחונה עליה וקובה בכונס משקה ב"ש"א
הכל טמא ובה"א הקדרה טמאה ועליה טהורה ר' עקיבא אומר
אף הקדרה טהורה: ג היתה שלימה בה"א מצלת על הכל
ב"ש"א אינה מצלת אלא על האוכלים ועל המשקים ועל בלי תרם
חורו ב"ה להורות בדברי ב"ש: ד לגין שהוא מלא משקין טהורין
הלגין טמא טומאת שבעה והמשקין טהורין ואם פינו ככלי אחר
טמאין האשה שהיא לשה בעריבה דאשה והעריבה טמאים
טומאת שבעה והבצק טהור ואם פינוהו לכלי אחר טמא חורו
ב"ה להורות בדברי ב"ש: ה היו כלי גללים כלי אבנים כלי
אדמה הכל טהור היתה בלי טהור לכד"ש ולחטאת הכל טהור
שהכל נאמנו על החטאת מפני שהכלים טהורין וכלי תרם טהורין
ומצילין (ג"א מצילין) עם דפנות אהלים: ו כיצד תבוא והוד
שבבית וכפישה נחונה עליו טהור אם היתה באר חלקה או כורת
פחותה וכפישה נחונה עליה טמא אם היה נשר חלק או פרידה
שאין לה נפים טהור שאין הכלים מצילין עם דפנות אהלים עד
שיהיה להן דפנות וכמה תהא הדופן טפה היה לה חצי טפת
מבאן וחצי טפה מבאן אינה דופן עד שיהא לה טפה ממקום אחד:
ז כשם שמצילין מבגדים כך מצילין מבחויץ ביצד כפישה שהיא
נחונה על היתדות מבחויץ טומאה חתומה בלים שבכפישה טהורים
אם היה כותל חצר או כותל גנה אינו מציל קורה שהיתה נחונה
הכותל לכותל וקדרה תלויה בה טומאה חתומה בלים שבקדרה
ר' עקיבא מטהר והכמים מטמאין:

הלכה

הלכה כדף ק' ע"ג

[6] איפרא [3] הורמיו אמיה דשבור מלכא שדרה דמא לקמיה
 דרבא הוה יתיב רב עובדיא קמיה [ג] ארחה אמר
 לה האי דם חימוד הוא אמרה ליה לבריה תא חזי כמה חבימי
 יהודאי אמר לה דילמא כסומא בארובה הדר שדרה ליה שתין
 מיני דמא וכולהו אמרינהו ההוא בתרא דם כנים הוה ולא הוה
 ידע אסחייע מלחא [7] ושדר לה [8] סריקותא [9] דמקטלא [10] כלמי
 אמרה יהודאי [11] בתווי דלכאי יתביתו אמר רב יהודה מרישא
 חנה חוינא דמא כיון דאמר לי אמיה דיצחק ברי האי טיפתא
 קמייחא לא מייחין לה קמייחא דרבנן משום דהוינא [12] לא חוינא
 [13] בין טמאה לטהורה ודאי [14] חוינא:

רש"י [6] איפרא הורמיו - נכרית היתק וכן שמה ואף על פי כן היתה
 משמרת עלנא מנדות וקדושה להבגיר ואף קדושת היתה שלחמ ולשון
 יוני איפרא חן כמו אפריין נמטייה לר' שמעון: [3] הורמיו - כמו הורמיו דר
 ליליתא כלומר יופי שדיס היה להו: [ג] ארחה וכו' - ואף על גב דאמר לשול
 דבא לא ידע דמא ניסא אחרתא ליה: [7] שלח לה - משום דוון:
 [8] סריקותא - מסרק נאה: [9] מקטלא כלמי - שהרגין עליה כנים וסביר
 ודאי הבין ומשום הכי שלח לי האי: [10] כלמי - כנים כדמתרגמינן כנים כחמא
 [11] בתווי נכאי - נחדרי הלכ אחס יושבין תחדרי מתרגמינן מתוכים כלומר כל
 חמא מלויה זכס: [12] לא חוינא - דדילמא אשתני ואף על גב דמרה דס
 טבור יס לה דילמא חי אייתא טפתא קמייחא הוה מיחיו טמא: [13] בין טמאה
 לטהורה - כשלין ימי טוהר של זכר או של נקבה וראתה זייס מ"א או זייס
 פ"א: [14] חוינא להבוא דמא - אי דם טמא וממינא ואי לאו מה' דמיס הוה
 מטרינא דהבוא ודאי טיפתא קמייחא מייחא דלא מזהמא דעד הסמא חזאי
 ואתא דם טוהר של מ' לזכר ופ' לנקבה מעין פתוח ואפי' פסקה יוס או וימיס
 הואיל ומחוקת הוה דמיו' לא זמנא ומייחא טיפתא קמייחא:

זוהר פרומה דף קל"ו ע"א

בשעתא

דאחפליג ליליא בליליא דא וקצ"ה צעי לאעלא
 בגנתא דלעילא - ורזא דא ציומי דחול קצ"ה טאל
 בגנתא דעדן דלתתא לאשתעשעא עם דריקיא דשראן חנו' ובטבת
 בההוא ליליא דטבתא קצ"ה טאל בגנתא דלעילא ברזא דמקורא
 עלאה בגין דציומי דחול כל נשמתין דדריקיא כלהו בגנתא די בלעילא
 סריין - וכד אחקדש יומא בנעלי טבתא כל אינון משריין דמלאכין
 קדיסין די מונן גו גנתא דלתתא כלהו סלקין להני נשמתין דסריין
 גו גנתא דלתתא ולאעלא לגבי ההוא רקיעא דקיינ' על גנתא ומתמן
 אזדננן רתיבין קדיסין דסשראן כורסי יקרא דמלאכא וסלקין לון לכל
 אינון נשמתין בגנתא דלעילא - בין דאלין רוחין סלקין כדון רוחין
 אחרנין

אחריו קדישין נחתין לאתערטרא בהו ענוא קדישא. אלין סלקין
 ואלין נחתין. ואי חיתא הא גתא דבארעא זיווא דשבתא יצתא
 בדריקיא בלא נשמתין לדריקיא. לאו הכי. אלא נשמתין אולין
 ונשמתין אחיין. נשמתין סלקין ונשמתין נחתין. נשמתין אולין ונגו
 גתא ונשמתין אחיין לגו גתא. כל אינון נשמתין לדריקיא דנחלצבן
 זיווי דחול ועד לא עאלו גתא בשעתא דאלין נפקין אלין עאלין
 וגתא לא אשתאר בדריקיא ברוא דלחם הפנים זיוס הלקחו:

יוסף לחק' מוסר' מס' הסידיס סי' ל"א:

גם לכל עת ועונה יש לך להבז את צוראך בכל צלצד ובכל נפקך והבז אל
 לצד וקח משל תחנוס דליה אם יתן לך חסד עשרה זכובים או יותר כמה
 תהיה אהבתי חקוקה צלצד. ואם יתן לך פרנסתך ופרנסת בניך וכני ביתך
 מה תשוב אל צלצד. זה האיש אשר לא רחמי וועולס וועשה עמדי חסד כזה לו
 אחיה אלף שנים לא אובל לגמול לו כל הטובות אשר עשה עמדי אהבתי אותו
 בכל צלצדי ובכל כפשי לא יוכל לגוות עמי דבר שלא אעשה בעבורו הן זמנתי הן
 גופי הכל שלו. ומה צאהבת אדם כך צאהבת הקצ"ה ישתבח ויתעלה וזרו הוא
 הנותן מחיה לכל לא כ"ש כי יש לנו לידעך צאהבת הצורא ליראה אותו שאין
 לעבור על מצותיו הן גדולה הן קטנה כי אין יודעים מתן סכרן של מצות וזן
 בעצירות אשר הם קלות בעיניו כדכתיב עון עקבי יסובני עונות שאדם דס
 צעק צעולם הזה יסוצו אותו ליום הדין ואם זכה מצותיו יעידו עליו:

הלכה פסוקה' הר"ם ה' שנת פ"ס:

הדיש כגורוגת חייב ואין דישה אלא בגדולי קרקע והמפרק הרי הוא
 מולדת הדם וחייב וכן כל כיוצא בזה. המוצל את הצהמה חייב משום
 מפרק וכן המוצל דמי שיש לו עור חייב נשום מפרק והוא שיהיה לדין לדם
 שילא וזן החצורה. אבל אם נמכוון להזיק צלצד פעור ומפני שהוא מקלקל.
 ואינו מייצ עד שיהיה צדס או צחצד שהוליא כגורוגת: **ב** ד"א צמוצל
 צצהמה ומיה ועוף וכיוצא בהם אבל המוצל צמזירו אע"פי שנמכוון להזיק חייב
 מפני גת רוחו שהרי נמקררה דעתו ושככה חנותו והרי הוא כעמקן. ואע"פי
 שאינו לדין לדם שהוליא ממנו חייב: **ג** שמונה שרשים האמורים צמורה הן
 שיש להן עורות לענין שנת כמו מיה וצהמה ועוף. אבל שאר שרשים ורמשים
 אין להם עור. לפיכך המוצל בהן פעור. ואחד המוצל צצהמה מיה ועוף או
 צממנה שרשים ועשה בהן צמורה ויצא מהן דם או שגדר הדם אע"פי שלא יוצא
 חייב:

בהר יום ראשון תורה

יבון בקריאת טהה פסוקים אלו טהה כנגד ׀ דמילוי יוד דטס זצן לסטול
זו הארס ונתוספת נטטה של טבת טעזרה:

(6) וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה בְּהַר סִינַי לֵאמֹר: וּמַלִּיל
 יי עם מֹשֶׁה בְּטוֹרָא דְסִינַי לְמִימַר: (3) דְבַר
 אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם כִּי תֵבֵאוּ אֶל־הָאָרֶץ
 אֲשֶׁר אָנִי נֹחֵן לְכֶם וְשָׁבַתָּה הָאָרֶץ שַׁבָּת לַיהוָה: מַלִּיל
 עם בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְחִימַר לְהוֹן אֲרִי תַעֲלוּן לְאַרְעָא דִּי אָנֹא
 יְהִיב לְכוּן וְתִשְׁמִיט אַרְעָא שְׁמִיטָתָא קָדָם יי: (ג) שֵׁשׁ
 שָׁנִים תִּזְבַּע שְׂדֵה וְשֵׁשׁ שָׁנִים תִּזְמַר בְּרִמָּה וְאַסְפַּת אֵד
 תְּבוֹאָתָהּ: שִׁית שְׁנַי תִּזְרַע חֲקֵלְךָ וְשִׁית שְׁנַי תְּכַסֵּה
 בְּרִמָּה וְתִכְנוֹשׁ יַת עַלְלָתָהּ: (ד) וּבְשָׁנָה הַשְּׁבִיעִית שַׁבַּת
 שַׁבְּתוֹן יִהְיֶה לְאָרֶץ שַׁבָּת לַיהוָה שְׂדֵה לֹא תִזְרַע וּבְרִמָּה
 לֹא תִזְמַר: וּבְשָׁתָא שְׁבִיעִיתָא גִיח שְׁמִיטָתָא יְהִי לְאַרְעָא
 שְׁמִיטָתָא קָדָם יי חֲקֵלְךָ לֹא תִזְבַּע וּבְרִמָּה לֹא תְכַסֵּהוּ
 (5) אַח סְפִיחַ קִצִּירְךָ לֹא תִזְבַּע וְאֶהֱעַנְבִי גִזְרֵךָ לֹא
 תִבְצַר שְׁנַת שַׁבְּתוֹן יִהְיֶה לְאָרֶץ: יַת כְּתָא דְחִצְרֵךָ לֹא
 תִחְצַר וְיַת עֲנְבֵי שַׁבְּתֵךָ לֹא תִקְטוֹף שְׁנַת שְׁמִיטָתָא יְהִי
 לְאַרְעָא: (1) וְהָיְתָה שַׁבַּת הָאָרֶץ לְכֶם לְאַכְלָהּ לָהּ
 וּלְעִבְדָּהּ וּלְאַמְתָּהּ וּלְשִׁבְרָהּ וּלְחֹשֶׁבֶתָהּ הַגְּרָם עֲמַד:
 וְחָהִי שְׁמִיטַת אַרְעָא לְכוּן לְמִיכַל לָךְ וּלְעִבְדָּךָ וּלְאַמְתְּךָ
 וּלְאֲנִירְךָ וּלְחֹתְבְּךָ דְּבִירֵיִן עֲמַד:

נביאים ירמיה סימן ל"ז

(6) וַיֹּאמֶר יְרֵמְיָהוּ הִנֵּה דְבַר־יְהוָה אֵלַי לֵאמֹר: וְאָמַר
 יְרֵמְיָהוּ הִנֵּה פָחַם גְּבוּאָה מִן־קָדָם יי עֲמַד
 לְמִימַר

למימר: (3) הנה הנמאל בן שלם דודך בא אליך לאמר
 קנה לך את שרי אשר בענתות כי לך משפט הנאלה
 לקנות: הא הנמאל בר שלם אח אבוק אתי לותך
 למימר זבון לך ית חקלי דבענתות ארי לך חניא
 אחסנמא למזבון: (ג) ויבא אלי הנמאל בודודי בדבר
 יהוה אל חצר המטרה ויאמר אלי קנה נא את שרי
 אשר בענתות אשר בארץ בנימין כי לך משפט
 הירשה ולך הנאלה קנה לך ואדע כי דבר יהוה הוא:
 ואחא לותי הנמאל בר אחבי כפתנמא דני לדבת
 בית אסיריא ואמר לי זבון פען ית חקלי דבענתות
 דבארע שבטא דבנימין ארי לך חניא ירותא וקך
 אחסנמא זבון לך וידעית ארי כפתנמא דני הוא:
 (ד) ואקנה את השדה מאת הנמאל בן דודי אשר
 בענתות ואשקלה לו את הכסף שבעה שקלים
 ועשרה כסף: וזבנית ית חקלא מן הנמאל בר
 אחבי דבענתות ותקלית ליה ית כספא שבעא מגין
 ועשר סלעין דכסף: (ה) ואכתב בספר ואחהם ואעד
 עדים ואשקל הכסף במאזנים: וכתבית בשטרא
 וחתמית ואכהידית סהרין ותקלית כספא במאזניא:
 (ו) ואקח את ספר המקנה את הקתום המצנה והחקים
 ואח הגלוי: ונסיבית ית שטרא דזבני ית דכתב
 בעיץ וחתים כהלכתא וכדחוא גית שטרא פתיחא:

כחובים משלי סימן כ"ה

(6) חכם בעיניו איש עשיר וכל מבין יחקרנו: גברא
 עתירא חבים הוא בעיניו ומספינא
 סובלתנא בסר ליה: (3) בעלץ צדיקים רבה הפארת
 ובקום

וּבְקוּם רְשָׁעִים יִחַפֵּשׂ אָדָם: כִּר יַחֲדוּן צְדִיקָא סְגִיָא
 שְׂבָהוּדָא וּבְקוּמָא דְרְשָׁעֵי מְבַצֵּי כִר נִשְׂא: (ג) מִכְסֵּה
 פְּשָׁעָיו לֹא יַצְלִיחַ וּמִזֵּדָה יַעֲזֹב יִרְחָם: דְּמַכְסֵי חֹבוֹ
 לֹא נִצְלַח וּדְמוּתֵי חֲטָאֵי וְשָׂבִיק נִירְחָם עֲלוּי אֱלֹהָא:
 (ד) אֲשֶׁרֵי אָדָם מִפְתַּח תְּמִיד וּמִקְשָׁה לְבוֹ יִפּוֹל בְּרִיעָה:
 טוֹבוּהֵי דְבֵר נִשְׂא דְמַדְלִיחַ תְּדִירָא וּמִן דְּמַקְשֵׁי לְמִיחָה
 נָפִיל בְּבִישְׁתָּא: (ה) אֲרִיגָהּם וְדִב שׁוֹקֵק מוֹשֵׁל רְשָׁע
 עַל עַסְדָּל: אֲרִיגָהּ נְהִים וְדוּבָא מְצָרִים עַל רְשָׁעָא
 דְּמִשְׁתַּלִּיט עַל עַמָּא מִסְפִּינָא: נְגִיד חֶסֶד הַכְּמוּה
 וְרִב מְעַשְׂקוֹת שְׂנֵאֵי בְּצַע יֶאֱרִיף יָמִים: שְׁלִיטָא חֶסֶד
 הַוִּינָא סְגִיָאן עוֹשְׂקוּי וְאוּנָא דְסִגֵּי טוֹלְמִיָא נִגְוִון
 סגל ק' יומיו:

משנה כלאים פרק ח'

א כלאי הכרם אסורין מלזרוע ומלקום • ואסורין בהנאה •
 כלאי זרעים • אסורין מלזרוע ומלקיים • ומוותרין
 באבילה • וכל שכן בהנאה • כלאי בגדים • מותרין בכל דבר •
 ואינו אסורין אלא מללבוש • כלאי בהמה • מותרים לגדל ולקום •
 ואינו אסורים אלא מלהרביע • כלאי בהמה • אסורים זה קורה •
ב בהמה עם בהמה ותייה עם תייה • בהמה עם תייה • ותייה עם
 בהמה • טמאה עם טמאה • וטהורה עם טהורה • טמאה עם
 טהורה • וטהורה עם טמאה • אסורין לחרוש ולמשוך ולהנהיג •
ג המנהיג • סופג את הארבעים • וחיושב בקרון • סופג את הארבעים •
 רבי מאיר פומר • והשלישית שהיא קשורה לרצועות אסורה •
ד אין קושרין את הסוס • לא לצדדי הקרון • ולא לאחר הקרון •
 ולא את הלובדקם לנמלים • ר' יהודה אומר כל הנולדים מן הסוס
 אף על פי שאביהן חמור מותרין זה עם זה • וכן הנולדים מן החמור
 אף על פי שאביהם סוס מותרין זה עם זה • אבל הנולדים מן הסוס
 עם הנולדים מן החמור אסורים זה עם זה: ה הפרוטיות אסורות •
 והרמך

בהר יום ראשון

שג

וְהִכְפֹּד מִיָּמֶר. וְאֲדַנִּי הַשְּׂדֵה חַיָּה. ר' יוֹסִי אוֹמֵר מְטַמְּאוֹת בְּאֹהֶל
בְּאָדָם. הַקּוֹפֵד. וְחֹלְדֵת הַסְּנַיִים חַיָּה. חֹלְדֵת הַסְּנַיִים רַבִּי יוֹסִי
אוֹמֵר בְּשֵׁא' מְטַמְּא בְּזוֹת בְּמִשְׁא' וְכַעֲרֵשָׁה בְּמַנְעָ: ו' שׁוֹר בַּר מִיִּן
בְּהֶמָּה. וְר' יוֹסִי אוֹמֵר מִיִּן חַיָּה. כָּלֵב מִיִּן חַיָּה. ר' מֵאִיר אוֹמֵר מִיִּן
בְּהֶמָּה. הַחֲזוֹר מִיִּן בְּהֶמָּה. הָעֶרְוֹד מִיִּן חַיָּה. הַפִּיל וְהַמּוֹף מִיִּן חַיָּה.
וְאָדָם מוֹמֵר עִם בְּלָם לְמִשׁוֹךְ וְלְחֵרוֹשׁ וְלִתְנַהֵג.

הלכה זרכות 97 ל"ג ע"ג

אמר רבי אלעזר גדולה תפלה יותר מן הקרבנות שנאמר למח
לי רוב זבחיכם וכתוב [א] ובפרשכם כפיכם. אמר רבי
יוחנן כל כהן שהרג את הנפש לא ישא את כפיו שנאמר ידיכם
דמים מלאו. ואמר רבי אלעזר מיום שחרב בית המקדש ננעלו
שערי תפלה שנאמר גם כי אזעק ואשוע סתם תפלתי. ואף על
פי ששערי תפלה ננעלו ושערי דמעה לא ננעלו שנאמר שמעה תפלתי
ה' ושועתי האזינה אל דמעתי [ב] אל החרש. רבא לא גזר תעניתא
ביומא דעיבא משום שנאמר סכות בענן לך מעבור תפלה. ואמר
רבי אלעזר מיום שחרב בירח המקדש נפסקה חומת ברזל בין
ישראל לאביהם שבשמים. שנאמר ואתה קח לך מחבת ברזל
[ג] ונתח אותה קיר ברזל כינך ובין העיר. אמר רבי חנין אמר רבי
חנינא כל המאריך בתפלתו אין תפלתו חוזרת ריקם מנא לן ממשח
רבינו. שנאמר ואחפלה אל ה' וכתוב בתריה וישמע ה' אלי גם
בפעם ההיא. איני והא אמר רבי חייא בר אבא אמר רבי יוחנן
כל המאריך בתפלתו [ד] ומעיין בה סוף בה לידי כאב לב שנאמר
[ה] תוחלת ממושכה טחלת לב. מאי תקנתיה יעסוק בחורה שנא'
[ו] ועץ חיים תאווה באה. ואין עץ חיים אלא תורה שנאמר עץ
חיים הוא למחזיקים בה. לא קשיא הא דמאריך ומעיין בה הא
דמאריך ולא מעיין בה. אמר רבי חמא בר רבי חנינא אם ראה
אדם שהתפלל ולא נענה יחזור ויתפלל שנאמר [ז] קוה אל ה' חזק
ויאמץ לבך וקוה אל ה'.

רש"י [א] וצפרשכם כפיכם. אי לאו דגדולה תפלה כיון דלמיר למח לי רז
זכויכם למח לי תו וצפרשכם הא אפילו זכויכם לא יחזק ליה: [ב] אל
תמרס. מדלח כתיב את דמעתי תרסה שמע מינה נראה הוה לפניו ואין לרין
לבתפלל אלא שתתקבל לפניו: [ג] ונתתה אותה קיר ברזל. סימן למחלת ברזל
התפסקת בינו לניס: [ד] ומעיין בה. מנפס שעתה צקטו על ידי הארמתי
סוף שאינה נעשית ונחלת תוחלת ממרסכה חס וסיח כלל לז כשארס מנפס
ואין תאווה צאה: [ה] תוחלת. ל' מילוי ותמכה: [ו] ועץ חיים תאווה צאה.
סוף של מקדש הוא: [ז] קוה. והתחזק ואל תמשיך ירך אלא חזק וקוה:

זוהר

בהר יום ראשון

שה

אשר צדק נפש כל חי ורוח היא המעורף להם חוקק נוח אומר כי אין הפה יכולה לדבר והאין יכולה לשמוע כי לו דומים תהלה אין קץ לאורך ימיו לא יתמו שנותיו הוא מלכי המלכים הקב"ה ויתברך שמו ויתברך זכרו הוא שרשי שמים וארץ הים וכל אשר עם הוא הון את הכל כי עניני פקוחות על כל דרכי צני אדם לתת לאדם כדרכיו וכפני מעלליו הן טוב הן רע והנה הוא הנותן לפניו שני דרכים דרך החיים ודרך המות ואומר לך וצחרת בחיים וצכל זאת אנו המלאים רמה ומולעה לא חשבנו ולא שמנו על לצנינו כי אם לתלאת מאומינו לרצון וכי צבא לאנוש ימיו היום כאן ולנחד צבאר הלא צפתע פתאום ימות כי אין אדם שלטע צדוק לכלוא את הרוח לכן אין עוצ לו לאדם כי אם להרחיק עצמו מכל פחית ותלת לבו לאהוב וליראה את האור צכל לצנו וצכל תהדר ולמאוס בחיי הכל כי לא נוכל להשפיל עצמנו ולהכניע את יצרנו המדיחני מארץ החיים כי אם צהכנע לצנינו לשווא צוראנו תצדקה שלימה לעצמו ולעשות רצונו לצבא שלם אחריו החיים פת צמלח תאכל ומים צמשרה תשתה והשאר לך מליהסתכל צנשים המוליות את האדם מן העולם והאוב את הצדיות והיו דן כל האדם לכך זכות וחסו שאמרה תורה צדק תשוע עמיתך ותהיה שפל צפני כל ועוסק צתורה התמימה והצנייה והישרה ואל תחזק טובה לעומך כי לך נורת:

הלכה פסוקה' הר"ם ה' תפלה פ"ד:

כיסוי הערות כולל אע"פ שמה ערותו כדרך שצמסין לקרית שמע לא יתפלל עד שיכסא את לבו ואל לא כסה לבו שואנס ואין לו צמה יבשה הואלו וכה ערותו והתפלל ילא וכתחלה לא יעשה: צ טהרה תוקם התפלה כולל לא יתפלל צמקום הטופת ולא צמרחן ולא צצית הכסא ולא צחשפה ולא צמקום שאינו צחוקת טהרה עד שיצדקנו כללו של דבר כל עקום שאין קירין צו קרית שמע אין מתפללין צו וצס שמרחיקין תנואה וממי דגליא ורוח רע ומן המת ומראיית הערות לק"ש כך מרחיקין לתפלה צ המתפלל ומלא לואה צמקומו הואלו ומעא מפני שלא צדק עד שלא התפלל חורד ומתפלל צמקום טהור היה עומד צתפלה ומלא לואה כנגדו אם יכול להלך לפניו כגו שמדקנה לאחריו חרבע אמות יסלך ואם לאו יסלקנה ללדין ואם אינו יכול ימסוק גדולי החכמים לא היו מתפללין צצית שם צו סבר ולא צצית שם צו מוריים צצת עפשו מפני שריתו רע אע"פ שהמקום טהור:

יום שני תורה

וכון צקריאת חרבעה פסוקים אלו טהס כנגד ד דמילוי יו"ד דסס צ' להשאיר צו תוספת הרוח משנת טעצרה:

(ה) וּלְבַתְּמֹתַי וְלַחֲתָנֵי אִשְׁרֵי בְּאֶרֶץ חֲתָנֵיהֶם כָּל־תְּבוֹאָתָהּ לֶאֱכֹל: וְלִבְעֵרָךְ וְלִחֲיִיתָ דבארעך Chok Lejirael. III. כ U

דבארצוד ההא כל עללחה למיכל: (3) וספרת לה שבע
 עבדת שנים שבע שנים שבע פעמים והיו לה יום
 שבע עבדת השנים השע וארבעים שנה: והמני
 לה שבע שמימן דשניו שבע שניו ויהו לה
 יומי שבע שמימן דשניו ארבעין והשע שניו:
 (2) והעבדת שופר הרועה בחודש השבעי בששור להש
 ביום הפפרים העבירו שופר בכל ארצכם: והעבר
 שופר יבא בירדא שבניצח בששרא לירדא ביומא
 דכפריא העברון שופרא בכל ארעכו: (1) והדשום
 את שנה החמשים שנה ומראתם דרור בארץ לגר
 ושביה יובל הוא ההנה לכם ושבתם איש אל אהו
 ואיש אל משפחתו השבנו: והחדשון ית שנה חמשי
 שניו והקרון חידושא בארעא לכל יתבא יובלא היא
 ההי לכוז והתובון גבר לאחסנתיה ונבר לרעותיה
 החובון:

נביאים ירמיה סימן ל"ג

(6) ואיתן אתה ספר המקנה אל ברנך בוגרית בן
 מתסיה לעיני הנמאל דדי ולעיני העדים
 הכתבים ספר המקנה לעיני כל היהודים השבים
 בהצר המטרה: והבית ית שטרא דובני למרוד פר
 גרית בר מתסיה לעיני הנמאל אחבי ולעיני סבדיא
 דכתובין בשטרא דובני לעיני כל יהודאי היתבין
 בדרת בית אסיריא: (3) ואצוה את ברנך לעיניהם
 לאמר: ופקידית ית ברנך לעיניהו למימר: (2) פה
 אמר יהנה צבאות אלהי ישראל לקוח את הפפרים
 האלה את ספר המקנה הזה ואת החתום ואת ספר
 תגלוי

הַגְּלוּי הַזֶּה וְנַתַּתֶּם בְּכָל־חַרְשׁ לַמַּעַן יַעֲמְדוּ יָמַי רַבִּים׃
 כָּדָן אָמַר יי צְבֹאוֹת אֱלֹהֵי דִישָׁרָאֵל סָב יֵה שְׁמֵרְיָא
 הָאֵלִין נַח שְׁמֵרְיָא דִּזְבִּינֵי הָרִין וְיֵה דְכַחֲבִיב בְּעֵין וְחַזִּים
 וְיֵה שְׁמֵרְיָא פְתִיחָא הָרִין וְחַתְנִין בְּמִן דְחַסְפָּא בְּדִיר
 דִּיתְקִימִין יוֹמִין סְגִיָּאִין׃ (7) כִּי כֹה אָמַר יְהוָה צְבֹאוֹת
 אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל עוֹד יִקְנֶנּוּ בָתִּים וְשָׂדוֹת וְכַרְמִים בְּאַרְצָן
 הַזֹּאת׃ אַרְבִּי כָדָן אָמַר יי צְבֹאוֹת אֱלֹהֵי דִישָׁרָאֵל
 עוֹד יַעֲדֶנּוּ בְּתִין וְחַקְלִין וְכַרְמִין בְּאַרְעָא הַדָּא׃

כתובים משני סיון כ"ח

(6) אָדָם עָשָׂק בְּדַם־נַפְשׁ עַד־בּוֹר לְנוֹם אֶל־יְחִמְכוּ
 כּוּ׃ בַּר נְשָׂא דְחַשִׁישׁ בְּדַמָּא דְנַפְשָׂא עַד
 גּוּבָא גְעֻזָּק לֹא גְעוּדוּגִיָּה׃ (3) הוֹלֵךְ תַּמִּים יוֹשֵׁעַ וְגַעֲקֻשׁ
 הָרַבִּים יָפוּל בְּאַחַת׃ דְמַתְלַף בְּתַמִּימֻחָא נַחְפְּדִיק
 וְדַמְעָמֵן אֹרְחַתְחִיה נָפוּל בְּחָדָא׃ (2) עַבְדָּא אֲדָמְתוּ
 וְשִׁבְעֵלְחָם וְמַרְהַף רַקִּים וְשִׁבְעֵרְקִישׁ׃ דְפָלִים בְּאַרְעִיה
 גִּסְבַּע לַחְמָא וְדַרְדִּיף סְרִיקוּחָא גִּסְבַּע מִסְבִּינוּחָא׃ (7) אִישׁ
 אֲמוּנוֹת רַב־בְּרָכוֹת וְאַיִן לְהַעֲשִׂיר לֹא יִנְקָה׃ גְּבָרָא
 מְהִימְנָא סְגִיָּא בְּרַכְמִיה וְדַרְהִישׁ בְּעוּלָא דְנַעֲמַר לֹא
 מוֹדְבִי׃

משנה עירובין פרק ח'

א כִּיצַד מִשְׁתַּפֵּין בְּתַחוּמִין׃ מְנִיחַ אֶת הַחֵבֶית וְאוֹמֵר הָרִי זֶה
 לְכָל בְּנֵי עִירֵי׃ לְכָל מִי שְׂגָלָה לְבֵית הָאָבֶל אוֹ לְבֵית
 הַמִּשְׁתָּה׃ כָּל שֶׁקָּבַל עָלָיו מִבְּעוֹד יוֹם׃ מוֹמֵר׃ מִשְׁתַּחֲשֵׁף׃ אָסוּר׃
 שְׂאִין מְעַרְבִין מִשְׁתַּחֲשֵׁף׃ ב כִּמְהָ הוּא שִׁיעוּרוֹ׃ מוֹזֵן שְׂמֵי סְעוּדוֹת
 לְכָל אָחֵד׃ מוֹזֵנוּ לְחֹל וְלֹא לְשַׁבַּת׃ ד'ר מְאוּרִי׃ ר' וְהוֹדָה אוֹמֵר
 לְשַׁבַּת וְלֹא לְחֹל׃ וְיֵה וְיֵה מִתְּבוּנֵין לְתַמְל׃ ר' יוֹחֲנָן בֶּן בְּרוּקָא אוֹמֵר׃

מכפר בפונדיון מארבע סאין בסלע ר' שמעון אומר שתי ידות
לכפר משלשה לקב חצייה לכית המנוגע ונחצי חצייה לפסול את
הגווה: ג אנשי חצר ואנשי מרפסת וששכחו ולא עירבו כל
שגבוה עשרה טפחים למרפסת פחות מכאן להצר חוליה הבור
והסלע שהו גבוהים עשרה טפחים למרפסת פחות מכאן לחצר
במה דברים אמורים בסמוכה אבל במופלגת אפילו היא גבוהה
עשרה טפחים להצר ואינו היא סמוכה כל שאינה רחוקה ארבעה
טפחים: ד הנתן את עירובו בבית שער אכסדרה ומרפסת
אינו עירוב והדר שם אינו אוסר עליו בבית הסבן ובבית הפקר
ובבית העצים ובבית האוצרות הרי זה עירוב והדר שם אוסר
עליו ר' יהודה אומר אם יש שם תפיסת יד של בעל הבית אינו
אוסר עליו: ה המניח ביתו ותלך לשובת בעיר אחרת אחר
גברי ואחד ישראל הרי זה אוסר ד"ר מאיר ר' יהודה אומר אינו
אוסר ר' יוסי אומר גברי אוסר ישראל אינו אוסר שאין דרך
ישראל לבא בשבת ר' שמעון אומר אפילו הניח ביתו ותלך לשובת
אצל בתו באותה העיר אינו אוסר שגבר תסיע מלבו: ו בור
שבין שתי הצרות אין ממלאין ממנו בשבת אלא אם כן עשו לו
מחיצה גבוהה עשרה טפחים בין מלמעלה בין מלמטה בין מחוץ
אוננו ר' שמעון בן גמליאל אומר בש"א מלמטה ובה"א מלמעלה
א"ר יהודה לא תהא מחיצה גדולה מן הכותל שביניהם: ז אמה
המים שהיא עוברת בחצר אין ממלאין הימנה בשבת אלא אם
כן עשה לה מחיצה גבוהה עשרה טפחים בכניסה יביציאה ר' יהודה
אומר כותל שעל גבה הדון משום מחיצה א"ר יהודה מעשה
באמה של אבל שהיו ממלאין מפנה על פי זקנים בשבת אמרו
לו מפני שלא היה בה פשוט: ח גוזזטרא שהיא למעלה מן
המים אין ממלאין הימנה בשבת אלא אם כן עשו לה מחיצה גבוהה
עשרה טפחים בין מלמעלה בין מלמטה וכן שתי גוזזטראות זו
למעלה מזו עשו לעליונה ולא עשו למחתונה שתייהן אסורות עד
שיעקבו: ט חצר שהיא פחותה מארבע אמות אין שופכין
בתוכה מים בשבת אלא אם כן עשו לה עיקה מהוקת סאתים מן

בהר יום שני

שמ

הקב ולמטה • בין מבחוץ בין מבפנים • אלא שמבחוץ צריך לקמור •
מבפנים אין צריך לקמור: י' ר' אליעזר בן יעקב אימר כיב שהוא
קמור ארבע אמות ברשות הרבים • שופכין לחוכו מים בשפת •
הק"א אפילו נג או תצר מאה אמה לא ישפוך על פי הביב • אבל
שופך היא על הגג והמים יורדו לביב • החצר והאקסדרה מצטרפין
לארבע אמות: י"א וכן שתי דיוטאות זו בגג זו • מקצתן עשו
עקה • ומקצתן לא עשו עקה • את שעשו עקה מותרין • את שלא
עשו עקה אסורין:

הלכה עירובין דף כ"ח ע"ג

דרש רבא מאי דכתיב הרודיאים נתנו ריח אלו בחורי ישראל
שלא טעמו מעם חמא ועל פתחיו כל מגדים אלו כנות
ישראל שמגידות פתחיהן לבעליהן לישנא אחרונא [6] שאוגדות
פתחיהן לבעליהן: [3] חדשים [2] גם ישנים [7] דודי צפנתי לך
אמרה כנסת ישראל לפני הקדוש ברוך הוא רכנונו של עולם הרבה
גזרות גזרתי על עצמי יותר ממה שגזרת עלי וקיימתים • אמר ליה רב
חסדא להווא מדרכנן דהוה קא מסדר אנדחא קמיה מי שמיע לך
חדשים גם ישנים מהו אמר ליה אלו מצות קלות ואלו מצות חמורות
אמר ליה ובי תורה [8] פעמים פעמים ניתנה אלא הללו מדברי
תורה והללו [9] מדברי סופרים • דרש רבא מאי דכתיב [10] ויותר
מתמה בני הוהר עשות ספרים הרבה וכו' בני הוהר בדברי סופרים
יותר מדברי תורה שדברי תורה יש בהם [11] עשה ולא חעשה
ודברי סופרים כל העובר על דברי סופרים חייב מיתה שמא תאמר
אם יש בהם ממש מפני מה לא נכתבו אמר קרא עשות ספרים
הרבה אין קץ [12] ולהג הרבה יגיעת בשר • אמר רב פפא ברביה
דרב אחא בר אדא משמיה דרב אחא בר עולא מלמד שכל המלעיג
על דברי חכמים נדון בצואה רותחת • מתקיף לה רבא מי כתיב לעג
להג כתיב אלא [13] כל ההוגה בהם טועם טעם בשר:

רש"י [14] שאוגדות • קוסרות פתחן ללורך צלליהן שאינן נצלות לאחרי •
מגדות לשון חנוכה • ל"א שמגידות פתחיהן כסדוהס דס אוורת לצעלב
ויפרוס יאומה: [3] חדשים • דברי סופרים: [2] גם ישנים • דברי תורה:
[7] דודי לפנתי • ושמתי כל אלה לך לשמך: [8] פעמים פעמים ניתנה •
שתא זו חדש וזו ישנה: [9] דברי סופרים • חדשים שנתחדשו בכל דור ודור
לגדוד גדר וסיג: [10] ויותר וכתם • לעול ויניס כתיב דברי חכמים כדרכיות
אלו דברי תורה שמתכו למשה על פס שחלקו בןן חכמי ישראל לאחר שנתמעט
הלל ושכחו דכתיב צופים דקרא נתנו מרועם אחד זה משה וכתוב צופים
ויותר וכתם בני הזכר מנה שניתן צסיני צכת צהר עוקר בני הזכר צללו
שצעל

שבעה מה שגם הם עיקר אלה לך לא נכתבו שאין קן לעשות ספרים הרבה
 בכל אלה: [ת] עשה ולא תעשה ים כהן שאין כהן חיוז מיתה אצל דברי
 הספרים חייבין מיתה על כולן כדכתיב ופורץ גדר ישכנו נחש: [ע] והנה
 הרבה המלעיג עליהן ציגיונות צמר נידון: [י] כל ההוגר כהן ככל שעה
 שאדם מחזר בדברי תורה מולא כהן טעם:

זוהר דבר דף ק"ח ע"א

ושבתה

הארץ שבת לה' שבת לה' ממש' חו פתח רבי
 אלעזר כי הקנה עבד עברי שש שנים יעבד
 וגו' בגין דכל דר ישראל דלחגור דאית ביה רשימוא קדישא אית
 ליה כייחא בשמטה דהא דיליה הוא ההוא שמטה לכייחא ביה ודא
 אקרי שבת הארץ ודאי חירו אית בה כייחא בה כמא דשבת
 כייחא הוא דכלא הכי כונו שמטה כייחא דכלא כייחא הוא דרוחא
 וגופא תא חזי ה' כייחא הוא דעלאי ותתאי בגין כך ה' עלאה
 ה' תתאה כייחא דעלאין כייחא דתתאין ה' עלאה שבע
 שנים שבע פעמים ה' תתאה שבע שנים בלחודדיהו דא שמטה ודא
 יוצלא וכד מסתכלין מלי כלא חד בגין כך ושבתה הארץ בזהוהא
 כייחא דארעא אנטריכו עבדין כייחא ובגין כך ובשבעיות לא
 לחפשי חנם הכי מהו חנם דלא יהיב למאריה כלום אלא דא
 רוא הכא אוליפנא כתיב זכרנו את הדגה אשר נאכל במנרים חנם
 בלא ברכה דלא הוה עלנא במנרים עול דלעילא תא חזי עבדין
 פעורין מעול מלכותא דלעילא ועל דא פעורין מן המנות מאי עול
 מלכות שמים אלא כהאי תורה דיהבון עליה עול בקדמיתא בגין
 לאפקא מניה טב לעלמא ואי לא קביל עליה ההוא עול לא עביר
 מדי הכי כונו אנטריך ליה לבר נש לקבלא עליה עול בקדמיתא
 ולבתר דיפלת ביה בכל מנה דאנטריך ואי לא קביל עליה האי
 בקדמיתא לא ייכול למפלא דא הוא דכתיב עבדו את ה'
 ביראה:

יוסף לחק מוסר מס' חסידים סי' ל"ב:

כל

איש שאוב את הנדקות אוהב את התוכחות אוהב את גמילות חסדים
 מכנים אורחים מתפלל תפלתו זכוניה אשילו דירתו חוזה לחרן אינו רואה
 דין חיובת הקצר ואשילו דין של גהינם אינו רואה צד ורואה כמה ישמה
 לך אם יאמר לך מלך צער ודס שמש לפני אף כי הוא רומה ותולעה כוונך ולאו
 משמשים מלך חלבי המלכים הקצ"ה על אחת כמה וכמה שיש לנו להיות שמויה
 אריוס צעורמו של הקצ"ה וכן אמרו היו עו בגמר וקל כגמר ובגור כחרי
 לעשות

לעשות רצון אביך ששמים סוף דבר הכל נעשה את האלוים ירא ואת
הנזותיו שמור כי זה כל האדם:

הלכה פסוקה' הר"ם ה' תפלה פ"ד:

דברים החופזים אותו כולד אם היה נרדף לנקצו לא יתפלל וכל הרדף
לנקצו והתפלל תפלתו תועבה וחוזר ומתפלל אחר טעמה נרכיו
ואם יכול להעמיד עלמו כדי פרסה תפלתו תפלה' ואף על פי כן לכתחלה לא
יתפלל עד שיצדוק עלמו יפה ויבדוק נקציו ויסיר כיחו וניעו וכל הדבר
העודדו וחס"כ יתפלל: ב ווי שגיסק ופיהק ונתעשש בתפלתו אם לרצונו
הרי זה מנוסה' ואם צדק גופו קודם שיתפלל וצא לאנסו אין צדק כלום נודמן
לו רוח בתפלתו מעלעו בעליתו או בצדק' ואם היה מלעטר צדק זרקו צידו
לאחריו כדי שלא ילעטר בתפלה ונחל ערוד' ילא נמנו רוח מלמטה כשהוא
עומד בתפלה שלא לדעתו שיהיה עד שתכלה הרוח וחוזר לתפלתו: ג צדק
לא יצא רוח מלמטה ונלעטר הרבה ואינו יכול להעמיד עלמו מהלך לאחריו
אדבע אמות וקמתק עד שתכלה הרוח ואומר רצון העולמים ינרתנו נקצים
נקצים חלולים חלולים גלוי וידוע לפנך חרפתנו וכלמתנו חרפה וכלמה
צחינו תולעם ורמה צקיתתנו וחוזר לנקומו ומתפלל:

יום שלישי תורה

יבין בקריאת חנפה פסוקים אלו שהם כנגד ה' דמילוי הה דאטונה דסס
צ"ן להשאיר צו תוספת נפש' משנת טעורה:

(א) יובל הוא שנת החמישים שנה היתה לכם לא
תזרעו ולא תקצרו את פיהיה ולא תבצרו
את נזריה: יובלא היא שנת חמשין שנין תהי לכו
לא תזרעו ולא תבצרו ית בפתיה ולא תקטפון ית
שבקתא: (ב) כי יובל הוא קדש היתה לכם מזה שנה
תאכלו את חבונתה: ארי יובלא היא קודשא תהי
לכו מן חקלא תיכלון ית עללתה: (ג) בשנת היובל
הואת תשבו איש אל אחותו: בשמא דיובלא הדיא
תתוכן גבר לאחנתיה: (ד) וכי תמכרו ממכר לעמיתך
או קנה מיד עמיתך אל אחינו איש את אחיו: וארי
הזבנו יבינו לתכרך או תזבנו מיד תכרך לא הזנו
גבר

שיב

בהר יום שלישי

גבר זה אחיהוי: (ה) במספר שנים אחר היובל תקנה
מאת עמיתך במספר שני תבואת יספר לך: במנין
שניא בחר יובלא תזבון מן חכרך במנין שני עלתא
ועבון לך:

נביאים ירמיה סימן ל"ג

(ה) ואתפלל אליהוה אחרי התי אתספר המקנה

אל ברוך גודגרה לאמר: ועלתי

קדם " בחר דיהבית ית שטרא דזביני לברוך בר

גרה למימר: (ג) אהה אדני יהוה הגה ו אתה עשה

את השמים ואת הארץ בכהה הגדול וכדעך המנייה

לא יפלא ממך כל דבר: קביל בעותי " אלהים הא

את עבדך ית שמיא וית ארעא בחילך רבא וכדעך

מממא לא יחפסי מן קדמך כל פתגם: (ד) עשה חסד

לאנפים ומשלים עון אבות אלתיק בגיהם אוריהם

האל הגדול הגבור יהוה צבאות שמו: עינר מינו

לאלפי דרין ומשלים חובי אבהתא לבניא בר משלמין

למחטי בתריהון אלהא רבא גברא " צבאות שמייה:

(ו) גדל העצה ורב העלילה אשר עיגך פקוחות על פל

דרכי בני אדם לתח לאיש כדרכיו וכפרי מעלליו:

הרבבין מלכיה וסגיאין עוכדוהי די קדמך גלון כל

אוררתו בני אנשא למתן לאנש כאורחתיה וכפירו

עוכדוהי: (ז) אשר שמת אהות ומפתים בארץ מצרים

עד היום הנה ובישראל ובאדם ותעשה לך שם כיום

הזה: דשויתא אהין ומופתים בארעא דמצרים עד

ימא הדין ולישראל עבדךא פרישן בגו בני אנשא

ועבדךא לך שום ביומא הדין:

כחובים

(ב) הַכֶּרֶת פָּנִים לֹא־טוֹב וְעַל־פְּהַלְחֵם יִפְשַׁע־גִּבֹר:
 מִכֵּב בְּאִפֵּי לֹא טוֹב וְעַר פִּתְחָא דְלַחְמָא
 גִּיחוּב גִּבְרָא: (ג) גִּבְהַל לְהוֹן אִישׁ בַּע עֵיִן וְלֹא־יִרְעַ כִּי־
 חֶסֶר יִבְאֲנֹו: דְּמִסְתַּרְתֵּב לְמִזְלָא גִבְרָא דְכִישׁ עֵינֵיהּ וְלֹא
 יִדְיַע דְּחֻסְרָנָא אֲתֵי עֲלוּי: (ד) מוֹכִיחַ אֲדָם אַחֲרֵי חַן יִמְצָא
 מִמְּחֻלִּיק לְשׁוֹן: דְּמִכִּים לְכַר גִּשְׁא קְדָמוּי חֶסְדָּא נִשְׁפַּח
 טַב מִן הוּוּ דְּמִפְלִיג בְּלִישׁוֹן: (ה) גִּזְוֹל וְאָבִיו וְאִמּוֹ וְאִמֵּר
 אִין־בְּשַׁע חֶבֶר הוּא לְאִישׁ מִשְׁחִית: דְּגִזְוֹל לְאָבִיו
 וְלֹא־מִיָּה וְאִמֵּר לֹת חוּבָא חֶבְרָא הוּא לְגִבְרָא מְחַבְלָנָא:
 רַחֲבֵי־נַפְשׁ יִגְרַה מְדוּן וּבְטַח עַל־יְהוָה יִדְשֵׁן: גִּבְרָא
 רַחֲב מְגִרֵיג הַגְּרִיָּה וְדִמְסִבִּיר בְּאַלְהָא גִּידְהוֹן:

משנה קידושין פ"ב

א האומר לתבירו צא וקדש לי אשה פלונית והלך וקדשה
 לעצמו • מקודשת לשני • וכן האומר לאשה הרי את
 מקודשת לי לאחר שלשים יום ובא אחר וקדשה בתוך שלשים
 מקודשת לשני • בת ישראל לבתן תאכל בתרומה • מעבשו ולאחר
 שלשים יום ובא אחר וקדשה בתוך שלשים יום מקודשת ואינה
 מקודשת • בת ישראל לבתן או בת בתן לישראל לא תאכל בתרומה:
 ב האומר לאשה הרי את מקודשת לי על מנת שאאתן לך מאתים
 זוז • הרי זו מקודשת והוא ופן • על מנת שאתן לך מקאן ועד שלשים
 יום • גתן לה בתוך שלשים יום מקודשת • ואם לאו אינה מקודשת •
 על מנת שיש לי מאתים זוז הרי זו מקודשת ויש לו • על מנת שאראך
 מאתים זוז הרי זו מקודשת וראך לה • ואם הראך על השלחן אינה
 מקודשת: ג על מנת שיש לי בית כור עפר • הרי זו מקודשת
 ויש לו • על מנת שיש לי במקום פלוני • אם יש לו באותו מקום
 מקודשת ואם לאו אינה מקודשת • על מנת שאראך בית כור עפר
 הרי זו מקודשת וראךה • ואם הראך בכמה אינה מקודשת:

ד' מאיר אומר כל תנאי שאינו בתנאי בני גד ובני ראובן אינו
 תנאי שנאמר ויאמר משה אליהם אם יעברו בני גד ובני ראובן
 וכתוב ואם לא יעברו חלוצים ר' חניניה בן גמליאל אומר צדק
 היה הדבר לאומרו שאלמלא בן יש במשמע שאפילו בארץ כנען
 לא ינחלו: ה' המקדש את האשה ואמר בסבור היתה שזיא
 כהנת נהרי היא לוייה לוייה נהרי היא כהנת ענת נהרי היא עשירה
 עשירה נהרי היא עניה תרי זו מקדשת מפני שלא הטעתו האומר
 לאשה תרי את מקדשת לי לאחר שאתננה או לאחר שתתננה
 לאחר שאשתחרר או לאחר שתשתחרר. לאחר שימית בעלה
 או לאחר שתמות אחותיה. לאחר שנתלוץ לה ובמיה אינה
 מקדשת. וכן האומר לחבירו אם ילדה אשתך נקבה תרי היא
 מקדשת לו אינה מקדשת. אם היתה אשת חברו מעברת והיה
 עוברת דבריו קנימין ואם ילדה נקבה מקדשת: ו' האומר לאשה
 תרי את מקדשת לי על מנת שאדבר עליך לשלטון ואעשה עמך
 כפועל דבר עליה לשלטון ועשה עמה כפועל מקדשת ואם לאו
 אינה מקדשת. על מנת שירצה אבא רצה האב מקדשת ואם
 לאו אינה מקדשת. מת האב תרי זו מקדשת. מת הבן מלמדו
 האב רופר שאינו רוצה: ז' קדשתי את בתי ואיני יודע למקדשתי
 וקא אחר ואמר אני קדשתי נאמן. זה אומר אני קדשתי וזה
 אומר אני קדשתי. שניהם נותנים גט. ואם רצו אחר נותן גט ואחר
 בוגם: ח' קדשתי את בתי קדשתי ונרשתייה בשחוי קמנה ותרי
 היא גדולה אינו נאמן. נרשתייה וקדשתייה בין שהיא קמנה בין שהיא
 גדולה אינו נאמן. מי שאמר בשעת מיתתו יש לי בנים נאמן. יש
 לי אחים אינו נאמן. המקדש את בתו סתם. אין הבגרת בכלל:
 ט' מי שיש לו שתי בתי בנות משתי נשים ואמר קדשתי את בתי
 הגדולה ואיני יודע אם גדולה שבגדולות או גדולה שבקטנות
 או קטנה שבגדולות שהיא גדולה מן הגדולה שבקטנות. כלן
 אסורות חוץ מן הקמנה שבקטנות ד"ר מאיר. ר' יוסי אומר כלן
 מותרות חוץ מן הגדולה שבגדולות. קדשתי את בתי בספק ואיני
 יודע

בהר יום שלישי

שמו

יודע אם קמנה שבקמנות או קמנה שבגדולות או גדולה שבקמנות
 שהיא קמנה מן הקמנות שבגדולות בלן אסורות חוץ מן הגדולה
 שבגדולות ד' מאיר. ר' יומי אומר בלן מותרות חוץ מן הקמנה
 שבקמנות. י' האומר לאשה קדשתיך והיא אומרת לא קדשתיני.
 הוא אסור בקרובותיה והיא מותרת בקרביו. היא אומרת קדשתיני
 והיא אומר לא קדשתיך. הוא מותר בקרובותיה והיא אסורה
 בקרביו. קדשתיך והיא אומרת לא קדשתי אלא בתי הוא אסור
 בקרובות גדולה. וגדולה מותרת בקרביו. הוא מותר בקרובות
 קמנה. וקמנה מותרת בקרביו: י' קדשתי את בתך והיא אומרת
 לא קדשתי אלא אותי. הוא אסור בקרובות קמנה. וקמנה מותרת
 בקרביו. הוא מותר בקרובות גדולה. וגדולה אסורה בקרביו:
 י' כל מקום שיש קדושין ואין עברה. הולד הולך אחר הזכר.
 ואינו זו בהנת לווה וישראלית שנשא לו לכוני וללוי ולישראל. וכל
 מקום שיש קדושין ויש עברה הולך אחר תפגום שבשניהם.
 ואינו זו אלמנה לכהן גדול. גרושה וחלוצה לכהן הדיוט. ממורת
 ונתינה לישראל. בתישראל לממור ולנתין. וכל מי שאין לה עליו
 קדושין. אבל יש לה על אחרים קדושין הולך ממור. ואינו זה
 הפא על אחד מכל העריות שבתורה. וכל מי שאין לה לא עליו
 ולא על אחרים קדושין הולך כמותה. ואינו זה ולד שפחה ונכרית:
 ג' ר' טרפון אומר יכולין ממזרים קמהר. ביצר. ממור שנשא שפחה
 הולד עבד. שתרדו נמצא חבן כן חורין. ר' אליעזר אומר חרי זה
 עבד וממור:

הלכה קידושין דף ע"ט

אומר רבה בר בר חנה כל הנושא אשה שאינה הוגנת לו מעלה
 עליו הכתוב [ט] כאלו חרשו לבל העולם כולו וורעו מלח
 שנאמר אלה העולים מתל מלח תל חרשא. אמר רבא בר רב אדא
 אמר רב כל הנושא אשה לשם ממון הויין ליה בנים שאינם
 מהוגנים. שנאמר בה' כגדו כי [ז] בנים זרים ילדו ושמה האמר
 ממונם פלט לתלמוד לומר עתה יאכלם הדיש את חלקיהם [ח] ושמה
 האמר חלקו [ט] ולא חלקה תלמוד לומר חלקיהם ושמה האמר לזבן
 מרובה תלמוד לומר הדיש מאי משמע אמר רב נחמן בר יצחק
 חדש

חדש נכנס וחדש יוצא וממונם אבד ואמר רבה בר רב אשי ואמרי לה אמר רב סלא אמר רב המנונא כל הנושא אשה [ס] שאינה הוגנת לו אליהו [ז] כופתו והקדוש ברוך הוא [ז] רוצעו והנא [ח] על כלם [ט] אליהו כתוב והקדוש ברוך הוא הותם אוי לו לפוסל את זרעו ולפוגם את משפחתו ולנושא אשה שאינה הוגנת לו אליהו כופתו והק"ב רוצעו: (ע"ב) אמר רבי אבין בר רב אריא אמר רב כל הנושא אשה שאינה הוגנת לו כשהק"ב מה משרה שכינתו מעיד על כל השבטים ואין מעיד עליו שנאמר שבטי יה [י] עדות לישראל אימתי היו עדות לישראל בזמן שהשבטים שבכו וה' אמר רבי חמא בר' הנינא כשהקדוש ברוך הוא משרה שכינתו אין משרה אלא על משפחות מיוחדות שבישראל שנאמר בעת ההיא נאם ה' אהיה לאלהים לכל [יא] משפחות ישראל לכל ישראל לא נאמר אלא לכל משפחות והם יהיו לי לעם אמר רבה בר רב הונא זו מעלה יחידה יש בין ישראל לגרים דאלו [יב] בישראל כתיב בחו והייתי להם לאלהים והם יהיו לי לעם ואלו כגרים כתיב מי הוא זה ערב את לבו לגשת אלי נאם ה' והיו לי לעם ואני אהיה להם לאלהים:

רש"י [א] כאלו חרפו וכו' משום דלא יכלו להגיד ומוכס קרו להו כל מלה חרפא לטון חרש: [ב] צניס זריס מלשה פסולה לו וצניס מונח נסבה כדומים קרא יאכלס חדש את חלקיס מונח טנשא לטון יאכלס צדקס א': [ג] ושמא תלמד חלקו כגון נכסי לאן צדקל: [ד] ולא חלקו כגון נכסי מלוג דהיא ללוו חיסור עבדא שמזרס לינשא למיחוס: [ה] שאינה הוגנת פסולה לו: [ו] כופתו הלוקח צדיק דין כופין שמי ידיו על העמוד צונטס וכוותי כופתו קוסרו: [ז] ור'עו מלקחו צלוועה: [ח] ועל כלס כהנים לויס וישראלים: [ט] אליהו כוהן מלוי דקלמד ואזיל אוי לו לפוסל זרעו ולפוגם את משפחתו כגון טנשא אשה שאינה הוגנת לו: [י] עדות לישראל איתן שתי ישראל הוא מעיד עליהן שהן משליו: [יא] משפחות ישראל משפחות טעם ישראלים גמורים: [יב] צינדאל כהני והייתי להם לאלהים אע"פ שאינם לי לעם ומתוך שאני ויקצין הם יביאו לי לעם אצל גרים אין מרדצין איתן וון השתיה אלא הם כן הם מקדצין עלמס תמלה להיות עוזים:

וזהר צדק 97 ק"ה ע"ה :

עברו

את ה' ציראה מכה ציראה כונה דלת אמר ראשי חכמה ויראת ה' ודא מולכות שמים ובגין כך עול מלכות שמים ועל דא האי בקדוניתא הוא דכלא מנא אוכה חפלה בקדוניתא של יד צנין דכהאי עייל לשאר קדוסי ואי האי לא אשתכח לגביה לא שריא ציה קדושה לעילא צג"כ צואת יבא אחרן אל הקדש ובגין כתיב והאי עול לא שריא בנאון דאיהו כפיית באתרא ועל דא שבצין

עצ
פט
עונ
חכ
וא
לא
לי
יא
דש
ובה
הא
אל
צג
דא
כג
תק
אצ
לע
עפ
טני
דיל
דית
כג
מפ
ועת
עליו
גון
דא
צד
דכ
דלות
ש

עבדין פטורין מעול מלכות שמים ואי מהאי עול פטורין מכל סאר
פטורין דהא סאר לא סריא עליה דבר נט עד דאסתכח גביה דהאי
עול ובג"כ הוו אכלי ישראל במזרים חנם אוף הכא יאל לחפסי
חנם דהא עבדא הוה וכל מה דעביד חנם הוה בלא עול מלכות שמים
ואף על גב דחנם הוו עובדוהי יאל לחפסי ויהא ליה כייחא לבתר
דליכו בחינו ואסתכח ביה כייחא יהבין עליה עול מההוא אחר דלפיק
ליה לחינו ואי בר נס יסרב למיפק לחירו כמה דאת אמר ואם אמור
יאמר העבד אהבתי את אדוני וגו' הא ודאי גנים ליה להאי אחר
דעביד עול ומלכותא דלעילא וכטיל עול דמאריה ועל דא מה כתבי
והגישו אדניו אל האלהים והגישו אל הדלת וגו' והגישו אדניו אל
האלהים אל האלהים סתם לגבי ההוא אחר דקנים ליה דה"כ
אלהים אקרי ולמן אחר יתקריב לגביה אל הדלת או אל המזוזה
בגין דהאי אחר פתחא הוה דלעילא ומזוזה אקרי והא אמתר וכיון
דליכו אכיון לאסתגמא להאי אחר ההוא סגינו אסתאר בהדיה ביה
כגומיה ה"ד ורע אדניו את אזנו במרע ועבדו לעולם שהוי עבדא
מתות דגלוי דמאריה עד סתא דיובלא את אזנו אמתי הא אוקמוה
אבל שמיעה הלי בהאי אחר עשייה לעילא ובגין דישאל כד קריבו
לטורא דסיני והוו ברחימו דלביהו לאתקרבא לקודשא ב"ה אקדימו
עשייה לשמיעה דהא שמיעה בקדמיתא ולבחר עשייה שמיעה בהאי
שמיעה תליא ועל דא הוה פנים להאי שמיעה יתפגים שמיעה
דיליה וישתאר סגינו ביה ולא ישתאר הוה עבדא למאריה עד
דיתקרב לההוא אחר דפגים ויתפגים הוה קניה וישתאר ביה ההוא
פגינו ובג"כ והגישו אדניו אל האלהים סתם כמא דאוקיימנא ועל דא
ושפתה הארץ שבת לה :

יוסף לחק מוסרי גוס' חסידים סל' ל"ב :

מפי עליין לא תלא הרעות והטוב אין הקצ"ה גוזר על האדם להיות עו
או רע וכן אמרו חכמים הכל בידי שמים חוץ מיראת שמים שנאמר
ועתה ישראל מה ה' אליהך שאל מעמך כי אם ליראה וצעה שגור אדם גזרים
עליו אם גזר אם חלש אם עשיר אם עני אם נאה אם ונוער אם ארוך אם
גון אבל אם לדיק אם רעע לא אלא משומים לפניו שני דרכים יוצר לו האל
דאחי אחר החושא זה ופסיד עלמו כאשר סר מדרך טובה מאוס צבוע וצחור
צרע לפיכך צריך לבכות ולהיות נכנע לפני קונו על אשר עשה לפניו וגמלו רע
דרכי סתמו אחריי עה ותאונן אדם חי גזר על תעלוי צא ודאס כמה תעניות
דמוות ותחינו' צדקס נשצנו חולה כי מרה נפשו עליו או על אחד מאיבריו כ"ס
מים לו להתענות ולהתאבל בעשותו עבירה והתשובה משיבה נפשו לעולמים :

הלכה

הלכה פסוקה • כר"ס ה' תפלה כ"ד:

היה עומד בתפלה ונשטו מני רגליו על צרכיו ומתחין עד שיכלו כחו
 והורר לעקום טפסוק ואם טעה כני לגמור את התפלה חוזר לראש
 ב וכן המתחין עיניו שיהיה כני הלך ארבע אמות ואח"כ יתפלל ומשכח
 טוהב אחר תפלתו כדי הלך ארבע אמות ואח"כ מתחין כדי שיפסוק דבר
 התפלה תפיו: ג כונתו אל כיוול כל תפלה שאינה זכורה אינה תפלה ואל
 התפלל בלא כונה חזר ומתפלל זכורה מלא דעתו ומשכח ולבו עורה אחר
 לו להתפלל עד שתחשב דעתו למיכה הכל מן הדרך והוא עוף מן השמים
 אסור לו להתפלל עד שתחשב דעתו אמרו חכמים יססה שלשה עינים על
 שיגורו ותתקדר דעתו ואח"כ יתפלל:

יום רביעי תורה

יצוין בקדושת ששה פסוקים אלו שהם כנגד י דמילוי ון דשם צ"ן להגות
 בלחם נפש יתירה משפט הצלחה:

(ה) לְפָנַי רַב הַשָּׁמַיִם מִדְּרָגָה מִקְּדוּתוֹ וְלִפְנֵי מַעַט הַשָּׁמַיִם
 הַמְּעִיט מִקְּדוּתוֹ בִּי מִסְפָּר הַבּוֹאֵת הוּא מִבְּנֵי
 לֵךְ: לְפָנַי סְבִיאוֹת שְׁנַיָא תַּסְגִּי זְבִינוּתִי וְלִפְנֵי זְעִירוֹת
 שְׁנַיָא תּוֹעֵיר זְבִינוּתִי אֲרִי מִנֵּן עַל־לֵתָא הוּא מַבְוִין לְךָ
 (ג) וְלֹא תוֹנֵנִי אִישׁ אֶת־עַמִּיתוֹ וְיִרְאַת מֵאֱלֹהֶיךָ בִּי אֲנִי יְהוָה
 אֱלֹהֶיכֶם: וְלֹא תוֹנִין גְּבֵר יִרְת חֲבֵרִיה וְתִדְחַל מֵאֱלֹהֶיךָ
 אֲרִי אֲנִי אֱלֹהֶיכֶם: (ג) וְעַשִׂיתֶם אֶת־חֻקֹּתַי וְאֶת־מִשְׁפָּטַי
 הַשְּׁמֵרִי וְעַשִׂיתֶם אִתְּכֶם וְיִשְׁכַּתֶּם עַל־הָאָרֶץ לְבַטָּח
 וְתַעֲבְדוּן יִרְת קָדְמִי וְיִרְת דִּינֵי תַּטְרוּן וְתַעֲבְדוּן יְהוָה
 וְתִיחֲבוּן עַל אֲרֶעָא לְרוּחְצִין: (ד) וְנִתְּנָה הָאָרֶץ פְּרוּדָה
 וְאִכְלִיתֶם לְשִׁבְעַת וְיִשְׁכַּתֶּם לְבַטָּח עֲלֶיהָ: וְתַחַן אֲרֶעָא
 אִבָּה וְתִיכְלוּן לְמִשְׁבַּע וְתִיחֲבוּן לְרוּחְצִין עֲלֶיהָ: (ה) וְכִי
 הֵאמְרוּ מִה־נֶּאֱבָל בְּשָׁנָה הַשְּׁבִיעִית הֵן לֹא נִזְרַע וְהֵן
 נִאֶסְרָה אֶת־הַבּוֹאֵתָנוּ: וְאֲרִי תִימְרוּן מַה גִּיבּוּל בְּשִׁתָּא
 שְׁבִיעִיתָא הֵא לֹא נִזְרַע וְלֹא נִבְנוּם יִרְת עַל־לֵתָא
 (ו) וְצִוִּיתִי אֶת־דְּבָרְכָתִי לְכֶם בְּשָׁנָה הַשְּׁשִׁית וְעִשָּׂה אֶת־
 הַתּוֹבָאָה

בִּידָא רַב־שָׁדָאִי: (1) וַיְהִי דְבַר־יְהוָה אֶל־יְרֵמְיָהוּ לֵאמֹר:
וְהָיָה פִתְּגָם נְבוּאָה מִן־קִדְּם־יְיָ עִם יְרֵמְיָה לְמִימְרֵי:

כחובים משלי סימן כ"ח

(b) בּוֹמֵחַ בְּלִבּוֹ הוּא כְּסִיל וְהוֹלֵךְ בְּחֻבְמָה הוּא
יִמְלֹט: דְּתַכִּיר עַל לְבִיָּה סַכְלָא הוּא
וְדַמְהֵלִיד בְּחַבִּימוּתָא נְחַמִּי מִן בֵּישׁ: (3) נוֹתֵן לְדֵשׁ
אֵין מַחְסוֹר וּמַעֲלִים עֵינָיו רַב־מְאֹרוֹת: דִּיתַב לְמַסְבִּינָא
לֹא נַחֲסֵר לִיה וְדַמְחִמִּי עֵינֵיה מִן מַסְבִּינָא סְגִיאֵין
לְנוֹמְטִיה: (ג) בְּקוּם רְשָׁעִים יִפְתֵּר אָדָם וּבְאֲבָרָם יִרְבוּ
צַדִּיקִים: בְּקוּמָא רַב־שִׁיעֵי מַתְמַשִּׁי בִּדְ נִשְׂא וּבְאֲבָרֵיהוֹן
נִסְגָּן צַדִּיקִי: (ד) אִישׁ תּוֹכְחוֹת מִן־שֶׁה־עָרַף פִּתְעֵי וְשִׁבֵּר
וְאֵין־מִרְפָּא: נְבָרָא דְלֹא מְקַבֵּיל מַכְסְנוּתָא וּמְקַשֵּׁי
קַדְלִיָּה בְּעַגְלָא נַחְתְּבֵר וְלֹא תַחֲוִי לִיה אָסוּ: (e) בְּרִחוֹ
צַדִּיקִים יִשְׁמַח הָעַם וּבִמְשַׁל רְשָׁע יֵאָנַח עִם: פְּסוּעָא
דְּצַדִּיקִי חֲרִי עֵמָא וּבְשׁוֹלְמָנָא דְרִשְׁוֵעֵי נִתְאַנַח עֵמָא:
(ו) אִישׁ־אֲהָב חֻבְמָה יִשְׁמַח אֲבִיו וְרַעֲוָה זִוְנוֹת יֵאָבֵד
הוֹן: נְבָרָא דְרַחִים חֻבְמָתָא גַחְרֵי אֲבוּי וְדַמְחֻבְרֵי
בְּזַנְיוּתָא מוֹבִיד מִן־לִיָּה:

משנה ס: סדרין פרק 3

א כֵּתֵן גְּדוּל דָּן וְדִנֵּין אוֹתוֹ • מַעִיר וּמַעִירִין אוֹתוֹ • חוֹלֵץ וְחוֹלְצִין
לֹא־שָׂתוֹ • וּמַנְדְּמִין אֶת אִשְׁתּוֹ • אֶבֶל הוּא אֵינוֹ מִבְּמִם •
מִפְּנֵי שֶׁהוּא אָסוּר בְּאֵלְמִנְה • מֵת לוֹ מֵת • אֵינוֹ יוֹצֵא אֶתֶר תַּמְסָתָה
אֵלָּא הוֹן נִכְסֵיו וְהוּא נִגְלָה • הוֹן נִגְלִין וְהוּא נִכְסָה • יוֹצֵא עֲמִתּוֹ עַד
פֶּתַח הָעִיר • דִּיר מְאִיר • רַ' יְתִירָה אוֹמֵר אֵינוֹ יוֹצֵא מִן הַמִּקְדָּשׁ •
שֶׁנֶּאֱמַר וּמִן הַמִּקְדָּשׁ לֹא יוֹצֵא וּבִשְׂהוּא מְנַחֵם אֲחֵרִים דְּרַד כָּל הָעַם
עוֹבְרִין וְהָ אֲחֵר וְהָ תַמְסוּנָה מְמַצְעוּ בֵּינוֹ לְבֵין הָעַם וּבִשְׂהוּא מְנַחֵם
מֵאֲחֵרִים

בהר יום רביעי

שכא

מאחרים כל העם אומרים לו אנו כפרתך והוא אומר לכן תחברכו
 מן השמים וכשצברין אותו כל העם מסובין על הארץ והוא
 מיסב על הספסל: ב המלך לא רן ולא דניו אותו לא מעיד
 ולא מעידין אותו לא חולץ ולא חולצין לאשתו לא מיבם ולא
 מנדמין לאשתו ר' יהודה אומר אם רצה לחלוץ או ליבם זכור
 לטוב אמרו לו אין שומעין לו ואין נושאין אלמנתו ר' יהודה אומר
 נושא המלך אלמנתו של מלך שבו מצונו בדרך שנישא אלמנתו של
 שאול שנאמר ואתנת לה את בית אדוניך ואת נשי אדוניך בחיקך:
 ג מח לו טח אינו יוצא מפתח פלטרין שלו ר' יהודה אומר
 אם רוצה לצאת אחר המטה יוצא שבו מצונו בדרך שנישא אחר
 ממתו של אבנר שנאמר והמלך דוד הולך אחרי המטה אחר
 לו לא היה הדבר אלא לפנים את העם וכשצברין אותו כל העם
 מסובין על הארץ והוא מיסב על הרגל ד ומצויה למלחמת
 הרשות על פי בית דין של שבעים ואחד ופורץ לעשות לו דרך
 ואין ממחין בידו דרך המלך אין לה שיעור וכל העם בזוין ונותנין
 לפניו והוא נוטל חלק בראש לא ירבה לו נשים אלא שמינתה
 עשרה ר' יהודה אומר מרבה הוא לו ובלבד שלא יהו מסירות
 את לבו ר' שמעון אומר אפילו אחת ומסירה את לבו הרי זה לא
 ישאנה אם בן קמה נאמר לא ירבה לו גשים אפילו באבניגול
 לא ירבה לו סוסים אלא כדי מרביתו וקספ וקב לא ירבה לו
 מאד אלא כדי לתן אספניא וכותב לו ספר תורה לשמו יוצא
 למלחמה מוציאה עמו נכנס מביניה עמו יושב בדין היא עמו
 מיסב היא בנגדו שנאמר והיתה עמו וקרא בו כל ימי חייו:
 ח אין רובבין על סוס ואין יושבים על בסאו ואין משתמשין
 בשרכיטו ואין רואין אותו בשהוא מסתפר ולא בשהוא ערום
 ולא בבירה המרחץ שנאמר שנים תשים עליך מלך שתהא
 אימתו עליך

הלכה סנהדרין דף כ"א ע"ג :

וכותב לו ספר תורה לשמו חנא ובלבד שלא יחנאה בשם אבותיו
 אמר רבא אע"פי שהניחו לו אבותיו לאדם ספר תורת

מצוה X כא Chok Lejirael. III.

מצוה לכתוב משלו שנאמר ועתה כתבו לכם את השירה • איחזיבו
 אביו וכתב לו ספר תורה לשמו שלא יתנאה בשל אחרים מלך
 אין הדיוט לא • לא צריכא [א] לשתי תורות ובדלניא וכתב לו את
 משנה החורה כותב לשמו שתי תורות אחת שהיא יוצאה ונכנסת
 עמו ואחת שמונתה לו בבית גמזו איתה שייצאה ונכנסה עמו
 עושה אותה [ג] כמין קמיע ותולה בורועו שנאמר [ג] שויתי ה'
 לנגדי תמיד כי מימיני בל אמוט • אינו נכנס בה לא לבית המרחץ
 ולא לבית הכסא שנאמר והיתה עמו וקרא בו מקום הראוי לקרות
 בו: (ד' כ"ב) ואירך האי שויתי מאי דריש ביה • ההוא טבעי
 ליה לכדרב הנא בר בונא דאמר רב הנא בר בונא אמר רבי
 שמעון חסידא המהפלל צריך שיראה עצמו באלו שכניה כגון
 שנאמר שויתי ה' לנגדי תמיד :

רש"י [א] לשתי תורות • הא דשאני מלך מהדיוטות דאלו היה דיוט טעו
 ליה במדל ונולך צעו מרתי: [ג] כמו קמיע • קמיע צמח דק שחל
 קלה לשאת: [ג] טויתי ה' וכו' • סיפיה דקרא כי מיימיני צל אמוט ודו המנן
 ענ סה ספר תורה שצורועו קאמור :

זוהר דבר דף ק"י ע"ג

וכי תאמרו מה נאכל וגו' • רבי יודנה פתח בטח צה' ועשה טוב
 סכון ארץ ורעה אנוכה • לעולם בר נש יהא זהיר במארי' וידבק
 לביה במהימנותא עלאה בגין דיהוי שליט במאריה • דכד יהוי שליט ביה
 לא יכלין להבאשא ליה כל בני עלמא • תא חזי בטח צה' ועשה טוב וחי'
 ועשה טוב הלל הכי תנין בעובדא דלתתא יתער עובדא דלעילא
 וזהא חוקמיה • ועשייתא אחת כביכול אתון תעבדון להון בגין ההוא
 אתערותא דלכון דאתון עבדין לתתא אתער לעילא ועל דא ועשה טוב
 כתיב • וקין טוב אלה לדיק דתתיב אמרו לדיק כי טוב • כיון דאתון
 עבדין האי ודאי האי טוב אתער כדון סכון ארץ ורעה אנוכה וכלא
 חד • סכון ארץ ארץ עילאה דהא לית לך בעלמא דיכול למשרי בהדה
 עד דיתער האי טוב לגבה • כיון דיתער ליה כביכול הוא עבד ליה
 וכדין סכון ארץ שרי בגויה איכול איבה אשתעשע בהדה • ורעה
 אנוכה • דא ארץ וכלא חד כד"א ואמונתך בלילות • ורעה אנוכה
 הוי דבר ליה בכל רעותך • ואי לא תתער לקבלה האי טוב אתרחק
 מכה ולא תקרב בהדה לא תקרב לנו אתון כורח יקידתא ואי תקרב
 בהדה בדחילו כמאן דחיל מן עותא • דהא כדון כורח לליק ואוקיד
 עלמא בסלהובוי וכיון דאתער לקבלה האי טוב כדון שארי בגויה ולא
 תדחל ענה אנת כדון ותגזר אמר ויקס לך ועל דרכיך פנה אור • תא
 חי

חיי בני מהימנותא מדברי להאי לרעותהון ככל יומא * מאן איכון בני
 מהימנותא איכון דמתערי האי טוב לקבליה ולא חס על דיליה ודעי
 דהא קודשא בריך הוא יהיב ליה יתיר כמה דאת אמר יש מפזר וקסף
 עוד * מאי טעמא בגין דהאי אתער צרכאן לקבליה * ולא יומא אי
 אתן האי השתא מאי אעביד למחר * אלא קודשא בריך הוא יהיב ליה
 צרכאן עד בלי די כמה דאוקמוה * ובגין כך וכי תאמרו מה נאכל
 בשנה השביעית וגו' מה כתיב ולויתי את צרכתי לכם בשנה הששית *
 ועשת את הצבואה לשלש השנים * ועשת ועשתה מצעי ליה *
 מאי ועשת * אלא לאפקא ה' דאית לה שמיטה וניחא ולא עביד
 עבדיתא כתיב ראו כי ה' וגו' כותן לכם ציוס הששי לחס יומים וגו' *
 כגוונא דא ולויתי את צרכתי לכם בשנה הששית וגו' :

יוסף לחקי מוסר * ווס' מסידים סי' ל"ח :

המדבר ואינו מושג כי אם צדצדיו ואינו מושג צדוהן כלות היודע דצדיו
 וסצחו וקיוו וכל לעדיו יספור וכל דצדיו נכח השכינה והצדורה
 שנאמר יוסתר אים צמסתרם ואני לא ארחמו הכל את השמים ואת הארץ אני
 מלא נאם ה' האדם הוא אינו דרך טובה כי משפט האדם לחשוב צדוראו
 תמיד ולשוותו נגד פניו שאל' שויתי ה' לנגדי תמיד וכל זמן שאלם יושב ודומם
 צלילה וקום סיהים ונשנה לצו מכל מחשבות אז יסוב צדוראו וצקדוסתו
 וצנפלאותיו וצדויותיו אשר עשה בכל יום עמרו * אכל צוהן שאלם הכונה
 מחשב לצדים צעלים או לשמוע דברי הצאי אפילו איך צדעתו לדבר כלל מיד
 הוא פונה את לצו לצטלה ומסיד מכל וכל הנהשנה הטובה אשר הוא לחשוב
 צקדוסתו של צוראו וציראתו הטהורה ולהיות צמעלה בטורה והטובה לעבוד
 את ה' מאלצה ולהיות חפץ צמיותו וזו היא העבודה הגדולה המתממשים בה
 מלאכי השרת וכל צבא השמים שומספרים צדושתו שנאמר קדוש קדוש קדוש *
 ועל כן יש ליזהר שלא להרבות צדצדים צעלים פן ישנה את ה' אשר הוא
 תמיד לנגד פניו כפקח אשר לפני העור הוא צדויותו וצכחו וצכל מקום *
 ובעור הוא העור שאינו רואה רק צמסכתו של הצאי ואינו זוכר את ה' ה'ור
 ומתרחק מעמוד של אמת ומיהיות ירא מפניו כי אינו מלאי וצחית קושי ה'ל
 שהוא עז וקשה ורחוק מאלהים ואינו מולא צמסכתו רק דברי הצאי ולפיכך
 אינו מולא צמסכתו האלהות רק קושי וצחוקה כמו שלא יוכל העור להצין
 ולהאמין האדם אשר לפניו אם לא ימחש צו או ישמע קולו כך לא יוכל האיש
 ללמוד ולקטור צלבו תמיד האלהים אם לא על פי עזיבת העין כי העונות
 מצילות ומסכות היראה ומשנים את הפנים וכן הוא אמר כי עונותיכם היו
 מצדילים ציניכם לצין אלהיכם :

הלכה פסוקה' הר"ם ה' תפלה פ"ד :

ביצד היא הכונה שיפנה את לצו מכל הקמסצות ויראה עלמו באילו הוא
 עומד לפני השכינה * לפיכך לרין לישב ונעט קודם התפלה כדי
 לכיון **כא**

לכין את לבו וחדר כך יתפלל בנחת ובחזונו ולא יעשה תפלתו כיון שהיו
 נוסח השאוי ותשליכו והולך לו לפיך להך לוסז יועש אחר התפלה ויחר ק
 יפטר חסידים הראשונים היו שוכין עמה אהת קודם תפלה ושעה אחת לאח
 המלה ומאויבין בה לה שעה: ב שבור אל יתפלל ויפני סוף לו כוונה ואם
 התפלל תפלתו תועבה לפיך חוזר והתפלל כמיתרוק ומכרותו: שהו אל
 יתפלל ואם התפלל תפלתו תפלה: אי זה הוא סקר זה שאינו יכול לדבר לפני
 כהן: שהו יכול לדבר לפני המלך ואינו משתבש: אף על פי כן כוונתו וסודו
 רביעית יין לא יתפלל עד שיסיד יוכו מעליו:

יום המישי תורה

עיון בקריאת חמשה פסוקים שלו שהם כנגד ה דמילוי הה פסוקים
 ז' לקנות הכרת רוח יתירה ממצת שכלה:

(6) וזרעתם את השנה השמינית ואכלתם מן
 הבבואה ישן עד השנה הששית
 עד בבוא הבבואה האכלו ישן: וחזרעו את שחא
 ומינתה וחזרעו מן עלתה עתקא עד שחא
 הששית עד מעל עלתה היכלו עתקא: (3) והארץ
 לא תסור לצמתה פירי הארץ פירות וחושים
 אהם עמדי: וארעה לא תודפן לחלוטין ארי דלו
 ארעה ארי דיירין והותבין אהון קדמי: (4) ובכל ארץ
 אחתכם גאלה תהנו לארץ: ובכל ארע אחסנתכון
 פורקניא תהנו לארעה: (7) פירימוך אחוד ויפך
 מאחודו ובה גאלו הקרב אליו וגאל את מקבר
 אחיו: ארי והמקבין אחוד ויבין מאחסנתיה ויהי
 פרקיה דקריב ליה ויפדוק ית זביגי אחותי: (8) ואיש
 בו לא יתהלו גאל והשיגה ידו ומצא פרי גאלתו:
 וגבר ארי לא יהי ליה פריק וסדביק ידיה וישפח במיטת
 פורקניה:

נביאים

(ב) הנה אני יהוה אלהי כל־בשר הממני יפלא כל־
 דבר : הא אבא יי אלהא כל בשרא במין
 קדמי ותפסי כל פהגם : (ג) לבן פה אמר יהוה הנני נתן
 את־העיר הזאת ביד הפשדים וביד נבוכדנאצר מלך־
 בבל ולכדה : בכון ברני אמר יי האבא מסר נת קרמא
 הדא בידא דבשראוי ובידא הנבוכדנאצר מלכא דבבל
 ויבבשינה : (ד) ונבאו הפשדים הנרחמים על־העיר הזאת
 והציתו את־העיר הזאת באש ושרפוה ואת הפתים
 אשר קטנו על־גותיהם לפעל ותפסי נפשים לאלהים
 אחרים למען תכעסני : ויעלון בשראוי דמשיחין קרמא
 על קרמא קדא וירלקון נת קרמא קדא בננדא
 ויזקדוקה ונת בפינא דאסיקוי בוסמין על איגודיהון
 לכעלא ונסיכו נסכין למערת עממא בריל לארמא
 קדמי : (ה) פיהו בני־ישראל ובני יהודה אך עשום
 הרע בעניי מעשהיהם פי בני־ישראל אך מכזבים
 אתי במעשה ידיהם נאם יהוה : ארי הון בני ישראל
 ובני יהודה פרם עבדין דביש קדמי מעוניהון ארי
 בני ישראל פרם מרגון קדמי בעובדי ידיהון אמר
 יי : (ו) פי על־אפי ועל־חמתי מוסה לי העיר הזאת
 למן־היום אשר בני אוסה ועד היום הזה להסרה
 מעל פני : ארי רוגיו וחיקרתי חל בקרמא קדא
 למן יומא הבנוימה ועד יומא הדין לאגלייתה מקביל
 מימרי :

כתובים משלי סיון כ"ט

(6) כִּלְדָּךְ בְּמִשְׁפַּט יַעֲמִיד אֲרֶץ וְאִישׁ תְּרוֹמֹת יִהְרַסְנָהּ
 מִלְּבַת בְּדִינָה נֹקִים אֲרַעֵא וְגִבְרָא עֲוִילָא
 עֲקִיר לִיה : (3) גִּבְר מַחְלִיק עַל־הֶרְעָהוּ רִשְׁת פִּרְשׁ
 עַל־פְּעָמָיו : גִּבְרָא דְמַתְּלַג עַר חֲכָהִיה מִיִּזְחָא
 פְּרִים עַל הַלְכָתִיה : (4) בְּפִשַׁע אִישׁ רַע מִקֶּשׁ
 וְצִדִיק יִרוֹן וְשִׁמְח : גִּבְרָא בִישָׁא בַחוּבִיה מִרְעִיר
 וְצִדִיקֵא בִיִּץ וְחָרִי : (7) יִדַע צִדִיק דִּין דְּלִים דְּשַׁע לֹא
 יִבִּין דְּעַר : יִדַע צִדִיקֵא דִינְהוֹן דְּמִסְבִּיגֵי וְרִשְׁעֵי לֹא
 מִתְּבִיגִין יִדְעֵמָא : (8) אֲנָשִׁי לְצוֹן יִפִּיחוּ קִרְיָה וְחֲכָמִים
 יִשִּׁיבוּ אָף : גִּבְרֵי מִמִּיקְגֵי מִמְּלִין כְּדָבָא וְחֲכָמֵי מִתְּבִיגֵי
 רִוּזָא :

משנה חולין פרק ה'

א אותו ואת בנו נוהג בארץ ובחוצה לארץ בפני הבית ושלא
 בפני הבית בחולין ובמקדשין ביצר השוחט אותו
 ואת בנו חולין בחוץ שניהם בשרים והשני סופג את הארבעים
 קדשים בחוץ הראשון תוב ברת ושניהם פסולים ושניהם סופגין
 את הארבעים חולין בפנים שניהם פסולים והשני סופג את
 הארבעים קדשים בפנים הראשון בשר ופטור והשני סופג את
 הארבעים ופסול : ב חולין וקדשים בחוץ הראשון בשר ופטור
 והשני סופג את הארבעים ופסול קדשים וחולין בחוץ האסור תוב
 ברת ופסול והשני בשר ושניהם סופגין את הארבעים חולין
 וקדשים בפנים שניהם פסולים והשני סופג את הארבעים קדשים
 וחולין בפנים הראשון בשר ופטור והשני סופג את הארבעים
 ופסול חולין בחוץ ובפנים הראשון בשר ופטור והשני סופג
 את הארבעים ופסול קדשים בחוץ ובפנים הראשון תוב ברת
 ושניהם פסולין ושניהם סופגין את הארבעים חולין בפנים בחוץ
 הראשון פסול ופטור והשני סופג את הארבעים ובשר קדשים
 בפנים

בהר יום המישי

שכו

בפנים ובהיץ הראשון בשר ופטר • והשני סופג את הארבעים
 ופסול: ג. השוחט ונמצא מרפה. השוחט לעבודת אל לים •
 השוחט פרת מטאת ושור הנסקל ועגלה ערופה • ד' שמעון פטר
 והכמים מחיבין השוחט ונתנפלה בידו • והנוחר והמעקר • פטר
 משום איתו ואת בנו • שנים שלקחו פרה וקנה איוה שלקה ראשון
 ישחט ראשון • ואם קדם השני וכה • שחט פרה ואחר כך שני כניה •
 סופג שמונים • שחט שני כניה ואחר כך שחטה • סופג ארבעים •
 שחטה ואת בתה ואת בת בתה • סופג שמונים • שחטה ואת בת
 בתה ואחר כך שחט את בתה • סופג את הארבעים • סומכוס אומר
 משום ר' מאיר סופג שמונים • בארבעה פרקים בשנה המוכר
 בהמה לחבירו צריך להודיעו • אמה מכרתי לשחוט בתה מברתי
 לשחוט • ואלו הן • ערב יום טוב האחרון של חג • וערב יום טוב
 הראשון של פסח • וערב עצרת וערב ראש השנה • ובדברי ר' יוסי
 הגלילי אף ערב יום הכפורים בגליל • א"ר יהודה אימתי בזמן שאין
 לו ריח • אכל יש לו ריח אינו צריך להודיע • ומודה רבי יהודה
 במוכר את האם לחתן ואת הבת לבתה לצורך להודיע בידוע
 ששניהם שיחטין ביום אחד: ד בארבעה פרקים אלו משחטין
 את הטבח בעל כרחו • אפילו שור שוה אלף דינרין ואין לו ללוקח
 אלא דינר • כופין אותו לשחוט • לפיכך אם מת מת ללוקח • אכל
 בשאר ימות השנה אינו בן • לפיכך אם מת מת למוכר: ה יום
 אחד האמור באותו ואת בנו היום הולך אחר הלילה • את זו דרש
 ר' שמעון בן זמא • נאמר במעשה בראשית יום אחד • ונאמר
 באותו ואת בנו יום אחד • מה יום אחד האמור במעשה בראשית
 היום הולך אחר הלילה אף יום אחד האמור באותו ואת בנו היום
 הולך אחר הלילה:

הלכה מולין דף ס' ע"ג

רבי שמעון בן פוי רמי כתיב ויעש אלהים את שני המאורות
 הגדולים [ט] וכתיב את המאור הגדול ואת המאור הקטן אמרה
 ירח לפני הקדוש כרוך הוא רכוננו של עולם אפשר לשני מלכים
 שישתמשו בכתר אחד • אמר לה לני ומעטי את עצמך • אמרה
 לפני

לפניו רבונו של עולם הואיל ואמרתי לפניך דבר הגון אמעט את עצמי אמר לה [ג] לבי ומשול ביום ובלילה אמרה גיהמאי רבותיה [ד] דשרגא בטיהרא מאי אהני אמר לה ויל ולימנו כן ישראל ימיה ויננים אמרה ליה [ה] יומא נמי אי אפשר דלא מנו ביה [ו] הקוסית דכתיב והיו לאוהות ולמועדים ולימים ושנים ויל לוקרו צדיקי בשמך [ז] יעקב הקטן שמואל הקטן [ח] דוד הקטן חויה דלא סא מיתבא דעה אמר הקדוש ברוך הוא הביאו כפרה עלי שמיעטתי את הורה והיינו דאמר רבי שמעון בן לקיש מה נשתנה שעיר של ראש חדש שנאמר בו לה אמר הקדוש ברוך הוא שעיר זה יהא כפרה על שמיעטתי את הורה רב אסי רמי כתיב והוצא בארץ דשא כחלת בשבתא וכתיב וכל שיח השדה [ט] טרם והוא בארץ במעלי שבתא כולמד שיעצו דשאים [י] ועמדו על פתח ערקע עד שבא אדם הראשין ובקש עליהם רחמים וירדו גשמים וצמחו ללמדך שהקדוש ברוך הוא מתאוה לתפלתן של צדיקים רב נחמן בר פפא הוא ליה ההיא גינתא שדי ביה [יא] ביורני ווא צמח בעא רחמי אתא מישראל וצמח אמר [יב] היינו דרב אסי:

רש"י [א] כתיב הגדולים דנשמע טניהם גדולים וכתיב הקטן: [ב] ומשול ביום ובלילה כחמה הוא: [ג] שרגא בטיהרא נר גדולס לינו וואיד: [ד] יומא חמה: [ה] הקוסית נמנין לימיה ועל התקופה ועשרין את הטעם צנסהדרין: [ו] יעקב הקטן מי יקום יעקב כי קטן הוא: [ז] דוד הקטן מקורא הוא צמחאל: זבלכו רגלים כתיב ושעיר הטלח ה' ולא כתיב צהר לה: [ח] טרם יסיה צארן עדיין לא היה צארן: [ט] ועמדו על פתח ערקע מתאווים למי גשמים כדכתיב כי לא העטיר עד שצביח אדם צמחי: [י] צורני זרעים: [יא] היינו דרב אסי טהקצ"ה מתאווה לתפלתן של צדיקים:

זוהר צהר דף ק"י ע"ג:

רבי הייא ורבי יוסי הוו אזלי צארחא פגעו בזהוב טורא השכחו מרי גברי דהוו אזלי אדהכי הו' חד צר כש דהוב אתי ואמר לון צמטו מניכבו הכו לי מוונא פתא דהמא דהכי הרין יונין דחשעיל צמדברא ולא אכלנא מדי אשתמיש חד מאיכון הרי גברי ואפיק מוונא דהוב חיימי לאורחא ויהיב ליה ואביל ואסקי ליה אמר ליה חברים מה העביר מן מוונא דהא אכל דידי אכלנא א"ל ומה עלי דידך אכל אזלי יתיב גביה ההוב מוסכנא עד דאכל כל מה דהוב גביה וההוב כהמא דאשתאר יהב ליה לאורחא ואזל ליה אמר רבי חייא לא בעא קודשא בריך הוא דמלה דא יתעבד על ידן אמר רבי יוסי דיננא דינא אהגור על ההוב בר כש ובעא קודשא בריך הוא לזונא קמי

קמיה האי בנין לשצא ליה * עד דהוו אזלי לאה הווא גברא צאורחא * אמר ליה הצריה ולא אמינא לך דלא תתן נהמא לאורחא * אמר רבי חייל לרבי יוסי הא מזונא גבן ניהב ליה למיכל * א"ר יוסי תבעי למיפק מניה זכורא כיוזל ונחמי דהא דלאי בקסטורי דלא טכסא דמותא אתאחיד ובעא קודשא בריך הוא לזמנא זכותיה בנין לשצביא * אדהכי ותיב הווא בר נש וגמיס תחו' הד חילנא והצריה אתרחיק מניה ותיב צדק אהרא * אמר רבי יוסי לרבי חייל הסתא נתיב ונחמי דולאי קודשא בריך הוא בעי למרחש ליה נכא קמו ואורכו אדהכי חמו חד טיפסא בטלהובי קאים גביה * אמר רבי חייל ווי על ההוא צר נש דהסתא יימות אמר רבי יוסי זכאה הווא צר נש דקודשא בריך הוא ירחיש ליה נכא אדהכי נחת מאילנ' הד חויא ובעא למקטלי' קס ההוא טפסא עליה וקטליה קסטר צריטיה טכסא ואזל ליה * אמר רבי יוסי ולא אמינא לך דקודשא בריך הוא צפא למרחש ליה נכא ולא תפוק זכותיה מניה * אדהכי אהער הווא צר נש וקס ואזיל ליה אחידו ציה ר' חייל ורבי יוסי ויהצו ליה למיכל צהר דאכל אחויאן ליה נכא דרמיס ליה קודשא בריך הוא * פתח רבי יוסי ואמר בטת צה' ועסה טוב טכן ארץ ורעה אמונה זכאה חולקיה דבר נש דעביד טוב מדידיה דכא אהער טוב צכסא ישראל וצמה צלדקה דכד אתער לדקה הא טוב דקין אהער לגבי נכסא ישראל ועל דא כתיב ודקה חזיל ממות מאי טעמא בנין דלדקה חילנא דחיי הוא ואהער על ההוא חילנא דמותא וכטיל חינון דחזיון ציה וטויב לון ען מוחא * מאן גרים להווא חילנא דחיי דאתאר להאי הוי אינא דא לדקה דחירו עביד דביכול הווא עביד ליה לעינא כנא דאס אמר עושה לדקה צכל עם והא אתמר :

יוסף לחק' מוסר' תם' חסידים סי' ל"ו ל"ז:

ברוב הסתקא יכיה כמורא * הווא האלביס הטומני ודואכו וידעו ומוקדו ורוב טותק מידאמו הוא כמוסף על כמורא ואס מתנא ומגביה קולו ומספיד חס כמורא כי טכה טכוח עומד לפני האלביס ברי הוא פסומא כעומד לפני המלך שמדב דצרים ואינו ירא ומנו לפי טאינו דואה מני טיס לו ליוא חמו וכו' דרבה לשחוק מהמת כמורא לא צאכרה הוא טועא :

יראת ה' טהורה טקין צה פקפוק * אדם טמואל תקס טעס צלא יראת אדם וצלא צושת ואינו עוזב לחטוא כי אס מפני יראת ה' זו היא עיקר היראה והם עשה כן פעמים רבות ובעס אחת תקף אוחו יארו עד סרעא לא איצד צדק חס הראשונות ואל ירפה דיו ולכו מעשות עוד טוה צלל אס מתמרט ומורא על הדי * ות חין לו טמר צעמלו אשר כעס יארו מחלה וע"ז גאמר וצכו טיק ענדקתו ועסה עול לא תזכרנה עוד נדחומי :

הלכה

הלכה פסוקה • ט"ו ס' תפלה פ"ד :

אין עומדין להתפלל לא מתוך שחוק ולא מתוך קלות ראש ולא מתוך שמה
 ולא מתוך מריצה ולא מתוך כעס אלא מתוך דברי תורה • ולא מתוך
 דין הלכה אע"פ שהם דברי תורה כדי שלא יהא לבו ע"ז בהלכה • אלא מתוך
 דברי תורה שאין בהם עיון כגון הלכות פסוקות : ב תפלות הפיקס כיון
 תפלת מוסף ראש חמש ותפלת מועדות לדין להסדיר תפלתו ואז"ל עומד
 ומתפלל כדי שלא יכשל בה • הים מהלך במקום סבבה כגון מקום גבוה מיות
 ולסטים והגיע זמן תפלה ומתפלל דרכה אחת • וזו היא • לדין עתק ומשאל
 מרוצים ודעמס חזרה יחי רזון מלתיך ה"א שתתן לכל אחד ואחד כדי מרסמיו
 ולכל גויה וגויה די מחסורה והטוב צעניך עשה • ברוך אתה ה' שומע תפלה •
 ומתפלל אתה בדרך כסודא מהלך ראש יכול לעמוד עומד ובסודא מניע לטוב
 ותתקדר דעתו חוזר ומתפלל תפלה כתקנתה חשבה עשר צרכות :

ליל ששי

לירח יהוה

(ה) וְחָשַׁב אֶת־שְׁנֵי מַמְכָּרוֹ וְהָשִׁיב אֶת־הָעֵדִיף לְאִישׁ

אֲשֶׁר מָכְרָהוּ וְשָׁב לְאַחֲזָהוּ : (ג) וְאִם לֹא

מֵצָאָה יָדוֹ דֵּי הָשִׁיב לוֹ וְהָיָה מִמְכָּרוֹ בֵּד הַקָּנָה אֹתוֹ

עַד שְׁנֵה הַיּוֹבֵל וַיֵּצֵא בִיבֹל וְשָׁב לְאַחֲזָהוּ : (ג) וְאִישׁ כִּי

יִמְכַר בֵּית־מוֹשָׁב עִיר חוּמָה וְהָיָה גְּאֻלָּתוֹ עַד־חַמֵּשׁ שָׁנָה

מִמְכָּרוֹ יָמִים תִּהְיֶה גְּאֻלָּתוֹ : (ד) וְאִם לֹא־יִגָּאֵל עַד־

מְלֵאת לוֹ שְׁנֵה תְּמִימָה וְקָם הַבַּיִת אֲשֶׁר־בְּעִיר אֲשֶׁר־לֹא

חֻמָּה לְצִמְיֹתָתָ לַקָּנָה אֹתוֹ לְדֹרֹתָיו לֹא יֵצֵא בִיבֹל :

(ה) וּבְתֵי הַחֲצֵרִים אֲשֶׁר אֵין־לָהֶם חֻמָּה סָבִיב עַל־שַׁדָּה

הָאָרֶץ יִחָשֵׁב גְּאֻלָּה תִּהְיֶה־לוֹ וּבִיבֹל יֵצֵא : (ו) וְעִיר

הַלְלוּיִם בְּתֵי עָרֵי אַחֲזָהִים גְּאֻלָּתָ עוֹלָם תִּהְיֶה לְלוּיִם :

(ז) וְאֲשֶׁר יִגָּאֵל מִן־הַלְלוּיִם וַיֵּצֵא מִמְכָּר־בַּיִת וְעִיר אַחֲזָהוּ

בִּיבֹל כִּי בְתֵי עָרֵי הַלְלוּיִם הוּא אַחֲזָהִים בְּחוּף בְּנֵי יִשְׂרָאֵל :

(ח) וְשַׁדָּה מִגְּרֵשׁ עָרֵיהֶם לֹא יִמְכַר כִּי־אַחֲזָה עוֹלָם הוּא

לָהֶם : (ט) וְכִי יִמוּךְ אַחִיהַּ וַיִּמָּכֶה יָדוֹ עִמָּךְ וְהִתְחַנַּף בְּךָ

גַּר וְהוֹשֵׁב וְחַי עִמָּךְ : (י) אֶל־תִּקַּח מֵאִתּוֹ נֶשֶׁךְ וְתִרְבִּית
וְרֵאתָ מֵאֲלֹהֶיךָ וְחַי אַחִיךָ עִמָּךְ : (יב) אֶת־בִּסְסָךְ לֹא־
תִתֵּן לוֹ בְּנֶשֶׁךְ וּבִמְרִבִּית לֹא־תִתֵּן אֶבְלָךְ : (יג) אֲנִי יְהוָה
אֱלֹהֵיכֶם אֲשֶׁר־הוֹצֵאתִי אֶתְכֶם מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם לְתֵת לָכֶם
אֶת־אֶרֶץ כְּנָעַן לֵהוּיֹת לָכֶם לְאֱלֹהִים : (יד) וְכִדְמִוּךְ אַחִיךָ
עִמָּךְ וּגְמִפְרֵךְ לֹא־תַעֲבֹד בּוֹ עֲבַדְתָּ עֲבָד : (טו) כְּשֹׁכֵר
בְּהוֹשֵׁב יִהְיֶה עִמָּךְ עַד־שְׁנַת הַיָּבֵל יַעֲבֹד עִמָּךְ : (טז) וַיֵּצֵא
מֵעִמָּךְ הוּא וּבְנָיו עִמּוֹ וְשֹׁב אֶל־מִשְׁפַּחְתּוֹ וְאֶל־אֲדֹתָיו
אַבְתָּיו יָשׁוּב : (יז) כִּי־עֲבָדִי הֵם אֲשֶׁר־הוֹצֵאתִי אֹתָם
מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם לֹא יִמְכְּרוּ מִמִּבְּרַת עֲבָד : (יח) לֹא־תִרְדֶּה
בּוֹ בְּפָרֶךְ וְרֵאתָ מֵאֲלֹהֶיךָ : (יט) וְעֲבָדְךָ וְאֶמְתְּךָ אֲשֶׁר
יְהוּיִלְךָ מֵאֵת הַגּוֹיִם אֲשֶׁר כְּבִיבְתִיכֶם מֵהֶם תִּקְנוּ עֲבָד
וְאָמַר : (xx) וְגַם כִּבְנֵי הַתּוֹשְׁבִים הַגֵּרִים עִמָּכֶם מֵהֶם
תִּקְנוּ וּמִמִּשְׁפַּחְתֶּם אֲשֶׁר עִמָּכֶם אֲשֶׁר הִגְלִיתִי בְּאֶרְצְכֶם
וְהָיוּ לָכֶם לְאֲחֻזָּה : (xxi) וְהִתְנַחַלְתֶּם אֹתָם לְבְנֵיכֶם אַחֲרֵיכֶם
לֵרֶשֶׁת אֲחֻזָּה לְעַלְמֵם בְּהֶם תַּעֲבְדוּ וּבְאֲחֵיכֶם בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל
אִישׁ בְּאֲחֵיו לֹא־תִרְדֶּה בּוֹ בְּפָרֶךְ : (xxii) וְכִי תִשָּׂא יַד
גַּר וְהוֹשֵׁב עִמָּךְ וּמֵךְ אַחִיךָ עִמּוֹ וּגְמִפְרֵ לְגַר הוֹשֵׁב עִמָּךְ
אוֹ לְעַקֵּר מִשְׁפַּחַת גַּר : (xxiii) אַחֲרֵי גְמִפְרֵ וְאַלֶּה תִּהְיֶה־לוֹ
אֶחָד מֵאֲחָיו וְיִגְאֲלֵנוּ : (xxiv) אוֹרְדוֹ אוֹ בְּדוֹדוֹ וְיִגְאֲלֵנוּ אוֹ־
מִשָּׂאֵר בְּשָׂרוֹ מִמִּשְׁפַּחְתּוֹ וְיִגְאֲלֵנוּ אוֹרְתִּישׁוּנָה יָדוֹ וְיִגְאֵל :
(xxv) וְהָשֵׁב עִם־קִנְיָנוֹ מִשְׁנַת הַכִּכּוֹר לֹו עַד שְׁנַת הַיָּבֵל
וְהָיָה בִסֵּף מִמְכְּרוֹ בְּמִסְפַּר שָׁנִים כִּי־מִי שֹׁכֵר יִהְיֶה עִמּוֹ :
(xxvi) אִם־עוֹד רַבּוֹת בְּשָׁנִים לְפִינָיו יָשׁוּב וְגָאֲלָהוּ מִקִּנְיָן
מִקְנָתוֹ : (xxvii) וְאִם־מְעַט נֶשְׂאָר בְּשָׁנִים עַד־שְׁנַת הַיָּבֵל
וְהָשִׁב־לוֹ כִּפִּי שְׁנָיו יָשׁוּב אֶת־גְּאֻלָּתוֹ :

מִן
לְעַלְמֵם
מִן
קִין
עוֹד
יְהוּי
מִן
מִן
ע
יֵשׁ
:

(ב) ויחשיב ית שני זכינותי ויחייב ית מותרא לני
 דזבין ליה ויחוב לאחסנתיה: (ג) וא
 לא אשכחתי יתיה כמיסת דיתייב ליה ויהו זכינות
 בידא הזבין יתיה עד שתא דיוכלא ויפוק ביוכלא ויחוב
 לאחסנתיה: (ג) ויפיר ארי זבין בית מותב קרמא מקמא
 שור ויהי פורקניה עד מ'שלם שתא דזכינותי עדן געון
 יהי פורקניה: (ד) ואם לא יתפירק עד מ'שלם ליה שתא
 שלימקא ויקום ביתא דבקרמא דיליה שורא לחלוטין
 לדזבין יתיה לדרותי לא יפוק ביוכלא: (ה) וכתבי פציתא
 דלית להון שור מקוף סחור סחור על תקר ארעא
 יתחשבון פורקנא יהי ליה וביובלא יפקון: (ו) וקרני ליאי
 בתי ארי אחסנתהון פורקון עלם תהא לליאי: (ז) ויפירק
 מן ליאי ויפקון זכיני ביתא וקרני אחסנתיה ביוכלא
 ארי בתי קרני ליאי היא אחסנתהון בגו בני ישראל
 (ח) ונתקל רינח קרויהון לא יזבין ארי אחסנת עלם
 הוא להון: (ט) וארי יתמסקין אהוד ותמוט יתיה עמד
 ותתקוף ביה דייר ותותב ויחי עמד: (י) לא תסב מציה
 הבולגיא ורביקא ותדחל מאלקה ויחי אהוד עמד:
 (יא) ית כספד לא תתן ליה ב'חבוליא וברביקא לא
 תתן מיכלד: (יב) אגא יי אלקהון דאפיקת יתון
 מארעא דמצבים למתן לכון ית ארעא דכניע
 למתני לכון לאלהא: (יג) וארי יתמסקין אהוד עמד
 ויזבין לך לא תפלח ביה פולחן עבדין: (יד) פאניא
 בתותבא יהי עמד עד שתא דיוכלא יפלה עמד:
 (טו) ויפוק משמד הוא ויכנותי עמיה ויחוב לדרעמיה
 ולאחסנת אכדתיה ויחוב: (טז) ארי עבדי אינון דאפיקת
 יתהון מארעא דמצרים לא יזבננו זבין עבדין: (יז) לא

תפלה

תפלה ביה בקשיו ותרחל מאלהך: (מ) ועבדך ואמהך
 די יהוה לך מן עממיא דבכחרגיכון מנהון הקנין עבדין
 ואמהן: (ט) ואף מבני הוהביא עליא דרבידון עמכון
 מנהון הקנין ומרעההון דעמכון דאתילדו בארעכון
 ויהוה לכון לאחסנהא: (כ) ותחסנון יתהון לבניכון בתריכון
 ליהותת אחסנהא לעלם בהון תפלחון וכאחיוכון בני
 ישראל גבר באחותי לא תפלה ביה בקשיו: (כג) וארי
 תדביק יד ערל ותחבב עפק ויהמסבין אחיק עמיה
 ויודבן לערל הוהב דעמך או לארמאי מרעיה גיורא:
 (כד) בטר דיודבן פורקניה תהי ליה חד מאחותי יפרקניה:
 (כה) או אחותי או בר אחותי יפרקניה או מקריב
 בשריה מרעיהיה יפרקניה או דמדביק ידיה ויהפרק:
 (כו) ויחשוב עם ובגיה משתא דאודבן ליה עד שתא
 דויבלא ויהי כסף ובינהו במנין שניא ביומי אגרא
 יהי עמיה: (כז) אם עוד סגיאות בשניא לפומהן יחוב
 פורקניה מקסף ובינהו: (כח) ואם זעיר אשתאר בשניא
 עד שתא דויבלא ויחשוב ליה כפום שנהו יחוב ית
 פורקניה:

יום הששי

אמר הריאת פ' הסבוע שנים מקרא ול' מרגום ורפערס ומוזור ס' מלך גלות
 צצג (מר עוזור סיר ליום הסבת ור' מלך) ילל"ח דצרו מסנה וסלסס עסדר
 טכרות שסול נגד היסוד צמינת היום:

משנה אסלות פרק ו'

א אדם וכלים נישין אהלן לממא אבל לא למתרו ביצד
 ארבעה נושאין את הנרף. טומאה תחתיו בלים שעל
 גביו טמאים. טומאה על גביו בלים שתחתיו טמאים. ר' אליעזר
 מטהר

מטהר. נתון על ארבע בלים אפילו כלי גללים כלי אבנים
 ארמה מומאה תחתיו בלים שעל גביו טמאים. טומאה על גב
 בלים שתחתיו טמאים. נתון על ארבעה אבנים או על דבר שני
 בו רוח חיים טומאה תחתיו בלים שעל גביו טהורין. טומאה על
 גביו בלים שתחתיו טהורין: ב קוברי המת שהיו עוברים באכסדרה
 והניח אחר מהן את הדלת וסמכו במפתח אם יכול הדלת לעמוד
 בפני עצמו טהור ואם לאו טמא. וכן הבית של גרוגרות או קפה
 של סבן שהן נתינים בתלון אם יכולים הגרוגרות והסבן לעמוד
 בפני עצמן טהורין ואם לאו טמאין. בית שחצו בקנקנים טה
 במים. אם יכול המים לעמוד בפני עצמו טהור ואם לאו טמא.
 ג ביתל המשמש את הבית ידון מחצה למחצה ביצר. כותל שהוא
 לאויר והטומאה בחוכו. מחציו ולפנים הבית טמא. והעומד
 מלמעלן טהור. מחציו ולחוץ הבית טהור. והעומד מלמעלן טמא.
 מחצה למחצה הבית טמא. והעומד מלמעלן מאיר מטמא ובתים
 מטהרין. ר' יהודה אומר כל הכותל לבית: ד כותל שבין שני
 בתים והטומאה בחוכו. בית הקרוב לטומאה טמא. ותקורב לטהרה
 טהור. מחצה למחצה שניהם טמאין. טומאה באחד מהן וכלים
 בכותל. מחציו וכלפי טומאה טמאים. מחציו וכלפי טהרה טהורין.
 מחצה למחצה תרי הן טמאים. מעויבת שבין הבית לעליה טומאה
 בתוכה מחציה ולמטן הבית טמא ועליה טהורה. מחציה ולמעלן
 העליה טמאה והבית טהור. מחצה למחצה שניהן טמאין. טומאה
 באחד מהן וכלים במעויבת. מחציה וכלפי טומאה טמאין. ומחצה
 וכלפי טהרה טהורים. מחצה למחצה תרי הן טמאים. ר' יהודה
 אומר כל המעויבת לעליה: ה טומאה בין תקורות והתחתיה כמיתה
 השום. אם יש שם פותח טפח הכל טמא. אם אין שם פותח טפח
 רואין את הטומאה כאלו היא אוטם. היתה גראית בתוך הבית
 בין בד יבון כך הבית טמא: ו בית המשמש את הכותל ודון
 בקליפת השום. ביצר. כותל שבין שני כוכין או בין שתי מערות
 טומאה בבתיים וכלים בכותל ועליהן בקליפת השום טהורים.
 טומאה בכותל וכלים בבתיים ועליה בקליפת השום טהורים.
 טומאה

שומאָה פתח העמוד שומאָה בוקעת ועולה בוקעת ויוֹרדת : ז בלים
 שפתח הפרה מהורים ד' יתגן בן נורי מטמא . השומאָה והכלים
 שפתח הפרה . אם יש שם פותח טפח ממאין . ואם לאו מהורין .
 שני פרדסקים זה בצד זה . או זה על גב זה . נפתח אחד מהן הוא
 והבית טמא . והכירו מהור . ורואין את הפרדסקין באלו הוא אוטם .
 ידון מחצה למחצה להביא את השומאָה לפניה :

הלכה מדה דף ג' ע"ג

ילתא אייתא דמה לקמיה דרבה בר בר חנא ושמי לה הדר
 אייתה לקמיה דרב יצחק בריה דרב יהודה ודכי לה והיכי
 עבד הכי והתניא חכם שטימא אין הכירו רשאי לטהר . אסר אין
 הכירו רשאי להחיר [א] מעיקרא טמוי הוא מטמי לה כיון דאמרה
 ליה דכל יומא הוא מדכי לי כי האי גוונא והאידינא הוא דחש
 בעיניה דכי לת ומי מהימני אין והתניא נאמנת אשה לומר [ב] כוח
 ראיתי ואבדתיו איבעיא להו [ג] כוח טיהר איש פלוני חכם מהו
 הא שמע [ד] נאמנת אשה לומר כוח ראיתי ואבדתיו שאני התם
 [ה] דליתיה לקמה . תא שמע דילתא אייתא דמא לקמיה דרבה בר
 בר חנא ושמי לה לקמיה דרב יצחק בריה דרב יהודה ודכי לה
 והיכי עבד הכי והתניא חכם שטימא אין הכירו רשאי לטהר וכו'
 ואמרין טמוי הוא מטמי לה כיון דאמרה ליה דכך יומא מדכי
 לה כי ראי גוונא והאידינא הוא דחש בעיניה הדר דכי לה אלמא
 מהימנא לה רב יצחק בר יהודה [ו] אנמריה סמך :

דש"י [א] מעיקרא טמוי עמי לה . דז ילחך משום כצודו דרנה 33"ח :
 [ב] כוח ראיתי . מניחה דס אחר או שלה או על חזירתה ומזירת כוח
 ראיתי ואבדתיו . אם דס זה טהור לא מספקין ליה צעומאס משום דס האצוד
 דתיבעא לומר כוח ראיתי : [ג] כוח טיהר לי פלוני וכו' . מהן שסמך
 עליה חזירתה שהרלת דמה זו וחזר לה כדס זה הרחמי גס אני לפלוני חכם
 ועיכר : [ד] נאמנת אשה וכו' . אלמא קיס לה צמראס דמיס : [ה] דליתיה
 קמן אצל הכא דליתיה קמן גימזי אמן : [ו] אנמריה סמך . דפטיטא ליה
 דטהור והאי דהוה טעמא מעיקרא משום כצודו דרנה 33"ח אצל אי הוה מספקא
 ליה לא הוה סמך עליה :

זוהר תרומה דף קל"ו ע"ג

רב הנונא כבא כד הוה סליק מנהרא צמעלי שבתא הוה יתיב
 רבעא חדא וזקיף . עיניו והוה חדי והוה אמר דהוה יתיב לנחמי
 חדוה דנולאכי עלאיי . קלין כלקין ואלין נחמין וכלל נעלי שבתא
 יתיב

יחייב בר נש בעולם הנשמות זכאה איהו מאן דידע ברין דמארין
 כד נהיר ימנא ביומא דשבת סליקו דחדוה סליקו בכלהו עלנן בני
 בחדוה דקין השמים מקפדים כבוד אל ומעשה ידיו עגיד הרקיע
 מאן שמים אלין שמים דשמונא עלאה אלתחו בכו דשמה קדישא אחרת
 בהו מקפדים מאי מקפדיה אי תימא כמאן דמשמע ספור דברים
 לאו הכי אלף דנהרין וכליין בכליו דנורא עלאה וסלקין בשמא
 דכליל בנהירו דשלימו עלאה ומאן איהו ספור דכללי בנהירו דשלימו
 דספור עלאה ובג"כ סלקין בשמא שלים ונהרין בנהירו שלים וכללי
 בכליו שלים אינהו מכללי ונהרי בנהרייהו ומנו נהירו דכליו דספור
 עלאה וכללי ונהרי לכל ספור וספור (כ"ה לכל כבוד וכבוד) דמתדבק
 ביה דהא מנייהו מההוא ספירו ונהירו נהיר כל עזקא ועזקא ומין
 בכליו בגין דבהאי יומא מתעטרן שמים וסלקין בשמא קדישא יתיר
 משאר יומין:

יוסף לחק מוסרי עם חסידים סי' א:

בצור לשון מרע כאשר תביח חזירך מי דבריו יותר משכלו יא דבריו
 עניו מי ששכלו יותר מדבריו יהיו דבריו לו פירוש מי מדבריו
 ותוכחותיו לפני אדם יותר משכלו כלומר שאינו חכם ומשכלו לשפת דבריו
 ואין שכלו מכריחו לעשות כדבריו הטובים והיו דבריו עליו לקחן שאינרים
 השומעים לכל הטובה אשר מוכיח אותנו הוא נעדר מנכח והוא נחל דורש ואינו
 נחא מקיים אבל מי ששכלו יותר מדבריו שאינו מייסך להביח לפני אדם כי
 אם כפי השכל והמיושר והמעלות טובות אשר בו יהיו דבריו לו כלומר דברים
 הטובים שמוכיח בני אדם יהיו לו לכבוד ולתפארת שאינרים השומעים כל
 השכל הזה והמוסר אשר הוא דובר הכל בו ללימדך שציו השתיקה מלהביח
 דבר כי תוספת השתיקה לכבודו ולתפארתו ותוספת הדבור לקחן ולחמת
 על כן דענין בספר החסידות והאבות יתרון לעשות כפי מה ששכלו ולא
 יתכוון להשכל כדי לדעת ספר כי סיפור התכונה אינה תועלת למספר אלה
 מדבריו יותר משכלו כלומר שמדבר אותו יותר ממה שראוי לו לפי
 חכמתו ושכלו כאשר אחר שלמה לא בארם לכל שפת ית או יהיו דבריו חסידים
 עליו ולכלל הוא צדק ומי ששכלו יותר מדבריו שבתו גדולה ויהיה על
 דבריו מרע טובה שמרוב שכלו מרוב דבריו ואינו מייחס בו אם לפי דעתו
 ושכלו אז יהיו דבריו נשועים לו כלומר הרי כן שלו וצדקותו כמו דורו לו
 ואני לו:

הלכה פסוקה י' ה"ס ה' שבת פ"ה:

הסוחט את העריות להוציא מימיהו מייב מוסר מפרק ואינו חייב בו
 שיחיה בשקן סחט כרובית ואין חייבים מן חמירה חל
 דריכת זמים ועגבים כלל ויותר לשזוע אשכול של עגבים לתוך החבית
 שמעקס הכף לאוכל אוכל הוא ומתאכ כמפרק אוכל עאוכל אבל אם שחט לפני
 שאין

שליש צו אוכל הרי זה דורך ומייצ והמולד לתוך האוכל או היונק צמיו פטור
 ולינו חייב עד שחלוץ לתוך הכלי: ב' הזורה או הצורך בגרובת חייב
 המסנן הרי הוא מולדת צורך וכן הצורך שמרים ומתוך המסקין הרי זה
 מולדת צורך או מולדת מרקד ומייצ הצורה והצורך והמרקד דומין עניניהם
 זה לזה ומפני מה מנו אותן צלשה מפני שכל מלאכה שהיה צוהין מוהין
 אותה צפני ענמה: ג' הצורך אוכל מתוך פסולת או שהיו לפניו שני מיני
 אוכלין וצדד מין מוהין אחר צנפה וצנברה חייב צקנון או צתמחו פטור ואם
 צורך צידו לאכול לאילת מותר:

בחקתי יום ראשון תורה

גיוון צקריחא טהה פסוקים אלו טהפ כנגד ך דמילוי יו"ך דטס צ"ן להשליד
 צו הארה מתוספת נטהה טל טצת טעצרה:

(ב) אִם-בַּחֲקָתִי תֵּלְכוּ וְאֶת-מִצְוֹתַי תִּשְׁמְרוּ וַעֲשִׂיתֶם
 אֹתָם: אִם בְּקִיָּמִי תִּחְכְּנוּ וְיַת פְּקוּדֵי
 הַטֹּרוֹן וְתַעֲבְדוּן יַחְוֹן: (3) וְנָתַתִּי גִשְׁמִיכֶם בְּעַתָּם
 וְנִתְגַּדַּה הָאָרֶץ יְבוּלָה וְעַץ הַשָּׂדֶה יִתֵּן פִּרְיוֹ: וְאִתָּן
 מִטְּרֵיכֶם בְּעֵבְרָהוֹן וְחִתָּן אֶרְעָא עַל־לִפְתָּהּ וְאֵילָן תִּקְלָא
 יִתֵּן אֲבִיּוֹ: וְהַשִּׁיג לְכֶם דִּישׁ אֶת-בְּצִיר וּבְצִיר
 יִשְׁיֹג אֶת-זֶרַע וְאִכְלִיתֶם לְחִמְכֶם לְשִׁבַּע וַיִּשְׁבַּתֶם לְבַמַּח
 בְּאַרְצְכֶם: וְעָבַד לְכוּן דִּישָׁא לְקַטְפָּא וְקַטְפָּא
 יַעֲבַד לְאַפְתִּי בַר זֶרַעַא וְחִיבְלוּן לְחִמְכוֹן לְמַשְׁבַּע
 וְחִתְבוּן לְרוּחְצֵן בְּאַרְעֶכוֹן: (7) וְנָתַתִּי שְׁלוֹם בְּאַרְץ
 וְשָׁכַבְתֶּם וְאֵין מַחְרִיד וְהַשְׁבַּתִּי חִיָּה רָעָה מִן-הָאָרֶץ
 וְחָרַב לֹא-תַעֲבַר בְּאַרְצְכֶם: וְאִתָּן שְׁלָמָא בְּאַרְעָא
 וְהַשְׁרִין וְלִית דְּמַגִּיד וְאִבְטִיל חִיָּתָא בִישְׁתָּא מִן אֶרְעָא
 וְדַמְטְלוּן בְּחַרְבָּא לֹא יַעֲדוּן בְּאַרְעֶכוֹן: (8) וְרַדְּפֶתֶם
 אֶת-אֲבוֹיְכֶם וְנִפְּלוּ לְפָנֵיכֶם לְחָרַב: וְהִרְדְּפוּן יַת בְּעָלֵי
 דְּבִבְכוֹן וְיִפְּלוּן קְרַמְיִכוֹן לְחַרְבָּא: (1) וְרַדְּפוּ מִכֶּם חַמְשָׁה
 מֵאָרָה וּמֵאָרָה מִכֶּם רַבְּבָה יִרְדְּפוּ וְנִפְּלוּ אֲבוֹיְכֶם
 לְפָנֵיכֶם

כב Y

Chok Lejisrael. III.

שלח

בחקתי יום ראשון

לפניכם לחרב: וירדפון מנכון חמ'שא מאה ומא
מנכון לרבותא יערקון ויפלו ב'עלי דבכיכון קדמי
לחרבא

נביאים ירמיה סיון ע"ז

(6) יהוה עני ומעני ומנומי ביום צרה אליה גוים
ובאו מאפסי ארץ ויאמרו אר' שקד נסח
אבותינו הכל ואין בכם מועיל: " הוסיפו ורוממו
ומשיבוי בעדן עקא לשמע גבורתך עממי וחו
מסיפי ארעא וימרין ברם לשקרא פלחו אבהתא
לרמא ולית בהין הנאה: (3) הועשרהו אום
אלהים והמה לא אלהים: האפשר דיעבר לה
אנש דהלן ואינין מעני דלית בהין צרוד: (4) רבו
הנני מודיעם בפעם הזאת אודיעם את ידי ואחזקתי
וידעו כי שמי יהוה: כן הא אנא מחוי להו בומנא
הדא איחוינון ית פורענותי וית מחת גבורתי
וידעו ארי שמי יי: (7) חטאת יהודה חרובה
בעט ברזל בצפרן שמיר חרושה על לוח לבם
ולקדנות מזבחתיכם: חובי דבית יהודה חייבו
בעט דברזל בטפר שמיר חריתין על לוח לבו
ולקדנות איגוריתו: (8) כזבר בגייתם מזבחתיכם
ואשריהם על עץ בענו על גבעות ה'גבורות:
כאדברא בגייתו איגוריהו ויאשריהו חרות כל או
עבוך ועל רמחא מנטלהא: (9) הררי בשדה חילק כל
אוצרותיה לבו אתו במותיך בחטאת ככל גבורה
על הפלחתיך על טוריא בחקלא נכסיכון וכל ביה

גנויכו

בחקתי יום חמישי
 גנזיכון לבוא אֶמְסַר בְּחֻבֵּינִי בְּהִיחֹוֹן פְּלִחִין לְמַעַנְתָּא
 בְּכָל תְּחִימֵיכֹון:

כתובים משל סומן כ"ט

(6) אִישׁ-חֶכֶם גִּשְׁפֹּט אֶת-אִישׁ אָוִיר וּרְגֵוֹ וְשֹׁחַק
 וְאִין גַּחַת: גִּבְרָא חִפְיָמָא יָדִין עִם גִּבְרָא
 דְּשֹׁטֵיָא וּרְגֵוֹ וְחֹאדָּ וְלֹא מְתַבְרַר: (3) אֲנָשֵׁי דְמִים
 יִשְׁנְאוּ-יָתָם וְיִשְׁרִים יִבְקָשׁוּ בַפְּשׁוֹ: גִּבְרֵי דְאֲשִׁיד
 דְּמָא סְנִיין תְּמִימוּתָא וְתִרְיָצִי בַעֲיִין לִיה: (2) פְּלִדְרוּחוֹ
 יוֹצִיא כְסִיל וְחֶכֶם בְּאֲחוּר יִשְׁבַּחְנָה: כּוֹלָה חֲמִיתָה
 מִפִּיק סְכָלָא וְחִפְיָמָא בְּרַעֲיָנָא מְאֲשִׁיב: (7) מִשַׁל מְקֻשֵׁיב
 עַל-דְּבַר-שֹׁקֵר כְּלִ-מְשֻׁרְתֵי רְשָׁעִים: שְׁלִימָא דְאֲצִית
 מְלִי דְשֹׁקֵרָא כּוֹלְחוֹן מְשׁוּמְשֻׁנֵי רְשִׁיעֵי: (8) רֶשַׁע
 וְאִישׁ חֶכְכִּים נִפְגְּשׁוּ מְאִיר יַעֲיִנֵי שְׁנֵיהֶם יְהוֹרָה:
 מִסְפִּינָא וְגִבְרָא מְצַעֲיָא פְּגִיעֵי חַד בְּחַד וְאֲלֵהָא מְנַהֵר
 עֵינֵי דְתִרְוִיהוֹן: (1) מְלַךְ שׁוֹפֵט בְּאֲמַת דְּלִים כְּסָאוֹ לְעַד
 יָכוֹן: מְלָכָא דְרֵאִין בְּקוֹשְׁטָא לְמִסְכְּנֵי כּוֹרְסִיהָ
 לְעֵלָם תְּקִין:

משנה כללים פרק ע'

א אין אסור משום בלאים. אלא צמר ופשתים. ואינו מיטמא
 בגנעים אלא צמר ופשתים. אין הכהנים לוכשין לשמש
 בבית המקדש אלא צמר ופשתים. צמר גמלים וצמר רחלים שטרפן
 זה בזה אם רוב מן הגמלים מותר. ואם רוב מן הרחלים אסור.
 מחצה למחצה אסור. וכן השפתן ותקנבוס שטרפן זה בזה:
 ב השירים והבלה אין בהם משום בלאים. אבל אסורים מפני מראית
 העין. הקרים והקסתות אין בהם משום בלאים. ובלבד שלא יהיה
 בשרו נוגע בהם. אין עראי לכלאים ולא ילבש בלאים אפילו על

כב :

גבי

בחקתי יום ראשון

גבי עשרה אפילו לגנוב דמכס: ג מטפחות הודים: מטפחות
הספרים: מטפחות הפסג: אין בהם משום בלאים: ר' אלעזר
אומר: ומטפחות הספרים אסורות משום בלאים: ד תרתי
המת ומרדעת של חמור אין בהם משום בלאים: לא יתן מרדעתו
על בתיפו אפילו להוציא עליה זבל: ה מוכרי כסות: מוכרין
בדרבן: ובלבד שלא יתבוננו בחמה: מסני החמה: ובגשמים מסני
הגשמים: והצניעים מפשילין במקל לאחוריהן: ו תופרי כסות
הופרין בדרבן: ובלבד שלא יתבוננו בחמה: מסני החמה: ובגשמים
מסני הגשמים: והצניעים תופרים בארץ: ז הבריסין ובפרוסין
והדלמטיקיון ומנעלות הפינון: לא ילבש בהן עד שיבדוק: וי
יוסי אומר תבאים מחיף הים ומקדינת הים אינו צריכים בדיקה
מסני שהתקחו בקנבים: ומנעל של זרד אין בו משום בלאים: ח אין
אסור משום בלאים אלא טווי ופארג: שנאמר לא תלבש שעטני
דבר שהוא שיע טווי וטווי: ר' שמעון בן אלעזר אומר ילו וילוי
הוא את אביו שפושמים עליו: ט לבדים אסורים מסני שהם
שועים: פיו של צמר בשל פשתן אסור מסני שהם תורין באריג:
ר' יוסי אומר משיחות של ארגמן אסורות מסני שהוא מולל עד
שלא קושר: לא יקשור סרט של צמר בשל פשתן לחמור בו את
מחניו את על פי שהרציעה באמצע: י אותות הגדרין ואותות
הכוכבין אסורות משום בלאים: התוכף תכייפה אחת אינה חבור
ואין בה משום בלאים: והשוממה בשבת פטור: עשה שני ראשית
לצד אחר: חבור גיש בה משום בלאים: והשוממה בשבת חביב
רבי יהודה אומר עד שישלש: השק והקופה מצטרפין לבלאים:

הלכה - זרכות דף ל"ג ע"ג

הנו רכנו ארבעה [א] צריכין חווק ואלו הן תורה ומעשים טובים
תפלה ודרך ארץ: תורה ומעשים טובים מניין שנאמר רק חוק
ואמץ מאד לשמור ולעשות ככל רחוקה חוק בתורה ואמץ במעשים
טובים: תפלה מניין שנאמר קוה אל ה' חוק ויאמץ לבך וקוה אל
ה': [ב] דרך ארץ מניין שנאמר חוק ונהחוק בעד עמנו וכו' הסידים
הראשונים היו שוחין וכו' מנא הני מילי אמר רבי יהושע בן לוי
אמר קרא אשרי [ג] יושבי ביהך ואמר רבי יהושע בן לוי המתפלל
צריך

בחקתי יום ראשון

שמא

צריך לשהות שעה אחת אחר הפלתו שנאמר אך צדיקים [ז] יודו לשמך ישבו ישרים את פניך תניא נמי הכי המתפלל צריך שישהא שעה אחת קודם תפלתו ושעה אחת אחר תפלתו קודם תפלתו מנין שנאמר אשרי יושבי ביתך לאחר תפלתו מנין דכתיב אך צדיקים יודו לשמך ישבו ישרים את פניך. תנו רבנן חסידים הראשונים היו שוהין שעה אחת ומתפללין שעה אחת וחוזרין ושוהין שעה אחת ובי מאחר שוהין [ח] תשע שעות ביום בתפלה חורתן היאך משתמרת ומלאכהן היאך נעשית אלא מתוך שהסידים חס [ט] חורתן משתמרת ומלאכהן מהכרכת :

רש"י [א] לריבוי שעות. שיתחזק אדם בצון ממנו בכל כמו: [ב] דרך ארץ. חס אומן קורא לאומנתו חס סוחר הוא לסחורתו חס אגס עלהמה הוא למלחמתו: [ג] יושבי ביתך. והדר יסללך: [ד] יודו לשמך. והדר ישבו ישרים את פניך: [ה] תשע שעות. לשלש תפלות: [ו] תורתם משתמרת. צורך לנס שלין תלמודם משמחה:

זוהר בחקתי דף ק"ג ע"א

ונתתי גשמיכם בעתם וגו'. כל חד וחד יתן חילא דליה עליכו ומאן אינון ההוא תקונא דעבדתון דהקוא שמא קדיש' כגוול' דא כתיב ושמרו דרך ה' לעשות דקה ומספט. וכי כיון דכתיב ושמרו דרך ה' אמאי לעשות דקה ומספט. אלא מאן דנטייר אורחוי דאורייתא כזיכול הוא עושה דקה ומספט ומאי דקה ומספט דא קודשא בריך הוא. צכה רבי שמעון ואמר ווי לון לבני נשא דלא ידעין ולא משגיחין ביקרא דמאריהון ומאן עביד שמא קדישא בכל יומא הוי אינוא ומאן דיהיב דקה למסכני. תא חזי הא אוקמוה הכי הוא דמסכנא אחיד ביה דבינא וכל מיכלייהו דבינא הוא אחר דאקרי דק כד"א תפלה לעני כי יעטף תפלה דא תפלה של יד ואוקימנא ומאן דיהיב ליה דקה למסכנא הוא עביד לעילא שמא קדישא שלים כדקא יאות בגין דלדקה דא אילנא דחיי ולדקה יהיב ללדק וכד יהיב ללדק כדון אסתבר דא דא ושמא קדישא אסתכח שלים ומאן עביד דא אסתרוחא (ד"א עביד אסתרוסא דא) דלתתא ודאי כאלו עביד שמא קדישא בשלימו. כגוונא דאיהו עביד לתתא הכי אסתער לעילא ועל דא כתיב אשרי טונרי מספט עושה דקה בכל עת. עושה דקה דא קודשא בריך הוא כזיכול הוא עביד ליה. תא חזי מסכנא הא אסתבר ומאן הוא אסתרי. מאי טעמא. בגין דמסכנא לא אית ליה מדליה כלום אלא מה דיהבין ליה וסיהרא לא אית לה כהורא מדליה אלא מה דיהיב לה שמא. תא חזי אמאי עני חשוב כמת מאי טעמא

בגין

שמב

בחקתי יום ראשון

בגין דההוא אתר גרים ליה דהא באתר דמותא הוא שכיח וצנין כן
אקרי מת. ההוא דחיים עליה הוא יהיב ליה לזקה אילנא דחיי שריח
עלוי כמא דאת דתא ולזקה תליל ממות. וכנווכ' דעביד בר פס לתתא
הכי כמי עביד לעילא מומס. זכאה חולקיה דזכי למועבר שמת
קדישא לעילא בגין כך לזקה סליק על כלא:

יוסף לחק' מוסר' וס' חסידים סי' ע"ל מ' :

עח לחשות ועת לדד' כשמרפס ומקללים אותו וכשמדריס דברי
הדיוטות אין להשיב. ועת לדד' כשמדריס מדברי תורה לא עת
לחשות. גם עת לחשות שלא להוכיח על אשר ידעת כי בשום דבר לא יתבאר
תוכחה כי מוטב שיכיו שובגים ולא יכיו מוזידים. ועת לדד' כשצריך לתחמת
ודצריך נשמעים:

כי עליך הורגנו כל היום אלו בני אדם שצוקלים בוסת והצנת פנים על
המנות כי כשומר לאדם סבלות הוא לקיים מצות צנית ומסילין ויגאל
צדק נשפך דמו כמים מפני הצושה מעלה עליו הכתוב באלו הכרג עליו. ועל
המלצין פניו מעלה עליו כאלו הרג ומוניעו מלעשות מצוה וזו שומר הכבוד
מחשיאי אדם בדד' והומר כי עליך נשאתי חרפה. ובדולה חרפה מוז המרו
הכמים כל הצושה עבירה ומעביש צם מוחלין לו כל עונותיו שנחת בתע
תוכה וצושה ולא יהיה לך עוד פתחון פה מפני כלימתך כשערי כך לכל אשר
עשית נאם ה' לצבות:

הלכה פסוקה' הו"ס ה' תפלה פ"ה

שמונה דברים צריך להתפלל להושר בהן ולעשותן. ואם היה דחוק או
גאס או שצדד ולא עשה אותן אין מעבצין ואלו הן עמידה
ונכח המקדש. ותקון הגוף. ותקון המלצושים. ותקון המקום. והסויות
הקול. והכריעה. והשתחויה: **ב'** עמידה כיצד אין מתפלל אלא מעומד.
היה יושב צמפניה או צענלה עס יכול לעמוד יעמוד ואם לאו ישב בתקוה
ויתפלל. מולה מתפלל אפילו טובע על גרו דהוא שיכול לכיין את דעתו. וכן
הנמא והרעז הרי הן בכלל חולים אף יש צו יכולת לכיין את דעתו ויתפלל וזה
לאו אל יתפלל עד שיאכל וישתה. היה רובע על הצמח אע"פ שיז לו מן
שואחו צמחאו לא ירד אלא ישב צמקומו ויתפלל כדי שתהא דעתו מוכשרת
עליו: **ג'** נכח המקדש כיצד היה עומד צמולה לדרך ממזיד פניו נכח דרך
ישראל ומתפלל. היה עומד צמך מכוין את פניו כנגד ירושלים. היה עומד
צירושלים מכוין פניו כנגד המקדש. היה עומד צמקדש מכוין פניו כנגד בית
קדש הקדשים. סומא ומי שלא יכול לכיין את הרוחות והמלך כשמיני יתרון
את לצו כנגד השכינה ויתפלל:

יום שני תורה

יכין זקריאת ארבעה פסוקים אלו סהס כנגד ד' דמילוי וי"ד דסס ז"ו
לסמך ז' תוספת סרוח תשצ"ב טענדה:

(ב) וּפְנִיתִי אֵלֵיכֶם וְהִפְרִיתִי אֶתְכֶם וְהִרְבִּיתִי אֶתְכֶם
וְהִקִּמְתִּי אֶת־בְּרִיתִי אִתְּכֶם : וְאַחַפְנִי
בְּמִימְרֵי לְאוֹטָבָא לְכוּן וְאַפִּישׁ יְהוֹכוּן וְאַסְגִּי יְהוֹכוּן
נְאֻמִּים נַר קִימִי עִמְכוּן : (3) וְאַכְלֶתֶם יֶשֶׁן נוֹשֵׁן וְיֶשֶׁן
מִפְּנֵי הַדָּשׁ הוֹצִיאֵנוּ : וְחִיבְלוּן עֵתִיקָא דְעֵתִיק וְעֵתִיקָא
מִן קָדָם חֲדָתָא תַּפְנוּן : (ג) וְנִחַתִּי מִשְׁכְּנֵי בְּתוּכְכֶם
וְלֹא־תִגְעַל נַפְשֵׁי אֶתְכֶם : וְאַתֵּן מִשְׁכְּנֵי בְּיַבִּיכוּן
וְלָא יִרְחִיק מִימְרֵי יְהוֹכוּן : (ד) וְהִתְחַלַּכְתִּי בְּתוּכְכֶם
וְהִייתִי לְכֶם לְאֱלֹהִים וְאַתֶּם תִּהְיוּ־לִי לְעַם : וְאַשְׁרֵי
שְׂכָנְתִּי בְּיַבִּיכוּן וְאַהֲנוּ לְכוּן לְאֱלֹהָא וְאַתֵּן תַּהוּן קָדְמִי
לְעַם :

נביאים ירמיה סימן י"ז

(ב) וּשְׂמֹטָתָהּ וּבִדָּה מִנְּחֻלָּהּ אֲשֶׁר נָתַתִּי לָךְ וְהָעֵבֶר־תִּיךְ
אֶת־אִבִּיךָ בְּאַרְצָא אֲשֶׁר לֹא־יָדַעְתָּ
כִּי־אֵשׁ קִבְּחֶתֶם בְּאַפִּי עַד־עוֹלָם תִּקְרָה : וְאַיְחִי סְנֵאָה
עַל אֲרַעְכוּן וְהָיִי צְדִיקָא בְּשִׁמְיֹתָהּ וּבְכֵן אֶעֱבִיד
פּוֹרְעֵנוֹת דִּינֵין עַד דְּאַגְלִי יְהוֹכוּן מֵאַחַסְנִיכוּן דִּיהִבִּית
לְכוּן וְהִשְׁמַעְפְּדוּן לְבַעֲלִי דְכְּבִיכוּן בְּאַרְעָא דְלָא
יִדְעֵתוּן אֲרִי קִידוּם תַּקִּיף בְּאַיִשְׁתָּהּ נַפֵּק מִן קָדְמִי
בְּרַגְזֵי עַד עֲלֵמָא יַחוּל : (3) בַּהּ אָמַר יְהוָה אֲרִיר
הַנִּבֵּר אֲשֶׁר יִבְשֶׁה בְּאֲדָם וְשֵׁם בְּשֶׁר זִרְעוּ וּמִן
יְהוָה יִסוּר לְבוֹ : בְּדָנִן אָמַר יְיָ לֵיט בְּבָרָא דְאַחַדְחִין
כְּאַנְשָׁא

בְּאַנְשָׁא וַיִּשׁוּי בְּשָׂרָא רַחֲצִינְיָהּ וּמִן מִימְרָא דְּבִי יַעֲרִי
 לְבִיָּהּ: (א) וְהָיָה בְּעֶרְעֵר בְּעֶבְרָה וְלֹא יֵרָאֶה כִּי־יָבֹאוּ
 טוֹב וְשָׁבוּ חֲרָרִים בְּמִדְבַּר אֶרֶץ מִלְחָמָה וְלֹא תִשָּׁב: וְהָיָה
 בְּעֵבְרֵי־בִיתָא כְּמִישְׂרָא וְלֹא יִחְוִי אֶרֶץ יִיְהוּי טָבָא
 וַיִּשְׂרִי דְלָא וְלָד בְּמִדְבְּרָא כְּאַרְעֵי סָדוּם וְלֹא אֲתִיתְחַמַּת:
 (ז) בְּרִידָה הַגָּבֵר אֲשֶׁר יִכְטֹחַ בִּיהִנְיָהּ וְהִנְיָהּ יִהְיֶה מְכַסְּחוֹ:
 בְּרִידָה גְבֵרָא דְאַתְרַחֲוּץ בְּמִימְרָא דְּבִי וְהָיָה מִימְרָא דְּבִי
 בְּרוּחֲצִינְיָהּ:

כתובים משלי סימן כ"ט

(ב) שֶׁבֶט וְחוֹכְחַת יִתֵּן חֻקָּמָה וְנָעַר מְשֻׁלָּה מִבֵּית
 אָמוֹ: שְׂבָחָא וּמְכַסְּנוּתָא יִהְיֶינן חֻקְמָתָא
 וְטָלָא דְלָא מְקַבֵּיל בְּעֵאֲהָא מִבְּהִית אֲמִיָּהּ: (ג) בְּרִבּוֹת
 הַרְשָׁעִים יִרְבֶּה־פֶּשַׁע וְצַדִּיקִים כְּמִפְלֹתָם יִי אֵו: בְּסוֹנְעָא
 דְּרִשְׁיַעֵי הוֹבָא נִסְגִּי וְצַדִּיקָא יִחַמּוּן כְּמִפְלֹתָהוֹן:
 (ג) יִסָּר בְּגֵד וַיִּנְיָחַד וַיִּתֵּן מְעַבְדֵּי לְנַפְשָׁהּ: רְדִי בְּכַד
 וַיִּנְיָחַד וַיִּתֵּן סָפְנוּקִי לְנַפְשָׁהּ: (ז) בְּאֵין חוֹזֵן יִפְרַע־עִם
 וְשֹׁמֵר הַזְּרָה אֲשֶׁר־הוּ: בְּסוֹנְעָא דְעוֹלָאֵי מְהַתְרַע עִמָּא
 וְדִנְטִיר אֲוִרִיתָא טוֹבוּהִי:

משנה עירובין פרק ט'

א כל גנות העיר רשות אחד ובלבד שלא יהא גג גבוה עשרת
 או גמול עשרה ד"ר טאיר נחב"א כל אחד ואחד רשות
 בפני עצמו רבי שמעון אומר אחד גנות ואחד חצירות ואחד
 קרפיפות רשות אחד לכלים ששבתו לתוכן אבל לא לכלים ששבתו
 בחוץ הגנה: ב גג גדול סמוך לקטן הגדול מיתר והקטן אסור
 חצר גדולה שנפרצה לקטנה גדולה מותרת וקטנה אסורה
 ספגי שהיא פתחה של גדולה חצר שנפרצה לרשות הרבים
 המכניס

המכנים מתוקה לרשות היתיד או מרשות היתיד לתוכה תיב •
 ד"ר אליעזר • תכ"א מתוקה לרשות הרבים או מרשות הרבים
 לתוכה פטור • מפני שהיא כבדמלית: ג הצר שנפרץ ררשות
 הרבים משתי רהותיה • וכן בית שנפרץ משתי רהותיו • וכן מבוי
 שנמלו קורותיו או לתיו • מותרין באותו שבת • ואסורין לעתיד
 לבא • ד"ר יהודה • ר' יוסי אומר אם מותרין לאותו שבת • מותרין
 לעתיד לבא • ואם אסורין לעתיד לבא • אסורין לאותו שבת •
 ד הפונה עליה על גבי שתי בתים • וכן גשרים תמפולשים • מטמללין
 תחתיהן בשבת • ד"ר יהודה • וחקמים אסורין • ועוד א"ר יהודה
 מערבין למבוי המפולש וחקמים אסורין:

הלכה עירוצין 97 ק' ע"ג

אמר רמי בר אבא אמר רב אסי אמור לאדם שיהלך על גבי
 עשבים בשבת משום שנאמר [ז] ואץ כרגלים הוטא הני
 חזא מותר לילך על גבי עשבים בשבת וחניא אידך אמור לא קשיא
 הא [ח] בלחים הא כיבשים • ואמר רמי בר חמא אמר רב ואסי
 אמור לאדם שיכוף אשתו [ט] לדבר מצוה שנאמר ואץ כרגלים
 הוטא • ואמר רבי יהושעבן לוי כל הכופה אשתו לדבר מצוה היוין
 לו בנים שאינן מהוגנים • אמר רב איקא בר חיננא מאי קראה
 [י] גם בלא דעת [יא] נפש לא טוב • תניא נמו הכי גם בלא דעת
 נפש לא טוב זה הכיפה אשתו לדבר מצוה אמר רבי חייא מאי
 דכתיב [יב] מלפנו [יג] מבהמות ארץ ומעוף השמים יחכמו מלפנו
 מבהמות זו שרדה שכורעת ומשתנת מים ומעוף השמים יחכמו זה
 הרנגול [יד] שמפיים ואחר כך בועל אמר רבי יוחנן אלמלא לא
 בתנה תורה היינו למידין [טו] צניעות מהחול [טז] וגול מנמלה [יז] ועריות
 מיונה דרך ארץ מחרנגול שמפיים ואחר כך בועל • ומאי מפיים
 לה • אמר רב יהודה אמר רב הכי קאמר לה זביננא לך [יח] וינא
 דמטו לך עד כרעיד [יט] לבחר הכי אמר לה לישמטתיה לכרבלתיה
 ; דההוא תרנגולא [כ] אי אית ליה ולא זביננא לך :

רש"י [א] ואלן כרגלים הוטא • אלמלא הלך נמי חטא קרי ליה והכא אינא חטא
 טמולס עשבים : [ב] לחים • אסור דהוי פולס יצטין כחלוטין דמו :
 [ג] לדבר תורה • תשמים • כרגלים • לסון תשמים דכתיב צין כרגלים כרע נפל
 טכז : [ד] גם בלא דעת • רישא דהאי קרא אלן כרגלים הוא : [ה] נפש לא טוב •
 לא טובים הנעשים בלא דעת האדם שהיה צעלס אלן כרגלים : [ו] מלפנו •
 מלמדנו : [ז] מבהמות ארץ • שנתן צהס חכמה להורות לנו : [ח] שמפיים •
 הולך ומטע כנפו והוא פיוס כד אמר לקמן שאומר לה לקנות מלבוש טעניע
 לארץ

לארץ: [ע] לניעות מחתול * שאינו מטייל רעי צפני אדם ומכסה לאדם:
 [י] וגזל מנתלה * דכתיב אגרה האגרה האגרה ואין אחת גזלת מחבל חזיריה:
 [יא] ועריות מיונה * שאינה נזקקת אלא לכת זונה: [יב] זבא * מלגוש סחורין
 קוט"ה: [יג] לזמר הכי * לאחר צעולה שמענגע ובושה רחשו לה לארץ: [יד] או
 אית ליה * צנה ליקח:

זוהר בחוקותי דף קי"ג ע"ב

ונתתי

שלום בארץ ושכבתם ואין מחריד וגו' * רבי יוסי פתח
 רגזו ואל תחטאו וגו' * רגזו ואל תחטאו האי קרא
 אוקמוה דבעי בר כס לארגזא יצר טוב על יצר הרע וסעיר אצל
 בשעתא דרמש ליליא ובר כס שכיב על ערפיה כמה גרדיני ננוסין
 מתערין בעלמא ואזלין ושאיין ובני נשא בעמין לאתרגזא מקמי
 קודשא בריך הוא ולדחלא ונייה בגין דלא ישכחא נפשיה בגווייהו
 וישתזיב מנייהו * ויבעי ליה לבר כס דלא יפיק מנייהו מלה בשוניה
 בגין דלא יתער להו לגביה ולא ישכחון הדא הוא דכתיב אמרו
 בלבבכם על משכבכם ודמו סלה * דלא יפיק מנייהו מלה משוניה *
 תא חזי בשעתא דאשתכחו ישראל זכאיין קמי קודשא בריך הוא מה כתיב
 ונתתי שלום בארץ * האי לעילא * דאיתי קודשא בריך הוא לאתחברא
 בכ"י * כדן ושכבתם ואין מחריד * מאי טעמא בגין והשבתו חיה
 רעה מן הארץ דא חיה דזינא בישא לתתא ומאי חיה אגרת בת מחלת
 היא וכל סיעתא דילה * האי בליליא * צינמא בני נשא דאמו
 נוסטרהא דא ה"ד וחבר לא העבור בארלכס * רבי אבא אמר הא
 אוקמוה דאפילו חרב של שלום כגון פרעה ככה * אצל וחבר לא
 תעבור דא סיעתא דילה והשבתו חיה רעה דלא תשלוט בארשא
 ואפילו העברה בעלמא לא תעבור עלייכו ואפילו חרב דשאר עמין
 ואפילו בר כס מזינא לא יעבור עלייכו:

יוסף לחק * מוהר * מס' חסידים סי' מ"א ת"צ

אלמלא

בזמנא דההיא לא היה אדם נקי מוציאה מדע לך סבדי
 לכדוב אדם בגלוי מזוי יותר מנאשר ישכר את אשה בגלוי אפילו
 עם אשתו כי הכעם מזוי לכל אדם בין גדולים בין קטנים בין זקנים ויצר הרע
 חינו מזוי אלא בצחורים אצל לא צקנים וקנים או חלשים וזאת הבעיות
 חסר יגרו תקיף עליהם אינם מניחים אלא מפני הנושא * לפיכך אין אדם
 יכול להחזיק עופה אם עשה טוב ולא עשה מעט כי אם צעירותו שז מפני
 הנושא ואלא יגמרו וילדיו נמלא גם בהתאפקו מן העצירה אין לו להחזיק עופה
 כי כחנע מפני הנושא:

התשובה לר"ך ארבעה דברים * האחד שיתנחם על כל חטא וחטא עון
 והשמה * הכ' שיעזוב חותם * הג' שיתודה בלבו * הדיעבי
 שיקבל עליו כלל שלם ויגמור בלבו שלל ישוב לעשות עוד סך ידמה לטובל
 וסךן זירו שאין התשובה מועלת לו עד שישליך הסךן מידו * ולר"ך לפרט את
 החטא שנחמך אלא חטא העם הוא החטא גדולה ויעשו להם אלהי זהב וכן
 יתודה אלא ה' חטאתי עויתי פשעתי לפניך ועשיתי כך וכך והדי נחמתי
 וצויתי מתעשי ואני תעיד עלי יודע כל מעלמות שאני גומר בלבי שלל אשוב
 עוד לעשות * וכן כתוב השיבו ה' אליך ונשובה כי אלה אלהים כי אחרי שובי
 נחמתי ואשרי הודעני ספקתי על ירך צוסי וגם ננחמתי כי נשאתי הרפת
 בעורי :

הלכה פסוקה * הר"ס ה' תפלה פ"ה :

תקון הנוף בידי כשהוא עומד בתפלה לר"ך לכיון את רגליו זו גדל זו
 ונתן עיניו למטה כאילו הוא מוצע לארץ ויהיה לבו פנוי למעלה
 כאילו הוא עומד בשמי ה' ומניח ידיו על לבו כפתוין הימנית על השמאלית
 ועומד כעצל לפני רצו צאינה ציראה ופחד ולא יניח ידיו על חלציו :
ב תקון המלצוסיס כילד מתקן מלצוסיס תחלה ומניין עזמו ומסדר שחמך
 ה'תחמו לה' צהדרת קדש * ולא יעמוד בתפלה צאפונדקו ולא בראש מנולה ולא
 צרגלים מנולות אם דרך אנשי המקום בלא יעמדו צפני הבדולים אלא צפני
 הרגלים ובכל מקום לא יאחז תפולין זידו וס"ת צזרעו ויתפלל משני שלצו
 ערוד צהן * ולא יאחז כלום ומערת זידו * אבל מתפלל הוא ולולב זידו צימות
 התג מפני שהוא מלוח היום * היה משני על ראשו והגיע זמן תפלה אם היה
 פתוח ומרצעה קצין ונהשילו לאחוריו ומתפלל זו * היה ארבע קצין מניחו על
 צדי קרקע ואח"כ יתפלל * דרך כל החכמים ומלמידים שלא יתפללו אלא כשהם
 עשוסים : **ג** תקון המקום כילד * יעמוד במקום נמוך ויחזיר פניו לכותל *
 ונריך לפתוח חלונות או פתחים כנגד ירושלים כדי להסתכל כנגדן שנחמך
 וכיון פתוח ליה צעוליתיה וכו' * וקוצע מקום לתפלתו תמיד ואין מתפלל
 צמודה ולא אחורי צית הכנסת * אלא אח"כ החזיר פניו לצית הכנסת ואסור
 ליטע גדל העומד בתפלה או לעצור לפניו עד שירשיק ומנו ארבע חמות :

יום שלישי תורה

יבין צקריאת חמשה פסוקים אלו מהם כנגד ה' דמילוי הה' ראשונה דסס
 צ"ן להשאר זו מוספת כפס משנת * טעורה :

(ה) **אָנִי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם אֲשֶׁר הוֹצֵאתִי אֶתְכֶם מֵאֶרֶץ
 מִצְרַיִם מֵחַיִּית לַהֵם עֲבָדִים וְאֲשַׁבֵּר מִמֶּנּוּ
 עַלְכֶם וְאֹרְךָ אֶתְכֶם קוֹמְמִיּוֹת : אָנָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ
 דַּאֲפִיקִית יְהִיבוּ מֵאֶרְעָא דְמִצְרַיִם מִלְמַהוּ לְהוֹן עֲבָדִין
 ותברית**

ותברית גיר עממיא מנכון ודברית יתכון בחירותא:
 (3) ואסלא תשמעו לי ולא תעשו את כל המצוה
 האלה: ואם לא תקבלון למימרי ולא תעבדון
 ית כל פיקודי האלון: (4) ואם בקחתי המאסו
 ואם את משפטי הגעל נפשכם לבלתי עשות את
 כל מצותי להפרכם את בריתי: ואם בקמי
 תקוצו ואם ית דיני תרחיק נפשכון בדיל דלא
 למעבר ית כל פקודי לא שנייתכון ית קנימי: (7) אם
 אני אעשה זאת לכם והפקדתי עליכם בקלה את
 השחפה וארת המדרת מכלות עינים ומדינת נפש
 וברעתם לריק זרעכם ואכלהו איביכם: אם אבא
 אעביד דא לכו ואסער עליכון בהולתא ית שחפתא
 וית גפחתא מחשכון עינין ומפתח נפש ותורו
 לריקני זרעכון וייכלוניה בעלי דבביכון: (8) ונחתי פני
 בקם ונגפתם לפני איביכם ורדו בקם שניאכם ונחם
 ואיזרדף אחכם: ואחז רוגזי בכון ותסבדון גרם
 בעלי דבביכון ורדון בכון סנאיכון ומערקון וליח
 דרדף יתכון:

נביאים ירמיה סמוך י"ז

(6) והיה בעין שתור על-מים ועל-יובל ישלח
 שרשיו ולא ירא כי יבא חם והיה ענהו
 בענו ובשנת בצרת לא ידאג ולא ימיש מעשות
 פרי: והי כאילן דשהיל על מפוע דמיון ועל
 גדין ישלח שוקשוהי ולא יחוז ארי יתי חומא והון
 טרפוהי עביף ובשנת בוצרתא לא יחר ולא יפסוק
 מלמעבר פירין: (3) עקב הלב מפל ואנש הוא מי
 ידענו

שמט

בחקתי יום שלישי

יִדְעֶנּוּ: נָכִיל לָבָא מְבוֹלָא וְחִקִּיף הוּא מִן יַדְעִינְיָה:
 (ג) אֲנִי יְהוָה חִקֵּר לֵב פֶּתֶן פְּלִיזוֹת וְלַחַת לְאִישׁ פִּדְרָכּוֹ
 כִּפְרֵי מַעֲלָיו: אָנָּה יי חִקֵּר לָבָא בְּחַר מְבוֹלָא תָא
 וְלַמֶּתֶן לְאִנְשׁ כְּאוֹרְחִיָּה כִּפְרֵי עוֹבְרוֹתֵי: (ד) קִרְיָה
 דְּנָר וְלֹא יֵלֵד עֲשֵׂה עֲשֵׂר וְלֹא אֲרַמְשֶׁשׁ בְּחֲצֵי יָמוֹ
 יַעֲזֹבֵנּוּ וּבְאַחֲרֵיתוֹ יְהִי נָבֵל: הָא כְּאוֹרְחָה דְמִכְנִישׁ
 בִּיעִזֵּן דְּלָא דִּלִּיָּה וּמִשְׁחַן אֲפִרוֹחֵין דְּבַתְרוֹתֵי לָא
 יִהְיוּן בִּין כָּל גְּבַר רְשִׁיעַ דְּהֵינִי נִכְסִין דְּלָא בְּדִינָא
 כְּפִלְגוֹת יוֹמוֹתֵי שְׂבִיק לְהוֹן וּבְסוֹפֵיהּ מִתְקַרֵּי רְשִׁיעָא:
 (ה) כִּפְּא כְבוֹד מְרוֹם מְרֹאשׁוֹן מְקוֹם מְקַדְשָׁנּוּ: פּוֹרְעֵנוּתָא
 הַתְּעַבִּיד מְנִיָּה מִן קָדָם דְּשִׁכְנַתִּיָּה עַל פּוֹרְסֵי יִקְרָא
 בְּשֵׁמֵי מְרוֹמָא עִיר מִן אוּלָא מְקַבִּיל אֲמַר בֵּית
 מְקַדְשָׁנָא:

כתובים ונשלי סימן כ"ט

(ב) בְּדַבְרִים לֹא יִינָסֵר עֲבַד כִּי יִבִּין וְאִין מַעֲנָה:
 בְּמַלִּי לָא מִתְרַדֵּי עֲבָדָה הִדְעָ גִיד
 וְלֹא בְלִיעַ: (ג) חוֹזָה אִישׁ אֵין בְּדַבְרֵי תַקְוָה לְכַסִּיל
 מִמֶּנּוּ: אִין חוֹזָה נִבְרָא דְמַעֲרָקִין מְלוֹי סְבוּיָא
 דְּטַב הוּא סְבָלָא מְנִיָּה: (ד) מְפַנֵּק מְנַעַר עֲבָדוֹ וְאַחֲרֵיתוֹ
 יְהִיָּה מְלוֹן: מִתְפַּנֵּיק מִן טְלוּחִיָּה לְעֲבָדָה נִהְוֵי
 וּבְאַחֲרֵיתֵיהּ יְהִי מְנַסָּה: (ה) אִישׁ אֵיף יִבְרָה מְרוֹן וּבְעַל
 חֲמָה רַבִּיכְשַׁע: גְּבָרָא רִיגָזָא מְנַרִיָּה תִיגְרֵי וּנְבָרָא
 חֲמַתָּא סְגִיעִין חוֹבוֹי: (ו) גְּאֹנְרָא אָדָם תְּשִׁפִּילְנוּ וְשִׁפְלֵ-
 רוּם יְהִמְקֵד בְּכוֹד: הָא רְמוּתָא דְּכָר נְשָׂא תְּשִׁפִּילוּי וּמִן
 דְּמַכִּיבָא רִיחִיָּה נִפְלַג יִקְרָא:

כדמו ק' ימיו ק'

משנה

משנה קדושין פרק ד'

א עשרה יוחסין עלו מבבל כהני לויי ישראל חללי גירי וחרו
ממורי נחוני שתוקי ואסופי כהני לויי וישראלי
מותרים לכא זה כזה לויי ישראל חללי גירי וחרורי מיתרין לכא זה
זה כזה גירי וחרורי ממורי ונחוני שתוקי ואסופי מיתרין לכא זה
כזה: ב ואלו הם שתוקי כל שהוא מכיר את אמו ואינו מכיר
את אביו אסופי כל שנאסף מן השוק ואינו מכיר לא אביו ולא
אמו אבא שאול היה קורא לשתוקי ברוקי: ג כל האסורים לכא
בקהל מותרים לכא זה כזה ר' יהודה אוסר ר' אליעזר אוסר
נדאן בנדאן מותר נדאן בספקן וספקן בנדאן וספקן בספקן אסור
ואלו הן הספקות שתוקי ואסופי וכתיב: ד תנושא אשה כהנת
צריד לברוק אחרית ארבע אמהות שהן שמונה אמה ואם אמה
ואם אבי אמה ואמה ואם אביה ואמה ואם אבי אמה ואמה
לויה וישראלית מוסיפין עליהן עוד אחת: ה אין בודקין לא מן
המזבח ולמעלה ולא מן הדוכן ולמעלה ולא מן סנהדרין ולמעלה
וכל שהותקו אבותיו משומרי הרבים ונבאי צדקה משויצין לכהונה
ואין צריד לברוק אחריתו ר' יוסי אוסר אף מן שהיה חתם עד
בעורכי תישנה של צפורי ר' הנינא בן אנטיגנוס אוסר אף מן
שהיה מוכתב באסטרמיה של מלך: ו בת חלל ובר פסולה מן
הכהונה לעולם ישראל שנשא חללה בתו כשרה לכהונה חלל
שנשא בת ישראל בתו פסולה לכהונה ר' יהודה אוסר בת גר ובר
בת חלל ובר: ז ר' אליעזר בן יעקב אוסר ישראל שנשא גורת
בתו כשרה לכהונה וגר שנשא בת ישראל בתו כשרה לכהונה
אבל גר שנשא גורת בתו פסולה לכהונה אחר גרים ואחר
עבדים משותרים אפילו עד עשרה דורות עד שתהא אמן מישראל
ר' יוסי אוסר אף גר שנשא גורת בתו כשרה לכהונה: ח האומר
בני זה ממזר אינו נאמן אפילו שניהם אומרים על העבר שהמעשה
ממזר הוא אינם נאמנים ר' יהודה אוסר נאמנים: ט מי שנתן
רשות לשלוחו לקדש את בתו והלך הוא וקדשה אם שלו קדמו
קדושו קדושוין ואם של שלוחו קדמו קדושו קדושוין ואם אינו
ידוע

בחקתי יום שלישי

שנא

ידוע שניהם נותנים גט. ואם רצו אחד נותן גט ואחד כונס. וכן
האשה שנתנה רשות לשלוחה לקדשה והלכה וקדשה את עצמה
אם שלה קדמו קדושיה קדושו. ואם של שלוחה קדמו קדושו
קדושו. ואם אינו ידוע שניהם נותנים לה גט. ואם רצו אחד נותן
גט ואחד כונס. י מי שניצא הוא ואשתו למדינת הים ובא הוא
ואשתו ובניו ואמר אשה שניצאת עמי למדינת הים הרי היא זו
ואלו בניה אין צריך להביא ראיה לא על האשה ולא על הבנים.
מתה ואלו בניה מביא ראיה על הבנים ואינו מביא ראיה על האשה:
יא אשה נשאתי במדינת הים הרי היא זו ואלו בניה מביא ראיה
על האשה ואין צריך להביא ראיה על הבנים. מתה ואלו בניה
צריך להביא ראיה על האשה ועל הבנים: יב לא יתחד איש
אחד עם שתי נשים. אכל אשה אחת מתוחדה עם שני אנשים.
ר שמעון אומר אף איש אחד מתוחד עם שתי נשים בזמן שאשתו
עמך. וישן עמהם בפניו מי מפני שאשתו משמרתו. מתוחד אדם
עם אמו ועם בתו וישן עמהם בקרוב בשר. אם הנדילו זו ישנה
בבסותה וזה ישן בבסותו: יג לא ילמד אדם רוק סופרים ולא
תלמד אשה סופרים ר' אליעזר אומר אף מי שאין לו אשה לא
ילמד סופרים: יד ר' יהודה אומר לא ירעה רוק בהמה ולא
ישנו שני רוקים בטלית אחד. וחכמים מתירין. כל שעסקו (ס"א)
שאומנותו עם הנשים לא יתחד עם הנשים. ולא ילמד אדם את
בנו אומנות בין הנשים. ר' מאיר אומר לעולם ילמד אדם את בנו
אומנות נקיה וקלה ויתפלל למי שהעושר והנכסים שלו שאין
אומנות שאין בה עניות ועשירות. שלא עניות מן האומנות ולא
עשירות מן האומנות אלא הכל לפי זכותו. ר' שמעון בן אלעזר
אומר ראית מנודה חיה ועוף שיש להם אומנות והן מתפרנסין
שלא בצער והלא לא נבראו אלא לשמשני. ואני נבראתי לשמש
את קוני. ומה אלו שנבראו לשמשני הם מתפרנסין שלא בצער
אני שנבראתי לשמש את קוני אינו דין שאתפרנס שלא בצער
אלא שתרתוני מעשי וקפחתי את פרנסתי. אבא גידן איש צידן
אומר משום אבא גוריא לא ילמד אדם את בנו תמר גמל ספר

כפן רועה ותנני שאומנותן אומנות לסמים ר' יהודה אומר משמי
 התמרין רבן רשעים הנמלים רבן בשמים הספגין רבן תמידים
 טוב שברוקאים לגיהנם והבשר שבמבחים שוחטו של עמלק ר'
 גהוראי אומר טעיה אני כל אומניות שבעולם ואיני מלמד את בני
 אלא תורה שאדם אוכל משכרה בעולם הזה ותקרו קימת לעולם
 הבא ושאר כל אומניות אינן בן בשאדם בא לידי חולי או לרוב
 זקנה או לידי יסורין ואינו יכול לעסוק במלאכתו הרי הוא טמ
 ברעב אבל התורה אינה בן אלא משמרתו מכך רע בנערותו
 ונותנת לו אחרית ותקנה בנקותו בנערותו מהו אומר וקוי ת'
 יחליפו לך בנקותו מהו אומר עוד ינובון בשיבה וכן הוא אומר
 באברהם אבינו ואברהם וקו ונה' ברך את אברהם בכל מצונו שקום
 (ס"א שעשה) אברהם אבינו את כל התורה בלה עד שלא נתנה
 שנאמר עקב אשר שמע אברהם בקולי וישמור משמרתו סגותי
 חקומי ותורתי :

הלכה קידושין 97 ס"ב ע"ב וע"ג

הנו רבנו כל שיוסקו עם הנשים [א] סורו רע רבי מאיר אומר
 לעולם ילמד אדם לבנו אומנות נקיה וקלה ויבקש רחמים למי
 שהעושר והנכסים שלו שאין עניות מן האומנות ואין עשירות מן
 האומנות אלא למי שהעושר שלו שנאמר לי הבספ ולי הזהב אמר
 ה' צבאות תניא רבי שמעון בן אלעזר אומר מימי לא ראתו
 [ג] צבי קיין וארי [ג] סבל ושועל חנוני והם מתפרנסים שלא כבער
 והם לא נבראו אלא לשמשני ואני נבראתי לשמש את קוני ומה
 אלו שלא נבראו לא לשמשני מתפרנסים שלא כבער ואני שנבראתו
 לשמש את קוני אינו דין שאתפרנס שלא כבער אלא שהרעתני את
 מעשי וקפחתי את פרנסתי שנאמר עונותיכם המו אלה תניא ר'
 גהוראי אומר מניח אני [ג] כל אומנות שבעולם ואיני מלמד את
 בני אלא תורה שכל אומנות שבעולם אין עומדות לו אלא בימי
 ילדותו אבל בימי זקנותו הרי הוא מוטל ברעב אבל תורה אינה
 כן עומדת לו לאדם בעת ילדותו ונותנת לו אחרית ותקנה בעת
 זקנותו בעת ילדותו מהו אומר וקוי ה' יחליפו כח יעלו אבר כנשרים
 בזקנותו מהו [ס] אומר עוד ינובון בשיבה דשנים ורעננים יהיו :

רש"י [א] סורו רע מנחנו דע קרצתו רעה ליסתדל עמו טיבא סר
 חליו וצא לזמרו : [ג] לצי קיין מיינש קליעות בצלה : [ג] סבל
 נטע

בחקתי יום שלישי

שנג

כנסא נשאות : [ד] כל אומניות * אין להם מתן שטר לאחר זמן אלא שטר התלוו
להם בשעתן אבל תורה מתן שברה בא ומאליו לאורך ימים ואף לחולה ולזקן
שאינו יכול לעסוק בה עכשיו אוכל מן הקדמות : [ה] שנאמר עוד ינוצח
בשעה * ילמחו נחמ ויתייחד שרן לעת שיצתן דגנים ויענינים יהיו וגו' :

זורר בחקתי דף קי"ד ע"ג :

פתח רבי יצחק ואמר דומה דודי ללבי או לעפר האילים הנה זה
וגו' זכאין איכון ישראל דזכו דמשכובא דא למהוי גבייהו
מן מלכא עלאה דאף על גב דאיכון בגלותא קודשא בריך הוא אמי
בכל ריש ירחי ושבת וזמני לאשגחא עלייהו ולמסתכלא בההוא
משכובא דאית ליה גבייהו דאיהו כפושא דיליה * למלכא דטרחת
מטרותיא אפקה מהיכליה מה עבדת נטלת צרה דיליה כפושא
דמלכא רחימא דיליה ובגין דדעתא דמלכא עלה שבקיה בידהא *
בשעתא דסליק רעותא דמלכא על מטרותיא ועל צרה הוה
סליק אגרין ונחית דרגין וסליק כחלין לאסתכלא ולאשגחא בין נוקבי
כותלא עלייהו כיון דחמי לון שארי צבי מאחורי קוסטי כותלא
ולבחר אזיל ליה כך ישראל אף על גב דאיכון נפקו מהיכליה דמלכא
ההוא משכובא לא שבקו ובגין דרעותא דמלכא עלייהו שבקיה עמהון *
בשעתא דסליק רעותא דמלכא קדישא על מטרותיא ועל ישראל סליק
אגרין (מקפץ על הגבעות) נחית דרגין וסליק כחלין לאסתכלא
ולאשגחא בין קוסטי כותלא עלייהו כיון דחמי לון שארי ובכי הדא הוא
דכתב דומה דודי ללבי או לעפר האילים לדלגא מכותלא לאיגרא
ומאיגר' לכתלא הנה זה עומד אחר כחלנו צבתי ככסוי' וצבתי מדרשו' *
משגיח מן החלונות (דודאי צי בנישחא בשיח חלונות) מגיץ מן הכרכי'
לאסתכלא ולאשגחא עלייהו ישראל ובג"כ צעו לנחדי בההוא יומא
דאנהו ידעי דא ואמרי זה היום עשה ה' גולה וכשמתה בו :

יסקף לחק' מוסר * מוס' חסידים סי' מ"ה מ"ו :

לעולם יתכלל אדם שלא תשא תקלה על ידו כגון המלך אסא שעשה צד
צדקה ונלאו ישמעאל צן נתיב חללים לפי שחטא על ששען על
צן דוד תלך ארס בגללו זה על ידו שמגלגלין זכות על ידו זכאוי וקוצה על ידו
חייב לא ולמד מודד * אע"פי שאמרה תורה אם בא להורגך השכם להורגו לא
אבה להרוג את האויב כשנאלץ יטן שוכב צמנגל * אמר אס אהרגנו מפני
תקנתו יבא תקלה לכל ישראל שיאספו עליהם גרים וילמחו צם מועצ שאהרג
ואל יבא תקלה על ידו וכן תלינו צמרדכי ומרדכי לא קם ולא זע אמר אס אקום
מפניו ישמחו הכל לע"א תעז שיהרגוני ואל תשא תקלה על ידי :

כל

כג. Z

Chok Lejisrael. III.

כל מעשיך יהיו לשם שמים לא יהיה אדם הולך לאכול או לשתן וכוונתו
שהיה צריך וזמן לעסוק בדברי העולם הזה ולהיות רדוף אחר החיות
אלא יאחר אישן ואוכל כדי שאוכל לעמוד ציראת ציראוי ולעסוק בחיותו
ומחיותו ובשהוא נוטל ידיו או כשמצדק על הסירות או על המלות הסגורות כפי
כל האדם יכוין לצד לצד לשם ציראוי אשר הפליא מסדו עמו ונתן לו הסירות
או כלשם ליהנות מהם ולוהו את המלות :

הלכה פסוקה * הר"ם ה' תפלת פ"ה :

לא יעמוד במקום גבוה שלשם טפחים או יותר ותפלל לא על גבי עשה
ולא על גבי ספסל ולא על גבי כסא * היה ציין גבוה אם יש לו ד'
אמות על ד' אמות שהוא שיעור הבית הרי הוא כעליה ומותר לתפלל בו * וכן
אם היה מוקף מחינות מכל רוחותיו אע"פ שאין בו ארבע אמות על ארבע
אמות מותר לתפלל בו מפני שאין גובהו ניכר שהרי חלק רשות לעשותו
ב האומנין שהיו עושין מלאכה בראש האילן או בראש כנדבך או בראש הכותל
והגיע זמן תפלה יורדו למטה ותפללין ויחזרו לתלכתן * ואם היו בראש
הבית או בראש החלצה ותפללין במקומן משני ערתי נרובה וזה כן ותפללין
אם היו עושין במעורתם בלדד ותפללין שלש תפלות של חשב עשרה דברות
היו עושין בשבת ותפללין בזיון כן וציון כן איך יורדו לפני התיבה
ואין נושאין כפיהן : ה' הסויות הקול כולל לא יבזיה קולו בחפלותו ולא
יתפלל בלבו אלא מתוך הדברים ששפתיו ומשמיע לאזניו בלשון * ולא ישייב
קולו אלא אם כן היה מולך או שאינו יכול לכוין את לבו עד שישייב חזרו הרי זה
מותר * ובלדד שלא יהא בלדד כדי שלא תערף דעתן מקולו :

יום רביעי תורה

יבין בקריאת ששה פסוקים אלו שהם כנגד ה' דמילוי ון דסס צ"ן לקטת
הארת נפש יתירה משבת * הבאה *

(א) וְאִם-עַד-אֵלֶּה לֹא הִשְׁמַעְנוּ לִי וַיִּסְפְּחֵי לַיְסָרָה
אֶתְכֶם שִׁבַע עַל-חַטָּאתֵיכֶם : וְאִם עַד
אֵלֶּיךָ לֹא תִקְבְּלוּן לְמִימְרֵי וְאוֹסִיף לְמִירְדֵי יִתְכוּן שִׁבַע
עַל חֻבֵיכֶן : (ב) וְשִׁבְרֵתִי אֶת-גְּאוֹן עֵינֵיכֶם וְנַתִּיתִי
אֶת-שְׂמֵיכֶם בְּכַרְזֵל וְאֶת-אַרְצְכֶם בְּנַחֲשָׁה : וְאֶתְכֶם
יַת יָקָר הִקְפִּיכֶן וְאֶתֶּן יַת שְׂמֵיךָ דַעֲלוּיכֶן תִּקְיִין
כְּפַדְזֵלָה מִלְּאַחַתְהָא מִסְבָּא וְאַרְעָא דְחַחוּתְכֶן חֲסִינָא
בְּנַחֲשָׁה מִלְּמַעְבַּד פִּירִין : (ג) וְתַם לְרִיק פְּתָכֶם
וְלֹא-

וְלֹא־תִתֶּן אֶרְצְכֶם אֶת־יְבוּלָהּ וְעֵץ הָאֲרָז לֹא יִתֵּן
 פָּרִיו : וַיֹּסִיף לְרִיקְנִי חִילִּיכֹון וְכִיָּה תִתֵּן אֶרְצְכֹון
 עַתָּה עַל־לִמְתָה וְאֵילָן אֶרְעָא לֹא יִתֵּן אָבִיָּה : (ד) וְאִם־
 תִּלְכֹון עִמִּי קָרִי וְלֹא תֵאבֹו לְשִׁמְעֵ לִי וַיִּסְפַּתִּי עֲלֵיכֶם
 מִכָּה שִׁבְעַת כְּחֹטְאֵתִיכֶם : וְאִם תִּהְיֶה כְּדָמִי בְקִשְׁוִי
 וְלֹא תִיבֹון לְקַבְּלָא לְמִמְרִי וְאֹסִיף לֹא־תִתְּאָה עֲלֵיכֹון
 מִכָּה שִׁבְעַת כְּחֹבִיכֹון : (ה) וְהִשְׁלַחְתִּי בְכֶם אֶת־
 חַיַּת הַשָּׂדֶה וְשִׁפְלָה אֲחֲכֶם וְהִכְרִיתָה אֶת־בְּהֵמַתְכֶם
 וְהִמְשִׁיטָה אֲחֲכֶם וּנְשָׁמוּ דְרִבִּיכֶם : וְאֲנִי בְכוֹן עַתָּה
 חַיִּיר בְּרָא וְתַחבִּיל יִתְכוֹן וְתִשְׁיָצִי עַתָּה בְּעִירְכֹון וְתִזְעִיר
 יִתְכוֹן וַיִּצְדָּוִן אֹרְחַתְכוֹן : (ו) וְאִם־בְּאֵלָה לֹא תִוְסְרוּ לִי
 וְהִלַּכְתֶּם עִמִּי קָרִי : וְאִם בְּאֵלִין לֹא תִתְּרֹדִן לְמִמְרִי
 וְתִהְיֶה כְּדָמִי בְקִשְׁוִי :

נביאים ידועים סימן י"ז

(ב) מִקֹּוֹה יִשְׂרָאֵל יְהוָה כָּל־עֲזֹבָהּ יִבְשׁוּ יְסוּרֵי בְּאֲרָז
 יִכְתְּבוּ בִי עֲזָבוּ מִקֹּוֹר מִיִּסְמִיִּים אֶת־יְהוָה :
 סְבוּר יִשְׂרָאֵל יִי כָּל דְּשִׁבְקֵי פוּלְחָנָהּ יִכְתְּבוּ וּבְשִׁיעָא
 דְּעָבְרוּ עַל מִמְרָהּ בְּגִיהָנָם אֵינֹון עֲתִידִין לְמִיכַל אֲרִי
 שְׁבָקֵי פוּלְחָנָהּ יִי דְבְרִילִיה אֶתְּ מִימֵי עֲלִיהוֹן יִקְרָא
 כְּמִבְעֵ דְמִיזִין דְּלֹא פִסְקִין מוּרְוִי : (ג) רְפָאֵנִי יְהוָה
 וְאֲרָפָא הוֹשִׁיעֵנִי וְאֹשְׁעָה כִּי תִתְּלַתִּי אֶתְּהָ : אִסְיִנִּי
 יִי וְאִתְּסִי פְרוֹקְנִי וְאִתְּפָרַק אֲרִי רַחוּם־שְׁבַחְתִּי אֶתְּ :
 (ד) הִנֵּה־הִמָּה אֲמָרִים אֲלֵי אִיָּה דְבַר־יְהוָה יְבוֹאֲדָא :
 הָא אֵינֹון אֲמָרִין לִי אֵן דְּאִתְּנַבִּיתָהּ בְּשִׁמְאֵ דִי יִתְקַיִּים
 כְּעֵן : (ד) וְאֲנִי לֹא־אֶצְתִּי מְרַעָה אֲחִירָהּ וַיֹּוֹם אֲנִישׁ
 לֹא הִתְאַוִּירֵי אֶתְּהָ יִדְעָה מוֹצָא שְׁפָתֵי לְכַה פְּגִידָה
 וְסוּרֵי ק' כג 2 הִיָּה

היה : ואנא לא עבירית על מימרך מלאחנכא
 עליהון לאחבויחהון לדחלתך וליום ביש דאת מייתי
 עליהון לא חמידית את גלי קדמך אפקרת שפתי
 גלי קדמך הנה : (5) אל תקחיה לי למחנה מחסי
 אפרי ביום רעה : לא יהי מימרך לי בדבין וחגי
 את בעדן עקא : (1) ובשו דדפי ואל אכשה אני
 ומהו חמה ואל אחמה אני הביא עליהם יום רעה
 ומשגרה שברון שברים : בבחון דדפי ולא אבית
 אנא ותכלמון אינון ולא איתכלים אנא איתא עליהון
 יום ביש ועל חד חרין תברא תברינו :

כתובים מזלי סימן כ"ט

(6) חולק עם גנגב שוגא נפשו אלה ישמע ולא יגיד
 דפליג עם גנגב סגני נפשיה נפסקו
 מומחה ולא מודה : (3) חרבת אדם יתן מוקש
 ובומח בירורה ישגב : טלומיא דבר נשא עבדא
 ליה היקולחא ודמסביר באלהא נייעשן : (4) רבים
 מבקשים פגיי מושל ומירורה משפט איש : סגיא
 דבעין אפי דשליטא ומן קדם אלהא דיניה דגברא :
 (7) הועבת צדיקים איש עול ותועבת רשע ישראל :
 מרחקתא דצדיקי גברא עוליא ומרחקתא דרשע
 גברא דתריצי אורחיה : (8) דברי ו אגור בן יקח
 המשא נאם הגבר לאיתיאל לאיתיאל ואפל : מלו
 דאגור פר יקה דקביל נבויחא ואמר גברא לאיתיאל
 לאיתיאל ואפל : (1) פי בער אנכי מאיש ולא בינת
 אדם לי : מטול דברא דבני נשא אנא ולא אית לי
 בוינא דבני נשא :

בחקתי יום רביעי

שנו

משנה מסודרין פרק ג'

א דיני קמונות בשלשה. זה בורר לו אחד. זה בורר לו אחד. ושניהן בוררין להן עוד אחד. ד"ר מאיר. וחב"א שני דינין בוררין להן עוד אחד. זה פוסל דינו של זה וזה פוסל דינו של זה ד"ר מאיר. וחב"א אימתי בזמן שמביא עליהן ראיה שהן קרובין או פסולין. אבל אם היו בשרין או מומחין אינו יכול לפסולין זה פוסל עדיו של זה. וזה פוסל עדיו של זה. ד"ר מאיר. וחב"א אימתי בזמן שמביא עליהן ראיה שהן קרובין או פסולין. אבל אם היו בשרים אינו יכול לפסולין. ב אמר לו נאמן עלי אבא נאמן עלי אביך. נאמניו עלי שלשה רועי בקר. ד מאיר אומר יכול לחזור בו. וחכמים אומרים אינו יכול לחזור בו. היה חבב לחבירו שביעה ואמר לו דור לי כהני ראשה. ר' מאיר אומר יכול לחזור בו. וחב"א אינו יכול לחזור בו. ג ואלו הן הפסולין המשחק בקוביא. והפלות ברבירה. ומפריחי יונים. ומחרי שביעית. א"ר שמעון בתהלת היו קורין אותן אוספי שביעית משרבו האנסין קורו לקרומן סחרי שביעית. א"ר יהודה אימתי בזמן שאין להן אומנות אלא הוא אבל יש להן אומנות שלא הוא בשרין. ד ואלו הן הקרובים. אביו. ואחיו. ואחיו אביו. ואחיו אמו. ובעל אחותו. ובעל אחות אביו ובעל אחות אמו. וחמיו. וניסו. הן וכניהן וחתינהן. וחורגו לבדו. א"ר יוסי זו משנת ר' עקיבא. אבל משנה ראשונה דודו וכן דודו וכל תראוי ליתרשו. וכל הקרוב לו באותה שעה. היה קרוב ונתרחק בשר. ר' יהודה אומר אפילו מתה בתו ויש לו בנים ממנה חרי זה קרוב. ה האותב ומשונא. אותב זה שושבינו. שונא כל שלא דבר עמו שלשה ימים באיבה. אפרו לו לא נחשדו ישראל על כך. ד ביצד בנתקים את תעדים היו מכניסין אותן ומאמין עליהן. ומוציאין את כל האדם (נ"א אותן) לחוץ. ומשגרו את הגדול שבהן ואמרים לו אמור הייך אתה יודע שנה חבב לך. אם אמר הוא אמר לי שאני חבב לו. איש פלוני אמר לי שהוא חבב לו. לא אמר בלוב. עד שאמר בקנינו הודה לו שהוא חבב לו מאתם וזו נאמר כך מכניסין אר

השני

השני וכדקין אותו. אם נמצאו דבריהן מכונין נושאין ונותנים
 בדבר. שנים אומרים וזאי. ואחד אומר תיב. וזאי. שנים אומרים
 תיב ואחד אומר וזאי. תיב. אחד אומר וזאי ואחד אומר תיב
 ואפילו שנים מוכין או מחיבין ואחד אומר איני יודע. יוספו
 הדנין: ? נמרו את הדבר היו מכוניסין אותן. הגדול שבדנינים
 אומר איש פלוני אפה וזאי איש פלוני אפה תיב. ומנין לקשצא
 אחד מן הדנינה לא יאמר אני מובה וחבירי מחיבים אבל מה אעשה
 שחבירי רבו עלי. על זה נאמר לא תלך רכיל בעמך ואומר הולך
 רכיל מגלה סוד: ח. כל זמן שמביא ראיה סותר את הרין אמרו
 לו כל ראיות שיש לך הבא מבאן עד שלשים יום. הביא בחוק
 שלשים יום סותר לאחר שלשים יום אינו סותר. אמר רבן שמעון
 בן גמליאל מה יעשה זה שלא מצא בחוק שלשים ומצא לאחר
 שלשים. אמרו לו הבא עדים ואמר אין לי עדים אמרו הבא ראיה
 ואמר אין לי ראיה. ולאחר זמן מצא ראיה ומצא עדים הרי זה
 אינו כלום. אמר רבן שמעון בן גמליאל מה יעשה זה שלא היה
 יודע שיש לו עדים ומצא עדים לא היה יודע שיש לו ראיה ומצא
 ראיה. אמרו לו הבא עדים אמר אין לי עדים הבא ראיה ואמר
 אין לי ראיה. ראיה שמתחייב בדיו ואמר קרבו פלוני ופלוני והעידוני
 או שהוציא ראיה מתוך אפינתו הרי זה אינו כלום:

הלכה סנהדרין דף כ"ד ע"ב

אמר רבי אישעיא מאי דכתיב ואקה לי שני מקלות לאחד קראתי
 נועם ולאחד קראתי חובלים נועם אלו תלמידי חכמים שבארץ
 ישראל שמנעימין זה לזה בהלכה. חובלים אלו תלמידי חכמים
 שבבבל [6] שמחבלים זה לזה בהלכה. ויאמר אלו אלה בני יצחק
 העומדים וגומר ושנים זתים עליה יצחק אמר רבי יצחק אלו
 תלמידי חכמים שבארץ ישראל שנוחין זה לזה בהלכה [7] כשמן
 זית. ושנים זתים עליה אלו תלמידי חכמים שבבבל שמרוחין זה
 לזה בהלכה כזית. ואשא עיני וארא והנה [8] שתיים נשים יוצאות
 [7] ורוח בכנפיהם ולהם כנפים [9] ככנפי החסידה ותשנה את
 [10] האיפה בין הארץ ובין השמים ואומר אל המלאך הדובר בי
 אנה המה מוליכות את האיפה ויאמר אלו לבנות לה בית בארץ
 שנעת. אמר רבי יוחנן משום רבי שמעון בן יוחאי זו הנופח וגמות
 הרוח

בחקתי יום רביעי

שנמ

הרוח שירדו לבבל. וגם הרוח רכב לבבל נחית והאמר מר עשרה קבין גסות ירדו לעולם השעה נטלה עולם ואהת כל העולם כולו. אין לבבל נחית ואישתרכובי דאישתרכב לעולם דיקא נמי דכתיב [ז] לבנות לה בית בארץ שנער שמע מינה. והאמר מר סימן לגסות הרוח עניות ועניות לבבל נחית מאי עניות [ח] עניות דתורה דכתיב אהות לנו קמנה ושדים אין לה אמר רבי יוחנן זו עולם שזכחה ללמוד ולא זכחה ללמד מאי בכל אמר רבי יוחנן כלולה במקרא כלולה במשנה כלולה בתלמוד:

רש"י [א] מחצלים. כלסון עז וממה מקשים זה לזה וצני א"י נוחין יחד ומעיינין יחד ומתקן זה את דברי זה והשמועה יולאה לאור: [ב] משמנין. נוחין כשמן: [ג] איפה. זה ילך הרע: [ד] שתי נשים. מנוסה וגסות הרוח: [ה] ורוח כנפיהם. לטון גסות הרוח: [ו] כנפיה הסמיה. זו מנוסה שמרחיק עלמם הסידים: [ז] לבנות לה בית. ולא כתיב להס אלמא האחת לצדה כתייטבה סס: [ח] עניות תורה. צעילס הוא דניאל צעילס היה דכתיב ואני הייתי צעילס הצירה אשר צעילס המדינה ולא רצן תורה עזרא הוה צציל ולמד חק ומשפט בישראל:

זורה צחוקתי דף קט"ו ע"ה:

הא חי רחיונותא עלמא דקודשא צריך הוא בישראל. לנולכא דהוה ליה צר יחידאי והוה חטי קמי מלכא יונגא חד טרה קמי מלכא אנר מלכא כל הכי יונין חלקינא לך ולא קבלת מוכאן ואילך מאי אעביד לך חי אהרין לך מן ארעא ואפיק לך ממלכותא דלמא יקומון ענך דובי חקלא או זאבי חקלא או לסטין ויעברון לך מעלמא מה אעביד חלא חנא ואנת כיפוק מארעא. כך אף חני חנא ואנת כיפוק מארעא (אף חנא ואנת כהך בגלותא וכיפוק כחדא) כך אנר קודשא צריך הוא ישראל מה אעביד לכו הוא חלקינא לכו ולא ארכיחו אודיכוו הא אייתינא עליכו מארי תריקין מארי טפסין לאלקאה לכו ולא טענתון אי אפיק לכו מארע' לחודכוו דחילכא עליכו מכוונה דובין מכוונה זאבין דיקומון עליכו ויעברון לכו מעלמא אכל מה אעביד לכו חלא חנא ואנת כיפוק מארעא ונהך בגלותא דהא הוא דכתיב ויכרתיו אהבס לנוכך בגלותא. ואי תימרון דאשכוכ לכו אף חני עמכו. טבע על הטאטיכס הא טבע דאיתרך עמכו ואמאי על הטאטיכס דהא הוא דכתיב וצפסעיבס טלהה אמבס אנר קודשא צריך הוא אהון גרמתון דלכא ואנת לא כידור צארעא (כ"א ויטרוד מארעא) הא וטרוניתא כפקא מהיכלי עמכו הא אחרב כלא היכלא דילי ודיכוון אחרב דהא למלכא לא אחרזי היכלא חלא כד איכו עייל עס מטרוניתא

מטרוניתא • והדווה דמלכא לא אשתכח אלא בשעתא דעלל בהיכלא
 דמטרוניתא ואשתכח ברא עמיה בהיכלא הדאן כלבו כחדא • השתא
 דלא אשתכחו ברא ומטרוניתא הא היכלא הריבא ומכלא אלא אכא ויה
 אעביד אף אכא עמכו • והשתא אע"ג דישראל איכוה בגלותא קודשא
 בריך הוא אשתכח עמיהו ולא טציק לון דכד יפקון ישראל מן גלותא
 קדשא בריך הוא יתוב עמיהו דכתיב וטב ה' אליהו • וכב ה' אליהו
 ודאי והא אמתר :

יוסף לחק • מוסר • עם' חסידים ס' מ"ו :

לא יעשה כלום הגישה דבר זמנה ותוליד דברים מפני כלל הניח הלל
 ועל דבר זה חרה אף ה' צעמו ושלח לנו את עבדו ישעיהו ואמר יען כי
 רגש העם הזה צמיו וצפתיו כדגמי ולכו רחק ממני ותבי יראתם ארזי מות
 אנטים מליימה אחר הקצ"ה לישיעיו ישעיהו ראש העשה בני כי אינו חלה לפנים
 ויחזיקו • זו כלום שמתקין ויובה מנהב אבותיו בידו בלים צבתי ומתפללים
 לפני תפלות הקצועות מנהב אבותיו לא בלב שלם • הם מתקין את יריסם
 ומצרכין על געיה ידים וצולעים ומצרכין זרכת המוליד שותים ומצרכים
 כיוו סדצר שגור צפיהם אך צעת סהן מצרכין אינן מתכוונים לצרינו • לכן
 על כן חרה אפרו וגשע צמיו הגדול לאכד הכמת החכמים הודעים אחר
 ומצרכים איתו זמנה ולא צבוס דכתיב בתורה לכן הגנו יוסף להגלות את
 העם הזה הכלל ופלא ואצרה הכמת חכמיו וצינת נבגיוו מתקד לפיך
 האירו חכמים על הדבר ואחרו ועשה דברים לשם פועלם כי לא אש ברא
 הקצ"ה צעולמו לכדורו בראו :

הלכה פסוקה • הו"ס ה' תפלה פ"ה :

כריעה כילד הותפלל כורע חמשה כריעות בכל תפלה ותפלה צדיקה
 ראשונה בתפלה ויסוף • וצבדיה בתפלה וצסוף ונשומר
 הכבלה כורע ומוסע ג' פסיעות לאחוריו ונסהוא כורע גותן שלום משתלל
 פניו ואחר כך מירין עלמו ואחר כך מנציה ראשו מן הכריעה • ונסהוא כורע
 בארבע כריעות כורע צרוך ונסהוא זקוף זקף צס • דל"א כדעוה אלו
 כהן גיור כורע בתפלת כל צדקה וצסוף כל צדקה • והתלך ביון ששה
 צראשייה אינו מנציה ראשו עד שומר כל תפלה : ב ולתה ביון שלום
 לשרלנו תפלה מפני שמתאלו הוא יומן שנגד פניו כלומר כשהוא עומד לפני
 התלך ביון שלום לימין התלך ואח"כ לשמאל התלך וקצעו סיפטר מן הכפיה
 כמו שנספריק מלפני התלך : ג כל כריעות האלו ירוך סיכרע צהן עד
 שיתפקקו כל חוליות שצדרה ויעשה עליוו כהשת ואם שמה זענה ולער עלמו
 ונראה ככורע בכל כמו אינו חוסע :

יום המישי תורה

וכון צקוילת מעזה פסוקים אזו טסס כנגד ה דמילוי הך למרונה דטס
3" לקנות הדרת רוח ימירס : מטבת הדרס :

(6) והלכתי אף-אני עמכם בקרי והייתי אִתְּכֶם
 גב-אני שבע על-חטאתיכם ואיתך אף
 אֲנִי עִמָּכֶם בְּקִשּׁוֹי וְאֵלְקֵי יִחְזֹן אִף אֲנִי שֶׁבַע עַל-
 חוֹבֵיכֶם : (3) והבאתי עליכם חרב נקמת גמס-
 ברית וגאספתם אל-עריכם ושלחתי דבר בתוכם
 ונתתם ביד-אויב : ואייתי עליכון דקטלון בדרבא
 ויהפרעון מנכון פורענותא על דעברתון על פתגמי
 אורייתא והתבנשון לקרויכון ואיורי מוהגא בנייכון
 והתמסרון ביד סנאח : (2) בשברי לכם מטה-לחם
 ואפו עשר נשים לחמכם בתנור אחד והשיבו לחמכם
 במשקל ואכלתם ולא השבעו : בדאיתבר לכון
 סעיד מיכלא ויפון עשר גשין לחמכון בתנורא חד
 ויהיבן לחמכון במתקלא והיכלון ולא השבעו :
 (7) ואם-בואר לא השמעו לי והלכתם עמי בקרי :
 ואם בדא לא תקבלון למימרי ויהכון קדמי בקשוי :
 (8) והלכתי עמכם בחמת-קרי ויפרתי אִתְּכֶם אף-אני
 שבע על-חטאתיכם : ואיתך עמכון בתקופ דגו ואירדי
 יחכון אף אֲנִי שֶׁבַע עַל חוֹבֵיכֶם :

נביאים ירמיה סיון י"ז

(6) בדה-אמר יהוה אלי הלך ועמדת בשער בני-
 עם אשר יבאו בו מלכי יהודה ואשר יצאו
 בו ובכל שעה ירושלים : בדגן אמר יי לי איזיל
 טסס ק'
 ותקום

ותקום בתרע בני עמא דיעלון ביה מלכיא דבית
 יהודה ודיפקון ביה ובכל תרעי ירושלים: (3) ואמרת
 אליהם שמעו דבר יהודה מלכי יהודה וכל יהודה
 וכל יושבי ירושלים הבאים בשערים האלה: וחימר
 להון קבילו פהגמא דני מלכיא דבית יהודה וכל
 דבית יהודה וכל יחבי ירושלים דעאלין בחרעא
 האלין: (4) פה אמר יהודה השמרו בנפשותיכם
 ואר-תשאוי משה ביום השבת והבאתם בשערי
 ירושלים: כדנן אמר יי אסתמרו בנפשותיכו ולא
 תמלון מטול ביומא דשבתא ותיעלון בתרעי ירושלים:
 (5) ולא-תוציאו משה מבתיכם ביום השבת וכל-
 מלאכה לא תעשו וקדשתם את-יום השבת כאשר
 צויתי את-אבותיכם: ולא תפקון מטול מבתיכן
 ביומא דשבתא וכל עיבדתא לא תעבדון ותקדשו
 ית יומא דשבתא כמא דפקדית ית אבתוכון:
 (6) ולא שמעו ולא הטו את-אזנם ויקשו את-ערפם
 לבלתי שומע ולבלתי קחת מוסר: ולא קבילו
 ולא ארכינו ית אידגיהון ואקשיאו ית קדלהון בדיל
 דלא למשמע ובדיל דלא לקבלא אולפן:

כהובים משלי סימן 3

(6) ולא-למדתי חכמה ודעת קדשים אדע: ולא
 עליפית חכמתא ולא ידעית ידעיתא
 דקדושי: (3) מי עלה-שמים ויגיד מי אסקיהות
 בחפניו מי צר-מים: בשמלה מי הקים כר-אפס
 ארץ מה-שמו ומד-שם-בנו כי תרע: מן סוף
 לשמית ונחיה ומן אחד רוחא בחפני ומן צר מיא
 בשושפא

משוע ק

בְּשׁוֹשִׁיפָא וּמִן אֲקוּם בְּרִיתָא דְאַרְעָא מִן שְׁמִיה וּמִן
 שׁוּם בְּרִיה אִין יְדַעִית : (ג) כִּלְא־אֲמַרְת אֱלוֹהֵי צְרוּפָה
 מִגֵּן הוּא לְחוּסִים בּוֹ : כִּלְהוֹן מִי־מְרוֹי דְאֱלֹהֵא צְרִיפִן
 וּמִסִּיעַ לְאֱלֹן דְמַתְרַחֲצִין בֵּיה : (ד) אֶל־תּוֹסֵף
 עַל־דְּבָרָיו פִּן־יִכְבֹּדוּן בְּךָ וּנְכַבְּדֵךָ : לֹא תוֹסֵף עַל
 מַלְכוּי דְלֹא יִכְבְּדוּ וְחַתְּבֵדִיב : (ה) שְׁתִּים שְׁאֵלְתִי מֵאַתָּךְ
 אֶל־הַמַּגֵּעַ מִמְּנִי בְטָרִם אָמוּת : תְּרַחֲמִין שְׁאֵלִית מִנְּךָ לֹא
 תִּכְלִי מְנִי עַד לֹא אִימוּת :

מִשְׁנֵה סוּלִין פִּתְק ו'

א כִּסּוּי תְּרַם נוֹהַג בְּאָרֶץ וּבְחוּצָה לְאָרֶץ • בְּפִנֵי תְּבִית וְשֵׁלֵא
 בְּפִנֵי תְּבִית • בְּחוּלִין אֲכָל לֹא בְּפוּקְדָשׁוּן • וְנוֹהַג בְּתִיה
 וּבַעוּף • בְּפוּזְמוֹן וּבְשֵׁאִינוּ מוּזְמוֹן • וְנוֹהַג בְּכּוּי מְפִנֵי שֶׁהוּא סִפְק • וְאִין
 שׁוֹתְמִין אוֹתוֹ בְּיוֹם טוֹב • וְאִם שְׁחַטוּ אִין מְכַסִּין אֶת דָּמּוֹ : ב הַשׁוֹחֵט
 וְנִמְצָא טְרִיפָה • וְהַשׁוֹחֵט לְעִבְרַת אֱלִילִים • הַשׁוֹחֵט חוּלִין בְּפִנֵים
 וְקִדְשִׁים בְּחוּץ • תִּיהָ וְעוּף הַנְּסַקְלִים • ר' מֵאִיר מְחִיב וְחֻבְמִים פּוֹטְרִין •
 הַשׁוֹחֵט וְנִתְּנַבְּלָה בְּיָדוֹ • הַנוֹחֵר וְחִמְעַקְר • פְּטוּר מִלְּבַסּוֹת : ג תִּיהָ
 שׁוֹטֵה וְקָטָן שְׁשֻׁחַטוּ וְאַחֲרִים רוֹאִין אוֹתָם חֵיבִין לְכַסּוֹת • בֵּינוּ לְבִין
 עֲצָמוֹן • פְּטוּרִין מִלְּבַסּוֹת • וְכֵן לְעִגּוֹן אוֹתוֹ וְאֶת בְּנוֹ שְׁשֻׁחַטוּ וְאַחֲרִים
 רוֹאִין אוֹתָן אִסוּר לְשַׁחֹט אַחֲרֵיהֶם בֵּינוּ לְבִין עֲצָמוֹן ר' מֵאִיר מְחִיר
 לְשַׁחֹט אַחֲרֵיהֶן • וְחֻבְמִים אוֹסְרִים וּמְנִידִים שְׁאִם שְׁחַטוּ שְׁאִינוּ
 כּוֹפְגִים אֶת הָאֲרָבַעִים : ד שְׁחַט מֵאָה חַיּוֹת בְּמָקוֹם אֶתְד כִּסּוּי
 אֶתְד לְכָלָן • מֵאָה עוֹפוֹת בְּמָקוֹם אֶתְד כִּסּוּי אֶתְד לְכָלָן • תִּיהָ וְעוּף
 בְּמָקוֹם אֶתְד כִּסּוּי אֶתְד לְכָלָן • ר' יְהוּדָה אוֹמֵר שְׁחַט תִּיהָ וְכַסְּנָה •
 וְאַחֵר כִּף יִשְׁחַט אֶת הָעוּף • שְׁחַט וְלֹא כִּסֵּה וְרָאָהוּ אַחֵר • תִּיב
 לְכַסּוֹת • כִּסְהוּ וְנִתְּנַבְּלָה פְּטוּר מִלְּבַסּוֹת • כִּסְהוּ תְּרוּחַ • תִּיב לְכַסּוֹת :
 ה דָּם שֶׁנִּתְּעַרְבַּ בְּמִים • אִם יֵשׁ בּוֹ מִרְאָה דָּם תִּיב לְכַסּוֹת • נִתְּעַרְבַּ
 בְּנוֹן רוֹאִין אוֹתוֹ כְּאֵלּוֹ הוּא מִים • נִתְּעַרְבַּ בְּדָם הַבְּתִמָּה אוֹ בְּדָם
 תִּמְתָּה רוֹאִין אוֹתוֹ כְּאֵלּוֹ הוּא מִים • ר' יְהוּדָה אוֹמֵר אִין דָּם מְבַטֵּל
 דָּם

דָּם הַנֶּפֶשׁ וְשַׁעַל הַסְּפִין חֵיב לְכַסּוֹת. א"ר יְהוּדָה אֵימָתִי בָּנָן
 שְׂאִין שָׁם דָּם אֶלָּא הוּא. אָבֵל נִשׁ שָׁם דָּם שְׁלֵא הוּא. פְּטוּר
 מִלְכַסּוֹת: ז' בַּמָּה מְבַסִּין וּבַמָּה אֵין מְבַסִּין. מְבַסִּין בְּכֹל דְּרָקִי
 וּבַסִּיד וּבַחֲרָסִית וּבַלְבָּנָה וּבַמְגִיפָה שְׂכַת־שֶׁהָ. אָבֵל אֵין מְבַסִּין לֹא
 בְּכֹל הַנֶּסֶם. וְלֹא בַחֹל הַנֶּסֶם. וְלֹא בַלְבָּנָה וְלֹא בַמְגִיפָה שְׂכַת־שֶׁהָ.
 וְלֹא יִבְשָׁה עָלָיו אֶת הַכְּלִי. כָּלֵל אָמַר רַבִּין שְׁמַעוֹן בֶּן גַּמְלִיאֵל וְדָר
 שְׁמַנְגֵל צָמְחִין מְבַסִּין כּוֹ וְשְׂאִינֵי מְבַדֵּל צָמְחִים אֵין מְבַסִּין כּוֹ.

הלכה מוליך דף פ"ט ע"א

אמר רבי יוחנן משום רבי אלעזר ברבי שמעון כל מקום שאחת
 מוצא דבריו של רבי אליעזר בנו של רבי יוסי הגלילי באגרו
 עשה אונך [א] באפרכסת [ב] לא מרובבם מכל העמים חשק ה
 בכס וגו' אמר להם הקדוש ברוך הוא לישראל הושקני בכס שאפי
 בשעה שאני משפיע לכם גדולה אתם ממועטים עצמכם לפני נתי
 גדולה לאברהם אמר לפני ואנכי עפר ואפר למשה ואהרן אמר
 ונחנו מה לדרור אמר ואנכי תולעת ולא איש אבל אמות העולם
 אינן כן נתיי גדולה [ג] לנמרוד אמר הבה נבנה לנו עיר לפרעה
 אמר מי ה' לסנהרוב אמר מי בכל אלהי הארצות וגו' לנבוכדנצר
 אמר אעלה על במותי עב להירם מלך צור אמר [ד] מושב אלהים
 ישבתי בלב ימים אמר ר' אילעא אין העולם מתקיים אלא בשביל
 מי [ה] שכולם את עצמו בשעת מריבה שנאמר [ו] תולה ארץ על
 בלימה רבי אבהו אמר מי שמשים עצמו כמו שאינו שנאמר
 [ז] ומהחית וזרועות עולם אמר רבי יצחק מאי דכתיב [ח] האמנם
 אלם צדק תדברון [ט] מישרים תשפטו בני אדם מה אומנותו
 של אדם בעולם הזה ישים עצמו כאלם וכול אף לדבריו תורה תל
 צדק תדברון וכול יגים דעהו תלמוד לומר מישרים תשפטו
 בני אדם:

רש"י [א] אפרכסת ערמונית [ב] לא מרובבם לפי שאין אדם מרדן
 עליוסם אלא ממעטים לכיך חשק בכס כי חתם המעט ממעטים
 עליוסם כענוה: [ג] נמרוד הך דזור הפלגה היה ולכן נקרא שמו נמרוד
 שהמיר כל העולם כולו בצלכותו על הקדוש ג"ה: [ד] מושב אלהים ששמי
 שנה לו שבעה רקיעים של נחשת ועלה וישב עליהם: [ה] תולה ארץ על
 זכות אונן שנהצו לצלימה: [ו] שכולם עליוס סוגר את פיו וזרועתו לו
 בצבורת מין כלום ורגליו מצ למות: [ז] ומהחית מיי שנירס חתם ככל ה
 זרועת עולם: [ח] האמנם אלם אומנות זפה היא האלוס אצל לך דמיני
 זכרי תורה אוחו תדברון: [ט] מישרים צמישור ארץ חלקה שמוה לודס:

ואף גם זאת בהיותם בדרך אויביהם וגו' . ואף גם זאת ואף
כמה דעת אמר אף חזי גם לרבות כ"י דאקרי זאת דלא שבק'
לון לעלמין . בהיותם בדרך אויביהם . בהיותם כלא כחדא . לא
מאסתים ולא געלתים בגין דלא מתחבר זהו להפר בריתי אתם דמי
לא אמרוק להו הו בריתי פליג ובג"כ להפר בריתי אתם . אמר רבי
חייא אבא שמוענא מלה חדתא דאמר רבי אלעזר לא מאסתים ולא
געלתים לכלהם לא הכיתים ולא הרגתים לכלותם מובעי ליה . אלא
לא מאסתים ולא געלתים מתן דסאני לאתרא מואים הוא לקבליה
וגעלא הוא בגיעולא קמיה אבל הכא לא מאסתים ולא געלתים . מאי
טעמא בגין דהציבותא דנפשא זיכיהו ובגיה כלהו חציבין
בצאי הדא הוא דכתיב לכלתם לכלתם כתיב הסר ר"ו בגיה
לא מאסתים ולא געלתים בגין דליה רחמא דנפשא רחיונותא דילי
גבהא . לבר נט דרחים אתתא והוות דיירא בשוקא דבורסקי אי לא הות
היא תמן לא עייל זה לעלמין כיון דהיא תמן דמי בעינן כשוקא
דרכי דכל ריחין דעלמא טבין אסתכחו תמן . אוף הכא ואף גם
זאת בהיותם בדרך אויביהם דהיו שוקא דבורסקי לא מאסתים ולא
געלתים ואמאי לכלתם בגין כלתם דהא רחיונותא לה דליה רחיונותא
דנפשא דסרייא תמן ודמי עלי ככל ריחין טבאן דעלמא בגין הויה
כלה דבגויהו אמר רבי אלו לא אחינא הכא אלא לנשמוע מלה דא
די . פתח ואמר בן יכד אב ועבד אדוניו . בן יכד אב כד"א כבד
את אביך ואת אמך . ואוקמוה במיכלא ומסתייא וכללא . האי בחייו
דאסתייב ביה . בשר דמית אי תימא הא פטור מניה הוא לאו הכי .
דאף על גב דמית אסתייב ביקריה יחיר דכתיב כבד את אביך דאי
ההוא ברא חזיל באתר תקלא ודאי מוצה לאבוי הוא ודאי עביד ליה
קלנא ולי ההוא ברא חזיל באתר מישר ותקין עובדוי ודאי דא אוקיר
לאבוי אוקיר ליה בהאי עלמא גבי בני נטא אוקיר ליה בההוא עלמא
גבי קב"ה וקב"ה חיים עליה ואותיב ליה בכורסייא דיקריה ודאי . בן
יכד אב כנון רבי אלעזר דליהו אוקיר ליה לאבוי בהאי עלמא ובההוא
עלמא השתא אסגי טבהא דר"ט בתרין עלמין בהאי עלמא ובההוא
עלמא יחיר מחייו דזכה לבנין קדישין ולגזעין קדישין זכאין אינון
דריקא דזכאן לבנין קדישין לגזעין קדישין עלייהו אסתרי כל רואיהם
יכירום כי הם זרע ברכ' ה' אמר :

יוסף

י קמו
שאר
בדקי
סין לא
תשה
ל רק
בי
שאתה
באנר
שק ה
שאי
י נתתי
אמר
העולם
שרעה
דבער
להים
שבול
יין על
נאמר
אמנם
ומותו
התל
שפטו
ס מדון
ומשפין
מחוד
ישפתי
ז על
ומה לו
כלל הו
ק דינו
לקדם :

דור

יוסף לחק' מוסר' מס' חסידים סי' מ"ו:

אל תעסע עטרה להתעטר בהם בעשותך המצות צפני הצדיות להתהלל בהם כי לא נביע אל רצון בוראנו לפי שאנו עובדים נמנע מן צענו בני אדם ויכל שברנו לאשר נתכוונו לו חנם שלא נקבל שכר בך' וכל השמחה בכתר זוכה ליותר שכר ולצדוק מתגלגל ענייניו ומתעלה' סוף דבר הכל נחשב תרגום ירושלמי כל דאיתעביד בעלמא הדין עמיד לאתפרסו' לבל צנו לשמח' ומעשה בזהם אחד שמת לפני זמנו כמה שנים לאחר שנים עשר חודש ארבע בתגלה להם בחלום לאחד מקרוביו שאל לו איך אתה נוהג בעולם שאתה מס' אחר לו בכל יום דנין אותי על שלא הייתי מן חקך לדרך זרמת המילים וזאת הפירות וזרמת המזון זכונת הלז והומרים לי להנחתך נתכוונת סאלו ואלו איך תשפט לרשעים אלא שנים עשר חדשים בלצד וכבר עברו עליך יותר משנים עשר ועדיין דנין אותך אמר ליה איך דנין אותי פורעניות חקקים כמו השנים עשר ראשונים:

הלכה פסוקה' הר"ם ה' תפלה פ"ה:

השחחיה כיצד אחר שמגזים ראשו מכריעה חמישית יש לארץ ונומו על פניו ארצה ומתחנן בכל התחנונים שירצה' כריעה האמורה בכל מקום על זרכים' קידה על אפים' השתחויה זה פשוט יום ורגלים עד שמואל מוטל על פניו ארצה: **ב** כשאז עושה נפילת אפים אחר תפלה יש מי שהוא עושה קידה ויש מי שהוא עושה השתחויה ואסור לעשות השתחויה על ה'זכנים אלא במקדש כמו שציארנו בהלכות עט"ס ואין חסד חסוד ראוי ליפול על פניו אלא ח"כ הוא יודע צעמו שהוא דיוק כוונתו חבל מטה פניו מעט ואינו כובש אותן בקרקע' ומותר לאדם להתפלל במקום זה וליפול על פניו במקום אחר: **ג** מנכב פשוט בכל ישראל' שאין נפילת אפים בשבת וצומעדים ולא צד"ה ולא זראשי חדשים וזמנוכה וצפורים וגם זמנתה של ערבי שבתות וימים טובים ולא צערנית שכל יום' ויש יחידים שנופלים על פניהם בערבות' וציום הכפורים בלצד נופלים על פניהם בכל תפלה ותפלה מפני שהוא יום תמנה וצקסה ותענית:

ליל ששי

צירוף יהוה

(ב) וְאַכְלֵתֶם בְּשָׂר בְּנֵיכֶם וּבְשָׂר בְּנֹתֵיכֶם חֹאכְלוּ
 (ג) וְהִשְׁמַדְתִּי אֶת-בְּמֹתֵיכֶם וְהִכְרַחְתִּי
 אֶת-חַמְנֵיכֶם וְנִחַתִּי אֶת-פְּגָרֵיכֶם עַל-פְּגָרֵי גְלוּלֵיכֶם
 וְנִעַלְתָּ נַפְשֵׁי אֲתָכֶם: (א) וְנִחַתִּי אֶת עֵרְוֵיכֶם חִרְפָּה
 וְהִשְׁמַדְתִּי אֶת-מִקְדְּשֵׁיכֶם וְלֹא אֲרִיחַ בְּרִיחַ נִיחֹתְכֶם:
 (ד) וְהִשְׁמַדְתִּי אֲנִי אֶת-הָאָרֶץ וְשָׂמְמוּ עָלֶיהָ אֲיִבֹכֶם
 הישבים

הַיְשָׁבִים בָּהּ: (ט) וְאַתֶּכֶם אֲזַרְהָ בְּגוֹיִם וְהִרִיקֹתִי אֶחְרֵיכֶם
 הָרֶבֶךְ וְהִיחָה אֶרְצְכֶם שְׂמִמָּה וְעֵרִיכֶם יִהְיוּ חֲרֻבָּה:
 (י) אִזְ תִּרְצָה הָאָרֶץ אֶת־שִׁבְתְּחִיָּה כֹּל יְמֵי הַשָּׁמָה וְאַתֶּם
 בְּאָרֶץ אֲבוֹתֵיכֶם אִזְ תִּשְׁבַּת הָאָרֶץ וְהִרְצָה אֶת־שִׁבְתְּחִיָּה:
 (י) כֹּל־יְמֵי הַשָּׁמָה תִּשְׁבַּת אֶת אֲשֶׁר לֹא־שִׁבְתָּהּ
 בְּשִׁבְתְּחֵיכֶם בְּשִׁבְתְּכֶם עָלֶיהָ: (כ) וְהַנְּשֹׂאֲרִים בְּכֶם
 וְהִבֵּאתִי מִרְדָּךְ בְּלִבְכֶם בְּאֶרְצָת אֲבוֹתֵיכֶם וְרָדַף אֹתָם
 קוֹל עֲלֵהָ נִדְּף וְגִסּוֹ מִנְּסֵה־חֶרֶב וְנִפְּלוּ וְאִין רָדַף:
 (כ) וְכִשְׁלוּ אִישׁ־בְּאֶחָיו כַּמִּפְּנֵי־חֶרֶב וְרָדַף אִין וְלֹא־
 תִּהְיֶה לְכֶם תְּקוּמָה לִפְנֵי אֲבוֹתֵיכֶם: וְאַבְדְּתֶם בְּגוֹיִם
 וְאָכַלְתֶּם אֶתְכֶם אֶרֶץ אֲבוֹתֵיכֶם: (כ) וְהַנְּשֹׂאֲרִים בְּכֶם יִמְקוּ
 בְּעוֹנֵם בְּאֶרְצָה אֲבוֹתֵיכֶם וְאֵף בְּעוֹנֹת אֲבֹתָם אִתָּם יִמְקוּ:
 (כ) וְהַתְּדוּוּ אֵה עוֹנֵם וְאֵה עוֹן אֲבֹתָם בְּמַעַלְם אֲשֶׁר
 מַעַלְדֵבִי וְאֵף אֲשֶׁר־הִלְכּוּ עִמִּי בְּקָרִי: (כ) אֵף־אֵלֵי אֶלְךָ
 עִמָּם בְּקָרִי וְהִבֵּאתִי אֹתָם בְּאֶרֶץ אֲבוֹתֵיכֶם אִזְ אִין יִכְנַע
 לְבַבְכֶם הָעָרֶל וְאִין יִרְצוּ אֶת־עוֹנֵם: (כ) וְזָכַרְתִּי אֶת־בְּרִיתִי
 יַעֲקֹב וְאֵף אֶת־בְּרִיתִי יִצְחָק וְאֵף אֶת־בְּרִיתִי אַבְרָהָם
 אֲזָכֹר וְהָאָרֶץ אֲזָכֹר: (כ) וְהָאָרֶץ תִּעֲזֹב מֵהֶם וְתִרְץ אֶת־
 שִׁבְתְּחִיָּה בְּהַשָּׁמָה מֵהֶם וְהֵם יִרְצוּ אֶת־עוֹנֵם יַעֲן וּבִלְעָן
 וּבְמִשְׁפָּטֵי מֵאִסוֹ וְאֵה חֲקֹתִי גַעֲלָה נַפְשָׁם: (כ) וְאֵף־גַּם־
 זֹאֵה בְּהִיוֹתָם בְּאֶרֶץ אֲבוֹתֵיכֶם לֹא־מֵאֲסָתִים וְלֹא־גַעֲלָתִים
 לְכַלְתָּם לְחַפֵּר בְּרִיתִי אִתָּם כִּי אֲנִי יְהוָה אֱלֹהֵיהֶם:
 (כ) וְזָכַרְתִּי לָהֶם בְּרִית רֵאשִׁינִים אֲשֶׁר הוֹצֵאתִי־אֹתָם
 מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם לְעֵינֵי הַגּוֹיִם לְתִיּוֹת לָהֶם לְאֱלֹהִים אֲנִי
 יְהוָה: (כ) אֱלֹהֵי הַחֲקִים וְהַמְּשַׁפְּטִים וְהַתְּחוֹרֵר אֲשֶׁר
 גָּתוּ יְהוָה בֵּינוֹ וּבֵין בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בְּתֵר סֵינִי בִּיד־מִשָּׁה:
 (כ) וְיִדְבַּר יְהוָה אֶל־מִשָּׁה לְאִמֹר: (כ) יִדְבַר אֶל־בְּנֵי

ישראל

ישראל ואמרת אלהם איש כי נפלא נדר בערפך
 גפשו ליהוה: (נא) והיה ערפך הזכר מן עשרים שנה
 ועד בן ששים שנה והיה ערפך חמשים שקל כסף
 בשקל הקדש: (נב) ואם נחמה הוא והיה ערפך שלשים
 שקל: (נג) ואם מבן חמש שנים ועד בן עשרים שנה
 והיה ערפך הזכר עשרים שקלים ולנחמה עשרת
 שקלים: (נד) ואם מבן חמש ועד בן חמש שנים והיה
 ערפך הזכר חמשה שקלים כסף ולנחמה ערפך שלשה
 שקלים כסף: (נה) ואם מבן ששים שנה ומעלה אר
 זר והיה ערפך חמשה עשר שקל ולנחמה עשרת
 שקלים: (נו) ואם מקד הוא מערפך והעמידו לפני הכהן
 והעריך אתו הכהן על פי אשר השיג יד הכהן
 ישריכנו הכהן:

(ס) ותיכלון בשר בניכון ובשר בנתיכון תיכלון:
 (סא) ואישיצי ית במתכון ואמצין ית
 בניקניכון ואמן ית פגריכון על פגרי מענתכון ורחוק
 מימרי יתכון: (סב) ואמן ית קר וכון חר בא ואצדיה מקבשיכון
 ולא אקביל ברעוא קורבן קנישתכון: (סג) ואצדי אגא ית
 ארעא ויצדון עלה בעלי דבביכון דיתבין בה: (סד) ותכלון
 איבדר בינו עממיא ואיגרי בתריכון דקטלון בתרפא
 ותהי ארעכון צדיא וקרויכו יהוין חרפא: (סה) בכו תרעי
 ארעא ית שמיטתהא כל יומין דצדיאת ואמן דארע
 בעלי דבביכון בכו תשמיט ארעא ותרעי ית שמיטתהא:
 (סו) כל יומין דצדיאת תשמיט ית דלא שמיטת בשמיטכון
 כד הוחן יתבין עלה: (סז) ודישתארון בכו ואעיל
 תברא בלגהון בארעא דשנאיהון וירדף יתהון חר
 פרפא דשקוף וערקון כמיצרוק מן קדם דקטלון
 בתרבא

בְּחֶרֶבָא וַיִּפְלוּ וְלִית דְּרָדִיף: (ט) וַיִּתְקְלוּ גְבַר בְּאַחֵיהִי
בְּלִקְדָם דְּמַטְרִין בְּחֶרֶבָא וְרָדִיף לִית וְלֵא תְּהִי לְכוּן סִיעָדָא
קָדָם בְּעַלִי דְבִבְכוּן: (י) וְהִיבְדוּן בְּיַגִי עַמְמִיא וְהִתְגַמַר
יִתְכוּן אַרְע בְּעַלִי דְבִבְכוּן: (יא) וְדִישְׁתְּאָרוּן בְּכוּן יִתְמַסְוּ
בְּחֻבְיָהוּן בְּאַרְעָתָא בְּעַלִי דְבִבְכוּן וְאַף בְּחֻבִי אֲבָהֵתְהוּן
בִישְׂיָא דְאַחֲדִין בִּידִיהוּן יִתְמַסְוּ: (יב) וַיִּנְדוּן יֵת חֻבְיָהוּן
וְיֵת חֻבִי אֲבָהֵתְהוּן בְּשִׁקְרִיהוּן דְשִׁקְרוּ קְדָמִי וְאַף דִי
הִלִיכוּ קְדָמִי בְקִשְׁוִי: (יג) אַף אֲנָא אִיחָד עִמְהוּן בְּקִשְׁוִי
וְאַעִיל יִתְהוּן בְּאַרְע בְּעַלִי דְבִבְיָהוּן אוּ בְכוּן יִתְבַר לְבְהוּן
טְפִשָׂא וְכָבוּ יִרְעוּן יֵת חֻבְיָהוּן: (יד) וְדִבְרָנָא יֵת קְיָיְמִי
דְעַם גְּעַלְב וְאַף יֵת קְיָיְמִי דְעַם יִצְחָק וְאַף יֵת קְיָיְמִי דְעַם
אַבְרָהָם אֲנָא דְבִיר וְאַרְעָא אֲנָא דְבִיר: (טו) וְאַרְעָא
תְּחַרְטִישׁ מְנָהוּן וְתִרְעִי יֵת שְׂמִיטָהָא בְּרַצְדִיאַת מְנָהוּן
וְאַנְוִי יִרְעוּן יֵת חֻבְיָהוּן לְוַטִין חֲלָף בְּרַכּוּן אִיְהִי עֲלִיהוּן
דְבִרְעִי קָצִי וְיֵת קְיָיְמִי רְחִיקָת נַפְשִׁיהוּן: (טז) יַאֲף בְרַם
בְּדָא בְּמַחֲוִיָהוּן בְּאַרְע בְּעַלִי דְבִבְיָהוּן לֵא אֲרַטְוִישְׁנִין
וְלֵא אֲרַחֲוִיָּגִינוּן לְשִׁיצִיּוּתְהוּן לְאַשְׁנָאָה קְיָיְמִי עִמְהוּן אַרִי
אֲנָא יִי אֲלֵהֶהוּן: (יז) וְדִפְרִנָּא לְהוּן קָיִים קְדָמִיא דְאַפִיקוּת
יִתְהוּן מְאַרְיָא דְמַצְרַים לְעִינִי עַמְמִיא לְמַחֲוִי לְהוּן
לְאַלְהָא אֲנָא יִי: (יח) אֲלִין קְיָיְמִיא וְדִנְיָא וְאַרְיָתָא
דִיִּהִב יִי בִין מַמְרִיה וּבִין בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בְּטוּרָא דְסִינֵי בִידָא
דְמִשָׁה: (יט) וְמִלִּיל יִי עַם מִשָׁה לְמִימַר: (כ) מִלִּיל עַם בְּנֵי
יִשְׂרָאֵל וְתִימַר לְהוּן גְּבַר אַרִי יִפְרִישׁ גְּדַר בְּפִירְסוּן נַפְשָׁתָא
קָדָם יִי: (כא) וְיֵהִי פִירְסֻנִיה דְרַכְרָא מְבַר עֲשְׂרִין שְׁגִין
וְעַד בַּר שְׁתֵּין שְׁגִין וְיֵהִי פִירְסֻנִיה חֲמִשִּׁין סְלַעִין דְכַסְפָּא
בְּסַלְעֵי קוּרְשָׁא: (כב) וְאַם נְקֻבָּתָא חִיא וְיֵהִי פִירְסֻנִיה
תְּלָחִין סְלַעִין: (כג) וְאַם מְבַר חֲמִשׁ שְׁגִין וְעַד בַּר עֲשְׂרִין
שְׁגִין וְיֵהִי פִירְסֻנִיה דְרַכְרָא עֲשְׂרִין סְלַעִין וְלֵא נְקֻבָּתָא עֲשַׂר
סְלַעִין

סלעין: (נד) ואם מבר ירחא ועד בר חמש שגין ויהי
 פורסניה דדכרא חמש סלעין דכסף ולנקהחא פורסניה
 הלח סלעין דכסף: (נז) ואם מבר שתין שגין ולעלא
 אם דכורא ויהי פורסניה חמש עשרי סלעין ולנקהחא
 עשר סלעין: (נו) ואם מסבין הוא מפורסניה ויקימניה
 קדם בהנא ויפרוס יהיה בהנא על מימר דתדביק ו
 נדרא ופרסניה בהנא:

יום הששי

לחד ק' זה נרשם בסנוע טניס מקרא וחחד מרגום והפעולה ומזמור ה' ו
 נאות נכס (לו) מזמור סיר ליום השבת זה' מלך) יל"ח דננו מפנה והננו
 מסדר עשרות טהור: ג' היסוד במינת היום:

משנה אהלות פרק ז'

א הטומאה בכותל ומקומה טפה על טפה על רום טפה על
 העלויות שעל גבה אפילו הן עשר טמאות חתה
 עליה אחת על גבי שני בתים היא טמאה וכל העלויות שעל גבה
 מהורות כותל שונית (ג"א שנית) טומאה בוקעת ועלה בוקעת
 ויורדת גפש אטומה הנוגע בה מן הצדדין מהור ספני שמומאה
 בוקעת ועלה בוקעת ויורדת אם היה מקום הטומאה טפה על
 טפה על רום טפה הנוגע בה מכל מקום טמא מפני שהוא כקבר
 סתום סמוך לה סוכות טמאות ר' יהודה מטרה: ב כל שיפועו
 אהליו כאהליו אהל שהוא שופע ויורד וכנה עד באצבע טומאה
 באהל כלים שתחת השיפוע טמאים טומאה תחת השיפוע כלים
 שבאהל טמאין טומאה מתוכו הנוגע בו מתוכו טמא טומאת שבעה
 ומאהיריו טמא טומאת ערב טומאה מאחוריו הנוגע בו מאחוריו
 טמא טומאת שבעה מתוכו טמא טומאת ערב בהצי וית מתוכו
 ובהצי וית מאחוריו הנוגע בו בין מתוכו בין מאחוריו טמא טומאת
 ערב מקצתו מרובה על הארץ טומאה תחתיו או על גביו טומאה
 בוקעת ועלה בוקעת ויורדת אהל שהוא נטוי בעליה סקצתו
 מרודד על הארובה שבין הבית לעליה ר' יוסי אומר מציל ר'
 שמעון אומר אינו מציל עד שיקא נטוי כנמנת האהל: ג תחת
 הבית

בחקתי יום ששי

שעה

בבית וכו' פתחון חרבה בלן טמאין. נפתח אחר מהן הוא טמא
וכלן מהורין. חשב להוציאו באחד מהן או בתלון שהוא ארבעה על
ארבעה טפחים הציל על כל הפתחים. ב'ש' א' יחשוב (נ"א והוא
שחשב) עד שלא ימות הפת. ב'ה' א' אף משמת היה סתום ונקלף
לפוחו ב'ש' א' בשפתה ארבעה טפחים ב'ה' א' כשיתחיל ומודים
בפוחה בתלה שופתה ארבעה טפחים: ר' האשה שהיא מקשה
לילד והוציאה מבית לבית. הראשון טמא בספק והשני בודאי.
א"ר והודה אימתי בזמן שהיא נטלת בנפים. אבל אם היתה מהלכת
הראשון מהור שמשנפתח הקבר אין פנאי להלך. אין לנפלים
מתיבת הקבר עד שיעגילו ראש קפיקה: ה' יצא הראשון מת
והשני חי מהור. הראשון חי והשני מת טמא. ר' מאיר אומר
בשפיר אחר טמא בשני שפירים מהור: ו' האשה שהיא נקשה
לילד מחתכין את הולד במעיה ומוציאין אוהו אברים אברים
מפני שחיה קודמין לחייו. יצא רובו אין נוגעין בו שאין דוחין
ב'ש' מפני נפש:

הלכה כדס דף ע"ג

רבי [א] ראה דם בגילה ושימא ראה ביום ומיהר המחזין שעה
אחת [ב] חזר ושימא אמר אוי לי [ג] שמא טעיתי שמא טעיתי
דאי טעה דתניא לא יאמר חכם אילו היה לה היה ודאי טמא
אלא אמר אין לו לדיון אלא מה שענינו רואות [ד] מעיקרא אחזקיה
בטמא כיון דהוא לצפרא [ה] דאשתני אמר ליה ודאי מהור הוה
ובלילה הוא דלא אתחוי שפיר כיון דהוא [ו] דהדר אשתני אמר
האי טמא הוא [ז] ומפכה הוא דקמפכה ואזיל:

ר'ש"י [ח] ראה ציז' לאותו דס עלמו: [ט] חזר ועימא. ק"ל סלקא דעמיס
דלח חזר ורסכו חלל מאליו חזר דו ועימא דסדר שחא חמש טמא הוה
ועכשו שינכ נשתנה ומדחיתו תמה טכיה לו חמש וחילו כוה לח כמתחילתו
הוה נראה טמא לפיכך חזר צו חמש טעיהר: [י] טמא נעיתי. צמה שחזרתי
ועמלתי הוה טמא ומדחכו עכשו. טעיהר: [יא] מעיקרא אחזקיה צמומסה. כלומר
חמש לא מספק טמא חלל שפיר חזיה ואחזקיה צמומסה דלחויין לקמן ד'
צדק לאור הכר: [יב] דאשתני. הלצין: [יג] דהדר אשתני. עוד יותר:
[יד] מפכה. תראה הדומיותו עוברת הילכך הדר למילתיה קמייתא ועימא וכה
דאמרינן אין לו לדיון חלל מה שענינו רואות היכא דלא חזיה כשדור לח ולל
חידמי ליה בטמא:

וזהר ברומה דף קל"ח ע"א

ביזמוד פיר ליום הטבת תוצבתח דל' אדם הראשון קאנור לה
בטעתא דלתתך מגכתא דעדן ואתא טבת ואגין עליה
זמקומה כד 2

בחקתי יום ששי

ואוקמום חברייהא' תושבתהא דא עלמא תתאה קא משבח לנבי עלמא
עלמא יומא (דכלא ביה) איהו כולו שבת מולכא דשלמא דליה ודא איהו
מזמור סיר ולא כתיב מאן קאמר לים כמה דאוקימנא' ליום השבת
ומא עלאה שבת עלאה' דא שבת ודא שבת' מה בין האי להאי'
אלא שבת סתם דא שבת דמעלי שבתא יום השבת דא שבת דעילא'
דא יום ודא לילה' ושמרו בני ישראל את השבת הא לילה רזא דנקבא
זכור את יום השבת הא יום רזא דכורא וצ"כ מזמור סיר ליום
השבת:

יוסף לחק' מוסר' מס' חסידים סי' מ"ז:

מלפניו מזהמות ארץ ומעיף השמים יחכמו' מלפניו מזהמות ארץ עליו
אדם את צנו להיות נאמן מכלל שווא נאמן לאדוני ומעיף השמים
יחכמו ילמדו אדם מרוכפת זה תרגול הצר שצטיל שלא השים חיותו ודא
אל יס צימי שלמה עגור השמיר שהפקיד אלו חנק את עלמו ונג' כל שחיות
ישראל ישאו ק"ו צענון בלקחו משל מן הדוכיפת אשר לא יקבל שבר שמרו
חיותו ואם לא יעמוד לא יקבל פורענות אדם שסא תבואו תהגלו פורענות
לא כ"ש שלא תעשו עולה ושלא תדברו כזו ושלא ימלא צפנים לטון תרומות אחד
צפס ואחד צלצ כי אם הכל אמת וזהו חותמי של הקצ"ה' וכן אמרו חכמים הן
לדק הין שלך ואלו שלך נדק ודרינומו ומיומיו של אדם לוק יתק עניו
דאשו של אדם כשהוא כוסף את ראשו וכשהוא אומר לאו מנענו ראשו לדברים
ואף האיברים כולם לחיותים' מיסרים חציך אחר דב עבות או יבין לו כל
חללי דעלמא לא תענה בדבורי' כל המטהר מדיבורו כליו עש' שנאמר ורמינו
בנינו כמתעמת וכתב הכל המה העסה העתועים' וכן עבשו של דהאי אפינו
בשחומר אמת אין שומעין לו אבל כל הדובר אמת ואינו דובר שקר יתק
להעלותו על צנו כל דבריו מתקיימין וגורר גורר מלמעט והקצ"ה מתקיימת
למעלה' ועל זה נאמר ותגור אומר ויקום לך:

הלכה פסוקה' הר"ם ה' שבת פ"ח:

הבורר פסולת מתוך האוכל ואפילו צידו אמת חייב והצורר מרובים
מתוך פסולת שלהן חייב חסדי שהפסולת שלהן מומקמת אמת
בשילוקו אותן עמהם ונמלא כצורר פסולת מתוך אוכל חייב' הצורר חייב
מתוך פסולת צידו להניחו אפילו לצו ציום נגנשה כצורר לאורר חייב' הן
לפניו שני מיני אוכלין מעורצין צורר אחד מאשר ומניח לאכול מיד' ואם צורר
והניח לאחר זמן אפי' לצו ציום כגון שצורר צהרית לאכול בין הערבים חייב
ב' המשמר יין או שוק או מים וכן שאר התשקין צמחית שלהן חייב והוא
ישמר כדוגמת' אבל מסכנין יין שאין בו שמרים או מים ללולין צמחין
ובכפיפה מרית כדי שיבא ללול צומח' ונותנין מים על בני שמרים צמחי
שילכו' ונותנין צילה טרופה למסכנת של הדרל כדי שיכלל' הדרל שגשו מעט
שבת לאחר תמחה ושומה צין ציד צין צמחי וכן יין מנמו כל זמן שהוא תוסס
עורף חצית צמחים ונותן לתוך הסודרין שדניין לא כפרשו השמרים מן סין
יפה יטה וכל היין כגוף אחד הוא וכן הדרל וכיוצא בו:

אם ונשלם שבת לאל כורא עולם

6355

PSOPTZ

